

Giới thiệu Phụng Hoàng Thần

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Phụng Hoàng Thần một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Túy Lạc Thiên. Truyện có nội dung hấp dẫn, lôi cuốn người đọc một cách bất ngờ bởi những tình tiết ly kỳ kịch tính.

Tại phía nam thành Kim Lăng có một khu mồ mả ngồn ngang kêu bằng Loạn Táng Cương. Khu này cách Phụng Hoàng đài không xa mấy. Nơi đây chôn táng những người cùng nghèo ở tha phương bất hạnh qua đời. Trải qua bao nhiêu năm những mồ mả này phần nhiều vô chủ, cả đến tấm bia cũng không có, khiến du khách không khỏi buồn rầu thâm đạm..

Mời bạn đọc tiếp tục theo dõi câu chuyện qua nội dung của truyện...

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phi lộ - Phụng Hoàng thành phát sinh biến cố

Nguyên văn :

Phụng Hoàng đài thượng Phụng Hoàng du.

Phụng khứ đài không gian tự lưu.

Ngô cung hoa thảo mai u kính,

Tấn đại y quan thành cổ khâu.

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại,

Nhị thủy trung phân bạch lộ châu.

Tổng vị phù vân năng tế nhật,

Trường an bất kiến sử phân sầu.

Tạm dịch :

Đài Phụng Hoàng xưa chốn phụng chơi,

Phụng đi đài vắng nước chơi voi.

Cung Ngô hoa ngổ đường hoang lấp,

Triều tấn cân đai nắm mộ vùi.

Ba đỉnh núi vương ngoài khói tỏa,

Hai dòng sông rề bãi cò xuôi.

Vùng dương ngấn nổi mây mờ phủ,

Chẳng thấy Trường An luống ngậm ngùi.

Bài thơ này Lý Bạch đã cảm tác nhân buổi lên Phụng Hoàng đài, nhưng ông chỉ tưởng tới y quan đời Tấn và Ngô cũng do Tôn Quyền đời Tam Quốc xây dựng, mà không nhắc đến cuộc hưng suy của Phụng Hoàng đài. Đó là một điều đáng tiếc.

Về đời Xuân Thu thành Kim Lăng thuộc nước Ngô. Sau Ngô Tiễn diệt Ngô Thành này mới thuộc nước Việt. Việt Vương Câu Tiễn diệt Ngô rồi tự cho là trong tay nắm vững sơn hà mới xây Phụng Hoàng đài để kỷ niệm thịnh sự. Trên thực tế, Câu Tiễn xây Phụng Hoàng đài vì một hành động bí mật.

Ai cũng biết binh học Trung Hoa về thời cổ rất hưng thịnh. Nào Lục Thao của Thái Công, nào Tam Lược của Hoàng Thạch, nào binh pháp của Tôn, Ngô...

Việc bài binh bố trận, chế địch tiên cơ, cố nhiên không thể khiếm khuyết, nhưng cùng địch giao phong phải trông vào binh khí để thù thắng.

Trong thập bát ban binh khí thì kiếm pháp khó luyện nhất, nên đời nào cũng coi trọng kiếm thuật.

Về cổ kiếm nổi tiếng có những thanh Cự Khuyết, Thái A, Thanh Hồng, Bạch Hồng, Thanh Sách, Long Uyên, Thuộc Lũ, Công Bổng... nhất là những thanh Can Tương, Mạc Gia thì ai cũng nghe nói đến.

Nơi đây nhắc tới một thanh thần kiếm khác, trên đời ít ai biết đến. Đó là thanh Trường Vân, mai sau gọi là Thái Hồng. Cổ nhân có câu “Thuộc Lũ hiện, Thái Hồng phi”. Từ đó nó lại mang tên là Thuộc Lũ.

Đời Ngô Việt xuân thu, Thuộc Lũ kiếm lọt vào tay Ngô Vương Phù Sai. Sau Ngô Vương không nghe lời can của Ngũ Tử Tư, đã dùng thanh kiếm này bắt ông tự tử. Người thời bấy giờ cho nó là vật bất tử.

Thái Hồng kiếm lọt vào tay Việt Vương Câu Tiễn. Việt Vương diệt Ngô lúc ban sư sắp xây đắp Phụng Hoàng đài. Đem bảo kiếm chôn dấu dưới đất và đổi tên là Phụng Hoàng kiếm. Vụ bí mật về xây đài là ở chỗ đó. Lý Bạch không nhắc tới Phụng Hoàng đài thành ra bài thơ này chưa tả hết được cái hay cái đẹp.

Một đêm mưa gió nặng nề.

Sau lúc hoàng hôn, bầu trời mây kéo đen kịt, gió thổi ào ào, mưa rào sầm sập, sấm nổ vang trời, chớp giật loang loáng. Cảnh tượng này khiến người ta khiếp sợ và cảm thấy sắp xảy ra chuyện bất thường.

Trên Phụng Hoàng đài vào lúc canh một, đột nhiên vô số bóng đen xuất hiện như ma quỷ dưới cơn chớp nhoáng. Bọn họ từ bốn mặt tám phương xông lên đỉnh núi. Tiếp theo là tiếng reo hò, tiếng kêu réo vang dội. Kiếm ánh dao quang vi vút như tranh sáng với điện chớp.

Cư dân gần miền không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Kẻ nhát gan cho là gần tới ngày mạc vận, sợ hãi đến hồn lạc phách bay, nhưng cũng có người lớn mật lên lên ra cửa dòm. Những tiếng chém giết, tiếng kêu rú khiến cho bọn họ toàn thân run bần bật không dám cử động nữa.

Tình trạng này khai diễn mỗi lúc một trầm trọng càng đêm khuya lại càng rùng rợn. Dưới chân núi một bóng đen chạy tới. Đó là một lão già trên lưng còng một đứa nhỏ, mà không ai nhìn rõ đứa nhỏ lớn bằng nào.

Lão già xuống đến chân núi, ngửa mặt lên trời than rằng :

- Đây là trời tuyệt Thiết gia rồi!

Lão hốt hoảng dấu đứa nhỏ vào trong một hốc đá, cất tiếng nghiêm trọng dặn gã :

- Sĩ nhi! Ngươi không được cử động mà cũng chớ lên tiếng. Đã có một toán cường địch phá hủy nhà ngươi thì chớ, nào ngờ lại một toán khác vây đánh gia gia ngươi. Bây giờ bá bá phải lên núi liều mạng.

Dưới trận cuồng phong bạo vũ, thằng nhỏ vẫn tỉnh táo như thường. Mặt gã đầy giọt nước, không hiểu nước mưa hay nước mắt. Gã cất tiếng ú ớ nghẹn ngào hỏi :

- Bá bá ơi! những kẻ đốt nhà, giết người nhà tiểu đệ là ai? Đồng thời những người tới đây là bọn nào?

Lão già thờ dãi đáp :

- Những kẻ đốt nhà giết người là quân cường bạo, có khi là kẻ thù của gia gia ngươi. Nhưng bọn trước mắt này e rằng không giống thế, hoặc giả họ vì Phụng Hoàng kiếm mà tới! Sĩ nhi! Nói tóm lại đối với nhà họ Thiết là họa vô đơn chí.

Thằng nhỏ muốn đi theo vội giữ lão lại hỏi :

- Bá bá ơi! Gia gia ở Phụng Hoàng đài hơn một năm nay, phải chăng lão già quả đã thấy được thần kiếm?

Lão già lắc đầu đáp :

- Cái đó phải hỏi gia gia ngươi mới biết được. Sĩ nhi ơi! Nếu bá bá và gia gia ngươi đêm nay không còn sống để trở về. Ngươi phải nhẫn nại để sinh tồn. Mối thù của gia gia cùng bá bá sau này chỉ còn trông vào một mình ngươi rửa hận.

Thằng nhỏ khóc thút thít nói :

- Bá bá ơi! Bá bá đi thôi. Hải nhi nhớ kỹ rồi.

Lão già nghẹn ngào dặn :

- Sĩ nhi! Trước khi luyện thành võ nghệ cao thâm, ngươi phải đặc biệt ghi nhớ ba điểm: một là chớ vội đi tìm kẻ thù, hai là nhẫn nại mới bị thương, ba là không được tiêu cực. Bá bá đi đây.

Thằng nhỏ gật đầu, mắt gã lộ ra những tia lửa oán độc.

Lão già lên núi xông vào giữa đám quần địch. Tiếng chém giết lại càng khùng khiếp.

Suốt một đêm qua cho tới trời tờ mờ sáng, mưa đã tạnh, gió đã dừng, Phụng Hoàng đài trở lại tịch mịch như xưa.

Lúc mặt trời mọc, cư dân kéo nhau lên đài đông như nước chảy để coi hậu quả màn kịch đêm qua. Tiếp theo một đội quan binh kéo đến.

Quan binh lên lên núi rồi liền phong tỏa đỉnh núi, dân thường không một ai được lên. Tình hình trên núi thế nào, ngoài bọn quan binh chẳng một ai hay.

Vào khoảng giữa trưa mới thấy bọn quan binh khiêng xuống mấy chục xác chết.

Trong đám dân cư đông đảo có cả thằng nhỏ. Gã phát giác trong đám xác chết có hai lão già vết máu loang lổ. Gã không nhìn được khóc la lên, chỉ muốn xông ra...

Đột nhiên một lão già đứng ra là một quái nhân lưng gù, vôi vuron tay ra ôm lấy gã chạy đi. Cử động của quái nhân nhanh đến nỗi cả quan binh lẫn cư dân không một ai ngó thấy.

Không đầy một tháng sau, trên chốn giang hồ, một tin đồn lại làm chấn động võ lâm hai nhân vật khét tiếng võ lâm là Thiết Lạp Ông và Phạm Minh Truyền chết ở Phụng Hoàng đài. Người ta lại nói Thiết gia trang ở La Phù bị thiêu hủy và giết hết cả nhà chẳng còn một ai...

Tại phía Nam thành Kim Lăng có một khu mồ mả ngồn ngộn kêu bằng Loạn Táng Cuồng. Khu này cách Phụng Hoàng đài không xa mấy. Nơi đây chôn táng những người cùng nghèo ở tha phương bất hạnh qua đời.

Trải qua bao nhiêu năm những mồ mả này phần nhiều vô chủ, cả đến tám bia cũng không có, khiến du khách không khỏi buồn rầu thăm đăm.

Xuân thu nhị tế hương khói vắng tanh. Chỉ ngày gặp tết Trung Nguyên, những người hiếu thiện mời sư đến siêu độ cùng thí thực, chẳng một thân nhân nào vắng lại tảo mộ.

Mới đây trên Loạn Táng Cuồng lại thêm ba chục ngôi mả mới do quan nha phái người mai táng. Trong đám hơn ba chục ngôi mộ này chỉ có hai ngôi có bia đá trên khắc “La Phù đại hiệp Thiết Lạp Ông chi mộ” và “Tiêu Tương đại hiệp Phạm Minh Truyền chi mộ” phía dưới chỉ khắc mấy chữ: Người chịu ơn kính lập. Hiển nhiên họ đã ngầm ngầm dựng bia.

Ba mươi mấy ngôi mả này táng chưa lâu thì gặp tiết Thanh Minh. Ngoài nội hoa Đỗ Quyên nở đầy giàn, tro tiền giấy bay khắp mặt đất.

Đỗ Phù đời nhà Đường đã có bài thơ vịnh tiết Thanh Minh :

Thanh Minh lại gặp tiết mưa phùn,

Đề khách qua đường dạ héo hon.

Uớm hỏi từ gia đâu có tá?

Mục đồng tay trở Hạnh Hoa Thôn.

Tiết Thanh Minh lần này trời chẳng vàng mây, gió xuân hòa ấm. Khắp nơi mùi hoa thơm ngát, khách du xuân tảo mộ tấp nập ngoài đường.

Đặc biệt trong đám du khách có một thanh niên lưng đeo trường kiếm, tay cầm hương nến cúi đầu lầm lũi bước đi, tiến thẳng vào Loạn Táng Cuồng.

Thanh niên đứng giữa đám mả mới, ngừng đầu đảo mắt nhìn quanh tựa hồ quan sát điều gì, vẻ mặt rất khấn trương.

Một lát sau, bỗng nhiên nghe chàng tự nói một mình :

- Mặc kệ họ, họ có đến thì ta liều mạng với họ.

Có lẽ chàng chưa phát giác ra động tĩnh gì liền tiến lại gần phía hai ngôi mộ Thiết Lạp Ông và Phạm Minh Truyền. Chàng đốt giấy thắp hương thi hành đại lễ, niệm tụng lâm râm khấn khứa :

- Kính hai vị lão ân công! Văn bối chịu ơn nhị vị cứu sống. Kiếp này không thể báo đền, vậy cứ xuân thu nhị tế, văn bối chẳng quên đường xa muôn dặm, không sợ dịch nhân hung tàn, mạo hiểm đến đây khấu đầu...

Chàng khấn xong đứng dậy nói tiếp :

- Nhị vị lão ân công! Văn bối không hiểu nhị vị còn con cháu gì nữa chẳng? Nếu nhị vị có linh thiêng xin báo mộng cho hay. Văn bối còn sống ngày nào quyết tìm cho thấy con cháu nhị vị lạc lõng nơi đâu?

Dứt lời chàng toan trở gót ra đi thì đột nhiên trong bóng tối vọng ra tiếng cười nhạt.

Thanh niên giũt mình kinh hãi, xoay tay rút trường kiếm, miệng quát hỏi :

- Ai?

Phía Tây Loạn Táng Cương đột nhiên xuất hiện năm quái nhân che mặt. Tên nào tay cũng cầm trường kiếm, một tên đáp :

- Đại gia vâng lệnh coi giữ phần mộ Thiết Lạp Ông. Ngươi là ai?

Thanh niên đồng dặc :

- Thiếu gia không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên Tư Mã Quan là mỗ.

Người che mặt kia nghe nói bất giác lùi lại một bước cười khanh khách nói :

- Té ra là đại kiếm khách nổi tiếng hai miền Nam, Bắc.

Tư Mã Quan cười lạt nói :

- Ai phái các vị tới đây thủ mộ?

Người che mặt lắc đầu đáp :

- Từ Dương kiếm khách! Ngươi đã biết rồi còn hỏi làm chi

Tư Mã Quan cả giận nói :

- Thiếu gia sẽ có thù đoạn bắt buộc ngươi phải cung khai...

Chàng vừa dứt lời đã phóng kiếm như rồng bay, vừa quát vừa xông lại.

Năm người che mặt liền tán ra rồi bao vây chàng vào giữa.

Tư Mã Quan một mình chơi với năm người mà không nao núng, vẫn nắm được tiên cơ, công nhiều hơn thủ.

May ở Loạn Táng Cương ít người đến tảo mộ nên cuộc chiến đấu khốc liệt không làm cho cư dân hoảng sợ.

Trường ác đấu kéo dài chừng hơn một giờ, đưa đến kết quả bốn người trong năm tên che mặt té xuống. Chỉ còn tên thủ lĩnh cũng bị hai nhát kiếm thương liên liền mạng tấn công mấy chiêu rồi chạy trốn về phía Tây Nam.

Tư Mã Quan khi nào để hấn sống sót. Chàng quát to một tiếng bằng mình rượt theo, nhất quyết không chịu buông tha.

Người che mặt dường như biết mình khó trốn thoát, liền há miệng hú lên một tiếng dài.

Tư Mã Quan biết là hấn phát hiệu để cầu viện, càng đuổi theo rất gấp.

Người che mặt chạy trốn đến bờ sông, Tư Mã Quan thấy vậy cả mừng, vung kiếm nhảy xô tới, miệng quát lớn :

- Nạp mạng đi thôi!

Ngờ đâu sau gốc cây một bờ sông có một lão già che mặt bật lên tiếng cười âm trầm nói :

- Hậu sinh tiểu bối! Sao ngươi dám khoe tài trước mặt lão phu.

Tư Mã Quan vừa ngó thấy lão lập tức thu chiêu lùi lại, lớn tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già che mặt cất giọng trầm trầm hỏi lại :

- Nếu lão phu có thể cho ngươi hay thì đã không cần gặp mặt nữa. Tiểu tử! Giữa Thiết Lạp Ông và ngươi có mối liên quan thế nào?

Tư Mã Quan cười lại đáp :

- Cái đó các bất tất phải hỏi làm chi

Lão che cười khanh khách nói :

- Chắc ngươi không phải là con cháu Thiết Lạp Ông?

Đại hán che mặt kia vừa thở vừa nói :

- Thưa Điện chúa! Gã là Tử Dương kiếm khách Tử Mã Quan mới nổi tiếng giang hồ mấy năm nay.

Lão già che mặt quát :

- Im đi!

Hiển nhiên đại hán gọi lão bằng Điện chúa đã làm cho lão tức giận.

Lão quay lại bảo Tử Mã Quan :

- Tiểu tử! Vị Đường chúa này đã tiết lộ thân phận của lão phu thì nhất định ngươi phải chết.

Tử Mã Quan cả giận chống kiếm xông lại tấn công.

Lão già che mặt đột nhiên cười khanh khách nói :

- Coi kiếm phòng cũng biết ngươi là hạn hậu bối mới quát khỏi. Đáng tiếc ngươi giao kết với Thiết Lạp Ông là người bạn chết rồi.

Lão già che mặt tay không lạng mình né tránh khỏi chiêu kiếm của Tử Mã Quan, đồng thời vung chưởng chênh chếch đánh tới.

Lão nói :

- Lão phu ít khi động thủ với ai, bữa nay gặp tiết Thanh Minh, giỡn chơi với ngươi mấy chiêu cho vui.

Tử Mã Quan thấy chưởng kinh của lão nặng như núi biết là gặp tay cao thủ phi thường. Chàng liền đề tụ đến mười hai thành công lực để sử tuyệt chiêu, liều mạng tấn công.

Lão che mặt cũng không dám coi thường. Bóng chưởng đánh ra như một tấm lưới dày đặc. Đồng thời lão ngó đại hán che mặt quát :

- Nhị đường chúa! Còn coi gì nữa? Sao không chạy về thu thập thi thể?

Đại hán dạ một tiếng rồi chạy vào Loạn Táng Cương.

Tử Mã Quan đánh liền một hơi ngoài ba mươi chiêu mà chẳng chiếm được chút thượng phong nào, lại lâm vào tình trạng sống chết đến nơi.

Lão già che mặt bật tiếng cười âm trầm nói :

- Tiểu tử! Lực lượng của ngươi hãy còn kém phần hỏa hậu. Lão phu không đùa giỡn với ngươi nữa. Coi chừng! Lão phu ra chiêu này để lấy mạng ngươi đó.

Dứt lời lão phất tay áo quanh đi một vòng như điện chớp quần lấy trường kiếm của Tử Mã Quan khiến cho chàng toàn thân chấn động lại hết đường tiến thoái. Tiếp theo lão giơ tay mặt lên, bàn tay đỏ như máu. Nhất là năm ngón đỏ rực tựa than hồng, khoằm khoằm như móc câu từ từ chụp xuống đầu Tử Mã Quan. Đồng thời lão bật tiếng cười lạnh lẽo âm trầm.

Tử Mã Quan biết mình sống không được nữa, nhưng tuyệt không lộ vẻ van xin, chàng nhắm mắt chờ chết.

Giữa lúc lão già che mặt chụp năm ngón tay đỏ như máu chỉ còn cách đầu đối phương chừng mấy tấc, đột nhiên lão hoa mắt, thậm chí toàn thân lão từ từ đưa lên, tiếp theo mình bị xoay chuyển theo gió bay đi.

Tử Mã Quan đột nhiên cảm thấy thanh trường kiếm trong tay được buông ra, đồng thời kinh lực toàn thân hoạt động trở lại như trước. Chàng không khỏi kinh ngạc mở trừng mắt ra.

Tình hình trước mặt đã thay đổi, không biết lão già trước mặt đã đi đâu rồi. Người đứng đó là một lão già lưng gù, râu tóc bạc phơ rồi loạn bù xù.

Lão già coi rất hoạt kê nhìn Tử Mã Quan miệng cười hề hếch. Tay lão dất một thẳng nhỏ lối mười một mười hai tuổi.

Tử Mã Quan chẳng hiểu ra làm sao, chấp tay thi lễ nói :

- Lão tiên bối! Nhờ ơn lão tiên bối cứu cho mới được sống sót. Văn bối cảm kích vô cùng.

Lão công công chẳng để ý gì, cũng không đỡ chàng dậy, chỉ cười khanh khách hỏi :

- Tiểu tử! Đừng đập đầu nữa. Trong mình ngươi có bạc không?

Tư Mã Quan không hiểu. Chàng khấu đầu đứng dậy ngỡ ngàng hỏi :

- Lão tiền bối! Tiền bối cần bao nhiêu?

Lão công công cười ha ha đáp :

- Một vạn lượng.

Tư Mã Quan cả kinh nói :

- Văn bối làm gì có nhiều tiền thế? Dù có cũng không mang nổi!

Lão công công hỏi :

- Có chín ngàn lạng không?

Tư Mã Quan nhăn nhó lắc đầu đáp :

- Chín ngàn hay một vạn cũng chẳng sai nhau mấy.

Lão công công cười nói :

- Thế thì thằng lỏi còn hỏi lão gia cần bao nhiêu làm cái đếch gì?

Tư Mã Quan hiểu ý, liền móc hết bạc trong mình ra, thẹn thùng đáp :

- Lão tiền bối! Trong mình văn bối chỉ có bấy nhiêu.

Lão già thò đầu ra ngo ngoè rồi gật gù nói :

- Chín mươi sáu lạng ba đồng tám phân. Ha ha! Ta không cần lấy cả bấy nhiêu.

Lão thò tay lấy ba đồng đưa cho gã tiểu đồng nói :

- Tiểu hoạt đầu! Bấy nhiêu đủ cho ta làm tiền lộ phí rồi.

Gã đồng từ cốt cách thanh kỳ, nhưng nét mặt không một tia cười. Gã đón lấy bạc rồi hỏi :

- Lão hoạt đầu! Vị đại ca này có đi với chúng ta không?

Lão công công ngoắc miệng ra đáp :

- Đi làm sao được? Tiểu hoạt đầu! Sao ngươi lại hỏi thế?

Đồng tử đáp :

- Lão hoạt đầu! Lão cứu người lần này nhưng khó mà cứu được lần sau. Chúng ta đi rồi, địch nhân đến chẹn y thì sao?

Lão hoạt đầu vỗ trán nói :

- Phải rồi! Tiểu hoạt rất chu đáo. Ta chưa nghĩ tới điểm này!

Lão nói rồi thò tay vào bọc áo trắng bằng vải xám lấy ra một vật đưa cho Tư Mã Quan nói :

- Tiểu tử! Cầm lấy!

Tư Mã Quan đón lấy coi, không ngờ là một con Phụng Hoàng nhỏ bằng vàng, trên mặt khắc ba chữ cổ tự “Phụng Hoàng Thần” chàng không khỏi nghĩ thầm :

- Đây là tấm lệnh phù của lão.

Tư Mã Quan tuy còn nhỏ tuổi, nhưng gia nhập giang hồ đã mấy năm đã có chút danh tiếng. Hiển nhiên chàng võ công cao thâm, mà tương đối còn có chút kinh nghiệm giang hồ, nên chàng vừa coi đã biết ngay lệnh phù của bậc tiền bối nổi danh.

Có điều là chàng chưa nghe ai hỏi lệnh phù là con kim Phụng Hoàng này, liền ngập ngừng hỏi :

- Lão tiền bối! Văn bối cầm cái này là có thể...

Lão công công ngắt lời :

- Cái đó không giữ được mạng cho ngươi, vì trên chốn giang hồ phức tạp này bọn họ không hiểu cái đó là của lão nhân gia. Họ đã không biết thì còn sợ gì? Chờ ngươi chết rồi lão phu có tức mình đi tìm họ cũng chẳng làm gì...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cái này của lão phu hoặc giả cũng có mấy người coi trọng, dù họ chưa thấy qua, nhưng họ cũng được nghe nói tới. Tiểu tử! Trong các phái lớn ở Trung Nguyên ngươi thích phái nào nhất?

Tư Mã Quan đáp :

- Phái chẳng tiền bối bảo vẫn bối tới đó nương tựa?

Lão già gật đầu đáp :

- Bản lĩnh của ngươi mà qua lại giang hồ, nếu không gặp đại địch thì còn tạm được, nhưng ngươi không nên giữ mối liên quan với Thiết Lạp Ông. Ngươi mà còn giữ mối liên hệ đó thì có mười mạng cũng không toàn. Vì thế lão nhân gia muốn ngươi kiếm một nơi ẩn náu bốn năm năm. Đồng thời ngươi khổ công rèn luyện cho đến khi có người đón xuống núi rồi từ đó ngươi sẽ có chỗ nương tựa.

Tư Mã Quan trầm ngâm nhận thấy lão già nói rất có lý, liền kính cẩn đề nghị :

- Vẫn bối chỉ có thể đến chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn, còn các phái khác, vẫn bối mấy năm nay đắc tội đã nhiều.

Lão công công cười ha hả nói :

- Gã tiểu tử này khi trước không coi ai vào đâu, bây giờ mới biết mình còn kém. Được rồi! Vậy ngươi đi chùa Thiếu Lâm. Có điều ngươi cầm cái đó của lão phu, nhưng không phải gặp ai cũng đưa ra, vì không mấy người biết tới. Khi ngươi tới núi Tung Sơn phải đòi bài kiến cho bằng được Thủ tịch trưởng lão. Nhà sư này ngày trước là chú tiểu Hoành Viên. Gặp y rồi ngươi sẽ được an trí ổn thỏa. Không chừng y thấy kỷ vật của lão gia sẽ đem công phu trọng yếu của phái Thiếu Lâm truyền dạy cho ngươi.

Tư Mã Quan nghe nói cả mừng dập đầu hai lần nữa rồi mới cáo biệt ra đi.

Lão già quay lại nhìn đồng tử nói :

- Tiểu hoạt đầu! Ngươi quả là kẻ thù tín, không nói cho gã biết mình là con Thiết Lạp Ông.

Đồng tử lạnh lùng đáp :

- Nói ra thì được ích gì? Lão hoạt đầu còn không chịu thu y làm đồ đệ...

Lão già ngắt lời :

- Tiểu hoạt đầu! không phải lão không chịu thu nạp mà là gã không nuốt nổi cái đó của lão gia.

Tiểu đồng hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão già đáp :

- Gã không đủ tư cách mà nuốt vào là đất cổ chết tươi. Dù chẳng chết cũng thành ngây ngô. Lão gia đã kiếm cả một trăm ba chục năm, biết có hàng mấy vạn người mà chẳng có một ai có thể tiến thụ được cái đó. Bây giờ thấy ngươi thì công trình một trăm ba chục năm của lão gia không đến nỗi uổng phí.

Tiểu đồng nói :

- Tiểu tử phải học bao nhiêu lâu?

Lão già đáp :

- Nếu ngươi học võ công tối cao của phái Võ Đương hay phái Thiếu Lâm thì chỉ cần nửa năm. Bằng ngươi muốn nghệ thuật già dặn hơn thì phải hai năm. Nếu ngươi học những cái của ta phải mất bốn năm.

Đồng tử nóng nảy hỏi :

- Phải bốn năm tiểu tử mới báo thù được ư?

Lão già đáp :

- Cái đó tùy ở ngươi. Ngay Chương giáo hòa thượng phái Thiếu Lâm hiện mà muốn học phân nửa của ta cũng phải mất bảy chục năm mới lĩnh hội được.

Truyện này còn có tên là U Linh Yêu Nữ

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trai quê mùa gặp gái anh hùng

Đồng tử giục :

- Nếu vậy chúng ta nên đi mau. Về núi sớm ngày nào hay ngày ấy.

Lão già cười rộ nói :

- Tiểu hoạn đầu! Ta còn một điều quên chưa hỏi là khi ngươi ở nhà đã học qua chút công phu nào của lệnh tôn hoặc của Phạm Minh Truyền chưa?

Tiểu đồng lắc đầu đáp :

- Chưa! Gia gia và Phạm bá bá không cho tiểu tử học võ mà chỉ khuyên đọc sách.

Lão già nghe nói thích quá cười hô hô bảo gã :

- Cái đó chính là chỗ cao minh của họ. Họ biết tài ngươi lớn mà học võ của họ thì có khác gì nuôi con cóc trong biển cả mênh mông.

Một già một trẻ vừa đi vừa nói chuyện. Đồng tử động tâm hỏi :

- Lão hoạn đầu! Lão che mặt vừa rồi đã chết chưa?

Lão già lắc đầu đáp :

- Trăm năm nay lão già không giết ngươi. Vừa rồi chỉ có cơn gió cuốn hất đi mà thôi.

Đồng tử gật đầu hỏi :

- Thế thì hay lắm! Để tiểu tử giết lão. Không hiểu tên hiệu lão là gì?

Lão già đáp :

- Ta cũng không rõ, chỉ biết hắt dưng Huyết thảo công phu mà thôi. Đó là võ công bàng môn.

Đồng tử hỏi :

- Tại sao bọn người kia lại giết toàn gia của tiểu tử.

Lão già đáp :

- Cái đó là tại phụ thân ngươi ngày trước khi đi hành hiệp đã gây nên thù oán.

Đồng tử lại hỏi :

- Bọn vây hãm gia phụ ngày đó ở Phụng Hoàng đài chắc là người bang phái này?

Lão già lắc đầu đáp :

- Đó là hai việc khác nhau. Bọn đến Phụng Hoàng đài không phải chỉ có một bang phái, mà là ba bốn phe khác nhau. Và lại đó không phải là việc trả oán. Đáng tiếc lão già về chậm mất một ngày.

Đồng tử ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Lão cũng ở Phụng Hoàng đài ư?

Lão già gật đầu đáp :

- Ta ở trong một huyệt động dưới đáy đài.

Đồng tử ngạc nhiên hỏi :

- Gia phụ ở đó một năm lão có biết không?

Lão già thờ dài đáp :

- Sao lại không biết! Khi gia gia ngưởi tới ta đã cảnh cáo y đừng có tham lam Phụng Hoàng thần kiếm để khỏi bị họa sát thân, nhưng y ham thanh kiếm này quá, đồng thời không tin lời ta.

Đồng tử nói :

- Trước đây một năm gia phụ có nghe lời đồn Việt Vương nào đó xuất hiện.

Lão già hỏi :

- Cũng vì tin đồn này mà gia gia ngưởi đến tìm thần kiếm phải không?

Đồng tử đáp :

- Không phải! Gia phụ được tin này liền mời Phạm bá bá đi trước nghe ngóng tin tức. Phạm bá bá đi rồi gia phụ mới đến. Theo lời Phạm bá bá thì đêm ngày rằm mỗi tháng, trên đài lại có ánh hào quang ngất trời. Dân cư cho là Phụng Hoàng xuất hiện, nên trăm họ gần miền điều thấp hương cúng bái, cầu đảo. Gia gia nghe nói cũng tin là Phụng Hoàng thần kiếm sắp ra đời.

Lão già thờ dài nói :

- Thế mới lắm to, Phụng Hoàng thần kiếm ngũ sắc huy hoàng là chuyện thực, nhưng phải được tay cao thủ phi thường, nội lực thâm hậu múa lên mới phát hào quang rực rỡ. Kiếm quang không những ngoạn mục mà còn có thể giết người. Ngày trước Việt Vương Câu Tiễn lấy được thần kiếm rồi không biết chỗ diệu dụng của nó.

Đồng tử kinh ngạc hỏi :

- Kiếm chưa xuất hiện thì hào quang ở đâu ra?

Lão già đáp :

- Thần kiếm ra đời rồi! Nó đã xuất hiện trước khi phụ thân ngưởi tới.

Đồng tử hỏi :

- Ai lấy được đem đi

Lão già cười đáp :

- Tiểu hoat đầu ngưởi lấy được đem đi rồi.

Đồng tử nghe nói sùng sốt một chút rồi hiểu ngay thờ dài nói :

- Té ra lão hoat đầu đã lấy được thần kiếm.

Lão già cười ha ha nói :

- Vì thế ta mới khuyên phụ thân ngưởi bỏ đi, đừng để ngưởi ta hoài nghi là y đã lấy được. Hào quang ở Phụng Hoàng đài vọt lên không, đó chính là lão gia cứ gặp ngày rằm trăng tỏ trong lòng khoan khoái lại múa kiếm đề thưởng nguyệt.

Đồng tử hần học nói :

- Thế ra gia phụ bị thác oan?

Lão già đáp :

- Không thể bảo là oan uổng được. Y đã đến Phụng Hoàng đài thì bất luận có lấy được thần kiếm hay không, ngưởi ta cũng chẳng buông tha y, vì chẳng

ai tin là thần kiếm chưa lọt vào tay y. Ngươi hiểu rồi chứ? Vì sau đó trên đài không có hào quang xuất hiện nữa.

Đồng tử hỏi :

- Lão không ở đó nữa ư?

Lão già đáp :

- Lão già đã tính sau khi gia gia ngươi ngộ nạn ba ngày là ra đi, nhưng cảm thấy nguyện vọng một trăm ba chục năm sắp được thực hiện nên lại không đi. Đêm hôm phụ thân ngươi gặp nạn, lão già đã biết sắp có một trường cuồng phong bạo vũ nên vào trong thành mua rượu uống. Há chẳng phải là số trời muốn vậy?

Đồng tử trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :

- Chẳng lẽ Phụng Hoàng thần kiếm ngoài sự bí mật về hào quang còn có điều kinh dị khác nữa?

Lão già hỏi lại :

- Hào quang ngũ sắc đó ở đâu ra?

Đồng tử đáp :

- Vì thần kiếm có tiên khí.

Lão già nói :

- Phải rồi! Nhưng tiên khí không thể có năm thứ, trừ phi năm vị tiên gia cùng nhau đúc thành thanh kiếm này.

Đồng tử hỏi :

- Phụng Hoàng thần kiếm có kiếm pháp hay kiếm quyết không?

Lão già đáp :

- Tiên kiếm hay thần kiếm dĩ nhiên cũng phải có kiếm pháp riêng của nó. Đã có kiếm pháp là có kiếm quyết. Thậm chí có cả cách vận dụng thần công để sử dụng kiếm này. Những món trọng yếu đó chẳng hiểu lạc lõng nơi đâu?

Đồng tử nói :

- Những tiên nhân đời xưa làm việc gì gì cũng tuyệt đối không có điều sơ sót, chẳng khi nào đem kiếm thân cùng kiếm pháp phân khai.

Lão già cả mừng hỏi :

- Tiểu hoạn đầu! Theo nhận xét của ngươi thì sao?

Đồng tử đáp :

- Đã không phân khai tức là ở ngay thân kiếm.

Lão già nhảy bổ lên cười rộ nói :

- Tuyệt diệu! Đó chính là những điều thần bí khác. Thanh kiếm này của ngươi rồi. Từ nay ngươi tự mình dụng tâm tìm hiểu lấy.

Đồng tử hỏi :

- Lão để kiếm ở đâu?

Lão già vỗ vào sau lưng đáp :

- Ngươi tưởng nó dài lắm ư? Chỉ có hơn hai thước mà thôi. Lão già giấu trong áo là chẳng ai nhìn thấy. Nó rất tiện cho ngươi ngày sau bôn tẩu giang hồ, khỏi phải đeo bên ngoài hay cài trên lưng đều bất tiện. Về núi rồi lão già sẽ giao kiếm cho.

Đồng tử hỏi :

- Về núi rồi còn rút ngắn thời gian hơn được nữa không?

Lão già đáp :

- Bốn năm là lão già đã tính trình độ nhanh nhất cho ngươi. Nhưng một khi mà ta truyền dạy mà ngươi luyện chưa thành thì đừng hòng xuống núi. Còn thời gian có rút ngắn được không thì còn tùy bản lĩnh của ngươi. Ta cho ngươi hay là ngày trước ta đã luyện mất sáu năm. Khi ấy sư tổ ngươi bảo ta là người được trời phú cho tư cách cao nhất.

Đồng tử nói :

- Tiểu tử nhất định luyện mau hơn lão.

Lão già không lấy thế làm ngỗ nghịch lại cười nói :

- Tiểu hoat đầu! Đừng khoát lát nữa! Ngươi mà luyện công không thành thì lão già không cho xuống núi đâu!

Đồng tử đáp :

- Lão hoat đầu! Lão là sư phó, lại là ân nhân của tiểu tử tuy lão muốn tiểu tử xưng hô như vậy, nhưng tiểu tử đối với lão không vượt ra ngoài vòng khuôn phép. Sự tôn kính ở nội tâm quan trọng hơn bề ngoài. Lão đã dặn điều gì có chết cũng không thay đổi.

Lão già cười rộ nói :

- Hay lắm! Lão già thích như vậy, từ nay ngươi có đái lên đầu lão cũng được.

Lão này thật hoat kê. Ai đời lại bắt đồ đệ kêu mình bằng lão hoat đầu!

Hai thầy trò đi về phía Tây sau lúc hoàng hôn, bức màn đêm bao phủ lên bóng một già một trẻ, từ đó không ai biết bọn họ đi đâu.

Bốn năm trôi. Khoảng thời gian này bảo là dài thì không phải dài bảo là ngắn thì cũng không phải ngắn. Gã đồng tử mười ba mười bốn năm sau thời gian bốn năm đã biến thành một chàng thiếu niên, mà là chàng thiếu niên trong võ lâm.

Trong vòng bốn năm năm câu chuyện xảy ra ở Phụng Hoàng đài không ai nhắc tới, có lẽ cũng không ai nghĩ tới. Chỉ người liên quan tới đó là không quên được.

Trên gò Loạn Táng Cương trong bốn năm không hiểu đã tăng thêm bao nhiêu mà mới? Còn hơn ba mươi ngôi ngày trước đã rêu phong cỏ mọc và trải qua bốn tiết Thanh Minh.

Không ai ngờ trưa hôm ấy lại có một lão hòa thượng và một thiếu niên võ sĩ.

Những người đi tảo mộ vẫn đông đảo như trước. Hai nhân vật này đi trên đường chẳng một ai chú ý.

Loạn Táng Cương vẫn lạnh lùng như xưa, bỗng thiếu niên quay lại nói :

- Thừa trưởng lão đây rồi!

Lão tăng niệm Phật đáp :

- A Di Đà Phật! Thiếu thí chủ khẩu đầu đi!

Thanh niên nói :

- Năm ngoái năm kia địch nhân không phải người đến dòm ngó, còn năm nay thì chưa biết.

Lão tăng đáp :

- Không cần! Đã có Phụng Hoàng lệnh thì quý sư cũng phải sợ...

Hòa thượng chưa dứt lời, bỗng thanh âm trong trẻo tức giận cất lên :

- Lão hòa thượng! Chẳng lẽ Phụng Hoàng lệnh oai phong đến thế ư?

Lão tăng sùng sốt quay mặt về phía Bắc chấp tay đáp :

- Nữ thí chủ! Phụng Hoàng lệnh đối với tà môn cũng không được ư?

Bỗng thấy một thiếu nữ đẹp như thiên tiên từ mặt Bắc tiến ra. Cô còn nhỏ tuổi lắm. Minh cô mặc áo ngắn màu đào hồng rất gọn ghẽ, ngoài khoác áo choàng màu lục. Chân cô đi giày cao ống, lưng đeo trường kiếm, ra vẻ một cân quắc anh thư.

Thiếu nữ tới gần tới gần càng trông rõ mái tóc dài vừa rậm vừa đen bóng bay phất phơ trước gió. Má lún đồng tiền, càng nhìn càng xinh. Cô còn cách lão tăng chừng hai trượng, dừng bước lại hỏi :

- Đại hòa thượng! Phụng Hoàng lệnh so với quý phái Thiếu Lâm có oai phong hơn chăng?

Lão Tăng chấp tay đáp :

- Nữ thí chủ! Phái Thiếu Lâm chỉ là một nhóm người tu hành. Người tu hành tuyệt không dám nói đến chuyện oai phong.

Thiếu nữ cười lật nói :

- Phái Thiếu Lâm có một lịch sử lâu dài, đệ tử rải rác khắp nơi trong hoàn vũ, thịnh danh bao trùm võ lâm. Như vậy e rằng chẳng những đã oai phong mà còn hiển hách nữa.

Lão Tăng đáp :

- Đó là nữ thí chủ quá khen. Bọn đệ tử Thiếu Lâm chẳng bao giờ nghĩ tới điểm này.

Thiếu nữ hỏi :

- Đây là lão hòa thượng có ý tự khiêm. Nhưng tạm gác vụ này, tiểu nữ chỉ muốn coi Phụng Hoàng lệnh xem hình thù thế nào?

Lão Tăng nghiêm nghị đáp :

- Chuyện này khó mà tuân mệnh được, vì lão tăng không dám đưa ra một cách khinh xuất.

Thiếu nữ cười lật hỏi :

- Đại hòa thượng! Phải chăng đại hòa thượng sợ tiểu nữ cướp mất?

Lão tăng chưa kịp trả lời bỗng có tiếng trầm trầm cất lên :

- Cái đó chính là của người ta. Cho người coi là vị tình mà không cho người coi lại là bôn phận. Nếu người miễn cưỡng e rằng không hợp lẽ.

Một bóng người từ phía Nam xuất hiện. Người này đầu đội nón rộng vành che lấp nửa mặt trên. Mình y mặc áo ngắn bằng vải thô, có vẻ một thiếu niên quê mùa. Người gã không đeo binh khí chỉ xách bọc hành lý bé nhỏ. Gã tiến từng bước một về phía Lão tăng chấp tay nói :

- Đại sư! Tại hạ xin thi lễ.

Dứt lời lại nhìn thanh niên hỏi :

- Phải chăng vị đại ca đây là Tư Mã Quan?

Lão tăng chấp tay đáp :

- Thiếu thí chủ...

Đồng thời thanh niên cũng lên tiếng :

- Tại hạ là Tư Mã Quan. Sao huynh đài lại nhận biết?

Thiếu nữ không chờ thiếu niên quê mùa lên tiếng, đã hân giọng gần hỏi :

- Này! Người bảo ta miễn cưỡng là có ý gì?

Thiếu niên quê mùa quay lại nhìn cô trầm giọng đáp :

- Cô nương buông lời ngạo mạn, cử chỉ bất thiện, vươn tay ra đòi lấy của người ta mà không phải miễn cưỡng ư?

Thiếu nữ nói :

- Người là ai? Sao lại can thiệp vào chuyện người ta?

Thiếu niên quay đầu ngó sang bên lạnh lùng đáp :

- Tại hạ ngẫu nhiên qua đây.

Thiếu nữ hỏi :

- Người họ gì?

Thiếu niên cười rộ hỏi lại :

- Đã không cầu thân lại chẳng kết duyên thì còn hỏi tên họ làm chi

Thiếu nữ tức giận quát lên :

- Ngươi muốn chết chẳng?

Thiếu niên chẳng lý gì đến cô, lại nhìn lão tăng nói :

- Đại sư! Các vị muốn làm gì thì cứ làm đi, không ai rắc rối được. Bữa nay văn bói muốn bắt đầu khai sát giới.

Lão tăng đã nhận ra thiếu niên quê mùa lai lịch không phải tầm thường, liền đáp :

- Thiếu thí chủ! Lão tăng cùng Tư Mã Quan đến đây tảo mộ.

Thiếu niên cố ý hỏi :

- Ngồi mộ nào vậy?

Tư Mã Quan đáp :

- Ngồi mộ của Thiết Lạp Ông tiên bói, ân nhân của tại hạ.

Thiếu niên “Ừ” một tiếng nói :

- Ngồi đó có người quét tước rồi.

Lão tăng đáp :

- E rằng người tảo mộ không hiểu chỗ quan trọng của việc tảo mộ. Bên mộ hãy còn cây lớn chưa nhỏ. Rễ cây sẽ ăn sâu vào phần mộ

Thiếu niên nói :

- Nếu vậy văn bói làm thay cho người đó. Hai vị chỉ tế điện là xong.

Hiển nhiên gã muốn trở chút công phu trước mặt thiếu nữ. Gã đến bên cây lớn vừa người ôm. Gã chẳng thủ thế gì cả, tay trái nắm lấy cành cây, tay phải đẩy một cái.

Không ngờ cây lớn như gặp gió bão rung chuyển, thân cây lung lay rất mạnh. Cành lá rít lên ào ào. Rễ cây bật ra ngoài mặt đất.

Thiếu niên không cần dừng lại, hai tay bám vào cành lớn rút lên nhẹ nhàng như cầm một lá cờ lớn. Gã cầm cây đưa ra ven núi lao mạnh một cái. Cây bị liệng đi xa mấy chục trượng.

Chàng thanh niên và hòa thượng thấy thế không khỏi há miệng lú lười không la lên được.

Ngồi đầu thiếu nữ chỉ cười lạt nói :

- Bọn quê mùa chỉ ý vào sức mạnh man dã thì có làm được gì?

Lão tăng không lý gì đến cô, nhìn Tư Mã Quan nói :

- Thí chủ! Chúng ta tế điện đi. Ngày giờ không còn sớm nữa.

Thanh niên gạt đầu, cùng lão tăng lại trước mộ tế điện xong, song song đi về gã thiếu niên.

Thiếu niên đứng ngoài sườn núi chấp tay nói :

- Xin hai vị tùy tiện, tại hạ còn có việc gấp phải làm, chưa tiện nói chuyện nhiều.

Thiếu nữ không dám rắc rối nữa nhưng cô căm tức, háng đặng luôn mấy tiếng rồi cũng xoay mình xuống núi.

Thiếu niên thấy thế liền nhìn lão tăng nói :

- Đại sư! Xin đại sư cùng Tư Mã đại ca cứ do ngã này xuống núi. Tại hạ muốn dò hỏi lai lịch của thiếu nữ kia.

Gã đi mấy bước bỗng quay lại nhìn Tư Mã Quan nói :

- Tư Mã đại ca! Tại hạ đưa tin giúp người ta. Người ta dặn đại ca hãy ở lại núi Tung Sơn một năm nữa hãy hạ sơn.

Tư Mã Quan hỏi :

- Huynh đệ! Phải chăng Bạch phát lão nhân dặn thế?

Thiếu niên gật đầu đáp :

- Lại còn gã đồng tử họ Thiết, nhưng hiện nay gã không còn là đồng tử nữa. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Tư Mã Quan thấy gã băng băng ra đi liền nhìn lão tăng nói :

- Trưởng lão! Phụng Hoàng Thần bảo gã đưa tin đó.

Lão tăng dường như đã nhận ra điều gì thờ dài hỏi :

- Trên chốn giang hồ những chuyện trọng đại sắp xảy ra liên tiếp. Thiếu thí chủ! Thí chủ có nhận biết thiếu niên đó không?

Tư Mã Quan đáp :

- Y đội nón sụp xuống thấp quá nên không nhận ra.

Lão tăng nói :

- Chuyện đó hãy bỏ qua. Phụng Hoàng Thần có lệnh thì thí chủ hãy ở lại trên núi luyện thêm một năm công phu là xong.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thiết Kỳ Sĩ gặp bậc cha chú

Thanh niên theo lão tăng xuống núi, chàng sức nhớ tới điều gì lại hỏi :

- Trưởng lão! Tại sao gã lại nhắc đến đồng tử họ Thiết?

Lão tăng gật đầu đáp :

- Thiếu thí chủ! Sau này thí chủ tìm gặp đồng tử kia, không chừng gã có mối quan hệ gì với thí chủ.

Hai người vừa xuống tới chân núi, không ngờ gặp một đồng tử hồi hải đi tới. Dường như gã này còn nhỏ tuổi lắm, nhưng thân hình gã cao lớn hơn người thường, nên khó mà đoán được tuổi gã, gã vừa nói thấy lão tăng liền la gọi :

- Hòa thượng! Có gặp sư huynh của tại hạ không?

Thanh âm như chuông đồng, gã cản đường phỏng vấn không để cho người ta đi.

Lão tăng niệm Phật hiệu rồi hỏi lại :

- Thí chủ! Lệnh sư huynh là ai?

Cự đồng cảm thấy mình có điều đường đột liền gãi đầu gãi tai ấp úng đáp :

- Hòa thượng!... Y là.. người đội nón rộng vành...

Lão tăng cười khà khà ngắt lời :

- Thí chủ! Lão tăng có gặp vị đó, y đi mé bên kia xuống núi rồi.

Cự đồng bây giờ mới nghiến mình nhượng lộ nói :

- Đa tạ đại hòa thượng.

Dứt lời gã xoay mình trở gót đi ngay.

Tư Mã Quan nhìn lão tăng về mặt trịnh trọng nói :

- Trưởng lão! Chú nhỏ này tướng mạo rất đặc biệt.

Lão tăng gật đầu đáp :

- Bửu nay gặp liền hai bậc kỳ sĩ trong thiên hạ.

Cự đồng đi chưa được ba chục trượng thì đột nhiên thấy tám chín đại hán từ mé bên vọt ra. Chúng hung hăng cản đường. Một tên quát :

- Bát Bảo đồng tử! Ngươi còn nhận được đại gia không?

Cự đồng nhìn đại hán đột nhiên cười rộ hỏi :

- Nhận được rồi. Có phải lão Cơ không?

Đại hán gầm gừ :

- Ngươi hủy sơn trại của ta, giết đại ca ta, bây giờ phải thường mạng.

Cự đồng lắc đầu đáp :

- Xin lỗi nhé! Tại hạ không muốn đánh nhau lúc này vì còn phải đi kiếm sư huynh.

Dứt lời gã vung cánh tay to lớn chạy về phía trước.

Chín đại hán trung niên cả giận lớn tiếng quát tháo. Bốn tay đao, năm tay kiếm trở toàn lực vây lại.

Cự đồng chẳng sợ hãi gì, xoay người xông vào quân địch. Cánh tay gã vurun ra co lại nhanh như chớp.

Coi bề ngoài cự đồng có vẻ ngờ nghệch, không ngờ lúc chạm trán địch, thân pháp nhanh như gió. Chỉ trong nháy mắt bên quân địch đã bật những tiếng kêu oai oái. Chẳng những chúng phải nói vòng vầy mà còn khiếp sợ trốn không kịp.

Bỗng thấy cự đồng trong tay nắm chín món binh khí, đồng thời những tiếng rắc rắc vang lên khùng khiếp. Chín món binh khí đã bị gã gãy khúc giữa.

Tên thủ lĩnh thấy đồng bọn đều lộ vẻ khiếp sợ liền cầm đầu chạy đi. Hắn vừa chạy vừa hô :

- Đừng đánh nữa! Các ngươi còn lấy gì để động thủ?

Cự đồng ngửa mặt lên trời cười ha hả, nhưng không dừng lại, cất bước tiến về phía trước.

Gã chạy đã khá xa vẫn không thấy bóng sư huynh đâu thì vừa tới một thị trấn.

Cự đồng vào thị trấn, nhìn ngang nhìn ngửa. Sau cùng gã đến trước cửa một tửu lầu, lớn tiếng hỏi tiểu nhị :

- Tiểu ca! Có thấy ông khách nào đội nón rộng vành vào đây không?

Tiểu nhị vừa thấy mặt gã đã nuốt một hơi khí lạnh, vội khom lưng nói :

- Thưa khách quan... Tiểu nhân... không thấy.

Cự đồng gầm lên :

- Nói láo! Ngươi cũng đứng ở đây sao lại không thấy?

Tiểu nhị thấy tình thế bất ổn, chân run lấy bầy, vừa lùi vừa áp ứng đáp :

- Thưa khách quan... Quả thực... tiểu nhân không thấy.

Cự đồng nhòm dậy vurun tay ra chụp tiểu nhị...

Giữa lúc ấy, một thiếu niên quê mùa từ trong tiệm đi ra mà chính là thiếu niên đến Loạn Táng Cương lúc trước. Chàng cất tiếng hô :

- Sư đệ! Không nên vọng động.

Cự đồng vừa thấy y bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết, gã reo lên :

- Sur huynh! Sao sur huynh không chờ tiểu đệ?

Thiếu niên quē mùa vãn cất tiếng trầm trầm đáp :

- Ai bảo sur đệ đi đại tiện lâu thế?

Cự đồng cười hì hì nói :

- Cái đó làm gì sur huynh không hiểu rõ? Tiểu đệ ăn nhiều quá.

Thiếu niên quē mùa vãn tay nói :

- Đi!

Cự đồng ngập ngừng :

- Sur huynh ăn cơm rồi, còn tiểu đệ...

Thiếu niên quē mùa gắt lên :

- Ta cũng chưa ăn, sur đệ lại đói rồi ư?

Cự đồng hỏi :

- Vậy sur huynh vào đây làm gì?

Thiếu niên quē mùa đáp :

- Ta kiếm một cô gái.

Cự đồng ngạc nhiên hỏi :

- Kiếm con gái ư?

Thiếu niên vừa rảo bước ra đường vừa gật đầu đáp :

- Phải rồi! Một thiếu nữ mặc quần hồng, áo hồng, ngoài khoác choàng màu lục.

Cự đồng vừa đi theo vừa hỏi :

- Phải chăng thị là con gái cừu nhân?

Thiếu niên lắc đầu đáp :

- Bây giờ còn chưa rõ, nên ta phải tra xét. Đáng tiếc là không thấy thị đâu nữa.

Cự đồng lại hỏi :

- Sur huynh! Sao sur huynh lại thay y phục và đổi sắc mặt?

Thiếu niên xẵng giọng :

- Đừng rườm lời nữa, nếu ngươi còn lăm miệng thì về đi. Ta đã bảo ở nhà, lại cứ nằng nặc đòi đi.

Cự đồng cười hì hì đáp :

- Sur phụ bảo tiểu đệ đi giúp sur huynh trả thù.

Thiếu niên lại quát lên :

- Ngươi không nghe lời, ta không cần ngươi giúp đỡ nữa.

Cự đồng đáp :

- Thôi thôi! Từ giờ tiểu đệ giả làm ngươi câm.

Hai gã đi qua hơn hai chục cửa tiệm, bỗng thấy một quán lớn ở tay mặt. Thiếu niên khẽ nói :

- Trên lầu lầu thực khách rất huyền ảo, chắc là đông người? Chúng ta thử lên coi.

Cự đồng lại hỏi :

- Coi thôi ư? Tiểu đệ đói rồi.

Thiếu niên hứ một tiếng rồi tiến lên trước.

Từ điểm thấy khách vào liền niềm nở ra đón tiếp, nhưng tiểu nhị vừa ngó thấy cự đồng nhăn mặt lại.

Thiếu niên hỏi :

- Tiểu ca! Trên lầu còn bàn nào trống không?

Tiểu nhị vội đáp :

- Còn còn! Quý khách có mấy vị?

Thiếu niên đáp :

- Hai người, lựa mấy món thượng hảo nhưng không lấy rượu.

Tiểu nhị vừa dẫn khách lên lầu vừa đáp :

- Dạ dạ!

Trên lầu khách đã đông đặc mười mấy bàn, tiểu nhị dẫn hai gã vào một bàn còn trống.

Hai gã ngồi xuống, tiểu nhị rót hai chung trà để đó rồi mới xuống lầu.

Thiếu niên đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi ngồi yên. Dường như chàng đã nhìn bao quát những thực khách không còn sót một ai.

Lúc tiểu nhị đưa com vào, cự đồng khẽ hỏi :

- Sư huynh! Con nhỏ đó có ở đây không?

Nguyên trên lầu không phải chỉ có một thiếu nữ quần hồng áo hồng, ngoài khoác choàng màu lục.

Thiếu niên quē mùa lắc đầu tựa hồ chưa ngó thấy. Gã nhìn cự đồng xăn giọng :

- Sư đệ! Đã bảo đừng lăm miệng. Ngươi cứ việc ăn đi, trên lầu này rất nhiều khách võ lâm.

Cự đồng không dám nói nữa lập tức cầm bát ăn lấy ăn để. Nét ăn của gã khó coi quá. Một mình gã ăn hết bay cả liễn com. Đồ xào nấu gã cũng ăn nhiều, còn thiếu niên vẫn chưa đụng đũa.

Nguyên thiếu niên quē mùa phát giác ra một lão già khả nghi ngồi trong góc phía Tây. Lão ngồi một mình trầm lặng không nói gì, coi tình hình có điều khác lạ.

Cự đồng chẳng cần đếm xỉa đến sư huynh có ăn hay không, dường như gã đã quen ở tình trạng này nên chẳng hỏi han gì. Trái lại gã nhìn thiếu niên nói :

- Sư huynh ơi! Tiểu đệ ăn mới lưng lửng.

Thiếu niên bỗng đứng dậy nói :

- Ta không có thời giờ ngươi nữa.

Nguyên chàng đã thấy lão già đứng dậy xuống lầu.

Cự đồng không dám đòi ăn nữa, đành nhăn mặt theo chàng.

Thiếu niên trả tiền rồi hối hả ra khỏi điểm. Chàng lạng người qua một bước đã ra tới đường phố rồi rồi theo dõi lão già cách một quãng xa xa.

Lão già ra khỏi thị trấn bỗng nghe mé bên có tiếng người cười nói :

- Ha ha! Không ngờ lão mất tích sáu bảy năm trời, bữa nay lại xuất hiện ở đây.

Lão già dừng lại quát hỏi :

- Ai?

Cặp mắt lão nhìn chăm chú về mé hữu là một khu rừng cây. Chắc thanh âm kia từ trong rừng vọng ra. Thiếu niên lập tức kéo cự đồng ẩn mình.

Giữa lúc ấy một lão già bé lóat choắt và thấp lùn thùn từ trong rừng đi ra. Lão này lối ngoài năm mươi tuổi, tướng mạo rất hoạt kê, cười ha hả hỏi :

- Lão hữu! Lão không nhận ra được thanh âm của tiểu đệ ư?

Lão già kia là người họ Phạm kinh ngạc la lên :

- Vi Nhân Mang! Lão đây ư?

Lão già bé nhỏ cười ha hả đáp :

- Nếu Trương mỗ không thu về kịp thì lão đã ném một mũi thương rồi. Nay bốn năm nay lão đi đến phương trời nào?

Lão họ Phạm thùng thảng nói :

- Ta hận mình năm trước không nên ra khỏi Bắc phương, bây giờ quay về....

Lão họ Trương chẹn họng :

- Im đi!

Lão vội tiến gần lại nói :

- Lão hữu! Nói khẽ chứ! Lần này lão về có người theo dõi rồi.

Lão họ Phạm vội hỏi :

- Ai? Phạm mỗ đang lúc chưa tìm được đầu mối.

Lão Trương nói :

- Lão về từ bao giờ?

Lão họ Phạm đáp :

- Từ năm tháng trước. Trong năm tháng này Phạm mỗ đã điều tra khắp nơi cả hai mặt Nam Bắc mà chẳng được tin tức gì mới bức mình.

Trương lão nói :

- Trương mỗ cũng hết sức về việc của lệnh huynh cùng Thiết trang chúa mà chưa được tin gì rõ rệt, chỉ biết không phải là một hai toán mà thôi.

Lão họ Phạm đáp :

- Lão bảo có người theo dõi ta thì có cơ ra manh mối rồi đó.

Trương lão trịnh trọng nói :

- Lão với ta có thể bắt được người đó. Đồng thời Trương mỗ đoán hẳn chưa phải là nhân vật trọng yếu trong vụ Thiết gia trang và Phụng Hoàng đài. Vậy vụ này hãy thùng thảng xem sao đã?

Lão họ Phạm cười lại đáp :

- Bây giờ ta đã có trợ thủ, Trương theo dõi hẳn, ta đi tìm Tư Mã Quan.

Trương Lão hỏi :

- Lão Phạm! Sự tình rất quan hệ. Ngoài Trương mỗ, chẳng lẽ lão không còn ai nhờ cậy được?

Lão họ Phạm đáp :

- Trương lão có Tư Mã Quan không? Y là người đã được Thiết đại ca cứu thoát.

Trương Lão ồ một tiếng hỏi :

- Phải chăng lão Phạm nói chàng thanh niên Từ Dương kiếm khách?

Lão họ Phạm gật đầu đáp :

- Phạm mỗ trở về gặp y, mấy năm gần đây y dốc chí báo thù cho ân nhân và được Hoành Duyên hòa thượng, một bậc trưởng lão phái Thiếu Lâm thu nạp để truyền thụ võ công.

Trương lão nói :

- Thế thì hay lắm! Ba người chúng ta hoặc già có thể thu thập hần.

Lão họ Phạm nói :

- Nếu thu thập thì chẳng ích gì. Phải bắt sống hần mới được.

Trương lão đáp :

- Cái đó để coi tình hình rồi sẽ liệu. Lão lên Tung Sơn đi. Trương mỗ theo dõi hần. Lão kiếm được Từ Dương kiếm khách cần chú ý đến ám ký của Trương mỗ. Đồng thời lão đi về phía Nam trước không thì chẳng thể thoát được sự theo dõi của gã tiểu tử.

Lão họ Phạm hỏi :

- Hần là ai?

Trương lão đáp :

- Lão quên kẻ đại thù nghịch của chúng ta là Ô Độc Chương Ngưu Phi rồi ư? Ngày trước hần bị hai ta đã thương rồi không thấy đâu nữa, sau Trương mỗ nghe tin là hần kiếm được một địa vị khá cao ở nơi dị nhân nào đó.

Lão họ Phạm trịnh trọng nói :

- Nếu là hần thì phần mình phải thận trọng hơn.

Thiếu niên quê mùa thấy hai lão phân khai rồi lập tức vọt đi như tên bắn. Thân pháp của chàng nhanh đến độ lão già chưa kịp nghĩ tới, chàng đã đứng sững trước mặt.

Hai lão già vừa hoa mắt lên liền ngó thấy một thiếu niên quê mùa đứng đó thì không khỏi giật mình kinh hãi. Hai lão vội né tránh đồng thanh quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Hai lão tưởng chàng đã nghe được chuyện bí mật, vừa quát vừa rút kiếm ra.

Chàng thiếu niên thi lễ đáp :

- Hai vị lão trượng vừa nói gì văn bối đã nghe được hết rồi, muốn lên tiếng hô hoán, nhưng vấn đề phòng bên trong có điều trá ngụy mà phải xuất hiện đột ngột khiến hai lão giật mình. Chỗ thất lễ này xin hai lão lượng thứ cho.

Chàng nói rồi xá dài đến tận đất tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Thiết Kỳ Sĩ. Chuyện hai vị lão trượng vừa thương lượng để báo thù đó là vì gia phụ và Phạm bá bá.

Lão họ Phạm kinh hãi la lên :

- Thiết đại ca có con ư?

Trương lão lớn tiếng quát :

- Lão Phạm! Không thể tin thằng nhỏ này được. Hãy thu thập gã đi!

Thiếu niên quê mùa hốt hoảng nói :

- Hai vị lão trượng hãy khoan! Nếu muốn chứng thực cũng dễ thôi. Chỉ cần nhị lão đưa văn bối đi kiếm họ Ngưu để văn bối bắt hần giao cho nhị vị lão chất vấn khẩu cung.

Lão họ Phạm cười lạt đáp :

- Con thò lại muốn giở trò trước mặt cáo già ư? Ha ha! Khi nào lão phu lại mắc lợm ngươi? Bọn lão phu không muốn chết đâu. Động thủ đi thôi!

Thiếu niên quē mùa thấy lão tiến lên lập tức lùi lại một bước phân trần :

- Văn bối quả là con Thiết Lạp Ông. Bây giờ làm thế này cũng được. Nhị lão chỉ cần nói chỗ ở của lão họ Ngưu để tiểu đệ đi bắt hấn đem đến được không? Văn bối đã hạ sơn đã nửa năm, đang khổ vì không biết tin tức gì của địch nhân.

Trương lão cười ha hả nói :

- Gã này đóng kịch khéo quá! Động thủ đi! Để gã đi báo tin là hồng bát.

Hai lão nhảy vọt tới phóng kiếm như gió táp mưa sa.

Thiếu niên quē mùa chợt động tâm cơ tự nhủ :

- Hãy bắt hai lão rồi sẽ liệu.

Chàng nghĩ vậy liền lớn tiếng :

- Văn bối cam bẻ gãy tội.

Không hiểu chàng có động tác gì mà đã đoạt được hai thanh kiếm vào tay. Chàng còn sợ hai lão chạy trốn, liền điểm huyết hai tay cao thủ nổi tiếng lâu năm

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng oang oang :

- Tiểu đệ đã tới đây!

Chàng thiếu niên quē mùa sợ gã sư đệ hành động lỗ mãng vội quát :

- Sư đệ hãy đứng lại.

Gã chính là cự đồng đã đến bên hai lão già.

Nhị lão đứng trơ trơ như tượng gỗ, nhưng miệng còn nói được. Lão họ Phạm cười lạt lên tiếng :

- Tiểu tử! Hạ thủ đi đừng hòng hỏi cung bọn ta.

Chàng thiếu niên vội bước đến trước mặt thi lễ nói :

- Nhị vị tiền bối! Nếu văn bối là địch nhân thì nhị lão chỉ tự sát là xong.

Dứt lời chàng giải khai huyết đạo cho nhị lão, rồi lại thi hành đại lễ hỏi :

- Phạm thúc! Trương thúc! Chẳng lẽ nhị vị thúc thúc chưa tin ư?

Nhị lão không nói gì nữa. Có lẽ hai lão đã ngờ ngợ, hoặc đã tin phần nào. Trương lão ngờ ngác một lúc rồi hỏi :

- Tiểu tử! Võ công của ngươi kêu bằng gì?

Rồi lão lại cảnh cáo lão họ Phạm :

- Lão Phạm! Cần tỉnh táo mới được.

Lão họ Phạm cười đáp :

- Lão Trương! Lão cứ hỏi đi cũng chẳng sao. Chúng ta muốn trốn cũng không trốn được.

Chàng thiếu niên thấy người lão không khích động nữa, mới thờ phào một cái nói :

- Nhị vị tiền bối! Bữa nay văn bối đi tảo mộ tiên phụ cùng Phạm sư bá, đã gặp Tư Mã Quan đại ca cùng Hoành Duyên đại sư, Trương lão chùa Thiếu Lâm

Chương 4: Năm hào kiệt chia ngã lên đường

Chàng đứng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng vẫn bồi chưa nói rõ lý lịch với Tư Mã đại ca, vì gia sư đã dặn y còn phải ở lại chùa Thiếu Lâm một năm nữa.

Lão họ Phạm hỏi :

- Lệnh sư là ai?

Thiếu niên lấy một vật ra hỏi :

- Chẳng hay nhị lão có nhận được lệnh phù này chăng?

Lão họ Phạm vừa ngó thấy đột nhiên sinh lòng kính cẩn la lên :

- Phụng Hoàng lệnh! Lão phu đã nghe Tư Mã Quan nói tới rồi!

Trương lão nói :

- Lão Phạm! Liệu có thể tin được chăng?

Lão họ Phạm cả cười đáp :

- Đúng là con của Thiết đại ca rồi. Gã là đồ đệ của Phụng Hoàng Thần.

Trương lão nói :

- Phụng Hoàng Thần là ai?

Lão họ Phạm đáp :

- Lão Trương! Thùng thăng rồi Phạm mỗ sẽ nói cho lão hay. Bây giờ phải dẫn Thiết hiền đệ đi kiếm Ngu Phi ngay. Chuyến này hấn nhất định phải chết.

Trương lão ngấm nghĩa Thiếu niên gật đầu nói :

- Thủ pháp của vừa rồi thật là huyền diệu. Chúng ta đi thôi.

Thiếu niên vội hỏi :

- Hấn ở địa phương nào? Chớ để hấn chạy trốn. Ngoài hấn không tìm được manh mối nào nữa.

Lão họ Phạm đáp :

- Hiền đệ nhất định phải bắt sống hấn. Địch nhân trá ngụy vô cùng! Trong võ lâm không điều tra được một chút tâm hơi nào khác.

Chàng thiếu niên quê mùa là thừa kế duy nhất của Thiết gia. Phụng Hoàng Thần cũng là kỳ nhân đầu tóc bạc phơ năm trước.

Trong lúc nhị lão dẫn đường, thiếu niên liền đổi lại chân tướng nhìn hai lão hỏi :

- Tiểu đệ còn một manh mối nữa nhưng chưa biết rõ. Nhị lão có hiểu gì không?

Hai lão bỗng nhiên thấy chàng biến thành thiếu niên mỹ mạo lại càng tin tưởng. Lão họ Phạm “Ồ” một tiếng nói :

- Hiền đệ! Hiền đệ quả có chỗ giống lệnh tôn.

Trương lão xen vào :

- Cái đó không quan hệ, còn chỗ quan hệ thì lão lại không hỏi. Hãy xem hiền đệ còn có đường lối nào nữa?

Thiếu niên nói :

- Khi tiểu đệ được gia sư giải cứu thì cũng là lúc Tư Mã đại ca bị một lão tặc sắp giết chết. Tên lão tặc đó đã luyện công phu Thiết Long trảo. Hấn là Điện chúa nào vậy?

Trương lão “Ừ” một tiếng đáp :

- Ngưu Hổ hóa rồi! Hổ là bào huynh của Ngưu Phi. Nhưng đã bốn năm không nghe thấy âm hao gì về hổ.

Thiếu niên hỏi :

- Chắc sau khi bị gia sư đánh đuổi, hổ biết sau này có người đến kiếm để trả oán nên hổ lui khỏi giang hồ mai danh ẩn tích rồi rồi chăng? Nhưng có một Đường chúa nào đó kêu hổ bằng Bạch điện chúa. Vậy Điện chúa là gì?

Lão họ Phạm đáp :

- Những bang phái võ lâm rất nhiều. Mấy năm gần đây càng mọc lên như măng non sau trận mưa xuân. Đường chủ, Hương chủ lại càng nhiều. Còn Điện chúa thì không ai nói tới.

Trương lão nói :

- Có lẽ là một bang phái hay tà giáo thần bí phi thường. Chúng ta từng thăng điều tra. Hễ thấy có một chút manh mối nào là phải bám sát chứ đừng buông tha.

Cự đồng đột nhiên la lên :

- Sư huynh! Muốn tìm manh mối thì phải đánh nhiều. Bắt được tên nào cũng tra hỏi, lo gì chúng không khai sự thật.

Thiếu niên quát lên :

- Làm thế là đắc tội với mọi người võ lâm. Sư phụ lão nhân gia đã ân cần dặn bảo muốn tầm cừu thì phải dùng trí tuệ điều tra, tuyệt đối không được làm càn làm bậy.

Lão họ Phạm hỏi :

- Gã là sư đệ của hiền đệ phải không?

Thiếu niên đáp :

- Đúng thế! Gã không có tên họ. Gia sư thu nạp tiểu đệ rồi năm sau ngẫu nhiên gặp gã đang tỷ đấu với mười con mãnh hổ ở một khu rừng rậm trên núi Tu Di. Gia sư thấy gã thiên tính kỳ dị liền phá lệ thu nạp gã, đồng thời cho gã lấy họ Thiết, kêu bằng Thiết Nhị Lang. Sau mới biết gã ở núi Tu Di đã có tự hiệu. Những ẩn sĩ dị nhân trên đó kêu gã bằng Bát Bảo đồng tử. Trước khi gia sư thu nạp, dã tính của gã dữ như cọp, nên dị nhân nào cũng không thu phục nổi.

Hai lão nghe nói rất lấy làm kỳ, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Lão họ Phạm nói :

- Lời Nhị Lang chẳng phải hoàn toàn vô lý, nhưng lệnh sư đã có chỉ dụ cần phải cảnh giác.

Chàng thiếu niên hỏi :

- Tiểu đệ đã có một kế hoạch, nếu lần này không kiếm thấy Ngưu Phi thì theo kế hoạch này hành động được chăng?

Nhị lão đồng thanh hỏi :

- Kế hoạch gì?

Thiếu niên đáp :

- Tiểu đệ muốn trông vào võ công bản thân đặt ra một thứ hư danh như “Thiên hạ đệ nhất kiếm” hay “Võ lâm bá chủ” gì đó, để những võ lâm cao thủ kéo đến tranh hoi đặng mình dò thám cừu nhân, nhưng gia sư nghiêm lệnh không cho...

Trương lão lớn tiếng :

- Có rồi! Hiền đệ có thể kiếm một người thể thân là xong.

Thiếu niên đáp :

- Tiểu đệ cũng có ý ấy, nhưng muốn kiếm một nhân tài có thể đấu hết với các nhân vật trong võ lâm không phải là dễ. Dù có kiếm được, người ta cũng không phục.

Lão họ Phạm hỏi :

- Hiền đệ! Lão phu muốn hỏi hiền đệ trước: người thể thân đó có dùng họ Thiết hay không?

Thiếu niên đáp :

- Không được! Nếu dùng họ Thiết là làm cho địch nhân cảnh giác, có khi họ còn mai danh ẩn tính, còn thêm khó cho mình. Đồng thời tiểu đệ muốn địch nhân hoàn toàn tinh tường Thiết gia không còn hậu nhân.

Lão họ Phạm nói :

- Được lắm! Lão phu có kế rồi!

Trương lão hỏi :

- Kế gì?

Lão họ Phạm đáp :

- Bước đầu chúng ta hãy phóng ra tin Cổ Kim đệ nhất kiếm võ lâm xuất hiện, đồng thời kiếm một cao thủ điên cuồng náo loạn một thời. Sau khi thành sự thật, trời nào biết được Cổ Kim đệ nhất kiếm là ai? Người trong võ lâm cứ việc nghi ngờ phỏng đoán. Sau giai đoạn tỷ đấu hồ đồ, thế nào cũng lộ ra được những nhân vật nổi danh. Khi đó sẽ kêu Thiết đệ ra thu phục họ.

Trương lão nói :

- Kế này mất nhiều thì giờ, chúng hãy bàn kỹ lại xem còn biện pháp nào hơn không đã.

Trương lão chưa dứt lời, đột nhiên thiếu niên họ Thiết lớn tiếng quát :

- Bằng hữu! Chưong mặt ra đi! Chuyện bí mật của tại hạ mà bằng hữu nghe được là không hay rồi, tại hạ vốn không ưa giết người bừa bãi, nhưng những tin tức về mối thù không đội trời chung bị nghe lỏm thì e rằng dẫu là đương kim Hoàng đế, tại hạ cũng phải giết đi để bịt miệng.

Bỗng nghe tiếng cười ha hả đáp :

- Thính giác của lão đệ còn cao hơn tiểu huynh một bậc. Tiểu huynh khâm phục lắm!

Một lần gió nhẹ thổi tới. Đột nhiên phía trước ngoài ba trượng một người hạ xuống. Người này lối ngoài hai mươi tuổi.

Thiếu niên họ Thiết hỏi :

- Khẩu khí của các hạ có vẻ cổ quái. Trước khi động thủ các hạ có thể cho biết tên họ được chăng?

Thanh niên kia cười khanh khách đáp :

- Hiền đệ! Tiểu huynh họ Cao tên Thúc đến đây để kiếm hiền đệ. Hiền đệ hãy coi tín phù này!

Ba người thấy y giờ cao một con tiểu kim phụng.

Thiếu niên họ Thiết hỏi :

- Ủa! Giữa đại ca và gia sư có mối quan hệ thế nào?

Cao Thúc cả cười đáp :

- Hai tháng trước lão nhân gia mới thu tiểu huynh làm ký danh đệ tử. Tiểu huynh đến để làm thể thân cho lão đệ.

Thiếu niên họ Thiết “Ồ” một tiếng hỏi :

- Thể thân ư?

Cao Thúc đáp :

- Câu chuyện lão đệ thương lượng với nhị lão rất hợp với ý tưởng của ân sư. Đồng thời tiểu huynh ở dọc đường cũng gặp ba mươi mấy tay cao thủ. Như vậy cái tên “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ” đã thành danh rồi.

Thiếu niên họ Thiết nhảy vọt lại thì lễ lễ nói :

- Đại sư ca! Tiểu đệ cảm tạ đại sư ca khôn xiết!

Cao Thúc cười đáp :

- Lão đệ! Chúng ta là sư huynh sư đệ. Thiết đệ bắt tất phải nói thế. Đây là Tam đệ Thiết Nhị Lang phải không?

Thiết thiếu niên lớn tiếng gọi :

- Nhị Lang! Sao ngươi còn chưa gọi đại sư ca?

Cự đồng thi lễ nói :

- Tiểu đệ muốn tỵ thí với đại sư huynh.

Thiết thiếu niên quát :

- Ngươi dám hỗn thế ư?

Cao Thúc cả cười nói :

- Nhị sư đệ! Sư phụ đã bảo gã có chút ngờ nghệch, nhưng bây giờ xem ra gã rất thông minh. Tiểu huynh đã hiểu rõ ý gã rồi. Đây là gã sợ tiểu huynh bị người đánh bại.

Cự đồng “Ừ” lên một tiếng hỏi :

- Đại sư ca! Đại sư ca thấy rõ gan ruột tiểu đệ rồi ư?

Cao Thúc nhìn Thiết thiếu niên hỏi :

- Kỳ Sĩ sư đệ! Sư đệ bảo sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Gã không ngờ ân sư lão nhân gia lại phái sư huynh đến đây.

Cao Thúc cả cười nói :

- Lão nhị! Tình thực mà nói: Ân sư đã bảo phải hai người như tiểu huynh mới chống nổi sư đệ. Khi ấy tiểu huynh không phục, nhưng vừa rồi tiểu huynh thi triển công phu “Vô Phong Ấn” tới đây vẫn bị sư đệ phát giác. Từ giờ tiểu huynh đành thủ tiêu ý định muốn tỵ thí với lão đệ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đại sư ca quá khiêm tốn rồi. Tiểu đệ không dám đâu. Bây giờ tiểu đệ xin giới thiệu cùng hai vị thúc thúc, để đại sư ca làm lễ tương kiến...

Phạm lão vừa cười vừa ngắt lời :

- Không cần đâu! Cao lão đệ đã nghe hết cả rồi.

Cao Thúc thi lễ nói :

- Nhị vị tiền bối! Cao Thúc xin tham kiến!

Trương lão cả cười nói :

- Người cùng nhà hà tất phải khách sáo! Chúng ta hãy làm việc chính là hơn.

Cao Thúc thở dài nói :

- Đừng đi nữa. Ngưu Phi đã bị văn bối hạ sát rồi.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Hạ sát rồi ư?

Cao Thúc thở dài đáp :

- Nhị Đệ! Tiểu huynh thật là lầm lẫn. Bây giờ không còn đường lối nào để dò la tin tức.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao đại ca lại giết hần?

Cao Thúc đáp :

- Hần đến đoạt kiếm của tiểu huynh, trong lúc sơ sót, chưa kịp hỏi lai lịch, mới giao thủ mười chiêu. Hỡi ơi! Tiểu huynh đã phỏng đoán hần quá cao.

Hai lão Phạm Trương đồng thanh hỏi :

- Mới mười chiêu đã giết hần ư?

Cao Thúc đáp :

- Văn bối có ngờ đâu hần không chống nổi mười chiêu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hỡi! ơi! Nếu vậy chỉ còn cách y kế mà làm.

Cao Thúc nói :

- Sư phụ có lệnh bảo tiểu huynh đem Nhị Lang đi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Được lắm! Tiểu đệ đang lo đem gã đi theo là thừa. Sư ca liệu mà quán cố gã, đừng để gã hành động mạo muội, nhất là phải coi chừng mồm miệng gã, nếu tin tức bại lộ thì bao nhiêu công lao sẽ uổng phí hết.

Cụ đồng nói :

- Tiểu đệ quyết tâm làm người cầm đi theo đại sư ca, có khi còn được ăn no.

Cao Thúc cười ha hả nói :

- Nhị đệ! Sao Nhị đệ không cho Nhị Lang ăn no?

Thiết Kỳ Sĩ háng đặng đáp :

- Gã ăn lắm lại đi tiêu nhiều, mỗi lần đại tiện mất cả nửa ngày.

Chàng nói câu này khiến nhị lão cũng phải phì cười.

Cao Thúc cười hích hích nói :

- Trách nào y chẳng sợ để người đi theo. Được rồi! Chúng ta chia đường tiến hành công việc. Lão nhị! Tiểu huynh có tin gì sẽ báo cho lão nhị hay!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư phụ đã cho đại sư ca hay tiểu đệ có Vạn Lý hương chưa?

Cao Thúc đáp :

- Tiểu huynh cũng có.

Cao Thúc lại nhìn hai lão cáo biệt rồi cũng đưa cụ đồng đi.

Nhị lão nhìn thấy hai người đi xa rồi, mới bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Thế là viên mãn rồi! Hiền đệ! Bây giờ hãy chờ đợi tin tức.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhị vị thúc thúc! Tiểu đệ có ý định là hy vọng nhị lão ngầm ngầm theo dõi sư huynh. Đây không phải là giám thị y. Chỉ khi nào nhị vị gặp gặp nguy hiểm hãy kêu y tiếp viện, nhưng theo dõi ra mặt lại sợ y phân tâm.

Hai lão xúc động đáp :

- Hiền đệ! Người nghĩ rất chu đáo, nhưng người cứ yên lòng bọn lão phu sẽ thận trọng.

Thiết Kỳ Sĩ lại nói :

- Còn một việc nữa không biết nhị vị có biết chưa?

Trương lão hỏi :

- Chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có một vị cô nương hôm nay đã tới Loạn Táng Cương là nơi an táng gia phụ. Tiểu đệ thấy thị là người khá nghi.

Trương lão “Ừ” một tiếng hỏi :

- Có phải thị mặc quần hồng áo hồng, khoác áo choàng màu lục, vào lối mười bảy mười tám tuổi mà dung nhan rất xinh đẹp không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thị rồi! Tiểu đệ thấy thị rất khá nghi.

Trương lão nhìn Phạm lão nói :

- Lão Phạm! Thiết hiền đệ gặp phải tay cao thủ hạng nhất trong bọn đàn bà.

Phạm lão hỏi :

- Thị là ai? Trong đám thiếu nữ có rất nhiều cao thủ.

Trương lão đáp :

- Thị là con gái Văn Bách Tượng viên ngoại. Người võ lâm kêu thị bằng Thanh Tiêu Ngọc Nữ. Chẳng những kiếm thuật thị cao thâm phi thường mà nhan sắc cũng vào hạng đệ nhất thiên hạ. Nhà thị thường có thanh niên đệ tử đến cầu thân, nhưng thị kêu ngạo quá chừng.

Lão họ Phạm nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiền đệ! Họ Văn có hiểu võ công hay không ít người giang hồ biết rõ. Nhưng lão ít bốn tẩu giang hồ, chẳng lẽ hiền đệ lại nghi ngờ lão?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối hễ thấy có chỗ hoài nghi là phải điều tra cho biết rõ.

Trương lão nói :

- Lão này thanh danh rất lớn, những nhân vật Hắc đạo không ai dám đụng đến lão. Chẳng những danh thủ các môn phái giao du với lão mà lão còn nổi tiếng là người từ thiện. Hiền đệ muốn điều tra thì phải đến nhà lão, còn hỏi dò bên ngoài khó mà biết được một cách tỉ mỉ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão giao du với danh sĩ võ lâm trên danh nghĩa gì?

Trương lão đáp :

- Lão mang ngoại hiệu là Lại Mạnh Thường.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có thể đến nhà lão làm thực khách được chăng?

Phạm lão đáp :

- Được lắm! Tuy trong nhà lão không có tới ba ngàn thực khách, nhưng ngày nào cũng có người ra vào không ngớt.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nhà lão ở đâu?

Trương lão đáp :

- Nhà lão ở Mao Sơn cách mặt biển chừng mười mấy dặm. Ở đó có Xích Sơn hồ để bơi thuyền cùng cỡi ngựa lên Mao Sơn săn bắn. Văn trang chúa cũng thích những thú chơi này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Những thực khách thường dùng danh nghĩa gì để vào ra mất?

Trương lão đáp :

- Cái đó dễ lắm, cứ tùy ý mình. Dù không gặp Văn trang chúa, khách nào ở lại cũng được hoan nghênh. Thậm chí là hiền đệ nói đến cầu thân cũng được, có điều khiến cho Thanh Tiêu Ngọc Nữ khó chịu mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ xin cáo biệt.

Phạm lão dặn :

- Hiền đệ! Ngươi vẫn phải đề phòng bọn thực khách nghi kỵ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Thiết Kỳ Sĩ chia tay, tiến vào thị trấn mua bộ y phục mới thay đổi. Chàng không đội nón rộng vành nữa. Tóc kết lại thành búi chổng lên, ăn bận theo kiểu nho sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Dưới trăng trò chuyện với mỹ nhân

Lúc chàng thay đổi áo khiến cho thanh đoàn kiểm cổ kính tức Phụng Hoàng thần kiểm dễ ngó thấy, chàng liền mua một thanh cương kiếm thông thường cài ở sau lưng.

Nai nịt xong, Thiết Kỳ Sĩ đi thẳng về phía Văn gia trang.

Văn gia hiển nhiên không phải là một thế gia trú ngụ đã lâu đời, nhưng qui mô rộng lớn.

Phía trước trang là Xích Sơn hồ. Bờ hồ có một tòa đại thông trang viện. Trang viện cách hồ một khu rừng trúc lớn. Trong rừng trúc có một đường lát đá xanh đi vào. Đầu trường thông ra bờ hồ có cổng lớn tường cao bao vây. Trong tường vây là một quảng trường rộng tới mấy mẫu. Phải đi qua quảng trường mới tới cửa chính trang viện.

Tường viện rất cao, bốn mặt đều có cửa. Ngoài ra không còn thông lộ nào khác.

Phía sau trang viện là dãy núi không cao lắm nhưng dài đến mấy dặm. Hai bên tả hữu là ruộng cấy và đất trồng trọt đều thuộc sản nghiệp của Văn gia.

Dưới hồ rất nhiều thuyền bè, nhưng không có mảnh lớn, quá nửa là thuyền chuyên chở và thuyền chài lưới.

Sáng sớm hôm ấy Thiết Kỳ Sĩ trở nên thượng khách ở Văn gia.

Một đoàn kỵ mã chừng hơn ba chục người, bọn này không đem theo chó săn mà chỉ đeo cung tên trên yên ngựa rong ruổi về phía Mao Sơn. Tiếng người hô hoán pha lẫn tiếng ngựa hí rất náo nhiệt. Đây là Văn Bách Vạn viên ngoại dẫn thực khách cùng gia nhân lên núi săn bắn.

Thiết Kỳ Sĩ cỡi ngựa đi sau cùng. Chàng ở Văn gia trang đã hơn một tháng. Đây là lần đầu chàng theo mọi người đi săn.

Thiết Kỳ Sĩ ở Văn gia trang vẫn trầm mặc ít lời, không hoạt bát như ngày trước. Ngoại trừ buổi đầu chàng mới vào trang nói chuyện với Văn viên ngoại chừng nửa giờ, về sau chàng rất ít khi cùng người đàm luận. Nhưng chàng gặp ai cũng niềm nở gật đầu, không thân cận mà cũng không kiêu ngạo tự phụ. Trong trang từ trên xuống dưới cùng thực khách đều đối xử với chàng rất tử tế.

Hơn một tháng chàng không nghe ngóng sự tình cũng không chuyện trò với thực khách, nhiều lần chỉ hỏi họ tên nhau mà thôi.

Khi gặp chuyện gì không hiểu, chàng lại nghe những thực khách đàm luận với nhau để tìm hiểu, nhất là về chuyện... tiểu thư con Trang chủ. Thanh Tiêu Ngọc Nữ thành đầu câu chuyện của bọn giang hồ. Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng không lộ diện mà chàng cũng không dám hỏi tới, sợ người sinh dạ hoài nghi.

Lên đến ven núi Mao Sơn, Thiết Kỳ Sĩ bỗng thấy một thanh niên trước mặt nhìn chàng vẫy tay nói :

- Dịch Sĩ Kỳ! Lẹ lên một chút! Viên ngoại tiến lên núi rồi.

Nguyên Thiết Kỳ Sĩ đã đổi họ tên. Chàng liền vọt ngựa vọt tới bên thực khách tuổi trẻ hỏi :

- Lý huynh! Viên ngoại có dặn gì không?

Gã họ lý đáp :

- Viên ngoại bảo nay bắt đầu cuộc thi đua xem ai săn được nhiều. Săn được cộp là hơn hết, còn vật khác cứ tính trọng lượng mà phân cao hạ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thế thì chúng ta phải phân khai rồi.

Gã họ Lý cười đáp :

- Hẳn thế! Tiểu đệ hy vọng Dịch huynh được công đầu.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Lý Thanh huynh là tay thiện xạ. Vậy huynh dài được công đầu mới đúng.

Hai người phân khai rồi, Thiết Kỳ Sĩ vẫn lạnh lùng. Chẳng những chàng không tiến vào trong núi, mà lại xuống ngựa dắt nó tới khu rừng mé tả tả rong cho ăn cỏ tự do. Còn chàng nằm xuống chỗ đất trống ẩm áp.

Tiếng người hét cùng tiếng ngựa hí mỗi lúc một xa. Thiết Kỳ Sĩ nằm ruỗi dài đến hơn một giờ, chàng sợ cách mọi người xa quá, lại lên ngựa thùng thẳng đi theo.

Đêm hôm đầu, Trang chủ tập họp ở trong hang núi. Người nhà đã mắc mười mấy tấm màn.

Chẳng bao lâu quần hào lục tục kéo đến, người ta đánh được rất nhiều phi cầm tẩu thú. Tuy không có hổ báo, nhưng chim muông xếp một đống rất lớn ở trước trướng Trang chủ.

Lúc Thiết Kỳ Sĩ đến nơi, chẳng được một con nào khiến thực khách và gia nhân đều phá lên cười.

Trang chủ nhìn chàng cười nói :

- Dịch tráng sĩ! Tráng sĩ xui vận quá nhỉ!

Trang chủ tuổi gần sáu mươi, nhưng cường kiện chẳng kém gì trai tráng. Người lão cao lớn, mặt mũi hiền lành.

Thiết Kỳ Sĩ kính cẩn đáp :

- Thưa Đông chủ! Văn sinh rất vụng về nghề săn bắn.

Trang chủ cười ha hả nói :

- Dù là tay thiện xạ, cũng nhờ ở vận khí. Dịch tráng sĩ! Có khi ngày mai tráng sĩ gặp vận may sẽ săn được nhiều.

Mọi người cáo thoát rồi, Lý Thanh dắt Thiết Kỳ Sĩ vào trong màn cười nói :

- Dịch lão đệ! Ngày mai chúng ta không phân khai nữa chăng?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Ngày mai tiểu đệ trông vào vận khí của Lý huynh.

Trong trường này có ba người, ngoài Lý Thanh, Thiết Kỳ Sĩ, còn người tráng niên họ Vương. Lúc này hắn ở bên ngoài tiến vào, vừa ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đã cười rộ nói :

- Dịch lão đệ! Lão đệ lưu xiù. Chẳng ai ngờ lão đệ lại không gặp cả đến một con sê, thành ra nộp quyền trắng.

Lý Thanh cười nói :

- Ai được hạng nhất?

Họ Vương cười lật đáp :

- Cái đó lại còn phải hỏi. Dĩ nhiên là anh chàng dưới mắt không người. Hắn ở trong trạng việc gì mà chẳng ra về ta đây.

Lý Thanh “Ồ” một tiếng nói :

- Lại thằng cha Kim Ngưu.

Họ Vương cười lại nói :

- Tiểu thư có thêm lý gì đến hán đầu, mà hán vẫn toan bài ăn thịt ngỗng trời.

Lý Thanh cười mát hỏi :

- Trong bọn chân chính đến làm thực khách, e rằng chỉ có bọn ba người mình, còn lại thì thêm thịt ngỗng trời hết.

Thiệt Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Hai vị nói tiếng lóng gì thế?

Lý Thanh đáp :

- Lão đệ! Té ra lão đệ vẫn chưa hiểu. Thế thì kỳ thiệt! Vậy Lý mỗ nói cho lão đệ hay. Viên ngoại của chúng ta không có con trai. Dưới gối chỉ sinh được một vị tiểu thư. Người nàng rất xinh đẹp, có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.

Thiệt Kỳ Sĩ “Ừa” một tiếng hỏi :

- Trong bọn ta cũng có người điên đầu thì sao?

Lý Thanh cười lật đáp :

- Điên đầu làm gì cho uống, trừ kẻ nào không muốn sống nữa. Nói cho lão đệ hay: Tiểu thư không những là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ mà còn là thiên hạ đệ nhất nữ kiếm khách. Võ công nàng cao thâm đến trình độ chưa gặp một đối thủ nào.

Thiệt Kỳ Sĩ già vờ kinh hãi nói :

- Nếu thế thì còn ai dám ăn thịt ngỗng trời...?

Tráng niên họ Vương tiếp :

- Dịch lão đệ! Lão đệ còn chưa rõ. Trên chốn giang hồ ai cũng biết tin của Viên ngoại phóng ra là những người từ bốn mươi tuổi trở xuống, tự nhận mình võ công cao cường bất luận có vợ hay chưa, đều có thể đến câu thân, không kể những người đã xuất gia. Nhưng điều kiện tối hậu là phải được tiểu thư đồng ý.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Ủa! Viên ngoại cũng là người hiếu võ ư?

Lý Thanh đáp :

- Không phải viên ngoại hiếu võ, mà là tiểu thư hiếu võ.

Thiệt Kỳ Sĩ gạt đầu rồi lại lắc đầu nói :

- Võ công tiểu thư cao thâm đến thế thì e rằng khó có người trúng tuyển.

Tráng niên họ Vương thờ dài nói :

- Khi Vương Minh này mới đến cũng ôm mối hy vọng ráp ranh bán sê, nhưng từ khi thấy tiểu thư đấu với năm đạo sĩ năm ngoái liền biết là mình mơ mộng hảo huyền.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu thư đã đánh bại đạo sĩ hay sao?

Vương Minh đáp :

- Nàng giết lão rồi..

Thiệt Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Giết lão ư?

Lý Thanh nói tiếp :

- Lão đệ! Phàm những người đến trang cầu thân đều không miễn cưỡng. Huống chi đạo sĩ kia lại ra ngoài điều kiện của viên ngoại.

Thiệt Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Đạo sĩ cũng đến cầu hôn ư?

Vương Minh đáp :

- Hòa thượng cũng có, nhưng họ tính đoạt người chứ không phải cầu hôn.

Thiệt Kỳ Sĩ thờ dãi nói :

- Thế thì không được. Người xuất gia chẳng thù thanh qui là đáng tội chết. Nhưng những hòa thượng đạo sĩ đã đến cầu hôn là không phải chuyện tầm thường.

Vương Minh nói :

- Những người đến cầu hôn phần nhiều chẳng tử tế gì, đồng thời tiểu thư thanh danh không phải là nhỏ. Người nào đã đến đều là tay võ công trác tuyệt. Gần hai năm nay những người đến đây đều bị tiểu thư giết, ta không nhớ rõ nữa.

Gia nhân đã đưa đồ ăn vào, ba người trong trướng ăn cơm tối.

Một đêm trôi qua, ngày thứ hai lại chia thành từng toán đi săn. Trang chủ cũng kêu gia nhân đem mừng mềm vào rừng.

Hôm nay Lý Thanh và Vương Minh cũng đi với Thiệt Kỳ Sĩ. Ba người vào rừng sâu trên núi Mao Sơn.

Khi đến chân một hòn núi, Thiệt Kỳ Sĩ dường như đã phát giác ra động tĩnh, nhưng chàng vẫn không phô trương lực lượng, nhìn Lý, Vương hai người nói :

- Lý cùng Vương hãy thông thả một chút. Dường như tiểu đệ ngửi thấy có mùi khác lạ.

Vương Minh cười nói :

- Nơi này không có thú lớn, tuy đá núi ngổn ngang và có cây um tùm chúng có thể ẩn nấp, nhưng bọn ta tới nơi, bọn chúng sợ hãi bỏ chạy hết rồi.

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Có một mùi khác lạ từ phía chính điện thổi đến, chẳng lẽ các hạ không ngửi thấy ư?

Lý Thanh nói :

- Dịch lão đệ! Có thể bọn ta vô ý. Lão đệ ngửi thấy mùi vị làm sao?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ không có kinh nghiệm săn bắn nên không rõ là mùi con dã thú gì.

Vương Minh cười nói :

- Giống thú có hơi cũ hơi mới mà lão đệ lại không có kinh nghiệm thì kể như câu chuyện bỏ đi.

Lý Thanh nói :

- Bất luận có gì hay không, chúng ta cũng phóng ngựa về phía đó rồi xuống chân núi tìm kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ đã tiên liệu hai người ngộ hiểm, chàng thấy họ đi về phía trước, vội bẻ một cành cây cầm tay, nhưng không đi cùng một đường với hai người kia. Chàng lại đi về mé bên.

Đi chưa được hai mươi trượng, đột nhiên cuồng phong nổi lên. Đồng thời phía trước có tiếng gầm vọng lại.

Hai gã Lý, Vương đi trước đột nhiên thấy một con cạp hầm hè nhảy lại.

Hai người đồng thanh la hoảng nhưng trở tay không kịp, còn thì giờ đâu mà rút kiếm, hốt hoảng chạy toán ra hai bên.

Giữa đồng loạn thạch không chạy được mau lẹ. Con cạp lớn đã đón đầu hai người dương nanh múa vuốt, hai người lâm vào tình trạng nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc.

Thiết Kỳ Sĩ quát lên một tiếng, trong tay đã cầm sẵn một cành cây liền vung lên đâm tới.

Chàng phóng cành cây trúng vào trán cạp xuyên sâu tới óc.

Con cạp lớn làm sao chịu nổi vết thương trầm trọng này nó lăn ra giẫy giụa rồi rớt xuống đồng đá lồm chồm.

Vương Minh sợ quá thộn mặt ra. Hắn nhân lúc con cạp lúc chưa nhảy tới, rút trường kiếm đâm tới. Con cạp đã nằm yên, dĩ nhiên hắn đâm trúng bụng nó.

Lý Thanh chậm một chút, y dùng phản chiêu từ mặt khác chém lại.

Một tiếng rắc vang lên, y đập tét đầu con cạp.

Thiết Kỳ Sĩ đứng cách chừng mấy trượng nhưng đã nhìn thấy rõ, chàng suýt bật cười, nhưng rồi chàng nhẩn nại lớn tiếng reo hò :

- Hào công phu!

Lý, Vương hai gã không tự phân biệt được ai đánh trước ai đánh sau. Lúc này chúng nhảy ra xa thờ phào một cái, trong lòng chưa hết kinh hãi.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần coi thì thấy hai người toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, bất giác cười thầm chấp tay nói :

- Bữa nay nhất định nhi huynh được công đầu rồi.

Vương, Lý hai gã chưa hết khùng khiếp, trợn mắt há miệng lú lười không biết nói sao. Chúng quay lại nhìn thì quả là con cạp rất lớn nặng đến năm trăm cân, mà là con cạp trán trắng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bữa nay thế là đủ rồi. Chúng ta đi kiếm viên ngoại. Đầu công chắc về phần hai vị.

Lý Thanh đáp :

- Phải kể ba người chúng ta mới đúng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đáng tiếc trên mình cạp chỉ có hai vết thương. Chẳng lẽ bây giờ hai vị đâm thêm một kiếm nữa?

Vương Minh nói :

- Cái gì mà công đầu với chẳng công đầu. Trăm vạn bạc thưởng nằm đó rồi. Lão đệ còn từ chối gì nữa? Một trăm lạng chia ba mỗi người hơn ba mươi lạng.

Lý Thanh la lên :

- Lão Vương! Con ngựa của lão Vương dùng để tải con hổ chết. Còn con ngựa nữa thì bọn tiểu đệ cười. Lẹ lên! Hãy đem cạp về rồi sẽ tính.

Ba người chặt vật hồi lâu mới rời khỏi hang núi, theo đường sơn đạo mà tiến.

Chuyển qua mấy cửa núi, đột nhiên nghe tiếng nhạc ngựa từ phía sau vọng tới. Ba người quay đầu nhìn lại.

Vương Minh sợ quá nói :

- Tiểu thư đã trở về.

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm :

- Tuy ta trở lại chân tướng nhưng vẫn còn sợ thị nhận ra.

Phía sau là một con ngựa lớn màu hoa đào. trên lưng ngựa là một thiếu nữ mà Thiết Kỳ Sĩ đã ngó thấy. Thị chạy nhanh tới nơi.

Lý, Vương hai gã nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiểu thư đã về tới!

Thiếu nữ cưỡi ngựa khề gật đầu, nhưng thị chú ý nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vị này là ai?

Lý Thanh kính cẩn đáp :

- Y là Dịch Sĩ Kỳ mới đến đây tháng trước.

Thiếu nữ dường như đã nhìn ra chỗ sơ hở của Thiết Kỳ Sĩ, nhưng tia mắt sáng ngời của thị tỏ ra có điều khác lạ. Thị gật đầu đáp :

- Ba vị đánh được con hồ lớn quá nhỉ!

Thiết Kỳ Sĩ vội đáp :

- Đây là Lý huynh và Vương huynh đã đánh được.

Thiếu nữ mỉm cười nói :

- Nhưng công tử cũng dự phần công lao.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói không khỏi giật mình hỏi :

- Thị nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ thị nhìn thấy chỗ sơ hở của ta.

Chàng còn đang hồi hộp, lại nghe thiếu nữ hỏi :

- Lý tráng sĩ, và Vương tráng sĩ mình còn đang vậy máu. Phải chăng đã lại gần hơn?

Lý Thanh kính cẩn đáp :

- Đúng thế! Tại hạ và Vương huynh mỗi người thương cho con vật một kiếm.

Thiếu nữ nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Dịch Sĩ Kỳ nội lực cũng không phải tầm thường.

Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Mục lực của thị ghê gớm quá, thị đã nhận ra vết thương do cành cây đâm vào.

Chàng vội đáp :

- Cô nương quá khen mà thôi.

Thiếu nữ dặn :

- Tiệc tiếp đi trước một bước, ba vị thùng thảng tới sau. Chắc gia phụ hiện đang ở chân ngọn chủ phong.

Lúc mấy vị về đến chân chủ phong, trời vừa nhá nhem tối, tai nghe tiếng người ngựa vang lên. Lý, Vương giục ngựa tiến lên trước chỉ có Thiết Kỳ Sĩ lọt lại phía sau.

Doanh trại dựng lên ở chỗ đất bằng trong rừng rậm. Mân dững giăng ra vào những khe cây lớn.

Thiết Kỳ Sĩ sau nửa giờ mới tới nơi. Chàng thấy Lý, Vương hai gã chạy ra đón tiếp.

Lý Thanh vừa thấy chàng lộ vẻ mừng vui cười nói :

- Dịch lão đệ! Chúng ta đi ăn cơm lẹ lên. Vừa rồi lão đệ còn đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tiểu đệ phát giác ra một con hươu, nhưng đáng tiếc là không đuổi kịp.

Vương Minh cười nói :

- Công đầu đã vào tay thì còn đánh làm gì nữa? Vào trường ăn cơm đi.

Lần này màn trường giảng rộng hơn, mỗi chỗ cách nhau bốn năm trượng. Ba người tiến vào trong trường của mình. Ngựa đã có gia nhân trong coi.

Ăn cơm xong nói chuyện một hồi thì trời tối, những vầng trăng tỏ treo lơ lửng trên không.

Thiết Kỳ Sĩ thấy Lý, Vương hai người ăn cơm xong liền nằm đườn ra không cử động nữa. Chẳng biết họ mệt rồi, liền một mình ra khỏi trường đi bách bộ để thưởng nguyệt.

Bất giác chàng đi tới ven rừng, ngẩng đầu lên thấy bầu trời xanh ngắt không một đám mây, trăng tỏ như ban ngày. Chàng ngồi xuống trước một đám đất cỏ. Cô đơn, tịch mịch, chàng tính bước đường hành động.

Không hiểu chàng ngồi đã bao lâu, bỗng có tiếng động rất nhỏ nhẹ lọt vào tai, nhưng chàng vẫn lơ đãng như không nghe thấy.

Một âm thanh trong trẻo cất lên :

- Dịch Sĩ Kỳ! Không ngờ tráng sĩ cũng là một tay phong nhã.

Hiển nhiên là thanh âm của Trang chủ tiểu thư gần đó vang lên.

Thiết Kỳ Sĩ biết rồi nhưng làm bộ kinh ngạc hô lên :

- Ủa! Tiểu thư!

Thanh Tiêu Ngọc Nữ “Ồ” một tiếng nói :

- Tráng sĩ gọi tiện thiếp bằng cô nương hay hơn!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Buổi sơ kiến có điều thất ngôn, xin tiểu thư miễn thứ cho.

Thanh Tiêu Ngọc Nữ cười mát nói :

- Tiện thiếp là Văn Đế Đế. Nếu tráng sĩ gọi bằng cô nương hay tiểu thư không quen miệng thì cứ gọi thẳng tên cũng được. Vì cái tên này ít người gọi, tiện thiếp nghe có vẻ mới mẻ hơn.

Thiết Kỳ Sĩ liền cười đáp :

- Đế Đế! Hô thể này thì ra không phải người ngoài.

Văn Đế Đế nói :

- Thử xem tráng sĩ có đủ dũng khí hay chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Văn Đế Đế! Bây giờ thì chỉ có hai người ở đây, chắc tại hạ có dũng khí.

Văn Đế Đế cười hích hích nói :

- Họ ngủ như chết, chẳng còn ai biết, phải vậy không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải thế! Tại hạ không muốn để người ta bảo mình nói chuyện nhảm.

Văn Đế Đế “Ồ” một tiếng hỏi :

- Có người đồ kỵ với tráng sĩ hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không! Tại hạ không có nguyện vọng này, nên không muốn để mình bị lôi cuốn vào vũng nước xoáy.

Văn Đế Đế cười rất tươi hỏi :

- Nếu vậy tráng sĩ chỉ muốn ăn cơm nhà tiện thiếp thôi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Những người bôn tẩu giang hồ lâu ngày đều có tâm lý động cực tư tĩnh. Tại hạ cũng thế.

Văn Đế Đế nói :

- Tráng sĩ bao nhiêu tuổi rồi?

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý đáp :

- Cái đó còn tùy tư cách con người, có người bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà không chán.

Văn Đế Đế nói :

- Thôi được! Hãy gác chuyện này lại. Chúng ta bàn chuyện khác.

Thị ngồi xuống, đồng thời trở một bên nói :

- Tráng sĩ cũng đừng đứng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trai tài gái sắc trò chuyện lân la

Thiết Kỳ Sĩ theo lời ngồi xuống rồi cười hỏi :

- Chuyện khác là chuyện gì?

Văn Đế Đế đáp :

- Tráng sĩ mới đến, tiện thiếp muốn được nghe tin tức một người.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu tại hạ biết thì xin nói hết.

Văn Đế Đế ngấm chàng một lúc rồi nói :

- Có khi tráng sĩ chưa gặp qua, dù có gặp chưa chắc y đã ăn mặc như vậy.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cô nương muốn tra xét người đó chăng?

Văn Đế Đế gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Y là một người ăn mặc theo kiểu quê mùa, đầu đội nón rộng vành, lưng đeo bọc nhỏ. Có khi đó chỉ là họ cố ý ăn mặc như vậy.

Thiết Kỳ Sĩ trong lòng đã hiểu rồi, ngoài mặt cười hỏi :

- Cô nương coi y vào cỡ bao nhiêu tuổi? Tướng mạo thế nào? Điều tra y để làm gì?

Văn Đế Đế hần học đáp :

- Trong đời tiện thiếp chưa bị ai trêu tức, chỉ có thằng cha đó làm cho tiện thiếp không hạ đài được. Đáng tiếc là hán đội nón rộng vành kéo sụp xuống nên không nhìn rõ tướng mạo thì còn biết bao nhiêu tuổi nữa? Nhưng chắc chắn hán còn trẻ tuổi, hán nói năng lạnh như băng khiến tiện thiếp tức chết đi được!

Thiệt Kỳ Sĩ “Ủa” một tiếng hỏi :

- Hán võ công cao cường và tính khí kêu ngoa, động một tí là phô trương bản lĩnh phải không?

Văn Đế Đế ngạc nhiên đáp :

- Hán chính là con người như vậy!

Thiệt Kỳ Sĩ có ý thờ phào một cái nói :

- Nếu vậy cô nương chạm trán đối thủ rồi. Nếu phải hán thì đích thị là “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ” mà giang hồ vừa đồn đại mới đây. Trong vòng hai tháng trước, tại hạ đã được coi hán giao đấu với bảy người. Cả bảy lần hán đều toàn thắng. Quả là một cao thủ đặc biệt mới ra đời.

Văn Đế Đế háng đặng đáp :

- Thế thì từ nay tiện thiếp không cho hán được ngày giờ nào ngủ yên. Cảm ơn tráng sĩ đã đem lại một chút manh mối.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Văn Đế Đế! Cô nương định làm gì?

Văn Đế Đế hỏi lại :

- Tráng sĩ có biết rõ tình hình nhà tiện thiếp không?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Bữa nay tại hạ được nghe Vương huynh cùng Lý huynh bàn tới một chút.

Văn Đế Đế nói :

- Công tử rất thành thật...

Thị dừng lại một chút rồi tiếp :

- Từ nay hễ ai đến cầu thân thì điều kiện trước nhất là phải đã bại “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ”.

Thiệt Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Nếu có người đã thắng hán cô nương quyết bằng lòng ư?

Văn Đế Đế ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Thiệt Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Cô nương cũng chưa quyết định hay sao?

Văn Đế Đế đột nhiên nhảy lên nói :

- Không có người giết nổi y đâu!

Thị nói câu này ra ngoài sự tiên liệu của Thiệt Kỳ Sĩ. Chàng thấy tình thế có điều khác lạ nhưng không hỏi.

Chàng đứng dậy nói :

- Trời không còn sớm nữa, tại hạ xin đưa cơ nương về trước.

Văn Đế Đế đột nhiên khẽ nói :

- Thính lực của tráng sĩ rất cao thâm.

Đột nhiên thị nhìn vào trong rừng quát hỏi :

- Ai đó?

Trong rừng có tiếng đáp vọng ra :

- Thừa tiểu thư! Viên ngoại đang chờ cô!

Văn Đế Đế háng đang nói :

- Kim Bưu! Từ nay các hạ đừng lép ló trước mặt ta nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười thầm nghĩ bụng :

- Thằng cha này lại nghe lén câu chuyện của chúng ta.

Kim Ngưu là một thanh niên lối hai mươi tám hai mươi chín tuổi. Tướng mạo tuy không xấu xa, nhưng tâm địa rất nhiều quỷ kế lại rất kêu ngoạ tự phụ. Hắn nghe Văn Đế Đế nói vậy rất lấy làm khó chịu, nhưng không dám mạo phạm chỉ ngấm ngấm oán hận, len lén rút lui.

Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ về trường rồi, đêm đã sang canh ba, Trang chủ nhỏ trại về trang từ canh hai.

Chiều hôm sau Vương Minh vào phòng gọi Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão Dịch! Kim Bưu đi rồi!

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đều ở cả hai bên nhà khách trong trang viện. Văn gia trang đặc biệt xây những nhà này để thực khách ở. Hai bên có đến dư trăm người, cách tòa nhà chừng mười tám mười chín trượng và là những phòng ở ngoài cùng, nên những thực khách ở lại hay ra đi rất thuận tiện.

Thiết Kỳ Sĩ vừa rửa mặt vừa hỏi :

- Hắn không cáo biệt Trang chủ đã ra đi ư?

Vương Minh lắc đầu đáp :

- Không ai nhìn thấy hắn, hiện phòng của hắn bỏ trống.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thế là hắn không muốn ăn thịt ngỗng trời nữa ư?

Vương Minh cười nói :

- Trang chủ có chuyện thỉnh lão đệ vào thư phòng đó.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Việc gì?

Vương Minh đáp :

- Ta cũng không rõ, lão đệ tới nơi sẽ biết.

Thiết Kỳ Sĩ lẩm bẩm :

- Không hiểu chuyện gì đây?

Chàng vội ăn mặc chỉnh tề chạy đến thư phòng.

Trang viện rất rộng rãi, Thiết Kỳ Sĩ không hiểu đường lối lại không biết thư phòng ở nơi đâu? May chàng gặp một tên gia nhân liền nhờ gã đưa đi.

Trang chủ ngồi một mình trong thư phòng. Thiết Kỳ Sĩ đứng một lúc thì gia nhân ở trong cửa hô :

- Dịch tráng sĩ, Trang chủ mời tráng sĩ vào.

Thiết Kỳ Sĩ bước qua cửa đã thấy Trang chủ vẫy tay nói :

- Mời tráng sĩ an tọa!

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay ngồi xuống hỏi :

- Đông chủ có điều chi dạy bảo?

Trang chủ cười đáp :

- Phía sau bản trang có một hoa viên rộng lớn có tới mười mấy mẫu mà tịch tịch quanh quẻ, không người canh giữ. Ban đêm nếu có kẻ lòng dạ đen tối lên vào thì thật là bất tiện. Lão phu mời tráng sĩ vào ở đó. Như vậy bản trang sẽ được an toàn hơn nhiều. Không hiểu ý tráng sĩ có ưng thuận chăng?

Thiết Kỳ Sĩ không ngần ngại gì đáp ngay :

- Đông chủ đã có lệnh, văn sinh tất phải tuân theo.

Trang chủ cười khanh khách nói :

- Tráng sĩ thật là người mau mắn, đã vậy mời tráng sĩ đi coi. Trong vườn có mười mấy tòa đình các. Tráng sĩ thích tòa nào thì vào đó mà ở...

Lão nhìn ra cửa hô :

- Văn An!

Gia nhân vừa dẫn Thiết Kỳ Sĩ ra ngoài nghe gọi liền đáp :

- Có tiểu nhân đây!

Trang chủ nói :

- Văn An! Người dẫn tráng sĩ vào vườn hoa để tráng sĩ lựa phòng cư trú! Từ nay người chuyên việc phục thị tráng sĩ.

Tên gia nhân đứng ngoài cửa vâng dạ luôn miệng.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy cáo thoái. Chàng theo gia nhân đi quanh co một lúc tiến vào hoa viên. Thoạt trông nơi đây như một khu rừng rất rậm. Chẳng những hoa lá đầy giàn mà còn xen kẽ những cây cổ thụ cao lớn.

Văn An quay lại nhìn chàng cười nói :

- Tráng sĩ! Nếu muốn coi kỹ vườn hoa này thì bữa nay không đi hết được...

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất tất phải coi cho mắt công, ông bạn cứ dẫn ta đến một tòa lâu các ở chỗ tối hậu là được.

Văn An đáp :

- Cả thầy có chín tòa đình các, ngày thường quét tước rất sạch sẽ và đều ở khu giữa vườn hoa. Tòa nọ cách tòa kia chừng bốn năm trượng. Từ cấm thất đến thư phòng đều sẵn sàng cả.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy lựa cho tại hạ tòa nhà tối hậu là được rồi.

Văn An gật đầu đáp :

- Mười mấy năm nay, Trang chủ chưa từng để cho thực khách vào đây chứ đừng nói đến trú ngụ nữa, vì chính diện hoa viên là A Linh khuê các của tiểu thư.

Thiết Kỳ Sĩ “Ừ” một tiếng hỏi :

- Thế ra Trang chủ coi tại hạ bằng con mắt đặt biệt ư?

Văn An khẽ đáp :

- Cái đó khó biết lắm.

Thiết Kỳ Sĩ kinh di, hỏi :

- Bạn nói câu này là nghĩa làm sao?

Văn An đáp :

- Việc đưa tráng sĩ vào ở hoa viên hoàn toàn là do ý kiến của tiểu thư.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Phải rồi! Thanh Tiêu Ngọc Nữ muốn thân hành giám thị ta! Được lắm! Hai người ngấm ngầm tỷ đấu một phen coi tâm kế ai hơn?

Văn An thấy chàng không lên tiếng liền cười hỏi :

- Tráng sĩ không tin chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cố ý đáp :

- Tại sao bằng hữu biết thế?

Văn An cười ruồi đáp :

- Tiểu nhân có một biểu muội làm tỳ nữ cho tiểu thư.

Thiết Kỳ Sĩ “Ủa” một tiếng nói :

- Thảo nào tin tức của ông bạn rất mau lẹ.

Văn An đáp :

- Dịch tráng sĩ! Tráng sĩ đừng cao hứng vội. Ở trong hậu hoa viên này không hay đâu! Mười mấy năm trước bản trang đã mời mười tám vị đại võ sư. Vò công bọn họ đều khá lắm. Thế mà bọn họ bị giết hết ở trong hậu hoa viên.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Tại sao vậy?

Văn An đáp :

- Bản trang thường có cường nhân đến làm cho phải điên đầu, nhưng gần đây ít nhiều rồi.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói :

- Sao Trang chủ không phái thêm mấy người vào ở đây? Trong bọn thực khách thiếu gì cao thủ.

Văn An đáp :

- Cái đó tiểu nhân không rõ.

Hai người đi tới trước mặt tòa đình các tối hậu. Thiết Kỳ Sĩ phát hiện bốn mặt tòa đình các này đều có ao sen. Chỉ có một cây cầu gỗ màu đỏ thông ra đình các.

Văn An đứng lại hỏi :

- Tráng sĩ! Tòa cao các này thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu đáp :

- Được lắm!

Văn An nói :

- Vậy tráng sĩ tiến lên coi, tiểu nhân đã đưa đủ chân nệm, màn đùng tới.

Thiết Kỳ Sĩ xua tay đáp :

- Ông bạn cứ tùy tiện.

Văn An đi rồi chàng tiến lên đình các. Qua chỗ nào chàng cũng dòm ngó đều thấy sạch như chùi không một vết bụi. Chàng cảm thấy tinh thần thoải mái, liền đứng tựa lan can cúi xuống ao nhìn thấy hoa sen đang đua nở. Ngọn gió chiều rào rạt đưa lại mùi thơm man mác, bất giác buột miệng ngâm :

Trong đầm gì đẹp hơn sen

Lá xanh bông trắng lại chen nhị vàng

Nhị vàng bông trắng lá xanh

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách nói :

- Dịch huỳnh! Dịch huỳnh đem bài thơ vịnh hoa vịnh Tây hồ biến đổi thành khác hẳn.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu lên nhìn thấy Văn Đế Đế mình mặc y phục buổi tối coi nhẹ nhàng như tiên nữ. Thị đang xuyên những luồng hoa đi tới. Chàng không nhìn được cười đáp :

- Thấy cảnh hoa sen đua nở, chợt nhớ bài thơ cũ đọc lên, ngờ đâu làm kinh động tiên tử.

Văn Đế Đế nổi lên tròng cười không ngớt tỏ ra cao hứng phi thường. Người nàng đã đẹp, lúc này lại càng đẹp hơn. Thị đi tới mặt Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nơi đây có được không?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Chỗ này hay quá! Tại hạ e rằng vào đây rồi không còn nhớ chuyện trở về đất Thục nữa.

Văn Đế Đế cười nói :

- Ở đây không được an toàn đâu?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói sững sốt nghĩ thầm :

- Sao thị lại bảo ta câu này?

Chàng liền hỏi :

- Có ma quỷ hay sao?

Văn Đế Đế cười khanh khách hỏi lại :

- Người võ lâm cũng sợ ma ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sợ giặc chẳng?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Bọn giặc có thì không dám tới.

Thiết Kỳ Sĩ “Ừ” một tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ trên chốn giang hồ lại có bọn ma đầu nào đến quấy rối quý phủ?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiệm thiếp cũng không rõ, từ khi học xong trở về nhà, tiệm thiếp vẫn chưa hiểu vụ bí mật này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ cũng có việc riêng mà chưa dám hỏi tới vì mới đến ở quý phủ chưa được bao lâu..

Văn Đế Đế không chờ chàng nói hết đã ngắt lời :

- Phải chăng công tử e dè nhà tiệm thiếp hoài nghi công tử có lai lịch bất chính?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là tự cô nương nói ra. Thật tình đây là lẽ tự nhiên.

Văn Đế Đế nói :

- Tiện thiếp không hoài nghi công tử. Nói một cách khác là tiện thiếp không sợ công tử, công tử cứ hỏi đi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Khẩu khí cô lớn quá. Văn Đế Đế! Chắc cô nương đã hiểu lai lịch đồng thời đã biết rõ võ công của tại hạ.

Văn Đế Đế lắc đầu đáp :

- Chưa hiểu chi hết, nhưng tiện thiếp đối với công tử cảm thấy có điều gì không yên dạ.

Thiết Kỳ Sĩ lại chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Coi bề ngoài thì dường như lời nói của thị không phải giả dối, chẳng lẽ ta đã đoán lầm...

Chàng bật tiếng cười âm trầm nói :

- Đế Đế! Người giang hồ xảo trá khôn lường. Coi người không thể coi ở bề ngoài, lúc nào cũng nên đề dạ hoài nghi, nhưng đừng đem tâm hại người. Dĩ nhiên cô nương coi tại hạ bằng khía cạnh tốt, nhưng cũng không nên tin tưởng một cách khinh suất. Đó là điều tại hạ xin đề nghị với cô nương.

Văn Đế Đế nghe nói, mắt thị nhìn Thiết Kỳ Sĩ bằng tia nhãn quang khác lạ. Lại thấy thị nở nụ cười thần bí nói :

- Coi lắm là việc của tiện thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Vậy bây giờ tại hạ hỏi cơ nương được chưa?

Văn Đế Đế hỏi lại :

- Điều thứ nhất công tử muốn biết tiện thiếp học võ công nơi ai chứ gì?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Trên đời rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, những dị nhân võ công càng cao thâm, giang hồ càng ít người biết tới, cái đó cần chi mà phải hỏi!

Văn Đế Đế cất cao giọng hỏi :

- Thế thì ngoài sự tiên liệu của tiện thiếp, thì công tử muốn hỏi việc gì?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Nhưng thôi không hỏi nữa hay hơn. Câu này tại hạ hỏi ra khiến cô thêm phần hiềm nghi. Có điều tại hạ được lệnh tôn và cô nương trọng đãi thì chẳng thể không quan tâm đến việc trong quí phủ.

Văn Đế Đế gật đầu đáp :

- Cái đó là thường tình của con người.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nói một cách vắn tắt thì người ta quan tâm điều gì tất phải tìm cách cởi mở mối quan tâm đó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Công tử muốn hiểu tình hình nhà tiện thiếp phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ là người mới đến khi nào dám hỏi bừa bãi!

Văn Đế Đế nói :

- Tiện thiếp cho công tử hay. Gia phụ là người thông minh phi thường. Những việc của lão nhân gia tiện thiếp cũng không hiểu rõ lắm. Tiện thiếp không biết đến mẫu thân từ nhỏ, đồng thời lại chẳng có anh chị em nào hết. Từ khi năm tuổi, tiện hơi hiểu biết một chút còn nhớ phụ thân trong lúc nhất thời bất cẩn để tiện thiếp thất lạc trong một cái giếng, may được sư phụ lão nhân gia cứu tiện thiếp đem đi...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Lúc lệnh sư cứu cô nương, lệnh tôn không biết ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Cái đó về sau tiện thiếp mới hỏi sư phụ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương chỉ biết việc xảy ra trong nháy mắt thôi ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Đúng thế!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh sư có phải là lão bằng hữu của lệnh tôn không?

Văn Đế Đế đáp :

- Không phải! Có thể là...

Thiết Kỳ Sĩ thấy thị ngập ngừng cũng không hỏi vụ đó nữa. Chàng dừng một chút rồi cười hỏi :

- Cô nương học thành tài rồi về nhà phải không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Những du khách vì đâu mà mất tích

Văn Đế Đế gật đầu đáp :

- Gia sư là người quá dị, lão nhân gia chẳng chịu nói với tiện thiếp một lời gì. Chỉ bảo tiện thiếp về nhà để tìm một vật cho bà nhưng phải dấu cả gia phụ.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Nếu vậy cô nương cũng chẳng nên cho tại hạ biết.

Văn Đế Đế đáp :

- Không! Tiện thiếp hoàn toàn tin ở nơi công tử, vì tiện thiếp không còn ai để nói tâm sự của mình.

Thiết Kỳ Sĩ chứng minh cô không phải là người trả giá, liền hỏi :

- Lệnh tôn không biết chút võ công nào ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì lão nhân gia thực không biết võ công.

Thiết Kỳ Sĩ nhận ra tuy Văn Đế Đế võ công cao thâm khôn lường, nhưng cô còn nhỏ tuổi quá, chưa đủ kinh nghiệm giang hồ.

Giữa lúc ấy Văn An đưa đồ tới.

Phía sau giấu một tên a đầu tay bụng đồ ăn.

Văn Đế Đế cười nói :

- Tiệp thiệp đã bảo chúng từ nay ngồi ăn với công tử ở đây.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nếu vậy tại hạ ăn thêm được mấy chén.

Văn Đế Đế cười khanh khách nói :

- Công tử không thành thực rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đã cảnh cáo cô nương là phải coi chừng.

Văn Đế Đế cười rất tươi nói :

- Tiệp thiệp cũng vậy.

Từ đó khoảng hơn một tháng, Văn Đế Đế không rời xa Thiết Kỳ Sĩ nửa bước. Trừ những lúc cô về phòng ngủ hay ra ngoài trang có việc, còn thì cô bầu bạn suốt ngày với Thiết Kỳ Sĩ.

Người ở với nhau lâu ngày tất nảy tình thân thiết, huống chi là đôi nam nữ thanh niên. Và lại Văn Đế Đế ngay từ hôm đầu gặp Thiết Kỳ Sĩ đã có mối hảo cảm với chàng, nên cô không hoài nghi chàng có ý đồ gì với nhà mình.

Nhưng Thiết Kỳ Sĩ lại không thể, tuy chàng rất ưa thích Văn Đế Đế, nhưng đối với Văn trang chủ thủy chung chàng vẫn cảm thấy có điều gì nghi kỵ. Dù chàng không coi là cừu nhân mà lúc nào cũng đề ý do thám chuyện bí mật.

Hơn một tháng trời, thực khách ở Văn gia vẫn có kẻ ở người đi, ngược xe rầm rập không ngớt. Dĩ nhiên cũng có hào khách nghe danh Thanh Tiêu Ngọc Nữ đến cầu thân, nhưng họ chỉ trò chuyện với Trang chủ, ăn hai bữa cơm ngủ lại một đêm rồi ra đi. Bọn họ trước hết đi tìm “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ” để tỷ đấu, xong rồi mới bàn đến chuyện khác.

Một hôm trời vừa sáng, Văn Đế Đế đã đến ngoài các là gọi Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ Kỳ! Công tử dậy chưa?

Thiết Kỳ Sĩ chạy ra đón tiếp vừa cười vừa đáp :

- Tại hạ mới vừa chạy được hai vòng quanh vườn là cô nương đã gọi rồi.

Văn Đế Đế lớn tiếng hỏi :

- Công tử đi với tiệp thiệp lên Thanh Sơn một chuyến được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Cô nương muốn đến Thanh Sơn làm chi?:

Văn Đế Đế đáp :

- Ở Thanh Sơn vừa xảy chuyện rắc rối quá. Nghe nói họ làm chết nhiều cư dân, kinh động đến quan nha, tiệp thiệp muốn đi coi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thanh Tiêu Ngọc Nữ khét tiếng giang hồ, lại muốn đi trừ hại cho dân.

Văn Đế Đế đáp :

- Đừng nói giỡn nữa, chẳng lẽ công tử không có lòng nghĩa hiệp?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Được rồi, cô nương muốn cưỡi ngựa hay đi bộ?

Văn Đế Đế đáp :

- Thanh Sơn cũng gần đây thôi! Chúng ta đi bộ quách, có khi cưỡi ngựa không tiện bằng đi bộ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đi ngay bây giờ hay sao?

Văn Đế Đế đáp :

- Đi ngay bây giờ, công tử có đem chút hành lý gì theo không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương đã coi hành lý của tại hạ rồi chứ?

Văn Đế Đế đáp :

- Công tử đã chẳng e dè tiện thiếp, tiện thiếp cũng không có ý thốc mách. Đại khái chỉ có một thanh vô danh đoản kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cô đừng coi thường thanh đoản kiếm của tại hạ, lai lịch nó lớn lắm nghe!

Văn Đế Đế háng đặng đáp :

- Dù sao cũng còn kém Thái A thần kiếm của tiện thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Chưa chắc đâu! Đến lệnh tôn còn chưa nhận ra thì đủ biết nó ghê gớm đến thế nào!

Văn Đế Đế đáp :

- Gia phụ chỉ có thị hiếu về cổ kiếm mà thôi chứ sức không trói nổi con gà thì làm gì biết thưởng thức.

Thiết Kỳ Sĩ vừa thu thập hành lý vừa lắc đầu đáp :

- Không phải đâu! Lệnh tôn rất sành về cổ kiếm.

Văn Đế Đế hỏi :

- Công tử đưa thanh kiếm này cho gia gia coi hồi nào?

Thiết Kỳ Sĩ nở nụ cười thần bí đáp :

- Tám bữa trước cô nương đến thành Cô Dung, tại hạ ngẫu nhiên cũng dòi khỏi chốn này, không ngờ lệnh tôn tản bộ qua đây.

Văn Đế Đế ồ một tiếng hỏi :

- Gia gia coi những gì của công tử?

Thiết Kỳ Sĩ hững hờ đáp :

- Trong bọc hành lý của tại hạ chả có vật gì khác, ai muốn coi thì coi, nhưng lệnh tôn cũng không coi lên.

Văn Đế Đế châu mày hỏi :

- Chắc vừa gặp lúc công tử trở về?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải! Lệnh tôn còn hỏi tại hạ có thanh bảo kiếm gì tại hạ mới biết. Nếu quả lão nhân gia coi lên thì chẳng hỏi lại.

Văn Đế Đế hỏi :

- Công tử trả lời lão nhân gia ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Đứng trước mặt bậc tôn trưởng, dĩ nhiên là tại hạ không dám dấu diếm.

Văn Đế Đế nhảy bổ lên hỏi :

- Giỏi quá rồi! Công tử nói với gia gia mà không cho tiện thiếp hay ư?

Thiêt Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ muốn cô nương đoán coi.

Văn Đế Đế nói :

- Không đoán nữa! Tiện thiếp có đoán thế nào cũng không trúng.

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Được rồi! Không đoán thì tại hạ cho cô hay: Đó là Đại Ngự trường kiếm.

Văn Đế Đế “Hử” một tiếng hỏi :

- Ngự trường kiếm cũng có đại có tiểu nữa ư?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Cô nương không coi thấy thanh trường kiếm này lớn hơn Ngự trường kiếm mà lại ngắn hơn những cổ kiếm khác?

Văn Đế Đế gật đầu hỏi :

- Công tử nói tựa hồ cũng có lý. Gia gia có muốn mua kiếm của công tử không?

Thiêt Kỳ Sĩ cười nói :

- Con nhà võ coi kiếm quý hơn tính mạng. Dĩ nhiên lệnh tôn cũng hiểu đạo lý này.

Văn Đế Đế lắc đầu đáp :

- Gia gia không phải là người võ lâm, không nghĩ tới điều đó!

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Lệnh tôn tuy chưa muốn mua nhưng có nhắc tới điều kiện trao đổi.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Gia gia muốn trao đổi thanh Thuộc Lũ cổ kiếm mà công tử coi như sinh mạng ư?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Có lẽ lệnh tôn thử tâm lý để coi phản ứng của tại hạ, sau đó lão nhân gia chỉ mỉm cười không nói nữa.

Văn Đế Đế nói :

- Công tử mà chịu trao đổi thì lão nhân gia không bỏ được cái của mình.

Thiêt Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đúng thế! May ở chỗ lão nhân gia chưa nhắc đến chuyện đòi mua, không thì thật khó cho tại hạ.

Văn Đế Đế nói :

- Có khi chưa đến lúc đó thôi, nhưng tiện thiếp sẽ cự tuyệt trước dùm công tử. Con người không hiểu võ công nên không biết đường trọng khinh.

Thu thập hành lý xong xuôi, Thiêt Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương còn cho ai đi nữa không?

Văn Đế Đế đáp :

- Không! Đem nhiều người đi thêm bận cho mình phải chiều cổ.

Thiêt Kỳ Sĩ cười mát nói :

- Khẩu khí cô lớn quá! Nếu vậy tại hạ đi cũng bằng thừa.

Văn Đế Đế háng đặng đáp :

- Đừng giã vờ nữa, tiện thiếp coi người là biết.

Thiết Kỳ Sĩ cười thâm nghĩ bụng :

- Cô mà nhận ra thì chẳng khác gì thấy quỷ sứ. Đến thanh Phụng Hoàng kiếm của ta cô còn không nghi ngờ thì hiểu bản lãnh ta thế nào được!

Nguyên thanh đoản kiếm của Thiết Kỳ Sĩ đó là Phụng Hoàng thần kiếm. Có khi vì sự phụ chàng nói là người võ lâm ít ai biết tới nên chàng mới để cho Văn viên Ngoại ngó thấy. Nói một cách khác, đó là chàng cố ý lưu thần kiếm lại trong đình các.

Ra đến cửa trang, Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có cần trình rõ với lệnh tôn không?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiện thiếp về nhà chỉ có lần thứ nhất là bẩm với lão nhân gia.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sở dĩ lệnh tôn yên dạ vì lẽ võ công cô rất cao cường.

Lên Thanh Sơn cần phải qua Xích Sơn hồ. Văn Đế Đế kêu con thuyền nhỏ để đi. Hai người lên bờ vào lúc giữa trưa.

Trời đã hoàng hôn, hai người tới thành Cô Dung, tìm phạn điểm ăn cơm xong, Thiết Kỳ Sĩ kêu tiểu nhị vào phòng hỏi :

- Nghe nói ở Thanh Sơn đã xảy vụ khủng khiếp, nơi đây có biết gì không?

Tiểu nhị hỏi lại :

- Khách Quan! Khách quan đi trên đường chẳng lẽ lại không nghe thấy khắp nơi người ta bàn tán về vụ này?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn ta không phải là người ở đây, vừa mới tới quí địa.

Tiểu nhị nói :

- Về vụ này, quan phủ đã phái rất nhiều người đi, phát động đến cả bọn đầu mục cười ngựa và đi bộ mà chưa điều tra được vì nguyên nhân gì?

Văn Đế Đế hỏi :

- Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao?

Tiểu nhị đáp :

- Trên núi Thanh Sơn có dòng suối ấm áp, ai xuống tắm cũng khỏi bệnh. Mỗi khi mùa đông tới du khách đến tắm rất đông. Không ngờ hiện nay không thấy bóng người nào nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chắc vì nguyên nhân xảy ra vụ này?

Tiểu nhị đáp :

- Đúng thế! Nghe nói gần đây nhiều người chết lắm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Họ bị chết trong trường hợp nào?

Tiểu nhị đáp :

- Không hiểu tình trạng cái chết ra sao, chỉ thấy trên núi rất nhiều xương trắng. Những cư dân lân cận nhiều người bị mất tích, rồi tin đó đồn đại ra ngoài.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ họ bị yêu quái ăn thịt.

Tiểu nhị đáp :

- Vấn đề là ở chỗ xương trắng kia từ đâu đưa đến? Chẳng lẽ yêu quái lại ăn cả quần áo?

Thiết Kỳ Sĩ biết rằng không thể hỏi rõ nguyên nhân, liền xua tay nói :

- Cảm ơn tiểu ca!

Tiểu nhị lui ra rồi, Văn Đế Đế hỏi :

- Chuyện này ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phải đến nơi điều tra mới biết được. Bây giờ cô nương hãy tắt đèn đi ngủ.

Chàng ra khỏi phòng, Văn Đế Đế về phòng mình ở ngay bên cạnh. Chàng đóng cửa lại ngồi trên giường tính thầm :

- Chắc bọn tà môn hý lộng quỷ thần, chẳng lẽ mình không điều tra ra được?

Hôm sau hai người ra khỏi điểm, bỗng thấy cáo thị dán khắp nơi, nhất là những chỗ đông người như khách điểm, từ lâu bến xá.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần coi bắt gặp bật cười nói :

- Xem cáo thị và lời nói của điểm tiểu nhị thì không giống nhau. Cáo thị còn đặt giải thưởng bạc trăm lạng...

Sau khi ra khỏi thành, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta bắt tất phải hỏi dò nữa, cứ đến thẳng Thanh Sơn coi rồi sẽ tính. Có hỏi bọn ngư dân cũng chẳng ích gì!

Văn Đế Đế đáp :

- Tiện thiếp thường qua lại Thanh Sơn, nơi đó chẳng có chỗ nào phẳng phiu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ở đó có chỗ sơn động nào để luyện công được chăng?

Văn Đế Đế đáp :

- Dĩ nhiên có núi cao, hang thẳm nhưng bọn du khách lại không tới đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bây giờ cũng không phải là chẳng có người đến!

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Theo lời công tử thì có kẻ tạo ra cuộc khủng bố để hăm dọa du khách lên Thanh Sơn hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đoán là những người chết đều trúng độc, nhưng là chất độc khác thường quái dị.

Văn Đế Đế hỏi :

- Quái dị ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta có thể đi coi xương trắng là có thể chứng thực được điểm này.

Khi hai người đến chân núi Thanh Sơn bỗng thấy một tên bộ khoái đứng tuổi, vẻ mặt hoang mang đi tới. Thiết Kỳ Sĩ tiến lại lớn tiếng hỏi :

- Bằng hữu! Phải chăng bằng hữu ở huyện Cô Dung.

Người kia vừa thấy Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ bỗng la lên :

- Đây phải chăng là Văn tiểu thư?

Văn Đế Đế hỏi :

- Ông bạn nhận biết ta ư?

Người kia hoang mang đáp :

- Tiểu nhân làm công ở huyện Cô Dung có lý nào lại không nhận ra tiểu thư! Tiểu thư ơi! Bọn mã bộ đầu mục của tiểu nhân không thấy đâu nữa. Chắc họ bị yêu quái ăn thịt rồi!

Văn Đế Đế hỏi :

- Quý vị có bao nhiêu người?

Bộ khoái đáp :

- Bọn tiểu nhân có ba người. Hai vị kia bảo tại hạ chờ ở chân núi. Họ lên núi tới giờ vẫn chẳng có tin tức gì.

Văn Đế Đế nói :

- Ông bạn về đi thôi! Vụ này để ta phụ trách điều tra cho rõ. Nếu quả là yêu quái ta sẽ trừ khử đi. Có điều ông bạn đừng nói những nói càn, chờ hiểu rõ sự tình sẽ liệu.

Tên bộ khoái liền thanh đáp :

- Được tiểu thư ra tay, vụ này có thể thành tựu. Tiểu nhân trở về nhất thiết bẩm thái gia theo đúng như lời tiểu thư.

Văn Đế Đế lại nói :

- Đồng thời ta yêu cầu đại nhân ra lệnh cấm chỉ quân dân không được lên núi Thanh Sơn.

Tên bộ khoái dạ một tiếng rồi rút lui. Văn Đế Đế dẫn Thiết Kỳ Sĩ lập tức lên núi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy cô xử sự rất thông thạo liền cười nói :

- Văn Đế Đế! Cô quả là người có tác phong đại hiệp.

Văn Đế Đế bữu môi đáp :

- Đừng trào phúng nữa! Bây giờ tiện thiếp coi công tử làm ăn ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hãy đến chỗ an toàn đã, nhưng cô nương hãy đề phòng họ đánh lén.

Văn Đế Đế ngạc nhiên hỏi :

- Có người thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Một nhân vật thật tàn độc, khi gặp chúng ta phải tra hỏi khẩu cung.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đã là người tội bại thì còn phải hỏi han gì nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta hỏi cho ra đồng đảng.

Chàng e đây là cừu nhân của mình nên mới nói vậy.

Hai người lên đến khu an toàn, quả thấy rất nhiều xương trắng.

Văn Đế Đế trình trọng hỏi :

- Vụ này nghĩa làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Họ trúng phải chất kỳ độc rất cô quái.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sao công tử biết thế?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thông thường những người trúng độc, chết sau khi thịt nát rồi, màu xương tím đen lại, rõ ra bị trúng độc mà chết, nhưng đây toàn xương trắng, chẳng có chi khác lạ, không ai ngờ họ bị độc tử.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chất độc này tiêu hóa cả y phục hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y phục họ lấy đi rồi. Người hạ thủ cố ý bày nghi trận.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Núi Thang Sơn Văn Đế Đế đuổi ma đầu

Văn Đế Đế hỏi :

- Đây là họ trúng ám khí phải không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Cô nương phải tránh chất độc chứ?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiện thiếp không sợ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy cô hãy chuẩn bị đi coi ám khí.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Công tử đã thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cô thử ngó trên không coi.

Văn Đế Đế ngừng đầu nhìn bỗng thấy hai vật sắc vàng dài chừng một thước. Mục lực của cô rất tinh nhuệ, nếu là người thường thì không trông thấy được, vì những vật đó bay rất lẹ lại ở trên cao. Cô kinh hãi la lên :

- Phi Thiên kim ngô công!

Thiết Kỳ Sĩ nói ngay :

- Cô đừng la coi chừng chủ nhân của nó nghe tiếng!

Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Giống trùng độc này thường chỉ dài một tấc là lớn lắm rồi. Không ngờ hai con kia dài đến một thước.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Giống Phi Thiên ngô công này rất hiếm. Trên đời ít ai ngó thấy. Như thế đủ biết chủ nhân nó là một tên đại ma đầu lợi hại phi thường! Cô đã mất tinh lại không sợ độc, nhưng cô phải cẩn thận nơi cặp mắt vì thần công không luyện tới chỗ đó được.

Văn Đế Đế gật đầu, cô lại hỏi :

- Chất độc Phi Thiên ngô công làm tổn thương đến xương được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ chắc rằng người luyện ngô công đã lấy chất độc bản thân của nó ra ngoài và nuôi nó bằng một thứ độc được rất quái dị. Cái thâm độc của họ là ở chỗ đó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bây giờ làm thế nào? Tien thiếp rất sợ rần rết.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi lại :

- Cô giết người không chớp mắt mà còn sợ rần rết ư?

Văn Đế Đế làm mặt giận đáp :

- Thế mà tien thiếp vẫn sợ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bàn lãnh tại hạ không cao thâm bằng cô. Vậy chúng ta đề phòng rồi xuống núi quách.

Văn Đế Đế lại tức mình hỏi :

- Phải chăng công tử lại trêu chọc tien thiếp?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu tại hạ lỡ tay tát không khỏi biến thành đồng xương trắng. Vậy cô nương chạy trước đi.

Văn Đế Đế kinh hãi la lên :

- Công tử không tránh được thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ chỉ có thể tránh được chất độc thông thường, đồng thời chưa luyện Tam Muội chân hỏa. Tại hạ ước lượng đối với trùng độc này phi chân hỏa chẳng còn thứ gì hóa giải được. đành là để tai họa cho du khách và thường dân.

Văn Đế Đế nói :

- Nếu vậy công tử phải coi chừng, mạo hiểm không được đâu! Tien thiếp không cho công tử động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ có ý nói :

- Cô nương sợ, lại không cho tại hạ động thủ thì làm thế nào? Không xong rồi, tại hạ đành liều mạng để trừ hại.

Văn Đế Đế nóng nảy đáp :

- Tien thiếp đã bảo không để cho công tử mạo hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ không khỏi cười thầm, nhưng chàng rất cảm động.

Chàng vẫn giả vờ hỏi :

- Trừ trùng độc là việc nhỏ, diệt ma đầu mới là quan trọng. Vậy làm thế nào?

Văn Đế Đế đáp :

- Công tử chịu lời không mạo hiểm, để tiện thiếp tự làm lấy.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào một cái hỏi :

- Cô nương không sợ ư?

Văn Đế Đế thở dài đáp :

- Sợ thì có sợ, nhưng mình mạo hiểm còn hay hơn để công tử liều mình.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương có biết làm thế nào không?

Văn Đế Đế lắc đầu đáp :

- Công tử nói cho tiện thiếp hay nên làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Giống trùng độc này đã được huấn luyện rất kỹ không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta mà chú ý là chúng không sà xuống tấn công, vậy phải làm bộ lơ là.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng sà xuống thì làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cô vận công ra hai bàn tay, hễ thấy chúng tới gần thì đột nhiên đưa tay ra hút chúng vào lòng bàn tay rồi vận chân hỏa để đốt chúng tan xác.

Văn Đế Đế nghe nói rung lên la hoảng :

- Trời ơi! Tiện thiếp phải nắm giữ chúng ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không làm thế không được, chúng bị đánh một đòn không chết là trốn chạy mất.

Văn Đế Đế nói :

- Tiện thiếp chỉ hy vọng có hai con này thôi thì hay quá! Nếu còn nhiều tiện thiếp chẳng dám động thủ đến lần thứ ba.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vật hy hữu chắc không nhiều đâu! Nhưng tại hạ cũng không dám quả quyết là chỉ có hai con...

Chàng chưa dứt lời bỗng la lên :

- Tôi rồi đó!

Hai điểm tinh quang trên không bay nhanh như điện chớp sà xuống đầu Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ.

Văn Đế Đế hốt hoảng, cô quên mình lạng người ngăn chặn trước Thiết Kỳ Sĩ. Đột nhiên cô vрон tay ra. Lúc này cô quên hết tất cả.

Nội công Văn Đế Đế thật cao thâm. Vù một tiếng! Hai điểm kim quang bị cô hút chặt vào lòng bàn tay.

Thiết Kỳ Sĩ có ý ẩn vào sau lưng cô hỏi :

- Thế nào?

Văn Đế Đế xoay tay lại coi, thấy trong lòng bàn tay đều dính một vật xám xỉ. Cô thở phào một cái đáp :

- Được rồi!

Dứt lời cô liệng mạnh đi.

Thiết Kỳ Sĩ vừa cười vừa ca ngợi :

- Công phu của cô nương hay tuyệt!

Văn Đế Đế háng đặng đáp :

- Đó là công tử bức bách tiện thiếp phải làm.

Giọng nói đầy vẻ giận dữ.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát nói :

- Chúng ta đi thôi! Không chừng chúng còn xuất hiện.

Đột nhiên trên đỉnh núi có tiếng người cười lạt nói :

- Bạn đồng đạo giang hồ ở đâu mà dám đến đây hủy độc vật của lão gia?

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế khề nói :

- Hắn đến rồi, tại hạ tới gặp hắn.

Văn Đế Đế đưa tay ra cản lại đáp :

- Công tử đừng vọng động. Phải đề phòng hắn lại thí độc. Công tử đứng đây để tiện thiếp đi gặp hắn.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Cô nương phải thận trọng lắm mới được!

Văn Đế Đế tung mình vọt thẳng lên ngọn núi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy cô đi rồi, bỗng chàng sa sầm nét mặt lướt mình nhanh như chớp vọt thẳng tới chỗ lạch nước sâu.

Nguyên chàng đã nghe biết không phải chỉ có một người. Người ở trên đỉnh núi vừa lên tiếng theo chàng đoán không phải là nhân vật chủ chốt. Đại ma đầu chân chính ở dưới lạch nước sâu chỗ chàng nhảy vọt tới.

Lạch nước này sâu đến mấy chục trượng. Thiết Kỳ Sĩ chân vừa chấm đất đã quất lên :

- Bằng hữu! Ông bạn lựa núi Thanh Sơn này là lắm to rồi. Ông bạn chiếm cứ một nơi du khách hằng ngày đến đông và đã hại nhiều người rồi. Ông bạn ra đi thôi!

Trong động sâu trước mặt chàng đột nhiên vọt ra một đạo nhân hung dữ. Hắn bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai mà sao dám đến quấy nhiễu bản chân nhân?

Lão đạo này lối sáu bảy mươi tuổi mặt sần sùi như da cóc. Tướng mạo chẳng những hung dữ mà lại rất khó coi. Chàng cười lại đáp :

- Thiếu gia ở họ Dịch. Tên ác đạo kia! Ngươi hãy tự xưng hiệu ra đi.

Ác đạo cười khàn khàn hai tiếng nói :

- Vô danh tiểu tử! Ta là Thiên Ngô chân nhân! Ngươi cũng chọn làm địa phương rồi, đến đây là tìm chỗ chết!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng bốn năm trước ngươi đã qua Phụng Hoàng đài?

Ác đạo nghe nói dường như sùng sốt một chút, nhưng hắn trở lại bình tĩnh, xẵng giọng hỏi lại :

- Tiểu tử ngươi hỏi cái đó làm chi?

Thiệt Kỳ Sĩ cười đáp :

- Lão hãy trả lời ta rồi ta sẽ cho hay.

Ác đạo tức giận hỏi :

- Phải chăng ngươi muốn nghe ngóng những chuyện bí mật của bản chân nhân?

Thiệt Kỳ Sĩ biết hán đã cảnh giác chàng khề quát :

- Lão nói ra đi thì ta tha chết cho một phen.

Ác đạo lớn tiếng quát :

- Ngươi là hạng người nào?

Thiệt Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Thiều gia đã cho lão hay rồi!

Giữa lúc ấy trên đỉnh núi phát ra tiếng rú thê thảm. Ác đạo biến sắc, vẻ mặt lại càng khó coi. Hán hậm hực hỏi :

- Tiểu tử! Kẻ hạ sát đệ tử của bản chân nhân là ai?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là Thanh Tiêu Ngọc Nữ. Lão sợ rồi chứ?

Ác đạo quát hỏi :

- Thị đầy ư?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Lão đã nhận ra y thì chắc sợ y lắm!

Ác đạo gầm lên :

- Ai thêm nhận biết thị! Khi nào ta lại sợ con a đầu tóc vàng!

Thiệt Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Lão đừng dẫu diêm nữa, ta biết lão đã nhận ra y rồi!

Ác đạo từ từ rút bảo kiếm ra cười khanh khách đáp :

- Giỏi lắm! Không ngờ ta lại lật thuyền trong vũng cạn. Món nợ này ta phải đòi lại.

Bỗng nghe tràng cười trong trẻo hô :

- Sĩ ca! Sĩ ca!

Thanh âm rất cấp bách mà đúng là tiếng Văn Đế Đế. Cô tướng chàng ngộ hại rồi!

Thiệt Kỳ Sĩ nghe tiếng cô hoang mang nghĩ thầm :

- Ta không nên để y nhìn thấy võ công của mình...

Đột nhiên ác đạo vọt lên không, miệng hán còn nói một câu :

- Tiểu tử! Bản chân nhân không có thì giờ giết ngươi. Đạo gia phải đi kiếm người đòi nợ đã.

Thiệt Kỳ Sĩ đậm chân nói :

- Hồng bát! Mình không thể giết hán, cũng không đuổi theo được, biết làm sao?

Ý tứ của chàng đã rõ ràng, rượt theo thì sợ Văn Đế Đế ngó thấy khinh công trác tuyệt của chàng, mà ra tay tất đạo sĩ phải chết, cũng không khỏi tiết lộ bản lĩnh cho Văn Đế Đế nhìn thấy. Đồng thời lại làm mất đường dây tìm kiếm kẻ thù.

Văn Đế Đế đã ngó thấy bóng ác đạo trốn chạy, cô lớn tiếng quát :

- Tặc tử! Đừng chạy nữa! Sĩ ca nhất định bị ngươi sát hại rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói trong lòng xúc động, bất giác buông tiếng thở dài.

Văn Đế Đế không biết đi về phương nào rồi. Thiết Kỳ Sĩ lên đỉnh núi chẳng thấy gì lại đi xuống.

Chàng xuống tới chân núi bỗng nghe tiếng người hỏi :

- Ủa! Công tử đâu ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười thầm nghĩ bụng :

- Y không đuổi kịp địch nhân đã quay trở lại.

Chàng giả vờ cất giọng run run hỏi :

- Văn Đế Đế cô đi đâu vậy?

Văn Đế Đế lướt qua ngọn cây tung mình hạ xuống, làm mặt giận đáp :

- Công tử còn hỏi tiện thiếp ư? Tiện thiếp nóng ruột muốn chết đây!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ nghe tiếng rú thê thảm vội chạy lên thì chỉ thấy thi thể của một đạo sĩ trung niên mà không hiểu cô nương đi tới phương nào?

Văn Đế Đế háng đặng hỏi :

- Tiểu muội đã bảo công tử đừng đi đâu, sao còn chạy loạn lên?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Cái đó tại hạ đành chịu lỗi rồi!

Văn Đế Đế vẫn tức mình nói :

- Tiện thiếp đang đuổi tên tà ma, nếu không vì công tử tiện thiếp quyết đuổi tới chân trời!

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Té ra còn một tên nữa. Nếu vậy tại hạ quả là đáng trách.

Văn Đế Đế lại thấy chàng tự trách mình lại không nhịn được cười nói :

- Thôi hãy bỏ đi! Tiểu muội đã nhìn thấy hấn là một đạo nhân, lần sau gặp hấn sẽ trừ khử.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy bây giờ chúng ta về nhà thôi.

Văn Đế Đế đáp :

- Từ nay Thang Sơn bình yên rồi. Chúng ta hãy vào thành Cô Dung báo tin cho họ. Kêu quân gia đem xác đạo nhân kia cho họ biết là điều khẩn yếu. Không thì vẫn chẳng ai dám lên Thang Sơn nữa.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Điều trọng yếu nhất là khiến cho họ yên tâm.

Trời đã hoàng hôn, hai người về tới thành Cô Dung. Một mình Thiết Kỳ Sĩ thuật lại chuyện vừa xảy ra cho quan phủ biết, rồi hai người về Văn gia trang ngay đêm.

Hai người vừa về tới Văn gia trang thì trời đã sáng tỏ. Văn Đế Đế vừa xuyên qua rừng trúc bỗng thấy một lão già tiến lại nghinh tiếp. Cô hỏi :

- Tổng quản! Gia gia đã dậy chưa?

Lão già cười đáp :

- Tiểu thư về tới đúng lúc quá! Lão nô có việc muốn trình bày.

Văn Đế Đế giương mắt lên hỏi :

- Việc gì?

Lão già đáp :

- Trang chủ ra cửa rồi.

Văn Đế Đế sững sốt hỏi :

- Đi sẵn phải không?

Lão già lắc đầu đáp :

- Chuyến này Trang chủ đi xa.

Văn Đế Đế cả kinh hỏi :

- Lão gia gia có bảo đi đâu không?

Lão già đáp :

- Lão gia bảo đi du lịch, e rằng mất khoảng thời gian khá lâu mới trở về. Lúc lâm hành lão nhân gia không kịp để thư lại cho tiểu thư, chỉ dặn một câu là nhất thiết mọi việc trong trang đều do tiểu thư quản cố. Khi nào tiểu thư ra ngoài lão nô phải đại diện cho tiểu thư.

Văn Đế Đế trầm giọng hỏi :

- Gia gia đem những ai theo?

Lão già đáp :

- Chỉ có một mình đệ nhị Tổng quản.

Văn Đế Đế không hỏi nữa! Cô vẫy Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đi vào vườn.

Thiết Kỳ Sĩ bụng bảo dạ :

- Tại sao Trang chủ viễn du một cách đột ngột? Trong vụ này hẳn có điều ngoắc ngoéo.

Vào vườn hoa rồi, Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cuộc viễn du của gia phụ chẳng có chi quái dị. Trước đây vẫn thường xảy ra. Có điều chúng ta ngồi không cũng buồn chết. Ăn cơm rồi tiện thiếp muốn mời công tử đi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương cũng đi ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Ít khi tiện thiếp ở nhà mười bữa. Chuyến này vì công tử mới ít ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương định đi đâu?

Văn Đế Đế đáp :

- Cũng có hai việc phải làm!

Thiết Kỳ Sĩ nói theo :

- Việc thứ nhất là kiếm đạo nhân kia. Còn việc thứ hai là kiếm người tỷ đấu. Người đó là “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ”. Còn ngoài ra là đánh chém loạn xạ ngẫu.

Văn Đế Đế đáp :

- Công tử đoán đúng cả, nhưng cũng có một điểm thì trật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Điểm nào sai trật?

Văn Đế Đế đáp :

- Tien thiếp không thân hành đấu với “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ”.

Mặt trời mới mọc, hai con khoái mã từ trong rừng trúc tại Văn gia trang tung vó vọt ra. Ngồi trên yên ngựa là một cặp thiếu niên nam nữ đi nhanh như gió. Chớp mắt đã mất biến vào trong đám sương mù buổi sớm.

Đó là Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ rời khỏi Văn gia trang mở cuộc viễn du.

Văn Đế Đế vẫn cỡi con ngựa màu hoa đào. Dọc đường rong ruổi tâm tình cô khoan khoái phi thường. Thỉnh thoảng quay lại la gọi :

- Sĩ ca! Hãy rượt theo tien thiếp đi.

Phía sau Thiết Kỳ Sĩ cưỡi con ngựa đen cao và lớn coi rất hùng mạnh. Chàng cười khanh khách đáp :

- Ngựa của cô là Thiên lý danh câu, tại hạ bì thế nào được!

Văn Đế Đế cười rất tươi nói :

- Tien thiếp nhường công tử chạy trước một giờ. Cho ngựa đi lẹ lên!

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thiết Kỳ Sĩ ráng đấu tài nghệ

Thiết Kỳ Sĩ thúc vế vào bụng ngựa cho nó qua mặt Văn Đế Đế chàng cười hỏi :

- Con ngựa đen này một giờ chỉ chạy được bảy chục dặm. Đẳng nào tại hạ cũng thua rồi. Vậy cô nương cho biết chúng ta đến chỗ nào làm hạn định.

Văn Đế Đế đáp :

- Cừ đến lúc mặt trời lặn là thôi, chạy được tới đâu hay tới đó.

Thiết Kỳ Sĩ ra chiều kinh hãi hỏi :

- Nếu lỡ độ đường thì vào đâu ngủ trọ?

Văn Đế Đế đáp :

- Gặp rừng ngủ rừng, gặp chùa ngủ chùa. Công tử là người giang hồ chẳng lẽ phải có long sàng phụng tẩm mới ngủ được?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Đó là tại hạ lo cho cô nương. Một vị thiếu nữ mà dãi gió dầm sương há chẳng thành con dã a đầu.

Văn Đế Đế làm mặt giận đáp :

- Ai mượn công tử lo cho tien thiếp?

Cô nói rồi giờ roi ngựa lên.

Thiết Kỳ Sĩ cười lớn rồi giục cương cho ngựa chạy.

Khi nào Văn Đế Đế chịu đứng yên chờ hết một giờ, đó là cô lừa gạt chàng. Cô thấy Thiết Kỳ Sĩ mất hút rồi lại sợ có chuyện xảy đến cho chàng liền tung ngựa rượt theo.

Thiết Kỳ Sĩ cũng có nguy kể, chàng chẳng cần cưỡi lưng câu, mà mỗi ngày chạy năm trăm dặm, dù chỉ là con ngựa tầm thường, chàng cũng có biện pháp.

Chàng quay đầu nhìn lại không thấy Văn Đế Đế nữa liền cười rộ tự nói một mình :

- Thử xem con này có chạy lẹ không?

Chàng vừa dứt lời, không hiểu chàng làm trò quỷ gì mà con ngựa chạy như đằng vân giá vụ. Nó nhẹ nhàng vọt mình đi mỗi cái ra xa mấy trượng.

Trên đường lớn ngựa chạy như điên khiến kẻ qua đường sợ hãi đến thộn mặt ra. Bọn khách thương tai nghe gió thổi ào ào, trước mặt lù lù một bóng đen phẳng phẳng bay đi, chớp mắt đã mất hút.

Mặt trời chưa xuống núi Thiết Kỳ Sĩ đã đến Đạt Thẳng quan. Vì phía trước có trường giang cản trở, phải dùng thuyền để qua sông, chàng đành dừng ngựa lại.

Ở những bến xa lớn người rất đông đúc. Thiết Kỳ Sĩ tới nơi thấy thuyền qua sông chật ních. Chàng tính toán phải mất một giờ. Đừng nói người kỵ mã mà người chân tay không cũng đứng đợi từng đoàn.

Thiết Kỳ Sĩ thấy không còn cách nào khác là phải mướn một con thuyền đi qua sông. Chàng liền dắt ngựa đến bên một góc cây thò đầu nhìn ra.

Giữa lúc ấy Văn Đế Đế đuổi tới nơi. Cô thấy chàng dắt ngựa đi xuống gầm cầu, liền vọt lại gần cười nói :

- Sĩ ca! Sao Sĩ ca đi nhanh vậy?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Có phải cô nương chờ một giờ rồi mới đuổi theo thật không?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Khi nào tiện thiếp lại dối thế! May mà sau một lát tiện thiếp đã phóng ngựa đuổi theo, không thì công tử qua sông rồi tiện thiếp cũng chưa tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ không để cô hỏi thêm liền cười nói :

- Không có thuyền làm thế nào để qua sông? Nếu chờ đò ngang thì e rằng đến đêm mất.

Văn Đế Đế đáp :

- Công tử ngốc quá, cứ dọc bờ sông mà đi là tới Kim Lăng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cô nương không bảo rõ hướng đi trước thì tại hạ chạy loạn lên thế nào được? Cô lại không phải là thần tiên.

Văn Đế Đế cười nói :

- Công tử thấy tiện thiếp chưa đến dĩ nhiên phải chờ lại chứ!

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi nói :

- Cô làm tại hạ biến thành hồ đồ rồi. Thôi được! Cô nương dẫn đường đi.

Hai người lại lên ngựa chạy đi chưa đầy hai mươi trượng. Không ngờ Thiết Kỳ Sĩ đã nghe tiếng đao kiếm đụng nhau chát chúa, nhưng chàng không nói ra, vọt lên gần Văn Đế Đế hỏi :

- Đế Đế! Trước khi cô tới đây, tại hạ thấy một toán người võ lâm chạy theo đường này ra chiều rất cấp bách, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Văn Đế Đế “ùa” một tiếng hỏi lại :

- Thật ư? Bao nhiêu người?

Thiét Kỳ Sĩ đáp :

- Đường như ba bốn tên.

Văn Đế Đế nói :

- Được rồi công tử giữ lấy cái này.

Tiền tay cô liệng ra một vật đen sì, không hiểu là cái gì?

Thiét Kỳ Sĩ đón lấy coi lại, ồ một tiếng nói :

- Tấm khăn đen.

Văn Đế Đế đáp :

- Trước kia tiền thiếp dùng để bịt mắt khi không muốn cho người ta nhìn rõ chân tướng. Từ nay chúng ta lại bịt mắt để tránh khỏi người quen làm phiền.

Thiét Kỳ Sĩ bịt khăn vào cười nói :

- Làm thế này cũng hay đấy! Nhưng ở chỗ đồng người mà lòng quỷ thần e có điều bất tiện.

Văn Đế Đế nói :

- Hiện nay trên chốn giang hồ thuật che mặt rất thịnh hành. Dù ở trong thành thị lớn cũng có người che mặt. Cái đó đã thành tập quán, nên người ta chẳng lấy chi làm lạ nữa.

Thiét Kỳ Sĩ nói :

- Cô nương che mặt một cách rất tinh diệu, chỉ kín có một nửa mũi miệng vẫn lộ ra ngoài.

Văn Đế Đế nói :

- Hiện nay trên chốn giang có mười mấy hình thức bịt mặt, chẳng thiếu kiểu gì! Thậm chí có người bịt cả cổ nữa.

Thiét Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Cái đó kêu bằng hình thức gì?

Văn Đế Đế bịt mắt xong cười đáp :

- Cái đó kêu bằng thích khách hình. Tiền thiếp cũng có. Khi gặp chuyện quan trọng tiền thiếp còn cải dạng nam trang, khiến cho từ đầu xuống gót chân không ai nhìn ra mình là gái được.

Thiét Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ chúng ta bịt mặt theo hình thức gì?

Văn Đế Đế cười rất tươi đáp :

- Công tử khoái lắm ư? Kiểu này là hắc biến bức (con doi đen). Công tử có thích không, mỗi thứ tiền thiếp cho công tử một cái, lại còn các loại mạng màu sắc nữa.

Thiét Kỳ Sĩ rất lấy làm vui thích cười hỏi :

- Họ có bán những thứ này chẳng?

Văn Đế Đế đáp :

- Bách hoa điểm có bán đủ, nhưng họ làm thô sơ một chút. Đồng thời khó lựa được cái vừa cho mình.

Thiét Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ thật chưa nghĩ tới. Nếu vậy để tại hạ tự mình đi mua.

Hai người lại chạy thêm ba dặm đường. Văn Đế Đế đột nhiên lên tiếng :

- Họ đánh nhau!

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ kinh ngạc hỏi :

- Ở chỗ nào?

Văn Đế Đế bị chàng lừa gạt mà cô không hoài nghi gì hết. Cô đáp :

- Ở ngoài hai dặm, lệ lên! Số người rất đông!

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Vậy ra là một trận đánh loạn xạ ngẫu?

Văn Đế Đế lắc đầu đáp :

- Chỉ có hai người đã đấu thôi, nhưng hai bên có rất đông người bàng quan. Chúng ta hãy coi cho rõ tình hình, không nên tùy tiện động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không ra tay chỉ đứng ngoài coi để khỏi thêm chuyện phiền phức. Trong bọn này ai là kẻ hay người dở khó có thể phân biệt được.

Văn Đế Đế đáp :

- Vậy chúng ta giục ngựa chạy nhanh để coi tình hình. Gần đây trên chón giang hồ đồn đại có Cổ Kim Đệ Nhất Kiếm xuất hiện, thành ra chỗ nào cũng tỵ đầu. Chính phái cũng vậy, tà môn cũng thế. Thật là hỗn loạn.

Hai người giục ngựa tiến về phía trước phóng thẳng một mạch, còn cách trường đấu không xa mấy, bỗng thấy hai đạo ngân quang nhảy múa như điện chớp, tỏ ra chiêu thức rất phức tạp cấp bách. Chiến trường ở bờ sông còn cách chừng năm trượng. Số người đứng coi có đến hơn trăm mà toàn là nhân vật giang hồ. Ở phía xa xa lại càng náo nhiệt.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy lâm lâm :

- Té ra là hai thanh niên tỷ đấu, kiếm pháp rất cao minh.

Văn Đế Đế nhảy xuống ngựa và nói :

- Chúng ta lại gần coi để lúc cần có thể cứu người.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Dường như đây là một cuộc ẩn chứng?

Văn Đế Đế cười lạt đáp :

- Ẩn chứng gì đâu? Họ đánh nhau mất đồ ngẫu. Ẩn chứng kiểu này thì đến chết người. Thậm chí có lắm kẻ nham hiểm, hiển nhiên họ cố ý tâm cừ, nhưng bề ngoài thon thốt nói cười. Lúc khai diễn còn nói những gì thành câu chỉ giáo...

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Người võ lâm thật là nguy hiểm nên tại hạ không muốn động thủ.

Hai người vẫn đứng yên, bỗng đâu xảy chuyện bất ngờ. Một thanh niên từ trong đám đông đi ra tiến lại trước mặt Thiết Kỳ Sĩ cất tiếng lạnh lùng nói :

- Quý tính đại danh các hạ là gì?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Tại hạ là Dịch Sĩ Kỳ.

Thanh niên cũng rút trường kiếm ra nói :

- Ta không tin.

Thiết Kỳ Sĩ lên giọng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ lừa gạt huynh đài làm gì? Chúng ta chưa từng quen biết nhau.

Thanh niên người cao lớn tướng mạo uy vũ. Thiết Kỳ Sĩ vừa dứt lời, gã cầm kiếm trở vào mặt nói :

- Bất luận là chân hay giả, ngươi hãy bỏ tấm khăn che mặt xuống.

Văn Đế Đế tức giận lạng người đến bên Thiết Kỳ Sĩ và hỏi :

- Ngươi là ai? Sao dám bức bách người ta thái quá?

Thanh niên cười khanh khách đáp :

- Cô nương! Vụ này không liên quan gì đến cô.

Văn Đế Đế lớn tiếng :

- Nhưng y là bạn ta, nên ta phải can thiệp.

Thanh niên đáp :

- Bất luận cô nương là ai! Ta chỉ cần hấn bỏ tấm khăn che mặt xuống.

Văn Đế Đế cười lạt hỏi :

- Không bỏ xuống thì sao?

Thanh niên cười rộ đáp :

- Tại hạ sẽ thỉnh giáo vài chiêu thì tự nhiên hấn phải bỏ xuống.

Gã nhìn Thiết Kỳ Sĩ lên giọng mặt sát :

- Chẳng lẽ bậc đại trượng phu phải nhờ đến thiếu nữ bảo tiêu.

Thiết Kỳ Sĩ không nhin được nữa, vẫn hững hờ hỏi :

- Quý tính các hạ là gì? Sao lại rắc rối một cách vô lý.

Thanh niên ngửa mặt lên trời cả cười đáp :

- Ta họ Hồ ở Bắc Phương tới đây, nhưng không phải hồ đồ. Ta hoài nghi ngươi...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Các hạ hoài nghi chuyện gì?

Gã họ Hồ đáp :

- Hoài nghi ngươi là Cổ Kim Đệ Nhất Kiếm mà giang hồ thường đồn đại.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ không phải đâu.

Họ Hồ đáp :

- Ta phải đã bại ngươi mới chứng minh được.

Thiết Kỳ Sĩ bị bức bách quá độ mà lại ở trước mặt đông người, chẳng lẽ để Văn Đế Đế thay thế? Đồng thời cô muốn thay thế cũng không được. Chàng liền cười đáp :

- Bằng hữu! Dao kiếm không có mất...

Gã họ Hồ quát lên :

- Đừng rườm rà nữa!

Thiết Kỳ Sĩ rút kiếm ra, vẫn giữ khách khí đáp :

- Xin các hạ chỉ giáo.

Thiếu niên họ Hồ quát lên một tiếng thật to. Gã phóng kiếm đâm tới nhanh như điện chớp.

Văn Đế Đế thấy vậy cả kinh bật tiếng la :

- Sĩ Kỳ hẳn là một tay cao thủ.

Thiết Kỳ Sĩ không lý gì đến cô, vung kiếm nghênh địch.

Mới giao thủ hai ba chiêu, bỗng nghe một tiếng rắc rắc vang lên. Thanh bội kiếm của Thiết Kỳ Sĩ bị đối phương chặt đứt.

Thiết Kỳ Sĩ tránh sang một bên chấp tay nói :

- Tại hạ thua rồi.

Gã họ Hồ rất đỗi ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn cười lạt đáp :

- Ngươi tưởng ta là hạng người nào? Định để kiếm gãy rồi trốn lánh chăng?

Thiết Kỳ Sĩ tức mình lạnh lùng đáp :

- Các hạ thật không biết điều. Ở giữa nơi đông bạn hữu, tại hạ đã đôi ba lần chối từ không muốn các hạ mất mặt. Dè dặt các hạ lại u mê không tỉnh. Vậy thì tại hạ đành dùng thanh kiếm gãy này để giáo huấn các hạ một phen. Mời các hạ tiến lên đi!

Gã họ Hồ bật tiếng cười âm trầm nói :

- Chẳng lẽ ta lại sợ công phu chân lực của ngươi? Nếu ngươi còn trốn lánh thì ta cho ngươi bò xuống đất mà trốn chạy.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Té ra các hạ muốn phô trương tài nghệ cho rõ oai phong. Hãy tiếp chiêu đây!

Chàng vừa dứt lời đã mất hút, chỉ nghe tiếng gã họ Hồ đau quá rên lên một tiếng. Thanh trường kiếm tuột khỏi tay.

Thật là quái lạ! Thiết Kỳ Sĩ đứng nguyên chỗ cũ rồi. Nhưng nét mặt vẫn nghiêm trang, chàng liệng thanh kiếm gãy đi, trở tay vào mặt gã họ Hồ nói :

- Một chút công phu hèn mọn như vậy mà ngươi đã dám ra ngoài giang hồ để sinh sự? Về đi thôi! Nếu muốn tỷ đấu với ta vài mươi chiêu thì phải rèn luyện thêm ba mươi năm nữa.

Gã họ Hồ chẳng những toàn thân cứng đờ mà còn sắc mặt lợt lạt. Hồ khẩu tay phải toát ra chảy máu. Gã bị chấn động gây thành thương thế. Bỏ đi cũng dở mà ở lại cũng tro mặt. Gã không buồn lượm kiếm nữa, ôm đầu lùi thui chạy mất.

Văn Đế Đế cũng thộn mặt ra. Cô có ngờ đâu chàng thanh niên ở với mình lâu ngày như vậy mà chỉ một chiêu đã đánh bại một tay cao thủ phi thường.

Cô bụng bảo dạ :

- Anh chàng Sĩ Kỳ này thật quả thần bí. Nếu ta tỷ đấu với gã họ Hồ này thì đến ba trăm chiêu chưa chắc đã thắng gã.

Thiết Kỳ Sĩ hơi hải bước tới. Chàng lượm thanh trường kiếm của gã họ Hồ lên coi rồi nhìn Văn Đế Đế nói :

- Thanh kiếm này tuy chẳng phải cổ kiếm, nhưng so với kiếm thường nó còn tốt hơn trăm nghìn lần mà gã họ Hồ bỏ đi không thèm lượm.

Văn Đế Đế khẽ nói :

- Sĩ Kỳ! Công tử giả vờ trước mặt tiện thiếp khéo quá!

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Nếu thực sự tại hạ không ưa thích cô thì đã bỏ đi từ sớm rồi.

Văn Đế Đế nghe nói trong lòng khoan khoái nguyễn chàng bĩu môi nói :

- Từ nay công tử có gặp nguy hiểm hay không tiện thiếp cũng mặc kệ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Trái lại tại hạ sẽ chiếu cố cho cô nương..

Chàng chưa dứt lời bỗng thấy một lão già tiến lại hỏi :

- Chàng thanh niên kia! Người có thể thọ giáo với lão phu mấy chiêu được không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh giương mắt lên nhìn thì thấy lão già lối ngoài sáu mươi tuổi, ăn mặc theo kiểu nho sĩ, nhưng gương mặt âm trầm, thâm kín. Chàng chấp tay hỏi :

- Lão trượng cho tại hạ biết tôn tính đại danh được chăng?

Lão già lắc đầu đáp :

- Lão phu sợ mình thất bại, nói danh tánh ra càng thêm thẹn mặt.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão! Văn bối có điều chi xích mích với lão trượng?

Lão già lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Nhưng các hạ nên biết gã thanh niên vừa rồi là đồ đệ của lão phu.

Văn Đế Đế xen vào :

- Động thủ ra chiêu tất có kẻ thắng người bại, chẳng lẽ lão trượng lại muốn báo thù?

Lão già cười rộ đáp :

- Tiểu đồ học nghệ không tinh, thực ra thời gian rèn luyện của hắn chưa đủ. Lão phu còn e hắn có học thêm ba mươi năm cũng không phải là đối thủ của ông bạn thiếu niên này. Nếu để món nợ của ông bạn cho gã thì biết bao giờ mới đòi được. Sao bằng lão phu thanh toán ngay bây giờ, vì lão phu đã học võ trên năm mươi năm.

Thiết Kỳ Sĩ biết là không thể tránh được liền hỏi :

- Thưa lão trượng! Ở phía sau lão trượng không hiểu có vị nào cao hơn một bậc nữa không?

Câu hỏi này thật nghiêm trọng mà cũng còn một thâm ý khác nữa.

Lão già thò tay rút thanh bảo kiếm cổ quái ra. Không ai ngờ lại là thanh kiếm đen sì.

Văn Đế Đế vừa ngó thấy đã bật tiếng la hoảng :

- Ô Long kiếm!

Văn Đế Đế vừa hô lên ba tiếng “Ô Long kiếm” khiến mọi người giang hồ đang quan chiến bên kia đều quay lại dòm ngó, có lẽ vì thanh kiếm cổ quái hay vì thanh danh của lão quá lớn. Thậm chí cả hai tay kiếm thủ đang tỷ đấu cũng dừng lại. Chúng vừa chạy hồng học vừa chạy lại bên này coi.

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm :

- Lão già này phải chăng là một trong những bọn cừu nhân của ta? Nhưng ta lại không thể thăm dò, mà cả thời gian suy xét cũng không có, biết làm thế nào?

Lão già kia đã cất bước tiến lại gần.

Văn Đế Đế lớn tiếng la :

- Sĩ Kỳ! Công tử lấy thanh kiếm của tiện thiếp mà sử dụng.

Thanh Thái A cổ kiếm dĩ nhiên có thể so bì với Ô Long kiếm, nhưng Thiết Kỳ Sĩ không lý gì đến. Chàng vẫn cầm trường kiếm chờ địch.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vì nghi ngại giải tỏ tâm tình

Văn Đế Đế thấy chàng công kích mau lẹ, biết là đòi kiếm không kịp liền cảnh cáo :

- Sĩ Kỳ! Ô Long kiếm có thể tiết ra mù đen vậy hãm được người lại che kín thân mình. Công tử phải thận trọng.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Người nào ý vào binh khí mà thủ thắng thì không phải là có chân tài thực học.

Lão già nghe nói bỗng quát to một tiếng. Người lão như con gió vây quanh Thiết Kỳ Sĩ, lẹ tựa sao xa. Lão huy động kiếm thế, quả nhiên luồng hắc khí bốc lên, dần dần lan rộng thành làn mù dày đặc không tiêu tan, phút chốc đã giàn giụa khắp không trường. Chẳng những Thiết Kỳ Sĩ bị vây hãm mà lão già không thấy đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ trước tình hình này vẫn bình tĩnh khác thường. Chẳng những chàng không khởi thế công, mà địch nhân quanh đến sau lưng chàng cũng chẳng đề phòng. Trái lại chàng ngồi xếp bằng xuống đất, nhưng thanh trường kiếm trong tay phát ra một động tác cổ quái. Mũi kiếm trở lên trời, hai bàn tay chắp lại nắm lấy đốc kiếm làm như nhà sư đang lễ Phật. Cặp mắt nửa nhắm nửa mở nhìn ra phía trước. Nếu không có thanh kiếm dựng lên thì chẳng khác một vị lão tăng đang tọa thiền.

Văn Đế Đế cùng bao nhiêu người bàng quan đều không nhìn rõ, chỉ thấy làn mù đen chập chờn rồi mỗi lúc một thu nhỏ lại trong phạm vi hai trượng. Lúc này nó đã thành hình một trái bầu đen lớn.

Quần hùng đứng bàng quan dường như đã biết đến lúc tối khẩn quan đầu. Đột nhiên có thanh âm khàn khàn của lão già thốt lên nói :

- Sống chết là ở lúc này!

Tiếng nói vừa dứt thì đột nhiên trong làn mù đen phát ra tiếng rùng rùng hổ thét. Tiếp theo một bóng người vọt lên không trung.

Chỉ chớp mắt làn mù đen tiêu tan. Lão già kia vẫn đứng sững đương trường mà Thiết Kỳ Sĩ không thấy đâu nữa.

Lão già mặt xám như tro tàn, kiếm đã tra vào vỏ. Lão ngừng đầu trông lên trời, mục quang đờ đẫn.

Đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ xuất hiện sau lưng Văn Đế Đế, Chàng nhìn lão già nói :

- Thôi lão trượng đi đi tại hạ không muốn làm gì nữa.

Lão già cất tiếng đáp :

- Chàng thanh niên kia! Chẳng lẽ chúng ta không có cơ hội gặp nhau nữa?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Về võ công chính thống e rằng lão trượng không còn đủ ngày tháng để rèn luyện. Nếu dùng bàng môn tả đạo thì hay hơn đừng kiếm tại hạ nữa. Lần sau mà tại hạ hạ thủ thì chẳng nề nang gì.

Lão già lẳng lặng đi xuống bờ sông. Tại đó có con thuyền nhỏ chờ đợi.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên vung tay lên. Nguyên chàng đã cầm búi tóc của lão trong tay. Người bàng quan chưa kịp chú ý nhìn tới, bay giờ họ mới hiểu chàng hạ thủ lưu tình.

Văn Đế Đế cầm dây cương đưa cho chàng khề nói :

- Chúng ta đi thôi.

Hai người tung mình lên ngựa cho chạy thẳng tới thành Kim Lăng. Hai người vào thành tìm được quán trọ thì trời vừa tối. Ăn cơm xong Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế khề nói :

- Chúng ta nên thay y phục, đổi khăn che mặt và cả ngựa nữa.

Văn Đế Đế hiểu ý cười đáp :

- Tiệp thiếp đã có điểm sở ở Kim Lăng cứ giao ngựa cho họ là xong.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Bây giờ hãy còn sớm, cô nương bảo điểm gia dất ngựa đi. Hiện giờ chưa có nhân vật nào chú ý đến bọn ta.

Văn Đế Đế liền ra ngoài dặn tiểu nhị rồi trở vào cùng Thiết Kỳ Sĩ thay đổi y phục.

Hôm sau hai người rời khỏi thành Kim Lăng đã hoàn toàn biến đổi thân hình. Văn Đế Đế khoác áo choàng màu hồng, trong mình mặc quần áo màu lục. Thiết Kỳ Sĩ mặc xiêm áo trắng. Cả hai người cùng cười bạch mã.

Lúc ra ngoài thành Văn Đế Đế bịt mặt bằng khăn đỏ. Thiết Kỳ Sĩ che mặt bằng khăn tía theo hình thức Miêu đầu ung.

Khí trời nóng nực, ánh dương quang lúc giữa trưa nóng như lửa. Tuy hai người không sợ nóng, nhưng hai con ngựa đã vất bọt trắng.

Thiết Kỳ Sĩ rượt kịp Văn Đế Đế nói :

- Đế Đế! Ngựa không chịu nổi nữa rồi, chúng ta tìm nơi nào nghỉ một lúc đã.

Văn Đế Đế trở về phía trước đáp :

- Đi ba dặm nữa là đến một ngôi chùa lớn. Trước chùa rất nhiều cỏ thụ bóng mát. Ở đây có đồ điểm tâm, có trà nước đủ thứ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ba người kỵ mã ở sau lưng chúng ta, không hiểu là nhân vật nào đang rượt theo?

Văn Đế Đế quay đầu nhìn lại thấy bụi cát mờ mịt, cô nói :

- Chưa chắc họ rượt theo ta, dường như họ có việc gấp thì phải.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ tưởng chẳng ai chú ý đến mình, ngoại trừ nhà điểm, còn người ngoài chưa biết.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Mặc kệ họ! Không phải chúng ta sợ, mà muốn tránh khỏi sự phiền nhiễu. Nếu thật có kẻ không sợ chết cứ muốn rắc rối thì đành ra tay. Hạng người võ lâm không biết tự lượng rất nhiều.

Đến trước chùa mới phát giác ra ở đây không có nhiều người tránh nắng và họ là những khách thương. Thiết Kỳ Sĩ và Văn Đế Đế liền buộc ngựa rồi vào quán trà.

Hai người ăn điểm tâm, uống trà và ngồi một bên nghỉ mát.

Bỗng thấy ba người kỵ mã chạy tới, ba người này đều bịt mặt, tuy không trông rõ mặt nhưng cũng nhận ra là thanh niên.

Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Bọn kỵ mã mà công tử họ rượt theo chúng ta đã đến nơi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu là những người từ Kim Lăng rượt theo chúng ta thì cô nương tính sao?

Văn Đế Đế hỏi lại :

- Công tử chẳng nói hề gặp việc thì tùy cơ ứng biến.

Ba người kia cũng buộc ngựa vào quán trà ngồi gần hai người Văn, Thiết.

Bọn họ liền chú ý ngay đến Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ. Trước khi ngồi xuống họ liền nhìn hai người gật đầu chào.

Trong ba người này thì một người vận đồ vàng và hai người vận đồ xanh. Người nào cũng nai nịt gọn gang, lưng đeo trường kiếm. Họ bịt mặt theo kiểu thích khách hình như Văn Đế Đế đã nói qua.

Thiết Kỳ Sĩ coi mặt ba người không khỏi cười thầm nghĩ bụng :

- Trời nóng thế này mà bịt cả cổ chắc là khó chịu lắm.

Ba người uống trà chứ không ăn điểm tâm, dường như họ chỉ khát nước.

Thanh niên mặc áo vàng nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Huynh đài! Hai vị từ đâu tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ cũng thi lễ đáp :

- Đại khái cũng mới đến trước ba vị một bước.

Thanh niên áo vàng “ủa” một tiếng cười hỏi :

- Té ra các vị cũng cùng một đường. Xin hỏi hai vị có thấy hai nhân vật cười ngựa đen và ngựa hoa đào không?

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm :

- Quả bọn chúng rượt theo hai người mình rồi.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ cũng đang đi kiếm hai nhân vật đó.

Một thanh niên áo xanh khác cười rộ hỏi :

- Thế thì tuyệt diệu! Chắc nguyên nhân hai vị rượt theo họ cũng giống bọn tại hạ?

Văn Đế Đế nói theo... :

- Bọn tiện thiếp chỉ vì tính hiếu kỳ...

Thanh niên áo vàng cả cười đáp :

- Bọn tại hạ cũng gần giống như vậy.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thế nghĩa là sao?

Thanh niên áo vàng đáp :

- Những bạn hữu từ Kim Lăng ra đi vì tài năng của hai người đó đã bại hai thầy trò Ô Long kiếm khách. Ai nấy điều kinh dị có đúng thế không?

Thiết Kỳ Sĩ ậm ừ cho xuôi chuyện.

Thanh niên áo xanh nói :

- Bọn tại hạ chẳng những hiếu kỳ mà còn đi coi nhiệt náo.

Văn Đế Đế “ủa” một tiếng hỏi :

- Có người muốn kiến hai nhân vật đó để động thủ chăng?

Thanh niên áo vàng gật đầu đáp :

- Cuộc chiến ở ngoài thành Kim Lăng đêm qua đã kinh động toàn thành. Chẳng bao lâu nữa tiếng tăm sẽ đồn đại khắp giang hồ. Có người nói chàng trai đó chính là Cổ kim đệ nhất kiếm thủ đã cải trang, nhưng có người nói lại thêm một tay kiếm thủ phi thường khác mới ra đời.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Bọn tiện thiếp cho cả hai cùng có lý.

Thanh niên áo vàng nói :

- Bất luận phe nào nói đúng thì số người tìm kiếm chàng trai đó không phải ít. Ngay ở thành Kim Lăng mấy tay cao thủ phi thường đã phát động rồi. Nhưng hai vị không nên hỏi họ tên, vì bọn họ lúc giao thủ không ai muốn thông danh báo tánh.

Văn Đế Đế đáp :

- Đó là những cao thủ phi thường trong võ lâm, thì dù chẳng thông danh báo tánh thì cũng khó mà dấu điểm được. Có điều lúc giao thủ chưa biết ngay mà thôi.

Ba người uống trà rồi đứng dậy chấp tay nói :

- Xin cáo hai vị, bọn tại hạ đi trước một bước.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy đáp :

- Xin ba vị cứ tự nhiên.

Bọn thanh niên đi rồi, Văn Đế Đế cũng đứng dậy nói :

- Chúng ta cũng đi thôi.

Hai người kỵ mã ra khỏi cửa chùa, Thiết Kỳ Sĩ thở dài hỏi :

- Không hiểu ý kiến mấy người này ra sao? Chẳng lẽ họ học võ để tranh cường hiếu thắng?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Công tử không thích hư danh nhưng người ta thích. Đừng nói về võ công, mà cả văn chương cũng vậy. Ai cũng có mộng muốn làm Tào Từ Kiên, thất bộ thành phi, một khi mình đã là văn nhân.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Dù sao cũng phải tự lượng sức mình, nếu như tại hạ thì chẳng bao giờ dám đi kiếm Cỗ kim đệ nhất kiếm thủ gì đó tỷ đâu, vì biết rõ không địch nổi người ta, tỷ đâu làm chi cho mất mặt, có khi còn mất cả mạng nữa.

Nhắc tới Cỗ kim đệ nhất kiếm thủ, Văn Đế Đế đột nhiên hỏi :

- Hay công tử chính là người đó mà đã thay hình đổi dạng.

Thiết Kỳ Sĩ lúc ngồi trước chùa đã thấy cô lộ vẻ hoài nghi, chàng liền cười đáp :

- Bây giờ có cách nào giải thích thì nói gì cũng vô ích. Tại hạ nhận là đúng thì thật ra không phải, mà bảo là không phải thì cô nương lại không tin.

Văn Đế Đế đồng dạc nói :

- Dù sao công tử cũng trả lời dứt khoát đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ không phải.

Văn Đế Đế trầm ngâm hồi lâu, rồi lên giọng trịnh trọng hỏi :

- Công tử thiệt tình không muốn kiếm hấn để tỷ đâu ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không bao giờ động thủ với y.

Văn Đế Đế thở dài nói :

- Tiệp thiếp hiểu rồi, té ra công tử ư ả gì tiệp thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Văn Đế Đế! Tại sao cô lại hoài nghi tại hạ như vậy?

Văn Đế Đế sa lệ lắc đầu thở dài đáp :

- Võ công của công tử tiệp thiếp đoán ra rồi, so với Cỗ kim đệ nhất kiếm thủ công tử còn cao hơn hấn rất nhiều. Công tử không động thủ với hấn thì thôi để mặc hấn xưng hùng, mặc cho bọn tiệp thiếp bị nhục nhã, thậm chí khiến tiệp thiếp vĩnh viễn là người cô độc. Giả tỷ công tử động thủ với hấn thì nhất định công tử thắng rồi, nhưng công tử không muốn là vì điều kiện của tiệp thiếp. Cái đó... há chẳng đã quá rõ ràng là công tử không ư ả tiệp thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười rộ nói :

- Cô ngốc ời! Cô chỉ đoán càng đoán bậy là tài. Thử hỏi... Tại hạ nếu không có lòng thích cô thì bầu bạn với cô bấy lâu nay làm gì? Tại hạ muốn ly khai thì kiếm cách gì chả được? Và lại hôm qua thực tình tại hạ không muốn để cô thấy võ công của tại hạ.

Văn Đế Đế nói :

- Hôm qua vì bị người ta bức bách bắt đắc dĩ công tử mới ra tay.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Cô đừng tưởng thế mà lắm. Một khi tại hạ muốn thi triển khinh công thì cả chục tên kiếm khách cũng không đuổi kịp. Tại hạ có thể bỏ đi dễ như không.

Văn Đế Đế hỏi :

- Thế thì tại sao hôm qua công tử thi triển võ công cho tiện thiếp ngó thấy?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Lần này chúng ta đi chơi coi tình hình tất phải nhiều phen động thủ. Ai bảo cô nương chỗ nào cũng quan tâm đến tại hạ! Nếu nhất đán xảy chuyện trọng đại thì mối nguy hiểm như treo đầu sợi tóc mà cô nương không tự lo cho mình, chỉ phân tâm một chút là nguy hiểm đến tính mạng, vì thế tại hạ trở chút công phu để cô khỏi quan tâm đến tại hạ.

Văn Đế Đế đột nhiên từ trên lưng ngựa mình nhảy vọt sang ngồi sau lưng Thiết Kỳ Sĩ, hai tay cô ôm lấy chàng trong lòng xú động hỏi :

- Sĩ Kỳ! Công tử chân tâm đến thế ư?

Thiết Kỳ Sĩ xoay tay lại vỗ vai cô đáp :

- Đế Đế còn hoài nghi gì nữa?

Văn Đế Đế khẽ nói :

- Vậy tiện thiếp phải bảm vụ này với gia gia.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Chưa đến lúc đâu!

Văn Đế Đế lại giận dỗi! Cát giọng lo lắng nói :

- Tiện thiếp không thể hiểu rõ lòng công tử.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp :

- Đế Đế! Chúng ta ở với nhau chưa lâu, biết đâu cô nương chẳng có ngày lòng dạ thay đổi. Còn về bên tại hạ thì không thành vấn đề rồi.

Văn Đế Đế la lên nói :

- Tiện thiếp mà biến tâm ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chẳng những biến tâm, mà có thể Đế Đế còn căm hận tại hạ đến chết người, nhưng tại hạ hy vọng đừng xảy ra chuyện đó.

Văn Đế Đế lên giọng kiên quyết :

- Không Không! Trăm ngàn lần không! Tiểu muội có chết cũng không thay đổi lòng dạ. Chẳng phải vì Kỳ ca võ công cao thâm tiểu muội mới đem lòng yêu mến mà tiểu muội đã quyết tâm ngay từ ngày mới gặp Kỳ ca.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Giả tỷ có một ngày tại hạ giết chết lệnh tôn thì sao?

Văn Đế Đế kinh hãi la hoảng :

- Công tử hồ đồ mất rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ cũng hy vọng là câu nói hồ đồ. Tại hạ chỉ đặt giả thiết như vậy mà thôi.

Văn Đế Đế lại nhảy về lưng ngựa của cô, la lên nói :

- Tiểu muội không nghe nữa!

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Đế Đế cầm hận tên Cổ kim đệ nhất kiếm thủ đến chết thật ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Hắn làm cho tiểu muội tức phát điên. Tiểu muội phát thệ muốn giết chết hắn. Nếu Kỳ ca lấy vụ đó để làm điều kiện cầu thân thì chém chết tiểu muội đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ nói :

- Biện pháp này không ổn rồi. Giả tỷ có người đánh bại Cổ kim đệ nhất kiếm thủ thì Đế Đế sẽ lấy y hay sao? Khi ấy chắc Đế Đế động tâm mà lệnh tôn cũng chỉ mong có thế.

Văn Đế Đế đáp :

- Kỳ ca chẳng hiểu gì hết. Điều kiện của tiểu muội không phải ở võ công mà cũng chẳng phải ở chỗ giàu sang phú quý, chỉ cốt con người thành thật yêu thương tiểu muội. Còn gia gia cũng để cho tiểu muội tác chủ.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Nếu tại hạ chính là kẻ cô thù hận thì sao?

Văn Đế Đế đột nhiên tròn mắt lên nhìn chàng hỏi :

- Tiểu muội không được cầm hận tên “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ” kia ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đúng thế!

Văn Đế Đế la lên nói :

- Công tử là gã thiếu niên quê mùa đó hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Cô thử về chỗ cũ coi lại thân cây bị nhổ lên. Tại hạ bảo đảm trên cây còn để một chữ.

Văn Đế Đế kinh ngạc hỏi :

- Hắn khắc những chữ gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hắn khắc mấy câu :

“Con a đầu này rất kiêu ngạo ngông cuồng, ta phải chọc tức và hăm dọa thì mới được. Nhưng ta ngó thấy thì lại đem lòng yêu mến, không hiểu tại sao?”.

Văn Đế Đế nghe xong đột nhiên lại nhảy bổ lên lưng ngựa của Thiết Kỳ Sĩ, xoay tay rút thanh Thái A kiếm, lớn tiếng quát :

- Ta phải giết ngươi.

Thiết Kỳ Sĩ không quay đầu lại, mà còn ngửa cổ lên đáp :

- Hay hơn hết là cô giết ta đi, chứ đừng để ta thành người tàn phế.

Văn Đế Đế làm bộ mặt quỷ nhát, rồi cô không nhịn được nổi lên tròng cười khanh khách.

Cô tra kiếm vào vỏ, ngồi xuống ôm chặt lấy chàng khẽ nói vào tai :

- Đồ phải gió! Thật là mặt dày!

Chương 11: Chiếc quan tài là bùa đổi mạng

Thiết Kỳ Sĩ quay lại hôn cô đáp :

- Câu nói này đau hơn giết người.

Văn Đế Đế há miệng cắn tai khá mạnh rồi nói :

- Có đau không?

Thiết Kỳ Sĩ đau quá la làng :

- Trời ơi buông ra mau! Chơi kiểu này thì không chịu nổi rồi.

Văn Đế Đế nhảy về lưng ngựa mình cười khanh khách nói :

- Có ngày tiểu muội phải cắn đứt hai tai Kỳ ca!

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Té ra Thanh Tiêu Ngọc Nữ nổi tiếng về nghề cắn người.

Văn Đế Đế quát lên một tiếng vung roi toan đánh.

Thiết Kỳ Sĩ đã phòng bị sẵn vọt ngựa chạy trốn.

Văn Đế Đế quát hỏi :

- Chạy hả?

Cô phóng ngựa rượt theo.

Cả hai con ngựa này không phải lương câu. Người chạy cứ chạy, người rượt cứ rượt chẳng bao giờ đuổi kịp.

Hai người cao hứng đùa giỡn làm cho hai con ngựa thật thảm hại. Chúng chạy chưa được bốn mươi dặm, rồi đứng ỳ ra, đánh chết cũng không nhúc nhích được nữa. May ở chỗ trời đã hoàng hôn mà không có thị trấn. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế hỏi :

- Đế Đế! đêm nay chui vào đâu?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Trước mặt có trái núi đất. Trên đỉnh nổi mấy cây cổ thụ. Chúng ta lại đó ngồi chờ cho đến sáng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chờ đến sáng ư? Không được. Chúng ta đi đêm còn hơn.

Văn Đế Đế đáp :

- Kỳ ca muốn ăn thịt ngựa chăng? Dù mình chẳng thương chúng thì cũng phải cho chúng nghỉ vài giờ để ăn cỏ đã.

Thiết Kỳ Sĩ thả ngựa trên sườn núi cho chúng gặm cỏ rồi dắt tay Đế Đế đi song song lên núi ngồi tựa gốc cây.

Trăng tỏ trên trời, gió đêm thổi mát, hai người trò chuyện nhỏ ta, gột rửa vai kẻ, chẳng biết đến thời giờ là gì nữa. Thoáng cái đã sang canh ba.

Vào khoảng canh tư, Thiết Kỳ Sĩ bỗng Văn Đế Đế lên nói :

- Đế Đế! Chúng ta đi thôi! Y phục Văn muội bị sương xuống ẩm ướt cả rồi.

Văn Đế Đế cười mát đáp :

- Tiểu muội mong vĩnh viễn trong hoàn cảnh này.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nhưng chúng ta không phải là hòn đá.

Văn Đế Đế cười nói :

- Vậy Kỳ ca ôm tiểu muội xuống núi.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu bông cô lên đi kiểm ngựa rồi theo đường chính mà đi.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng cảm thấy trên yên ngựa có vật gì liền cầm lên coi, thì ra là một mảnh giấy. Chàng không khỏi sùng sốt tự hỏi :

- Cái này ở đâu ra?

Chàng biết có điều khác lạ vội mở giấy ra coi. Lúc này trời vừa sáng, chàng đọc được giòng chữ:

- “Sur đệ chú ý đến quan tài, ta không thể phân thân, Cao”.

Thiết Kỳ Sĩ rất lấy làm quái dị tự hỏi :

- Sur ca đã qua đây. Sao y không tìm đến gặp mặt?

Chẳng lẽ...

Chàng chợt nhớ tới Văn Đế Đế liền tự nhủ:

- Chắc y sợ nàng ngó thấy.

Trên giấy viết hai chữ “quan tài” khiến chàng không sao hiểu được. Nét chữ nguệch ngoạc lại viết bằng cục than. Tỏ ra trong lúc cấp bách không rảnh để nói nhiều. Chàng nhất định trong hai chữ “quan tài” nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Văn Đế Đế hỏi lâu không thấy Thiết Kỳ Sĩ nói gì, cô không nhịn được hỏi :

- Kỳ ca! Kỳ ca nghĩ gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh vừa tiếp được mật báo.

Văn Đế Đế sùng sốt hỏi :

- Của ai? Chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sur huynh bảo ta chú ý đến quan tài mà không hiểu là ý gì?

Văn Đế Đế ồ một tiếng hỏi :

- Kỳ ca còn có sư huynh ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu ca còn một tên sư đệ nữa.

Văn Đế Đế cả mừng nói :

- Vậy mà trước nay không thấy Kỳ ca nhắc tới. Tiểu muội muốn gặp bọn họ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Khi gặp bọn họ tiểu huynh sẽ giới thiệu. Có điều họ hành động cực kỳ bí mật.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao họ phải hành động bí mật? Lệnh sư là ai?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Tự hiệu của gia sư rất tức cười. Lão nhân gia tự mình đặt lấy, người ngoài không ai biết. Bọn tiểu huynh kêu lão nhân gia bằng “lão hoạt đầu”.

Văn Đế Đế thích quá cười nói :

- Hay lắm! Thế thì Kỳ ca là tiểu hoạt đầu rồi.

Thiêt Kỳ Sĩ cười ha hả đáp :

- Đế Đế đoán trúng đó, nhưng chỉ có gia sư gọi thế được thôi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Kỳ ca còn chưa cho tiểu muội biết bí mật gì?

Thiêt Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Đó là việc cừu nhân của tiểu huynh. Đế Đế đừng nói tiết lộ với ai.

Văn Đế Đế nghe thanh âm chàng rất nghiêm nghị liền biết không phải chuyện tầm thường. Cô lộ vẻ quan tâm nói :

- Kỳ ca! Kỳ ca cứ yên dạ, dù trước mặt gia phụ, tiểu muội cũng không nhắc tới.

Thiêt Kỳ Sĩ xù động đáp :

- Đế Đế! Tiểu huynh biết rõ chẳng khi nào Văn muội nói với ai, nhưng tiểu huynh phải căn cứ dặn, vì chuyện này liên quan đến vụ thảm án, cả nhà tiểu huynh đã bị ngộ hại.

Văn Đế Đế thờ dài nói :

- Kỳ ca! Bây giờ tiểu muội hiểu Kỳ ca rồi. Sở dĩ Kỳ ca giữ bí mật là một sự rất đau khổ. Trước kia khi Kỳ ca trò chuyện vẫn phải giữ gìn ý tứ.

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh có rất nhiều cừu nhân mà đến nay vẫn chưa tìm ra manh mối một người nào. Đáng lý tiểu huynh phải đấu Văn muội, nhưng lại sợ Văn muội nghĩ quanh nghĩ quẩn, cho là tiểu huynh đối với Văn muội hãy còn điều trối trọt.

Văn Đế Đế hỏi hân đáp :

- Tiểu muội lắm rồi! Tiểu muội hiểu lắm Kỳ ca thật là đáng chết. Kỳ ca lượng thứ cho. May mà tiểu muội chưa biết mấy. Vậy Kỳ ca đừng nói thêm gì nữa.

Thiêt Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Để thùng thăng rồi tiểu huynh cho Đế muội hay. Tiểu huynh e vụ này có mối liên quan đến nhà Đế muội, vì tiểu huynh..

Văn Đế Đế không để chàng nói hết đã ngắt lời:

- Kỳ ca! Kỳ ca đối với tiểu muội đầy đủ quá rồi, nhưng tiểu muội rất sợ. Kỳ ca có biết tại sao không?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh hiểu rồi, và hy vọng không có chuyện gì. Nếu sự thực có chuyện thì số mạng chúng ta đã định sẵn như vậy.

Văn Đế Đế đột nhiên dùng ngựa nói :

- Kỳ ca! tiểu muội muốn đi kiếm gia gia.

Thiêt Kỳ Sĩ thờ dài đáp :

- Đế Đế! Đừng vội vã! Việc gì cũng thùng thăng mà làm. Về phương diện lệnh tôn, thành phần rất ít. Đế muội nóng nảy có khi làm công việc của tiểu huynh phải nát bét.

Văn Đế Đế không khỏi run lên tự nhủ:

- Đúng thế! Rút mây động rừng! Vụ này biết làm sao? Ta thật lo về gia phụ. Lão nhân gia quả có những cử động cổ quái. Nhất là chuyện lão nhân gia đi viễn du...

Hồi lâu Thiết Kỳ Sĩ thấy nàng trầm lặng, liền thờ dài nói:

- Để Để! Đừng nghĩ nhiều nữa. Việc trước mắt rất trọng yếu. Nhất định sư ca đã phát giác ra manh mối nào rồi.

Văn Để Để hỏi :

- Tại sao y không viết rõ hơn một chút, bất cứ việc gì cũng phải nghĩ kỹ. Tại sao y nhắc tới hai chữ quan tài?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ chúng ta đi đường hễ thấy quan tài là phải chú ý.

Văn Để Để nói :

- Trời sáng rồi! Trước mặt là Lục Hợp Thành.

Hai người đi đến cổng thành thì trời sáng đã lâu. Vào thành rồi, việc đầu tiên là tìm chỗ ăn sáng. Ăn xong, Thiết Kỳ Sĩ đưa Văn Để Để vào trong thành, hy vọng phát giác ra điều gì có liên quan đến vụ bí mật.

Qua mấy đường phố lớn, chợt rẽ vào trong ngõ hẻm. Văn Để Để bỗng thấy một tòa cổng lớn sơn đỏ. Người đông đảo ra vào không ngớt. Cô không hiểu chuyện gì, bất giác kéo tay Thiết Kỳ Sĩ sang hỏi :

- Kỳ a! Kỳ ca thử coi trong nhà` đó làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ liếc mắt nhìn cười đáp :

- Muội muội không trông thấy trên đầu tường có tấm giấy đề ba chữ: “Đương đại sư” Đó là người chết họ làm đám ma.

Văn Để Để chợt động tâm linh, kéo chàng lại nói :

- Chúng ta thử vào coi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhà người ta có người chết làm đám thì mình coi cái gì? Người ta lo buồn mà mình vui chơi sao nên.

Văn Để Để cười ruồi nói :

- Người chết và quan tài có liên quan.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh đoán quan tài mà đại ca nói đó là quan tài khiêng đi đường.

Văn Để Để nói :

- Cứ coi một chút chẳng sao. Kỳ cà đứng yên đây, tiểu muội đi mua một vài thứ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mua gì?

Văn Để Để đáp :

- Mua đồ làm lễ viếng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thật là lăm chuyen. Tuy chàng nói vậy nhưng cũng không ngăn cản.

Lát sau Văn Để Để tay cầm một giỏ té phẩm cùng hương nến rồi kéo Kỳ Sĩ vừa đi vừa cười nói :

- Người nghèo cũng không có com ăn gấp díp này thường vào té điều để kiếm bữa.

Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống thấy bọc đồ lễ trên đề bảy chữ “Trương Đạo Nhất Tiên Bối Thiên Cô” Lạc khoản đề “Thế Văn Dịch Sĩ Kỳ Văn Để Để cấn

điện”.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Để muội đã hỏi thăm rõ ràng rồi ư?

Văn Đế Đế trịnh trọng đáp :

- Người quá cố là một vị nổi danh trong võ lâm. Lão chết một cách rất thần bí mà người nhà lừa bịp người ngoài. Trong vụ này rất có điều ngoắc ngoéo.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng đáp :

- Để muội quả là mèo mù thương chuột chết.

Văn Đế Đế tức mình đáp :

- Kỳ ca mới là con mèo mù.

Hai người tiến vào cửa lớn thấy đây là là một nhà phú hộ.

Một người ra đón khách vái chào nói :

- Thưa hai vị! Hai vị đã đến là tân khách. Mời nhị vị vào khách sảnh ngồi chơi.

Hắn sai gia nhân đón lấy đồ lễ rồi tiếp hai người vào khách sảnh.

Trong khách sảnh rất đông khách đến viếng tang, nhưng không có một người đàn bà nào. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế khẽ nói :

- Nữ khách có một tuyến tiếp đãi, Văn muội có để ý không?

Văn Đế Đế ngoảnh thấy trong khách sảnh rất nhộn nhạo. Cô không sợ người ta nghe tiếng cười mát đáp :

- Kỳ ca rất là kinh nghiệm. Trong khách sảnh này xem chừng do những người không rõ lai lịch bày đặt.

Thiết Kỳ Sĩ cười bảo:

- Nói khẽ một chút. Người ta đưa trà vào đó.

Trong lòng chàng bội phục Văn Đế Đế. Chàng nhận thấy những nhân vật trong khách sảnh mười phần có đến tám là hiệp khách giang hồ. Những hào kiệt võ lâm che mặt có đến mấy chục người mà người nào cũng đem theo kẻ tùy tùng.

Bỗng thấy một người che mặt theo kiểu thích khách đang tiến về phía Thiết Kỳ Sĩ. Chân bước sệt sệt, hắn nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay hỏi :

- Huynh đài! Huynh đài có thể nào cho biết quý xứ ở đâu được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm:

- Mụ tìm lầm người rồi.

Miệng chàng đáp :

- Không dám. Tại hạ ở Động Đình.

Nguyên chàng đã nghe ra người đó là gái giả trai.

Người kia nhìn Văn Đế Đế hỏi tiếp:

- Chắc huynh đài muốn biết một chút tin tức phải không?

Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm kinh hãi, chấp tay đáp :

- Nếu được các hạ chỉ giáo cho thì thật là hay.

Người kia cười nói :

- Nơi đây không tiện. Chúng ta ra ngoài hay hơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp ngay:

- Phải lắm! Phải lắm!

Người kia đi trước ra đường đếm một từ lâu cười hỏi :

- Hai vị uống rượu nhé?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Không. Chúng ta đứng đây được rồi. Minh nói chuyện trước quán rượu thì chẳng ai chú ý.

Người kia gật đầu khẽ nói :

- Trương Đạo Nhất là một nhân vật già dặn trong võ lâm. Ba chục năm trước hành động của lão không thấy quang minh. Nhưng mấy chục năm nay lão được mấy chuyển phát tài nên đến đây ẩn cư.

Thiêt Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ cũng đoán thế.

Người kia lại nói :

- Nhưng lão bị hại mấy bữa trước đây.

Văn Đế Đế nói xen vào:

- Có biết hung thủ là ai không?

Người kia đáp :

- Không rõ. Nghe nói trước một ngày lão ngộ hại đã tiếp được một vật và kèm một phong thư.

Thiêt Kỳ Sĩ hỏi :

- Nội dung bức thư nói gì?

Người kia đáp :

- Trong thư chỉ viết hàm hồ mấy chữ: “Trái lệnh là chết. Hạn đến sáng mai”. Như vậy thì còn ai hiểu được.

Thiêt Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn vật nữa là cái gì?

Người kia cầm một vật giơ lên đáp :

- Nó là cái này tại hạ đánh cắp được.

Kỳ Sĩ đón lấy coi, kinh hãi hỏi :

- Cái này là cái gì?

Người kia đáp :

- Quan tài đen.

Thiêt Kỳ Sĩ nghĩ thầm:

- Quan tài mà sư ca nói té ra là cái này.

Chàng liền hỏi :

- Phải chăng nó là tán phù?

Người kia đáp :

- Đúng là một lệnh phù của tà môn. Huỳnh đài có biết tà môn nào không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Các hạ cũng không biết ư?

Người kia gật đầu đáp :

- Chẳng dẫu gì huynh đài: Trong nhà một người thân thích của tại hạ cũng nhận được cái quái gở này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh thân là ai? Nhà ở đâu?

Người kia đáp :

- Ở Cao Bru. Ngoài trấn Mẫn Gia Kiều.

Văn Đế Đế hỏi :

- Huynh đài xử trí bằng cách nào?

Người kia đáp :

- Tệ thân phái người đến kêu tại hạ đi.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đa tạ các hạ có lòng chỉ giáo.

Người kia cười đáp :

- Tại hạ rất lấy làm thất vọng. Tưởng hỏi cho biết thêm ở nơi hai vị, nên mới ướm lời. Chẳng ngờ hai vị chưa biết bằng tại hạ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ông bạn ơi! Tái ông mất ngựa, đâu chẳng là điều may!

Người kia cười đáp :

- Có lý! Có lý!

Chia tay rồi, Thiết Kỳ Sĩ nắm tay Văn Đế Đế cười nói :

- Đế Đế! Chúng ta về thôi!

Hai người trở về điểm. Văn Đế Đế hỏi :

- Sao? Đã có chút manh mối rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có khi cái đó không liên quan gì đến công việc của chúng ta, nhưng chúng ta cũng phải đi Cao Bru một chuyến xem sao.

Văn Đế Đế hỏi :

- Phải chăng vì tính hiếu kỳ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không thấy lá rụng làm sao biết trời đã sang thu? Việc đòi thường do việc Trương Tam mà ra việc Lý Tứ.

Sáng hôm sau hai người ăn cơm rồi lên ngựa ra đi, nhắm hướng Cao Bru trực chỉ. Ngựa không dùng gió chạy cúp đuôi mà mãi đến hoàng hôn hôm sau mới tới Mẫn Gia Kiều.

Hai người vào trấn ăn cơm tối, gửi ngựa trong quán, ra ngoài nghe tin tức. Ngoài trấn chỉ có một tòa trang viện.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta chạy đến Ngô gia trang.

Văn Đế Đế đáp :

- Người kia chưa nói họ cho mình biết.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiết, Văn theo dõi người khả nghi

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thân thích của người đó không phải là đại tài chủ cũng là lão võ lâm. Nếu không phải đại tài chủ thì làm sao có trang viện? Những nhân vật lão võ lâm qui ẩn mười phần đến tám là có tiền mới làm ân sĩ. Nhà này chắc đúng rồi.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Phần tương lai của Kỳ ca sẽ ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu có ngày đó tiểu huynh sẽ dựng một đào nguyên ngoài đời ở trên núi quân sơn.

Văn Đế Đế cười nói :

- Đồ mặt dày! Nói thế mà không biết ngượng miệng.

Quãng đường không xa mấy, Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hô :

- Đánh nhau rồi!

Văn Đế Đế hỏi :

- Ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cách đây chừng ba dặm, có lẽ đúng là ở Ngô gia trang.

Còn cách chừng một dặm đã thấy hai luồng kiếm khí vọt lên không nhảy múa. Đồng thời những tiếng nổ ầm ầm như núi lở trời long.

Văn Đế Đế cả kinh nói :

- Đây là một trường đại quyết đấu.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Hiện nhiên bốn người đánh nhau ở hai chỗ. Một đôi dùng kiếm còn một đôi phóng chưởng. Cả hai nơi đều là những tay đại cao thủ mà chưa rõ là ai?

Hai người thi triển khinh công vọt đi nhanh như điện chớp. Nháy mắt đã tới trước một tòa đại viện.

Văn Đế Đế kinh hãi nói :

- Kỳ ca! Mau đến coi một đôi nam nữ cự phách đánh nhau rất hăng.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Trời cũng sinh đôi, đất cũng thành cặp. Đế Đế! Gã trai là tiểu sư đệ của ta.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Già to con như vậy mà Kỳ ca bảo là tiểu sư đệ ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Già mới mười lăm tuổi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Còn bên kia người nữ kiếm là ai?

Thiết Kỳ Sĩ khẽ đáp :

- Đó là Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ mà cũng là đại sư huynh của tiểu huynh. Người đối thủ với y là đàn bà.

Văn Đế Đế càng kinh ngạc hơn hỏi :

- Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ là đại sư huynh của Sĩ Kỳ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phải rồi! Chúng ta mau qua đó xem. Tiểu huynh thấy đối phương không phải là người tầm thường. Cuộc đấu này có chỗ hiểu lầm. Nếu gây thêm hậu quả khốc hại thì hỏng hết.

Chàng chưa nói dứt lời đã bỏ tấm khăn che mặt vừa chạy vừa la :

- Hai bên hãy đình thủ!

Thanh niên sử kiếm đứng là Cao Thức, đại sư huynh của Thiết Kỳ Sĩ. Y nghe tiếng hô hoán vội nhảy vọt ra khỏi vòng chiến quát lên nói :

- Cô nương! Sư đệ của tại hạ đã đến kìa. Bây giờ chắc cô tin được rồi.

Nữ Lang thu kiếm về không nói, tròn mắt nhìn Thiết Kỳ Sĩ đang đi tới.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Cao Thức thở dài đáp :

- Đã xảy chuyện hiểu lầm rất lớn. Sư đệ ơi! Giữa lúc ban ngày ta ngó thấy hai nhân vật có vẻ tà môn lộ diện ở trước trang. Ta biết trong trang sắp xảy chuyện rắc rối và đoán chắc đêm nay họ mới khởi sự, nên ta đem Tam đệ là Nhị lang đến trước... Ai dè xảy chuyện bất ngờ: Địch nhân còn đến trước mình. Ta đến nơi thấy ba tên từ trong trang chạy ra, thái độ rất lật đật, ta liền chặn lại để tra hỏi.

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Tiểu đệ hiểu rồi, đối phương chẳng nói gì đã động thủ ngay phải không?

Cao Thức đáp :

- Đúng thế! Nhưng ta không nghĩ bọn họ là hảo nhân nên ta ra tay khá nặng. Vừa thu thập xong ba tên, bất ngờ cô nương và Nhị lang đối thủ cũng chỉ vì thấy có người xuất hiện. Các cô chẳng để cho phân trần, vừa ngó thấy đã cùng ta và Nhị lang liều mạng.

Thiết Kỳ Sĩ nghe trong trang vắng vắng có tiếng khóc, vội nhìn nữ lang hỏi :

- Cô nương! Ý kiến cô thế nào?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Người lạ mà coi, hấn giết ba người trong đó có anh em của cửu phụ ta.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói sững sờ nhìn Cao Thức hỏi :

- Sư ca! Trong ba người đó sư ca có thấy tình hình nhân vật nào khác lạ không?

Cao Thức đáp :

- Không có đâu. Hoặc giả trong bọn có một người là minh đệ của cửu phụ cô nương này, nhưng ta lão là thủ lĩnh của hai tên tà môn trung niên kia.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn nữ lang hỏi :

- Cô nương! Sự tình đã đến thế này, tại hạ chẳng thể không đem tư hiệu của tể sư huynh nói cho cô hay. Y được người ta kêu bằng Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ. Cô nương thử nghĩ coi, thanh danh y như vậy mà y lại làm việc bại hoại như vậy sao? Vụ này chúng ta hãy nghiên cứu từ từ, bên trong tất có âm mưu. Cô nương nghĩ có đúng không?

Nữ lang đột nhiên hỏi :

- Phải chăng các hạ là khách đến viếng tang Trương phu gia ở Hạp Lục Thành?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Chắc cô nương nói chuyện khá nhiều với tại hạ ở trước một tòa tửu lâu.

Nữ lang “ùa” lên một tiếng nói :

- Lúc ấy các hạ đã nhận được tiện thiếp là gái ư?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Hay lắm! Bây giờ xin mời vào trang để trấn tĩnh nhân tâm người nhà của quý nhân. Tại hạ phải đến coi ba người chết kia hoặc giả điều tra được chút gì trên mình họ chăng?

Thiếu nữ bình tĩnh lại vội đáp :

- Nếu vậy tiện thiếp sẽ kêu đại muội từ dừng tay rồi sẽ bàn.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Cô nương! Tại hạ đã coi thần lực của họ rồi. Hai bên bản lĩnh tương tự như nhau. Có phân thắng bại cũng phải vài ngày mới biết. Hiện giờ đừng ai hòng chiếm được thượng phong. Tinh lực của họ không nơi phát tiết, chỉ bằng để họ giỡn nhau hay hơn.

Nữ lang đột nhiên bật cười nói :

- Các hạ nói nghe thú quá !

Văn Đế Đế cũng cười khanh khách nói :

- Thử thử! Y là tên tiểu hoạt đầu.

Nữ lang nhìn cô hỏi :

- Muội tử! Quý tính của muội là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y họ Văn, tự hiệu là...

Văn Đế Đế tức mình ngắt lời :

- Ai mượn Sĩ Kỳ nói ra?

Nữ lang bỗng lên tiếng :

- Tiểu muội không dám, quý tính thử thử là gì?

Nữ lang đáp :

- Ngưu Tử là Bạch Tử.

Văn Đế Đế kinh hãi la lên nói :

- Thử thử là Linh Tiêu La Sát, đệ tử của Kim Quang Thần Ngưu ư?

Nữ lang thờ dãi đáp :

- Hai chữ La Sát làm ta rất thê thảm. Vì hai chữ đó mà gia sư không cho ta tái xuất giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy thì bọn tà môn bị chết dưới lưỡi kiếm của cô nương không phải ít?

Bạch Từ mỉm cười vẫy tay nói :

- Tiện thiệp vào trang đây.

Thiết Kỳ Sĩ thấy cô đi rồi liền hỏi Cao Thức :

- Sư ca! Sư ca tìm thấy cái bí mật về cổ quan tài nhỏ ở đâu?

Cao Thức đáp :

- Cổ quan tài nhỏ này đã làm chết nhiều người rồi mà toàn là lão võ lâm. Ta định về núi để hỏi ân sư vụ đó. Ngươi tính sao?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất tất phải thế. Trở về cũng uống công, chắc sư phụ chẳng thể biết được những việc võ lâm trăm năm về sau. Còn việc trăm năm về trước thì qua rồi ai hỏi làm chi?

Cao Thức hỏi :

- Vậy chúng ta tự mình điều tra lấy hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Bắt một tên hỏi khẩu cung thì biết ngay.

Cao Thức vội nói :

- Không được đâu. Ta đã bắt ba tên rồi thì chúng lọt vào tay thì không sống được nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Bọn chúng có phương pháp cổ quái để tự sát chăng?

Cao Thức đáp :

- Đúng thế! Thậm chí chẳng điều tra được chút gì?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy chỉ có cách mỗi khi phát hiện đánh theo dõi đến cùng chứ đừng bỏ dở.

Cao Thức gật đầu đáp :

- Lão nhị ngươi vào trang đi. Trong đó nhất định có người bị ngộ hại, Bách cô nương chẳng có lòng nào mà điều tra tí ti. Ngươi khám xét tử thi nhưng đừng để mất nhiều thì giờ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư ca! Tiểu đệ giới thiệu sư ca...

Cao Thức ngắt lời :

- Không cần, ta đã biết Văn cô nương rồi. Cô làm phiền cho ta rất nhiều.

Y vừa cười vừa nói :

- Nhưng những sự phiền phức đó ta lại muốn xảy ra.

Văn Đế Đế cười khanh khách hỏi :

- Đại ca! Những sự phiền phức này có nên đình chỉ hay không?

Cao Thức đáp :

- Không nên! Đó là kế hoạch của lão nhị. Càng nhiều chuyện rắc rối càng hay.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Sur ca! Sur ca vì tiểu đệ mà phải cực nhọc.

Cao Thúc trầm giọng hỏi :

- Lão nhị nói chi kỳ vậy? Việc của lão đệ há chẳng phải là việc của ta?

Thiết Kỳ Sĩ cảm động đáp :

- Tiểu đệ biết tội rồi. Sur ca ơi! Sur ca vào trong đi.

Cao Thúc chẳng có ý kiến gì lật đặt vào trong.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sĩ Kỳ! Tại sao Sĩ Kỳ lại giục đại ca vào trang?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Linh Tiêu La Sát và Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ không phải là một cặp hay sao? Để họ kề cận nhau luôn mới tốt.

Văn Đế Đế cười rộ nói :

- Sĩ Kỳ đúng là một tên tiểu hoạt đầu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thôi đừng thóa mạ ta nữa, mau đi coi họ đánh đấm, nhưng cần đề ý một bên trong bọn họ, nếu có sự thất bại.

Văn Đế Đế cười nói :

- Hai đứa tuổi nhỏ mà người lớn xác đó thật ngốc. Sao chúng không coi bên này?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng đánh nhau hăng quá rồi, Văn muội lại hàn gắn cho họ thành duyên thiên tác chi hợp.

Thiết Kỳ Sĩ đã điều tra rồi, trong tay chàng cầm một vật, và lớn tiếng hô Văn Đế Đế :

- Đế Đế! Mau tiến vào trang kêu Bạch thư và Cao sư ca ra đây!

Văn Đế Đế lập tức chạy vào trang. Còn Thiết Kỳ Sĩ quát hai tên cư, đồng dừng tay. Chàng phải hết hơi mới thuyết phục được cự đồng.

Chẳng mấy chốc Bạch Từ cô nương và Cao Thúc chạy ra, nhưng mặt Bạch Từ đầy nước mắt.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy hỏi ngay :

- Lệnh thân ngộ hại rồi ư?

Bạch Từ buồn rầu đáp :

- Tiệp thiếp chạy về thì đã muộn mất rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương coi vụ này ra làm sao?

Bạch Từ hỏi lại :

- Cổ tiểu quan tài kia từ đâu mà ra?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tìm thấy ở trong mình người huynh đệ của lệnh thân.

Bạch Từ cả kinh nói :

- Tiểu huyên thế ra tên lão tặc kia đã làm nội ứng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó thì nhất định rồi! Bạch thư! Bạch thư hãy ở lại trong trang mấy bữa, bọn tại hạ phải đi đây.

Bạch Từ nói :

- Không! Trong trang chẳng có việc gì nữa. Tien thiệp đi theo các vị. Nhất định phải điều tra cho ra hết bọn tà môn mà tiêu diệt đi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Như vậy cũng hay. Có điều chia làm hai tốp mà hành động.

Cao Thúc hỏi :

- Phân chia cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ vẫn đi với Văn Đế Đế. Còn hai vị đồng bạn với nhau.

Cao Thúc gật đầu hỏi :

- Lão nhị chuẩn bị điều tra cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hễ gặp người khả nghi thì đừng rút mây động rừng. Chưa điều tra rõ ràng thì không hạ thủ. Tiểu đệ phỏng đoán đây là một phái tà môn rất lớn, cần tìm ra tên đại ma đầu đứng sau lưng chúng mới có thể trừ khử hết được.

Bạch Từ hỏi :

- Các vị đi về phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta điều đi về phương Bắc cả. Nhưng không theo chung một nẻo đường. Phải giữ phương hướng đường thay đổi thì lúc gặp việc mới có thể thông báo cho nhau được.

Cao Thúc nói :

- Hay lắm! Các vị đi trước đi !

Thiết Kỳ Sĩ và Văn Đế Đế cáo biệt rồi theo đường lớn lên Hoài Âm. Khi trời sáng thì vừa tới Bảo Ứng thành. Bọn họ không lấy ngựa nữa có ngựa cũng bằng thừa.

Hai người vào thành Bảo Ứng ăn cơm sáng. Lúc chuẩn bị ra đi, Văn Đế Đế đột nhiên phát hiện một bóng người khả nghi thấp thoáng đi qua cửa quán. Cô khê bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Chúng ta hãy rượt theo cho lẹ.

Thiết Kỳ Sĩ biết là có điều khác lạ. Chàng vội trả tiền rồi chạy ra cửa quán hỏi :

- Văn muội thấy gì?

Văn Đế Đế đáp :

- Một lão già thái độ lạ lùng, tính khí nóng nảy. Dưới chân lão tỏ ra bản lĩnh rất cao thâm, vừa thoáng qua đây đi về phía đầu đường hướng Bắc.

Thiết Kỳ Sĩ rào bước chạy ra ngưỡng đầu lên nhìn quạ thấy một lão già lùn vào trong đám đông, chàng vội hỏi :

- Đế Đế! Muội có nhìn thấy không?

Văn Đế Đế gật đầu đáp :

- Rượt theo đi!

Thiêt Kỳ Sĩ nói :

- Cú thủng thảng, hấn không thể thoát được.

Lão già lúi ngoài sáu mươi tuổi, lão chạy thẳng ra ngoài thành. Khi tới ngoại ô đột nhiên lão tăng gia khinh công chạy nhanh hơn.

Thiêt Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Đé Đé! Chúng ta đi mé bên mà theo dõi, mình chạy sau có thể hấn cảnh giác.

Văn Đé Đé đáp :

- Bây giờ đông người qua lại chưa cần. Khi tới chỗ vắng sẽ liệu.

Thiêt Kỳ Sĩ nói :

- Đeo khăn bịt vào đi. Đừng để kiểu con bông ngựa đuổi con ve sầu, lại có con sẽ vàng rình ở phía sau. Chúng ta chó để người ta nhận ra mình.

Văn Đé Đé cười đáp :

- Kỳ ca đối với việc này đã cảm thấy việc che mặt là hữu dụng rồi.

Đuổi chừng ba bốn dặm, bỗng thấy lão xoay mình theo con đường nhỏ mà chạy.

Thiêt Kỳ Sĩ vội hô :

- Tới lúc rồi đó!

Hai người nghiêng mình lướt đi, dòi khỏi đường lớn lòn vào khu rừng.

Hai người theo dõi chừng hơn ba dặm, bỗng thấy lão già đứng trên khu đất cao ngoảnh nhìn bốn phía...

Thiêt Kỳ Sĩ khẽ hỏi Văn Đé Đé :

- Văn muội coi lão làm gì?

Văn Đé Đé đáp :

- Dường như lão chờ ai.

Thiêt Kỳ Sĩ nói :

- Không phải đâu. Lát nữa có người lên tiếng, lão đang tìm kiếm địa phương.

Văn Đé Đé hỏi :

- Sao Kỳ ca biết?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Cổ miếu! Văn muội xem thử phía có phải là một ngôi chùa không?

Văn Đé Đé đáp :

- Đừng tự cho mình là thông minh, hãy coi chừng lão biến mất.

Thiêt Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiểu huynh chỉ ý vào thông minh để có cơm ăn.

Hai người vội chạy đến sau một ngôi chùa thì thấy đây là một ngôi tòa phế miếu. Bên trong có một cái giường cỏ mà hiu quạnh phi thường, không một bóng người.

Thiêt Kỳ Sĩ lắng tai nghe, đột nhiên nói :

- Vào trong ẩn mình đi.

Văn Đế Đế không nói gì, nhảy ngay vào, thấy trên điện chẳng có chút bụi bặm liền nghi ngờ hỏi :

- Nơi đây phải chỗ không người qua lại?

Thiết Kỳ Sĩ trở đồng ngồi ở phía sau đáp :

- Chỗ đó ẩn thân được, mà lại rất kín đáo. Nơi đây có người ở, nhưng bây giờ họ ra ngoài. Dưới hiên còn có than củi đó là chỗ họ nấu ăn.

Hai người vừa ẩn mình xong, bỗng nghe ngoài cửa chùa có tiếng hai người vọng vào.

Thiết Kỳ Sĩ dùng phép truyền âm nói :

- Lão già đó chắc vào trong miếu rồi.

Chớp mắt thấy hai lão tiến vào. Một lão đã gặp trước bỗng nghe lão kia thở dài nói :

- Ngày trước đi lầm một bước đường. Thật là lỡ bước gây nên mối hận ngàn thu. Vương huynh chúng ta khó lòng trốn thoát được.

Lão già mà hai người này đã thấy trước tức lão họ Vương hoảng hốt hỏi :

- Trịnh huynh đến đây đã bao lâu mới thông báo cho Vương mỗ. Bây giờ làm thế nào?

Lão họ Trịnh đáp :

- Chỉ mong đừng gặp Hắc Quan lệnh thì còn tạm sống được.

Văn Đế Đế thấy hai lão già ở trên điện thở ngắn than dài, sắc mặt buồn rầu, trong lòng áy náy, liền dùng phép truyền âm bảo Kỳ Sĩ :

- Kỳ ca! Bọn lão cũng là người bị bức bách. Kỳ ca nên ra hội diện bảo họ đừng sợ.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu dùng phép truyền âm đáp :

- Bọn họ tin mình thế nào được? Đừng ra là hơn, mình xuất hiện càng khiến họ hoài nghi. Ta muốn chờ sự tình phát triển. Văn muội sẽ được coi màn kịch vui nhộn. Ta đã nghe thấy động tĩnh rồi.

Văn Đế Đế kinh hãi dùng phép truyền âm nói :

- Hắc quan lệnh của tà môn làm sao mà linh thông đến thế? Đã ẩn vào đây họ cũng tìm ra được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa chắc đã đúng thế. Chỉ biết có người sắp tới.

Một lúc sau bỗng ngoài cửa có người hỏi :

- Trong đó có ai không?

Nghe thanh âm cũng là một lão già.

Trong miếu, hai lão nghe tiếng kinh hãi rồi thở phào một cái hỏi :

- Vu Hoa Giao!

Bọn họ cũng lớn tiếng :

- Mời Vu huynh vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Cổ Mộ môn bắt đầu khởi sự

Sau điện bóng người thấp thoáng, Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy bất giác nghĩ thầm :

- Hẳn là Ô Long kiểm khách.

Văn Đế Đế cũng nhận ra lão. Ô Long kiểm khách hỏi :

- Nhị vị! Nơi đây làm sao trốn tránh được Cổ Mộ môn? Chúng ta cần kiếm chỗ khác mới được.

Lão Vương đáp :

- Chờ Vu huynh đến thương lượng, chúng tôi biết đi đâu bây giờ? Trong thiên hạ tưởng không còn chỗ nào để chúng tôi trốn thoát.

Ô Long kiểm khách hỏi :

- Chúng ta đến đầu hàng phái Trường Bạch để ẩn thân được chăng?

Họ Tịnh đáp :

- Vu huynh! Vu huynh đừng quên thế lực của Cổ Mộ môn. Phái Trường Bạch cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ô Long kiểm khách nói :

- Chúng ta không có giao tình với các phái lớn ở Trung Nguyên thì đi đâu cũng bằng vô dụng.

Họ Vương đáp :

- Các phái lớn ở Trung Nguyên cũng sợ Cổ Mộ môn như sợ cọp. Họ nghe Cổ Mộ môn ra đời rất kinh tâm động phách. Vì thế Vương mẫu mới bảo là khắp thiên hạ không còn chỗ nào để chúng ta trốn thoát được.

Ô Long kiểm khách đột nhiên thờ dài nói :

- Nếu biết trước thế này thì chẳng thà mình chịu chết dưới lưỡi kiếm của gã tiểu tử đó hay hơn, vì chết về tay gã còn được án chứng rõ rệt.

Họ Vương hỏi :

- Phải chăng các hạ nói về vụ xảy ra ở ngoài thành Kim Lăng?

Ô Long kiểm khách gật đầu đáp :

- Gã tiểu tử đó không phải hạng tồi bại, chỉ có tính ngạo mạn một chút. Kiếm thuật gã thật cao minh. Gã mà bị Cổ Mộ môn điều tra ra tất tìm thiên bách kế để dẫn dụ. Nhưng gã là người không phải để cho danh lợi hay nữ sắc làm lung lạc.

Họ Trịnh nói :

- Tại hạ đứng trong bóng tối đã nhìn thấy gã chính là Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ. Nhưng giả tỷ Cổ Mộ môn không dẫn dụ được, họ cũng dùng thủ đoạn uy hiếp. Uy hiếp mà không xong thì hỏi ời! Tính mạng gã cũng chẳng khác gì bọn ta.

Ô Long kiểm khách đột nhiên lên tiếng :

- Không thể để gã mắc bẫy. Chúng ta lên đường hể gặp người Cổ Mộ môn là hành động. Bọn người đưa Hắc Quan lệnh không phải là những cao thủ đặc biệt, chúng ta giết được tên nào hay tên đó rồi mình đến chết là cùng. Chúng ta còn hy vọng gặp gã hải tử đó, cho gã biết mà đề phòng.

Họ Trịnh nói :

- Ý kiến của Vu huynh tại hạ đã đồng ý một phần lớn, nhưng cũng còn có chỗ chưa được thỏa đáng.

Ô Long kiểm khách trầm giọng hỏi :

- Trịnh huynh thấy Vu mẫu làm lạc ở điểm nào?

Họ Trịnh đáp :

- Trịnh Phương này có gia đình, Vu huynh và Vương huynh cũng có gia đình. Chúng ta không gặp Hắc Quan lệnh thì còn may mắn sống được một thời gian. Nếu gặp Hắc Quan lệnh mà không gia nhập Cổ Mộ môn thì chỉ bản thân chúng ta chịu chết. Nếu mình đối nghịch Cổ Mộ môn thì chẳng lẽ Vu huynh đã quên mất luật lệ của họ? Tức là chúng ta phải giết cả nhà. Vì thế Trịnh mẫu chỉ tán thành việc đi ẩn lánh, chứ không đồng ý chuyện chống đối Cổ

Mộ môn.

Ô Long kiểm khách nghe họ Trịnh nói liền lớn tiếng la :

- Chẳng thà làm viên ngọc bẻ còn hơn tấm ngói lành, gia đình thì có là gì?

Đột nhiên ngoài miếu có tiếng cười âm trầm nói :

- Giải cho Vu Hoa Giao, vẫn còn giữ được nghĩa khí của người hào kiệt.

Làn gió nhẹ thổi vào. Trong điện đột nhiên thêm ra hai người. Một người đứng tuổi trong tay cầm ba cổ quan tài nhỏ. Còn một người già vẻ mặt nghiêm khắc. Tuổi lão còn nhiều hơn bọn Ô Long kiểm khách.

Lão đứng đối diện Ô Long kiểm khách hỏi :

- Vu Hoa Giao! Kiểm khách còn nhận được bản Phó lệnh chúa không?

Ô Long kiểm khách đột nhiên rút kiếm ra la lớn hỏi lại :

- Sưu Thi Lang! Nhận được thì sao?

Lão già kêu bằng Sưu Thi Lang ngửa mặt lên trời cười rộ đáp :

- Vu Hoa giao! Bản lãnh tằm thường của người chỉ đáng nghe lệnh sai khiến của bọn Vô Quy Cổ Tùng chúng ta mà thôi. Người muốn động thủ cùng bản Phó lệnh chúa thì cả năm tên mới vừa. Ha ha!

Lão quay lại nhìn Vương Đồng, Trịnh Phương hỏi :

- Trịnh Phương! Vương Đồng! Các người nhận lệnh chứ?

Hai người không nghĩ ngợi gì đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ muốn quay đầu vào bờ.

Sưu Thi Lang trầm giọng hỏi :

- Các người muốn chết một mình hay toàn gia bị hủy diệt? Nếu các người đồng ý với Vu Hoa Giao thì rút kiếm ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ đến lúc này mới đồng loạt lên tiếng :

- Còn tại hạ nữa!

Chàng dứt lời nhìn Ô Long kiểm khách chấp tay nói :

- Thừa tiền bối! Về chuyện xảy ra ở ngoài thành Kim Lăng văn bối công cuồng, xin tiền bối miễn thứ cho. Còn việc trước mắt này xin ba vị hãy lùi lại.

Chàng đứng thẳng người lên tiến ra, lạnh lùng nhìn Sưu Thi Lang hỏi :

- Các hạ có đem theo thư thuộc tự tác thần bí không?

Sưu Thi Lang cười khẩy hỏi :

- Người là ai?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh đáp :

- Kể ra các hạ không đáng hỏi, nhưng muốn biết thì phải có điều kiện trao đổi.

Sưu Thi Lang quát hỏi :

- Thằng lỏi điên cuồng có điều kiện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Các hạ vừa nói là Phó lệnh chúa ở Vô Quy Cổ Tùng, nhưng chưa biết Lệnh chúa là ai? Trên Lệnh chúa còn nhân vật nào nữa không? Vô Quy Cổ Tùng ở đâu? Đó là điều kiện trao đổi.

Sưu Thi Lang quát lên nói :

- Thằng lỏi muốn chết kia! Ngươi cần biết điều lợi hại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Điều chi lợi hại?

Suru Thi Lang bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Ngươi đã phạm vào tội họa đến năm đời.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Thế thì thật là đáng tiếc! Song thân tại hạ qui tiên rồi, tổ phụ tổ mẫu cũng qua đời đã lâu. Tại hạ chưa có con cái gì. Ha ha! Như thế thì còn hạ thủ vào đâu? Vợ cũng chưa cưới, một mình tại hạ hứng chịu hết.

Chàng nói câu này khiến Văn Đế Đế bật tiếng cười khúc khích hỏi :

- Kỳ ca! Kỳ ca rườm lời làm chi vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Văn muội chưa thành hôn thì lại đây tiểu huynh chia cho cái này.

Văn Đế Đế lạng người nhanh như như điện chớp đến gần hán tử trung niên phe Cổ Mộ môn.

Suru Thi Lang hình như đã nhận ra tình thế bất diệu. Mất đầy sát khí, lão trầm giọng hỏi :

- Sư phụ ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ chợt động tâm cơ, thò tay vào mình lấy ra con kim phượng hoàng hỏi lại :

- Các hạ có nhận ra cái Lệnh phù này không? Ha ha!

Chàng chỉ giờ tay một chút toan thu lại cất đi. Suru Thi Lang rất đổi hoài nghi. Lão chưa nhìn liền lớn tiếng quát :

- Hãy cho lão phu coi!

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười, chàng thừa cơ tiến thêm hai bước nói :

- Đã lấy ra là không sợ các hạ coi. Các hạ hãy đón lấy.

Suru Thi Lang thủ thế. Lão sợ Thiết Kỳ Sĩ dùng chân lực âm kinh đánh lén. Lão đón lấy con kim phượng hoàng cúi xuống nhìn ra chiều kinh dị. Hiển nhiên lão chẳng hiểu gì?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Các hạ tự xưng là Phó lệnh chúa, mà tấm lệnh phù trong võ lâm cũng không hiểu lại còn mắc bẫy nữa! Ha ha!...

Suru Thi Lang gầm lên nói :

- Đây là cái đồ chơi của con nít không hơn không kém.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên nổi giận quát :

- Lão thất phu! Trả lại ta đây!

Suru Thi Lang ngấm ngầm đề tụ chân lực muốn bóp nát con phượng hoàng, nhưng lão đột nhiên toàn thân cảm thấy không đề tụ kinh lực được, bất giác cả kinh thất sắc, người run bần bật.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Ngươi đã hiểu thiếu gia chỉ cất tay một cái là làm được hai việc chưa?

Suru Thi Lang cất tiếng run run hỏi lại :

- Tiểu bối! Ngươi thi triển công phu gì vậy, ngươi muốn sao bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ lại cười khanh khách đáp :

- Lão chi biết công phu này rất kỳ quái là đủ, nó làm cho lão mất hết nội công một cách rất thần diệu. Ha ha! Suru Thi Lang! Giả sử ngươi có thuốc tự sát phải bỏ vào miệng trước mới được. Nếu còn để trong mình cũng bằng vô dụng, vì chân tay ngươi không cử động được nữa rồi.

Suru Thi Lang nghe nói, mặt xám như người chết, ấp úng năn nỉ :

- Thiếu hiệp... Thiếu hiệp... Lão phu biết tội rồi...

Thiết Kỳ Sĩ thấy hán tử trung niên muốn trốn chạy, liền hô lớn nói :

- Đé Đé! Hạ thủ đi!

Văn Đé Đé giờ kiếm lên. Kiếm pháp của cô rất mau lẹ. Hán tử trung niên không kịp đỡ gạt. Hấn rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra. Thanh Tiêu Ngọc Nữ quả nhiên danh bất hư truyền.

Suru Thi Lang thấy thế càng bỏ vía. Lão tự nhìn nhận chính mình cũng không phải là đối thủ của thiếu nữ này.

Ba lão già kinh dị phi thường, lúc này đã bạo dạng hơn. Ô Long kiếm khách lên tiếng :

- Thiếu hiệp! Coi chừng, đừng để Suru Thi Lang tự sát được.

- Văn bối đã nhận ra được hán không muốn dùng được độc để tự sát. Thậm chí hán không phải là người ở Cổ Mộ môn, dĩ nhiên hán chẳng cam tâm hủy mình.

Vương Đồng kinh hãi hỏi :

- Sao lại thế được? Những người ở Cổ Mộ môn nếu gặp thất bại là chết ngay kia mà?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy. Văn bối đã đoán ra những người ở Cổ Mộ môn vào hàng Lệnh chúa, chúng phải chịu đựng âm mưu của nhân vật chúa tể. Trong mình họ đã bị đưa tà công vào. Thử tà công này khiến người trong Cổ Mộ môn không sao thoát thân được. Tà công phát tác là họ phải chết. Ba vị lão trượng cứ hỏi Suru Thi Lang coi. Tại hạ e rằng chính hán cũng không hiểu.

Suru Thi Lang đột nhiên cất tiếng run run nói :

- Thiếu hiệp! Tình trạng của lão phu quả là như vậy. Bây giờ lão phu tuyệt vọng rồi mà chẳng hiểu tại sao không chết.

Thiết Kỳ Sĩ cười nhạt nói :

- Đó là vì công lực của lão không vận dụng được nữa nên đồng thời tà công cũng hết hiệu nghiệm.

Trịnh Phương lớn tiếng giục :

- Suru Thi Lang! Ngươi mau mau nói rõ những bí mật ở Cổ Mộ môn! May ra thiếu hiệp sẽ mở đường sinh lộ cho.

Dường như Suru Thi Lang cũng không biết mấy về bí mật của Cổ Mộ môn. Hấn cất tiếng bi ai năn nỉ :

- Thừa các vị! Lão phu nhất định phải chết rồi! Nhưng thiếu hiệp đã phá vỡ âm mưu của bản môn, lão phu dù chết rồi cũng cảm hận bản phái vì họ đối với thủ hạ rất tàn độc. Đúng thế! Lão phu không biết gì mấy, chỉ biết trên còn một bậc “Dã Quỷ Cổ Tùng” Bạch Quan lệnh chúa là bậc cao nhất. Nhưng Lệnh chúa ít ai được thấy mặt. Mọi việc đều do Hắc lệnh chúa giao phó. Khi có việc gì đến Hắc Quan lệnh chúa, sẽ do Bạch Quan phó lệnh chúa ra lệnh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vô Qui Cổ Tùng ở phương nào? Dã Quỷ Cổ Tùng ở đâu?

Suru Thi Lang toan đáp thì đột nhiên trên không có thanh âm khác lạ. Hai mắt lão trợn ngược lên rồi không nói được nữa.

Thiết Kỳ Sĩ la lên nói :

- Thế là lão chết rồi. Cổ Mộ môn quả lợi hại!

Ô Long kiếm khách kinh hãi hỏi :

- Thanh âm gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm đáp :

- Tại hạ vô ý quá! Chắc có người của Cổ Mộ môn ẩn quanh đây để ám thị. Họ thấy đã lâu mà việc không ổn nhất định bỏ trốn, nhưng đi chưa xa đã có thể truyền tin hiệu rồi.

Ô Long kiểm khách hỏi :

- Có phải dấu hiệu truyền đến Hắc lệnh chúa không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó không thể biết được, như người này lẽ ra ngang hàng với Suru Thi Lang hoặc cao hơn mới có thể phúc âm thanh kỳ dị để giết lão. Âm thanh kỳ dị đó có thể phát động tà công trong người Suru Thi Lang.

Trịnh Phương thờ dài nói :

- Bọn Cổ Mộ môn thật là kỳ bí và tàn độc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- May mình hơi sớm biết được một chút, cũng là đã thu hoạch hiệu quả.

Ô Long kiểm khách chấp tay nói :

- May được thiếu hiệp cứu viện. Bọn lão phu cảm kích vô cùng.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp :

- Sao lão trượng lại nói vậy? Ở ngoài thành Kim Lăng tại hạ có chỗ càn rỡ, còn mong lão trượng lượng thứ.

Ô Long kiểm khách cười nói :

- Thiếu hiệp chẳng có lỗi gì. Vụ đó hoàn toàn do liệt đồ cuồng vọng mà ra.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Sao không thấy lệnh cao đồ đâu?

Ô Long kiểm khách đáp :

- Lão phu cho gã về núi rồi. Cảm ơn thiếu hiệp có dạ quan hoài.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Khi tiền bối trở về quý sơn xin chuyển lời của văn bối cáo lỗi cùng lệnh đồ.

Ô Long kiểm khách thờ dài nói :

- Bọn lão hủ ba người cũng chưa hiểu mình còn trốn lánh được bao lâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đây lên phái Thiếu Lâm núi Tung Sơn gần hơn cả. Ba vị lão trượng hãy tạm thời đến đó ẩn thân. Tuy phái Thiếu Lâm cũng khó lòng tránh khỏi hành vi càn rỡ của Cổ Mộ môn, nhưng đó là môn phái lớn tất chúng cũng phải e dè.

Ô Long kiểm khách hỏi :

- Uy danh của phái Thiếu Lâm khiến bọn tà môn muốn cử động cũng còn phải thận trọng. Nhưng bọn lão hủ trước kia chưa có mối giao hữu thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ lại gần thì thể Suru Thi Lang lấy con kim phượng hoàng đưa cho Ô Long kiểm khách nói :

- Đây là Phụng Hoàng lệnh phù của gia sư. Ba vị hãy cầm đưa tới Chương môn phái Thiếu Lâm, hoặc bất cứ vị Trưởng lão nào sẽ được người tiếp đãi.

Ba lão xúc động đáp :

- Ôn đức của thiếu hiệp bọn lão hủ lấy gì đền đáp?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ba vị dạy quá lời. Xin ba vị cứ giao lệnh phù nơi phái Thiếu Lâm. Sau này văn bối sẽ thu về...

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi :

- Vừa rồi ba vị chưa động thủ, không hiểu bọn Cổ Mộ môn có gia hại đến bảo quyền không?

Ô Long kiếm khách đáp :

- Tuy chưa có hành động kháng cự, nhưng nếu Cổ Mộ môn biết rồi thì họ vẫn không thay đổi luật lệ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- May ở chỗ vẫn sinh ra mặt trước, không thì thật là phiền.

Ba lão chấp tay đáp :

- Vậy bọn lão hủ xin lên đường trước.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Ba vị nên thận trọng. Hay hơn hết là ngày đi đêm nghỉ.

Ba người tạ ơn rồi chấp tay từ biệt.

Văn Đế Đế thờ dài nói :

- Kỳ ca! Trong này có ba cái quan tài nhỏ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hãy thu cả lấy! Tuy nó khủng khiếp nhưng nó chế tạo rất tinh vi. Minh giữ lại phòng khi dùng đến. Bằng không dùng làm đồ chơi cho con mình.

Văn Đế Đế bữu môi nói :

- Thật là mặt dày!

Rồi cô mỉm cười nói tiếp :

- Từ giờ Kỳ ca không được nói nhảm.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tiểu huynh mau miệng, e rằng không giữ được.

Văn Đế Đế làm mặt giận giục :

- Chúng ta đi thôi!

Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi :

- Dường như có mấy người chăm chú theo dõi ba lão. Phía trước về mé tả thông tới nơi đâu?

Văn Đế Đế ra ngoài coi một lúc rồi đáp :

- Dường như đó là sông Vận Hà.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta phải rượt theo ngay. Chắc ba lão đi dọc theo sông Vận Hà đến Triều Châu.

Hai người đề tỵ khinh công chạy đi chừng được bốn dặm chợt ngó thấy bốn bóng người. Thiết Kỳ Sĩ đã nhận ra lớn tiếng hô :

- Sư huynh! Sư huynh!

Nguyên bốn người đó là bọn Cao Thúc, Bạch Từ, cự nữ đồng và Thiết Nhị Lang. Cao Thúc chạy như bay tới nơi gọi :

- Lão nhị! Phía trước có ba lão già rất khả nghi, hành động lén lút.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuộc do thám ngoài cửa Tây Thiên

Thiết Kỳ Sĩ cười khích khích, có ý hỏi :

- Bọn sư huynh vừa gặp họ phải không?

Cao Thúc biết ngay có điều kỳ quái liền “ừ” một tiếng rồi hỏi :

- Lão qui! Ngươi lại giờ trò quỉ gì đây?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Đại ca! Đó là bọn Ô Long kiếm khách, Hoài Âm kiếm khách, Cao Bưu kiếm khách mà Sĩ Kỳ vừa cứu thoát.

Bạch Từ dẫn hai tên cự đồng rượt tới nghe nói liền hỏi :

- Các vị đã gặp chuyện gì đây?

Thiết Kỳ Sĩ kể lại những chuyện vừa qua rồi nói tiếp :

- Các vị lại đi về hướng chính Bắc. Bước đầu chúng ta đã gặp hấn rồi. Sau khi phân tán lại hội diện, sai nhau không mấy.

Mới sáng tinh sương, mặt trời vừa mọc. Thiết Kỳ Sĩ cùng Văn Đế Đế cáo biệt bọn Cao Thúc lại đi mấy chục dặm.

Phía trước là một tòa thị trấn lớn. Gần tới nơi Thiết Kỳ Sĩ thấy cửa thị trấn có con sông lớn liền hỏi Văn Đế Đế :

- Đây là sông gì?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Đây là sông Vân Hà.

Cô lại nói :

- Kỳ ca chắc lấy làm lạ phải không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lại biết sông Vân Hà?

Văn Đế Đế cười rất tươi đáp :

- Nếu Kỳ ca men theo sông Vân Hà mà đi thì trưa mới tới nơi. Bọn Ô Long kiếm khách nhất định ngồi thuyền. Họ không cần mau lẹ mà chỉ muốn giữ hành trang bí mật, nên chúng ta vượt qua mặt họ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Té ra tiểu huynh lầm rồi, nguyên tiến về phía Bắc là lên núi Tùng Sơn.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Xem chừng Kỳ ca không thuộc phương hướng cùng vị trí. Vậy cứ nghe tiểu muội là được.

Hai người vừa vào thị trấn đã thấy hai vị xuất gia ở trước mặt, một nhà sư và một đạo sĩ ngoài bảy mươi tuổi. Hai lão song song thung thủng cất bước, không nhìn ngang nhìn ngửa, thái độ rất đường hoàng.

Đạo sĩ lưng đeo trường kiếm, dây thao vàng bay phất phới. Chòm râu dài đã chóm bạc, gió thổi đập lên vai. Đứng xa trông chẳng khác Lữ Thuận Dương.

Còn nhà sư cầm cây thiền trượng lớn. Đầu trục ánh dương quang chiếu vào bóng loáng.

Văn Đế Đế thấy vậy cười mát nói :

- Bách quái sánh với Bách nạp đi đôi thật là thú vị.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta hãy đi theo. Đây chắc là hai cao thủ nơi cửa Phật.

Văn Đế Đế hỏi :

- Các vị ăn chay mà mình ăn mặn, chẳng lẽ theo họ vào trang đường?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Từ lâu cũng có cơm chay, có khi các vị xoi luôn cả thịt chó.

Văn Đế Đế tức giận nói :

- Đừng nói nhảm! Các vị mà nghe thấy thì còn ra thế nào? Bây giờ Kỳ ca không phải là hạng vô danh tiểu tốt, cần học lấy một chút phong độ của người đại hiệp mới được.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Tiểu huynh không muốn mang danh đại hiệp, thấy bọn võ lâm tranh cường hiếu thắng, tiểu huynh lại ngứa thịt.

Văn Đế Đế cười nói :

- Nếu muốn hoàn toàn tự do thì phải ẩn cư.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ẩn cư ư? Minh ẩn cư cũng chẳng xoay chuyển được võ lâm. Nói cho Văn muội hay: bây giờ tiểu huynh cũng chưa tìm được cừu nhân phải chịu thế này. Khi mà biết rõ rồi tất phải làm cho Văn muội phải kinh dị.

Văn Đế Đế nói :

- Hay lắm!

Cô cũng là một tay sát thủ, mà nghe khẩu khí Thiết Kỳ Sĩ không khỏi khiếp sợ.

Nhà sư và đạo sĩ quả nhiên tiến vào một tửu điểm. Văn Đế Đế bất giác la lên :

- Trời ơi! Người tu hành sao lại vào đây?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Không ăn nhậu là được rồi. Chẳng lẽ còn cấm cả các vị nhìn người khác ăn. Tiểu huynh tán thành kẻ xuất gia cỡ lòng chứ không cỡ miệng.

Hai người theo vào tửu điểm đi lên lầu. Tiểu bảo lẻo đẻo theo sau hỏi hai nhà sư ăn gì?

Thiết Kỳ Sĩ cũng bật cười. Chàng thấy hai người xuất gia đi tới đi cũng dẫn Văn Đế Đế thao tới đó. Kết quả đi đến chỗ hai bên ngồi hai bàn ở gần cửa trông ra đường.

Thực khách ở trên lầu đã chiếm hết nửa chỗ ngồi. Nhân vật rất phức tạp, đủ mặt tam giao cửu lưu, lại có trẻ nít bà già thật là hỗn loạn.

Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi :

- Kỳ ca! Bọn Cổ Mộ môn đã náo loạn võ lâm mà sao người võ lâm vẫn qua lại như thường.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chết là điều đáng sợ nhất. Con người ai cũng có một lần chết, nhưng ngày chết chưa tới người ta không muốn nghĩ đến.

Văn Đế Đế cười nói :

- Ủa! Thế mà tiểu muội nghĩ đến rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghĩ đến thì được ích gì? Đẳng nào cũng chẳng tránh khỏi. Chẳng lẽ Văn muội cứ ngồi ở nhà chờ ngày chết tới? Nhưng sao Văn muội cũng chạy đi đây đi đó, muốn ăn muốn uống, muốn nói, muốn cười?

Hai người trò chuyện, nhà sư và đạo sĩ đều nghe rõ. Đột nhiên hòa thượng niệm Phật hiệu nói :

- Đạo huynh! Người đời biết sống quá là hạng đại trí tuệ.

Đạo sĩ niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi hỏi :

- Đại sư đã có cơ duyên sao không thỉnh giáo một phen?

Thiết Kỳ Sĩ dường như biết đạo sĩ muốn nói về mình liền cười đáp :

- Văn bối biết hai vị có thể biết quá khứ vị lai. Ai hỏi về bước tiến trình đều đoán không sai.

Hòa thượng chấp tay đề trước ngực hỏi :

- Thiếu thí chủ! Cổ Mộ môn là thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Là một tà môn bắt đầu từ Cổ Tùng.

Đạo nhân hỏi tiếp :

- Nhân vật chủ trương là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thần bí như biển rộng, lại cao thâm khôn lường. Muốn biết nhân vật chủ trương, trước hết phải điều tra cơ sở ở đâu?

Hoà thượng hỏi :

- Thí chủ chỉ thị rõ hơn được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trước hết đại sư hãy bảo cho biết “Bát tự”. Không thì chẳng thể nào được.

Hòa thượng đứng dậy nói :

- Bản tăng là Phở Đà ở chùa Pháp Môn. Còn vị này là Đạo Nguyên chân nhân, Chương giáo phái Võ Đương.

Thiết Kỳ Sĩ cũng đứng chấp tay hỏi :

- Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi. Phải chăng hai vị cũng vì vụ Hắc Quan lệnh của Cổ Mộ môn làm náo loạn võ lâm mà phải hạ sơn?

Đạo Nguyên chân nhân đáp :

- Trong võ lâm chưa biết đến Cổ Mộ môn. Vừa rồi nhân thí chủ đề cập tới mới cảm thấy kinh dị.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Quan tài lệnh chưa đưa tới tay kẻ xuất gia. Chắc đây mới là bước đầu.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nếu hai vị muốn biết sơ bộ thì mời lên chùa Thiếu Lâm nghe ngóng.

Hòa thượng “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Thiếu Lâm biết tin này sao chưa truyền thiếp đi khắp giang hồ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- E rằng Thiếu Lâm cũng phải bốn năm bữa nữa mới được tin. Hiện giờ hãy còn ở trong vòng bí mật.

Hòa thượng liền nhìn Đạo nhân nói :

- Đạo huynh! Chúng ta đi thôi!

Lão quay lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đa tạ thí chủ sẵn lòng chỉ điểm

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Xin chào hai vị.

Hòa thượng và Đạo sĩ đi rồi, Văn Đế Đế cười nói :

- Sao Kỳ ca không nói thẳng cho các vị hay còn để người ta phải đi cho mệt?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bảo thẳng với họ, họ vẫn phải đến chùa Thiếu Lâm, vì hiện nay các môn phái lớn đều coi Thiếu Lâm là Minh chủ. Phái này phát thiếp đi khắp giang hồ để ước bội những nhân vật đầu não đến thương nghị rồi mới phát động.

Thế thì thật là phiền!

Ăn cơm xong, hai người đăng trình, mười mấy ngày liền vẫn chưa điều tra được động tĩnh của Cổ Mộ môn...

Hôm ấy hai người đến chân núi Thái Sơn, tìm vào một nhà nông mua cơm ăn. Văn Đế Đế đề nghị du ngoạn trên Nam Thiên môn ở Trượng Nhân phong trong dãy Thái Sơn.

Thiết Kỳ Sĩ đồng ý, nhưng chàng còn tính toán chuyện khác. Thái Sơn đứng đầu Ngũ nhạc. Chàng chắc trên núi này có thể điều tra thêm được chuyện bí mật.

Hai người ở nhà nông chuẩn bị lương khô, chờ mặt trời mọc rồi đi vào thăm sơn.

Thiệt, Văn tới chân Trượng Nhân Phong vào ngày hôm sau.

Đó là hai người đi rất mau lại không ngừng nghỉ chỗ nào.

Thiết Kỳ Sĩ tìm suối nước uống, hái mấy thứ trái cây đưa cho Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta hãy ăn bữa tối đã. E rằng hết canh một mới lên tới đỉnh núi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao không đề cao khinh công mà đi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chẳng có việc gấp mà cũng không rượt theo địch thì vội vàng làm chi? Chúng ta đi du ngoạn, chạy ngựa xem hoa chứ chẳng có ý gì khác.

Văn Đế Đế hỏi :

- Nhất định Kỳ ca còn tính toán chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Văn muội đã biết còn hỏi làm chi?

Văn Đế Đế ồ lên một tiếng hỏi :

- Phải chăng Kỳ ca đã phát hiện điều gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thái Sơn là khu vực cao nhất ở Tây Nguyên, nổi tiếng khắp hoàn vũ, tiểu huynh nghĩ rằng tất có ẩn sĩ, kỳ nhân. Chúng ta đã tới đây thì cứ tìm vào phỏng vấn, may ra cũng thu lượm được kết quả bất ngờ chưa biết chừng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến chuyện thi triển khinh công?

Thiệt Kỳ Sĩ thờ dài đáp :

- Giả tỷ chúng ta tới nơi đây mà thấy ai phô trương tuyệt kỹ, nhất định sẽ mắng thảm là bọn ngông cuồng chẳng hiểu trời cao đất dày. Như vậy chẳng những chúng ta không được ra mắt họ mà còn khiến họ ghét cay ghét đắng.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Nếu vậy chúng ta giả làm người thường bước từng tấc một mà lên đỉnh núi hay sao?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Thế cũng không được. Người thường mà đêm khuya còn lên Trượng Nhân Phong là hạng điên khùng hay kẻ đi tìm cái chết.

Văn Đế Đế không thể nói lý với chàng được, liền lấy lương khô ra ăn xong hỏi :

- Bây giờ đi ngay chứ?

Tuy không cần đi nhanh, nhưng đừng để bước chân phát ra tiếng động.

Văn Đế Đế cười nói :

- Nhất định Kỳ ca đã phát giác ra điều gì?

Thiệt Kỳ Sĩ xua tay gạt đi :

- Đừng nói nữa!

Dứt lời chàng vẫy Văn Đế Đế đi rồi len lén tiến về phía trước. Thực tình chàng đã có điều phát giác.

Treo núi vượt khe đến hết canh hai mới tới một nơi hang thẳm.

Thiệt Kỳ Sĩ dừng lại chú ý lắng nghe. Chàng nghe rồi đi vào trong hang núi một cách thận trọng.

Đột nhiên Văn Đế Đế nghe thấy nhiều thanh âm từ chỗ sâu thẳm vọng ra, cô rất lấy làm kinh dị khẽ nói Thiệt Kỳ Sĩ :

- Vụ này là thế nào đây?

Thiệt Kỳ Sĩ khẽ đáp :

- Đó là một nhóm nhân vật rất thần bí. Chúng ta chớ để họ phát giác. Vì thế tiểu huynh không muốn Văn muội nói nhiều.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đường như bọn họ rất đông phải không?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Đại khái hơn mười người.

Đột nhiên chàng nắm Văn Đế Đế dừng lại rồi tránh đường nhanh như điện chớp, ẩn vào sau tảng đá. Chàng dùng phép truyền âm nói :

- Nín thở đi!

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng gió vèo vèo. Đồng thời hai người phát hiện ba nhân vật xuất hiện chỗ mình vừa đứng.

Ba người kia vừa hạ mình xuống đất liền đảo cặp mắt nhìn quanh bốn phía một cách rất chú ý.

Hồi lâu mới nghe tiếng một người cười lạt nói :

- Bọn chúng trốn đi rồi.

Câu này làm cho Văn Đế Đế hết sức kinh hãi, mà cả Thiết Kỳ Sĩ cũng rất đổi ngạc nhiên.

Một người khác nói :

- Quay về bẩm phó tòa những nhân vật tới đây không phải tầm thường, bọn chúng trốn thoát rồi.

Người nói trước bảo :

- Thử xục tìm coi! Không chừng chúng còn ần núp đâu đây.

Người nói sau cười đáp :

- Trừ khi bọn chúng đã luyện Xúc khí pháp, không thì chẳng thể nào trốn được thính giác của ta.

Ba người về rồi, Thiết Kỳ Sĩ dùng phép truyền âm bảo Văn Đế Đế :

- Trong này toàn là những tay cao thủ hạng nhất, chúng ta không thể tiến vào được...

Chàng dừng lại một chút rồi cảnh cáo :

- Đế Đế phạm lỗi lắm rồi đó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Lỗi lắm ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hạng người có thói quen không tự cảnh giác, thích sờ tay sờ vào lá cây bên mình, hay cành hoa ngọn cỏ. Vừa rồi Văn muội chẳng đã hái một lá cây. Tiểu huynh phát giác vội nắm Văn muội vào đây ần mình, vì biết chắc tất có người ra điều tra. Quả nhiên đúng sự thật.

Trong tay Văn Đế Đế còn cầm một lá cây chưa buông ra, nghe nói nàng liền tự trách :

- Vụ này mình không nghĩ tới thật đã sợ ý.

Thiết Kỳ Sĩ lại giục :

- Lùi lại cho mau! Có người đến đó! Có người đến đó!

Văn Đế Đế hỏi :

- Họ lại phát giác ra động tịnh của chúng ta rồi chăng?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Một tên thủ lĩnh trong bọn này phái hai người đi đón thủ lĩnh chính của họ.

Một người thì triển khinh công lùi ra cửa hang núi rồi ần mình ngay.

Lần này chờ lâu mới thấy hai người trung niên rào bước đi tới. Một tên nói :

- Quảng đường có hai trượng mà sao Lệnh chúa đi lâu thế? Không hiểu còn làm gì?

Người khác đáp :

- Lệnh chúa cấm chỉ người bản môn qua cửa Tây Thiên thì tất là có chuyện. Đáng tiếc chúng mình không dám thám thính.

Người thứ nhất la lên :

- Ở chỗ này được rồi. Hễ thấy Lệnh chúa xuất hiện chúng ta có thể thông báo ngay. Nếu còn đi nữa là gần tới cửa Tây Thiên.

Văn Đế Đế kinh hãi nghĩ thầm :

- Hồng bát! Thế là chúng hết phương cử động.

Đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ búng ngón tay một cái. Hai người kia liền không nhúc nhích được.

Văn Đế Đế cả mừng khẽ hỏi :

- Đây là cách điểm huyết gì của Kỳ ca?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đối với các cao thủ này, những cách chân đả huyết, tả phong đả huyết, ám khí đả huyết đều không dùng được, tiểu huynh phải thi triển môn truyền công đả huyết. Chúng ta mau đem giấu hai tên kia đi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Không tra hỏi khẩu cung ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không đủ thì giờ, chúng ta phải đến cửa Tây Thiên.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tra hỏi Lệnh chúa của bọn họ chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đêm nay chúng ta phát hiện được nhiều chuyện trọng đại.

Ẩn nắp xong, Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đế Đế đã đi qua cửa Tây Thiên chưa thì dẫn đường cho tiểu huynh, mà phải cẩn thận lắm mới được.

Văn Đế Đế gật đầu đáp :

- Những khe dài lạch ngấn, đỉnh cao động thẳm, chẳng chỗ nào tiểu muội không biết.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Văn muội chớ coi thường, đêm nay bọn cường địch rất đông.

Đến cửa Tây Thiên, Văn Đế Đế khẽ hỏi :

- Kỳ ca muốn tìm nơi nào trong phạm vi này?

Thiết Kỳ Sĩ dẫn :

- Từ giờ phải dùng phép truyền âm và thi triển khinh công, đừng để phát ra tiếng động, nhớ chưa? Văn muội đừng rời xa tiểu huynh ngoài ba trượng.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lò nấu thuốc giải Truyền Âm độc

Văn Đế Đế gật đầu. Dĩ nhiên cô cũng biết bọn địch nhân rất ghê gớm. Nếu không có điều khẩn yếu là cô không mở miệng.

Thiết Kỳ Sĩ dường như đã thi triển thánh giác lực rất cao thâm. Chàng lặng lẽ quan sát bốn mặt rồi gián tai vào vách đá hoặc xuống đất. Lát sau đột nhiên chàng nhìn Văn Đế Đế dùng phép truyền âm hỏi :

- Nơi đây có động phủ nào không?

Văn Đế Đế cũng dùng phép truyền âm đáp :

- Có!

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu. Chàng vừa nghe vừa kéo Văn Đế Đế đi về phía vách núi đứng dưng.

Chưa đi được năm mươi trượng. Văn Đế Đế đã nghe thấy tiếng động đồng thời mũi ngửi thấy mùi thuốc mà cô chẳng hiểu gì cả.

Hết đường rồi. Phía trước là một tảng đá rất lớn. Thiết Kỳ Sĩ vội đánh tay ra hiệu cho Văn Đế Đế dừng tiến về phía trước nữa. Còn chàng người lạ như chim én bỏ lên tảng đá núi.

Đầu chàng vừa thò ra một chút lại vội thụt vào dường như đã ngó thấy gì.

Chàng dừng lại một chút, đưa người lên cao thêm, rồi không nhúc nhích nữa.

Sau giây lát, chàng vươn tay vẫy Văn Đế Đế ra hiệu cho cô cũng trèo lên.

Văn Đế Đế thi triển khinh công tối cao đến sau Thiết Kỳ Sĩ, dán mình vào người chàng, để một mắt dòm qua dưới trái tai chàng.

P phía trước tảng đá lớn toàn là chông gai và cây cối nhưng không che lấp được thị tuyến.

Tảng đá lớn ngăn chặn đường đi, nhưng vách núi vẫn tiếp tục còn dài đến mười ba mươi bốn trượng. Chân vách núi hiển nhiên lộ ra một tòa động phủ. Cửa động không rộng mấy, mùi thuốc từ trong động đưa ra.

Trên cửa động lúc này có một nữ nhân xuất hiện. Mụ vào trạc bốn năm chục tuổi, nghi dung đoan chính, nhưng sắc diện âm trầm lại lộ vẻ giận dữ. Cặp mắt phượng nhắm lại tựa hồ đang nhận định.

Trước mặt nữ nhân, một thanh niên người cao ngệu đứng sững, trên lưng gĩa dất hai thanh kiếm. Lạ ở chỗ mặt gĩa lộ vẻ nóng nảy, bỗng chân gĩa bước lui rồi lại bước tới. Hai tay dường như không có chỗ để.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Văn Đế Đế dùng phép truyền âm nói :

- Gĩa thanh niên kia là Lệnh chúa đó.

Văn Đế Đế nghe nói sừng sốt, dùng phép truyền âm hỏi :

- Bọn họ làm gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta đến trước nghe gĩa hô mụ bằng má, nhưng chưa nghe tiếng mụ nói gì.

Văn Đế Đế không hiểu được nghi vấn trước mặt. Sau chừng nửa giờ mới nghe thanh niên lưng còng kiếm lớn tiếng hô :

- Má Má! Má Má đã không cho hài nhi vào động lại chẳng bảo sao. Hay là Má Má bức bách hài nhi phải xông vào.

Con nói với mẹ ba chữ “phải xông vào” khiến cho Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ rất lấy làm kỳ, vì không tin giọng lưỡi của con lại dám nói với mẫu thân như vậy. Hai người vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Có lẽ vì câu nói không lọt tai, mụ đột nhiên mở trừng mắt trợn lên quát :

- Thằng súc sinh ngỗ nghịch bất hiếu kia! Ngươi dám...

Thanh niên dừng bước lại, dường như gĩa cũng bức mình trầm giọng đáp :

- Má Má! Nếu vậy hài nhi nói huych toẹt ra...

Phụ nhân nhảy chồm lên trở tay vào mặt gĩa quát :

- Câm miệng ngay! Ai là Má Má mi! Cút... ngay đi...

Thanh niên không có ý rút lui, lại nói :

- Vậy lão nhân gia lấy thuốc cho tiểu tử đi!

Phụ nhân cười lạt nói :

- Thuốc gì?

Thanh niên đáp :

- A di đã điều tra ra lão nhân gia ở đây để chế luyện một thứ kỳ dược để phá hoại môn truyền âm độc của A di.

Phụ nhân đột nhiên ngửa mặt cười rộ nói :

- Phải rồi! Ta đã luyện xong và hoàn toàn thành công rồi. Mười mấy năm nay ta ngày đêm sưu tầm dược thảo trong thiên hạ để phá Truyền âm độc. Đấng hoàng thiên không phụ kẻ tâm thành, ta đã tìm được đầy đủ hoàn toàn.

Thanh niên lớn tiếng :

- Lão nhân gia không thể phá hại việc lớn của A di.

Phụ nhân cười lật đáp :

- Việc lớn! Chà chà! Việc lớn là giết hại hàng ngàn hàng vạn hảo nhân. Mi là đứa ngỗ nghịch bất hiếu! Té ra cha mi điên rồi mi cũng điên theo. Cha nguoi bị con yêu phụ mẹ hoặc, không ngờ mi cũng mê mụ. Thằng súc sinh kia! Ai đẻ ra mi? Con người mi từ đâu mà có? Phải chăng mi ở dưới đất chui lên? Mi nói đi! Mi nói đi!

Thanh niên vẫn không động tâm đáp :

- A di muốn thống nhất võ lâm, hoàn toàn trông vào Truyền âm độc để khống chế bộ hạ. Bộ hạ mà không khống chế được thì chẳng còn cách gì mà quăng lưới quét các nhân vật võ lâm trong thiên hạ. Nếu không đủ thế lực khống chế võ lâm, thì sau này cả Quân Thiên bang của gia gia cũng hợp lại. Má Má nghĩ coi bước đường tương lai đều là ở nơi hài nhi.

Phụ nhân nổi lên tràn cười ha hả đầy vẻ trào phúng rồi hắng giọng nói :

- Phải rồi! Điều ở nơi mi hết. Sau này mi làm hoàng đế! Chà! Con yêu phụ thôi tha có mấy phần tư sắc làm cho gia gia mi mê muội. Thị bắt đầu việc gồm thâu Quân Thiên bang. Thực ra bang này là Dã Tâm bang. Mụ làm gì ta cũng mặt, nhưng mụ không nên đuổi ta đi. Mi là đứa súc sinh, lúc ta đi nguoi mới lên bảy tuổi. Ta tưởng khi mi lớn lên báo thù cho ta. Hỡi ơi! Nào ngờ thằng súc sinh cũng bị mê muội. Bây giờ ta chẳng còn hy vọng gì nữa. Mi làm lệnh chúa bậc nhất có đủ oai phong để uy hiếp mẫu thân.

Thanh niên cười khàn khặc đáp :

- Hào ý của hài nhi bị Má Má cự tuyệt, nhưng Má Má tự lượng có phải là đối thủ của Adi không?

Phụ nhân lớn tiếng la :

- Không phải thì làm sao?

Thanh niên lớn tiếng hỏi :

- Đã không phải thì giữ thuốc làm chi?

Phụ nhân hắng giọng đáp :

- Võ lâm không phải là nơi để cha con mi xưng vương, hay con yêu phụ kia xưng bá. Ta tự có bổn phận kiếm một người giao thuốc cho họ khiến đồng đạo võ lâm phản kháng Cổ Mộ môn và Quân Thiên bang không sợ truyền âm độc nữa.

Thanh niên găm lên :

- Nếu vậy a di sẽ đến kiếm Má Má.

Phụ nhân xua tay nói :

- Cút đi! Cút ngay đi! Nếu mi còn chút nhân tình thì cút cho xa, bằng không mi giết chết ta đi.

Thanh niên cười lật đáp :

- Hài nhi không muốn mang tội phản nghịch, nhưng Má Má tuyệt đối cũng chẳng như nguyện được đâu...

Dứt lời gã vọt lên không đi ngay.

Văn Đế Đế vội dùng phép truyền âm hỏi :

- Kỳ ca! Đẹp bỏ gãi đi! Thằng con bất hiếu đó còn để làm gì?

Thiệt Kỳ Sĩ lắc đầu, dùng phép truyền âm đáp :

- Mẹ con vẫn là mẹ con, hiện giờ phụ nhân hận mình chẳng giết được thằng con bất tử, nhưng lúc kẻ khác đòi mạng con của mụ thì mụ lại liều mạng với họ. Ta đừng hành động mới là cao kiến.

Văn Đế Đế hỏi :

- Cao kiến ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn muội hãy chờ đó sẽ biết.

Phụ nhân tức đến chảy nước mắt rồi mụ bùng măt khóc rống lên.

Sau nghe tiếng bước chân mụ loạng choạng quay vào động. Văn Đế Đế dùng phép truyền âm hỏi :

- Kỳ ca! Làm gì bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cứ giữ ở chỗ này.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Giữ ở đây làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Một là ta cần bảo vệ phụ nhân kia, phòng ngừa gã thanh niên kia đó tới làm khó dễ. Hai là ta muốn tìm cách tiếp cận phụ nhân khiến mụ giao thuốc cho ta. Đồng thời ta ráng hỏi toàn bộ tin tức ở nơi mụ.

Văn Đế Đế ngấm ngầm khâm phục chàng nên không nói gì nữa.

Cô chỉ nhìn được một lúc lại hỏi :

- Không hiểu thanh niên đi chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mặc kệ gã! Có điều gã không trú ngụ tại Thái Sơn. Chắc ta còn lắm phen điên đầu vì gã.

Hai người ở đó tới lúc gần sáng. Thiết Kỳ Sĩ vẫn chưa hành động gì. Chàng chờ đến trưa mới nhìn Văn Đế Đế nói :

- Có thể hành động được rồi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Kỳ ca định làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ ghé vào tai cô thì thầm một lúc rồi cười nói :

- Cứ theo kế hoạch mà hành động.

Văn Đế Đế tủm tỉm cười. Đột nhiên cô bật tiếng la hoảng :

- Kỳ ca! Lẹ lên. Nó chuồn vào trong vách đá rồi.

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại làm bộ như từ xa tới, nhảy bổ lên hỏi :

- Ở chỗ nào?

Văn Đế Đế vọt về phía trước. Lúc này cô chỉ còn cách cửa động chừng năm trượng. Cô trở vào một tiểu động ở vách đá cách đó chừng bốn thước đáp :

- Nó chui vào trong lỗ này.

Thiết Kỳ Sĩ ngoài mặt ngó về phía Văn Đế Đế trở mà trong bụng bụng vẫn ngấm ngầm lưu tâm đến cửa động.

Quả như điều tiên liệu của chàng, một bóng phụ nhân hiện ra trước cửa động. Chàng nhìn Văn Đế Đế nói :

- Không sao. Rồi nó cũng chui ra.

Văn Đế Đế nũng nịu đáp :

- Không được! Nó cấp mắt chuỗi ngọc của tiểu muội rồi, tiểu muội phải lấy lại ngay bây giờ.

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ không sao được đáp :

- Văn muội hãy chờ một lát có quan hệ gì. Hãy đứng lùi ra một chút.

Văn Đế Đế hỏi :

- Kỳ ca muốn mở vách đá ra chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không làm thế thì còn cách nào? Đứng xa ra một chút, không thì bị kinh phong đã thương đó.

Văn Đế Đế cười nói :

- Đừng khoác lác! Công lực của tiểu muội không bằng Kỳ ca nhưng chẳng lẽ không can nôi dư kinh. Kỳ ca động thủ đi, nhưng phải coi chừng làm bể xâu chuỗi ngọc của tiểu muội.

Cô nói rồi lùi ra ngồi trên tảng đá coi chừng.

Thiết Kỳ Sĩ ngậm vận bảy thành công lực, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên như không, chàng cười nói :

- Coi chừng đá bể đổ xuống.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên vung quyền đánh vào vách núi.

Một tiếng “Ầm” vang lên như sấm nổ. Tiếp theo một trận rung chuyển ầm ầm. Cả trái núi lung lay không ngớt, nhất là vách núi đứng dựng phải nghiêng đi. Tình trạng này không giống sức người làm nên được.

Đây là lần đầu tiên Văn Đế Đế thấy Thiết Kỳ Sĩ thi triển bảy thành công lực mà ghê gớm đến thế! Cô đưa mắt nhìn lên vách núi lộ ra một lỗ rộng ba trượng vuông, sâu đến năm trượng. Đá bể đổ xuống ào ào như mưa. Chỗ bể rộng năm thước vuông. Mảnh đá bay đi tới trăm trượng.

Lúc này phụ nhân đứng trong cửa động lộ vẻ cực kỳ kinh hãi, vội chạy ra ngoài.

Văn Đế Đế đã được Thiết Kỳ Sĩ dặn dò. Cô lại lớn tiếng la :

- Kỳ ca! Hồng bát rồi! Làm sao kiếm thấy chuỗi ngọc?

Thiết Kỳ Sĩ giả vờ ngờ ngác đáp :

- Chắc nó còn ở trong động.

Văn Đế Đế nhảy lên lớn tiếng :

- Quí cũng không tìm được. Kỳ ca phải thưởng tiểu muội rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu vậy... nếu vậy về thành đi mua mới có.

Văn Đế Đế tức mình nói :

- Được rồi! Về thì về đi. Nhưng phải mua đúng như vậy, sai một chút là tiểu muội không chịu.

Phụ nhân thấy hai người muốn đi, ra chiều nóng nảy ra gọi :

- Hai vị thanh kia! Hãy dừng lại một chút.

Văn Đế Đế làm bộ vừa mới ngó thấy mụ. Cô “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Đại nương! Đại nương ở đâu tới?

Phụ nhân cười đáp :

- Ta ở trong động này. Hai vị vào đây ngồi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay hỏi :

- Như vậy há chẳng làm bận rộn lão như gia?

Phụ nhân mỉm cười đáp :

- Chúng ta là người thành thực bất tất phải khách sáo.

Hai người theo sau phụ nhân đi quanh co mấy chỗ đường rẽ, lại xuyên tám chín tầng cửa đá mới vào một căn thách thất.

Trong thách thất đồ đạc rất đơn giản. Góc nhà kê một cái giường cây, trên giường có hai tấm chăn. Đầu giường đặt mấy thứ đồ dùng để ăn uống. Ngoài ra là lò nấu thuốc, các dược thảo cùng chai lọ. Lúc này lò thuốc đã tắt lửa.

Phụ nhân trở mấy cái đôn đá cười nói :

- Nơi đây không có ghế tiếp khách. Mời hai vị ngồi tạm xuống đôn đá.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Đại nương! Lão nhân gia khách sáo quá.

Phụ nhân cười hỏi :

- Quý tính hai vị là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y họ Văn tên gọi Đế Đế, còn văn bối là Dịch Sĩ Kỳ. Văn bối muốn thỉnh giáo đại nương...

Phụ nhân thở dài hỏi :

- Lão thân họ Lê. Muốn hỏi công tử ở đâu? Võ công học tại phái nào? Công tử cho biết được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ thành thật đáp :

- Thưa đại nương! Bọn văn bối không có môn phái, chỉ được ản sĩ truyền thụ võ công. Có điều bọn văn bối chẳng phải người tồi bại. Văn bối tin rằng lão nhân gia cũng nhận ra.

Phụ nhân hỏi :

- Các vị ở ngoài có nghe ai nói tới một tà phái tên gọi Cổ Mộ môn không?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Tuy văn bối không biết rõ lắm, nhưng giết được bốn năm tên quỷ quái ở Cổ Mộ môn. Trong đó có cả Hắc Quan lệnh chúa ở tà môn này là Suru Thi Lang. Hiện giờ bọn văn bối đang khổ nỗi vì chưa khám phá ra được những người cầm đầu bọn chúng.

Phụ nhân nhảy lên nói :

- Hào hài tử! Giỏi lắm! Có đừng khì lại sẵn tài ba!

Thiết Kỳ Sĩ nhăn nhó cười đáp :

- Bọn người Cổ Mộ môn lợi hại phi thường! Chúng bị bắt, văn bối toan hỏi khẩu cung, nhưng đáng tiếc là chúng có phương pháp tự sát rất thần bí. Ban đầu văn bối tưởng chúng ngậm độc được, sau lại hoài nghi chúng có thứ tà công gì nhưng đều không đúng.

Phụ nhân lấy ra trong mình một bình thuốc lớn nói :

- Hài tử! Ngươi hãy thu cất đi. Đề phòng bọn chúng tới đây không kịp giao cho ngươi. Thùng thăng lão thân sẽ nói cho ngươi hay.

Thiết Kỳ Sĩ đưa hai tay đón lấy bình thuốc cất vào bọc rồi hỏi :

- Đại nương! Thuốc này chỗ diệu dụng của nó thế nào?

Phụ nhân đáp :

- Thứ thuốc này chế ra chuyên để đối phó với Cổ Mộ môn, mang tên là Ngưng Độc đan. Khấp thiên hạ không còn người thứ hai nào chế được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cách dùng làm sao?

Phụ nhân đáp :

- Phương pháp vận dụng tùy ở người. Rút gọn một câu: người bị Cổ Mộ môn khống chế, chỉ nuốt một viên Ngưng Độc đan là không sợ Truyền Âm độc của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Truyền Âm độc ư?

Phụ nhân gật đầu đáp :

- Phàm người bị kiềm chế, trước hết bọn chúng đều cho uống một hớp rượu kê bằng Xích Tâm tửu để tỏ dạ trung thành. Danh từ này bất quá là một thủ đoạn tàn độc khiến người uống rồi đến chết cũng không biết. Mới nghe tiếng Xích Tâm tửu tưởng chừng như hết lòng son để phục vụ. Nó chính là Truyền Âm độc của bọn Cổ Mộ U Linh. Người uống rượu độc rồi hẳn cùng địch nhân giao thủ, thua thì phát tác lập tức mà thắng thì không sao. Nếu có cao thủ siêu quần kiềm chế được chất độc không cho phát tác, cũng bị bọn Cổ Mộ U Linh ngấm ngấm giám thị. Hễ phát ra tiếng Truyền âm quý khiêu là chất độc bị âm thanh chấn động lập tức lên cơn.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Đúng lắm! Văn bối đã trải qua chuyện này. Tên Suru Thi Lang đang bị văn bối kiềm chế, chỉ nghe một tiếng hú quái dị là chết ngay lập tức.

Phụ nhân nói :

- Hải tử! Nếu người muốn phái người tới nằm vùng trong Cổ Mộ môn thì chỉ cần cho họ uống trước một viên Ngưng Độc đan.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi :

- Đại nương! Cổ Mộ môn đã tổ chức nên trong trường hợp nào?

Phụ nhân đáp :

- E rằng không đủ thời giờ để nói kỹ. Lão nhân tóm tắt cho người nghe rồi khỏi nói đây ngay, đừng để bọn Cổ Mộ môn phát giác các người đã vào đây. Đó là một điều rất trọng yếu. Nếu người không giữ kín được thì sau này hành động muốn phản khó khăn.

Phụ nhân thở phào một cái nói tiếp :

- Nhân vật đứng đầu ở hậu đài Cổ Mộ môn là một mục đàn bà. Hiện nay coi bề ngoài mục chưa tới ba mươi mà thực tế đã ngoài bảy mươi. Mục mang tên là Cổ Mộ U Linh, con người thâm độc phi thường. Dưới trướng mục chia làm năm giai cấp. Bậc nhất là Hồng Quan lệnh chúa chỉ có một người. Bậc nhì là Huỳnh Quan lệnh chúa. Hai vị cần chú ý nghe: Cấp này chỉ biết có Hồng Quan lệnh chúa chứ không biết đến mục yêu phụ tối cao là Cổ Mộ U Linh...

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bậc ba là Lam Quan lệnh chúa. Cấp này chỉ biết có Huỳnh Quan lệnh chúa ư?

Phụ nhân vui mừng đáp :

- Hải tử! Người thật là thông minh. Người cùng cấp bậc chỉ biết có Phó lệnh chúa, chứ không được giao thiệp với Lệnh chúa. Đó là một thủ đoạn của yêu phụ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh chúa có được thăng cấp không?

Phụ nhân “ùa” một tiếng đáp :

- Phải rồi! Xuýt nữa vội vàng lão thân quên mất điểm này. Chẳng những Lệnh chúa được thăng cấp mà nhân vật nào cũng được thăng cấp, nhưng khó khăn vô cùng. Tỷ như người giết chết Suru Thi Lang, thì lựa trong cấp bậc này lấy một nhân vật võ công tối cao lên thay thế.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Văn bối còn nghe tin sào huyệt của Lệnh chúa cũng bí mật khôn lường.

Phụ nhân thở dài đáp :

- Đúng thế! Hồng Quan lệnh chúa ở Qui Thế Cổ Tùng. Huỳnh Quan lệnh chúa ở Sâm Lâm Cổ Tùng. Cấp thứ ba ở Cô Hồn Cổ Tùng. Cấp thứ tư ở Dã Quỷ Cổ Tùng. Đáng tiếc lão thân chưa điều tra ra được những nơi này nên không thể cho người biết chỗ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngoài ra còn một tin đồn đại ra ngoài võ lâm về Quân Sơn bang gì đó. Lão nhân gia có nghe ai nói tới không?

Phụ nhân biến sắc hồi lâu mới hần học đáp :

- Lão quý là hạng vô tình, vô nghĩa, lão thân nói tới làm chi?

Mụ nhìn Thiết Kỳ Sĩ rồi tiếp :

- Có đấy! Bang chúa kêu bằng Quân Thiên đế chúa. Sào huyết của Bang chúa ở Bắc Thiên Sơn. Tại đó có Quân Sơn cung. Dưới Bang chúa là hai Điện chúa. Điện chúa Thiên Thần điện ngoại hiệu là Bang Long, tên gọi Từ Thịnh. Địa Thần điện chúa hiệu là Huyết Long, tên gọi Ngưu Hóa.

Thiết Kỳ Sĩ nghe đến tên Ngưu Hóa không khỏi chấn động tâm thần. Chàng hồi tưởng lúc được sư phụ giải cứu có nghe thấy hai chữ “Điện chúa”. Bất giác chàng hần học nghĩ bụng :

- Thế là ta lại tra ra được một manh mối nữa.

Phụ nhân thấy chàng trầm ngâm liền nhắc nhở :

- Hải tử! Người nhớ lấy sào huyết của bọn Cổ Mộ U Linh là Vạn Niên Cổ Tùng. Lão thân chỉ biết ở Trầm Sa địa phủ nào đó, có tòa Bạch Cốt âm cung.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn người Cổ Mộ môn có hoàn toàn đáng giết cả không?

Phụ nhân không ngần ngại gì đáp ngay :

- Hải tử! Người liệu đấy mà làm. Ai đáng giết thì giết, đáng tha thì tha, chứ đừng vì mối liên quan gì mà buông tha kẻ tội bại. Thôi các người ra đi!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không! Lão nhân gia nên đi theo bọn vân bối.

Phụ nhân vội nói :

- Không được đâu! Lão thân chẳng thể đi theo các người.

Văn Đế Đế nói :

- Đại nương sợ người ngó thấy, nhưng không sao. Tiểu nữ có mạng sẵn mặt nạ và quần áo. Lão nhân gia không đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cổ Mộ thi triển Truyền Âm độc

Văn Đế Đế không để cho phụ nhân giải bài gì nữa cứ lại cời áo mũ và nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Kỳ ca! Kỳ ca hãy ra cửa động coi chừng hễ thấy người là giết để khỏi tiết lộ tin tức.

Phụ thân cảm động vô cùng thở dài nói :

- Hai vị quan tâm đến lão thân quá.

Thiết Kỳ Sĩ ra ngoài rồi phụ nhân được Văn Đế Đế giúp đỡ lập tức thay đổi y phục bịt mặt lại rồi cùng cô ra ngoài. Thiết Kỳ Sĩ thấy hai người ra cửa liền nhìn Văn Đế Đế nói :

- Văn muội cùng đại nương đi trước, tiểu huynh đoạn hậu cho.

Văn Đế Đế quay lại nói :

- Đại nương xin đi theo tiểu nữ.

Ba người thi triển khinh công tìm những nơi bí hiểm hết sức chạy về phía trước may mắn không gặp điều chi trở ngại. Ba người ra khỏi núi Thái Sơn trước lúc hoàng hôn nhưng vẫn tiếp tục chạy hoài cho đến đêm khuya Văn Đế Đế quay lại nói :

- Kỳ ca, phía trước là thành Trường Thanh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn cách sông Hoàng Hà bao xa nữa?

Văn Đế Đế đáp :

- Không đầy ba chục dặm.

- Vậy phải tiếp tục lên đường.

Chàng thấy công lực của phụ nhân rất cao thậm chí chưa có vẻ gì mỏi mệt nên rất yên lòng. Chạy tới bờ sông Hoàng Hà, Thiết Kỳ Sĩ gọi Văn Đế Đế hỏi :

- Đế Đế! Thử nhìn xem có thuyền bè gì không?

- Chưa tới bến làm sao có thuyền sang ngang?

- Bất luận đến bến hay không đến bến hãy thấy có thuyền là qua.

Văn Đế Đế nói :

- Đêm hôm người ta không khai thuyền.

Thiết Kỳ Sĩ lên giọng cả quyết :

- Ta công đại nương Văn muội dùng kiếm chặt khúc cây vừa vừa dùng lớn quá chỉ bằng miệng bát và dài một trượng là được rồi.

Phụ nhân hỏi :

- Hài tử! Sông Hoàng Hà bát ngát không thấy bờ bên kia nước lại chảy xiết mà ngươi định qua sông ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Xin đại nương cứ yên dạ.

Văn Đế Đế chạy đi chặt một khúc cây đem tới Thiết Kỳ Sĩ đón lấy lựa một chỗ đất bằng đặt xuống, một đầu nhắm bờ sông chàng tự mình đứng ở đầu sau. Phụ nhân cùng Đế Đế không hiểu liền hỏi :

- Làm gì thế này?

Thiết Kỳ Sĩ thúc giục :

- Hai vị hãy đề khí khinh công Đế Đế đứng ở đầu trước, đại nương đứng ở quãng giữa. Lẹ lên, phía sau dường như có thanh âm khác lạ.

Hai người chẳng hiểu thần kỳ của chàng ra sao cũng theo lời nhảy lên. Thiết Kỳ Sĩ khẽ quát :

- Này!

Không ai dám tin chàng thi triển công phu vô cùng ảo diệu đẩy khúc gỗ cùng Đế Đế và phụ nhân rời khỏi mặt đất bình yên bay về phía trước. Khi cây bay đến trên mặt nước khúc gỗ từ từ hạ xuống sông.

Thiết Kỳ Sĩ lại khẽ quát :

- Các vị hãy đứng cho vững, vẫn bồi sắp huy động đây.

Phụ nhân và Đế Đế bây giờ đã tin ở công phu cao thâm khôn lường của Thiết Kỳ Sĩ. Nhất là Văn Đế Đế lại ngấm ngấm hứa hẹn lựa chàng làm bạn chung thân. Khúc gỗ chẳng những không sợ nước chảy lại còn vọt về phía trước nhanh như tên bắn. Không đầy một khắc ba người đã tung mình nhảy lên bờ bên kia, bây giờ Thiết Kỳ Sĩ mới thở phào một cái nói :

- Hơn hai chục người rượt theo may mà chúng chưa kịp nhìn thấy bọn ta.

Phu nhân thở dài nói :

- Lão thân có mắt mới biết bậc anh hùng, con yêu phụ kia nhất định thất bại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhân gia có biết Cổ Mộ môn nhân số chừng bao nhiêu?

Phu nhân thở dài đáp :

- Ngoài con yêu phụ và Hồng Quan lệnh chúa, lão thân không biết một ai, tất cả thù hạ đều do tay yêu phụ thu nạp khi nào mụ cho lão thân hay?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vụ này phiền lắm đấy, nhưng cũng không sao. Đã mở ra được góc gác mụ rồi chỉ còn việc thùng thăng đối phó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Trước mắt hãy đến Bắc Kinh để ta yên trí đại nương vào trong thành, hành động này tất bọn Cổ Mộ môn không ngờ tới. Ta tin rằng đế đô là nơi trọng địa bọn Cổ Mộ trong một thời gian ngắn chưa nghĩ tới vì bước đầu của họ là đối phó với những nhân vật võ lâm rải rác khắp nơi. Đó là cách thu một món vốn liếng, có vốn liếng rồi mụ mới đi vào bước đường thứ hai là hạ thủ các môn phái.

Phu nhân nói :

- Hải tử, người liệu việc rất đúng con yêu phụ hành động như vậy đó.

Văn Đế Đế dẫn hai người chạy thẳng tới Hà Bắc, cô tránh đường lớn chuyên đi theo lối tắt, sau bảy ngày đường mới tới thành Hà Giang.

Trưa hôm ấy Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói :

- Phía trước có một tòa đại tửu lầu Văn muội lên coi xem có nhân vật nào khả nghi thì trở lại cho hay, bằng không thì cứ ở lại kêu lấy com rượu và chờ đợi chúng ta.

Văn Đế Đế cười nói :

- Vậy hai vị chờ ở ngoài một lát.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn phu nhân nói :

- Đại nương! Phía đối diện có nhà bán tơ lụa, văn bối dẫn lão tiên bối lụa mấy tấm áo. Bữa nay không đi nữa vào tiệm may bảo họ làm hai bộ áo mới, y phục của Đế Đế tiên bối mặc không được thoải mái.

Lê đại nương lắc đầu đáp :

- Hải tử, đề đến Bắc Kinh hãy hay làm quần áo phải mất thì giờ trong hai ba ngày e họ làm không được.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng nói :

- Nếu vậy đi mua quần áo làm sẵn được không?

Lê đại nương gật đầu cười nói :

- Đó là việc của đàn bà. Hải tử, chúng ta vào điểm rồi bảo Đế Đế cô nương đưa lão thân đi là được.

- Hay lắm, vậy chúng ta ăn com đã.

Hai người thùng thăng đi tới tửu lầu bỗng thấy Đế Đế chạy ra, cô nhìn Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm đánh tay ra hiệu rồi không dừng bước tiếp tục chạy về phía trước, Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý khẽ bảo Lê đại nương :

- Không thể lên đây được.

Lê đại nương gật đầu khẽ nói :

- Mua lương khô rồi tiếp tục thượng lộ.

Đi thêm một đoạn đường thì thấy Văn Đế Đế đứng lại cô chờ Thiết Kỳ Sĩ tới nơi rồi khẽ nói :

- Trên tửu lầu có hai lão già che mặt thái độ rất khả nghi.

- Sao Văn muội biết?

- Bọn chúng chuyên dòm những người đàn bà che mặt.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng nói :

- Thế thì đáng ngờ thật. Mua cái gì ăn lệ đi rồi ra khỏi thành ngay.

Bổng nghe Lê đại nương nói :

- Bọn chúng theo sau.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Thế thì không ăn nữa, Đế Đế ra khỏi thành nhắm phía Đông mà đi.

Văn Đế Đế vừa đi vừa hỏi :

- Tại sao lại phải đi về phía Đông?

- Đừng hỏi nữa, đến nơi tiểu huynh sẽ cho biết.

Văn Đế Đế lại hỏi :

- Ra ngoài thành làm sạp thu thập được chúng?

- E rằng bọn chúng không phải chỉ có hai tên mình phải đề phòng họ đông người, đã có ngoài ánh sáng lại có cả ở trong bóng tối. Thu thập được những kẻ ngoài ánh sáng thì bọn trong bóng tối vẫn theo dõi hành tung mình được, chúng ta tới đâu cũng có chuyện phiền phức tới đó.

Văn Đế Đế ra khỏi thành lập tức đi về phía Đông, cô khẽ nói :

- Đây là đường đi ra biển.

- Có khi chúng ta phải ngồi thuyền vượt biển xuống Nam.

- Tiểu muội vẫn không hiểu.

Bổng Lê đại nương lên tiếng :

- Đây là Dịch tiểu ca cố ý bày ra nghi trấn, hai vị hãy nhìn lại phía sau hiện giờ chỉ còn một tên.

- Văn bối đã tiên liệu như vậy, thế là một tên quay trở lại thông báo cho đồng bọn kéo đến.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta giết tên này rồi trốn đi được không?

- Giải quyết cách này không ổn, ta đã biết bọn chúng còn người trong bóng tối theo dõi hành tung.

Lê đại nương thờ dãi nói :

- Chẳng lẽ bọn họ từ núi Thái Sơn đã đuổi tới đây, nếu đúng thì e rằng cả con yêu phụ cũng đã tới nơi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đại nương cứ yên dạ, văn bối đoán định bọn này được lệnh con yêu phụ ra đây chặn đường nếu mụ cũng đến tất đã động thủ ở trong thành rồi.

Văn Đế Đế nói :

- Chỉ sợ bọn họ bao vây.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không có lý nào nhanh đến thế được, bây giờ chúng ta đi lên một chút nếu phía trước thấy khoảng đất trống rộng rãi thì dừng lại.

Lê đại nương kinh hãi hỏi :

- Bọn chúng đến bao vây thì sao?

- Chúng ta chỉ giả định là bọn Cổ Mộ môn, vạn nhất không phải thì ra mình chạy một cách oan uổng. Đồng thời chúng ta lựa nơi rộng rãi để nghỉ ngơi, văn bối cũng có chỗ dụng ý là ở quảng trường này huỷ diệt một phần lớn thế lực của yêu phụ, cho mọi người biết mình lợi hại dám tận sát không nề nang gì.

Văn Đế Đế hỏi :

- Nhưng bên họ đông bên mình chỉ có ba người thì dù thắng được trận đầu cũng vẫn sợ chúng từ bốn mặt tám phương đuổi đến.

Thiết Kỳ Sĩ chỉ mỉm cười, nụ cười của chàng rất thần bí khiến Văn Đế Đế phải suy nghĩ. Đi chừng mười mấy dặm Văn Đế Đế đứng trên đám đất cỏ giữa quảng trường hồ :

- Nơi đây có thể tạm nghỉ.

Cô nhìn ra xa thấy thấp thoáng có bóng người ẩn nấp mới cố ý lớn tiếng Thiết Kỳ Sĩ vậy Lê đại nương lại nói :

- Mời đại nương ngồi, chúng ta hãy ăn một chút đã.

Văn Đế Đế thấy chàng đưa ra một con gà quay lớn không khỏi lấy làm kỳ hỏi :

- Kỳ ca mua được vào lúc nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp :

- Trước nay chưa từng ra tay, lần này bắt buộc dĩ phải làm một chuyến.

Chàng vừa nói vừa xé một mảnh thịt đưa cho Lê đại nương và Đế Đế. Lê đại nương cũng rất lăm lăm hỏi :

- Hải tử! Lão thân chưa từng thấy người mua hỏi nào thậm chí chưa rời xa người nửa bước...

Thiết Kỳ Sĩ giải thích :

- Đại nương! Ra khỏi cửa thành một chút lão nhân gia đã quay đầu đi một cái còn nhớ không?

- Đúng rồi!

- Chỗ lão nhân gia đứng gần một cái quán, trong quán có năm sáu con gà quay bày trên bàn. Văn bối muốn vào hỏi mua nhưng sợ chậm trễ thời giờ liền đứng ngoài thò tay lấy một con.

Văn Đế Đế nghe nói cười khúc khích đáp :

- Đúng là thần thủ hạng nhất rồi.

Lê đại nương lúc này đang lo nghĩ cũng phải bật cười nói :

- Hải tử! Bản lĩnh của người đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Bốn mặt địch nhân đã xuất hiện, hai vị cứ ngồi yên mà ăn uống nhất thiết để mình văn bối hành động.

Văn Đế Đế kinh hãi nói :

- Sao lại bảo đại nương và tiểu muội ngồi yên?

- Đế Đế lấy kiếm xuống để trước mặt để thấy tại hạ liệng kiếm thì đồng thời các vị cũng liệng kiếm lên không.

Lê đại nương kinh hãi hỏi :

- Hải tử...

Thiết Kỳ Sĩ xua tay gạt đi :

- Đại nương nên ít nói phòng đôi phương nghe rõ thanh âm.

Văn Đế Đế thấy bốn mặt đều có bóng người khẽ nói :

- Úi chà! Bọn chúng đông quá.

- Bất luận nhiều hay ít nhưng họ không tới gần thì mình đừng động thủ, đáng tiếc mặt Tây có khu rừng.

Lê đại nương trầm giọng nói :

- Cửa Nam có năm tên đang tiến về phía chúng ta.

- Bọn này chưa hiểu rõ lai lịch bên mình, như vậy cũng hay ít ra chúng còn phải e dè.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chắc chúng cũng chưa biết đại nương ở đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta hy vọng bọn này không phải là người của Cô Mộ môn, lão thân chỉ sợ phải động thủ là lỡ việc.

Năm tên đã đến gần chỉ còn cách chừng sáu trượng tên nào cũng che mặt theo một màu sắc. Bọn chúng có bốn người già và một thanh niên.

Thiết Kỳ Sĩ tự hỏi :

- Sao bọn chúng chỉ dòm ngó mà không mở miệng?

Đột nhiên một người trong bọn tiến lấy mấy bước cất tiếng hỏi :

- Các vị là ai?

Nghe thanh âm người này cũng biết nội kinh hần khá cao Thiết Kỳ Sĩ nhìn bọn chúng hỏi lại :

- Các vị là ai?

Người kia trầm giọng quát :

- Các hạ chưa trả lời ta.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng nói :

- Tại hạ chẳng phải là người ai hỏi cũng nói.

Người kia cười khàn khàn đáp :

- Nói rõ là có chỗ tử tế.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục nói :

- Khẩu khí các hạ rất là bá đạo như vậy không phải là làm điều tốt.

Người kia lớn tiếng quát :

- Bảo hai mục đàn bà bỏ khăn che mặt xuống.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Phải chăng các vị là nhân vật nhà quan đến tra án?

Người kia bật tiếng cười âm trầm nói :

- Tiểu tử, ngươi thật không biết điều.

Đột nhiên hần há miệng hú lên một tiếng rồi nói :

- Ngươi tưởng giỏi lắm chăng? Hãy coi tình thế trước mắt xem sao.

Bốn mặt tám phương đều có bóng người xuất hiện vây lại thành vòng tròn như kiêu đi săn thú. Văn Đế Đế đảo mắt nhìn quanh không khỏi kinh hãi vì năng ước lượng có đến bảy tám chục người. Phụ nhân bắt đầu hoang mang không thể tự chủ được đưa tay ra toan nắm lấy đốc kiếm. Thiết Kỳ Sĩ thuận thế đưa chân lại phía sau chặn thanh kiếm mà không lộ chút sơ hở nào, Lê đại nương lập tức cảnh giác tay đã đưa ra rồi giả vờ nhổ một cây cỏ. Địch nhân bao vây bốn mặt đều cách hai trượng tên nào cũng che mặt theo kiểu thích khách hành.

Lão già lại mở miệng trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đã chịu tuân lệnh chưa?

Thiết Kỳ Sĩ hững hờ nói :

- Phải chăng các hạ là thủ lĩnh? Không hiểu vì lẽ gì các hạ lại huy động nhiều người như gặp đại địch? Hành động này sao khỏi mang tiếng là việc nhỏ mọn mà làm thành to chuyện.

Lão già lại gầm lên :

- Nếu ngươi còn cự tuyệt là lão phu phải động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên đổi thanh âm lớn tiếng quát :

- Tại hạ trước hết hãy cảnh cáo một lần. Nếu các vị là nhân vật phe Bạch đạo thì hãy thừa nhận đi, bằng ý vào thế lực đông người để sinh cường thì kết quả càng thâm khi đó các vị có đưa ra hai chữ hiểu lầm tại hạ cũng không tiếp thụ.

Người kia cười rộ đáp :

- Ngươi không chịu bỏ mặt nạ rồi.

Đoạn hấn hô :

- Xong vào!

Lão già che mặt vừa hô lên không ngờ trong rừng mé Tây có tiếng cảnh báo vang lên :

- Đại phó tòa! Không nên, Bạch Quan lệnh chúa đã dặn là phải bắt sống.

Bốn chữ Bạch Quan lệnh chúa vừa lọt vào tai Thiết Kỳ Sĩ yên dạ nghĩ thầm :

- Không nên giết lầm người, nhân vật trong rừng đúng là Hắc Quan lệnh chúa. Hấn không chịu lộ diện người trước mặt là phó thủ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: CỬU YẾN TIÊU CỤC BỊ CƯỚP HÀNG

Bỗng chàng ngửa mặt lên trời cười rộ :

- Bắt sống ư? Thế thì tuyệt diệu.

Lê đại nương hỏi :

- Dịch thiếu hiệp, xông vào mặt nào?

- Đại nương, theo chủ ý của văn bối thì giết sạch cả đám này không bằng trừ một Hắc Quan lệnh chúa.

Văn Đế Đế nói :

- Hấn ẩn trong rừng e rằng võ công của Kỳ ca không kiếm thấy được.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Nếu thẳng thắn vào xục tìm thì không được vì chẳng những võ công hấn cao thâm mà lại ở trong bóng tối. Nhất cử hất động của mình đều bị hấn dòm

thấy trước nhưng tiểu huynh dùng kế dẫn dụ hấn ra.

Lê đại nương nói :

- Những tên Lệnh chúa đều đáng giết cả, thiếu hiệp mau mau nghĩ kế đi.

- Bây giờ vẫn bối nhắm hướng Đông để phá vòng vây đại nương và Đệ Đệ theo sau vẫn bối, hấn thấy không vây được tất thân hành ra ngăn chặn kế hoạch của vẫn bối là như vậy.

Lê đại nương nói :

- Nhưng chúng ta chưa ai biết mặt Hắc Quan lệnh chúa thì làm như thế nào?

- Cứ giao thủ là vẫn bối sẽ hiểu rõ ngay.

Lê đại nương nói :

- Bọn này như một lũ ruồi nhặng thủy chung không chịu bỏ cuộc, lão hân không đủ bản lĩnh để ra thoát.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Rắn không đầu thì còn làm gì được, Hắc Quan lệnh chúa mà bị giết thì bọn nanh vuốt của hấn biết rằng khó giữ mình tự nhiên phải rút lui, trừ khi họ lựa ngay được tân Lệnh chúa nhưng làm gì bỏ khuyết được mau lẹ như vậy.

Dứt lời chàng vẫy tay một cái quát to một tiếng rồi đi trước xông về phía Đông. Lê đại nương và Văn Đệ Đệ hốt hoảng theo sau lập tức tiến về phía Đông, quần địch ở phía Đông làm sao địch nổi Thiết Kỳ Sĩ. Mấy tiếng rú thê thảm vang lên rồi mấy người bị té xuống ba mặt chưa kịp đuổi tới vòng vây đột nhiên bị phá vỡ, những kẻ đứng gần đều bị chết oan. Lê đại nương thấy hai bàn tay của Thiết Kỳ Sĩ như cặp búa phá núi trong lòng ngấm ngấm lấy làm kinh dị. Sau khi phá vòng vây Thiết Kỳ Sĩ vẫn không đổi phương hướng vẫy tay hô :

- Chúng ta vận toàn lực mà chạy ra biển là thoát thân được.

Chàng có ý nói lớn cho địch nhân nghe tiếng, nhưng chạy chưa được hai dặm phía sau vang lên tiếng la hét om sòm, đột nhiên chàng thấy một người che mặt chống kiếm đứng dưới chân núi cản đường.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Lê đại nương nói :

- Tên kia chắc là Hắc Quan lệnh chúa rồi.

Lê đại nương hô :

- Thiếu hiệp, lấy thanh bảo kiếm của lão thân mà dùng. Bọn Lệnh chúa ở Cổ Mộ môn đều được truyền thụ tà pháp U Linh độn của Cổ Mộ U Linh. Kinh lực và quyền chưởng khó lòng đánh trúng vào người chúng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Như vậy kiếm phong phòng được ích gì?

- Bảo vật với chân khí có chỗ khác nhau, công lực của thiếu hiệp đánh ra dù hấn tránh được nhưng không còn cơ hội phản kích.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy bảo kiếm. Lúc này hai bên không còn cách xa nhau mấy bỗng nghe đối phương cười lạt nói :

- Vô danh tiểu bối, ngươi dám lớn mặt đối nghịch với bản môn là không muốn sống nữa rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Nếu ngươi ẩn mình trong rừng không chường mặt ra thì may còn sống thêm được mấy ngày, bây giờ vị trí của ngươi để người khác ngồi vào rồi.

Người che mặt quát to một tiếng phóng kiếm tấn công, chiêu thức kỳ bí khôn lường kiếm thế mãnh liệt như sấm nổ. Thiết Kỳ Sĩ sợ toán sau đuổi tới chàng quát to một tiếng :

- Ngươi hãy còn kém lắm!

Chàng vung kiếm lên gạt kiếm chiêu của đối phương mau lẹ phi thường, người che mặt thấy chiêu thức của mình biến hóa không linh nghiệm trong lòng kinh hãi vô cùng, hấn lạng người đi muốn lùi lại phía sau. Khi nào Thiết Kỳ Sĩ để cho hấn thoát thân, luồng chân khí của chàng đã do thanh kiếm của hấn truyền tới chàng rung tay mặt một cái miệng quát :

- Về mà chiêu tổ đi!

Người che mặt muốn vận U Linh động để trốn thoát thì đã chậm mất rồi, ngũ tạng hấn như bị sét đánh chớp mắt hấn ngã lăn ra không kịp kêu lên một tiếng.

Lê đại nương thấy thế cả mừng chạy lại gần nói :

- Thiếu hiệp đã thành công rồi!

Thiết Kỳ Sĩ thu kiếm lại cười đáp :

- Công lực người này thật cao thâm nếu mình sơ ý một chút tất bị hấn trốn thoát.

Lê đại nương tiến lại lật tẩm che mặt bỗng mụ thét lên :

- Hấn là Phó điện chúa ở Quân Thiên bang.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó chẳng có chi quái dị, cả Quân Thiên bang chúa còn bị Cổ Mộ U Linh không chế huống chi là một tên Phó điện chúa.

- Lão thân chỉ lấy làm kỳ là người này có một địa vị khá cao ở Quân Thiên bang mà sao chịu làm Hắc Quan lệnh chúa ở Cổ Mộ môn?

- Người này chưa đến bốn mươi tuổi e rằng hấn xuất thân ở một nơi có lai lịch khá hơn, kiếm pháp của hấn tương tự như Ngân Hà kiếm pháp ở phái Thái Sơn, điểm này cần phải điều tra cho rõ.

- Thiếu hiệp bất tất phải lo nghĩ nữa, bọn ngu quý xà thần ở Cổ Mộ môn trước hết là tiến đánh các môn phái cùng bang hội lớn có lắm người ở các bang phái cam tâm nương tựa vào Cổ Mộ môn, mình muốn điều tra cũng khó mà biết rõ.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Đại nương đáp :

- Cổ Mộ môn có hai thứ hấp dẫn được người thiếu căn bản là nữ sắc và tài bảo, những kẻ tham tài hiếu sắc làm gì chẳng mắc bẫy?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi nói :

- Đúng rồi, còn thủ đoạn thứ ba là họ dùng cường lực để uy hiếp chính mắt văn bối đã được mục đích chuyện này rồi.

Chàng liền đem thi thể của Hắc Quan lệnh chúa dáu vào một nơi bí ẩn, tiếp theo ba người lại tiến về phía Đông nhưng chỉ đi chừng ba bốn dặm lập tức rẽ qua mé Bắc.

Khi tới trấn Lữ Công Bảo thì trời sắp huỳnh hôn, đây là một thị trấn lớn ở giữa Đại Thành và Nhâm Khâu thành. Vị trí ở trên đường lớn giữa Đông và Tây. Thiết Kỳ Sĩ quyết tâm nghỉ lại một đêm để coi động tĩnh rồi mới ngược Bắc.

Mấy người vào quán rửa mặt ăn cơm xong vẫn chưa tới, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Lê đại nương nói :

- Đêm nay chúng ta chuẩn bị che mặt sáng mai đừng để lộ chân tướng, vậy đại nương cùng Đệ Đệ ra ngoài để mua đồ dùng và y phục để thay đổi vì nhân tuyến của bọn Cổ Mộ rất nhiều.

Lê đại nương nói :

- Khỏi phải mua khăn bịt mặt, lão thân đã luyện được thứ thuốc dịch dung rất tốt hai vị giữ lấy một bình đề phòng khi dùng đến. Lúc dùng không cần phải pha nước mà muốn bỏ đi chỉ cần vận công lực một lúc là hết.

Thiết Kỳ Sĩ cả mừng nói :

- Nếu vậy thì tiện quá rồi, nhưng văn bối không hiểu lúc chiến đấu phải vận công thuốc có rút ra không?

- Vận công lúc chiến đấu không ảnh hưởng gì đến trên mặt, đây chỉ là thứ hơi phun vào chứ không thứ thuốc nước, lúc dùng đến vừa mau lẹ vừa dễ dàng mà khó bị người ta phát giác mỗi bình dùng được mấy lần.

Mụ lấy ra hai cái bình dài như ống đồng đưa cho hai người nói tiếp :

- Dưới đáy bình có đặt cơ quan hể ẩn một cái là khói phun vào mặt có điều phải nhắm mắt lại, nếu phun mạnh một chút da mặt bị kích thích lập tức biến hình nước rửa cũng không sạch.

Hai người cả mừng đón lấy bình thuốc rồi toan thay đổi y phục, giữa lúc trong tiệm vừa lên đèn bỗng một toán khách tiến vào. Văn Đệ Đệ nghe thanh

âm không khỏi sùng sốt khẽ hỏi Lê đại nương :

- Phải chăng đây là bọn Cổ Mộ môn đã rượt tới?

Lê đại nương đáp :

- Lão thân thử ra coi.

Thiết Kỳ Sĩ vội cản lại nói :

- Lão tiên bối không nên ra, bất luận thấy động tĩnh gì tiên bối cũng không nên lộ diện.

Chàng ra cửa coi liền yên dạ vì thấy một bọn tiêu sư tiến vào trong viện, chàng lui về nhìn Lê đại nương nói :

- Đây là bọn người ở tiêu cục.

Lê đại nương gật đầu hỏi :

- Tiêu cục nào?

- Tiêu kỳ đề rõ Cửu Yên tiêu cục ở Bắc Kinh.

Lê đại nương ồ một tiếng nói :

- Tiêu cục này rất lớn họ đặt phân cục ở khắp các thành thị lớn ở cả hai miền Nam, Bắc. Nhưng tại sao họ lại đến thị trấn này?

- Văn bối lại ra nghe ngóng lần nữa xem có được tin tức gì chăng?

Chàng về phòng thay mặc áo nho sinh tay cầm cây quạt giấy thủng thẳng tiến vào hậu viện. Chàng vừa vào tới sân sau bỗng một đại hán dừng mảnh ra đón hỏi :

- Các hạ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên cười đáp :

- Tại hạ cũng là khách trọ trong điểm này.

Đại hán trầm giọng nói :

- Bọn tại hạ đã murón cả hậu viện rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý cười nói :

- Các hạ đã murón bao cả dãy hành lang đi lại hay sao?

Đại hán cười lật đáp :

- Vì thế tại hạ mới hỏi phải chăng các hạ muốn đi qua?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Trong sân này hoa nở đẹp quá tại hạ muốn thưởng ngoạn một chút cũng không được ư?

Đại hán cứng họng không biết nói sao, bỗng nghe thanh âm một lão già cất lên bảo đại hán :

- Lý sư phó, sư phó vẫn không chịu thay đổi tính nết vị này là người đọc sách nên lịch sự một chút.

Lão già từ trong phòng đi ra nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Thừa tướng công, y là người thô lỗ xin tướng công lượng thứ.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão gần đến sáu chục tuổi mặt mũi hồng hào liền nghĩ bụng :

- Nội công lão này không phải là hạng tầm thường.

Chàng liền đáp lễ nói :

- Không dám! Tiểu sinh cùng vị sư phó đây bắt quá nói chơi một chút có gì đáng kể đâu? Xin lão trượng cho biết quý tính đại danh được chăng?

Lão già cười ha hả nói :

- Người đọc sách quả nhiên lịch sự. Công tử ơi, mời công tử vào phòng lão phu nói chuyện một chút nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Tiểu sinh chỉ sợ làm phiền lão trọng.

Lão già đưa chàng vào phòng mời ngồi rồi cười hỏi :

- Lão phu là Yến Bình, xin công tử cho hay tôn tính đại danh?

Thiết Kỳ Sĩ đã thay đổi sắc mặt thành màu vàng lẫn màu đen trở nên người già một chút, hiển nhiên chàng không còn anh tuấn như trước chàng tươi cười đáp :

- Tiểu sinh là Thiết Kỳ Sĩ ra ngoài du học đã lâu năm.

Lão già cười hỏi :

- Coi nét mặt công tử cũng đủ biết là một kẻ sĩ dày dặn phong sương, xin hỏi công tử từ đâu đến rồi còn đi đâu nữa?

Thiết Kỳ Sĩ không thay họ đổi tên vì lẽ danh tánh chàng đến nay rất ít người biết, chàng cười đáp :

- Tiểu sinh có hai người thân thích ở Bắc Kinh, chuyến này muốn xuống kinh thành du ngoạn đồng thời thăm bà con. Lão nhân gia, ngoài cửa tiệm có cắm một cây tiêu kỳ phải chăng đó là tiêu cục của lão trọng?

Lão già lại hỏi :

- Chính thị. Phải chăng công tử từ Thiên Tân tới?

Chàng buột miệng đáp :

- Đúng thế! Đáng tiếc gần đây giang hồ không được yên tĩnh đi đường gặp lắm phen sợ hãi.

- Trong mình không mang nhiều đồ vật thì công tử bất tất phải quan tâm. Lão phu chuyến này đến Thiên Tân để giao hàng sáng mai định do đường nhỏ để về kinh, nếu công tử không rảnh thì đi với bọn lão phu để đến kinh.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêng mình đáp :

- Đa tạ lão trọng, vì tiểu sinh còn có hai người nhà là nữ lưu không dám đi đường nhỏ sáng mai phải mượn xe lên đường.

Lão già ồ một tiếng đáp :

- Thế cũng hay ngồi xe ngựa đi đường quan đạo đỡ cực nhọc hơn.

Thiết Kỳ Sĩ đứng lên toan cáo từ thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng người hô :

- Nhị gia! Đại gia đã tới rồi.

Lão già liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Xin lỗi công tử, nghĩa huynh của lão phu đã tới. Mời công tử ngồi chơi một lúc, lão phu đi hội diện với y một lúc rồi trở lại bồi tiếp.

Thiết Kỳ Sĩ cũng đứng lên đáp :

- Lão trọng cứ tùy tiện, tiểu sinh xin cáo từ.

Bỗng ngoài cửa có tiếng lão già hỏi :

- Lão nhị! Trong phòng có khách ư?

Một người đẩy cửa bước vào, đây cũng là một lão già. Thiết Kỳ Sĩ bị Yến Bình giữ lại nói :

- Nghĩa huynh đã tới, công tử hãy ngồi chơi một chút.

Chàng thấy lão già mới vào lối ngoài bảy chục tuổi mà tinh thần vẫn tráng kiện thì nghĩ thầm :

- Nội công lão này cũng rất cao thâm

Yến Bình cười nói :

- Thừa đại ca, đây là Thiết công tử cũng trọ ở điểm này.

Lão già kia chấp tay nói :

- Lão phu là Hồng Phi nay được gặp công tử rất lấy làm hân hạnh.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêng mình đáp lễ, Hồng lão nhân nhìn Yến Bình nói :

- Lão nhị, Tây Lộ tiêu chúng ta đã xảy chuyện rồi.

Yến Bình kinh hãi hỏi :

- Xảy chuyện ở chỗ nào?

Hồng Phi đáp :

- Xe tiêu vừa tới Thiết Linh quan thì bị cướp, còn may người không bị thương.

- Đã điều tra ra là những nhân vật ở đâu hạ thủ với chúng ta chưa?

- Những bang phái lớn hai mặt Nam Bắc đều thám thính cả rồi, những nhân vật này có điều cổ quái. Khi đó chỉ có bảy tám người xông vào trường đấu những sư phó của bên ta không ai là đối thủ của địch nhân.

- Bây giờ đại ca tính sao? Chúng ta không quay về Bắc Kinh nữa chăng?

- Chúng ta vẫn trở về Bắc Kinh. Tây Lộ đã có lão Tam và lão Tứ đi điều tra.

- Tổng cục có việc gì không?

- Cửu Vương phủ có mật lệnh đưa tới, chẳng bao lâu sẽ triệu bọn ta ra làm việc ngoài quan ải.

Thiết Kỳ Sĩ thấy không tiện nghe chuyện riêng của họ liền cáo từ về phòng. Chàng hỏi Lê đại nương :

- Những nhân vật ở Cửu Yên tiêu cục đại nương có quen biết ai không?

- Lão thân chưa gặp qua, họ tên thì có biết. Trọng phu ta hùng bá võ lâm nên những nhân vật nổi tiếng trong thiên hạ lão thân đều được nghe nhắc tới.

- Văn bối vừa gặp một lão họ Hồng một lão họ Yến, xem chừng hai lão đều là những nhân vật trọng yếu trong Cửu Yên tiêu cục.

Lê đại nương ồ lên một tiếng nói :

- Thế là thiếu hiệp đã gặp hai vị Phó tổng tiêu đầu của Cửu Yên tiêu cục rồi. Lão Hồng là Đệ nhất Phó tổng tiêu đầu Hồng Phi, lão Yến là Đệ nhị Tổng tiêu đầu Yến Bình. Bọn họ có mười người anh em kết nghĩa nên gọi là “Cửu Yên thập long” võ công đều rất cao cường.

- Thế thì đúng rồi! Văn bối còn nghe Hồng Phi nói mới đây Tây Lộ tiêu của Tổng tiêu cục vừa xảy chuyện. Hiện nay chưa điều tra ra được ai đã cướp món tiêu đó.

Lê đại nương kinh hãi hỏi :

- Tiêu cục này có mối giao tình với các bang phái trên chốn giang hồ thì bọn người hạ thủ này là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mười phần có đến tám là Cô Mộ môn, văn bối không tiện nhắc nhở cho bọn họ biết.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thiết Phụng Hoàng đánh tan quân Cổ Mộ

Lê đại nương nói :

- Tiêu cục này có mối liên quan với quan tư dù mất tiêu ngàn trăm lạng bạc cũng không vào đâu. E rằng quan nha còn điều tra gắt gao hơn cả tiêu cục.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vụ này ra làm sao?

- Chủ nhân tiêu cục có mối liên hệ thân bí với Cửu thân vương, nghe nói y là một nhân vật võ công tuyệt thế.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Tên họ người đó là gì?

- Lão thân không biết họ tên chỉ nghe nói ngoại hiệu là Hắc Minh Châu thậm chí họ là nam hay nữ cũng không rõ.

- Nếu vậy cần phải coi chừng đồng thời muốn cho đại nương từ nay được yên thân, vẫn bố trí tìm cách kết giao với môn hộ này.

Văn Đế Đế hỏi :

- Phải chăng đại ca muốn đưa đại nương vào yên trí trong tiêu cục?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó rồi tùy cơ hành động.

Văn Đế Đế đột nhiên nghĩ tới điều gì liền đưa ra một nghi vấn hỏi :

- Kỳ ca! Giữa Kỳ ca và Cửu Yên tiêu cục chẳng có mối liên quan gì trước kia cũng chưa biết hai lão đó, thế mà họ đem việc trọng yếu ra nói trước mặt Kỳ ca, hay là họ có ý hoài nghi gì chăng?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói sững sốt rồi gật đầu đáp :

- Tiểu huynh thật chưa nghĩ tới điểm này.

Lê đại nương nói :

- Có thể vì hiện giờ họ không chuyển vận xe tiêu đồng thời thiếu hiệp lại hóa trang làm người đọc sách.

- Không phải, chắc bọn họ có chỗ dụng ý nhưng chúng ta chẳng xung đột gì với họ thì họ nghi ngờ cũng không sao.

Lê đại nương gật đầu ba người ngồi nói chuyện lúc nửa rồi bà cùng Văn Đế Đế vào phòng trong nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau Thiết Kỳ Sĩ mượn một cỗ xe ngựa bỏ cả binh khí của Lê đại nương vào bọc hành lý, ba người ăn cơm xong lên đường. Nhà điểm phát giác ra dung mạo Thiết Kỳ Sĩ có điều khác lạ nhưng hấn chỉ để bụng đi nhiên không dám nói ra. Rồi khỏi khách điểm Thiết Kỳ Sĩ mượn một con ngựa để mình cưỡi đi sau ngấm ngầm bảo vệ, đi ba ngày liền hai lần đổi xe ngựa hôm ấy ba người đến một thị trấn lớn. Vào điểm Cao Bì lúc giữa trưa chuẩn bị ăn cơm xong rồi lên đường.

Vừa ăn cơm xong đột nhiên thấy một toán kỵ mã xuống ngựa ở trước cửa điểm Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi Lê đại nương :

- Bọn họ cũng đến rồi ư?

Lê đại nương ngoảnh thấy tám người ở ngoài cửa điểm tiến vào là sáu đại hán và hai lão già liền hỏi :

- Bọn họ là ai?

- Bọn người ở Cửu Yên tiêu cục.

Lê đại nương ồ một tiếng nói :

- Bọn họ đã bảo đi đường tắt thì đáng lẽ đến trước chúng ta mới phải.

- Hoặc giả giữa đường họ lại gặp biến cố, để tại hạ ra hỏi coi.

Chàng đứng dậy tiến ra nhìn hai lão già nói :

- Hồng lão trượng! Yên lão trượng! Chúng ta lại gặp nhau đây.

Hai lão nghe gọi cũng ồ lên một tiếng hô :

- Thiết tướng công!

Trong quán đông khách rồi chỉ còn một bàn trống tiểu nhị liền đưa vào ngồi, Thiết Kỳ Sĩ theo sau lưng cười hỏi :

- Các vị lão trượng không về Bắc Kinh ư?

Hồng Phi cười đáp :

- Thiết tướng công, bọn lão phu cũng đi đường lớn.

Thiết Kỳ Sĩ cười thầm nghĩ bụng :

- Té ra là thế, bọn họ nãy lòng ngờ vực chúng ta rồi.

Ngoài mệnh chàng tươi cười nói :

- Thế thì hay quá đi với nhau cho có bạn hữu.

Yên Bình nói :

- Mời Thiết tướng công ngồi đây chúng ta uống một chung đã.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Xin lỗi các vị thật tình vẫn bồi ăn cơm rồi các vị bắt tất phải khách sáo.

Chàng chấp tay nói tiếp :

- Bước tiền đồ chúng ta còn gặp nhau.

Hồng Phi nói :

- Thiết tướng công chúng ta không cùng đi với nhau được ư?

- Xe ngựa đi chậm hơn nhất định các vị sẽ theo kịp.

Chàng quay về bàn mình khẽ bảo Lê đại nương :

- Đúng là bọn họ rượt chúng ta rồi, chúng ta đi phải coi chừng.

Lê đại nương cười nói :

- Mình làm cho họ không kịp ăn no.

Bên kia Thiết Kỳ Sĩ hô hoán xa phu mấy người lại thượng lộ, lúc ra khỏi thị trấn ngoài đường xe ngựa nhộn nhịp mà toàn là khách thương ở phương Bắc. Bọn Thiết Kỳ Sĩ đi chừng hơn chục dặm bỗng nghe phía sau tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm nổ đồng thời một lão già cười ha hả lớn tiếng hô :

- Thiết tướng công, bọn lão phu theo kịp rồi.

Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại thấy tám con ngựa chạy nhanh như gió rượt tới, chàng cười thầm nghĩ bụng :

- Mấy lão này lại uống một phen nhọc lòng.

Chàng dừng ngựa lại mỉm cười đáp :

- Các vị mau lẹ quá nhỉ, ăn cơm xong lại đuổi được bốn mươi dặm rồi.

Hồng lão đi trước cười nói :

- Mời tướng công cứ thượng lộ hà tất phải nhường bước?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ chưa đến Bắc Kinh bao giờ dọc đường mong được các vị chỉ giáo.

Hồng Phi cười hỏi :

- Người nhà tướng công ở trong thành hay ở ngoại ô?

Chàng buột miệng đáp :

- Ở ngoài thành nhưng lâu nay chẳng được tin tức gì.

- Những nhà ở thường di động luôn lâu nay không có tin tức hay là dọn đi nơi khác, phạm vi thành Bắc Kinh rất rộng mà dọn nhà đi rồi là khó kiếm lắm đấy.

- Vì thế tại hạ mới hoang mang.

Đột nhiên phía trước có tiếng người nhón nháo Yến Bình chạy theo kịp Hồng Phi nói :

- Đại ca, dường như mặt trước đã xảy chuyện rồi.

- Chắc lại giữa nhà buôn có điều xích mích phải một tên sư phó chạy lên xem sao.

Một tên tiêu sư vung roi giục ngựa con ngựa của hắn thét lên một tiếng vọt đi thuật cưỡi ngựa của hắn rất cao thâm. Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy ca ngợi :

- Những vị sư phó của quý cục toàn là nhân tài.

Hồng Phi cười khanh khách đáp :

- Tướng công, chuyến đi này của lão hủ đúng là ăn com trên lưỡi dao, nếu mình không có chút bản lĩnh gì thì ai ai mượn?

Đi chưa được một dặm tên tiêu sư vừa rồi quay lại lớn tiếng la :

- Hồng bát, bên kia núi đã xảy một trường đại chiến.

Hồng Phi vội hỏi :

- Có biết vì nguyên nhân gì không?

Tiêu sư đáp :

- Chỗ góc quanh trên đường lớn bị bít lối xe ngựa cùng người đi đều bị cản trở cưỡi ngựa cũng không qua được.

Hồng Phi quay lại bảo Yến Bình :

- Lão nhị, nhất định đây là người võ lâm khai diễn cuộc chiến đấu, lão nhị thử đến coi.

Lão lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Công tử, xe ngựa của quý quyền phải dừng lại cho mau phía trước nguy hiểm lắm.

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ kinh hãi nói :

- Làm thế nào bây giờ?

Hồng Phi thấy Yến Bình đi rồi nói :

- Tướng công đành phải chờ cho họ giải quyết xong vụ này rồi mới đi được.

Lão lại quay về phía sau lớn tiếng hô :

- Các anh em, chúng ta phải hỏa tốc tiến lên.

Lão tung ngựa đi trước chạy nhanh như gió, Lê đại nương và Văn Đế Đế mở rèm xe ra vội hỏi :

- Chuyện gì vậy? Dừng xe lại ư?

Thiết Kỳ Sĩ giục ngựa tới gần cười đáp :

- Trên đường lớn phía trước bị cản trở nghe nói nói có trận đánh nhau.

Tên xa phu nghe nói cả kinh hỏi :

- Công tử vậy chúng ta quay lại hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng nói :

- Chúng ta cần phải đi quay lại thế nào được.

Xa phu cất giọng kiên quyết đáp :

- Xe ngựa là cái tiểu nhân trông vào để sinh sống, chuyến này tiểu nhân đành bỏ cuộc.

- Vụ này có liên can gì tới chúng ta đâu can chi người phải sợ.

Tên xa phu lập tức quay đầu ngựa lại lớn tiếng :

- Việc đến nơi rồi, tiểu nhân sợ mạng mình cũng không giữ được. Công tử ơi! Xin công tử mướn xe khác quách tiểu nhân đành quay lại thôi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy khuyên không được liền nhăn nhó cười nói.

- Thôi được! Ta cũng không làm khó dễ người đâu.

Chàng nhìn Lê đại nương nói :

- Đại nương cùng Đé Đé xuống xe đi.

Chàng móc một nắm bạc vụn đưa cho phu xe nói :

- Người đã đi được mấy chục dặm vậy ta trả cho bấy nhiêu.

Phu xe ngần ngại đón lấy bạc rồi đáp :

- Công tử thực là người tốt, xin lượng giải cho tiểu nhân thật có điều không phải.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy xuống ngựa cười nói :

- Vụ này không thể trách người được vậy người về đi.

Lê đại nương nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thiếu hiệp vậy chúng ta đành đi bộ chạy lên coi tình hình.

- Tiếng đánh nhau dường như ở góc núi trước mặt, chúng ta rẽ vào đường nhỏ bên mé tả lên trên núi kia là ngó thấy.

Văn Đé Đé nói :

- Chúng ta lấy sẵn bảo kiếm cầm tay đề phòng bọn Cổ Mộ môn giờ trò ma quỷ.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu giục :

- Vậy Đé Đé cùng đại nương thay đổi hình dạng lẹ đi.

Khi ba người lên đến đỉnh núi cao nhất thì dưới chân núi đang đánh nhau kịch liệt số người mỗi lúc một đông. Lê đại nương đột nhiên nói :

- Thiếu hiệp, bọn đánh nhau chia làm năm chỗ dường như những nhân vật ở tiêu cục cũng thêm nhiều người.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp :

- Phải rồi, xem chừng cuộc chiến đấu này rất khốc liệt.

Văn Đé Đé kinh hãi nói :

- Bên kia toàn là người che mặt có lẽ đúng là bọn Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai vị thử chú ý coi bên tiêu cục có một thiếu nữ công lực rất cao thâm, y ở trong khu rừng một mình chống với mười bảy tay cao thủ che mặt, lại còn

một thanh niên đứng trên đồng đất cao ở ngoài xa cũng góm lăm, một mình gã địch nổi mười bốn người.

Lê đại nương lại nói :

- Mau quay qua mé hữu, trên đồng ruộng lại có một đám người che mặt đi tới.
- Cái đó chứng minh đúng là bọn Cổ Mộ môn, các bang phái khác không có nhiều cao thủ như vậy.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đế Đế cùng đại nương lại giúp thiếu nữ, y có hỏi lai lịch thì nói bọn ta là người phái Thiết Phụng.
- Thế là Kỳ ca đem cả họ Thiết và Phụng Hoàng Thần đưa cả vào trong đó phải không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Từ nay ta dùng ba chữ “Thiết Phụng Yển” để lộ diện ngoài võ lâm.

Lê đại nương lại giục :

- Vậy thì cứ thế, chúng ta nên đi mau.

Văn Đế Đế liền đề tụ khinh công chạy theo Lê đại nương, nửa dặm đường chỉ trong chớp mắt đã đến nơi hai người lập tức xông vào vòng vây. Thiếu nữ kia thấy hai người mới tới một già một trẻ tướng mạo thông thường mà kiếm pháp rất cao cường vừa xông đã đã thương được hai địch nhân bất giác cả mừng hô :

- Phiền hai vị đến cứu viện, xin hỏi hai vị là cao thủ ở môn phái nào?

Lê đại nương đáp :

- Tiểu thư, chúng ta là người ở Thiết Phụng phái giữa đường gặp chuyện bất bằng nên giúp một tay tiểu thư bất tất phải quan tâm.

Thiếu nữ nói :

- Đại nương ơi! Bọn này như một lũ ma quái điên cuồng vừa thấy mặt tiểu nữ chẳng nói nửa câu đã động thủ liền.

Văn Đế Đế nói :

- Thưa, bọn chúng là những nhân vật ở phái Cổ Mộ môn làm cho giang hồ rối loạn xà ngầu.
- Thế ra chúng là bọn yêu nhân ở Cổ Mộ môn mà người võ lâm thường đồn đại. Muội muội! Cảm ơn muội muội có lòng chỉ điểm.
- Thưa! Phải chăng thư thư là sư phó ở Cửu Yển tiêu cục? Sau này thư thư chia công tác cho tiểu muội làm nhé.

Thiếu nữ cười mát nói :

- Muội tử! Muội tử cũng muốn làm ăn ư? Thế thì còn gì hay bằng.

Văn Đế Đế cất tiếng lah lạnh nói :

- Đại nương! Giết giặc đi để làm lễ kiến diện thì chúng ta sẽ có kẻ sinh nhai.

Thiếu nữ mắt thấy các nơi chiến đấu có điều khác lạ, đồng thời tai nghe thấy tiếng địch nhân rú lên thê thảm từng hồi không khỏi kinh hãi bật tiếng la :

- Là thiệt! Dường như có rất nhiều cao thủ đến trợ giúp chúng ta.

Lê đại nương thấy mấy chỗ địch nhân ngã lăn lông lốc cả mừng hô lớn :

- Đế Đế, thiếu hiệp đại hiển thần thông rồi chúng ta cũng đánh mạnh đi.

Văn Đế Đế cười nói :

- Chúng ta phsá vòng vây mà ra.

Lê đại nương hỏi :

- Tại sao vậy?

- Sĩ Kỳ mà thấy chúng ta trốn chạy nhất định y rượt đến hạ thủ chi bằng quyết đấu hay hơn.

Lê đại nương cười đáp :

- Được rồi vậy lão thân dẫn đường.

Mụ quát to một tiếng xông về phía Bắc đã thương luôn mấy tên, thiếu nữ cùng Đế Đế hộ vệ hai bên tả hữu thế nguy cấp lập tức phá giải. Địch nhân chỉ còn lại tám tên không ngần ngại can nổi nhưng vẫn liều mạng theo sau đuổi đánh. Thiếu nữ nhìn Đế Đế hỏi :

- Muội từ! Vừa rồi muội muội nói gì?

- Tiểu muội có vị biểu ca đang viện trợ tiêu sư bên kia đã đánh chết địch nhân nhiều rồi, tiểu muội mong y qua đây trừ diệt bọn này.

- Biểu ca của muội muội họ gì? Võ công y thật là cao cường.

- Y là Thiết Phụng Hoàng. Thử thử hãy coi kìa y đang xông tới.

Thiếu nữ chợt nhìn thấy một anh chàng thanh niên ăn mặc theo kiểu thư sinh với hai bàn tay trắng y xông vào bên địch như chỗ không người, chỉ trong chớp lát y đã tới sau lưng mà tiếng rú thê thảm bên địch vang lên không ngớt, đi không đầy mười trượng tám địch nhân đã ngã lảo ra. Thiết Kỳ Sĩ tới nơi nhìn Lê đại nương nói :

- Đại nương! Mau lên khu đất cao ở mé Bắc tại đó chàng thanh niên còn bị một số đông địch nhân bao vây.

Lê đại nương hỏi :

- Thiếu hiệp đi về phương nào?

- Hồng Phi và Yến Bình hai lão bị địch nhân vây hãm rất nguy cấp vẫn sinh e rằng xảy chuyện thất bại phải tới đó giải cứu, lát nữa tại hạ sẽ đến tụ hội với các vị trên khu đất cao.

Thiếu nữ thấy chàng tung mình vọt đi nhanh như chớp lẹ hơn cả chim bay bất giác thở dài ca ngợi :

- Nhân vật này thật võ nghệ siêu quần.

Văn Đế Đế cười nói :

- Y cấm hận nhất là bọn ma đầu ở Cổ Mộ môn chúng ta chạy lẹ lên khu đất cao.

Ba người chạy tới nơi thiếu nữ cất tiếng lạnh lùng hô :

- Ngũ ca! Bọn tiểu muội đến trợ thủ đây.

Ba người xông vào đám trùng vi tình thế lập tức thay đổi, hai chục tên che mặt liền bị phân tán và lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hộ giá Tam lão và bọn thiết vệ

Chàng thanh niên thấy chuyển bại thành thắng cả mừng lớn tiếng hỏi :

- Minh Châu! Ta đã thấy nhân vật cao thủ đó rồi sao y không tới đây?

- Y đi giải cứu cho hai vị Hồng, Yến. Ngũ ca, y mang hiệu là Thiết Phụng Hoàng.

Mấy người nói nói cười cười, đánh nhau mà vẫn ung dung bỗng thấy Lê đại nương và Đế Đế đánh ngã ba tên, bọn tàn quân bên địch thấy thêm người đến lại càng tuyệt vọng bỗng hú lên một tiếng rồi chạy trốn tứ phía. Thiếu nữ Minh Châu chống kiếm rượt theo miệng nàng hô :

- Ngũ ca đừng để chúng chạy thoát.

Thanh niên đột nhiên quát :

- Minh Châu, quay về thôi cái đó chúng ta tìm được rồi.

Thiếu nữ nghe nói dừng tay vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi :

- Tìm được ở đâu?

- Bọn chúng là người cướp tiêu, tuy ngân kim không thấy đâu nhưng công phẩm trọng yếu chưa đem đi kịp hiện còn ở trong sơn động dưới một gốc cây ở chân núi.

Thiếu nữ thở phào một cái nói :

- Thế là bọn này không biết người biết của chúng ta mau mau tới đó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Thử thử vụ này thế nào?

Thiếu nữ cười đáp :

- Muội từ kêu ta bằng Minh Châu thử hay hơn, ta cho muội muội hay bên Tây Vực tiến công Hoàng thượng một thứ bảo vật thêm vào một bộ phận ở biên cương tiến cống kim ngân. Đáng lẽ phải phái quân đội đi áp tải nhưng gần đây bọn giặc cỏ hoành hành trên chốn giang hồ, quan binh không phải là những tay đối thủ với người võ lâm nên giao cho Cửu Yên tiêu cục đưa tới Bắc Kinh. Đã vượt qua bao nhiêu lộ trình đều được bình an không ngờ vừa vào tới Thiết Lĩnh Quan liền bị bọn giặc cướp đón đường.

Lê đại nương hỏi :

- Bọn tiểu thư đến đây để điều tra món tiêu này phải không?

Thanh niên gật đầu đáp :

- Tại hạ dẫn một toán người đi điều tra bốn mặt khám phá ra bọn cướp ở nơi đây, đột nhiên bọn tại hạ bị chúng chặn đường.

Thiếu nữ hỏi :

- Ngũ ca biết chắc bảo sương ở đây chứ?

- Ta nhân cơ hội Minh Châu cùng các vị tiêu sư động thủ với quân giặc cướp ngấm ngầm chuẩn vào rừng dưới chân núi phát giác ra ba tên che mặt đem bảo sương đi chôn, trong lúc bất ngờ ta hạ sát ba tên đó.

Trời đã xế chiều thanh niên dẫn mọi người xuống chân núi tìm vào khu rừng rậm đến gốc cây gỗ đàn màu hồng lấy cái rương gỗ rồi theo đường lớn chạy thẳng về phía Bắc. Thiếu nữ thấy thanh niên không dừng bước lại vội la :

- Ngũ ca, chúng ta hãy đợi Thiết Phụng Hoàng đã chứ?

Thanh niên cười đáp :

- Đã có Hồng Phi đưa y tới, ta phải đem bảo sương về kinh ngay nếu còn thất lạc thì cả Cửu thúc cũng phải tội chứ đừng nói đến Cửu Yên tiêu cục nữa.

Chạy suốt một đêm sáng sớm hôm sau đến Lương Khánh Thành. Minh Châu thiếu nữ lúc vào thành nhìn Văn Đế Đế hỏi :

- Muội từ! Ngũ ca tiến kinh trước để y đi một mình chúng ta ở lại chờ tiểu huynh của cửa muội muội nên chăng?

- Dọc đường có sợ điều chi bất trắc chăng? Nếu không ổn thì phải theo đi.

- Đây cách kinh thành không xa mấy chắc chẳng có chuyện gì.

Lê đại nương nói :

- Thế là hay. Lão thân chỉ biết theo Văn cô nương và biểu huynh cô, y mà không đến thì lão thân và Văn cô nương không thể quyết định được. Có điều lão thân cũng muốn nói trước với công tử đây một tiếng.

- Té ra muội từ đây họ Văn, được rồi tiểu nữ sẽ cho Ngũ ca hay.

Thanh niên kia đã ra khỏi cửa thành khá xa thiếu nữ vội rượt tới gần lớn tiếng gọi :

- Ngũ ca, tiểu muội cần thương lượng với Ngũ ca.

Thanh niên quay lại chỉ thấy một mình Minh Châu liền hỏi :

- Thương lượng điều chi?

- Ngũ ca, phía sau còn một bà và một vị cô nương vẫn chưa biết thân phận chúng ta, nếu tiến kinh Ngũ ca nên quyết định đưa bọn họ vào cung.

- Đưa các vị đến Vương phủ của Cửu thúc không được ư?

- Nếu thế không ổn các vị chưa đến qua những chỗ lớn chỉ hiểu lễ tiết giang hồ, e rằng các vị có những cử động ngoài lễ nghi thì thật là khó coi.

- Vậy Minh Châu tính sao?

- Ngũ ca tiến kinh trước đi tiểu muội đưa bọn họ chờ Ngũ ca ở đây, nếu Hồng Phi cũng đến thì lão sẽ đưa hai vị về tiêu cục.

- Thiết Phụng Hoàng là một nhân vật phi thường ta muốn kết giao với y, để y đến tiêu cục là một điều khuất tất cho y.

Minh Châu cười đáp :

- Ở tiêu cục làm sao mà khuất tất, những nhân vật này không ưa lễ tục ở tiêu cục đối với họ chính là nơi thoải mái hoan lạc.

Thanh niên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Vậy khi biểu muội gặp y không nên nói dối, cứ mời y đến tiêu cục rồi ta sẽ tới ngay.

Minh Châu cười mát nói :

- Biểu ca thay đổi tính nết từ hồi nào? Đang ở địa vị một Ngũ vương tử lại đến bái phỏng một nhân vật giang hồ.

Thanh niên trịnh trọng nói :

- Nếu ta đáng kết giao thì chỉ có một gười này, đây triều văn võ chẳng một ai lọt vào mắt ta. Minh Châu! Biểu muội không được coi thường nhân vật đó nếu biểu muội thuận tình, biểu huynh sẽ làm ông mai cho.

Thiếu nữ cười rất tươi hỏi :

- Ngũ ca bảo Thất ca vẫn đề ý tới tiểu muội kia mà?

Thanh niên lắc đầu đáp :

- Lão Thất không lọt vào mắt tiểu muội hẳn chỉ là một nhân vật tầm thường mà thôi.

Thiếu nữ cười khàn khách nói :

- Thất ca cũng là một vị vương tử...

Thanh niên thở dài ngắt lời :

- Trước đây ta nhận thấy làm Vương tử chẳng có chi là thoải mái. Minh Châu, biểu muội đang riễu cợt cả ta nữa.

- Ngũ ca cũng là đáng anh hùng tiểu muội vẫn kính trọng, chắc cũng vì thế mà Ngũ ca đem lòng yêu mến Thiết Phụng Hoàng.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội đã nhận thấy Văn cô nương cùng Thiết Phụng Hoàng có mối cảm tình sâu đậm, tiểu muội chỉ hy vọng làm bạn với Thiết Phụng Hoàng vậy ông anh khỏi lên tiếng.

Thanh niên thở dài nói :

- Minh Châu! Biểu muội cũng là một nữ anh hùng. Hay lắm, chúng ta quyết tâm cùng bọn họ giao kết làm bạn tri kỷ.

Thiếu nữ gạt đầu thúc giục :

- Vậy Ngũ ca về thành đi đừng ăn cơm nữa, tiến kinh càng nhanh càng tốt.

- Biểu muội nhớ nói dùm ta một tiếng là ta sẽ đến tiêu cực tương hội.

Thiếu nữ chờ Lê đại nương và Văn Đế Đế tới nơi nàng cười nói :

- Ngũ ca không dừng lại. Thưa hai vị chúng ta tìm vào quán ăn cơm đã.

Vào quán rồi nàng hô :

- Lấy rượu nhắm hạng thượng hảo.

Nàng nhìn Đế Đế cười nói :

- Muội tử! Nơi đây chả có gì ngon, đến lúc vào kinh ta sẽ mời muội tử cùng đại nương một bữa thịnh soạn.

- Ba người kêu một mâm lớn còn bảo chả có gì ngon, thư thư khách sáo quá.

Thiếu nữ lắc đầu nói :

- Ta nói thật đấy, ở đây dù mất thêm tiền cũng không mua được thức ăn vừa miệng.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui về bữa cơm ăn mất nửa giờ mới xong. Lê đại nương ngẫu nhiên thấy hai tia mục quang cực kỳ sắc bén ngó ba người, bà không khỏi chần chừ động tâm thần khẽ huých khuỷu tay vào Đế Đế nói nhỏ :

- Cô nương, để ý trong góc phòng phía Tây có người đứng tuổi thái độ khác lạ.

Văn Đế Đế liếc mắt nhìn thấy người đó ăn mặc tầm thường đang cúi xuống ăn. Cô hỏi lại :

- Đại nương! Có điều chi khác lạ đâu?

- Mắt họ sắc như dao vừa mới chăm chú dòm chúng ta.

Thiếu nữ nheo mắt nhìn hẩn rồi hỏi :

- Dường như hẩn không đeo bình khí?

- Có đấy hẩn giấu trong bọc hành lý dài dài để bên chỗ ngồi, đúng là thanh trường kiếm người này chắc là bậc cao thủ phi thường.

Văn Đế Đế nói :

- Trừ phi họ ở Cổ Mộ môn còn ngoài bất tất phải lo ngại, chúng ta còn có thể chiến đấu với họ. Nếu là ở Cổ Mộ môn thì bọn này rất đông dễ xảy cuộc tỷ đấu là chúng quần công ngay.

Giữa lúc ấy bỗng thấy tên tửu bảo đưa một mảnh giấy tới gã cười nói :

- Thưa quý khách! Có vị khách quan kêu tiểu nhân đưa tới.

Lê đại nương đón lấy coi thấy trên giấy viết :

“Thưa Quận chúa! Ngũ ca ngộ hiểm may được Hộ giả Tam lão, Thập tam Bối tử và Ngọc tiền Tứ thập thiết kỵ đến đón tiếp. Sau một hồi kịch đấu đánh đuổi dư trăm tên che mặt Ngũ ca tuy bình yên vô sự nhưng tổn thương nguyên khí không thể tiếp tục tiến kinh tạm thời trú tại Phong Đài thành để tĩnh dưỡng. Xin Quận chúa cấp tốc đến huyện Phong Đài vào hoa viên ra mắt Ngũ ca. Hồng Phi kính bút.”

Lê đại nương coi rồi trao lại cho thiếu nữ nói :

- Thưa Quận chúa! Xin Quận chúa tha thứ cho lão thân đã thất lễ đây là thư của Hồng phó tổng tiêu đầu.

Thiếu nữ mỉm cười đáp :

- Đại nương bất tất phải khách sáo tiểu nữ không ưa lễ tục, đại nương cứ coi tiểu nữ như là người vô lâm là được không thì làm cho mọi người bị câu thúc. Trong thư nói gì vậy?

Nàng cầm lấy tờ thơ coi rồi thở dài nói :

- Tặc nhân thật lớn mật làm cản dám đến phủ huyện cạnh Hoàng thành cùng Ngũ ca hạ thủ. Thế thì chúng tạo phản rồi! Vụ này đến tai Hoàng thượng thì cả triều đình đều bị trừng phạt. Đại nương chúng ta đi thôi chắc thương thế của Ngũ ca rất nghiêm trọng.

- Té ra thư thư là một vị Quận chúa, còn Ngũ ca là ai?

Thiếu nữ cười đáp :

- Muội tử! Khi các vị gặp mặt cứ kêu y bằng Ngũ gia là được. Ngũ ca tức là Ngũ vương tử con cưng của Hoàng thượng, chuyến này Hộ giá Tam lão và Ngọc tiền Tứ thập thiết kỵ đều được phái đến để đón tiếp đủ tỏ Hoàng thượng coi Ngũ ca rất trọng yếu.

Lê đại nương nói :

- Quận chúa, người ngồi góc phòng phía Tây thấy chúng ta ra đi chắc là hấn theo rồi chúng ta nên tìm cách thoát ly hấn mới được.

Văn Đế Đế nói :

- Hồng Phi chắc ở ngoài kia bọn ta gặp lão sẽ bàn. Chắc lão cũng ngó thấy tình hình này rồi không vậy thì hà tất lão phải gửi giấy vào?

Quận chúa gật đầu nói :

- Muội tử nói rất có lý chúng ta đi thôi.

Ba người hối hả ra khỏi quán, vừa tới cửa đã thấy Hồng Phi vẫy tay, Quận chúa ngó thấy hỏi ngay :

- Có một mình Hồng lão thôi ư?

Hồng Phi vội nói :

- Mau tới quán trà ở mé tả nơi đây không tiện.

Lão dẫn ba người đi qua bốn đường phố lớn tới một quán trà lão nói :

- Xin vào trong kia nói chuyện.

Vào cửa rồi Hồng Phi lại dặn :

- Chúng ta phải chú ý đến gười đi đường.

Quận chúa liền hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Bốn mắt liền chú ý nhìn ra đường Văn Đế Đế bỗng la lên :

- Người đứng tuổi ngồi trong góc phòng lúc nãy.

Hồng Phi trịnh trọng đáp :

- Chúng ta thoát khỏi con mắt hấn rồi nhưng tạm thời đừng đi đâu.

Lúc này trong quán trà có nhà buôn già tiến lại nhìn Hồng Phi nói :

- Thân gia! Trước hết hãy vào nhà sau ngồi một lúc rồi do cổng hậu ra ngoài.

Hồng Phi gật đầu đáp :

- Thân gia! Thân gia bắt tất phải tiếp đãi, chúng ta chỉ ngồi một lúc rồi đi ngay lập tức.

Người kia dẫn bốn người vào hậu đường tự mình rót trà rồi rút lui. Hồng Phi nhìn Quận chúa nói :

- Ở thị trấn này rất nhiều nhân vật khả nghi, người vừa rồi là một nhân vật trọng yếu của bọn chúng. Lão phu bị họ theo dõi nhưng không hiểu lai lịch bọn chúng thế nào?

Lê đại nương lên tiếng :

- Có lẽ không phải bọn Cổ Mộ môn.

Hồng Phi nói :

- Thừa đại nương! Phải chăng tôn giá chính là Lê đại nương mà Thiết tướng công đã nói với lão gia? Bọn người đó phải chăng ở Quân Thiên bang?

Lê đại nương đáp :

- Hồng lão! Cách xưng hô của Hồng lão như vậy là trật rồi, lão thân còn ít tuổi hơn lão. Hời ơi! Lão thân đã thoát Quân Thiên bang đã lâu ngày trong bang lại trải qua nhiều phen thay đổi nên bây giờ lão thân không hiểu gì nữa.

- Nếu vậy chúng ta sẽ thử thách điều tra. Thiết tướng công cứu lão phu rồi bảo lão phu một mình tới đây để đưa tin cho Đại nương và Văn cô nương hay y còn nhiều việc khẩn yếu phải làm, nhất quyết sẽ gặp nhau ở ngoài đường hoặc giả y sẽ đến chỗ Ngũ gia. Thiết tướng công là một nhân vật phi thường võ công cao thâm khôn lường, nếu lần này không nhờ được y ra tay thì hậu quả của bọn lão phu khó mà biết được.

Lê đại nương cười đáp :

- Hồng lão và Quận chúa có lẽ chưa biết bọn lão thân cải trang.

Quận chúa kinh ngạc la lên :

- Thế ra đây không phải là chân tướng của muội tử và đại nương.

Văn Đế Đế cười nói :

- Thử thử có muốn coi chân tướng của bọn tiểu muội không?

Quận chúa xua tay nói :

- Tạm thời không nên khôi phục chân tướng để tiến kinh rồi sẽ tính, bây giờ cải trang là phải.

Hồng Phi cười nói :

- Lão phu đã được thấy chân tướng của Thiết tướng công, sao y lại đổi thành tướng mạo quái dị. Thật là cực kỳ thần bí đây là công hiệu về kỳ được của đại nương.

Lê đại nương cười nói :

- Kỹ thuật nhỏ mọn không bỏ làm trò cười cho liệt vị Hồng lão, chúng ta đi được rồi chứ.

Hồng Phi gật đầu đáp :

- Chúng ta do công hậu mà ra.

Quận chúa lúc lâm hành lại nói :

- Hồng lão, ai cho lão hay tin Ngũ gia ngộ hiểm?

- Cũng là Thiết tướng công, không biết sao y lại được tin tức rõ ràng và mau lẹ như vậy. Sau cuộc chiến đấu lão phu chạm mặt Thiết tướng công bốn lần, y vọt đi nhanh như chớp bay lại nhanh như gió lạ hơn nữa là nhất cử nhất động của lão phu đều không qua khỏi mắt y.

Quận chúa cười nói :

- Có thể mới là một nhân vật phi thường.

Mấy người ra khỏi quán trà hành động cực kỳ bí mật mới thoát khỏi tai mắt địch nhân, chạy tới canh năm thì đến ngoài thành Phong Đài, Hồng Phi vẫy tay cho mọi người vượt qua tường thành chạy vào hậu hoa viên ở huyện nha. Trên nóc nhà bỗng thấy bốn mặt tám phương đều có bóng đen xuất hiện Hồng lão vội nhìn Quận chúa nói :

- Bọn Thiết vệ sĩ đã nhìn thấy chúng ta rồi.

Lão đồng dặc hô :

- Quận chúa tới đó.

Một bóng đen chống kiếm tới gần thì lễ nói :

- Xin tham kiến Quận chúa!

Quận chúa xua tay đáp :

- Miễn lễ! Mau dẫn bọn ta vào ra mắt Ngũ gia.

Vệ sĩ lập tức phát ám hiệu những bóng đen từ từ lùi lại. H dẫn mọi người vào đại hoa viên xuyên qua những luống hoa đến chân một tòa lầu các rồi kính cẩn nói :

- Thừa Quận chúa! Ngũ gia ở trên lầu.

Trên lầu đèn hồng sáng tỏ nhưng không có tiếng người Quận chúa hỏi :

- Không có ai trông nom Ngũ gia ư?

Vệ sĩ đáp :

- Có Giá tiền Tam lão và một vị cao thủ ở Thiết Phụng phái.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quận chúa bày mưu chia trách nhiệm

Quận chúa “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Cao thủ ở Thiết Phụng phái ư?

Vệ sĩ đáp :

- Đó là thủ hạ của ông bạn với Ngũ gia, người này y đạo rất cao minh hiện đang điều trị cho nguyên khí của Ngũ gia phục hồi như cũ.

Quận chúa quay lại hỏi Văn Đế Đế :

- Người đó là ai?

Văn Đế Đế hoài nghi là sư ca Thiết Kỳ Sĩ, cô cười đáp :

- Nhân số của Thiết Phụng phái không có mấy, tiểu muội chỉ ngó thấy là biết ngay.

Quận chúa liền đi trước lên lầu, bỗng nghe trong thư phòng có tiếng người nói chuyện nhỏ nhẹ. Nàng liền cất tiếng trong trẻo hỏi :

- Ngũ ca đã khá hơn chưa?

Cửa thư phòng vừa mở tiếng của Ngũ vương tử vọng ra nói :

- Minh Châu! Các vị đã tới ư? Xin mời vào trong phòng này.

Bốn người bước qua cửa phòng thấy hai bên bày hai hàng ghế thái sư, ba vị lão già ngồi một bên là một nhà sư, một đạo sĩ và một lão nho đến ngoài bảy chục tuổi. Ba lão thấy Quận chúa vào đứng lên thi lễ nói :

- Quận chúa phải một phen tận khổ.

Quận chúa cũng thi lễ cười đáp :

- Mời ba lão tiên sinh cứ ngồi xuống, ba vị cũng phải một hồi cực nhọc.

Văn Đế Đế lại thấy bên kia ngồi hai người thì dĩ nhiên một người là Vương tử, còn nhân vật bên cạnh vào hạng trung niên hình dong cổ quái, cô không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Cha này mạo xưng là người của Thiết Phụng phái lâm thời của chúng ta, trong vụ này tất có cạm bẫy.

Nhưng cô vẫn thản nhiên lại nghe Quận chúa giới thiệu cô và Lê đại nương cho ba lão, nàng nói :

- Tam lão! Vị này là bạn của tiện thiếp mà cũng là nhân vật trợ giúp Ngũ ca rất đắc lực.

Tam lão đồng thanh cười nói :

- Ngũ gia cũng đã nhắc tới đại nương và cô nương.

Lê đại nương thi lễ nói :

- Kẻ dân phụ không dám tiếp nhận cách xưng hô của Tam lão.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Đó là chỉ thị của tại hạ, trong đó có cả tại hạ nhất luật đều xưng hô tôn giá là đại nương. Cũng như ở trong kinh người ta đều kêu tại hạ là Ngũ gia có thể mới tránh khỏi sự câu thúc theo lễ tục phiền phức. Mời đại nương và cô nương ngồi chơi.

Quận chúa vội hô :

- Muội từ! Ta đưa muội từ cùng đại nương đi tắm rửa đã.

Ngũ vương tử nói :

- Minh Châu! Ta đã chuẩn bị chỗ ở cho biểu muội, trong vườn hoa có một tòa tiểu viện tinh mịch cách đây không đầy hai chục trượng. Ta đã phái bốn tên tỷ nữ ở đó châu chực, biểu muội đi đi rồi lát nữa lại đây ta có việc muốn bàn với biểu muội.

Ngũ gia lại nhìn Hồng Phi nói :

- Hồng Phi lão! Lão đi gặp Yên Bình lão bọn họ ở cả trong nha môn.

Mọi người lui ra rồi, Quận chúa dẫn Văn Đế Đế xuống lầu đi về hướng Đông, bỗng nhìn thấy một tòa tiểu viện rất u nhã bốn mặt đều là mẫu đơn đầy hoa nở ngọn gió ban mai thổi hiu hiu đưa mùi thanh hương ngào ngạt bay ra bốn phía. Nàng cười nói :

- Muội từ! Nơi đây quả là cao nhã.

Vừa bước chân vào tiểu viện đã thấy bốn ả nữ tỳ vào lối mười bảy, mười tám tuổi ra nghênh tiếp Quận chúa cười nói :

- Trời sắp sáng rồi bọn người hãy đi ngủ chúng ta tự làm lấy cũng được.

Một nữ tỳ vội đáp :

- Thưa Quận chúa! Bọn nô tỳ không dám.

- Ta không giống như tiểu thư nhà quan đâu, từ nay không coi người khác là kẻ tôi mọi. Các người cứ cho biết đồ dùng ở đâu là tự ta đi lấy.

Bốn ả nữ tỳ khi nào dám bỏ đi, tuy Quận chúa không phiền trách nhưng huyện thái gia đã bảo rồi, không chừng huyện thái gia cũng tới nên chúng không dám bỏ đi vẫn phục thị rất là chu đáo. Quận chúa không sao được đành để mặc cho chúng hầu hạ, bọn thị nữ vừa chải đầu cho Quận chúa xong thì trời cũng vừa sáng chúng lại đem đồ điểm tâm vào. Đang ăn điểm tâm Văn Đế Đế bỗng nghe Lê đại nương nói :

- Cô nương! Lúc Quận chúa vào ra mắt Vương tử chúng ta ra ngoài hoa viên ngoạn cảnh, xem chừng nơi đây rất rộng rãi.

Quận chúa mỉm cười đáp :

- Được lắm, khi nào có việc tiện thiếp sẽ phái người đi mời hai vị.

Ăn điểm tâm xong Quận chúa tươi cười đi về phía lầu các. Lê đại nương nhìn bóng sau lưng Quận chúa mất hút rồi bà liền dẫn Văn Đế Đế ung dung ra khỏi tiểu viện đi vào giữa luống hoa bà khẽ nói :

- Văn cô nương! Thiếu hiệp tới rồi chúng ta có phải vào ra mắt không.

Văn Đế Đế giật mình kinh hãi hỏi :

- Y ở đâu?

Lê đại nương cười đáp :

- Người ngồi mé bên hữu bồi tiếp Ngũ gia chính là y đó, y lấy được vật của lão thân vận dụng một cách xuất thần nhập hóa. Cả lão thân cơ hồ cũng không nhận ra được vì y là một chàng thiếu niên mà biến thành người đứng tuổi.

Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Người đó là Kỳ ca ư?

- May ở chỗ cô trầm tĩnh không lên tiếng phiền trách y.

- Tại sao y lại cải trang để bịp cả Vương tử?

- Đó nhất định là chỗ dụng ý của y, có điều y làm thế nào cũng vẫn được Vương tử tín nhiệm.

Văn Đế Đế chưa kịp nói tiếp bỗng trong rừng hoa có tiếng người cười nhẹ nói :

- Ta đã cứu mạng y lại trị hết nội thương cho y, dĩ nhiên y phải tín nhiệm ta.

Văn Đế Đế nghe tiếng reo lên :

- Ủa! Kỳ ca.

Một hán tử trung niên tướng mạo cổ quái từ trong vườn hoa bước ra, chàng nhìn Lê đại nương thì lễ nói :

- Đại nương đã thấy giá tiền tam lão đó chưa?

Lê đại nương cười mát nói :

- Thiếu hiệp, giả tỷ không phải chính lão thân chế luyện được vật thì e rằng lần này cũng bị thiếu hiệp lừa gạt rồi. Chẳng lẽ thiếu hiệp đã phát giác điều bí mật trong chất thuốc mà cả lão thân cũng không hay.

Thiết Kỳ Sĩ thay hình đổi dạng rất khó coi. Cái mũi thu ngắn lại xấu xí là xấu, mắt nhỏ tí hí miệng rộng ngoác ra đến mang tai tưởng thợ điêu khắc lành nghề cũng không làm được đến thế mà thợ họa cũng không sao nghĩ ra được quái tượng như vậy. Bỗng nghe chàng cười đáp :

- Đại nương! Văn bối chỉ vận dụng chút công phu cho co da lại thôi.

Lê đại nương ủa một tiếng nói :

- Thế thì phải rồi. Thiếu hiệp, giá tiền tam lão làm sao? Nghe nói võ công của bọn họ rất cao thâm phải không?

- Đúng là võ công rất cao thâm nhưng giữa bọn họ với nhau không có hòa khí ai cũng có dạ riêng tư. Chỉ có lão nho sĩ là thực lòng quan tâm đến Vương tử, văn bối rất chú ý về điểm này.

- Thiếu hiệp, đó là việc bí mật trong cung đình chẳng liên quan gì đến chúng ta.

- Không được, văn bối rất ưa thích Ngũ vương tử từ nay văn bối sẽ bảo vệ y.

- Nghe nói giữa các vị Vương tử vì việc tranh đoạt ngôi thừa kế trong tương lai mà thường có những hành động không lựa chọn thủ đoạn. Chẳng lẽ thiếu hiệp cũng dễ mình bị lôi vào vùng nước xoáy đó?

- Văn bối coi Ngũ vương tử như người nhà, nếu y muốn làm Hoàng đế thì văn bối đã mặc kệ y nhưng y không có ý ấy nên văn bối không thể để kẻ phạm tặc hại y được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bao giờ Vương tử sẽ tiến kinh?

- Sáng mai, nếu y không vì tiểu huynh thì bữa nay đã lên đường. Tiểu huynh bảo bữa nay đi không được nên y mới trì hoãn lại.

Văn Đế Đế ngạc nhiên hỏi :

- Sao Kỳ ca không đi?

- Trước khi Văn muội và Đại nương chưa tới tiểu huynh yên tâm thế nào được? Dọc đường từ đây tới Bắc Kinh đều có thể lực của Quân Thiên bang và Cổ Mộ môn mấy bữa nay tiểu huynh đã điều tra ra rồi.

Lê đại nương hỏi :

- Nhân số của Quân Thiên bang có bao nhiêu tên?

- Khi đại nương còn ở trong Quân Thiên bang chia làm hai điện là Thiên Thần điện và Địa Thần điện. Nhưng hiện nay đã tăng thêm Nhân Vương điện và Quỷ Vương điện. Điện chứa hai điện này nghe nói ở xa và được Quân Thiên đế chứa đựng kỳ trân làm sinh lễ mời đến, nhân số ở bốn điện đã tăng lên nhiều những tay cao thủ hạng nhất không biết bao nhiêu mà kể.

Lê đại nương thờ dài nói :

- Lão bắt tứ đó tất có ngày diệt vong, mối duyên phận của lão thân với lão ta tuy hết rồi nhưng còn chút nghĩa phu thê mà gặp tình thế này là hết đường cứu vãn. Lão hãm mình mỗi ngày một xấu xa và hành vi vô đạo.

- Lão nhiều loạn giang hồ là việc nhỏ, nhưng hiện giờ họ đang phản đối nhà Mãn Thanh lại không coi trọng người Hán thế là sư xuất vô danh bại hoại vô cùng. Giả tỷ lão dụng cờ khởi nghĩa phản Thanh phục Minh tất người Hán xô nhau hưởng ứng nhưng lão lại giết người Hán quá tệ hơn người Mãn thành thế lưỡng diện thụ địch. Văn bối cũng ghét triều đình Mãn Châu nhưng lại chẳng thể viện trợ người Hán thật là lâm vào tình trạng mắc kẹt.

Văn Đế Đế hỏi :

- Kỳ ca tính thế nào?

- Khôi phục nhà Minh đã thành vô vọng nhưng vẫn phải quyết tâm ủng hộ người Hán. Còn đối với Thanh đình nhất định tự thủ bàng quan ngoại trừ Ngũ vương tử nếu y không muốn làm hoàng đế thì tiểu huynh chỉ hộ vệ một mình y mà thôi.

Lê đại nương gật đầu nói :

- Lập trường của thiếu hiệp rất chính xác lão thân kính phục vô cùng, chúng ta cứ theo đường lối đó mà hành động.

- Cái bảo sương kia Ngũ vương tử chưa vận về tới kinh thành nếu để thất lạc rất nguy hiểm cho y vì các Vương tử khác sẽ nhân vụ này mà sàm tấu với Hoàng đế.

- Thiếu hiệp tự mình đưa ra kiến nghị bảo vệ Vương tử vào kinh được chăng?

- Cái đó không ổn rồi. Một là hiện thời văn bối không thể để lộ chân tướng trước mặt tam lão vì trong lòng bọn họ có ý đồ đen tối. Hai là văn bối chưa được Ngũ vương tử tin cậy một cách sâu xa còn phải đề phòng y sinh lòng ngờ vực.

- Thế thì khó có biện pháp hoàn thiện trừ phi thiếu hiệp ngủ ở lâu các luôn bên mình Vương tử, bằng không thế thì có ngày phải dời xa.

- Bọn Cổ Mộ môn và Quân Thiên bang có nhân vật thần sầu nào ghê gớm không?

- Có đấy, thiếu hiệp chưa nghe nói tới các môn phái lớn đều bị mất cấp võ công bí lục ư? Võ công của bọn Cổ Mộ môn gần đây đã bao quát hết những phần tinh hoa của các môn phái lớn.

Thiết Kỳ Sĩ “ua” một tiếng rồi nói :

- Phải rồi! Lần trước lúc văn bối sắp hạ sát Hắc Quan lệnh chúa đã nhận thấy kiếm pháp của hắn giống kiếm pháp phái Thái Sơn nhưng không hoàn toàn đúng. Đó là Cổ Mộ U Linh đã một phen cải biến.

Văn Đế Đế nói :

- Nếu vậy chúng ta nên nói rõ cho Ngũ vương tử hay để y gia tâm đề phòng mới phải.

- Đến nay tiểu huynh vẫn chưa hiểu trong rương đựng báu vật gì, nhưng lúc này mà nhắc nhở y cũng bằng vô dụng trái lại y lại cho rằng mình khinh thường y quá. Tiểu huynh sẽ có biện pháp khác không để địch nhân cướp mất là xong.

Chàng lại dặn :

- Tạm thời đừng cho y hay về chân tướng của tiểu huynh trước mặt y cũng đừng nên đề cập tới.

Lê đại nương thấy đi rồi cười nói :

- Hộ giá tam lão dưới mắt không người lần này mất mặt rồi, mai đây còn nhiều màn hay nữa.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Đại nương! Chúng ta quên chưa hỏi đại ca ở đâu?

- Trong hoa viên này rất nhiều lầu các nhất định y không ở chung một lầu các với Ngũ vương tử.

Hai người thường ngoạn vườn hoa hàng nửa ngày đến giờ ăn cơm trưa mới về tiểu viện, Minh Châu đã về từ trước nàng thấy hai người vào liền cười nói :

- Hai vị cũng về rồi, tiện thiếp đang chờ các vị để ăn cơm.

Lê đại nương đáp :

- Hà tất Quận chúa phải chờ đợi, cứ dùng trước cũng được lão thân mãi xem hoa quên cả thì giờ.

Lúc ăn cơm bỗng thấy Hồng Phi hấp tấp chạy vào Quận chúa biết là có chuyện liền hỏi :

- Hồng lão! Chuyện gì vậy.

Hồng Phi trình trọng đáp :

- Thưa Quận chúa! Trong thành có rất nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện mà không rõ lai lịch.
- Đã bẩm báo Ngũ gia chưa?
- Bẩm báo rồi! Ngũ gia xin Quận chúa lưu tâm e rằng đêm nay sẽ xảy ra chuyện rắc rối.
- Tiệp thiếp biết rồi xin Hồng lão phái các tiêu sư đi giám thị các nơi trong thành nhưng đừng để xảy ra chuyện xung đột đến đêm lại thu cả về nha môn phòng bị.

Quận chúa lại nói :

- Xin đại nương cùng Văn muội tử ăn cơm thông thả, tiệp thiếp đến chỗ Ngũ gia hỏi xem đêm nay hành động như thế nào?

Lê đại nương đáp :

- Xin Quận chúa tùy tiện nhưng đừng quên xin Ngũ gia sai phái lão thân cùng Văn cô nương một phần công tác.

Quận chúa cười nói :

- Đại nương cùng Văn muội đều là bậc tướng tài, nếu có việc xảy ra nhất định phải nhờ các vị giúp đỡ.

Quận chúa hồi hã chạy lên lầu vào thẳng thư phòng thấy Hộ giá tam lão và Thiết Kỳ Sĩ đang bàn định kế hoạch để đêm nay đối phó với địch nhân. Ngũ vương tử vừa thấy nàng liền cười hỏi :

- Minh Châu! Hồng Phi đã đến chỗ biểu muội chưa?
- Lão tôi rồi nên tiểu muội chạy lên xem coi Ngũ ca bàn tính kế hoạch nào?
- Trịnh tráng sĩ đây đã dò la tin tức thì đêm nay bọn yêu nhân ở Cổ Mộ môn định đến để cướp báu vật. Mục đích của họ là đoạt chiếc bảo sương này ta muốn coi bọn chúng làm thế nào để cướp đoạt?

Quận chúa hỏi :

- Bọn chúng đã biết trong rương đựng gì chưa?

Ngũ vương tử đáp :

- Ân Hinh châu không còn là chuyện bí mật nữa bọn yêu nhân đã dò la được tin này từ bên Tây Vực.

Quận chúa nhìn nhà sư trong Tam lão nói :

- Hộ giá đại sư! Xin đại sư cùng chân nhân cho biết ý kiến.

Hòa thượng chấp tay nói :

- Thưa Quận chúa! Vừa rồi Trịnh thí chủ ở Thiết Phụng phái đây đã đưa ra cao kiến là nếu Vương tử tín nhiệm y thì đêm nay thì bản tăng và Kim Hải đạo hữu đây phụ trách việc trông coi bảo sương để lúc cần đến là đưa vào kinh ngay.

Quận chúa gật đầu nói :

- Ý kiến đó hay lắm.

Nàng quay lại nhìn Ngũ vương tử hỏi :

- Ngũ ca! Ngũ ca cũng quyết định như vậy chứ?

Ngũ vương tử gật đầu đáp :

- Bảo sương đã giao cho đại sư và chân nhân nhưng tới lúc đó thì không dùng rương để đựng bảo vật nữa.

Quận chúa hỏi :

- Tại sao vậy?
- Để trong rương không tiện đem đi đồng thời ta còn có sách lược khác.

Quận chúa ngạc nhiên hỏi :

- Sách lược thế nào?

Đạo nhân trong Tam lão cười nói :

- Dùng kế song bao.

Quận chúa “à” một tiếng rồi nói :

- Một bao đựng đồ giả.

Ngũ vương tử đáp :

- Đúng rồi! Đó là cao kiến của Trịnh tráng sĩ. Dùng hai tấm lụa vàng làm hai bọc một thật một giả chia cho đại sư và chân nhân giữ khiến địch nhân không biết của thật ở chỗ nào.

Quận chúa chợt động tâm cơ hỏi :

- Đã để đại sư và chân nhân coi bảo vật chưa?

Hòa thượng đáp :

- Quận chúa bất tất phải quan tâm, bản tăng không cần coi nữa vì tin rằng chẳng khi nào Vương tử lại chia làm ba.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Minh Châu! Báu vật chỉ có một khối của thật đưa cho ai? Nếu đưa cho đại sư thì khiến trách nhiệm của đại sư nặng nề hơn mà đưa của giả cho chân nhân thì ra lại coi nhẹ chân nhân, ta đang lấy làm khó nghĩ trong vụ này.

Quận chúa cười đáp :

- Cái đó dễ giải quyết lắm cứ đem những cái đó gói kín lại trước mặt chân nhân và đại sư để tiểu muội đặt vào giường phủ chăn lên, đoạn mời đại sư và chân nhân đồng thời thò tay vào lấy. Ai được cái nào là mang cái đó thế là công bằng.

Lão nho trong Tam lão cả cười nói :

- Chủ ý của Quận chúa thực là hay.

Ngũ vương tử cười ha hả nói :

- Minh Châu thông minh thực, được rồi cứ thế mà làm.

- Còn một điểm nữa là bất luận vị nào lấy được gói rồi dù chân dù giả cũng không mở ra nữa.

Đạo nhân cười khanh khách nói :

- Ý nghĩ của Quận chúa thật là lợi hại, nếu mình rò được của giả tất sẽ không chịu hết sức giữ gìn.

- Hẳn thế rồi! Cứ bảo vật mà không đưa đến trước mặt Hoàng thượng để cho thất lạc trách nhiệm trọng đại ngang nhau.

Hòa thượng chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Bất luận là chân hay giả mà để mất thì bất lực ngang nhau. Xin Quận chúa động thủ đi!

Quận chúa liền đem hai trái châu bọc lại, nguyên trái Ân Hình châu sắc tía coi chẳng có gì trân quý không ngờ người vô lâm lại nhận đó là vật báu vô thường. Quận chúa bọc xong đặt lên giường rồi lấy chăn phủ kín lại, đoạn tay không lùi ra nói :

- Xin đại sư và chân nhân vào lấy đi, lấy được rồi là dứt vào bọc liền chẳng hiểu của thật của giả về ai, các vị không được mở coi và đều phải giữ cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiết Kỳ Sĩ trở tài giết giặc

Hai lão tăng nhân liền theo lời thò tay vào trong chấn lấy một cái bọc nhỏ bằng lụa vàng rồi đút luôn vào trong bọc. Mọi người lại nói chuyện một lúc nữa về cách đối địch rồi mới giải tán.

Quận chúa ra khỏi lầu các nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trịnh tráng sĩ! Thiết Phụng Hoàng là nhân vật thế nào ở trong quý phái?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Y là sư đệ của tại hạ.
- Sao đến nay y còn chưa tới?
- Tính y lãng mạn quen rồi rất sợ câu thúc, không chừng y đã vào thành rồi cũng nên.
- Đêm nay tiện thiếp mong rằng tráng sĩ gia công bảo vệ Vương tử.
- Sư đệ của tại hạ đã ân cần dạy bảo vậy đến lúc đó tại hạ phải tuyệt đối gắng sức bảo vệ Vương tử.

Quận chúa gật đầu cười nói :

- Vương tử rất kính trọng lệnh sư đệ, y muốn cùng người đó kết nghĩa sinh tử đó là anh hùng tiếc anh hùng. Xin các hạ chuyển dùm lời đó tới lệnh sư đệ chắc y cũng không đến nỗi cự tuyệt.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ thở dài nói :

- Tệ sư đệ là một thảo dân được lọt vào mắt xanh của Vương tử là một phước lớn, tại hạ xin bảo đảm là y rất lấy làm vinh hạnh.

Quận chúa lắc đầu nói :

- Lệnh sư đệ là một kỳ nhân trong võ lâm, đã là một kỳ nhân tất nhiều tính tình đặc biệt người tầm thường chẳng thể đo lường nổi, các hạ đừng bảo đảm sớm quá. Có điều Vương tử một dạ chí thành may ra cảm động được y cũng chưa biết chừng.

Ra khỏi lầu các Thiết Kỳ Sĩ cáo biệt rồi về chỗ ở của mình. Quận chúa về tiểu viện liền đem kế hoạch vừa quyết định ở trên lầu các kể cho Văn Đế Đế và Lê đại nương nghe chẳng dấu diếm chút nào, nàng lại cười nói :

- Té ra Trịnh tráng sĩ ở Thiết Phụng phái lại là sư huynh của Thiết Phụng Hoàng, không ngờ vị này cũng là một tay mưu trí hơn đời.

Đến lúc hoàng hôn cả tòa Phong Đài thành từa hồ bao phủ một làn sát khí dày đặc. Quận chúa lại lên lầu các lưu Lê đại nương và Đế Đế ở tiểu viện để chờ tin tức.

Ăn cơm tối xong Quận chúa vẫn chưa xuống lầu, trong vườn chỗ nào cũng tối om vì đây là kế hoạch không được thắp đèn lửa, cũng không cho người thường ra vào hoa viên. Bọn tiêu sư ở Cửu Yến tiêu cục được điều động ra ngoài canh gác bốn mặt hoa viên. Lê đại nương đã cho bốn nữ tỳ lui vào hậu viện, bà cùng Văn Đế Đế nài nỉ gọn gàng lưng đeo trường kiếm lặng lẽ chuẩn bị hành động. Đột nhiên một bóng đen lọt vào tiểu viện Văn Đế Đế quát :

- Ai đó?

Bóng đen khẽ nói :

- Đế Đế! Ta đây mà.

Lê đại nương nói theo :

- Thiếu hiệp đã về.

Người mới đến đứng là Thiết Kỳ Sĩ, chàng khẽ nói :

- Địch nhân do bốn mặt tám hướng đã bao vây vành ngoài vườn hoa rồi, tổng số có đến mấy trăm tên chúng ta phải thận trọng. Hai vị hãy theo tại hạ.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

- Vương tử sợ yêu nhân sát người vô tội ở trong thành, bây giờ đã thay đổi kế hoạch chuẩn bị phá vòng vây ra ngoài dẫn dụ địch nhân đến đường lớn để động thủ, chúng ta phụ trách việc mở đường.

Lê đại nương nói :

- Phạm vi vườn hoa này rất rộng không sợ vạ lây bách tính, đồng thời ta ở trong bóng tối mà địch nhân ở ngoài sáng rất tiện việc động thủ. Sao lại bỏ ra ngoài?

- Vương tử đã quyết định rồi không thể canh cái được nữa, chúng ta đi thôi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Ai hộ vệ bên mình Vương tử?

- Lão nho trong Tam lão và Quận chúa bên tả có Thập tam Bối tử bên hữu có Tứ thập Thiết vệ, mặt sau còn hai lão tăng đạo chúng ta làm tiên phong. Những người ở trong tiêu cực đều mai phục trong huyện nha kế hoạch này kẻ ra chu đáo lắm.

Lê đại nương lại hỏi :

- Những người giữ bảo vật sao lại ở phía sau?

- Đó là kẻ khiến cho địch nhân không ngờ đồng thời lão nho lưng đeo bảo sương để làm mồi, có thể địch nhân mắc bẫy thật.

Lê đại nương lắc đầu nói :

- Trong Cổ Mộ môn chẳng thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, bọn Cổ Mộ hộ pháp kẻ cận yêu phụ đều là những lão ma đầu đảo điên, chẳng thiếu mưu kế gì.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Sao trước đây không thấy đại nương nhắc đến bọn người này?

- Lão thân bị thằng con bất hiếu làm cho tức quá đâm ra hồ đồ gần đây được thiếu hiệp hết sức chiếu cố lão thân mới dần dần phục hồi được linh trí nếu không thì đã thành kẻ khùng rồi. Hối ơi!..

Thiết Kỳ Sĩ thấy mình làm đụng tới mối thương cảm của bà liền tìm lời khuyên giải :

- Đại nương! Bất tất phải nghĩ đến chuyện dĩ vãng làm chi, đại nương cứ yên dạ vẫn bồi sẽ dùng lễ con cháu để đối đãi với đại nương. Nếu đại nương không rẻ bỏ thì vẫn bồi sẽ bái đại nương làm Can nương vì vẫn bồi cũng chỉ là đứa con cô độc.

Lê đại nương vội xua tay nói :

- Cái đó thì lão thân không dám nhận rồi, thiếu hiệp là một kỳ sĩ vô song trong võ lâm hiện nay, lão thân được thiếu hiệp chiếu cố đã là quá khi nào dám..

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên quỳ xuống nói :

- Can nương! Tiểu tử đã có lòng như vậy từ lâu.

Lê đại nương đỡ chàng đứng dậy xúc động nói :

- Đứng dậy đi! Đứng dậy đi, thiếu hiệp làm thế này khiến lão thân phải tổn thọ.

Văn Đế Đế cũng lạy xuống hô :

- Can nương! Can nương không rẻ bỏ tiểu nữ thì cứ gọi tên cũng được.

Lê đại nương mừng quá chảy nước mắt nghẹn ngào nói :

- Cô nương! Các vị là ân nhân cứu mạng lão thân lão thân còn được thấy ánh mặt trời là nhờ cô nương. Cô dậy đi, đáng tiếc lão thân không có gì làm lễ kiến diện.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Can nương! Tiểu tử từ nay có mẹ thì lễ kiến diện gì cũng không bằng.

Dứt lời chàng chạy lên lầu các, dưới chân lầu tuy yên lặng như tờ nhưng nhìn ra thấy bóng đen ló nhỏ Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đối xử là hạng người nào?

- Cái đó Văn muội cũng nên hiểu trong Thanh đình có rất nhiều Quận chúa và Thân vương. Nhưng chức Thân vương ở Mãn châu người ta kêu là Hối lạc, con thân vương được phong làm hồi tử, người Hán không được phong vương con các đại thần kêu là công tử.

- Võ công của bọn họ thế nào?

- Người Mãn bản tính hiếu võ, những hồi tử luôn là cao thủ mà không phải là những cao thủ thông thường trên chốn giang hồ.

Lê đại nương nói :

- Phải rồi! Những thân vương trong phủ đều kính phục những kỳ nhân võ lâm họ đều là sư phó các hồi tử. Các thân vương còn dùng thể lực tự nhân nuôi dưỡng các giáo sư cùng những cao thủ vào loại giáo đầu tất cả hơn trăm người. Vì thế mà phe Hắc đạo trừ những tay lớn mặt bàn lĩnh nghiêng trời mới dám đến kinh thành gây án mạng không thì chẳng đời nào hẻo lánh tới đây kiểm soát.

Văn Đế Đế lại hỏi :

- Còn Thiết vệ sĩ thì sao?

Lê đại nương đáp :

- Đó là những cao thủ đã được thân vương cùng các đại thần lựa chọn, có thể nói đều là những tráng sĩ tinh anh. Bọn họ cũng được dự vào đẳng cấp quan tư, thông thường họ được phụ trách việc bảo vệ trong điện Kim Loan nếu không xảy việc đặc biệt thì chẳng bao giờ phải họ ra ngoài. Không cần hỏi cũng biết đó là những tay võ sĩ tối cao ở Kim điện, Kim điện võ sĩ cao hơn Thiết vệ sĩ có hai mươi bốn người. Những người này phải lựa chọn cả mực thước cao thấp, võ công của họ chỉ kém Giả Tiền tam lão.

Thiết Kỳ Sĩ bật lên tiếng ồ nói :

- Can nương thật là biết nhiều hiểu rộng.

Bỗng thấy Ngũ vương tử ở trên lầu các xuống nói :

- Ba vị đến cả rồi, chuẩn bị hành động đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngũ gia, đoạn đầu phá vòng vây đến chỗ nào thì thôi.

- Nếu quân yêu không rượt theo thì dùng ranh giới huyện thành làm hạn định bằng yêu nhân rượt theo thì ra thẳng ngoài thành, các vị chạy qua Thiên Kiều để về tổng cục chắc bọn yêu nhân không dám kéo vào kinh thành.

- Ngũ gia định do Thiên Kiều vào thẳng Ngọ môn chăng?

- Không! Bản huyện trú ở Bắc Hải, Minh Châu trú ở Nam Hải. Ta về Bắc Hải trước các vị cứ nghỉ ngơi rồi tới Bắc Hải sau bắt tất phải thông báo chi hết ta sẽ dặn bọn họ là xong. Bất luận là Cửu môn đề đốc hay thủ vệ nội thành ở các nha cũng không ai cản trợ các vị.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn tiểu nhân đâu dám tiến vào cấm cung bắt tất Ngũ gia phải quan tâm, nếu bọn tiểu nhân không đi ngay thì tạm trú ở tiêu cục rồi sau sẽ tính.

Chàng vẫy Văn Đế Đế cùng Lê đại nương xông về phía Bắc vườn hoa, Ngũ vương tử trầm giọng nói :

- Toàn thể mọi người phải đi theo ngay để mà tiến.

Thiết Kỳ Sĩ đến chân tường bao mặt Bắc hoa viên liền nhảy vọt lên mặt tường đảo mắt nhìn quanh thì thấy trên nóc nhà cùng các góc phố tối tăm đều thấp thoáng có bóng đen, chàng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- Bọn Cổ Mộ môn quyết tâm đoạt ấn hình châu dường như chúng lại gia tăng nhân số.

Chàng nhìn về phía sau vẫy Lê đại nương cùng Văn Đế Đế liền nhảy lên mặt tường hỏi :

- Tình trạng ra sao?

- Về phía chính diện địch nhân đã tới mấy chục tên.

Chàng chưa hành động gì ai ngờ tai đã nghe tiếng đánh giết nổi lên ầm ầm, chàng không khỏi kinh hãi lắm bầm :

- Địch hân đã khởi sự rồi.

Bỗng nghe Ngũ vương tử ở trong bức tường hỏi :

- Trịnh tráng sĩ! Tình hình bên ngoài ra sao?
- Thừa Ngũ gia! Địch nhân đông quá xin Ngũ gia cùng nhảy lên quách.
- Nhưng nhị lão bị vây hãm chúng ta phải quay về...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Không nên biến đổi kế hoạch, chúng ta cứ xông ra.

Ngũ vương tử hỏi :

- Nếu mất bảo vật thì làm thế nào?
- Không thể mất được, xin Vương tử nhảy lên đi.

Sau Vương tử còn lão nho và Quận chúa. Vương tử cùng Thiết Kỳ Sĩ vừa xuất hiện liền bị bao vây. Thiết Kỳ Sĩ không nói gì nữa nhảy vọt ra ngoài đường, Lê đại nương thấy thế trong lòng nóng nảy bà lại ngo thấy rất đồng ý nhân xông tới vội quay lại nói :

- Vương tử! Không còn nghỉ ngơi gì được nữa địch nhân đã phát giác ra chúng ta rồi.

Ngũ vương tử vẫy tay một cái thì thấy lão nho và Quận chúa theo ra thì thấy địch nhân ào tới như nước vỡ bờ, bắt giặc Vương tử quát :

- Mau xông ra đi!

Lúc này phía trước Thiết Kỳ Sĩ đã có ngoài hai mươi tên chặn đường, chàng bật tiếng cười lật quay lại hô :

- Can nường! Xin Can nường cùng Đệ Đệ liệng kiếm lên.

Lê đại nương và Văn Đệ Đệ nghe nói chấn động tâm thần liền rút kiếm ra khỏi vỏ đồng thanh đáp :

- Sẵn sàng có rồi.

Hai người thuận tay liệng lên không một cái hai thanh bảo kiếm vọt ra hai đạo hào quang chênh chếch bay qua đầu Thiết Kỳ Sĩ. Ngũ vương tử lão nho cùng Quận chúa nhìn thấy đều kinh hãi vô cùng.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ giơ một bàn tay vạch thành đường tròn ở trên không, hai thanh bảo kiếm chớp mắt hóa thành hai đạo bạch quang tựa thần long uốn khúc lại bay quanh quần địch nhanh như điện chớp. Quần địch khiếp quá la ó rầm trời nhón nháo cả lên, tiếp theo là những tiếng rú thê thảm liên miên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc quần địch chết nằm ngổn ngang trên nóc nhà tiếng kêu la không ngớt. Bọn yêu nhân quả không sợ chết bốn mặt tám phương vẫn ào ạt xô tới. Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay một cái thu hút song kiếm trở về, chàng quay lại lớn tiếng hô :

- Xung phong.

Không ngờ lúc xông ra tới đường phố lại thấy một toán địch đứng cản đường chàng lại vung song kiếm lên uy thế rất khủng khiếp. Chém giết luôn năm lần không biết bao nhiêu người lúc này quần hào đã ra ngoài tường thành. Thiết Kỳ Sĩ đảo mắt nhìn quanh không thấy địch nhân ngăn trở liền vẫy tay nói :

- Ngũ gia! Xin Ngũ gia dẫn quần hào ra khỏi thành ngay đi tại hạ sẽ trở lại liền.

Ngũ vương tử vội hỏi :

- Bây giờ tráng sĩ đi đâu?

- Đại đội của chúng ta không xông ra được. Trong vườn hoa ít ra cũng có mấy trăm yêu nhân lại còn có những nhân vật chỉ huy đặc biệt, tại hạ phải quay về tiếp ứng.

Lê đại nương nói :

- Hải tử, ngoài thành đã không có địch nhân rồi.
- Địch nhân không thể bố trí một phạm vi quá rộng, hiện thời ngoài thành chưa có địch nhân.

Dứt lời chàng vọt người đi nhanh như điện chớp về phía hoa viên, Ngũ vương tử vỗ tay hô :

- Tiểu vương chỉ còn đường nghe theo y thôi, chúng ta đi thôi.

Ra ngoài thành quả nhiên không thấy một tên yêu nhân lão nho thờ dài nói :

- Quả là một bậc đại kỳ tài. Thiết Phụng phải mới thành lập mà chẳng bao lâu nữa sẽ trở nên lãnh tụ võ lâm.

Ngũ gia cười khanh khách hỏi :

- Lão Long cũng phải khâm phục chứ?

- Điện hạ được người này phò tá, tương lai...

Ngũ gia ngắt lời :

- Long lão! Đừng nói nữa sau này ta quyết không phải là người trong bọn phú quý.

Mấy người đi chừng hai chục dặm bỗng thấy một bóng người từ trên không hạ xuống đồng thời nghe rõ thanh âm Thiết Kỳ Sĩ cất lên :

- Tìm ra cả rồi, chúng ta phải gia tăng cước lực mà chạy, quần địch cố chết bám sát không chịu buông tha.

Lão nho hỏi ngay :

- Thiếu hiệp, hai vị tăng đạo thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng cười thần bí đáp :

- Đại sư và chân nhân đang liều mạng.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Tại sao bọn họ không ra?

- Đại khái các vị gặp mấy địch nhân không phải hạng tầm thường, coi tình hình thì dường như mất vật đó rồi hiện giờ hai lão đang đuổi về phía Tây.

Ngũ vương tử cả kinh hỏi :

- Mất vật báu rồi ư?

- Tại hạ đã đoạt lại được nhưng hiện giờ không nên cho đại sư và chân nhân hay vì hai lão đó mà biết thì địch nhân cũng biết.

Long hộ giá cười khanh khách reo lên :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Vương tử cũng được một viên đại tướng thiên hạ vô địch.

Ngũ vương tử cũng cười nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chỉ sợ thiếu hiệp không chịu làm đại tướng quân nhưng cái danh hiệu đó thật không làm, để ta ban cho thiếu hiệp làm tự hiệu.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đáng tiếc là bên đại tướng không có tên lính.

Quận chúa cười nói :

- Tiện thiếp nguyện làm nữ binh cho đại tướng.

- Quận chúa dạy quá lời.

Chàng quay đầu lại nhìn rồi cười nói :

- Các bối tử và Thiết vệ sĩ đều đến cả rồi, may ở chỗ chỉ có mười mấy người bị thương nhẹ chúng ta chờ họ một lát.

Ngũ vương tử vẫy tay nói :

- Không cần, chúng ta cứ tiếp tục đi.

Thiết Kỳ Sĩ lấy cái bọc nhỏ bằng lụa vàng hai tay đưa lên Ngũ gia nói :

- Xin Ngũ gia coi thử, chắc là đồ thật.

Vương tử đón lấy cười nói :

- Hà tất phải coi, già cũng đủ khiến ta cao hứng rồi.

Bọn Bối tử và Thiết vệ sĩ chạy tới người nào người nấy mình đều nhuộm máu đỏ hồng những chẳng một ai ra chiều mệt nhọc. Chúng chấp tay nhìn Thiết Kỳ Sĩ hô :

- Đa tạ thiếu hiệp đã giải vây.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Sao anh em lại nói vậy, chúng ta là bạn hữu cả mà.

Ngũ vương tử nhìn một tên bối tử cười nói :

- Bữa nay bỏ hết bối tử đi ta cho ngươi coi một tay cao thủ chân chính.

Tên bối tử này lối hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi già cũng lớn tiếng cười nói :

- Ngũ gia! Trịnh tráng sĩ đây chẳng khác gì cộp xông vào đàn dê, trong hoa viên bây giờ đầy xác chết chỉ có ba bốn chục tên chạy thoát.

Ngũ vương tử cả kinh nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế ra không phải là phá vòng vây mà quét tan quân giặc, thiếu hiệp đã giết bao nhiêu tên?

Bọn bối tử đồng thanh đáp :

- Bọn thuộc hạ đã điều tra rồi, đại khái hơn ba trăm tên. Những kẻ chạy thoát đều là hạng võ công tối cao trong bọn địch nhân.

Ngũ vương tử nắm tay Thiết Kỳ Sĩ thở dài hỏi :

- Sao thiếu hiệp không đưa ta cùng về để coi thiếu hiệp động thủ cho thích mắt?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Sau này còn nhiều tấn tuồng hay bọn Cổ Mộ môn chưa chịu buông tay đâu, Ngũ gia nên lo tới việc kinh sư sắp có đại loạn.

Ngũ vương tử nghe nói chấn động tâm thần liền vẫy tay hô :

- Vậy chúng ta phải đi mau!

Đoàn người đi suốt đêm mãi tới trời sáng mới tới gần kinh thành, Ngũ vương tử nhìn Tề Cách Lặc bối tử nói :

- Ngươi thay ta đưa bọn tráng sĩ về Cửu Yên tiêu cục và phải tiếp đãi trọng hậu, chiều nay ta sẽ qua đó.

Tề Cách Lặc bối tử đáp :

- Thưa Ngũ gia, ở tiêu cục không được sạch sẽ thuộc hạ xin mời tráng sĩ về biệt thự nơi đó cũng gần Bắc Hải rất là thuận tiện.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chỉ anh hùng mới tiếc người hào kiệt

Ngũ vương tử cười ha ha nói :

- Biệt thự của ngươi mà cũng để người khác trú ngụ ư? Hay lắm! Vậy ngươi đi đi!

Thiết Kỳ Sĩ được Tề Cách Lặc bối tử đưa ra ngoài thành, gã kêu một cỗ xe ngựa đưa chàng về biệt thự.

Biệt thự của tên bối tử so với nhà đại hào phú còn sang trọng hơn Thiết Kỳ Sĩ ở đó rất thoải mái Tề Cách Lặc sai hai tên a đầu và hai mụ bộc phụ hầu hạ

chàng lại trên một cỗ xe ngựa cho chàng du ngoạn. Những dinh viện ngoài biệt thự rất rộng rãi, mặt sau biệt thự có hoa viên tuy không lớn lắm nhưng đầy kỷ hoa dị thảo phong cảnh rất u nhã.

Văn Đế Đế và Lê đại nương thấy chỗ nào cũng đẹp nên rất vừa ý cô cười nói :

- Tiểu nữ muốn ở đây một thời gian.

Lê đại nương nói :

- Nhưng thiếu hiệp nhiều việc quá e rằng không ở được mấy hôm lại phải ra đi.

Hôm ấy ăn cơm trưa xong một tên nha đầu vào sảnh đường bẩm :

- Ngũ gia đã tới.

A đầu trong vương phủ nhận biết Vương tử là chuyện thường. Nhưng bọn chúng nhất loạt xưng hô Vương tử bằng Ngũ gia là điều đặc biệt tỏ ra Ngũ vương tử thực tình không có ý phân biệt sang hèn. Cũng vì thế mà Thiết Kỳ Sĩ nảy sinh mối hảo cảm với y, chàng vội nhìn Văn Đế Đế và Lê đại nương nói :

- Bữa nay chúng ta tiếp kiến Ngũ gia bằng chân tướng, tiểu tử đi đón y vào.

Lê đại nương nhìn a đầu hỏi :

- Chỉ có một mình Ngũ gia đến thôi ư?

- Bẩm đại nương! Có cả Minh Châu Quận chúa cùng đi. Các vị đều ăn mặc theo lối bình dân và đây là tập quán của các vị trong kinh.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Người khác thì cho họ cố ý giả bộ nhưng những vị này thực tình như thế.

Bữa nay chàng ăn mặc theo lối văn sĩ tao nhã càng tỏ ra tính chất ung dung, người chưa ra chàng đã lên tiếng :

- Ngũ gia! Sao Ngũ gia đến sớm thế?

Quận chúa và Ngũ vương tử đã tiến vào cửa lớn nghe tiếng chàng cả cười hỏi :

- Nơi đây ở được không?

Hai người thấy một người thiếu niên tuấn tú từ trong phòng đi ra đều rất đỗi ngạc nhiên. Quận chúa trở mắt lên nhìn, Thiết Kỳ Sĩ vẫn tươi cười đồng dạng đáp :

- Biệt thự này lịch sự quá chỉ có những bậc vương tôn công tử mới đáng ở, còn bọn tại hạ thật không xứng mời Ngũ gia và Quận chúa ngồi chơi.

Ngũ vương tử ra chiều kinh ngạc hỏi :

- Ô hay! Các vị đúng là Trịnh tráng sĩ ư?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Thảo dân là Thiết Kỳ Sĩ bái kiến điện hạ.

Ngũ vương tử rất đỗi hoang mang hai tay đỡ chàng hỏi :

- Đừng giờ trò khách sáo nữa, các hạ là ai?

Phía sau Lê đại nương và Văn Đế Đế cũng bước tới nói :

- Y là Trịnh tráng sĩ và cũng là Thiết Phụng Hoàng đang đứng trước mặt Ngũ vương tử đó.

Quận chúa kinh ngạc hỏi :

- Hai vị là đại nương và Văn muội đây ư?

Văn Đế Đế cười nói :

- Thưa thưa! Tiểu muội đã nói là bọn tiểu muội cải trang chứ không phải chuyện dối trá.

Quận chúa vọt lại ôm lấy cô nói :

- Muội tử! Muội tử đẹp quá nhi.

Văn Đế Đế nói :

- Chẳng lẽ thư thư không đẹp hay sao?

Ngũ vương tử nhảy lên hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Huynh đệ! Sao huynh đệ lại thay hình đổi dạng?

Thiết Kỳ Sĩ mời Ngũ vương tử ngồi xuống rồi đáp :

- Ngũ gia! Câu chuyện của thảo dân không thể nói một lời mà hết được. Xin để thảo dân thừng thẳng thuật lại.

A đầu bưng trà vào Thiết Kỳ Sĩ dặn chúng :

- Các người hãy ra ngoài, hễ thấy ai thì hãy lên tiếng cho ta biết rồi hãy đưa họ vào.

A đầu vâng dạ lui ra.

Thiết Kỳ Sĩ liền đem chuyện tâm sự thuật lại cho Ngũ vương tử nghe. Câu chuyện của chàng thuật lại một giờ mới hết Ngũ vương tử nghe chuyện xúc động thỉnh thoảng lại thở dài ra chiều ái ngại.

Quận chúa thở dài hỏi :

- Thiết tướng công! Bây giờ tướng công vẫn chưa điều tra ra được cừu nhân lạc lõng nơi đâu ư?

- Một phần gia nhập vào Cổ Mộ môn, một phần gia nhập vào Quân Thiên bang. Vì thế mà tại hạ đối phó với bọn môn đồ của hai thế lực này bằng bất cứ thủ đoạn nào, tại hạ cũng tin rằng còn một phần chưa hiểu lạc lõng nơi đâu dù sao tại hạ cũng phải điều tra ra cho bằng hết.

Ngũ vương tử nói :

- Hai vị hộ giá là đại sư và chân nhân đã về tới rồi và xin qui ẩn.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Họ đánh mất bảo vật tuy thảo dân đã đoạt về được nhưng họ cũng mất mất thỉnh cầu qui ẩn là biết điều, chắc Thánh thượng chuẩn cho rồi.

- Phụ hoàng nghĩ tới công lao hộ giá bấy lâu nay đồng thời các vị lại là sư phụ của tam ca và tứ ca vẫn cho ở lại triều, chỉ bỏ chức hộ giá. Bây giờ một lão được tam ca đón về còn một vị do tứ ca phụng dưỡng.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Thay thang mà không đổi thuốc, dời động mà không bỏ núi. Ngũ gia hiểu chưa đó là thảo dân nói thực.

Ngũ vương tử cười nói :

- Thế ra huynh đệ đã thấy rõ những tiểu tiết giữa anh em ta, có điều ta vẫn coi như không.

- Cái xảy nảy cái ung, xin Vương tử nên thận trọng.

- Muốn cho khỏi dây dầu ta quyết định không ở bên chảo mỡ, huynh đệ kiếm cho ta một chốn đào nguyên ngoài cõi tục.

- Nếu Ngũ gia có ý như vậy thì tam sơn ngũ hải thiếu gì chỗ ẩn thân.

Quận chúa nói :

- Thiết tướng công cũng dành cho thiếp một nơi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Sao Quận chúa lại nói vậy?

Ngũ vương tử đáp :

- Minh Châu là di muội của đại sư ca ta, y vốn tâm đầu ý hợp với ta hiền đệ không nên coi thường y.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Thế thì hay quá!
- Hiền đệ nghĩ cho ta một cái tên giả được chăng? Hiền đệ đi rồi bọn ta cũng chuẩn bị dòi đất kinh sư.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi lại :

- Trước mặt Hoàng thượng, Ngũ gia tâu thế nào đề ra đi?
- Ta đã nghĩ cả rồi, ta chỉ nói là đi ám phóng dân tình tất phụ hoàng ưng thuận ngay.
- Còn Vương phi thì sao?

Ngũ vương tử cười rộ đáp :

- Ta còn là một tên quan con.

Thiết Kỳ Sĩ ngó Quận chúa nói :

- Hay lắm! Từ nay cứ kêu Ngũ gia bằng Kim Ngũ là được. Kim là Kim chi ngọc diệp, Ngũ là vẫn giữ hàng thứ năm.

Quận chúa cười rất tươi nói :

- Hay lắm rồi, vừa ý tứ mà chẳng có chi kỳ lạ chắc hợp với tâm ý Ngũ ca.

Ngũ vương tử gật đầu nói :

- Còn biểu muội thì sao?
- Cái đó lại phải nhờ Thiết huynh.

Văn Đế Đế cướp lời :

- Thư thư kêu bằng Ngọc cô là được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ biết cô có ý lấy nghĩa ở chữ Kim Ngọc lưu duyên liền cười nói :

- Hay lắm! Hay lắm!

Ngũ vương tử cười nói :

- Văn cô nương có vẻ ngâm thơ thành thực mà bề trong cũng đáo để.

Quận chúa hiểu ý không khỏi bẽn lẽn đáp :

- Từ nay các vị cứ xưng hô như vậy là xong.
- Bản ý tại hạ muốn phó thác Can nương ở kinh sư cư trú nhưng bây giờ lại khó quyết tâm được. Dù bên ba bên ngoài cực nhọc nhưng tự mình có thể chiếu cố được cho Can nương, sáng mai tại hạ định đi về hướng Tây.

Ngũ vương tử hỏi :

- Sáng mai đã đi ư? Sao lại đi về hướng Tây?
- Tại hạ muốn điều tra nơi căn cứ của bọn Cổ Mộ môn, tà phái này có sáu chỗ sào huyệt tại hạ quyết tâm hạ thủ vào căn cứ địa.
- Bọn ta cũng đi theo, nhưng hiền đệ nán lại mấy bữa để ta sắp đặt công việc đã.

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm rồi đáp :

- Thôi được! Ngũ gia thu xếp càn lệ càn hay.

Quận chúa nói :

- Thiết huynh bồi tiếp đại nương và Văn muội đi du ngoạn trong thành, tiểu muội cũng phải chuẩn bị không thể bầu bạn với các vị được.

Lê đại nương đáp :

- Xin Quận chúa tùy tiện.

Quận chúa cười nói :

- Ngọc cô! Từ giờ xin kêu tiểu nữ bằng Ngọc cô đừng xưng hô Quận chúa nữa.

Văn đế đế cười nói :

- Tiểu muội thêm vào một chữ “thư” nữa.

Ngũ vương tử và Quận chúa cáo lui rồi Thiết Kỳ Sĩ liền dẫn Lê đại nương và Văn Đế Đế ra ngoài du ngoạn. Ba người ngồi xe ngựa đi xem hoa rồi rong chơi các đường phố lớn trong kinh thành đến chiều mới về. Hôm sau ăn cơm sáng xong bói tử Tề Cách Lặc trở về ngồi nói chuyện một lúc. Tề bói tử nói :

- Bữa nay tại hạ bồi tiếp các vị lên chơi Thiên Kiều, du ngoạn Thiên Kiều rồi chuyển qua Thiên đàn đó là hai nơi đặc biệt của thành Bắc Kinh mà đó là một chỗ có rất đông đảo khách giang hồ.

Chắc Tề bói tử đã được Ngũ vương tử cho hay trước nên bọn Thiết Kỳ Sĩ khôi phục lại chân tướng không làm cho gã sinh nghi. Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Chúng ta vẫn ngồi xe ngựa chứ?

- Không, tại hạ đã chuẩn bị bốn con tuấn mã, cưỡi ngựa tiện hơn và hành động cũng không bị câu thúc.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại hỏi Lê đại nương :

- Can nương có cưỡi ngựa được không?

Lê đại nương cười đáp :

- Lão thân sinh trưởng ở Tây Cương chuyên cưỡi ngựa đi đường, có điều mình già rồi không còn hoạt bát như các vị thanh niên.

Tề bói tử đi trước hán nhìn gã đại hán đứng trong sân hỏi :

- Đã sắp ngựa xong chưa?

Đại hán kính cẩn đáp :

- Trình bói tử, sẵn sàng cả rồi.

- Thế là xong việc, người có thể về được.

Thiết Kỳ Sĩ chiếu cố cho Lê đại nương rồi nhìn Tề bói tử nói :

- Xin bói tử dẫn đường cho, bọn tại hạ không thuộc lối đi.

Tề bói tử cười khanh khách nói :

- Đường phố thành Bắc kinh thật khó nhận, không thuộc đường thì muốn ra ngoại thành cũng vất vả. Có điều Thiên Kiều là nơi danh thắng hỏi người đi đường họ đều biết cả.

Cưỡi ngựa đi trên đường phố không phải chuyện lạ nhất là phụ nữ cũng rất nhiều, có điều không thể phóng ngựa chạy nhanh quá. Bốn người đi gần nửa giờ thì tới Thiên Kiều, quả là nơi danh sơn danh hải du khách chen vai thích cánh. Lúc này cưỡi ngựa còn khó hơn đi bộ Thiết Kỳ Sĩ sợ đụng phải người đi đường liền gọi Tề bói tử nói :

- Chúng ta xuống ngựa đi bộ quách.

- Xuống ngựa còn hông bết đi thế này người ta còn phải tránh mình.

Văn Đế Đế cười nói :

- Người ta thường nói vương tôn công tử oai phong bát diện hào khí tứ phương, các hạ là bói tử mà sao họ không lẩn tránh.

Tề Cách Lặc cười đáp :

- Đây là luật lệ của Ngũ gia, bất cứ ai ý thể hiếp người đều giao sang Tôn nhân phủ xử tội.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Vậy đúng là Vương tử phạm pháp cũng bị tội như thứ dân. Ngũ gia thật hay quá.

Lê đại nương đột nhiên lên tiếng :

- Coi kìa! Trong đám đông phía trước có chuyện gì rồi.

Mọi người nghe tiếng nghênh cổ lên nhìn thấy một đám người cầm đao kiếm áp giải một đại hán râu quai nón thân hình cao lớn. Đại hán này khắp mình máu me đây người chân đeo xiềng khoá phát ra những tiếng loảng xoảng. Tề bối tử thấy vậy cười đáp :

- Đây là Tổng bộ đầu ở phủ Cửu môn đề đốc giải một tên trọng phạm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng lão già đó là Tổng bộ đầu.

- Chính thị! Tay này võ công cao cường nên người ta kêu bằng Đồ Thành Tỏa, y xử án rất tinh minh chắc chẳng bao lâu sẽ được thăng lên làm Thiết vệ trưởng.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Võ công y liệu đương nổi chức Thiết vệ trưởng chăng?

Lê đại nương nói xen vào :

- Lão thân cũng nghe danh lão đã lâu, ba năm trước một mình y bắt được Liêu Đông thất hổ.

Thiết Kỳ Sĩ gó thấy đại hán bị áp giải là một nhân vật võ công rất cao thâm mà chẳng có vẻ gì sợ hãi cả vẫn tỏ ra anh hùng khí phách. Chàng chợt động tâm cơ cố ý lớn tiếng la :

- Đúng y rồi!

Tề bối tử kinh ngạc hỏi :

- Ai?

- Tại hạ muốn nói đại hán kia.

- Hấn làm sao?

- Tại hạ nhận được hấn và biết hấn là một tay hảo hán, hấn phạm tội gì vậy?

- Thiếu hiệp có muốn biết rõ không?

- Hấn bị Tổng bộ đầu áp giải thì tại hạ làm sao hỏi rõ được?

Tề bối tử cả cười nói :

- Danh khí của thiếu hiệp hiện nay dù muốn xin lão Phật gia ân xá cho một tên trọng phạm ở thiên lao cũng chẳng khó gì.

- Bối tử nói vậy nghĩa là làm sao?

- Tại hạ không nói ra e rằng thiếu hiệp vĩnh viễn không thể hiểu được.

Hấn dừng lại một chút rồi nói :

- Sáng sớm hôm nay lão Phật gia muốn triệu kiến thiếu hiệp, văn võ đại thần trong triều đình đều tâu thiếu hiệp là kỳ nhân đương thời nên mệnh lệnh cho thiếu hiệp làm Kim Điện võ sĩ trưởng, thiếu hiệp có biết câu chuyện thế nào không? Kim Điện võ sĩ trưởng chỉ một người làm được, đó là Võ trạng nguyên.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Rồi sau ra làm sao?

- Sau bị Ngũ gia ngăn trở, Ngũ gia đã biết rõ thiếu hiệp là hạng người nào chẳng bao giờ thiếu hiệp chịu làm cái đó.

Thiết Kỳ Sĩ thờ phào nói :

- Đúng là tạ ơn Ngũ gia, y chân chính là tri kỷ của tại hạ.

Tề bối tử nhìn phạm nhân áp giải gần đến rồi lớn tiếng hô :

- Trình đầu nhĩ! Ngươi áp giải phạm nhân nào vậy?

Tổng bộ đầu nghe tiếng liền vươn cổ lên nhìn ồ một tiếng nói :

- Té ra là bối tử, đây là phạm nhân mới bắt được.

Tề bối tử hỏi :

- Hắn phạm tội gì?

Trình đầu nhĩ trình trọng nói :

- Có mặt báo hắn là một tên gian tế ở Tây Vực trà trộn vào thành, Quân cơ đã hạ lệnh cho Đề Đốc phủ chắc sáng mai hắn bị xử quyết.

Tề bối tử kinh ngạc hỏi :

- Ngươi bắt được hắn trong trường hợp nào?

- Tên gian tế này đã ẩn nấp ở Thiên Kiều bảy tám ngày rồi, ty chức đến bắt hắn còn chống cự nên phải khó nhọc mới bắt được.

Tề bối tử nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các hạ biết rõ lai lịch hắn ư?

- Hắn quả là người ở Tây Vực nhưng bảo là gian tế thì oan uổng cho hắn. Nhất định hắn bị cừu nhân ám hại mới báo cáo như vậy.

Trình đầu nhĩ không biết chàng là ai hắn nhìn chàng mấy lần rồi ngập ngừng hỏi :

- Công tử đây là...

Tề bối tử cười khanh khách nói :

- Mấy ngày nay đường lớn hẻm nhỏ vang dội tiếng anh hùng là ai?

Trình đầu nhĩ nhảy bổ lên :

- Công tử đây là Thiết Phụng Hoàng ư?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Trình lão! Tại hạ đây được gặp rất lấy làm vinh hạnh.

Trình đầu vội đáp lễ nói :

- Thưa công tử! Xin công tử thứ cho lão hủ đây có mắt mà không người.

- Không dám! Không dám! Trình lão tên phạm nhân này làm sao gỡ oan cho hắn được?

Tổng bộ đầu thờ dài nói :

- Nếu không có công văn của Quân cơ xử trị thì dễ lắm.

Tề bối tử nói :

- Sẽ có Ngũ gia can thiệp với Quân cơ, người đã yên lòng chưa?

Trình đầu vội hỏi :

- Thiếu hiệp muốn đem hắn đi ư?

Tề bối tử nói :

- Nếu Ngũ gia cũng không được thì thiếu hiệp sẽ thân hành đến thỉnh cầu Lão Phật gia.

Trình đầu cả kinh nói :

- Thừa bói tử! Ty chúc có dám nói là không được đâu.

Hắn vội nhìn bọn thủ hạ nói :

- Mau tháo xiềng chân cho y.

Đại hán được tha rồi vẫn không nói gì chẳng ngẩng đầu lên cũng không nhúc nhích. Trình đầu nhĩ chấp tay nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đại hiệp! Mai một lão hủ xin đến bái phỏng bây giờ xin cáo biệt.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Đa tạ Trình lão có ý bao dung.

Trình đầu đi rồi Thiết Kỳ Sĩ nhìn đại hán nói :

- Bằng hữu! Tại hạ còn có một điều muốn hỏi ông bạn, ông bạn hãy đi tắm rửa thay đổi trang phục đến tối chúng ta lại hội diện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thiết Kỳ Sĩ tổ chức Quan ma đoàn

Đại hán ngẩng đầu lên giương mắt nhìn tỏ vẻ căm kích. Gã quay đầu rồi trở gót đi ngay.

Tề bói tử thở dài nói :

- Thiết hiền đệ! Liệu chiều nay y có trở lại không?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao Bối tử lại hỏi câu này?

Tề bói tử khẽ nói :

- Dường như hiền đệ cũng không nhận biết y.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười rộ hỏi :

- Tề bói tử! Bối tử có tán thành việc mạo hiểm của tại hạ không?

Tề bói tử khẽ thở dài nói :

- Ta nhận thấy là hiền đệ đã làm gì là không bao giờ xảy ra tai họa.

- Đa tạ Bối tử có lòng quá yêu.

Hôm ấy đi du ngoạn suốt ngày gần tối mới trở về ăn cơm. Thiết Kỳ Sĩ lại bồi tiếp Lê đại nương và Văn Đế Đế đến Thiên Kiều. Lần này ba người thi triển khinh công nhân lúc trời tối đi trên nóc nhà. Không ngờ chưa đến chỗ cũ bỗng thấy bảy bóng đen xông tới rồi có tiếng quát hỏi :

- Ai?

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại đáp :

- Thiết mỗ đây mà!

Một bóng đen ồ lên một tiếng nói :

- Đúng là Thiết đại hiệp rồi!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia dường như đã nhìn rõ vội đáp :

- Xin chào Thiết đại hiệp. Tại hạ là Thiết vệ sĩ tên gọi là Hứa Xương.

- Đa tạ các hạ đã đề cho bọn tại hạ đi.

Bóng đèn thấp thoáng rồi mất hút.

Lê đại nương cười nói :

- Sĩ nhi! Danh vọng của người ở Bắc Kinh tuyệt cao rồi, can nương cũng nở mặt nở mày.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Can nương lại tăng bốc hài nhi.

Văn Đế Đế bỗng lên tiếng :

- Đại hán kia quả đã tới nơi.

Một bóng đen cao lớn đã đến đứng ở chỗ cũ lúc ban ngày. Thiết Kỳ Sĩ tiến gần lại cười nói :

- Các hạ quả là người thủ tín.

Người kia bỗng quỳ xuống nói :

- Tiểu nhân là Nam Cung Siêu khẩu đầu bái tạ thiếu hiệp đã cứu mạng cho.

- Ông bạn đứng dậy đi, chỗ này đông người không tiện nói chuyện.

Đại hán đứng dậy nói :

- Mời đại hiệp đi theo tiểu nhân.

Thiết Kỳ Sĩ liền đi theo sau hán đến một chỗ vắng vẻ ở bên bờ sông.

Đại hán lên tiếng :

- Thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi xin cứ nói ra.

Thiết Kỳ Sĩ nắm lấy tay hán rồi hỏi :

- Ông bạn đúng là người Tây Vực chứ?

Đại Hán gật đầu đáp :

- Tuy gốc gác không phải là Tây Vực nhưng trú ngụ ở Sơ Lặc quốc đã ba đời.

- Ông bạn có phải là gian tế không?

Đại hán chẳng dấu diếm gì đáp ngay :

- Chính phải!

Lê đại nương kinh hãi hỏi :

- Dò thám chuyện gì?

Đại hán đáp :

- Định quốc tiến cống thiên triều, muốn thăm xem thiên triều phản ánh thế nào, đồng thời Mãn Châu hoàng đế có ý đem quân qua Tây Vực không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ông bạn làm chức gì ở nước Sơ Lặc bên Tây Vực?

Đại hán kia đáp :

- Sau này rồi thiếu hiệp sẽ biết Nam Cung Siêu là nhân vật thế nào ở nước Sơ Lặc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ông bạn đứng là gian tế thì tại sao khi ta đã xin tha cho rồi mà lại không trốn đi?

Đại hán kia trả lời :

- Đã chịu lời tuyên triệu của đại hiệp, tại hạ lại rất cảm kích không nỡ lừa dối.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ta không hỏi gì đâu. Ông bạn nên hỏa tốc dời khỏi kinh thành trở về Tây Vực chớ nấn nỡ ở đây mà mang họa sát thân.

Đại hán lại khẩu đầu đứng dậy nói :

- Sau này chắc còn có ngày tái ngộ đại hiệp để báo đền ơn đức.

Đại hán ngang nhiên trở gót đi ngay không ngoảnh cổ lại.

Lê đại nương thờ dài nói :

- Người này có khí phách của một bậc đại trượng phu, chắc địa vị của y không phải tầm thường ở Sơ Lặc quốc.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Tin tức ở Bắc Kinh rất mau lẹ. Một tòa thành lớn người đông như kiến mà kẻ gian tế ở ngoài vào mới có mấy ngày đã bị bắt.

Văn Đế Đế nói :

- Kỳ ca ca cô ý buông tha cho một tên gian tế là phạm tội rồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Nhà tiền Minh có thể hành tội ta, Hoàng thiên có thể xử tội ta. Ngoài ra chỉ còn gia sư và Can nương mà thôi.

- Hoàng đế thường chức tước cho Kỳ ca. Ngài muốn Kỳ ca làm Kim Điện võ sĩ trưởng là đối với Kỳ ca hết dạ thương yêu.

- Nhân tài càng nhiều giang sơn của nhà vua càng được củng cố, chuyện này tiểu huynh biết lắm. Nếu nhà Vua thật sự muốn nhường thiên hạ mới là chân tâm còn cứ giữ ngôi báu tức là làm riêng cho mình.

Lê đại nương hỏi :

- Ngũ gia cũng yêu mến người thì sao?

- Trường hợp của Ngũ gia khác hẳn. Một là y không muốn thừa kế đế vị, hai là y thay mặt hài tử khước từ hư danh. Y đúng là một tri kỷ chân chính.

Nói tới đây mọi người đi về phía Thiên đàn để du ngoạn một lúc. Không ngờ khi về tới tiểu viện thì đã thấy một mình Ngũ vương tử ngồi chờ ở đó.

Thiết Kỳ Sĩ thấy sắc mặt vương tử có điều khác lạ bất giác chàng trong lòng hồi hộp, vội thi lễ hỏi :

- Ngũ gia có việc gì vậy?

Ngũ vương tử đáp :

- Khi đi ra khỏi kinh thành lão đệ nhất định kêu ta bằng Kim Ngũ huynh.

Y thờ dài nói tiếp :

- Sĩ đệ! Sĩ đệ vì ta lưu lại mấy ngày nữa được không?

Thiết Kỳ Sĩ thờ phào một cái nói :

- Ngũ gia muốn vậy dĩ nhiên là được. Nhưng có thể cho tại hạ biết vì việc gì chăng?

- Bữa nay Hoàng thượng tiếp một bản tấu chương ở tướng phủ nói là các nước ở Tây cương và Nam cương cùng tổ chức hai đoàn võ thuật quan ma muốn đến giao hữu với đoàn võ thuật quan ma ở nước ta mà lại buông lời ngạo mạn. Phụ hoàng nổi giận giao toàn quyền việc này cho ta xử lý.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói :

- Những nước đó dùng thủ đoạn này là dụng ý gì?

- Ta đã cùng Tể tướng lục bộ đại thần, quân giới đại thần mở cuộc hội nghị. Ai cũng nhận thấy các nước hai mặt Tây Nam có ý xâm lấn biên cương, đây là đệ nhất bộ đề chúng thăm dò hư thực. Giả tỷ hai Quan ma đoàn này áp đảo được võ thuật của nước ta thì chúng bắt đầu bước thứ hai là đẩy quân phạm cảnh. Những nước này gồm có Tư Điền, Sa Xa, Sơ Lạc ở Tây Vực. Mặt Nam cương có những nước An Nam, Thiên Trúc... thêm vào các giáo phái khác tất cả hơn hai chục đoàn thể nhân số có đến mấy trăm người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngũ gia cùng các đại thần liệu định ứng phó bằng cách nào?

- Chúng ta đành tổ chức hai đoàn thể để ứng phó, một là Quốc gia đoàn hai là Dân gian đoàn. Nhưng trong lúc nhất thời làm sao tìm được bao nhiêu cao thủ như vậy để ứng phó?

- Tổ chức Dân gian đoàn là gì?

- Đó là ý kiến của ta. Quốc gia chỉ có bốn loại đề chiến đấu đó là phiên chiến, bộ phạt, hiệu lực và xạ tiễn. Giả tỷ Quan ma đoàn yêu cầu phương thức giang hồ thì cần phải có tổ chức Dân gian đoàn.

Lê đại nương hỏi :

- Ngũ gia đã đề phòng bọn họ yêu cầu kiếm thuật, đao pháp, khinh công hoặc dùng tà môn gì đó chưa?

Ngũ vương tử đáp :

- Cái đó nhất định phải có.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp :

- Ngũ gia cứ yên lòng bỏ kế hoạch đó đi. Khi cần tại hạ sẽ đem hết sức chống chọi, tại hạ sẽ tham gia cả hai đoàn thể. Bao nhiêu khoản mục đều do tại hạ đảm nhiệm nhưng nhân số cũng cần phải nhiều để cho bọn chúng khỏi bảo mình thiếu nhân tài.

Ngũ vương tử nhảy bổ lên hỏi :

- Hiền đệ chịu hậu thuẫn cho ta ư?

Thiết Kỳ Sĩ cương quyết đáp :

- Ngoại trừ Ngũ gia, cả Hoàng thượng cũng không làm cho tại hạ rung động cân não. Điều cốt yếu là ta cần hiểu là trong nước mình có hạng người tồi bại làm nội ứng cho ngoại nhân không?

Ngũ vương tử thì lễ lẽ nói :

- Ta nhất định quét hết tàn tích. Hiền đệ vào nghỉ đi, ta lập tức thông tri cho các đại thần hòa tặc làm việc.

Thiết Kỳ Sĩ vội dặn :

- Ngũ gia đừng nhắc tới tại hạ tham gia vào vụ này, tạm thời tại hạ phải giữ hành động bí mật.

Ngũ vương tử trong lòng khoan khoái cả cười đáp :

- Điểm này mà hiền đệ còn phải dặn thì ta làm sao đủ tư cách làm bạn với hiền đệ.

Vương tử nói xong chấp tay cáo biệt về mặt rất hân hoan.

Lê đại nương thờ dãi nói :

- Y được người khác nào có trái núi để mà tựa, cứ coi bộ y khoan khoái ra về là đủ rõ.

- Bọn sư huynh của hải nhi mà đến Bắc Kinh thì hay quá, nếu sư huynh đến là thêm được một chủ tướng.

Văn Đế Đế đáp :

- Có khi họ đến rồi mà chưa tìm được bọn ta.
- Các vị đi nghỉ đi. Hài tử ra ngoài điều tra coi đồng thời còn mấy việc nói rõ với Ngũ vương tử để y chuẩn bị mấy thứ cần dùng, điều này rất trọng yếu.

Chàng sửa lại khăn áo rồi nói tiếp :

- Can nương hãy coi chừng đề phòng bọn tà môn tới đây.

Chàng chắc lúc này bọn sư huynh cũng đã đến rồi vì chàng đã hẹn trước, nhưng chàng sợ bọn Cao Thức, Thiết Nhị Lang, Bạch Tử, nữ cự đồng không ở trong thành nên chàng liền thi triển khinh công ra ngoài thành phía Tây.

Ngoài thành Bắc Kinh phía Tây rất nhiều núi non mà là nơi bọn cao thủ giang hồ trú chân. Những núi Ngọc Tòà, Mi Hương, Thạch Cảnh Đầu ở góc Tây Nam

Thiết Kỳ Sĩ mới chạy qua được mấy nóc nhà bỗng nghe phía sau có người rượt theo hô :

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy chờ ta.

Thiết Kỳ Sĩ nghe rõ thanh âm của Ngũ vương tử liền dừng bước quay đầu lại nhìn thì thấy ba bóng đen đang chạy tới. Chàng nhận ra bóng đen trước chính là Ngũ vương tử liền vội hỏi :

- Ngũ gia còn điều chi dạy bảo?
- Ta vừa quay lại thì nghe Văn cô nương nói hiền đệ ra đi rồi liền rượt theo vì có việc gấp cần thương lượng.

- Phải chăng về việc bố trí các nơi?

Ngũ vương tử chạy gần lại cả cười nói :

- Phải rồi! Hiền đệ hãy quay lại bàn tình đã.
- Tiểu đệ vội đi tìm người để sáng mai hãy bàn được không?
- Vậy ta đi với hiền đệ.

Y quay lại bảo hai người :

- Đã có đại hiệp ở đây các ngươi về đi thôi.

Hai tên tùy tùng vâng lệnh trở gót rút lui.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn chúng là ai?
- Chúng là Kim Điện võ sĩ.
- Công lực của chúng đều không phải tầm thường.

Ngũ vương tử cười nói :

- Nhưng chỉ đủ làm thư đồng hầu hạ hiền đệ.

Y đi trước dẫn đường hỏi :

- Hiền đệ đi đâu tìm kiếm?
- Tại hạ chưa biết ở đâu cứ đi tìm thử coi, nếu không gặp sẽ đốt tấn hương.

Ngũ vương tử ngạc nhiên hỏi :

- Tấn hương là gì?
- Gia sư cho anh em tại hạ một thứ tấn hương nó giống như một cây nến hể thắp lên là theo gió bay đi. Trong vòng ba trăm dặm vuông chỉ trong hai giờ là đi khắp. Nếu ngược chiều gió thì mất năm giờ thế là sư huynh sư đệ liền biết nhau ở đâu còn người ngoài thì không thấy gì.

- Đó cũng là một vật trân bảo.
- Có thể nói là như vậy, chỗ ảo diệu bên trong cả tại hạ cũng không hiểu.
- Đã không nhất định đi đâu thì ta đưa hiền đệ đến Vạn Thọ sơn, nghe nói ở đó có rất nhiều nhân vật giang hồ trú ngụ ở khu phụ cận trái núi này.

Đi chừng nửa giờ Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên dừng lại hỏi :

- Ngũ gia có nghe thấy không phía trước có tiếng đánh nhau?

Ngũ vương tử chú ý lắng tai nghe rồi đáp :

- Phải rồi! Họ đang đánh nhau nhưng hãy còn xa.
- Vào khoảng bốn dặm chúng ta mau tới đó coi.

Ngũ vương tử coi địa hình rồi đáp :

- Đúng là khu Vạn Thọ sơn.
- Có phải nhân viên đi làm án không?

Ngũ vương tử cả cười đáp :

- Ở thành Bắc Kinh, nhân viên làm án cả ngày lẫn đêm lúc nào cũng có người. Nguyên ở phủ Cửu môn đề đốc hai ban thủ bộ đã có đến dư trăm người. Mới đây cả Kim Điện võ sĩ và Thiết vệ sĩ đều phái người đi tuần tiểu. Ấy là chưa kể các tráng đinh, giáo đầu ở mọi vương phủ cùng những bộ viện nha môn tổng số có đến hơn ngàn người luân lưu không ngớt.
- Nếu thế thì khó tránh được xảy cuộc ẩu đả vì người võ lâm không chịu được sự hạch sách của nhân viên cảnh sát. Cả những người theo lẽ luật cũng có thể xảy ra cuộc xung đột, chúng ta đi gấp lên một chút.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hân tử ở Tây Vực mà hiền đệ đã cứu mà thả ra là người như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Hân đúng là một tên gian tế nhưng chưa phạm tội gì rõ rệt.
- Hân là một nhân vật nổi danh ở Tây Vực, nhưng hiền đệ tha hân cũng phải. Hân mang ngoại hiệu là Truy Phong khách võ công rất cao cường nghe nói hân mang địa vị cũng không nhỏ.
- Hân là một trang hảo hán mà giết đi thì thật là đáng tiếc.

Ngũ vương tử cười nói :

- Tội trạng không chính xác ta đã tiêu hủy vụ án này.
- Tại hạ phạm vào tội đã biết là gian tế mà còn buông tha.

Ngũ vương tử cười nói :

- Tài ông mất ngựa, biết đâu chẳng là một chuyện may. Hiền đệ buông tha là phải.

Lúc gần tới núi Vạn Thọ bỗng một đại hán xông ra cản đường quát hỏi :

- Ai?

Ngũ vương tử hỏi lại :

- Ngươi thử lại xem ta là ai?

Đại hán tới gần nhìn lại rồi cung kính đáp :

- Thưa Điện hạ! Trên núi Vạn Thọ xuất hiện bốn tay cao thủ võ lâm, họ đánh ngã hai mươi bốn tên vệ sĩ rồi may ở chỗ là họ chưa giết người nào.

Ngũ vương tử nghe nói bọn vệ sĩ quần công mà không địch nổi nhân vật võ lâm liền cả kinh hỏi :

- Bọn người nào vậy?

Nguyên những người cản đường đều là vệ sĩ các điện, hần trịnh trọng đáp :

- Bốn tên là một thiếu nữ, một thanh niên và hai cự đồng.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thiết Kỳ Sĩ vào cung cứu giá

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói kinh hãi la lên :

- Thanh niên đó chính là sư huynh của tại hạ. Xin Ngũ gia hãy bảo các võ sĩ hãy dừng tay.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Hãy khoan! Để ta coi bản lĩnh của lệnh sư huynh.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Ngũ gia hãy coi chừng đừng để họ hiểu lầm đã thương người. Tệ sư huynh được giang hồ kêu bằng Cổ Kim đệ nhất kiếm thủ.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Không sao đâu, nhất định lệnh sư huynh thừa sức giữ gìn.

- Tệ sư huynh tuy không hạ thủ trăm trọng nhưng còn hai tên cự đồng thì đánh là đánh chứ chẳng biết trời biết đất gì để bọn trẻ nít giết lầm người thì hỏng bét.

Tên võ sĩ xen vào :

- Lệnh sư huynh không cho hai tên cự đồng ra tay, nhưng bọn vệ sĩ đều bị điểm huyết cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ thờ phào nói :

- Nếu vậy thì không có gì đáng ngại nữa nhưng Ngũ gia không nên đùa giỡn với chúng.

Ngũ vương tử cười hỏi :

- Lệnh sư huynh tên gì?

- Y là Cao Thức, thiếu nữ là Bạch Từ, nam cự đồng là tam sư đệ của tại hạ tên gọi là Thiết Nhị Lang, nữ cự đồng là Bạch Đại muội. Nhất định họ đến Bắc Kinh để kiếm tại hạ.

Mọi người chạy tới khu quảng trường ở trước Vạn Thọ cung thì cuộc đả đấu đã dừng lại. Dưới đất nằm một lũ đông nhưng còn mười mấy người cầm đao kiếm quát tháo nhưng không một ai dám tiến vào nữa.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi :

- Sư huynh! Vụ này là thế nào?

Cao Thức vừa thấy sư đệ đã cười khanh khách nói :

- Lão nhị! Thế là tìm được lão nhị rồi, ta biết chắc lão nhị còn ở Bắc Kinh chứ chưa đi đâu được.

Ngũ vương tử lập tức quát bọn vệ sĩ lùi lại bảo chúng :

- Các ngươi là cái thá gì mà dám cản trở bốn vị sư huynh và sư đệ của Thiết đại hiệp?

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thức lớn tiếng gọi :

- Sư ca! Mau lại ra mắt Ngũ gia đi.

Cao Thức cả cười nói :

- Đại danh của Ngũ điện hạ, tại hạ đã được nghe từ hôm qua rồi.

Y chấp tay thi lễ nói :

- Ngũ gia! Cao Thức cam bẻ thất lễ.

Ngũ vương tử niềm nở đáp :

- Cao đại hiệp bất tất phải khách sáo.

Thiết Kỳ Sĩ lại giới bọn Bạch Từ với Ngũ vương tử rồi giải khai huyết đạo cho bọn vệ sĩ nằm đó đồng thời cáo lỗi nói :

- Không đánh nhau không thành quen biết xin các vị miễn thứ cho tội hiểu lầm.

Bọn vệ sĩ đứng lên cười hề hề đáp :

- Trong Thiết Phụng phái đều là rồng thiêng, bọn tại hạ đã lĩnh giáo hết rồi.

Cao Thức cũng cười khanh khách nói :

- Bây giờ các vị cũng không còn nghi ngờ bọn tại hạ là lũ yêu nhân ở Cổ Mộ môn nữa.

Ngũ vương tử cười nói :

- Nhất định là chúng đã vô lễ với Cao đại hiệp rồi. Có phải các vị ở cung Vạn Thọ không?

Cao Thức cả cười đáp :

- Bọn tại hạ trú ở chân núi đến khi thượng sơn thì các vị vệ sĩ hỏi bọn tại hạ là ai? Tại hạ đáp là người giang hồ thế rồi xảy cuộc hiểu lầm gây sự đánh lộn.

- Giả tỷ các hạ cứ bảo ở Thiết Phụng phái hay Phụng Hoàng phái thì không sao hết.

Cao Thức ngơ ngác hỏi :

- Sao lại nói thế được?

Thiết Kỳ Sĩ đỡ lời :

- Thưa Ngũ gia! Ba chữ Thiết Phụng phái do tại hạ buột miệng nói ra. Cả cái tư hiệu Thiết Phụng Hoàng cũng do tại hạ tự đặt cho mình những chuyện này chưa ai hay biết.

Ngũ vương tử nghi ngờ hỏi :

- Hiền đệ nói loạn xạ bịp cả ta rồi. Tình thực các vị ở phái nào?

Cao Thức cười nói :

- Thưa Điện hạ! Bọn tại hạ căn bản chẳng có môn phái nào nhưng hôm qua tiếp được mệnh lệnh của gia sư thì từ nay thành lập Phụng Hoàng môn. Thực tình là như vậy, có lẽ giữa gia sư và nhị sư đệ tâm ý tương thông thành ra trùng hợp.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Sư phụ cũng đến ư?

- Sư phụ đến rồi, lão nhân gia còn biết mấy kẻ đại thù chưa chết. Đồng thời lão nhân gia còn dặn Thiết hiền đệ rồi đây đi Tây Vực một chuyến.

- Có việc gì?

Cao Thức đưa cho chàng hai cái cầm nang đáp :

- Lão nhân gia bảo tiểu huynh giao cái này cho Thiết đệ và dặn rằng đến Tây Vực sẽ mở ra coi là biết, chưa tới nơi thì không được mở ra.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Sư phụ có hạn định thời gian không?
- Lão nhân gia bảo sư đệ còn có việc ở trong kinh, khi hoàn tất thì phải thượng lộ ngay.

Ngũ vương tử thở phào một cái nói :

- Lệnh sư quả là một bậc thần tiên.

Y ra lệnh cho bọn vệ sĩ rút lui rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hiền đệ! Chúng ta hãy vào Vạn Thọ cung để cùng nhau thương nghị.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nhìn Cao Thức nói :

- Sư ca và Bạch thư đến vừa may Ngũ gia đang cần người.

Khi tới Vạn Thọ cung lão đạo sĩ ra nghênh tiếp mời vào văn phòng, bưng trà rồi rút lui.

Cao Thức ngồi vào chỗ rồi bảo nhị đồng :

- Các người ra ngoài canh giữ đừng để cho ai tới ngoài văn phòng.

Ngũ vương tử thấy hai cự đồng người cao lớn liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thật là trời sinh ra một đôi kỳ nhân.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn chúng mới mười bốn, mười lăm tuổi mà người cao lớn quá cỡ tính nết lại ngang bướng.
- Thường là những người to con tâm tính ngây ngô. Ta coi hai đứa nhỏ này nhanh nhẹn phi thường thật là có chỗ đặc biệt.

Cao Thức nói :

- Chúng không lâu linh thì không đến nổi bướng bỉnh, dọc đường chúng làm cho Bạch cô nương và tại hạ lấm lúc tức đến uất người.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Bạch Từ hỏi :

- Bọn chúng có hòa hợp với nhau không?

Bạch Từ mỉm cười nói :

- Tệ muội tử rất thích Nhị lang lúc nào cũng bên y chăm chăm.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Thế thì hay lắm! Chắc là chúng giao thủ với nhau rồi sinh ra giao tình.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Chúng đã chiến đấu được rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ liền thuật lại những chuyện đã qua, Ngũ vương tử cười khanh khách gật đầu đáp :

- Té ra chúng là bậc thần dũng.

Cao Thức nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Khi lão hoạn đầu thấy chúng khen không không ngớt miệng lại cho chúng hai viên kỳ đan, hiện nay thần lực chúng cao hơn trước nhiều.
- Thế thì chuyện này có thể điều động chúng vào công tác Quan ma đoàn.

Bạch Từ hỏi :

- Công tác gì?

Thiết Kỳ Sĩ liền đem chuyện người nước ngoài tổ chức thành hai đoàn “Võ thuật quan ma” đưa tới kể lại tường tận. Rồi hỏi Cao Thức :

- Sư ca! Sư ca bảo nên bố trí cách nào?

Cao Thức cười đáp :

- Về việc bố trí mưu quỷ chước thần lão đệ còn giỏi hơn ta, vậy lão đệ cứ thương lượng với Điện hạ là xong.

- Tiểu đệ nghĩ trước hết hãy đưa ra mấy đề mục khó khăn. Ban đầu chưa cần chuẩn bị gì hết nếu bọn người ngoại quốc thông qua được là tình hình rất nghiêm trọng.

Ngũ vương tử hỏi :

- Những đề mục gì?

- Tỷ nội lực, khinh công và bắn tên là ba thứ.

- Tỷ nội lực tức là cất vật nặng thông thường dùng đá tảng hay đá phiến? Ý hiền đệ nghĩ sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cử đỉnh nhắc đá là những thứ ngày trước thi võ để lựa võ trạng nguyên bây giờ không thích hợp nữa. Muốn thông qua chẳng khó khăn gì vì thông thường những tay cao thủ giang hồ đều làm nổi. Tại hạ nghĩ cách dùng sắt đúc thành một trái cầu tròn mà không có quai xách.

Cao Thức cả cười nói :

- Hay lắm! Người cử thiết cầu mà thiếu chân lực thì đành chịu, nắm ngón tay chẳng nắm vào đâu để xách lên được.

Ngũ vương tử cười hỏi :

- Trọng lượng là bao nhiêu?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Ngũ gia cử trọng được bao nhiêu?

- Sao hiền đệ lại hỏi ta?

- Ngũ gia vốn là một tay cao thủ võ lâm nên tiểu đệ tùy theo sức lực của Ngũ gia mà đặt trọng lượng.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Hào hiền đệ! Hiền đệ làm việc mà lại kháo ta trước. Hay lắm! Ta chỉ cử nổi hai nghìn cân.

- Nếu vậy thì trái cầu sắt thứ nhất nặng hai ngàn cân, thứ hai nặng bốn ngàn cân, trái thứ ba nặng một vạn cân.

Ngũ vương tử cả kinh hỏi :

- Đột nhiên tăng lên sáu ngàn cân thế là bày ra để hãm người ư?

Cao Thức cũng cười hỏi :

- Nếu dùng sắt đúc thì trái cầu này lớn lắm.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Vụ này thế là xác định rồi.

Ngũ vương tử hỏi :

- Bước thứ hai là bắn cung tên thì phải bao nhiêu xa? Thông thường thì bắn trên cao khoảng chừng một trăm bước.

- Bách bộ xuyên dương là việc bình thường trong võ lâm vậy lấy sơ bộ là một trăm bước, bậc thứ hai lên hai trăm bước bậc thứ ba là ba trăm bước. Nhưng cung phải cứng hơn tên phải nặng hơn vòng hồng tâm phải cho thật nhỏ mà bắn cho chuẩn đích lại càng khó.

Ngũ vương tử gật đầu hỏi :

- Về khinh công thì sao?

- Tại hạ đã coi Thiên đàn tuy không cao lắm nhưng rất thích dụng. Trong điều khoản nên nói rõ là nóc Thiên đàn đặt hoàng kim ngàn lạng, muốn lấy thì phải từ dưới đất nhảy vọt lên không được đặt chân vào Thiên đàn lấy vàng rồi chỉ được đặt tay vào đỉnh đàn để lấy đá nhảy xuống đất.

Cao Thúc cả cười nói :

- Về khoản này tại hạ xin đảm nhiệm.

Bạch Từ cười nói :

- Hễ thấy vàng thì sáng mắt ra.

Ngũ vương tử ngấm ngấm kinh hãi nói :

- Cái đó ta không làm được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ngũ gia về thương nghị cùng những đại thần các bộ đề ra bảng mới được. Cuối bảng đề rõ cuộc thi này để khắp võ lâm thiên hạ được tự do tham dự.

Ngũ vương tử nói :

- Cái đó đã hẳn rồi.

- Còn những khoản khác bắt tất phải viết rõ, chỉ bố trí như vậy là đủ rồi.

Ngũ vương tử hiểu ý liền đứng dậy nói :

- Vậy ta đi đây, các đại thần đều chờ sẵn trong tướng phủ.

Mọi người đứng dậy thi lễ, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thúc nói :

- Tiểu đệ trú ngụ tại biệt thự của Tề bối tử, sáng mai Bạch thư dẫn hai cự đồng tới. Bây giờ tiểu đệ đưa Ngũ gia về sáng mai lại gặp lại.

Cao Thúc chấp tay nhìn Ngũ vương tử nói :

- Điện hạ! Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Thiết Kỳ Sĩ đưa Ngũ gia đến phủ Tể tướng. Chàng đứng trên nóc nhà khẽ nói :

- Tiểu đệ không muốn gặp các quan nên không tiện xuống.

Ngũ vương tử cười nói :

- Để họ gặp hiền đệ cũng chẳng hề gì. Họ đều tưởng hiền đệ là nhân vật ba đầu sáu tay hay là một vị thiên thần.

- Kể ra thì cũng được. Nhưng tại hạ còn công việc trọng yếu phải làm ngay nếu chậm trễ e rằng cả Ngũ gia cũng phải chịu trách nhiệm.

Ngũ vương tử cả kinh hỏi :

- Có người giang hồ vào kinh rồi chẳng?

- Tại hạ đi rồi thì Ngũ gia có thể yên tâm được.

Ngũ vương tử giục :

- Thế thì hiền đệ đi đi.

Thiết Kỳ Sĩ tung mình lên vọt thẳng tới hoàng cung, chàng nhận rõ phương hướng đi đúng đường nhưng không hiểu là tòa viện nào. Chàng vừa tới nóc một tòa đại viện thì đột nhiên thấy bóng người hiện thân nhanh như chớp. Chàng nghĩ thầm :

- Hai người này không phải là người tầm thường mới tránh được bao nhiêu con mắt của bọn vệ sĩ và võ sĩ nhất định là những nhân vật có lai lịch.

Lúc này mới bắt đầu canh một khắp các nội viện đều đèn đuốc sáng trưng. Thiết Kỳ Sĩ thi triển khinh công vô thượng đứng trên mái hiên cúi đầu nhìn xuống thì thấy chỗ nào cũng có vệ sĩ và võ sĩ chống kiếm đi tuần cách phòng vệ rất nghiêm mật. Chàng bụng bảo dạ :

- Nhất định hai bóng đen kia không dám coi thường.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một đôi Thái giám tay cầm cung dăng đi vào trong điện dường như đưa vật gì đến. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ Hoàng đế lão gia lúc này còn làm việc công.

Chàng thi triển tuyệt kỹ xuất quỷ nhập thần tiến vào trong viện chợt thấy một lão già mặc áo hoàng bào ngồi trước án, chàng đoán đây là Khang Hy hoàng đế vội ẩn mình không nhúc nhích.

Thái giám bưng một khay đồ ăn đưa tới, lão đứng hầu tâu :

- Lão Phật gia! Bây giờ không còn sớm nữa.

Hoàng đế không nói gì phất tay áo một cái ra lệnh cho bọn Thái giám rút lui. Bọn Thái giám đi rồi Hoàng đế vẫn ngồi coi một bản tấu chương cặp lông mày nhăn tít lại ra vẻ khó chịu.

Sau chừng một khắc đột nhiên hai bóng người vọt vào nhanh như chớp Hoàng đế vẫn chưa thấy rõ cầm bút phê bản tấu chương. Hai bóng đen nguyên là hai lão già chúng tiến lại trước án thư nhưng chưa cử động gì tựa hồ chờ Hoàng đế phê tấu chương xong đã. Chúng không trường kiếm nhưng lại che mặt nhưng cũng tỏ thái độ hung đồ.

Thiết Kỳ Sĩ bụng bảo dạ :

- Vị Hoàng đế này thật gan lì không phải võ sĩ ở trong điện hộ vệ.

Hoàng đế phê xong tấu chương đặt bút lên giá. Ngài ngẩng đầu lên chợt trông thấy hai vị khách đến bất thành linh mà vẫn không lộ vẻ hoang mang, cất giọng trầm trầm hỏi :

- Hai vị là ai?

Lão già mé hữu trầm giọng đáp :

- Thảo dân là tán nhân ở ngoài giang hồ.

Hoàng thượng hỏi :

- Có chuyện gì đến ra mắt quả nhân?

Lão già mé hữu đáp :

- Thảo dân có tên liệt đồ bị bắt giam vào thiên lao, thỉnh cầu Hoàng thượng gia ân phóng xá cho gã.

Hoàng đế lắc đầu đáp :

- Hoàng thượng phạm pháp cũng như thứ dân phạm tội đều không thể dung tha, phải chăng lệnh đồ là Đỗ Thiên Lý ngoại hiệu là Huyết Thủ Khách?

Ngài cầm bản tấu lên nói :

- Quả nhân đã phê bản tấu giờ ngo ngày mai đem ra chính pháp. Gã đã phạm tội giết cả nhà người ta mà lại là một tên giang dương đại đạo. Thậm chí gã đánh cướp cả kho tàng nhà nước biến thành khâm phạm vì thế mà chính tay quả nhân phê án.

Lão già mé hữu trầm giọng hỏi :

- Hoàng thượng có biết nếu không tha liệt đồ sẽ đi tới hậu quả nào không?

Thiết Kỳ Sĩ thấy hai người khách lạ chưa hành động nên chàng cũng chưa xuất hiện. Chàng lại thấy vẻ mặt của Khang Hy Hoàng đế vẫn bình thản chẳng sợ hãi gì trong lòng ngấm ngầm kính phục bụng bảo dạ :

- Ông vua này quả có chỗ khác người.

Bỗng thấy Hoàng đế cả giận hỏi :

- Người dám hạ thủ xâm phạm quả nhân chăng?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quân hào do thám Hạ cửu môn

Người kia trầm giọng nói :

- Thảo dân lên vào Hoàng cung là phạm tử tội rồi, trời không chịu đất tức đất chẳng chịu trời. Đêm nay nếu mà không được Hoàng thượng chuẩn cho thì chỉ còn hạ sách là chạy đi.

Hoàng thượng lớn tiếng quát :

- Bức ngay! Các ngươi dám thí quân chăng?

Người kia cười lạt đáp :

- Xin Hoàng thượng hiểu cho một việc là ngài quát tháo chẳng những không làm cho thảo dân hoảng sợ. Trái lại nếu kinh động đến những nhân viên hộ vệ tiến vào điện tức là phải đi đến chỗ Hoàng thượng và thảo dân đều chết cả.

Hoàng đế trầm giọng nói :

- Các ngươi lui ra, quả nhân sẽ lượng thứ cho tội mạo phạm.

Hai người khách lạ biết không còn hy vọng gì nữa liền rút kiếm ra cười lạt nói :

- Hoàng thượng mà lớn tiếng hô hoán thì thảo dân hạ thủ rồi còn có thể thoát thân được.

Thiết Kỳ Sĩ thấy không thể chần chờ được nữa liền lạng người ra đồng dặc quát :

- Quân giặc cướp ở phương nào dám buông lời cuồng vọng? Tài năng các ngươi được bao nhiêu mà toan làm điều đại nghịch.

Hai người khách lạ hoa mắt lên, trước mắt một chàng thư sinh mặt đẹp như ngọc đã đứng sững, bọn chúng giật mình kinh hãi liền quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dặc đáp :

- Bất tất phải hỏi ta. Nếu các ngươi muốn sống thì buông kiếm bó tay chịu trói, bằng không thử chạy trốn đi. Nếu các ngươi ra khỏi điện được thì từ nay thiếu gia không tra cứu hành động càn rỡ của các ngươi nữa.

Người mé hữu cười lạt nói :

- Đại khái các hạ cũng là nhân vật võ lâm còn bọn vệ sĩ thì không có giọng lưỡi này. Đã là bạn hữu võ lâm thì nên nghĩ tình đồng đạo, bọn ta cũng không muốn thô tử hồ bi.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Các ngươi là cái thứ gì mà dám ngang tàng? Đã cho đồ đệ tàn sát người vô tội không tự trách mình quân giáo bất nghiêm lại định đến cứu gã ra quả là hành động bất chính. Thiếu gia quả là đồng đạo võ lâm nhưng không hành động bất chính như bọn hạ lưu các ngươi.

Khang Hy hoàng đế đột nhiên thấy một chàng thiếu niên xuất hiện thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Nhà Vua không hỏi mà cũng không lui vào lấy việc gặp nguy hiểm làm thú vị.

Hai người khách lạ đột nhiên quát :

- Bàng hữu! Ngươi đã dính vào vụ này thì ra ngoài để phân cao thấp.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu cười nói :

- Các ngươi đừng giờ trò muốn tìm cơ trốn thoát là không được đâu. Đừng nói thiếu gia chẳng chịu buông tha cho các ngươi ra khỏi cửa điện, dù ta có mắc hờn để các ngươi ra khỏi kim điện rồi thì cũng bị bọn vệ sĩ vây bắt.

Ngoài điện quả có đội vệ sĩ cầm kiếm canh gác, tiếng cười của Thiết Kỳ Sĩ làm kinh động bọn chúng nhưng Ngũ vương tử đã cấm chúng không được vào điện. Ngũ vương tử chẳng hoang mang chi hết, y thấy Thiết Kỳ Sĩ đứng chắn trước mặt Hoàng thượng là vững như núi Thái sơn rồi.

Hai người khách lạ quay đầu nhìn lại thấy hết đường trốn thoát, lão mé hữu gầm lên :

- Sur đệ! Chúng ta liều mạng với thằng lỏi này.

Người mé tả trăm giọng nói :

- Sur huynh! Sur huynh thu thập gã để tiểu đệ bắt Hoàng đế.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Các ngươi chưa thấy quan tài là chưa chịu chết, cứ việc động thủ đi.

Đột nhiên bên ngoài có thanh âm lão già cất lên hỏi :

- Thiết đại hiệp! Lão hủ có thể vào được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ nghe rõ thanh âm lão nho liền cười ha hả nói :

- Tiền bối! Tiền bối vào được chứ, tiền bối có biết hai lão già này là ai không?

Lão nho lặng người vọt qua cửa điện tiến vào đáp :

- Thiếu đại hiệp! Bọn chúng là Huyết Thủ song ma. Đại đệ tử của chúng tên gọi là Huyết Long Ngưu Hóa còn nhị đệ tử của chúng hiện bị giam ở thiên lao.

Thiết Kỳ Sĩ háng đặng nói :

- Té ra bọn chúng là sư phụ cùng sư thúc của Ngưu Hóa, vậy đúng là nhân vật mà văn bối đang muốn điều tra.

Lão nho quanh đến bên Hoàng thượng thỉnh thị rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thiết đại hiệp! Huyết thủ công phu của chúng tàn độc phi thường.

- Để chúng ra tay rồi có chết cũng không oán hận. Hiện nay văn bối không rảnh để làm việc thi xa nhưng cũng phải bắt chúng hỏi khẩu cung đã.

Lão nho hỏi :

- Thiết đại hiệp muốn tra hỏi điều gì?

- Văn bối muốn hỏi chúng mấy năm trước có tham dự vào cuộc đả đấu ở Phụng Hoàng đài không?

Hai người khách lạ nhìn lão nho cười lạt nói :

- Long Hồ tử! Lão có giỏi thì ra tay đi.

Lão nho cười rộ đáp :

- Huyết Thủ song ma! Các ngươi ở động Huyết Di lâu ngày không ra ngoài. Đêm nay các ngươi tưởng tại thành Bắc Kinh không có ai đối thủ với anh em ngươi được nên ngang tàng tiến vào cung mạo phạm Hoàng thượng, đó là các ngươi tới số rồi mới chạm trán Thiết đại hiệp. Ha ha! Chẳng lẽ các ngươi còn chưa biết Thiết Phụng Hoàng đang định quét sạch bọn Cổ Mộ môn.

Hoàng thượng nghe nói chàng thiếu niên này là Thiết Phụng Hoàng liền lão nho hỏi :

- Long hộ giá! Chàng thiếu niên anh hùng đây là Thiết Phụng Hoàng ư?

Lão nho nghiêng mình đáp :

- Tâu bệ hạ! Anh hùng phát hiện ngay từ ngày còn nhỏ tuổi, câu ấy thật đúng lắm.

Hoàng thượng lại cười nói :

- Vừa rồi hai tên phi đồ này khí thế rất hung hăng sao bây giờ còn chống kiếm đứng yên chưa động thủ?

- Tâu trình lão Phật gia! Bọn chúng biết là đụng phải cường địch bây giờ chúng đang ngấm ngầm vận nội công, chúng không động thủ thì thôi một khi động thủ liền như sấm nổ chớp nhoáng.

Hoàng thượng kinh ngạc phán :

- Nếu vậy phải nhắc nhở Thiết tráng sĩ đừng như chàng chẳng để ý gì.

Lão nho cười nhẹ tâu :

- Lão thần đã chuẩn bị liều mạng nhưng nhận thấy thiếu hiệp đây có chỗ bất đồng. Y càng ung dung càng tỏ vẻ ra nắm vững tình thế.

Bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ cười lật hỏi :

- Huyết Thủ song ma! Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Huyết Thủ song ma đột nhiên xoay mình tựa hồ muốn xông ra cửa điện, Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng cười lật giờ tay toan phóng chương đột nhiên ngoài cửa điện có tiếng cười lật vang lên nói :

- Lão nhị! Bọn chúng không trốn thoát được đâu.

Cao Thúc ở bên ngoài đột nhiên lạng mình tiến vào. Thiết Kỳ Sĩ thấy Cao Thúc liền cười nói :

- Sư ca! Bọn chúng là sư phụ của kẻ thù.

- Tiểu huynh ở ngoài nghe hết rồi. Lão nhị hộ vệ Hoàng thượng Huyết thủ công của chúng có chất kịch độc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói Song ma có độc thủ đột nhiên nhả chương lực ra quát :

- Nếu vậy thì không thể bắt sống được.

Chàng vừa phát chương bốn chân Song ma dờn khỏi mặt đất người chúng không tự chủ được như bị sợi dây vô hình treo trên không. Tiếp theo nghe tiếng Kỳ Sĩ quát :

- Những người ngoài điện hãy tránh ra!

Cao Thúc vội quay lại vẫy tay cho vệ sĩ giạt sang hai bên để trống một lối đi. Ngũ vương tử lạng mình sang bên hỏi :

- Y muốn gì vậy?

- Song ma đã bị luồng chân lực vô hình của lão nhị giữ lại rồi, y muốn đưa thi thể Song ma ra ngoài.

- Song ma chết rồi ư?

- Chúng chưa chết nhưng bị công lực của sư đệ cột lại chúng sắp bị tan xương nát thịt. Một khi y thu chân lực về tất tóa ra một trận mưa máu mà trong máu có chất kịch độc để chúng ở trong cung rất nguy hại.

Cao Thúc chưa dứt lời thì Thiết Kỳ Sĩ đã đẩy Song Ma đi không thấy đâu nữa, chàng chân không chấm đất cười lán không khí vọt đi.

Cao Thúc nhìn Ngũ vương tử khẽ nói :

- Xin tha thứ cho thảo dân chưa kịp làm lễ triều kiến Hoàng thượng. Ngũ gia! Sáng mai xin được gặp ở biệt thự.

- Tráng sĩ cứ tùy tiện.

Cao Thúc thấy Ngũ vương tử đi vào nội điện y liền tung mình rượt theo Thiết Kỳ Sĩ đi ra đến ngoại thành.

Thiết Kỳ Sĩ đón Cao Thúc hỏi :

- Sư ca! Sao sư ca biết trong cung có việc?

- Vương tử cho đi kêu vì tặc nhân đến quá nhiều sợ rằng một mình hiền đệ khó đối phó được.

- Vị Hoàng đế này rất trầm tĩnh nhưng gặp nguy hiểm quá tiểu đệ sợ mình không ra. Huyết Thủ song ma lâm vào tình trạng bất đắc dĩ phải giết nhà vua.

- Đoàn thị vệ trong cung tuy phòng bị nghiêm mật nhưng chỉ ngăn được bọn võ lâm thông thường còn bản lãnh như Song ma thì có khi việc tày đình xảy ra rồi chúng còn chưa biết. Hoàng đế phen này đã được bài học chắc từ nay ngài thận trọng hơn.

Hai vị sư huynh sư đệ về tới biệt thự chẳng bao lâu thì trời sáng.

Hôm sau nghe tin ngoài pháp trường xử trảm một bên khâm phạm còn tin Song ma vào cung hành thích vẫn giữ bí mật không để tiết lộ ra ngoài. Nhưng chỉ trong vòng nửa tháng tin này ngoài chốn giang hồ cũng bị vỡ lở, nguyên bọn thủ hạ của Song ma vẫn còn ẩn nấp trong kinh thành sau khi Song ma tiến cung rồi không thấy trở về mấy tên này mới trốn ra ngoài để đưa tin.

Ở thành Bắc Kinh còn đồn đại một tin nữa là những người ngoại quốc muốn đến Trung Quốc coi Quan Ma võ thuật. Những người giang hồ được tin đặc biệt đó tranh nhau kéo về thành đô chỉ trong vòng nửa tháng tại thành Bắc Kinh đã có hàng chục vạn người võ lâm kéo tới nơi. Họ đến sớm hơn người ngoại quốc vì sợ cơ hội coi một trường náo nhiệt, dĩ nhiên nhiều người muốn nhân cơ hội này để nổi tiếng.

Một hôm bọn Thiết Kỳ Sĩ vừa ăn điểm tâm xong đã thấy Ngũ vương tử đưa tón một toán lớn bồi tử và công tử. Thật là xe cộ rợp đường, y quan chật đất, phái là sau là một đoàn kim điện võ sĩ.

Ngũ vương tử vừa ngó thấy bọn Thiết Kỳ Sĩ liền cười nói :

- Hai đoàn quan ma đã đến thành Phong Đài, sáng mai họ sẽ tiến kinh.

Cao Thúc hỏi :

- Mọi việc chuẩn bị ra sao?

- Trong kinh đã chuẩn bị từ năm bữa trước, hôm nay mời các vị đi coi tân quán.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tân quán đặt ở đâu?

- Đặt ở ngoài thành gần cửa Vinh Định chia làm bốn nơi.

- Bắt tất phải đi coi tân quán vì bọn tại hạ chưa tính đến chuyện đêm đi mò gốc gác của họ, nhưng vương tử nên ngầm ngầm phái một số đông nhân viên đi điều tra những người vô lâm đến đua cuộc. Tại hạ chắc rằng trong số này không thiếu gì những quân bại hoại giang hồ trà trộn vào nhân lúc nước đục mò cá.

- Nhân viên phái đi tăng thêm gấp năm lần. Ngoài ánh sáng có hai mươi bốn đội tuần phòng còn số người ngầm ngầm giám sát lên tới năm ngàn. Những người muốn tham gia phải ghi rõ lai lịch. Ngoài ra tại các tửu lâu, trà quán, khách sạn đều có người bí mật điều tra.

Cao Thúc cười nói :

- Những nhân vật bất hảo có khi không ở trong thành, dù họ vào thành cũng không dám ngu ở khách điểm tòa thành bát ngát thế này họ ần thân chỗ nào chẳng được. Muốn điều tra cũng không thể điều tra khắp chỗ có điều việc tuần phòng là trọng yếu.

Ngũ vương tử hỏi :

- Các vị không định ra mặt ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thế nào cũng phải ra mặt có điều không biểu lộ chân tướng.

Ngũ vương tử vội nói :

- Như vậy sợ người nhà hiểu lầm. Bản tòa đưa cho các vị một vật cầm tay để khỏi sinh chuyện.

- Vật đó là vật gì?

- Cây quạt của bản tòa.

Y vừa nói vừa đưa cây quạt ra.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cái đó thì không được rồi, người nhà mình đã nhận ra cây quạt của Ngũ gia tất bên địch cũng biết há chẳng lộ hình tích?

Ngũ vương tử cười nói :

- Bình thời bản tòa đi vi hành thường dùng cây quạt để làm ký hiệu, các nha môn đều nhận biết nhưng không ai dám tiết lộ ra ngoài.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” lên một tiếng nói :

- Thế thì hay lắm!

Ngũ vương tử giao quạt rồi dẫn bọn bồi tử, công tử cùng võ sĩ cáo biệt ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy cây quạt không có gì khác lạ tương tự như cây quạt giấy thông thường, chỉ có nắm quạt bằng mã não trên lại khắc con sư tử lại có chữ “Ngũ”. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thúc cười nói :

- Bí mật là ở chỗ chữ Ngũ này. Sư ca! Sư ca là thủ lĩnh của bọn tiêu đệ vậy cầm lấy quạt là dễ dàng cho bọn tiêu đệ nắm rồi.

Cao Thức đón lấy quạt cười nói :

- Đã có cây quạt này thì bên mình không cần đem theo một đồng tiền nào nữa.

Bạch Từ mỉm cười nói :

- Cao huynh quả là một tên thủ tài nỏ.

Cao Thức cười đáp :

- Nhân tham tài nhi tử, điều tham thực nhi vong. Nhưng ta lấy tài bảo hợp lý thì không sao.

Văn Đế Đế cũng cười nói :

- Chắc sư ca cũng thiếu gì kim ngân châu báu?

- Trước khi chưa gặp lão Hoắc đầu, ta cũng là con quý tham tài. Tuy chưa phải phú xưng địch quốc nhưng tài bảo nhiều không biết đâu mà kể. Sau này các vị có cần tiền thì cứ gõ vào đầu ta mà lấy.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Sư ca đề ở đâu?

- Đó là bí mật của tư nhân tạm thời chưa thể nói được.

Bạch Từ cười nói :

- Người ta ai chẳng ích kỷ, với bọn tiểu muội mà sư ca cũng không chịu nói chứng tỏ câu đó đúng sự thật.

Cao Thức đáp :

- Bất luận các cô khích bác thế nào ta cũng không mắc bẫy đâu.

Lúc mọi người hóa trang Lê đại nương nhìn Thiết Nhị Lang nói :

- Nhị Lang! Người và đại muội khỏi cần hóa trang cái đầu to tởm kia đặc biệt quá cỡ có hóa trang cũng bằng vô dụng.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Tiểu tử cùng đại muội không đi hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các người muốn đi ta cũng không cho để người ngoài khỏi chú ý.

Bạch đại muội thè lưỡi ra nói :

- Tiểu muội đã nói là đi với Nhị ca là mất hết tự do.

Bạch Từ cười khanh khách hỏi :

- Người sợ y, vậy ta cũng phải quản cổ người nữa.

Bạch đại muội hăng dặng đáp :

- Sợ thì không sợ nhưng đánh không lại.

Bốn vị nam nữ hóa trang thành hai cặp nam nữ thông thường trên chốn giang hồ. Ở thành Bắc Kinh, Cao Thức khác Thiết Kỳ Sĩ ở một chỗ là y thuộc hết những hang cùng ngõ hẻm nên y dẫn mọi người đi khắp nơi. Trên từ nhà phủ dưới đến trà lâu tửu quán, tam giáo cửu lưu y đều biết rõ như bàn tay để trước mắt.

Bạch Từ ngấm ngầm nhìn mọi người cười nói :

- Trước kia chưa đến Bắc Kinh cứ tưởng là y khoác lác bây giờ mới biết là y thông thạo thật.

- Được sư ca dẫn đường hai ngày hai đêm là chúng ta đã mò ra rất nhiều nhân vật võ lâm trong số đó có nhiều nhân vật cần chú ý.

Cao Thức hỏi :

- Trong thành Bắc Kinh có chín nhân vật đặc biệt, sư đệ đã nghe nói tới chưa?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chín nhân vật đó phải chăng là người võ lâm?

- Về võ công họ không biết nhiều nhưng bản lĩnh họ rất cao thâm. Người giảng hồ đã có câu “Thượng cửu môn giữ phép nước, Hạ cửu môn ăn tộp mỡ”. Nếu ai muốn kiếm ăn ở thành Bắc Kinh phải đến bái kiến họ nếu không thì việc không trôi đủ tỏ bọn họ lợi hại đến chừng nào.

Văn Đế Đế hỏi :

- Trước hết hãy nói về nhân vật Thượng cửu môn là ai?

- Thượng cửu môn là trở vào Cửu môn đề đốc, những bọn mã bộ trong nha Cửu môn đề đốc cũng phải đến cầu cạnh chín người này. Vì muốn tra án ra kiện thiếu chín người này không xong, nhưng các tuần tiết trong năm thì chín người này lại phải biến đổi mã bộ đồ đầu. Cái đó kêu bằng có đi có lại.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cờ bạc cũng vào tay cự phách

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cái đó là thông bệnh ở các phủ huyện châu, cái đó chẳng có chi là kỳ lạ.

Bạch Tử hỏi :

- Nhưng họ là những nhân vật nào?

Cao Thức đáp :

- Chín người đó mỗi người chiếm một cửa và có phạm vi riêng biệt. Người thứ nhất ở Ngọ môn là Nha Môn thông, người thứ hai là Đồ vương ở cửa Vĩnh Định, người thứ ba là Thám Ma vương ở cửa Triều Dương, người thứ tư là Đương bác sĩ ở cửa An Định, người thứ năm là Xa Mã điểm chủ ở cửa Phụ Thành, người thứ sáu là Trà bác sĩ ở cửa Quảng An môn, người thứ bảy là Đậu Hủ bà ở Tây Trục môn, người thứ tám là Khách Sạn công ở Đông Trục môn và người thứ chín là Cửu Vĩ quy ở Quảng Cừ môn. Những người này cứ nghe chữ là biết chiêu bài của họ rồi thực ra những người này không phải trông vào chiêu bài đó để kiếm cơm ăn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư ca! Bọn này không phải là hạng tử tế sao chúng ta không quấy phá họ một phen?

- Cái đó không nên! Đắc tội với họ là có hại chứ chẳng ích gì.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tại sao sư ca phải sợ họ?

Cao Thức cười nói :

- Nhưng có mấy nơi Văn cô nương và Bạch cô nương không thể đến được.

Bạch Tử hỏi :

- Làm sao không đến được?

Cao Thức thở dài nói :

- Cô không hiểu.

- Cái đó tiểu muội hiểu rồi, Cửu Vĩ quy ở Quảng Cừ môn mở kỹ viện. Tiểu muội hóa trang làm đàn ông tới đó không chừng còn cứu được mấy cô gái từ tế bị bức bách làm kỹ nữ.

Văn Đế Đế theo hùa :

- Đúng thế!

Cao Thúc lắc đầu đáp :

- Hai nơi đó tại hạ cùng lão nhị không đi được.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Tiểu đệ không cần, Đế Đế mà đồng ý thì tiểu đệ đi với y.

Cao Thúc chép miệng hỏi :

- Cái đó mà lão nhị nói ra miệng được ư?

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Bạch Từ hỏi :

- Bạch thư thư! Tiểu đệ hỏi thư thư một câu, giả tỷ là vào kỹ viện mà một ả kỹ nữ đến ngồi gần sư ca thì thư thư có bóc lửa không?

Bạch Từ cười khanh khách đáp :

- Liễu Hạ Huệ ngồi cùng xe mà lòng không loạn, lệnh sư ca e rằng không dám so với hiền nhân.

Cao Thúc lắc đầu nói :

- Cái đó không coi được.

Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta nên kiểm Đô vương ở cửa Vĩnh Định trước nên chăng?

Cao Thúc vội đáp :

- Cái đó thì Cao mỗ đồng ý, nhưng làm thế nào để lật tẩy hắn?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Dĩ nhiên phải bắt đầu bằng cuộc đánh bạc.

- Nhưng lão đệ lại chưa đánh bạc bao giờ thì bọn họ cao tay lắm.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Rồi sư ca sẽ coi bản lĩnh của tiểu đệ, chỉ sợ hắn không đụng được đến đồng bạc của tiểu đệ.

Cao Thúc cả mừng nói :

- Lão đệ nhất định ăn được ư?

Bạch Từ cười rất tươi nói :

- Cao huynh coi đó! Vừa nhắc tới cờ bạc là y đã phấn khởi tinh thần.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn họ mà thua thì chúng ta đại thắng, nếu mình thua thì sẽ có lý do bắt bẻ bọn họ.

Cao Thúc nói :

- Bọn họ đánh bạc thật có mà đánh bạc gian cũng có. Tóm lại chúng ta phải đem nhiều tiền đi.

- Đánh bạc gian thì tiểu đệ còn gian giỏi hơn họ, nhưng cái đó chỉ để họ biết mùi, chỉ sợ chưa được nhiều đã giải tán. Tiểu đệ đi đánh bạc thật đây.

- Đánh bạc thật thì phải trông vào khí vận.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Dù đánh bạc thật thì tiểu đệ bảo đảm cũng biến họ thành gian.
- Hay lắm! Vậy tiểu huynh đưa lão nhị đi.

Bạch Từ nói :

- Hãy khoan! Đề ta và Văn muội về cái trang đã.
- Cần gì phải hóa trang, nơi đó thiếu gì phụ nữ đánh bạc.

Bạch Từ cười nói :

- Thế ra có cả nữ đồ bác. Hay lắm! Chúng ta đi thôi.

Cao Thúc liền dẫn mọi người đến thẳng cửa Vĩnh Định nhưng giữa đường gặp Ngũ vương tử. Ngũ vương tử chỉ đem một mình Tề Cách Lặc đi theo, hai người đều mặc thanh y tiểu mạo từ từ lẩn vào đám đông đi tới. Bốn người đã hóa trang nên Ngũ vương tử không nhận ra. Thiết Kỳ Sĩ không nhận được tiền lại hỏi :

- Ngũ gia! Sao Ngũ gia lại vì phục đi ngoài đường?

Ngũ vương tử nghe tiếng giật mình đáp :

- Kỳ hiền đệ! Các vị lại hóa trang kiểu này rồi.

Cao Thúc tiến lại gần nói :

- Bọn tại hạ đến cửa Vĩnh Định để du ngoạn.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hóa trang cho bọn ta được không? Chúng ta cũng muốn đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Tướng mạo Ngũ gia thế này có ai nhận được chăng?
- Chắc không mấy người biết, cứ dễ vậy đi cũng được nhưng đến đó làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ ghé tai nói thầm mấy câu rồi cười hỏi :

- Ngũ gia có sợ phong thanh truyền ra ngoài không? Nếu có người biết tất họ cười cho.

Ngũ vương tử lắc đầu đáp :

- Hay đầu châu đầy, sao lại không được? Dù là người ở phủ Tôn nhân biết ra ta cũng có cách đối đáp.

Bạch Từ nói :

- Không e ngại thì đi.

Tề Cách Lặc hỏi rõ sự tình rồi cười nói :

- Sao lại đi chơi trò này?
- Ngũ gia cùng Bối tử chắc chưa biết Hạ cửu môn là thế nào?
- Không hiểu! Té ra trong thành Bắc Kinh lại có những nhân vật này thế mà họ giữ bí mật gồm.

Cao Thúc đáp :

- Bọn họ đối với quan nha có lợi mà cũng có hại.

Ngũ vương tử nói :

- Ta để mặt họ chỉ giao cho Cửu môn đề đốc thay mặt xử lý.

Đoàn người đến trước cửa lớn giả vờ như người đi tản bộ, ai ngờ lập tức có hai gã áo xanh tiến ra cười nói :

- Mời chư vị vào đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có đông không?

Thiếu niên áo xanh cả cười hỏi lại :

- Các vị muốn món gì?

- Bài cao.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Xin mời các vị vào trong kia, lúc này đông đủ cả rồi.

- Có đổi thẻ không?

- Nhất định là phải đổi, các vị chắc là từ ngoài mới tới, còn người Bắc Kinh hiểu cả rồi nên không ai hỏi vấn đề này.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Bọn ta ở phương Nam tới nghe tiếng cũng hiểu rồi. Ở đây đánh nhỏ nhất là phải đặt cửa bao nhiêu?

Thiếu niên cười khanh khách đáp :

- Đây không phải là sông bạc thông thường. Nhỏ nhất là một lạng, thẻ chia làm năm loại: một lạng, năm lạng, mười lạng, trăm lạng và ngàn lạng. Hạng thẻ đặc biệt là mười vạn lạng.

- Nếu được nhiều quá không mang về nổi thì làm sao?

- Cái đó dễ lắm muốn lấy chi phiếu bỏ túi hay bảo xa bạc đến tận nhà cũng được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cảm ơn tiểu ca.

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy hai đại hán lùi một thanh niên từ phía trong đi ra quát tháo luôn miệng. Thiết Kỳ Sĩ thấy thế lại hỏi thiếu niên :

- Người thanh niên kia làm sao vậy?

- Chuyện này thường lắm. Y là Lý Hiếu Toàn thua nhẵn rồi lại không chịu đi ở lại rắc rối.

- Rắc rối thế nào?

- Y bảo thua nhẵn rồi ra ngoài không còn tiền ăn cơm lẫn chẳng xin tiền mọi người.

- Người ta thua hết tiền lúc ra đi chủ sông cấp cho bữa ăn là chuyện nhỏ.

- Sông bạc ở đây không có thẻ lệ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thế thì sông bạc Bắc phương của các vị ở đây bất cận nhân tình quá. Ở Nam phương chúng ta khách thua hết tiền không phải mở miệng xin ai tiền ăn, tiền trọ chủ sông tự động đưa ra.

Chàng vừa nói vừa tiến lại nhìn hai đại hán nói :

- Bằng hữu! Xin đừng cưỡng bách người ta quá tại hạ quen biết y.

Hai đại hán ngó thấy một lũ nam nữ thanh niên giang hồ vội buông tay ra. Thiết Kỳ Sĩ giả vờ quen biết thanh niên kia liền nói :

- Bằng hữu! Đã lâu ngày tiểu đệ không gặp. Thế nào? Bữa nay lão huynh gặp vận xui quấy ư?

Gã thanh niên mặt mũi nho nhã có dáng hiền lành, gã ngó bọn Thiết Kỳ Sĩ rồi quay lại nhìn hai đại hán đoạn cúi đầu xuống chứ không nói gì.

Thiết Kỳ Sĩ vỗ vai gã cười nói :

- Lão huynh! Được thua là chuyện nhỏ hà tất phải buồn phiền. Thua canh này canh sau đánh gỡ chứ lo gì. Lão huynh thua hết sạch tiền rồi ư? Ha ha! Tiểu đệ cho mượn chúng ta là bạn cò bạc mà.

Chàng móc một đỉnh vàng nhét vào tay thanh niên lớn tiếng :

- Quay lại đi.

Đỉnh vàng này nặng đến mười lạng, chàng thanh niên ngó thấy chẳng cần biết Thiết Kỳ Sĩ là ai. Gã phấn khởi tinh thần liền lăm li đi theo. Đến chỗ vắng người đột nhiên thanh niên hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Huynh đài! Tiểu đệ có quen biết huynh đài đâu?

Thiết Kỳ Sĩ không ngờ gã lại thật thà đến thế liền gật đầu cười đáp :

- Tiểu đệ tưởng lão huynh lại hồ đồ mất rồi mà ra vẫn còn tỉnh táo lại rất thành thật.

Thanh niên thờ dài nói :

- Huynh đài! Tại hạ chẳng phải là hạng cò bạc rạc rài như các hạ tướng đâu, chỉ vì một lúc hồ đồ mà chui vào đây..

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão huynh không thường đánh bạc ư?

Thanh niên thờ dài nói :

- Tại hạ tuy không phải là con nhà quyền quý nhưng cũng được theo đòi nghiên bút chỉ vì đến Bắc Kinh kiếm bà con không gặp trong lòng chán nản rồi đem hơn trăm lạng tiền hành lộ đem vào đây nường hết.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Lão huynh thực tình xin tiền nhà sòng để ăn cơm ư?

Thanh niên lắc đầu đáp :

- Thua bạc là thua bạc, chết đói cũng chịu khi nào lại giờ thói hèn mạt.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng nhận thấy lão huynh không phải là hạng thua bạc rồi quay ra xin xỏ. Nhưng tại sao hai đại hán kia lại lôi kéo lão huynh ra?

- Tại hạ chẳng biết đây là đâu, bình sinh lại chưa từng dấn thân vào đồ trường. Nguyên tại hạ gặp một ông đồng hương ở khách điểm rồi hán lôi kéo vào đây. Ai ngờ bạn đồng hương hỏi mượn mười lạng bạc nhưng tại hạ không còn hán liền mắng tại hạ là người nhỏ nhen. Tại hạ tức quá gây lộn với hán thế rồi ở đây người ta hạ lệnh trục khách.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói vừa tức thay cho thanh niên kia lại vừa buồn cười bảo gã :

- Lão huynh! Cái đó không phải quý vị đồng hương mượn tiền lão huynh đâu.

- Phải rồi! Hán không làm thế thì tại hạ không có lý gì mà gây lộn với hán. Nhưng không hiểu ý hán muốn gì?

- Để tiểu đệ giải thích cho lão huynh nghe. Vị đồng hương đó chẳng nghĩ gì đến tình đồng hương đâu, trên thực tế hán là một tên cò mồi trong sòng bạc này, hán sợ lão huynh còn tiền đã bỏ đi nên mới dùng phương pháp đó để thử lão huynh. Nếu lão huynh còn tiền thì trong lúc tức mình lão huynh lại đánh nữa.

Thanh niên hăn học nói :

- Té ra là thế! Tại hạ thua một cách oan uổng dường như bọn chúng đều là cò gian bạc lận.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bây giờ lão huynh có thể đánh gỡ được.

- Không. Tại hạ đã không biết huynh đài thì chẳng thể nào mượn đỉnh vàng này được. Không may thua nữa thì lấy đâu trả lại huynh đài.

Thiết Kỳ Sĩ khuyên dỗ hấn :

- Bây giờ lão huynh vào đánh nhất định không thua. Có điều lão huynh gỡ đủ vốn rồi hãy có được thêm chút ít rồi từ đây trở đi không nên vào sòng bạc nữa đem tiền về cố hương là hơn, trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì trò man trá. Lần này lão huynh thêm được một bài học kinh nghiệm.

Thanh niên gật đầu đáp :

- Đa tạ huynh đài chỉ giáo tại hạ quyết ghi nhớ suốt đời.

- Bây giờ lão huynh vào đánh nữa thì đừng ngồi riêng một cửa mà cũng đừng ham ăn to. Cứ ngấm ngấm theo tại hạ mà đặt tiền tại hạ là tay thần đồ trước nay chưa thua bao giờ.

Thanh niên nửa tin nửa ngờ nói :

- Nếu vậy chúng ta vào quây đôi lấy thẻ.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tề bối tử hỏi :

- Tề huynh có đem tiền đi không?

Tề Cách Lặc hỏi lại :

- Thiết huynh cần bao nhiêu?

- Tại hạ không muốn đánh lâu nhiều là năm tiếng ít ra là ba tiếng đủ khiến cho sòng phải tự động đình chỉ.

Tề Cách Lặc cười nói :

- Bữa nay tại hạ vừa đòi được ba chục vạn lạng, thiếu hiệp lấy hết đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bấy nhiêu là đủ rồi.

Tề Cách Lặc cầm hai tấm ngân phiếu lớn mỗi tấm mười lăm vạn lạng đưa ra cười nói :

- Bọn tại hạ có cần làm cò mồi không?

- Dĩ nhiên là phải thế, có điều các vị đừng đánh theo tại hạ và đặt cửa nhỏ thôi chịu thua đi để họ khỏi nghi ngờ.

Thương lượng xong xuôi thanh niên liền đưa mọi người vào đổi thẻ rồi đến bên bàn bạc.

Đột nhiên có khách bạc lớn đôi liền ba chục vạn lạng lấy thẻ, tin này làm náo động cả sòng bài.

Thiết Kỳ Sĩ vừa vào mọi người đều nhìn chàng bằng con mắt kỳ dị, không cần nói cũng biết bọn này đều là nanh vuốt của chủ sòng. Thiết Kỳ Sĩ vừa vào đến bàn bạc thấy cửa Thiên môn bàn bài cầu trống chân, một người đứng tuổi nhìn chàng tươi cười chấp tay nói :

- Mời quý khách vào chơi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đã đến sòng là đánh bạc chứ không phải đến chơi.

Người đứng tuổi cười khanh khách nói :

- Vậy mời quý khách ngồi vào.

Hấn vừa nói vừa trò cửa Thiên môn.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng khách sáo liền ngồi vào liền cười hỏi :

- Nay ông bạn! Chắc ông bạn là người tiếp khách ở đây?

Người đứng tuổi hỏi lại :

- Cách tiếp đãi có điều chi bất cung xin quý khách chỉ dạy cho?

- Không dám! Tại hạ chỉ muốn biết cỗ bài của quý vị có bao nhiêu con?

Người đứng tuổi cả cười đáp :

- Quý khách nói giỡn rồi. Xin quý khách yên dạ bài ở đây không có tới ba mươi ba con đâu. Tệ đồ trường phải giữ danh dự.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dặc cười nói :

- Vậy mời nhà cái rửa bài đi!

Nhà cái là một lão già ngoài năm chục tuổi thủ pháp của hắn rất mau lẹ. Cách cách mấy tiếng hắn đã xếp thành từng đồng tám con rồi hô :

- Này các vị! Hề xúc xúc gieo xuống là không được đặt thêm hay rút bớt về. Ăn thua tùy ở cuộc đồ đen.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phía sau núi điều tra xác chết

Thiết Kỳ Sĩ bàn đầu đặt một trăm lạng, chàng gieo xúc xúc rồi lật bài lên. Nhà cái được một đôi Thiên vương mà chàng một con năm điểm một con chín điểm thế là chàng thua. Bàn thứ nhì Thiết Kỳ Sĩ đặt năm trăm lạng, bàn này chàng lại thua. Chàng quay lại nhìn Ngũ vương tử cười nói :

- Bữa nay xui quá rồi.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Vậy bây giờ đặt ít đi.

Thiết Kỳ Sĩ lâm bộ tức giận nói :

- Ông bạn tưởng ta sợ chẳng?

Chàng liền lấy những thẻ đặc biệt đặt hai chục vạn lạng, miệng chàng nói :

- Bàn này mà thua thì không đánh nữa.

Những người đứng xung quanh thấy vậy cả kinh, nhà cái cũng phải đứng lên hắn do dự không gieo xúc xúc. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng lão già cười khanh khách nói :

- Lão nhị! Mau gieo xúc xúc đi! Cả năm nay chưa có ai đặt lớn như vậy.

Nhà cái nghe tiếng liền cầm lấy xúc xúc liệng xuống, nhưng lạ thay con xúc xúc lần này xoay chuyển hoài không ngã ra. Nhà cái thấy con xúc xúc xoay hoài hắn toát mồ hôi trán. Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên quát lên :

- Ngừng lại!

Con xúc xúc dừng lại thật chàng cầm bài mình lên coi cố ý la lớn :

- Hồng bát! Lần này bốc tứ điểm chắc lại thua nữa rồi.

Ngũ vương tử vẫn chú ý nhìn Thiết Kỳ Sĩ. Y phát hiện ra ngón tay mặt của chàng hơi lay động liền hiểu ngay nghĩ thầm :

- Té ra là y đang làm trò.

Cao Thúc là tay cờ bạc sỏi chỉ chú ý nhìn nhà cái thấy vẻ mặt của hắn hoảng sợ, bụng bảo dạ :

- Con xúc xúc này gian lận rồi, hắn đâu không nổi với Thiết lão nhị.

Nhà cái nghe Thiết Kỳ Sĩ đã nói được tứ điểm tay hắn phát run tỏ rất buồn nản. Thiết Kỳ Sĩ thấy hắn hồi lâu không coi bài liền giục :

- Nhà cái! Bài của các hạ ra sao?

Nhà cái bị thúc bách đành lật bài lên coi, Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Các hạ một thất một lục tức là ba điểm, vậy tại hạ thắng rồi.

Nhà cái thờ dài nói :

- Quý khách hên vận quá.

Hắn lấy thẻ giao đủ rồi Thiết Kỳ Sĩ đắc ý cười nói :

- Trang gia! Tại hạ đã tưởng mình thua chắc rồi. Không ngờ...

Nhà cái đột nhiên quay qua bảo lão già :

- Đại ca! Bàn thứ tư này...

Thiết Kỳ Sĩ biết hắn không muốn làm cái nữa bèn la lên :

- Trang gia! Phải chăng ở đây chỉ có lệ cầm cái ba bàn thôi?

Nhà cái rất bẽn lẽn không biết nói làm sao thì lão già bên ngoài trầm giọng nói :

- Lão nhị! Cứ làm đi! Có bị thua lớn một canh thì đã sao?

Nhà cái nghiêng răng lại đẩy bài ra bàn nhưng cổ hắn nổi gân xanh như giun bò cả một lượt. Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn thanh niên thì thấy gã rất tinh táo.

Bàn thứ tư con xúc xắc khác hẳn lần trước, nhà cái vừa gieo xuống nó như bị giữ chặt lại không xoay nữa mọi người nhìn thấy hắn liệng được con Bát phân. Thiết Kỳ Sĩ bắt lấy hai con bài cuối cùng, lần này chàng lật lên thành thất tứ tức là một điểm, chàng mỉm cười nhìn nhà cái nói :

- Trang gia! Các hạ đừng vội lật bài lên tại hạ có chuyện muốn dàn xếp.

Nhà cái lộ vẻ vui mừng hỏi :

- Quý khách có điều chi dạy bảo?

- Nếu các hạ không lật bài thì tại hạ chịu giam ba chục vạn lạng bạc được không? Tại hạ đã đặt bốn chục vạn lạng tức là chỉ để lại chục vạn lạng.

Nhà cái cười ha hả nói :

- Không được! Quý khách chỉ có một điểm trừ phi tại hạ mười tị còn ngoài ra đều thắng quý khách.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười nói :

- Các hạ không đồng ý thì mở bài lên.

Nhà cái mở bài, bất giác la hoảng. Nguyên bài của hắn đúng “mười tị”. Thiết Kỳ Sĩ vẫn tươi cười hỏi :

- Thế nào?

Lão già ngoài trường xen vào vậy nhà cái nói :

- Lão nhị! Nghỉ thôi, kêu thủ quỹ đổi tiền cho quý khách này.

Sòng bạc liền đổi thẻ thành chi phiếu.

Canh bạc này Thiết Kỳ Sĩ được năm mươi chín vạn chín ngàn tám trăm lạng bạc. Chàng cùng thanh niên kia ra khỏi đồ trường liền hỏi gã :

- Thế nào? Tiểu đệ đã bảo là nhất định lão huynh sẽ thắng.

Thanh niên kia tính lại được hơn ba ngàn lạng nhưng gã ngẩn mặt ra không biết trả lời thế nào.

Thiết Kỳ Sĩ nói tiếp :

- Lão huynh đừng về khách sạn trước nữa e sẽ gặp nguy hiểm. Lão huynh hãy chờ ở đây một chút tiểu đệ bảo lão huynh theo đường kia ra ngoài thành rồi hỏa tốc dời khỏi Bắc Kinh về cố hương sớm đi.

Thanh niên kia gật đầu nói :

- Nhất thiết tiểu đệ đều nghe theo lời huynh đài, nhưng còn đỉnh vàng...

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu ngắt lời :

- Lão huynh bắt tất phải nhắc tới đỉnh vàng đó nữa coi như tiểu đệ tặng lão huynh để mua sách. Lão huynh về đọc sách nhiều đi cho khỏi lạc đường.

Thanh niên kia vâng dạ luôn miệng, gã xúc động đến chảy cả nước mắt. Đi tới góc đường Thiết Kỳ Sĩ vội bảo thanh niên :

- Mau chuyển sang phía Nam nhập bọn vào đám đông để ra khỏi thành.

Thanh niên lật đật đi ngay.

Ngũ vương tử cười hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Ta không hiểu bữa nay hiền đệ đã hý vọng quý thần vào con bài như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn chúng đánh bạc gian lận nhưng chỉ được hai bàn đầu thôi.

Cao Thúc hỏi :

- Còn bàn cuối cùng thì sao?

- Nhà cái đặt con một điểm ở dưới, mười tít vào giữa hán định gieo con xúc xắc theo chiều thuận nhưng tiểu đệ vận dụng vô hình chân khí chèn ép cho thành chiều trái ngược. Thế là các vị đã hiểu rồi bắt tất phải giải thích thêm.

Tề bói tử hỏi :

- Sao Thiết huynh lại coi ra được nước bài lớn nhỏ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Lúc hán xếp bài tiểu đệ chú ý nhìn nhận. Bất luận bài bao nhiêu con cũng có chỗ ghi nhớ không thể sai trật.

Ngũ vương tử kinh hãi nói :

- Bàn lãnh của hiền đệ đã đến mức tuyệt vời.

- Trên đời chẳng có việc chi mà khó hễ để tâm là nhận ra được. Huống chi trên lưng con bài bọn chúng đã cố ý làm ký hiệu khiến cho sự nhận xét dễ dàng hơn.

Bạch Từ hỏi :

- Sao Thiết huynh lại giục thanh niên kia lập tức ra khỏi kinh thành?

- Đã có mười mấy tên theo dõi chúng ta. Chúng ta thì chẳng sợ gì nhưng rất nguy cho chàng thanh niên trẻ tuổi đó vì chúng ta không thể để gã đi bên mình mãi được.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Sông bạc đó muốn hạ thủ cả bọn ta ư?

- Hiện giờ họ chưa dám vì chưa mò ra được lai lịch của bọn ta.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hiền đệ tính làm sao?

- Chúng ta chạy ra ngoài thành nếu Đồ vương bị thua bạc mà đánh cướp thì chúng ta trừ khử hán đi.

Cao Thúc nói :

- Chính hán không ra mặt đâu, lão nhị chẳng có biện pháp nào bắt được hán.

- Cứ đánh những thằng nhỏ là lão già phải chường mặt ra, hán phái bao nhiêu người tới tiểu đệ cũng kiếm chế hết nhưng phải tìm chỗ giam lại, nha môn của Cửu môn đề đốc không thể giam người được.

Ngũ vương tử nói :

- Giam cả lại cũng không phải là một biện pháp hay vì không còn người về đưa tin, đành đã thương một vài tên rồi thả ra.

Cao Thức nói :

- Ngày hội “Võ thuật quan ma” sắp đến nơi rồi đành phải gác vụ này lại rồi sau sẽ tính. Nếu làm cho to chuyện thì nhân vật hạ lưu sẽ nhân cơ hội này làm rối thành Bắc Kinh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn chúng không chịu buông tay thì làm thế nào? Chẳng lẽ mình phải giám thị hoài?

Cao Thức đáp :

- Toán thứ nhất đến ngoài thành chúng ta trừ khử liền rồi trở lại chân tường hoặc thay đổi hình dạng khác đi thì ai mà biết được

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Vậy theo phương pháp của sư ca mà hành động. Theo ý tiểu đệ thì nên trừ khử toàn bộ lũ Hạ cửu môn này đi để trừ hại cho người thiện lương.

Ngũ vương tử nói :

- Hiền đệ bất tất phải quan tâm. Ta sẽ giao cho nha môn xử lý, có điều bữa nay mình phải thoát ly vụ này cho xong.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ biết có ba tay cao thủ theo dõi. Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài thành, ba người đó nhất định là thủ hạ tâm phúc của Đồ vương võ công không phải tầm thường.

Ngũ vương tử dẫn quần hào ra cửa Quảng Cừ rồi chạy về phía một tòa núi nhỏ.

Thiết Kỳ Sĩ lên núi rồi bỗng la gọi :

- Dừng lại! Bọn chúng quả không sợ chết vẫn theo dõi chúng ta lên núi đủ tỏ chúng hoành hành chẳng úy kỵ gì.

Ba nhân vật bên đối phương là hai lão già và một đại hán. Chúng đuổi thẳng lên núi nhưng khi tới đỉnh bọn chúng đột nhiên ngo ngoác vì chúng phát giác những người bị rượt đều dừng cả lại ở phía trước.

Thiết Kỳ Sĩ thấy bọn chúng đứng cách xa chừng mười trượng liền xoay mình lại hỏi :

- Phải chăng các vị là những người kẻ cận bên mình Đồ vương?

Một người đứng tuổi thấy tình thế bất tiện liền chấp tay lại hỏi :

- Bọn tại hạ có biết Đồ vương nào đâu? Sao công tử lại hỏi vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt xẵng giọng :

- Nói vậy! Nhất cử nhất động của các người che mắt ta thế nào được.

Người đứng tuổi khác nói :

- Dù bọn tại hạ có là thủ hạ của Đồ vương thì cũng không có liên quan gì đến công tử.

Thiết Kỳ Sĩ quát :

- Người theo dõi chúng ta là có ý gì? Người còn nói là không có liên quan ư?

Người đứng tuổi thứ hai cười hỏi :

- Đây là ngoại thành, các vị đến được chẳng lẽ bọn tại hạ không đến được hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Các người tưởng chỉ có một lý do này là tránh tội được hay sao? Các người hết đời rồi, có điều nếu các người nói thật hoặc giả ta buông tha cho trốn về còn ý bản lĩnh mà chống cự lại thì nhất định phải chết.

Người đứng tuổi biến sắc cười lạt hỏi :

- Các vị là hạng người nào?

- Các ngươi thất bại ở chỗ là không hiểu thiếu gia là ai nên Đồ vương mới dám phái các ngươi rượt theo. Ý đồ của các ngươi ta đã biết rõ, các ngươi định hạ thủ giết chúng ta để đoạt mấy tấm ngân phiếu mất chục vạn lạng thậm chí còn muốn lấy luôn cả tiền vốn của ta nữa, đó là hành vi cường hào ác bá chết cũng đáng kiếp.

Ba người nghe nói liền rút trường kiếm ra quát :

- Tiểu tử ngươi đã tiên tri như vậy thì không nên ra ngoài thành mới phải.

- Ở trong thành thì ngươi còn bận tay bận chân một chút phải không? Ngươi dò cho biết chỗ ở rồi đêm khuya lên vào tập kích thì thần không hay quỷ không biết phải không. Ha ha!..

Chàng lại nói tiếp :

- Ba vị thật là ngu quá, ta đã biết rõ quỷ kế của các vị mà không né tránh lại dẫn dụ bọn các vị ra ngoài thành, chẳng lẽ các vị còn chưa rõ hậu quả của vụ này sẽ tới đâu?

Người đứng tuổi thứ nhất quát :

- Hậu quả tới đâu thì phải coi võ công rồi mới biết được.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu hỏi :

- Đồ vương có đến không?

Người đứng tuổi cười lạt đáp :

- Giết gà cần gì phải dùng đến dao mổ trâu.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Trong con mắt các ngươi thì Đồ vương là dao mổ trâu nhưng ta coi hắn không bằng thanh đao gỗ, có điều ta muốn các ngươi được mắt thấy giá trị của hắn thế nào.

Chàng quay lại nói :

- Sư huynh! Xin sư huynh đưa giấy tới sông bạc báo cáo cho Đồ vương biết là ba người của hắn đã gặp kinh địch vậy hắn hứa tước tới cứu.

Cao Thúc cười nói :

- Không được! Đồ vương là tay cáo già hắn không mắc bẫy đâu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy thì báo tin ba người đã đoạt được ngân phiếu của bọn ta lại bị kẻ khác cướp mất, hiện giờ đang bao vây đối thủ mà chưa hạ được.

Cao Thúc hỏi :

- Đồ vương phái thêm viện thủ tới nữa thì làm sao?

- Chẳng lẽ con chó già đó lại trầm tĩnh đến thế ư?

- Tiểu huynh nghĩ cách khác khiến hắn phải mò tới.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên vươn tay ra điểm huyệt ba người khiến cho chúng ngã lăn ra chẳng khó khăn gì, bây giờ chúng mới biết là chạm trán một tay cao thủ vô thượng mắt chúng lộ vẻ khùng khiếp nhưng miệng không nói được nữa.

Cao Thúc vọt mình đi rồi, Ngũ vương từ nói :

- Chúng ta hãy ngồi lại đây, e rằng Đồ vương vẫn dùng kế xảo quyết.

- Nếu lão chó già đó vẫn không tới thì đêm nay tại hạ quyết không buông tha hắn, dù sao cũng không để hắn sống nữa.

Mấy người ngồi xuống rồi. Bạch Từ và Văn Đế Đế ra phía sau núi du ngoạn.

Tề Cách Lạc hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Ba tên này bị điểm huyết gì?
- Tại hạ đã phé bỏ võ công chúng, đêm nay chúng có thể tự đứng dậy đi về nhưng từ đây hết ý vào võ công để làm ác nữa.

Ngũ vương tử “ùa” một tiếng :

- Thế ra không phải là điểm huyết ư?
- Bất tất phải điểm huyết làm chi, muốn giết thì giết mà không giết thì phé bỏ võ công.

Bổng thấy Bạch Tử chạy về la :

- Các vị mau lại coi phía sau núi có hai xác chết.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên hỏi :

- Nơi đây đã có người động thủ trước rồi chăng?

Ngũ vương tử vừa chạy trước vừa hỏi :

- Người thế nào?

Bạch Tử đáp :

- Hai đại hán Bắc quân, đại khái đã chết từ đêm qua trên mình có vết thương.

Thiết Kỳ Sĩ chạy theo sau Ngũ vương tử hỏi :

- Đé Đé đâu rồi?
- Y còn ở dưới đó tra xét, y bảo là không phải bọn Cổ Mộ môn mà cũng không phải đồ đệ của các môn phái lớn vì y đã lục tìm trong mình người chết thấy một vật.

Mọi người chạy đến sau núi Văn Đé Đé lớn tiếng hỏi :

- Sĩ ca! Sĩ ca coi xem là cái gì đây?

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy một vật trong tay cô coi giống như một hạt trân châu nhưng màu đỏ và lớn bằng hạt đậu vàng, chàng ngấm ngấm một lúc rồi lắc đầu hỏi lại :

- Tiểu huynh cũng không biết là vật gì, Văn muội lấy ở đâu ra?

Văn Đé Đé Đáp :

- Ở trong tay người chết mé hữu hấn còn nắm chặt không buông ra.

Ngũ vương tử cầm lấy coi rồi la lên :

- Ô hay! Đây là trái một cây mọc dưới đáy biển tên gọi là Hải nữ đậu quý giá vô cùng, so với trân châu còn báu hơn vì nó ở dưới đáy biển sâu hàng ngàn trượng lấy được không phải là chuyện dễ dàng. Phụ hoàng mười năm trước nhận được món cống phẩm bằng Hải nữ đậu xâu thành một chuỗi, hiện nay mẫu hậu còn giữ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trước hết hãy điều tra người chết là ai sẽ ra manh mối, tại hạ xuống thử coi.

Chàng lật hai xác chết lên tra xét hồi lâu bỗng nhận ra trên cánh tay hai người đều thích một chữ “quý” rất nhỏ, chàng không khỏi kinh hãi la lên :

- Vụ này là thế nào?

Ngũ vương tử hỏi :

- Cái gì?

Chương 28: Hai cự đồng vào tới Ngự Hoa viên

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai người này nhất định là ở một bang phái nào đó. Trên cánh tay chúng đều thích chữ “Quy”.

Lê đại nương kinh ngạc hỏi :

- Có phải ở trên cổ tay cách chừng một tấc không?

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi lại :

- Đúng rồi! Can nương có biết lai lịch bọn họ ư?

Lê đại nương hỏi lại :

- Phải chăng Cao đại hiệp đã nói là Quân Thiên bang có thêm hai bộ môn?

- Đúng thế!

- Thế thì họ ở trong Quân Thiên bang rồi vì bang chúng trong bang này ở dưới quyền quản hạt của Thiên Thần điện đều có chữ “Thiên”, Địa Thần điện đều thích chữ “Địa”. Sau này lại thêm Nhân Vương điện đều thích chữ “Nhân”, Quỷ Vương điện dĩ nhiên thích chữ “Quy”.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Quân Thiên bang có thứ Hải nữ đậu này không?

Lê đại nương đáp :

- Không có, chắc thứ đậu này bọn chúng lấy được trong mình đối phương.

- Đối phương của bọn chúng là ai? Tại sao chúng lại bị giết? Vụ này thật khó hiểu.

Ngũ vương tử nói :

- Khi trở về ta sẽ hỏi lại Long hộ giá, về động tác giang hồ lão hiểu rất rõ.

- Chưa chắc đâu, e rằng lai lịch của tại hạ lão cũng không biết.

- Lão đệ là nhân vật mới ra đời dĩ nhiên lão chưa thể biết được nhưng nếu hiền đệ đưa lệnh phù của tôn sư ra là lão nhận được ngay.

- Ngũ gia nói thế thì cứ đưa cái đó cho lão coi.

Chàng liền lấy con Kim Phụng hoàng nhỏ đưa ra cười nói :

- Lão mà nhận được vật này thì may ra mới biết rõ nội tình của Hải nữ đậu.

Ngũ vương tử đón lấy coi không khỏi kinh ngạc la lên :

- Lệnh sư là Phụng Hoàng Thần rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Sao Ngũ gia cũng biết Phụng Hoàng lệnh.

- Đây là Long hộ giá lúc bình thời bàn chuyện cổ sự võ lâm thường xuyên nhắc tới.

Thiết Kỳ Sĩ trầm trọng nói :

- Nếu vậy lão quả là một nhân vật biết nhiều hiểu rộng. Hiện nay trong võ lâm ít người nhận ra được Phụng Hoàng lệnh của gia sư. Ngay ở chùa Thiếu

Lâm cũng chỉ nhận vị lão tăng mới biết được.

- Lão Long bảo trăm năm trước có Lục thần đệ nhất là lệnh sư, đệ nhị là Hải Thần, đệ tam là Cự Phong Thần, đệ tứ là Lôi Hỏa Thần, đệ ngũ là Thổ Hành Thần, đệ lục là Kim Giáp Thần. Trong Lục thần có ba chính ba tà. Phụng Hoàng Thần, Hải Thần, Kim Giáp Thần là chính thần. Võ công tương tự như nhau nhưng phe chính và phe tà không đi lại với nhau để chạm trán là động thủ liền.

- Hay là Hải nữ đầu có liên quan đến Hải Thần?

Lê đại nương nói :

- Khó có thể có chuyện trùng hợp như thế được, đồng thời Hải Thần không bao giờ chịu động thủ với kẻ vô danh tiểu bối.

Cao Thúc vừa về tới Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư ca! Lão Hoạt đầu có nói tự hiệu của đối thủ ra không?

Cao Thúc lắc đầu nói :

- Khi nào lão nhạ gia chịu nói? Và lại vụ này không liên quan đến lão nhạ nhân gia không cho họ nói việc đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiểu đệ nhất định phải hỏi cho ra, có lý nào đồ đệ lại không hỏi đến kẻ thù của sư phụ?

Ngũ vương tử cũng hỏi :

- Không dẫn dụ được Đồ vương ra ư?

Cao Thúc lắc đầu đáp :

- Hắn không ở trong sông bạc nữa, cả nhà cái cũng không thấy đâu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Xây ra vụ nghi án này tại hạ đối với Đồ vương không còn chút hứng thú nào nữa, chúng ta đi về thôi.

- Còn ba phé vật đó, lão nhạ đem chúng đi đâu rồi?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Chúng không còn ở trên đỉnh núi nữa ư?

Cao Thúc kinh hãi nói :

- Lúc tiểu huynh tới thì không còn thấy chúng nữa rồi, chắc có người tới cứu đem chúng đi.

- Người đến cứu bản lãnh không phải tầm thường, chỗ đó tuy cách đỉnh núi khá xa nhưng chúng ta có thể nghe thấy động tĩnh ai ngờ chúng che mắt được bọn mình.

Quần hào về tới chỗ đỉnh núi bỗng thấy một mảnh giấy đặt ở chỗ ba phé nhân vừa nằm lại lấy đá chặn lên cẩn thận. Ngũ vương tử vội chạy lấy giấy lên coi, trên giấy có hàng chữ :

“Bản nhân thấy tình trạng này không nỡ nên buông tha cho chúng trốn đi rồi, San hồ.”

Ngũ vương tử la lên :

- Các vị coi xem! Tấm giấy này là của ai lưu lại?

Thiết Kỳ Sĩ cầm mảnh giấy lên coi nói :

- Phía dưới tự danh là một cô gái đủ to không phải Đồ vương đã tới đây.

Chàng đưa cho mọi người coi, Bạch Từ nói :

- Đúng là chữ nữ nhân, nét bút rất tốt.

- Chúng ta về thôi. Xin Ngũ gia hỏi lại Long hộ giá. Tại hạ không ngờ võ thuật của Quan ma lần này biến đổi đến thế. Những vị tiền bối khét tiếng tất đã truyền dạy tuyệt nghệ cho đời sau rồi.

- Ta chỉ mong bọn lão đừng tham gia Quan ma đoàn ngoại quốc không thì chốn biên cương tất xảy vụ binh đao.

Về tới biệt thự Tề Cách Lặc đưa Ngũ vương tử vào cung nhưng không thấy hai tên cự đồng ở nhà.

Bạch Từ thấy trong nhà vắng người liền hỏi hai tên a đầu :

- Các người có biết muội tử của ta và Thiết nhị công tử đi đâu không?

Một tên đáp :

- Hai vị vào vườn hoa chơi rồi không thấy đâu nữa.

Bạch Từ nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn chúng ra ngoài tất sinh chuyện rắc rối, chúng ta phải đi mau kiếm chúng về.

- Thành Bắc Kinh rộng lớn thế này biết tìm ở đâu? Đành để ăn cơm tối xong rồi sẽ đi may ở chỗ là không phải bọn chúng tìm kiếm một vật gì chắc chẳng đến nỗi xục xạo một cách vô lý.

Cao Thúc cười nói :

- Hiện nay ở thành Bắc Kinh rất đông người vô lâm, chẳng nào loạn cũng có thể xảy ra chuyện.

Mọi người đang lo âu bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng khoái mã chạy tới, tiếng vó ngựa dồn dập cả người trong viện cũng nghe thấy.

Tiếp theo Ngũ vương tử ở ngoài chạy vào cười rộ nói :

- Hai “con ngựa lớn” của các vị chạy mất rồi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy y khoan khoái chàng cũng vui lòng cười khanh khách hỏi :

- Ngũ gia trông thấy chúng ư?

- Chúng vào chơi trong hậu hoa viên. Có lẽ vì lạc đường chúng hoang mang rồi gặp tường vượt tường gặp nhà vượt nhà. Sau chạy thẳng vào Ngự Hoa viên.

Cao Thúc sợ hãi nói :

- Chúng vào quấy phá trong cung tất làm kinh động đến nương nương.

Ngũ vương tử cười rộ nói :

- May ở chỗ bọn vệ sĩ đều biết chúng là người nhà của Thiết lão nhị, nên không hỏi han gì chỉ rũ ra mà cười. Vì không ai ngăn cản nên chúng chạy tứ tung làm cho bọn thái giám và cung nga sợ hết hồn.

Bạch Từ vội hỏi :

- Ngũ gia! Thế Ngũ gia còn cười được ư? Mau vào lấy chúng ra, hiện giờ chúng ở đâu?

- Hiện giờ chúng ở chỗ mẫu hậu và thành thượng tần của song thân ta, coi tình hình này thì hai bữa cũng chưa ra được trong nội cung nhện nhện hẳn lên.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Thế này thì vô lễ quá rồi phải vào gọi chúng về ngay mới được.

- Không sao đâu! Song thân ta chẳng trách cứ gì hết mà còn khoan khoái nữa.

Văn Đế Đế nói :

- Nương nương mến bọn chúng là được rồi, Ngũ gia hỏi Long hộ giá về vụ đó chưa?

- Long hộ giá phát giác ra trong thành có tình hình khác lạ lão ra đi từ sớm đến chiều mới gặp lão được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Quan ma đoàn có đến không?

- Đến rồi, vừa mới tiếp được tấu chương của bộ lễ.

Cao Thức hỏi :

- Hôm nào mới tiến hành?

- Bọn họ muốn nghỉ ngơi mấy bữa rồi còn làm lễ triều kiến, ít ra phải tới mùng chín tháng chín mới cử hành tức là còn năm ngày nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trong năm ngày phải đề phòng trong thành xảy chuyện bất trắc.

- Viện tuần phòng đã được tăng cường mà vạn nhất có xảy ra chuyện cũng đành chịu. Nghe nói các phái Trung Nguyên rất nhiều người tiến kinh, trái lại trên chốn giang hồ không nghe thấy bọn Cổ Mộ môn xuất động.

- Bọn Cổ Mộ môn hai lần đã bị tại hạ đã kích đúng vào hành động bước đầu của chúng chắc chúng sẽ có một sự thay đổi lớn.

- Ta muốn yêu cầu một điều chẳng hiểu lão đệ có đồng ý chăng? Vụ này nói ra e làm khó cho lão đệ nên không tiện mở miệng.

- Hai chúng ta ở với nhau chưa lâu nhưng mối tình rất thân thiết, vậy Ngũ gia cứ nói ra nếu là việc tại hạ không thích chắc Ngũ gia cũng không nhắc tới.

Ngũ vương tử nói :

- Lão đệ ở đây e rằng không che mắt được người võ lâm ta muốn thay đổi chỗ ở cho lão đệ nhưng nơi đây vẫn đề như cũ cơ hồ lão đệ chưa dời đi. Dĩ nhiên chỉ có những người đến đêm vào đây dò la mới biết còn ngoài ra chẳng một ai hay, lão đệ tính sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ngũ gia bảo tại hạ dời đi tất còn một chuyện gì nữa.

- Xin lão đệ và Cao đại hiệp ngày đêm tăng gia hoạt động, lão đệ ở đây tất không yên tâm về mấy vị kia, nếu toàn bộ xuất động thì lại không tiện.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi :

- Phải chăng Ngũ gia muốn tiểu đệ tiến vào Bắc Hải hay Ngự Hoa viên?

Ngũ vương tử cười đáp :

- Bắc Hải cũng là một bộ phận của Ngự Hoa viên. Lão đệ lúc ra đi cũng như trở về người ngoài không thể biết được.

Bạch Từ nói theo :

- Những tay giang hồ không thể tiến vào Bắc Hải được.

Cao Thức nói :

- Nhưng phải đặc biệt lưu tâm đến hành động của bọn họ, một khi họ đã phát giác là hành động phạm pháp.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bảo không ai dám vào thì chưa chắc nhưng ít ra người ngoài muốn tiến vào Bắc Hải họ không dám liều lĩnh. Ngũ gia đã nói vậy tiểu đệ xin tuân mệnh.

Ngũ vương tử cười rộ nói :

- Trước mặt ta mà lão đệ vẫn khách sáo không biết như vậy là phạm tục quá ư?

Cao Thức cười nói :

- Vào ở Bắc Hải, tại hạ chỉ lo Hoàng thượng cùng nương nương giá lâm tất mình chân tay luống cuống.

- Các vị cứ coi phụ hoàng và mẫu hậu ta như bậc trưởng bối trên chốn giang hồ. Ai bắt các vị phải quỳ lạy?

- Làm thế mà tiếng đồn ra ngoài há chẳng làm mất sự oai nghiêm của Hoàng thượng và nương nương.

Ngũ vương tử cười ha hả đáp :

- Các vị mình chẳng mang chức tước gì, dù chưa tuổi già nhưng cũng là ẩn sĩ đời Hán Nghiêm Tử Lăng thường ngủ với Quan Vô Đế mà lúc ngủ còn gác chân lên nhà vua, chuyện đó nay đã thành giai thoại.

- Vạn nhất mà bọn tại hạ mạo phạm chỉ cần Hoàng thượng dùng gia tội đã là may khi nào dám bì với cổ nhân? Được rồi! Đợi đến tối sẽ dọn nhà nhưng Ngũ gia coi chừng sau này có đuổi bọn tại hạ cũng không đi nữa.

- Dù ban cho lão đệ quan cao nhất phẩm, lão đệ cũng chẳng chịu ở đến một năm.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Nghe nói các cung nga thể nữ trong cung đều đẹp lắm phải không?

Ngũ vương tử lại cười lớn đáp :

- Bọn chúng mà đứng trước mặt chị em cô nương còn phải cúi đầu.

Bạch Từ cười hỏi :

- Ngũ gia có thư muội không?

- Có. Bọn y mong được gặp nhị vị cô nương.

- Thế ra Ngũ gia đã tâu rõ với Hoàng thượng rồi.

- Đây là chủ ý của mẫu hậu, phụ hoàng cũng tưởng nhớ các vị. Chẳng dẫu gì lão đệ phụ hoàng bảo lão đệ là kẻ sĩ trung nghĩa với nhà tiền Minh chỉ e lão đệ không chịu.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Tại hạ chỉ mong Hoàng thượng coi người Hán một lòng nhân từ là tâm nguyện của Thiết Kỳ Sĩ đã thỏa mãn rồi, còn ngoài ra không phải nói gì nữa.

- Hay lắm! Chúng ta không nói tới vấn đề lớn nữa, trời tối rồi chúng ta mau giả làm người giang hồ lên lút chuồn vào.

Cao Thức nói :

- Bất tất phải thế, xin Ngũ gia dẫn chị em Văn Đế Đế cô nương đi trước còn tại hạ và lão nhị đưa Lê đại nương vào sau.

Ngũ vương tử hỏi :

- Cao đại hiệp còn muốn đi đâu nữa?

- Bọn tại hạ muốn đi khắp hoàng thành một lượt.

- Nếu vậy thì nên để đại nương vào trước, đại nương theo các vị không tiện.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Được rồi! Vậy tại hạ cùng tỳ sư ca ra ngoài.

Cao Thức và Thiết Kỳ Sĩ dời khỏi biệt thự hai người đi bộ mà vẫn thay đổi nét mặt.

Ra ngoài rồi Cao Thức nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão đệ! Người chưa lên Cổ lầu lần này chúng ta đi đâu tưởng nên đến chỗ có nhiều nhân vật giang hồ?

- Ở cửa nào?

- Ở cửa An Định tại khu vực Đương bác sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Hồng bát! Chi phiếu hai chục vạn lạng của Tề Cách Lặc tiểu đệ quên chưa đưa cho y.

Cao Thức cười đáp :

- Để tối giao cho Ngũ gia cũng được.

Hai người trà trộn vào đám quần chúng mà đi bỗng nghe phía sau có tiếng gây lộn ồn ào. Cao Thức lắng tai nghe thì thấy một người trầm giọng nói :

- Con mẹ nó! Người không dám nhưng ta dám, ngày thường ngoạm cả phân chó tới bữa nay lại rụt đầu rụt cổ.

Một người khác quát lên :

- Ngươi Đàng! Con mẹ nó! Ngươi dám thì ngươi đi có chết ta cũng không đến thu xác đâu.

Cao Thúc huych Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hai người ở phía sau cãi nhau chuyện gì vậy?

- Đường như họ muốn gây án mạng.

- Giữa đường phố lớn đông người thế này mà họ dám lớn tiếng gây lộn, chắc là hạng không vừa.

Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại thấy hai đại hán đi sau cách không đầy năm thước và phía trước chúng có bốn năm người thường đang đi. Hai đại hán có vẻ say rượu tiếp tục lớn tiếng gây lộn.

Cao Thúc cười nói :

- Hai người này uống nhiều rượu rồi. Lão nhị, chúng ta đi thông thả để cho họ tiến lên trước rồi mình theo sau.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phía sau đã có mấy người ở nha môn theo dõi, chúng ta khỏi qua tâm.

Cao Thúc cười nói :

- Lão nhị làm rồi! Có người theo dõi nhưng không phải ở nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vào Lý gia cầm kiếm gởi tiền

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Là những người nào?

Cao Thúc đáp :

- Ta nhận được hai tên là tục gia đệ tử ở phái Ngũ Đài. Bản lãnh bọn chúng chỉ vào hạng cao thủ thông thường, quyết không địch nổi hai tên tửu quỷ này. Chúng ta đi sau hay hơn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư ca đã nhận biết hai người ở phía sau thì sao không dừng lại hỏi họ xem?

Cao Thúc đáp :

- Ta biết chúng nhưng chúng không biết ta.

Thiết Kỳ Sĩ đành bước chậm lại chờ cho hai tên tửu quỷ đi qua rồi mới cùng sư huynh theo sau.

Hai đại hán say rượu cũng định ra cửa An Định nhưng đến trước tòa cổ lâu thì bị người đứng tuổi cản lại, quát :

- Hai tên chết đăm này. Ta đi kiếm hàng nửa ngày, té ra các người đi uống rượu.

Người đứng tuổi không để hai hán tử say rượu giải thích gì nữa, đưa ngay vào một ngõ hẻm.

Cao Thúc nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người đứng tuổi kia là kẻ tâm phúc của Đương bác sĩ. Trong ngõ hẻm này có đại viện của tên Địa đầu đà.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hai hán tử say rượu là nanh vuốt của Đương bác sĩ chủ cầm đồ thì chúng ta tiến vào coi.

Cao Thức đáp :

- Nếu lão nhị muốn rước lấy sự phiền não thì chúng ta hãy đi. Bằng không thì tạm thời nín nhịn, đừng rút mây động rừng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Muốn quấy phá thì phải tìm đến tiệm cầm đồ chứ vào nhà họ không tiện.

Cao Thức đáp :

- Đem cầm những vật thông thường thì đến tiệm. Nếu có đồ quý thì hãy tìm vào nhà.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tại sao vậy?

Cao Thức đáp :

- Luật lệ của họ như vậy. Hễ ai có vật gì quý trọng đặc biệt phải đưa cho coi rồi định giá. Ngoài tiệm chỉ có người giúp việc, không thể tác chủ được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Được lắm. Vậy chúng ta đi cầm đồ.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị cầm cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Dĩ nhiên tiểu đệ có rồi. Còn sư huynh thì sao?

Cao Thức đáp :

- Ta cầm thanh Cự Khuyết kiếm, xem hán ứng phó như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nếu hán biết điều tất chẳng chịu cầm. Bằng không thì hán sẽ hết đời.

Cao Thức hỏi :

- Nếu hán dám cầm thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đã có tiểu đệ.

Vừa vào ngõ hẻm, một người đứng tuổi nghênh tiếp lật đặt thi lễ, hỏi :

- Thiết đại hiệp? Lần này tiểu lão nhận đúng người.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão là Tổng bộ đầu trong phủ Cửu Môn Đề Đốc. Chẳng không khỏi sửng sốt hỏi :

- Tổng bộ đầu. Lão nhận ra tại hạ ư?

Tổng bộ đầu vừa cười vừa nói nhỏ :

- Thực ra thì tiểu lão làm gì có nhãn lực như vậy. Chẳng dẫu gì, lúc hiện côn trọng rời khỏi nhà, tiểu lão đã lưu tâm theo dõi, quanh ra đây mới nghinh tiếp.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười hỏi :

- Tổng bộ đầu có điều chi chi giáo?

Tổng bộ đầu lắc đầu đáp :

- Tiểu lão chỉ nhận ra đại hiệp đi chuyến này tất có nguyên nhân.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu khẽ nói :

- Giữa Đương bác sĩ và Tổng bộ đầu có mối liên quan gì chăng?

Tổng bộ đầu thờ dài đáp :

- Bề ngoài vẫn tử tế mà trên thực tế lại chẳng dung nhau. Tiểu lão đứng vào lập trường ở chốn công môn thì theo lẽ phải trừ khử những loài chuột bọ nhưng thể lực yếu kém, sợ nguy cho chính mình nên đành phải nhẫn nại đến ngày nay.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tổng bộ đầu đến vừa hay. Tại hạ đang có việc nhờ Tổng bộ đầu giúp cho.

Tổng bộ đầu trịnh trọng hỏi :

- Đại hiệp muốn làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ dùng thủ đoạn mềm dẻo nhưng phải nhờ Tổng bộ đầu giúp cho.

Tổng bộ đầu vội hỏi :

- Thủ đoạn mềm dẻo như thế nào? Tiểu lão tuyệt đối nghe lệnh.

Cao Thúc đáp :

- Bọn tại hạ đi cầm đồ, được Tổng bộ đầu làm chứng thì sau này họ không dám cãi.

Tổng bộ đầu cả kinh hỏi :

- Nhị vị đại hiệp hành động nửa úp nửa mở không hiểu vì việc gì?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tổng bộ đầu quả là tinh tế. Đó là một thanh cổ kiếm của tệt sư huynh. Bọn tại hạ sợ không đủ nên muốn gọi cả tám ngân phiếu sáu chục vạn lạng ở tiệm cầm đồ của hần.

Tổng bộ đầu kinh ngạc hỏi :

- Chỉ sợ hần không chịu thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hần là một người có thể lực nhưng hần có biết đâu ngoài vòm trời này có vòm trời khác, ngoài cõi đời này còn cõi người khác. Huống chi thanh Cự Khuyết kiếm của tệt sư huynh là một vật mà người võ lâm rất thèm khát, lại thêm chi phiếu sáu chục vạn lạng thì có lý nào lão lại chẳng động tâm?

Tổng bộ đầu đáp :

- Được rồi. Tiểu lão đưa hai vị đi thử coi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Như vậy không được. Chúng ta đi cùng với nhau sẽ khiến hần sinh lòng ngờ vực. Bọn tại hạ đi trước, Tổng bộ đầu giả vờ có việc đến ra mắt hần.

Tổng bộ đầu hỏi :

- Giữa chúng ta có cần giả vờ chưa quen biết nhau không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Giả vờ đã gặp nhau mấy lần cũng được, khiến hần càng yên dạ. Nói rút lại là sau vụ này hần sẽ phái người đến ám toán tại hạ.

Tổng bộ đầu vội nói :

- Vậy chúng ta nên lập tức chia tay.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Hãy khoan. Tổng bộ đầu đừng quên tại hạ họ Kim, tề sư huynh họ Thượng. Đồng thời anh em tại hạ cũng không vào một lúc. Tổng bộ đầu đến vào giữa khoảng hai anh em tại hạ.

Tổng bộ đầu cười đáp :

- Cách an bày rất tỉ mỉ, tiểu lão hiểu rồi.

Tổng bộ đầu đi rồi, Cao Thức cười hỏi :

- Lão nhị. Hai chúng ta bây giờ ai vào trước?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Sư huynh đi trước. Tiểu đệ chưa biết cửa ngõ nhà hấn.

Cao Thức nói :

- Cửa lớn nhà hấn rất dễ nhận. Ở đây không đầy bảy chục nhà là tới. Ngoài cửa có hai con sư tử đá.

Cao Thức nói xong liền đi. Y tới trước tòa nhà cửa lớn sơn đen. Cánh cửa bỏ ngõ nhưng bên trong có hai đại hán canh gác.

Cao Thức cất bước tiến vào, hai đại hán ngăn lại. Một tên hỏi :

- Quý khách có việc gì?

Cao Thức tươi cười hỏi lại :

- Đây có phải là tư thất của Lý đại gia không?

Đại hán gật đầu hỏi :

- Quý khách có việc gì không?

Cao Thức cười khanh khách đáp :

- Có cái này đem đến cảm cho Lý đại gia.

Đại hán thấy chuyện này rất thường liền nhường lối, nói :

- Mời quý khách vào khách sảnh. Lý đại gia đang ngồi trong đó.

Cao Thức tiến vào cửa lớn, đảo mắt nhìn thấy ba nhân vật rất bề vế ngồi trên ghế Thái sư trông ra ngoài. Hai lão già và một thanh niên. Một trong hai lão ngoài sáu mươi tuổi, có vẻ là Dương bác sĩ. Hấn là tay anh chị nổi tiếng ở cửa An Định thành Bắc Kinh. Một người nữa lối năm mươi lăm, năm mươi sáu tuổi. Coi cách ăn mặc cũng biết là tay giúp việc cho Lý đại gia. Còn chàng thanh niên là ai? Cao Thức không đoán được nhưng cũng nhận ra là tay võ công cao thâm khôn lường.

Đi đến trước mặt Lý bác sĩ, còn cách chừng mười bước liền chắp tay hỏi :

- Vị nào là Lý đại gia?

Lão già ngồi giữa đáp :

- Lão hủ là Lý Bất Thường. Quý khách có điều chi dạy bảo?

Cao Thức chắp tay nói :

- Té ra lão tiên sinh là Lý đại gia. Tại hạ đến đây yêu cầu đại gia coi vật này cho.

Lão già gật đầu hỏi :

- Tráng sĩ có quý phẩm gì?

Cao Thúc đáp :

- Tại hạ ở Tây Cương tới, vì muốn tham dự “Võ thuật quan ma” đại hội mà túi không tiền độ nhật nên phải đem thanh kiếm tùy thân đến gửi. Chẳng hiểu Lý đại gia có vui lòng chăng?

Cao Thúc dứt lời liền cõi thanh bội kiếm xuống, cầm hai tay đưa lên.

Lão già đón lấy thanh kiếm, coi rồi lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Đúng là bảo kiếm.

Lão rút ra khỏi vỏ la lên :

- Cự Khuyết kiếm.

Cao Thúc cười nói :

- Lý đại gia quả là danh bất hư truyền. Tại hạ rất khâm phục. Xin hỏi đại gia cầm cho năm trăm lạng được không?

Lão già chăm chú ngó Cao Thúc hồi lâu, đột nhiên cười ha hả đáp :

- Phải chăng tráng sĩ có ý đùa giỡn lão phu? Có ai đem thanh kiếm này đi cầm bao giờ?

Cao Thúc nói :

- Lý đại gia là tay lão luyện giang hồ chắc cũng nhớ câu: “Quân tử có lúc cũng thẹn mặt, anh hùng khi gặp cũng khoanh tay”.

Lão già gật đầu hỏi :

- Quý tính các hạ là chi?

Cao Thúc hỏi lại :

- Tại hạ là Thượng Trung. Không hiểu Lý đại gia lúc đầu là có ý gì?

Lão già cười đáp :

- Lão hủ không dám cầm thần vật của quý khách.

Cao Thúc làm bộ nóng ruột hỏi :

- Bất quá tại hạ tạm thời đem cầm, chờ có tiền là đến chuộc ngay. Chẳng lẽ Lý đại gia nhận thấy tại hạ có ẩn tình nào khác hay là nghi ngờ tại hạ có điều gì trá ngụy chăng?

Bỗng thấy gã thanh niên lạnh lùng nói :

- Ông bạn có cầm cho tại hạ không?

Cao Thúc lúc đầu đáp :

- Các hạ không phải là người cầm đồ. Vả lại không hiểu các hạ ở đâu. Thậm chí cao tính đại danh cũng chưa rõ thì ngày sau tại hạ đến đâu chuộc lại?

Gã thanh niên hững hờ đáp :

- Ông bạn cứ đến chỗ Lý đại gia đây mà chuộc là được.

Giữa lúc ấy bỗng nghe bên ngoài có người lớn tiếng hô :

- Đại gia. Tổng lão xin ra mắt.

Lão già nghe tiếng liền bảo lão ngồi bên tay mặt :

- Nhị đệ. Tổng bộ đầu đã đến, nhị đệ mau ra nghênh tiếp.

Lão chưa dứt lời thì ngoài cửa sảnh đường đã vang lên tiếng cười oang oang rồi nói :

- Lý đại gia. Khách đến bất thần, hà tất phải đón tiếp.

Lão già đứng lên, chấp tay nói :

- Tổng gia. Mời Tổng gia vào ngồi chơi. Đã lâu nay không được gặp.

Tổng bộ đầu chợt ngó thấy Cao Thức, làm bộ ngẫu nhiên gặp ở đây, “ủa” lên một tiếng rồi hỏi :

- Thượng tráng sĩ. Tráng sĩ cũng ở trong này sao? Đến kinh từ bao giờ?

Cao Thức quay lại chấp tay nói :

- Lão Tổng. Tại hạ thật mắc cỡ. Mấy lần muốn đến bái kiến nhưng vì còn chuyện nhỏ làm chưa xong, xin lão Tổng miễn thứ cho.

Tổng bộ đầu lại “ồ” một tiếng rồi hỏi :

- Thượng tráng sĩ ở Tây Cương đến đây ư? Phải chăng là để tham dự cuộc tỷ thí quan ma võ thuật?

Cao Thức đáp :

- Đúng thế. Đường xa tới kinh lại trong mình hết tiền nên phải vác cái mặt dầy vào đây cầu kiến Lý đại gia.

Ly lão “ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Lão Tổng có quen biết tráng sĩ đây ư?

Tổng bộ đầu cười rộ đáp :

- Thượng tráng sĩ đây là hiệp sĩ phe bạch đạo ở Tây Cương, dĩ nhiên là tại hạ quen biết. Thế nào? Lý đại gia không biết ư?

Ly lão nói :

- Thật là mắc cỡ. Mấy năm nay Lý mỗ ít ra ngoài nên không được gặp những tráng sĩ hậu bối.

Tổng bộ đầu nhìn Cao Thức hỏi :

- Thượng tráng sĩ. Tráng sĩ thiếu thốn điều chi?

Cao Thức thờ dãi đáp :

T hạ có chút đồ vật đến cảm cho Lý đại gia. Đáng tiếc là Lý đại gia không tín nhiệm.

Tổng bộ đầu liền nhìn Ly lão nhân nói :

- Ly lão cứ yên dạ. Thượng tráng sĩ là nhân vật bạch đạo, y cần bao nhiêu thì đại gia cứ cảm cho y.

Ly lão nhân cười khanh khách đáp :

- Lão Tổng đã có lời thì đừng nói là năm trăm lạng, đến năm ngàn lạng cũng không sao. Lão nhị! Mau đi lấy bạc cho Thượng tráng sĩ.

Lão kia đứng dậy, ngập ngừng hỏi :

- Đại ca. Cái này cất ở...

Ly lão nhân liền cầm bảo kiếm đưa cho lão, ngắt lời :

- Lão nhị, cái này dĩ nhiên cất vào đệ nhất tổng khóa.

Lão già kia cầm bảo kiếm đi rồi, Ly lão nhân nhìn Tổng bộ đầu hỏi :

- Lão Tổng. Lão có biết vị anh hùng này không?

Tổng bộ đầu thấy lão trở vào thanh niên ngồi mé tả, vội chấp tay nói :

- Tiểu lão may được gặp đây mà chưa hiểu quý tính của vị anh hùng này.

Gã thanh niên ắn mặt lạnh như tiền, hờ hững đáp :

- Tại hạ là Ba Hồng.

Lý lão nhân cười nói :

- Lão Tổng, Ba đại hiệp đây là Lôi Hỏa Thần Kiếm Thủ khét tiếng giang hồ mà lão Tổng không biết ư?

Giữa lúc ấy ngoài cổng có người hô :

- Lý đại gia, có một vị khách quý muốn cầu kiến.

Lý lão nghe tiếng, cả cười nói :

- Máy bữa nay lão hủ làm ăn hưng thịnh quá.

Tổng bộ đầu cười nói :

- Hào kiệt trong thiên hạ đều về Bắc Kinh tụ hội hết thì dĩ nhiên là một phen đại phát tài cho Lý đại gia.

Lý lão nhân toan đứng dậy thì chợt thấy lão nhị lấy bạc đem đến. Lão vừa dặn trao bạc cho Cao Thức vừa nói :

- Lão nhị, lại có khách đến. Lão nhị ra đón vào đi. Không hiểu ai có vật gì quý trọng đem đến cầm.

Cao Thức đón lấy bạc rồi giả vờ nhìn Tổng bộ đầu nói :

- Lão Tổng, tại hạ xin thất lễ. Mai mới sẽ tới quý phủ bái kiến.

Tổng bộ đầu đưa tay ra cản lại nói :

- Thượng tráng sĩ sao vội thế? Hãy ngồi xuống đã. Chờ tiểu đệ nói xong câu chuyện với Lý đại gia rồi mời tráng sĩ vào quán uống mấy chung chơi.

Lão kéo Cao Thức ngồi xuống ghế thì vừa đúng lúc có người dẫn Thiết Kỳ Sĩ tới. Lão lại “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Bữa nay sao kỳ vậy. Có phải là Kim tráng sĩ không?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp :

- Lão Tổng, dạo này lão bạn quá chẳng. Tại hạ đến quý phủ ba lần mà không được gặp.

Tổng bộ đầu chấp tay nói :

- Lão đệ tiến kinh sao không báo tin trước?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đến đây hôm qua, hiện ở Tây Sơn. Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau. Tại hạ muốn nghe lão Tổng nói rõ về tình hình “Võ thuật quan ma”.

Tổng bộ đầu liên thanh đáp :

- Được lắm. Được lắm. Năm trước chia tay ở Nam Cương rồi từ đó không được gặp thầy trò lão đệ nữa. Lệnh sư vẫn mạnh giỏi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đa tạ lão Tổng. Gia sư vẫn bình yên.

Tổng bộ đầu hỏi :

- Kim lão đệ sao cũng lần đến chỗ Lý đại gia? Chẳng lẽ lão đệ cũng thiếu tiền xài?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Chẳng những tại hạ không thiếu tiền mà trái lại là nhiều quá, mang ở trong mình không tiện thì thế muốn gởi nơi Lý đại gia. Nghe nói Lý đại gia chẳng những mở tiệm cầm đồ mà còn thích giữ hộ người ta nữa.

Lý lão nhân hỏi :

- Kim tráng sĩ đã quen biết Tổng bộ đầu thì xin nói rõ muốn gởi thứ gì?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Tại hạ có mấy tấm chi phiếu sáu chục vạn lạng, đã tính đến tiền trang đổi tiền nhưng lại không yên dạ. Đồng thời tiền trang thấy con số quá lớn thì sợ không dám tiếp thụ vì gần đây trong thành Bắc Kinh, người giao hồ tị tập rất đông. Đến tiền trang còn sợ nên tại hạ được anh em chỉ điểm mới biết đường vào Lý đại gia là an toàn hơn hết.

Lý lão nhân khách nói muốn gọi chi phiếu sáu chục vạn lạng cũng không khỏi giật mình kinh hãi nhưng thấy khách quen biết Tổng bộ đầu, trong bụng hấn tính toán ngay liền nên đứng dật cười hỏi :

- Kim đại hiệp muốn gọi chi phiếu thật chăng? Và có yên dạ không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cửa mình mình lại lấy cắp đem về

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Được nghe danh của Lý đại gia từ lâu. Đừng nói chi phiếu sáu chục vạn lạng bạc, mà là chi phiếu sáu chục lạng vàng, tại hạ cũng rất yên tâm.

Chàng lấy ra trước mặt Tổng bộ đầu mười hai tấm chi phiếu lớn, tiện tay đưa cho lão nói :

- Xin lão Tổng coi dùm rồi đưa cho Lý đại gia.

Tổng bộ đầu đón lấy, xem xét một lúc rồi gật đầu đáp :

- Chi phiếu lớn thế này thì lão đệ có bao nhiêu châu báu phải bán hết, không thì đào đâu ra nhiều tiền như vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Tại hạ có cảm nhà chắc cũng không đấu được lão Tổng.

Tổng bộ đầu liền đưa chi phiếu đến trước mặt Lý đại gia nói :

- Lý đại gia. Đại gia cất dùm đi. Kim lão đệ này không muốn để ở tiền trang lấy lời mà lại đưa vào chỗ đại gia là y sợ ở tiền trang không được an toàn.

Lý lão đón lấy, đếm số mục rồi cười khanh khách đáp :

- Đúng thế... đúng thế...

Lão quay lại bảo nghĩa đệ :

- Lão nhị. Ngươi cất lẹ đi, đừng làm phí nhiều thì giờ của quý khách.

Chàng thanh niên ngồi mé tả, khóe miệng lộ nụ cười kỳ bí nhưng không nói gì cả. Chẳng hiểu trong lòng nghĩ sao.

Sau một lúc, Thiết Kỳ Sĩ lấy giấy biên lai rồi nhìn Tổng bộ đầu, cười nói :

- Lão Tổng, tại hạ đi trước một bước.

Tổng bộ đầu vội đáp :

- Hãy khoan. Chúng ta cùng đi với nhau.

Lão quay lại nói với Lý lão :

- Lý đại gia. Ở đây chẳng có ai là người ngoài, tại hạ muốn ủy thác cho đại gia một việc.

Lý lão trịnh trọng hỏi :

- Lão Tổng có chuyện gì?

Tổng bộ đầu đáp :

- Theo tin báo có một toán nhân vật Hắc đạo rất ghê gớm đã tới kinh. Bọn chúng muốn nhân cuộc đại hội “Võ thuật quan ma” để hạ thủ. Đại gia có biết tin này không?

Lý đại gia đột nhiên đứng dậy, hỏi :

- Có chuyện đó ư? Lão phu chẳng hay biết gì hết.

Tổng bộ đầu đáp :

- Bữa nay tại hạ đặc biệt vì vụ này mà tới gặp đại gia. Mong đại gia lưu ý. Có chuyện gì xin báo tin ngay.

Lý lão nhân nói :

- Cái đó lão Tổng không phải nói. Vụ này liên quan đến cả chúng ta. Lão Tổng hãy về phủ đi. Lão phu lập tức phái người ra ngoài truy xét.

Tổng bộ đầu liền đáp :

- Đa tạ... đa tạ... tại hạ xin cáo từ.

Lão lại giới thiệu Thiết Kỳ Sĩ với Cao Thức. Sau một hồi khách sáo, ba người cáo từ ra đi.

Ra tới đường lớn, ba người trông nhau mà cười, rồi tiến vào tửu lâu. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ đã có điều phát giác. Lúc uống rượu, chàng nhìn Tổng bộ đầu khẽ nói :

- Có người theo dõi chúng ta.

Tổng bộ đầu cười lạt hỏi :

- Đó là bọn thủ hạ của Lý lão đi nghe ngóng. Đại hiệp định xử trí cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ giả vờ mời tỳ sư ca đến Tây Sơn một chuyến. Lão Tổng làm bộ có ý mời bọn tại hạ về phủ.

Tổng bộ đầu hỏi :

- Rồi sao nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sau cùng bọn tại hạ nhận lời lão Tổng để ngày khác sẽ đến bái kiến, rồi lão Tổng ra về một mình.

Tổng bộ đầu hỏi :

- Còn hai vị thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ sẽ có chủ trương.

Ba người thương nghị xong, lại cao đàm hùng biện một lát rồi mới theo kế hoạch chia tay nhau.

Thiết Kỳ Sĩ cùng sư huynh ra khỏi thành, chạy về phía Tây Sơn.

Cao Thức cười nói :

- Lão nhị. Mấy tên đó vẫn theo chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hẳn thế. Chúng chưa biết chỗ trú ngụ của bọn ta là chưa chịu trở về.

Cao Thức hỏi :

- Chúng ta tìm khách sạn trọ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế. Đêm nay sư ca ở đây đối phó với địch. Tiểu đệ sẽ đi lấy những vật của mình về.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Đêm nay lão phải người đến hạ thủ hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lý lão thì chưa chắc đã nóng nảy đến thế nhưng chắc tên ngồi mé tả sẽ đến. Bản lãnh gã cao thâm khôn lường. Sư huynh chớ coi thường.

Cao Thúc nói :

- Tên gã là Ba Hồng, ngoại hiệu là Lôi Hỏa Kiếm gì đó.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phen này sư ca phải đấu bằng sức lực. Đáng tiếc là sư ca lại không có bảo kiếm.

Cao Thúc cười nói :

- Lão nhị liệu mà về cho lẹ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Sư ca đừng quên mình là “Cổ kim đệ nhất kiếm thủ”. Tiểu đệ có trở về cũng tự thủ bằng quan.

Cao Thúc đùa :

- Tiểu hoạt đầu. Té ra ngươi còn muốn xem náo nhiệt.

Hai người vào ngụ trong khách điểm thì trời cũng vừa tối. Thiết Kỳ Sĩ phát giác hai tên theo dõi đã quay về. Chàng không ăn cơm tối nữa, lập tức chạy vào thành.

Một mình Cao Thúc ăn cơm rồi đi tới đi lui, chuẩn bị một trường quyết đấu mà Thiết Kỳ Sĩ đã tiên liệu.

Phạm vi Tây Sơn cũng không nhỏ. Trên núi toàn là rừng phong. Hiện tại đang là cuối thu nên đầy núi toàn là lá đỏ, phong cảnh rất xinh đẹp. Lúc này tuy đã tối mà vẫn có nhiều người đi lại. Sau chừng một giờ, Cao Thúc đột nhiên thấy bốn người xuất hiện giữa đám lá đỏ rụng rơi. Y chú ý nhìn kỹ, bắt giác là lên :

- Ô kìa. Ngũ vương tử, Lê đại nương, Bạch Từ và Văn cô nương đều đến cả.

Y nhận đúng rồi thì thấy Bạch Từ chạy tới trước mặt hỏi :

- Thúc ca. Thiết lão nhị đâu?

Cao Thúc cười đáp :

- Y lại vào thành rồi. Sao các vị biết ta ở đây?

Bọn Ngũ vương tử vừa tới nơi, nghe tiếng hỏi, khẽ nói :

- Tổng bộ đầu ở phủ Đề Đốc bẩm báo các vị đã đến nhà Lý đương gia.

Cao Thúc đáp :

- Đúng thế. Bây giờ các vị nên đi ngay, giả vờ không quen biết gì tại hạ. Thiết lão nhị đã tiên liệu là các cao thủ đặc biệt sẽ tới đây.

Bạch Từ nói :

- Thúc ca lấy bảo kiếm của tiểu muội mà dùng. Đã điều tra được lai lịch của tên kia rồi. Gã là đệ tử của Lôi Hỏa Thần. Thúc ca cần lưu tâm đến “Hỏa kiếm thuật” của gã, nghe nói lợi hại phi thường.

Cao Thúc đón lấy bảo kiếm, cười nói :

- Mấy khi mới gặp được cao thủ chân chính. Đêm nay cuộc đấu rất gay go. Các cô chớ nhúng tay vào.

Ngũ vương tử hỏi :

- Thiết lão nhị về thành lấy những cái đó có nắm chắc thành công hay không?

Cao Thức đáp :

- Y có kỹ thuật thần sầu quỷ khốc. Đừng nói là bảo khổ thông thường mà ngay cả Quốc khổ của Ngũ gia y cũng vào như chỗ không người. Về điểm này thì Ngũ gia có thể yên tâm được.

Ngũ vương tử dẫn mọi người ẩn vào rừng phong.

Chẳng bao lâu sau, Cao Thức biết có người đến sau lưng nhưng vẫn cứ giả vờ như không, vẫn thung thình cất bước.

Phía sau bỗng có tiếng quát :

- Bằng hữu. Hãy dừng bước.

Tiếp theo một bóng người nhanh như chớp quanh ra trước mặt Cao Thức. Chính là Ba Hồng.

Cao Thức ồ một tiếng, hỏi :

- Ba huynh đây ư? Ba huynh có điều chi dạy bảo?

Ba Hồng cười lật đáp :

- Các ngươi có thể lừa gạt được Lý đương gia nhưng đừng hòng che mắt ta. Bữa nay các ngươi giờ trò quý gì? Còn gã họ Kim đâu, sao không thấy?

Cao Thức cười lớn, đáp :

- Họ Kim không có liên quan gì với tại hạ. Các hạ tự mình đi kiếm gã thì hay hơn.

Ba Hồng xẵng giọng hỏi :

- Các ngươi cùng một bọn. Thiếu gia phải tra hỏi ngươi cho ra.

Cao Thức lại cả cười đáp :

- Không có tiền xài thì cầm đồ. Thực tình là vậy. Các hạ hỏi thế không sợ là mạo muội ư?

Ba Hồng cười lật, rút thanh trường kiếm hồng quang lóe mắt, giọng lên nói :

- Không thú thực thì không xong. Nếu ngươi còn nói quanh nói quẩn thì coi chừng cái đầu.

Cao Thức cũng rút kiếm ra quát :

- Các hạ muốn ngang tàng ư? Chẳng lẽ tại hạ lại sợ sao?

Ba Hồng quát một tiếng to, vung kiếm tấn công.

Cao Thức cười lật nói :

- Các hạ đã dưới mắt không người thì đành phải phân cao thấp.

Bọn Ngũ vương tử ẩn trong bóng tối theo dõi, phát giác hai đối thủ sắp đi đến chỗ liều mạng. Y thở dài, nhìn Lê đại nương nói :

- Đây mới thật là cuộc đấu chân chính giữa hai tay cao thủ võ lâm.

Lê đại nương gật đầu đáp :

- Võ công của Cao đại hiệp đêm nay mới chân chính lộ ra, còn cao hơn đối phương một bậc. Chúng ta có thể yên tâm được.

Bạch Tử vội nói :

- Thúc ca không nên kịch đấu. Cái đó có thể làm tổn thương nguyên khí.

Văn Đế Đế đáp :

- Không sao. Thanh quái kiếm của đối phương sắp thi triển những chiêu cổ quái.

Ngũ vương tử hỏi :

- Thanh kiếm của hần hồng quang lấp lánh tỏ ra muốn phá chân khí của Cao đại hiệp. Chẳng lẽ thanh kiếm đó có Lôi Hỏa thật sự?

Lê đại nương đáp :

- Có thể như vậy. Nhưng Cao đại hiệp đã đề phòng. Hiên nhiên y không chịu để cho đối phương có cơ hội thi triển. Y tăng gia kinh lực rồi.

Hai bên qua lại mấy chục chiêu, bỗng nghe Cao Thức cười lạt nói :

- Bằng hữu. Tại hạ không muốn làm quá. Bằng hữu dừng tay lại. Nếu không thì tại hạ cam đắc tội.

Ba Hồng chẳng nói gì, càng tấn công mãnh liệt hơn. Hiên nhiên gã không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Cao Thức lại đấu hơn trăm chiêu nữa và đã chiếm được thượng phong. Đột nhiên y quát to một tiếng. Kiếm khí ào ạt như nước sông Trường Giang xô ra không ngớt.

Ba Hồng bị đối phương tấn công mãnh liệt, không đỡ gạt kịp, bất buộc phải lùi lại.

Giữa lúc ấy, Cao Thức lại quát :

- Này.

Đoạn y thu kiếm lùi ra mấy trượng.

Ba Hồng không rụt theo. Vạt áo trước ngực gã bị rách một vệt dài, bật cả áo trong ra.

Cao Thức đồng dạt nói :

- Nếu bằng hữu không phục thì lần sau chúng ta lại gặp nhau.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy Thiết Kỳ Sĩ xuất hiện đứng sau lưng Ba Hồng. Cao Thức ngó thấy, biết là chàng đã thành công.

Y đồng dạt nói :

- Kim bằng hữu đến thật đúng lúc. Ba huynh vừa hỏi Kim bằng hữu đó.

Ba Hồng quay đầu nhìn lại.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng hỏi :

- Ba bằng hữu có điều chi dạy bảo?

Ba Hồng cười lạt đáp :

- tại hạ muốn lãnh giáo mấy chiêu của các hạ.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Hay hơn hết là các hạ hãy thay áo đã. Đồng thời nhân cơ hội này nghỉ một lát. Trước nay tại hạ không muốn chiếm phần tiện nghi của ai.

Ba Hồng bị chàng nói móc họng, tức giận vô cùng, chẳng nghĩ gì nữa, vung kiếm đánh liền.

Thiết Kỳ Sĩ nổi lên một tràng cười rộ, thi triển tuyệt kỹ cao thâm khôn lường. Chàng rùn mình một cái, tựa hồ như dính vào người Ba Hồng. Gã muốn xoay chuyển mé nào, chàng cũng bám sát như bóng theo hình.

Thật là một tuyệt kỹ kinh người. Chẳng những khiến cho Ngũ vương tử và Lê đại nương phải trợn mắt, há miệng mà cả Cao Thức cũng lấy làm kinh dị. Y thật không hiểu được võ công của sư đệ đã cao thâm đến trình độ nào.

Ba Hồng sợ quá thét lên be be. Gã ngó thấy thân hình của Thiết Kỳ Sĩ rõ ràng mà chẳng thể nào đánh vào người đối phương được. Thậm chí muốn thoát ra cũng không xong. Hiện tượng khủng khiếp này khiến cho gã hồn siêu phách lạc.

Sau chừng một khắc, mới nghe Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Nếu là lúc bình thời thì tại hạ đã đoạt lấy thanh Lôi Hỏa kiếm của Ba huynh rồi. Nhưng đêm nay mới tỷ đấu một trận, tại hạ không muốn vật lông chó ngã xuống nước. Các hạ đi đi. Lần sau phải cẩn thận hơn đấy.

Chàng vừa dứt lời thì hất tay một cái, tung người Ba Hồng ra ngoài rừng, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngũ vương tử thấy thế vội chạy ra, thở dài nói :

- Thiết lão nhị. Đây là lần đầu tiên ta được thưởng thức tuyệt kỹ của lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Ngũ gia quá khen rồi. Té ra các vị đã được tin tức.

Lê đại nương dẫn hai cô nương chạy lại hỏi :

- Sĩ nhị, lấy được rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ lấy thanh Cự Khuyết ở sau lưng xuống, cầm hai tay đưa lên cho Cao Thúc, vừa cười vừa hỏi :

- Qua mấy hôm nữa, tiểu đệ đến nhà Lý đại gia chuộc đồ, thử coi lão lấy đồ đâu ra trả cho mình.

Cao Thúc cười đáp :

- Ba Hồng trở về là lão ta biết chuyện rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ba Hồng chắc không dám vạch mặt về nhà Lý đại gia nữa đâu. Có điều đêm nay lão biết ngay là mình mất trộm, vì tiểu đệ đã điểm huyết cho bốn tay cao thủ giữ kho ngã lăn ra hết rồi.

Ngũ vương tử nói :

- Vậy hẳn phải đi trình báo.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trình báo là một việc, bồi thường là việc khác. Tại hạ tin rằng lão không rảnh để đi trình báo mà chỉ sáng sớm mai là chuồn thẳng. Nếu vậy thì trong thành mất một tên cáo già.

Thiết Kỳ Sĩ lại nói :

- Mục đích của tại hạ đến đó cũng là có ý muốn như vậy.

Ngũ vương tử nói :

- Biện pháp này hay thật, đã không làm náo loạn kinh sư, lại không đông đến đao thương. Thế mới tuyệt diệu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Còn tám tên nữa vẫn ung dung. Khi nào có dịp, tại hạ sẽ đến thăm chúng. Bây giờ chúng ta hãy về Bắc Hải đã.

Cao Thúc hỏi :

- Không về khách sạn thì ai đi trả tiền?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ qua đó thanh toán luôn cũng được. Chúng ta đi thôi.

Ngũ vương tử thấy nhất cử nhất động của chàng đều có thứ tự lại càng bội phục. Y liền dẫn mọi người về thành.

Sáng sớm hôm sau, mọi người vừa ăn điểm tâm xong, bỗng thấy một tên vệ sĩ chạy đến báo với Ngũ vương tử :

- Bẩm điện hạ. Tổng bộ đầu ở Đề Đốc có tin đưa đến.

Ngũ vương tử gật đầu :

- Tin gì?

- Nghe nói Lý đương gia ở cửa An Định kéo cả nhà bỏ ra ngoài thành đi rồi.

Ngũ vương tử nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Gia Cát tiên sinh. Tiên sinh bẩm độn đúng quá.

Y vẫy tay cho tên vệ sĩ rút lui rồi cười hỏi :

- Hôm nay ta làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đêm qua tại hạ về Tây Sơn, phát giác ra mấy bóng thiếu nữ thân pháp cực kỳ mau lẹ. Bọn họ đi về phía chùa Bích Vân. Tại hạ không rảnh để theo dõi, nên hôm nay muốn cùng sư ca chuẩn bị tới đó điều tra xem có chuyện gì khả nghi chăng.

Ngũ vương tử hỏi :

- Bọn ta không thể đi được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngũ gia đi toán thứ hai thì hay hơn vì chúng ta không nên nhận nhau.

Ngũ vương tử đáp :

- Được rồi. Các vị đi trước đi. Ta sẽ cùng hai tên cự đồng đến sau.

Thiết Kỳ Sĩ cười :

- Ngũ gia phải ước thúc bọn chúng, không thì chúng lại làm rối tung lên.

Thiết Nhị Lang nhảy lên la :

- Tiểu đệ cùng đại muội chẳng nói gì nữa là xong.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Con khi đã vào vườn đào lý mà cầm động tay động chân được chăng? Ta cảnh cáo các ngươi, đi bên mình Ngũ gia mà gây rắc rối là không xong đâu.

Ngũ vương tử nói :

- Không sao. Ngươi cứ im lặng, lát nữa sẽ được đi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thúc :

- Sư ca nên đem kiếm theo. Trong ngoài thành Bắc Kinh, những nhân vật như Ba Hồng không phải là ít.

Cao Thúc thức :

- Tiểu huynh coi gã Ba Hồng không đứng chân tướng. Bây giờ chúng ta cải trang thì hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hào kiệt dò thám Bích Vân tự

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ý kiến của tiểu đệ lại trái ngược, bữa nay chẳng những để nguyên chân tướng mà cứ ăn mặc văn nhã như kẻ thư sinh. Sư ca đeo kiếm vào trong dùng vật áo dài che đi.

Cao Thúc đáp :

- Lão nhị thật nhiều quỷ kế. Ta đành nghe theo.

Hai người sửa soạn một lúc rồi do cổng hậu hoa viên ra ngoài. Ngũ vương tử giục giữ mọi người :

- Chúng ta phải lẹ lên! Bọn họ đi bộ. Chúng ta lấy hai cỗ xe ngựa mà ngồi.

Bạch Đại Muội la lên :

- Tiểu muội không quen ngồi xe, vậy đi bộ với Nhị Lang.

Bạch Tử nhìn Đại Muội cười mát nói :

- Con khôn kia! Sau xe mà có hai cái đầu tổ bố chạy theo khiến cho người ta dễ ý. Vậy xin Ngũ gia phải hai con ngựa để cưỡi đi trước.

Bọn Ngũ vương tử ra ngoài thành rồi. Tề Cách Lặc bối tử hay tin liền kêu một toán lớn vương tôn công tử chạy theo, nhưng chúng không hiểu đến chùa Bích Vân có việc gì.

Lúc này Thiết Kỳ Sĩ cùng Cao Thúc đã ra ngoài thành đến nửa giờ. Hai người đi lẫn vào đám du khách, dường như đã thấy chuyện gì nên bước chậm hơn và thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Bọn du khách rất nhiều, phần đông là nam nữ đi bộ, chỉ có số ít xe ngựa lẫn vào. Xe ngựa làm cho bụi cát vàng bay tứ tung khiến người đi bộ phải tránh ra hai bên đường. Thỉnh thoảng họ lại lớn tiếng thóa mạ.

Ngũ vương tử dẫn hai tên cận vệ theo sau Thiết Kỳ Sĩ còn cách chừng nửa dặm. Nguyên y cũng cưỡi ngựa, chỉ có Lê đại nương, Bạch Tử, Văn Đế Đế ba người ngồi xe nên lúc này lọt lại sau đến hơn một dặm.

Cao Thúc đã ngó thấy Vương tử và cận vệ, khẽ bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão nhị! Ngũ gia đuổi tới rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mong rằng y đừng xung chàng với hai lão kia, không thì thật rắc rối.

Nguyên phía sau hai người cách chừng năm trượng có một lão già rất cổ quái. Bất cứ ai cũng nhận ra không phải là một lão già thông thường, vì lão mình mặc áo đại hồng bào, ngoài khoác áo choàng đỏ như lửa. Đầu tóc lão đỏ như chu sa lại rối bù che lấp cả hai mắt. Hàm râu quai nón cũng đỏ hung, coi lão chẳng khác một hồng mao dã nhân. Sau lưng lão đeo một cái hồ lô màu đại hồng. Tay lão cầm một cây long đầu trượng màu tía vừa lớn vừa nặng. Có thể nói từ đầu xuống đến chân lão đều màu đỏ.

Người đi đường không ai dám nhìn lão, chẳng phải họ không có tính hiếu kỳ mà là họ sợ lão. Vì thế phía trước và phía sau lão cách mấy thước không ai dám đến gần.

Cao Thúc chỉ lo Ngũ vương tử xảy chuyện với lão, cất giọng nghiêm trọng hỏi :

- Lão nhị! Làm thế nào bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngũ gia không phải là người tầm thường. Y ngó thấy lão đó chắc cũng cảnh giác.

Cao Thúc nói :

- Nhưng còn sợ hai đứa nhỏ lớn người kia gây họa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vậy chúng ta đành chờ lại để lão kia đi qua rồi sẽ ngăn chặn Ngũ gia.

Cao Thúc gật đầu nói :

- Ngoài cách đó chẳng còn biện pháp nào khác.

Thiết Kỳ Sĩ lập tức đứng ra bên đường, lớn tiếng hô sư huynh :

- Đại ca! Chúng ta hãy nghỉ một lúc đã.

May chỗ ấy có cây lớn. Cao Thúc đáp lại rồi đến gần.

Lão già cổ quái dường như không để ý, vẫn tiếp tục cất bước đi qua trước mặt anh em Thiết Kỳ Sĩ. Lão có quay đầu nhìn sang bên nhưng không dừng

bước.

Cao Thức thờ phào một cái, nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Đường như lão ngó thấy lão nhị rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chưa phải lúc cứ để lão ngó mình, khi đến lúc thì mình lại ngó lão.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Lão nhị! Lão có đoán ra là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Việc gì phải đoán? Lão là một trong những đối thủ của sư phó. Cứ coi người lão dò từ đầu xuống đến gót chân cũng đủ biết lão là Lôi Hỏa Thần.

Cao Thức nghe nói cả kinh hỏi :

- Lão là Lôi Hỏa Thần ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Sư ca đã bại đồ đệ của lão mà lão chưa biết đó. Nếu lão điều tra ra thì sư ca phải coi chừng.

Cao Thức nói :

- Tiểu huynh không phải là đối thủ của lão. Lão nhị! Bữa nay mình nên lánh đi.

Lúc này Ngũ vương tử đã tới gần, nhưng y vẫn giả bộ không nhận biết Thiết Kỳ Sĩ vì lúc ở nhà đã ước định kế hoạch rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ra hiệu cho Cao Thức. Hai người đi theo. Đường như Ngũ vương tử đã nhìn ra vấn đề. Y bảo nhị đồng đi chậm lại, có ý muốn nghe xem Thiết Kỳ Sĩ báo gì.

Lúc này phía trước phía sau vẫn có người đi nhưng không đông lắm. Thiết Kỳ Sĩ sợ bị bại lộ hành tung liền dùng phép truyền âm cảnh cáo.

Ngũ vương tử nghe lời Thiết Kỳ Sĩ, liền chạy theo hai cự đồng lớn tiếng gọi :

- Nhị Lang! Đại Muội! Chúng ta xuống ngựa thôi.

Thiết Nhị Lang “ồ” một tiếng rồi hỏi :

- Bọn họ không đi, việc gì phải đợi?

Ngũ vương tử lại gần khẽ nói :

- Nhị ca bảo đó. Xuống ngựa lẹ đi!

Thiết Nhị Lang quay đầu nhìn lại mới phát giác ra đại sư huynh, không khỏi sững sốt nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ đã xảy chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ cũng không nhìn gã, chàng thấy ba người dừng ngựa liền cùng sư huynh tiếp tục lên đường.

Người đến chùa Bích Vân thiêu hương rất đông. Thiết Kỳ Sĩ tới nơi thấy du khách chen vai thích cánh, liền cùng sư huynh trà trộn vào đám đông tiến dần từng bước một.

Cao Thức ghé vào tai chàng khẽ nói :

- Không biết lão già kia đi đâu rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhân vật này khi nào lại xúm vào đám đông, chắc lão còn ẩn ở chỗ nào vắng vẻ, nhưng thế nào lão cũng tới.

Cao Thức hỏi :

- Trong đám du khách chẳng thiếu gì nhân vật võ lâm. Người mà lão nhị muốn kiếm có ở đây không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mình đã gặp lão kia thì chuyện này không uổng rồi. Gặp lão còn quan trọng hơn là gặp người mình muốn kiếm.

Hai người không thiêu hương nên không muốn chen chúc vào điện Phật liền đi quanh ra phía sau chùa, nhưng lúc tới dãy hành lang bỗng thấy bọn Ngũ vương tử đều tiến vào.

Lê đại nương là người đầu tiên ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ. Bà ngấm ngấm thông tri cho mọi người rồi tiến lại đón.

Thiết Kỳ Sĩ gặp mặt đại nương liền nói khẽ :

- Can nương! Chúng ta quanh ra sau núi. Nơi đây không phát hiện ra được điều gì.

Những du khách đi thiêu hương rất nhiều, không ai chú ý đến câu chuyện của mấy người.

Lê đại nương gật đầu đáp :

- Sĩ nhi! Người đi đằng trước. Chúng ta vào thiêu hương, bắt tất phải lo ngại gì để khỏi làm lỡ chương trình hành động.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu rồi cùng Cao Thức ra cửa sơn môn đi quanh vào phía sau chùa.

Trong khu rừng sau chùa, Cao Thức vẫn thấy người đông như kiến, liền cười nói :

- Cứ tình hình này thì khó mà thu được hiệu quả.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ đáp :

- Hai thiếu nữ ở mé tả có thể là người đem đầu mối cho bọn ta. Chúng ta phải coi chừng và theo dõi họ.

Cao Thức ngạc nhiên hỏi :

- Có chỗ nào khác lạ đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ tưởng chúng là tỷ nữ mà chủ nhân của chúng có chỗ kỳ dị.

Cao Thức cười hỏi :

- Tiểu huynh không hiểu lão nhị nhận ra chúng là tỷ nữ ở chỗ nào mà cũng chẳng biết căn cứ vào đâu mà đoán là chúng có chủ nhân?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn chúng không ra vẻ con nhà khuê các, đã không có trai theo lại chẳng có lão phụ bầu bạn, mà cước pháp hiển nhiên rất cao thâm. Căn cứ vào ba điểm này sao lại không nhận ra?

Cao Thức cười hỏi :

- Bọn họ là nữ nhân trong đám giang hồ thì đúng rồi, nhưng thiếu nữ giang hồ không nhất định là hành động đơn độc, huống chi bọn chúng có hai người.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Người có quân thức và người không quân thức khác nhau xa, cần lưu ý tự mình nhận ra, chứ không thể dùng lời nói để truyền thụ. Tiểu đệ sẽ có cách khiến cho đại ca phải tin tưởng.

Hai người đi theo một lúc sau thấy nhị nữ kiếm nơi hẻo lánh mà đi. Cao Thức cười nói :

- Nếu còn đi theo, chúng sẽ nghi ngờ. Lão nhị! Coi chừng bọn chúng sẽ cho ta là hạng người khinh bạc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đây là nơi du khách thường ngoạn, bọn chúng không có lý gì để phiền trách. Nếu chúng cho ta là những người khinh bạc thì còn gì bằng? Chúng càng nghĩ thế lại càng không hoài nghi mình vì mục đích khác.

Dần dần đi đến chỗ không còn một du khách nào, nhưng hai thiếu nữ vẫn chưa phản ứng khiến cho Thiết Kỳ Sĩ đã hơi cảnh giác. Chẳng khẽ bấm sư huynh rồi dừng chân lại.

Hai bên còn cách nhau chừng hơn mười trượng. Cao Thức cười hỏi :

- Sao? Không đi theo nữa ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn chúng biết rõ sau lưng có người theo dõi mà không quay đầu lại là trong bụng đã có chủ trương.

Cao Thức nói :

- Ý nghĩ của tiểu huynh lại khác với lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Khác ở chỗ nào?

Cao Thức đáp :

- Tiểu huynh cho rằng chúng không quay lại là vì chúng thẹn thùng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cứ coi thái độ của chúng thì chẳng phải là thiếu nữ đoan trang như sư ca tưởng tượng đâu.

Cao Thức hỏi :

- Thế thì chúng ta đi đường khác hay sao? Chắc lão nhị không tán thành.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không. Phải theo nữa chứ.

Lại qua một khu rừng, phía trước là nhà dân, nhưng đột nhiên không thấy bóng thiếu nữ đâu nữa.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Bọn chúng đi đâu rồi?

Thiết Kỳ Sĩ thấy toàn là nhà ở cư dân. Chàng lắng tai nghe không phát giác được điều gì. Chỗ nào cũng có người đi mà không hiểu cước bộ của hai thiếu nữ đi ở chỗ nào. Chàng dừng lại nói :

- Đáng lẽ chúng ta không nên dừng lại một lúc để hai ả có dịp lẩn tránh. Bây giờ chẳng còn cách gì để theo dõi. Nhưng tiểu đệ chắc chủ nhân của chúng ở trong một nhà dân tại khu này.

Cao Thức nói :

- Nhưng chúng ta không tiện đến điều tra từng nhà.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trước mặt về mé tả có một khu đất có đầy cỏ thụ cao ngất trời, không hiểu là địa phương nào?

Cao Thức đáp :

- Phía sau những cây cỏ thụ là chùa Đại Giác. Mé tả rừng rậm là chùa Đông Nhạc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi. Giải đất này đều có cao nhân trú ngụ. Bây giờ phải quay về sợ Ngũ gia xảy chuyện gì. Đến đêm chúng ta lại tới điều tra những chùa này.

Hai người vừa trở về đến chùa Bích Vân. Bỗng thấy một đám đông nam nữ lão ấu ăn mặt kỳ dị từ chân núi chen chúc đi lên. Trước mặt lại có quan tư bồi tiếp.

Cao Thức ngạc nhiên hỏi :

- Bọn người nào đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhất định là những nhân vật ngoại quốc đến tham dự Võ thuật quan ma. Bọn họ cũng đi thưởng ngoạn những thắng cảnh ngoài thành Bắc Kinh.

Cao Thúc cười hỏi :

- Sao lại chỉ có ba chục người?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có khi họ chia thành nhiều toán. Hai đoàn thể của họ nhân số đến mấy trăm người, nào phải chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Cao Thúc vội trò tay nói :

- Bọn Ngũ gia đã đến chân núi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta phải rượt lên đi. Trước mặt bọn họ vẫn có một tên không phải tầm thường.

Cao Thúc hỏi :

- Phải chăng lão nhị nói về gã thanh niên đi trong đám kia?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đó là một nhân vật khác hẳn mọi người. Gã đi chân bước hơi nhẹ nhàng, vậy nội lực nhất định cao thâm khôn lường.

Hai người liền rượt theo bọn Ngũ vương tử và Lê đại nương. Lén vào đám đông. Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi :

- Ngũ gia! Ngũ gia có phát giác ra người đi trước kia không?

Ngũ vương tử khẽ đáp :

- Hiện đệ vừa may. Đại nương đã chú ý tới. Gã cũng thay đổi sắc mặt nên bọn ta ngấm ngầm theo dõi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người đó tâm thần yên định, cử chỉ khoan thai, quyết chẳng phải tà môn.

Lê đại nương đi trước hai người, nghe tiếng liền cười đáp :

- Sĩ nhi quả có kiến thức. Thanh niên đó là đồ đệ của Kim Giáp Thần, tự hiệu là Kim Giáp Vương Tử.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Sao Can nương biết gã?

Lê đại nương đáp :

- Long hộ giá đã dùng phép truyền âm báo cho lão thân hay. Lão còn ở trong chùa chưa ra. Lão nói đã điều tra những khu phụ cận chùa Bích Vân trong vòng mười dặm, cả thấy có đến năm sáu toán nhân vật khác lạ. Lão định đến tối về Bắc Hải sẽ báo cáo tường tận với người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Can nương đã hỏi về Hải Nữ đậu chưa?

Lê đại nương đáp :

- Lão báo Sĩ nhi đoán trúng. Thứ đậu đó ở bọn môn hạ của Hải Thần mà ra. Nghe nói vợ Hải Thần cũng đến rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Nếu vậy trong cuộc đại hội Võ thuật quan ma này e rằng sẽ xảy đại biến.

Lê đại nương hỏi :

- Sĩ nhi sợ bọn người này náo loạn chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Náo loạn thì chưa chắc, sợ là sợ người mình tham dự vào đoàn thể của họ.

Ngũ vương tử nói :

- Nếu chỉ có chuyện tham gia đề phô trương bản lĩnh thì không sao, e rằng bọn chúng và đoàn thể ngoại quốc để phá mình.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Những nhân vật này ở địa khu nào chúng ta chưa hiểu. Nếu là người Trung Nguyên, chắc họ không gia nhập vào ngoại tộc và không sợ điều gì quay quắt. Chẳng lẽ bọn họ là người vong bản đến thế được.

Về đến Ngự hoa viên đã quá trưa. Ngũ vương tử cáo từ nói :

- Các vị về ăn cơm đi, tại hạ phải đến tướng phủ xem sao.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng Ngũ gia có ý muốn cải thiện cách bố trí đại hội một lần nữa?

Ngũ vương tử gật đầu đáp :

- Điều trọng yếu nhất là những người tham gia có đăng ký trong danh sách mới được tỵ đầu. Sau nữa ước định không được đả thương người.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Về khoản đả thương người chỉ sợ xảy ra trong vụ đầu kiếm mà vụ này lại chưa chuẩn bị

Ngũ vương tử đáp :

- Phụ hoàng đã hạ chỉ rồi và dựng một đài diễn võ ở trường tỵ đầu. Phụ hoàng muốn thân hành đến thưởng thức cuộc trở tài của võ sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đã xác định thì dĩ nhiên phải thế, nhưng e có cuộc đại loạn.

Ngũ vương tử hỏi :

- Sao lại đại loạn được?

Những nhân vật tà môn không sợ vương pháp thì dù Ngũ gia có qui định không được hại người họ cũng chẳng tuân theo.

Ngũ vương tử hỏi :

- Vậy làm thế nào bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Muốn bỏ cứu thì chỉ còn cách giảm bớt số người tỵ đầu.

Ngũ vương tử hỏi :

- Những người đã đăng ký rồi mà không gọi tên họ ra đầu được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ Ngũ gia làm cho gấp một việc, hoặc giả có thể khiến những người tham gia bừa bãi phải ngại ngùng.

Ngũ vương tử hỏi :

- Làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúc một thanh kiếm lớn nặng ba trăm cân, dài chừng bốn thước. Ra điều kiện cho những người tỵ kiếm là phải đi thử một đường kiếm pháp trước, lại

qui định kiểm pháp thi triển từ năm chục chiêu trở lên, ai không sử hết một bài, hoặc chiêu thức chậm chạp đều bị thủ tiêu tư cách tỷ đấu.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thổ Linh kiểm đả thương Long lão

Ngũ vương tử cả cười nói :

- Kiểm nặng ba trăm cân mà phải thi triển năm chục chiêu Khoái kiểm pháp thì đến ta cũng không làm được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vụ này không phải để khảo sát Ngũ gia mà để làm khó dễ kẻ tham dự. Có thể mới tránh khỏi làm thương vong nhiều người.

Ngũ vương tử cười nói :

- Cách này hay thật. Chỉ có hiền đệ mới nghĩ ra được. Thôi ta đi đây.

Ngũ vương tử đi rồi, Lê đại nương cười hỏi :

- An bài cách này thì còn được mấy người tham dự?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sư ca, Đại Muội, Nhị Lang có thể tham dự được. Còn Bạch thư và Văn muội e rằng cũng chưa chắc.

Bạch Từ cười nói :

- Như vậy đâu phải tỉ kiểm, mà là tỉ nội công.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ đã ước lượng có mấy người ngoại quốc làm được. Đồng thời Long hộ giá còn phát giác ra không ít.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Ai đứng làm đài chủ cho chúng ta?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đại sư ca. Nhưng người và Đại Muội phải luân lưu ứng chiến.

Đến tối, Long hộ giá và Ngũ vương tử đều tới nơi.

Lão già vừa ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đã chìa ngón tay cười ha hả nói :

- Thiết nhị hiệp! Tự cổ chí kim đã có ai đúc thanh kiếm nặng ba trăm cân chưa? Cách an bài của nhị hiệp thật là ghê gớm!

Thiết Kỳ Sĩ mời hai người ngồi rồi hỏi :

- Long lão! Có điều chi dạy bảo chăng?

Long hộ giá thở dài đáp :

- Nhị hiệp đã ngó thấy một lão già toàn thân màu đỏ rất cổ quái và mấy tên nam nữ thanh niên rồi...

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lúc đi gặp lão già, khi về ngó thấy một thanh niên. Còn mấy cô gái e rằng không phải những nhân vật trọng yếu. Long lão còn điều tra được thêm điều gì nữa chăng?

Long hộ giá đáp :

- Long mỗ đoán Hồng lão nhân đó là Lôi Hỏa Thần. Lão trú ở trên cổ tháp phía sau chùa Bích Vân. Lão đưa một bọn nam nữ môn đồ tới.

Cao Thức xen vào :

- Bọn tại hạ không ngờ Lôi Hỏa Thần lại trú ngụ ở trên tòa cổ tháp.

Long hộ giá đáp :

- Một cụ già trú ở chùa Đại Giác, đem theo ba thiếu nữ. Lão phu đoán là Hải Hậu. Mụ già đó dường như đang chờ trượng phu là Hải Thần sắp tới.

Ngũ vương tử hỏi :

- Long lão có biết mấy toán không?

Long hộ giá đáp :

- Hiện giờ xin hãy nói đến thanh niên mà các vị đã gặp lúc trở về. Gã là đồ đệ của Kim Giáp Thần, tự hiệu Kim Giáp Vương Tử. Chưa điều tra được gã trú ở đâu.

Lê đại nương hỏi :

- Sao lại kêu bằng Kim Giáp Vương Tử?

Long hộ giá đáp :

- Tự hiệu Kim Giáp là do tám bảo y màu hoàng kim. Thực tế là tám áo trông giống tám mã giáp, nghe nói đao đâm không thủng. Kim Giáp Vương Tử nhất định được sư phó truyền thụ võ công. Đồng thời gã là một vương tử gì đó ở một bờ cõi riêng biệt.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Bọn họ có tham gia vào đoàn thể ngoại quốc không?

Long hộ giá đáp :

- Về điểm này các vị có thể yên tâm được. Nhân vật cỡ này không tự hội với ai đâu.

Bạch Tử nói :

- Lão quả là người biết nhiều hiểu rộng. Sao lão điều tra được mau lẹ và rõ ràng đến thế?

Long hộ giá đáp :

- Lão hủ được một vị kì nhân không muốn lộ diện chỉ thị cho. Đêm nay còn đi Tây giao và Nam giao một chuyến. Đại khái hai toán này đến rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ai vậy?

Long hộ giá đáp :

- Toán ở mặt Nam là hai thầy trò, toán ở mặt tây là ba thầy trò. Toán ở mặt nam là Cự Phong Thần và nữ đệ tử là Cuồng Phong Thần Nữ. Bọn họ có lẽ là trú ở khu phụ cận Nam Uyển ngoài Nam giao. Bọn mặt tây là Thổ Hành Thần. Theo lời di nhân thì lão này không chịu ở trong nhà, bình sinh chỉ ở huyết động. Nam đệ tử của lão là Thổ Linh Kiếm, nữ đệ tử là Thổ Hành Yêu Cơ. Đêm nay các vị nên coi chừng. Bọn họ có những môn công phu đặc biệt.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ họ có công phu đi dưới lòng đất thật sự?

Long hộ giá đáp :

- Đúng thế! Tuy không phải là chân chính đi trong lòng đất mà là phép thổ động.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Lão già đó không tham gia cuộc tỉ đấu. Còn hậu đại của lão thì khó biết lắm. Trong cuộc đại hội quần ma này tất xảy ra nhiều vụ náo nhiệt ra ngoài sự tiên liệu của bọn ta.

Long hộ giá nói :

- Lão hủ lại đi điều tra tường tận phen nữa, hoặc giả bọn yêu nhân của Cổ Mộ môn có lên vào chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai vị tăng đạo hộ giá kia thì sao? Bọn họ không dính líu chứ?

Long hộ giá đáp :

- Bọn họ đã mất chức dĩ nhiên chẳng hỏi đến việc gì nữa. Hôm qua lão phu đã ghé thăm họ, coi tình hình thì họ có ý muốn dời khỏi Bắc Kinh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đừng để họ đi. Lưu lại tuy không dùng được việc gì nhưng thả họ ra ngoài giang hồ là rất nguy hiểm.

Ngũ vương tử đáp :

- Bọn họ không đi đâu, mà có đi cũng vẫn vậy. Hạng người này tuy đã xuất gia mà trên thực tế còn ham danh lợi hơn cả kẻ không tu hành.

Long hộ giá nói :

- Điện hạ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Bọn họ ra đi còn có phen trở lại.

Ngũ vương tử cười mát nói :

- Thế thì họ đi tìm những cao thủ ngoại tộc về kinh.

Y thở dài nói tiếp :

- Hỡi ôi! Để họ múa may. Chẳng bao lâu nữa ta cũng đi theo Thiết hiền đệ. Những chuyện ở trong triều ta coi đã nhạt phèo.

Long hộ giá lắc đầu thở dài nói :

- Điện hạ mà ra đi thì lão hủ cũng lui về qui ẩn.

Ngũ vương tử nói :

- Tạm thời phụ hoàng không chuẩn cho đâu. Long lão muốn từ chức thì phải chờ cơ hội.

Long hộ giá đứng dậy nhìn bọn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đành tới đâu hay đó. Công việc trước mắt cứ phải làm đã. Xin các vị ngồi chơi, lão phu phải ra ngoài thành.

Mọi người đứng lên đáp :

- Xin lão nhân gia tùy tiện.

Long hộ giá đi rồi, Ngũ vương tử hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Mẫu hậu có ý muốn mời Lê đại nương, Bạch vô nương và Văn cô nương vào làm bầu bạn. Chưa hiểu ý ba vị ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hậu cung rất thiếu người. Các vị nên đi bảo hộ. Vậy xin Cao nương đi theo ngũ gia.

Lê đại nương nói :

- Lúc tối sư huynh các người đã đi tuần tra hai lần nhận thấy lực lượng của chúng ta không đủ.

Cao Thức đáp :

- Nhất định là thế. Khi cần thì phải kêu cả hai cự đồng vào hậu cung.

Ngũ vương tử cười nói :

- Vậy chúng ta đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy đưa chân rồi quay vào bảo Cao Thức :

- Đêm nay chúng ta cũng ra Nam giao, thử xem công việc của Long hộ giá có thuận lợi không?

Cao Thức đáp :

- Nếu vậy phải đem cả Bạch muối và Nhị Lang đi theo, để chúng ở lại đây cũng không yên dạ.

Thiết Kỳ Sĩ thấy trời cũng không còn sớm nữa liền kêu bọn cung nga dọn cơm ăn.

Từ ngày ở Bắc Hải, mấy người đều dùng Ngự thiện, muốn ăn lúc nào cũng được, so với ở ngoài phạm quán thuận tiện hơn nhiều.

Ăn cơm xong, Cao Thức dặn Thiết Nhị Lang và Bạch Đại Muội :

- Đêm nay các ngươi muốn đem gì đi thì phải chuẩn bị ngay từ bây giờ, không chừng sắp có chuyện đó.

Thiết Nhị Lang cười nói :

- Đêm nay bọn tiểu đệ không mang kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ quát :

- Sao lại thế được? Kiếm của các ngươi tuy không phải là bảo kiếm, nhưng nếu gặp những tay cao thủ về kiếm thuật mà mình tay không binh khí là bị kèm chế liền.

Bạch Đại Muội cười hi hi nói :

- Bọn tiểu muội đã có binh khí cổ quái, tiện dụng hơn cả danh kiếm.

Cao Thức “ồ” một tiếng hỏi :

- Ngươi có cái gì dùng làm binh khí?

Bạch Đại Muội nhìn Thiết Nhị Lang nói :

- Đùng dẫu y nữa, Chúng ta lấy ra đưa cho y coi.

Thiết Nhị Lang ngây ngô cười đáp :

- Chắc bọn y không biết được.

Gã nói rồi cùng Bạch Đại Muội đi vào lầu các ở phía sau. Chẳng bao lâu Nhị đồng cầm binh khí ra.

Thiết Kỳ Sĩ và Cao Thức trông thấy không khỏi kinh ngạc hô :

- Phong Ma đồng côn!

Thiết Nhị Lang đáp :

- Đoán trật rồi. Bề ngoài giống đồng côn mà đúng là bằng Phong Ma đồng. Các vị đừng coi thường. Nó chỉ dài bằng cây Tề mi côn, lớn hơn chung trà một chút, nhưng trọng lượng khá lắm.

Thiết Kỳ Sĩ vươn tay ra cầm lấy binh khí của Nhị Lang thấy rất trầm trọng, “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Cái này là bảo vật gì? E rằng nặng tới ba trăm cân.

Cao Thức cũng cầm lấy côn của Bạch Đại Muội coi kỹ một lúc rồi gật đầu nói :

- Cái này ngoài bọc bằng Phong Ma đồng trong bằng thép nguyên chất. Quả là bảo vật hiếm có.

Thiết Nhị Lang cướp lấy rồi cả cười nói :

- Các vị hãy coi pháp bảo?

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng. Tay trái gã cầm côn. Tay phải thêm một thanh trường kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng la :

- Trong côn có kiếm. Các người lấy ở đâu được cây cỏ quái thần côn này?

Bạch Đại Muội cũng rút kiếm trong côn ra đáp :

- Đây là của Hoàng đế quan lão ban cho bọn tiểu muội. Ngài thấy tiểu muội cùng Nhị Lang có khí lực nên đưa bọn tiểu muội vào trong một tòa điện, lại do một khuôn cửa ngấm đi thông xuống dưới đất. Sau cùng tới một gian nhà chật đóng đầy các cỏ vật tìm được đôi bình khí quái dị này. Ngài bảo nếu bọn tiểu muội nhắc lên được là ngài cho liền. Ngài lại còn ngấm ngấm bảo cách bí mật rút kiếm ra. Thậm chí ngài giao cả bí lục liên quan đến thứ khí giới này cho bọn tiểu muội.

Cao Thúc hỏi :

- Cây côn này lại còn một tập côn pháp ư?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Côn pháp kiêm cả kiếm pháp nữa. Bọn tiểu đệ đã ngấm ngấm luyện xong rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Té ra các người được Hoàng thượng đưa đến bảo khổ. Vị “lão quan” này quả là trọng vọng các người. Từ nay các người được bình khí rất thích hợp.

Thiết Nhị Lang đáp :

- Việc này chỉ có nương nương biết, cả Ngũ gia cũng không hay. Hoàng đế đã dặn đừng nói với người ngoài.

Cao Thúc cười hỏi :

- Trong bảo khổ còn gì cỏ quái nữa không?

Bạch Đại Muội đáp :

- Nhiều lắm! bọn tiểu muội chưa từng thấy qua.

Cao Thúc nói :

- Các người nên biết Hoàng đế cũng có nhiều môn võ rất hay nhưng ngài không có đất dụng võ thôi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Thật thế ư?

Cao Thúc đáp :

- Lão nhị thông minh quán thế mà lại hồ đồ trong lúc nhất thời. Đêm hôm ấy lão nhị tưởng ngài trầm tĩnh là lắm. Giả tỷ ngài không có võ công cao cường thì khi nào thấy thích khách đến mà chẳng sợ?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiểu đệ cho là ngài đã làm ông Vua một nước dĩ nhiên phải có tư chất khác người thường. Té ra ngài cũng biết võ công.

Cao Thúc cười nói :

- Nhưng sau thấy bản lĩnh của lão đệ, ngài cũng tâm phục.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư phụ thường nói trong võ lâm có nhiều thứ bình khí cỏ thời bị thất truyền, thì ra đều lọt vào trong bảo khổ của nhà Vua. Cứ coi hai cây côn này đủ biết lời sư phó không phải là phỏng đoán.

Cao Thúc nói :

- Đáng tiếc chúng ta chẳng có cách nào vào bảo khổ, không thì nhất định phát giác ra nhiều kỳ tích.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Các vị xin Ngũ gia đưa vào không được ư?

Cao Thức cười đáp :

- Vào bảo khổ phải được Hoàng đế cho phép. Ngoài Hoàng đế là nhân vật được ngài chọn làm Vua sau này. Ngũ gia chưa tới quyền lợi đó.

Bạch Đại Muội nói :

- Thiết nhị ca có công cứu giá. Hoàng đế nên chuẩn cho y vào lấy những các đó mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Cô ngốc ơi! Các ngươi được bảo vật này tưởng rằng dễ lắm. Nhưng đó là duyên phận của các ngươi, lại gặp lúc Hoàng đế nhất thời cao hứng, không thì đừng hòng.

Bốn người thu xếp hành trang xong, thi triển khinh công ra khỏi Bắc Hải chạy về phía Nam giao.

Lúc qua cửa An Định, Thiết Kỳ Sĩ dừng lại một chút nhìn Cao Thức nói :

- Sư ca! Tiểu đệ không thuộc đường Nam Uyển, sư ca đi trước cho bọn tiểu đệ theo sau.

Cao Thức đáp :

- Lão nhị cứ chạy về phía trước, nếu lầm tiểu huynh sẽ chỉ thị. Nam Uyển là một thị trấn lớn, tới nơi liền biết ngay. Đây cách đó hãy còn xa.

Chưa tới canh hai, trước mặt hiện ra một thị trấn. Thiết Kỳ Sĩ biết là tới Nam Uyển liền dừng lại hỏi :

- Dọc đường chưa gặp một ai, đường này sao lại tịch mịch thế?

Đột nhiên Cao Thức hỏi :

- Lão nhị! Lão nhị thử nghe mé hữu xem có tiếng gì?

Thiết Kỳ Sĩ lắng tai rồi đáp :

- Ô hay! Đây là tiếng kêu của người bị thương.

Cao Thức hỏi :

- Chừng độ bao xa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong vòng nửa dặm. Tiếng rên khá nặng. Chúng ta thử đến coi.

Cao Thức chạy trước dẫn đường, chẳng bao lâu tới trước một khu rừng. Y dừng lại nói :

- Ở trong này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người này bị nội thương khá nặng. Vì tiếng rên thều thào bất lực.

Thiết Nhị Lang cầm côn xông vào. Bạch Đại Muội theo sau. Cao Thức thấy vậy cười nói :

- Hai đứa nhỏ mà người lớn này rất có ý tứ. Chúng quan tâm lẫn nhau.

Thiết Kỳ Sĩ cất bước tiến vào rừng khẽ cười nói :

- Trời sinh chúng thành đôi.

Bỗng nghe Thiết Nhị Lang la hoảng :

- Các sư huynh lại mà coi. Long hộ giá bị thương nặng.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh vội tới nhanh như chớp, chàng thấy Long hộ giá nằm dưới gốc cây, tay còn cầm bảo kiếm. Trong lòng nóng nảy, chàng đặt tay vào huyệt Đan điền lão già.

Cao Thúc tới nơi coi rồi thở dài nói :

- Lão bị chưởng thương, còn may là ở trên vai.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Xin sư ca nâng lão lên. Thế này khó vận công quá.

Cao Thúc vừa nâng đỡ Long hộ giá, vừa hỏi :

- Nội tạng lão thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngũ tạng bị chấn động mạnh, chân khí ở huyết Đan điền hoàn toàn tiêu tan, nhưng cũng không lo, tiểu đệ dẫn chân khí vào là được, còn xương bả vai trật khớp, đại ca phải ráp lại cho lão mới được.

Cao Thúc đáp :

- Lão đã ngất đi, e rằng chịu đau không nổi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu đệ hộ vệ cho lão, không ngại gì.

Cao Thúc liền kéo tay lão rồi đẩy mạnh một cái. Một tiếng “cục” vang lên.

Đồng thời lão rú lên một tiếng “ui chao”!

Thiết Kỳ Sĩ tiếp tục vận công. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Long hộ nhân thở dài nói :

- Đa tạ hiền đệ. Đây là lão hủ làm kiếp người lần hai.

Thiết Kỳ Sĩ thu tay về cười nói :

- Bây giờ Long hộ tự vận khí được rồi.

Long hộ nhân gật đầu đáp :

- Nhị hiệp công lực cao thâm khôn lường! Lão hủ cảm thấy sức lực phục hồi dần dần.

Cao Thúc trịnh trọng hỏi :

- Long hộ đã gặp ai?

Long hộ nhân thở dài nói :

- Lão hủ vừa đến sau khu rừng này phát giác ra một người lùn lỏi ngoài ba chục tuổi, hành động lén lút khả nghi, liền len lén tiến lại điều tra. Không ngờ phát giác ra một tên yêu nữ thân thể lửa lò đang cùng tên lùn đó làm chuyện xấu xa. Lão hủ vội xoay mình lùi lại. Không ngờ đi chưa được mười trượng, bị đánh một đòn vào bả vai.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có nhìn rõ người không?

Long hộ nhân đáp :

- Lão hủ chỉ ngó thấy người lùn thân thể trần truồng. Hắn mà bồi thêm phát thứ hai nữa thì lão hủ chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao Long hộ lại bỏ vào rừng?

Long hộ nhân lắc đầu đáp :

- Lão hủ đã ngất đi. Sao mình lại ở đây, lão hủ cũng không biết.

Cao Thúc nói :

- Thế là có người cứu Long lão đưa tới đây. Có khi người đó còn quyết đấu với đối phương một phen. Nếu không thì sao y lại bỏ mặc lão nằm đây. Thật là nguy hiểm!

Thiết Kỳ Sĩ bỗng lên tiếng :

- Sur ca! trên cây ở sau lưng sur ca có khắc chữ.

Cao Thúc quay lại nhìn “ùa” lên một tiếng rồi nói :

- Vụ này có liên quan đến người cứu Long lão.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần coi thấy trên cây có khắc mấy hàng chữ :

“Các hạ đã gặp Thổ Linh Kiếm Tào Chu và ngộ thấy sự xấu xa của họ nên bị hạ thủ rất nặng nề. Tại hạ đưa ra chỗ khác. Khi các hạ tỉnh lại phải lập tức lánh đi. Kim Giáp”

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người cứu Long lão là Kim Giáp Vương Tử

Long lão nghe nói Kim Giáp Vương Tử cứu mình bất giác thờ dài lên tiếng :

- Y không ngờ lão hủ chẳng thể tỉnh lại được...

Long lão chưa dứt lời, bỗng nghe âm thanh hẳn học nói :

- Lão chó mà kia! Ngươi còn chưa chết ư?

Thiết Nhị Lang phản ứng nhanh như chớp. Gã cầm côn nhảy xổ về phía phát ra thanh âm, lớn tiếng quát :

- Ngươi mới là giống chó.

Thiết Kỳ Sĩ ngăn cản không kịp vội quát lên :

- Coi chừng hấn thổ độ.

Thanh âm lạnh lẽo từ đằng xa lại cất lên :

- Ngươi là ai mà biết rõ gốc gác của đại gia?

Cao Thúc hỏi tiếp :

- Thổ Linh Kiếm! Sao không ra mặt còn ẩn nấp làm chi?

Bạch Đại Muội đã theo chân Thiết Nhị Lang xông tới, nhưng cả hai đều chẳng thấy bóng địch nhân đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thiết Kỳ Sĩ dùng mưu thoát địch

Bỗng nghe âm thanh kia lại đối phương vội bật lên tràng cười lạt nói :

- Đêm nay hãy tha cho các vị. Các vị muốn kiếm Kim Giáp Vương Tử Hạ Nguyên ư? Lần sau ta hãy lấy tính mạng của các cũng chưa muộn.

Dứt lời không thấy động tĩnh gì nữa. Thiết Nhị Lang và Bạch Đại Muội kiếm loạn lên một hồi chẳng thấy tông tích đâu liền chạy về bên Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhị ca ca! Thăng cha đó không chơi được, chẳng thấy bóng gã đâu.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Ai bảo ngươi vọt đi kiếm y? Coi chừng y ám toán ngươi đó.

Thiết Nhị Lang đằng hắng nói :

- Tiểu đệ không sợ đao kiếm thì còn sợ gì gã ám toán?

Cao Thức cười đáp :

- Tuy y không giết ngươi chết, nhưng ở trong bóng tối hạ thủ đánh cho té đái vãi phân.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi Cao Thức :

- Nhị Lang không sợ đao kiếm thật ư?

Cao Thức gật đầu cười đáp :

- Cả Bạch Đại Muội cũng không sợ. Sư phó đã luyện chúng thành kim cương thể thần công.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Thảo nào gã lớn mật quá!

Long lão nhân nói :

- Chúng ta về thôi. Phép độn thổ quả là khó lòng đối phó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Gia sư bảo có một vật phá được phép độn thổ, nhưng không biết lạc lõng nơi đâu?

Long lão nhân hỏi :

- Phải chăng đó là Nhật Nguyệt kính?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đó là một thứ bảo kính đời cổ có ba tên. Còn gọi là Hiền Hình kính, tục danh là Chiếu Yêu kính. Nhật Nguyệt kính mới là đích danh của nó.

Long lão nhân nói :

- Nhị hiệp có thể thỉnh cầu Hoàng thượng chuẩn cho vào bảo khố. Nghe nói ở gian thứ nhất trong kho bảo tàng còn cất tấm gương này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hoàng thượng đã biết chưa?

Long lão nhân đáp :

- Hoàng thượng có cuốn danh sách bảo tàng. E rằng ngài không nhớ rõ, nhưng lật danh sách ra coi là thấy ngay.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đây là một món quốc bảo mà nhắc tới trước mặt Hoàng thượng sao tiện?

Long lão nhân đáp :

- Đúng thế. Vụ này cả Ngũ điện hạ cũng không tiện mở miệng.

Quay về Bắc Hải đã sang canh ba. Thiết Kỳ Sĩ thôi thúc Long lão nhân đi nghỉ. Bọn họ do cung nga hầu hạ ăn bữa đêm rồi mới đi các nơi ở hậu cung tuần tra một lượt.

Giữa lúc hai người đề tỵ khinh công đi gần tới điện Thái Hòa chợt thấy một bóng đen thấp thoáng dưới ánh đèn pha lê.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi ra hiệu cho Cao Thức dẫn nhị đồng tới phía sau điện tra xét. Chàng chú ý nhìn suất bật tiếng la. Nguyên đó là lão già toàn thân màu đỏ.

Thiết Kỳ Sĩ biết là Lôi Hỏa Thần, không thể không sợ nguy hiểm, thò tay khẽ rút thanh đoản kiếm chỉ dùng trong trường hợp đặc biệt. Nó chính là thanh

Phụng Hoàng kiếm

Chàng sợ bọn Cao Thức mạo hiểm vội lớn tiếng hô :

- Phía dưới phải chăng là Lôi Hỏa Thần tiên bối?

Toàn hồng lão nhân nghe tiếng rất đỗi ngạc nhiên ngừng đầu lên trầm giọng hỏi :

- Tên tiểu bối nào mà lại hô rõ tự hiệu của lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ tung mình hạ xuống thêm điện, chỉ còn cách lão không đầy năm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh bất giác giật mình kinh hãi. Nguyên dưới mặt đất và trên dãy hành lang đều có vệ sĩ và võ sĩ ngã lán ra. Chàng chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Ta cứ tưởng tên ma đầu xuất hiện dưới ánh đèn pha lê sáng tỏ mà sao bọn võ sĩ cùng vệ sĩ không phát giác, thì ra bọn chúng đều bị lão ma đầu điểm té cả rồi.

Lôi Hỏa Thần thấy một thanh niên cầm kiếm đứng sững trước mặt dường như cũng lấy làm kỳ hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi cũng là võ sĩ ư?

Thiết Kỳ sĩ đã biết lão là một nhân vật ngang hàng với ân sư, dù sao chàng cũng phải giữ lễ, liền chấp tay đáp :

- Văn bối là tân khách của Hoàng thượng đương kim. Xin hỏi tiên bối tới đây vì việc gì?

Lôi Hỏa Thần cất giọng trầm trầm :

- Lão phu muốn kiếm Hoàng đế

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bây giờ đã quá canh ba, Hoàng thượng ngủ rồi. Sáng mai lão tiên bối hãy đến được chăng?

Lôi Hỏa Thần quát :

- Cử động của lão phu còn long trọng hơn cả Hoàng đế lâm triều. Thằng lỏi con đi kêu lão dậy.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục cười đáp :

- Trừ phi có việc nguy hiểm đến quốc gia không kể, còn thì chẳng bao giờ nửa đêm Hoàng đế chịu trở dậy.

Lôi Hỏa Thần tức giận đáp :

- Thằng lỏi con dám kháng mệnh lão phu ư? Ngươi hãy nhìn bọn chúng lán ra cả lũ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn này đều là võ sĩ và vệ sĩ bị lão tiên bối điểm té, văn bối đã ngó thấy từ sớm rồi.

Lôi Hỏa Thần gầm lên :

- Thằng lỏi con mặt chó kia! Ngươi dám ngang nhiên mạo phạm lão phu. Được lắm! Lão phu hãy giết ngươi rồi sẽ thiêu rụi những tòa cung điện này. Khi đó lo gì lão Khang Hy chẳng phải bỏ ra.

Giữa lúc ấy trong điện có tiếng người quát :

- Quân giặc cướp ở phương nào mà dám vào nội cung càn rỡ? Quả nhân ở đây.

Cửa điện mở ra. Một lão già mặc thường phục đi tới.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn rõ Hoàng đế bất giác giật mình kinh hãi, liền lạng người đến bên nhà Vua khẽ nói :

- Tàu Hoàng thượng! Hẳn là một tên ma đầu vào hạng giỏi nhất trong võ lâm.

Khang Hy hoàng đế nhìn chàng mỉm cười đáp :

- Tráng sĩ! Quả nhân có khanh ở trước mặt thì thiên quân vạn mã cũng không sợ.

Lôi Hỏa Thần dường như đã ngó thấy Hoàng thượng toi nôi, lão cũng chấp tay nói :

- Hoàng đế! Hoàng đế bắt tất phải sợ hãi. Tán nhân chỉ đến mượn một vật mà thôi.

Hoàng thượng trầm giọng đáp :

- Vật gì? Nếu nói có lý quả nhân sẽ cho mượn.

Lôi Hỏa Thần cả cười nói :

- Làm Hoàng đế quả nhiên khác hẳn dân chúng. Lão quan! Tán nhân muốn mượn cái gương nhỏ trong bảo khố.

Hoàng thượng quát lên :

- Trong bảo khố đồ vật chất cao như núi, quả nhân biết cái gương nhỏ để chỗ nào?

Lôi Hỏa Thần cười đáp :

- Lão quan! Cái đó dễ lắm! Lão chỉ cần cho biết chỗ mở cơ quan là tán nhân tự mình tìm lấy được.

Hoàng đế lắc đầu nói :

- Quả nhân không thuận.

Lôi Hỏa Thần cả giận nói :

- Lão quan! Không nhận được điều nhỏ thì hỏng cả đại cuộc. Tán nhân mà động sát khí thì bộ mặt thành Bắc Kinh sẽ hoàn toàn thay đổi.

Thiết Kỳ Sĩ xem chừng khó lòng tránh khỏi một trận tử chiến liền nhìn Hoàng đế nói :

- Tàu Hoàng thượng, Xin Hoàng thượng lui gót vào điện.

Hoàng đế lắc đầu đáp :

- Tráng sĩ! Quả nhân muốn ở đây coi khanh động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ vừa kinh hãi vừa bực mình nghĩ bụng :

- Lão quan này thật hồ đồ không hiểu đời.

Đột nhiên chàng lớn tiếng hô :

- Sư huynh ở đâu?

Cao Thúc ở trong điện đáp :

- Lão nhị cứ yên lòng. Đã có chúng ta hộ giá.

Y dẫn hai cự đồng vọt ra nhanh như gió đứng thành hình tam giác bảo vệ Hoàng đế.

Thiết Kỳ Sĩ hơi yên dạ. Chàng thở phào một cái nghĩ thầm :

- Ta không ở Bắc Kinh thì dù cả Thanh đình có lật nhào cũng chẳng quan tâm, nhưng hiện giờ thì không thể được. Đệ tử của Phụng Hoàng Thần lý nào để sư phó phải mất mặt?

Chàng vận toàn thân chân khí từ từ tiến về phía Lôi Hỏa Thần nói :

- Thừa tiền bối! Bí mật trong bảo khố ngoài Hoàng thượng là đến văn bối. Văn bối đã phạm tội khi quân, mạo muội lấy cái gương đó để mình dùng rồi.

Lôi Hỏa Thần cười hô hô đáp :

- Tiểu tử! Ngươi muốn dẫn dụ lão phu đi chăng? Hà hà! Con chó con lại muốn sánh cường với lão sơn tinh thì gớm thật!

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục nói :

- Nhật Nguyệt kính, Hiển Hình kính, Chiêu Yêu kính, một vật mang ba tên. Vật này chính để đối phó với thầy trò Thổ Hành Thần. Văn bối còn hiểu hơn tiền bối nhiều, không thì đã chẳng lấy cấp.

Lôi Hỏa Thần nghe nói gầm lên :

- Tiểu tử! Đưa ngay ra đây!

Thiết Kỳ sĩ cười lớn đáp :

- Xin lỗi tiền bối. Văn bối lấy được rồi lại đánh mất.

Lôi Hỏa Thần thét lên be be, vừa nhảy vừa la :

- Tiểu tử! Ngươi mà không đưa ra thì lão phu bóp chết.

Thiết Kỳ Sĩ hai tay nắm túi đáp :

- Tiền bối muốn lấy thì xin đi kiếm Phụng Hoàng Thần.

Lôi Hỏa Thần nghe nhắc đến Phụng Hoàng Thần, lại nhảy lên chồm chồm, nhưng lão kinh ngạc hỏi :

- Thằng lỏi con còn nhỏ tuổi sao lại biết lão hoạt đầu Phụng Hoàng Thần? Hừ hừ! Chẳng lẽ ngươi biết thật sao?

Thiết Kỳ sĩ cười ha hả đáp :

- Tiền bối không nên chậm trễ. Cả Thổ Hành Thần cũng dính líu vào vụ này, muốn lấy cho bằng được Nhật Nguyệt kính. Tiền bối mà chậm chân là hỏng đấy.

Lôi Hỏa Thần la lên :

- Những ai biết vụ này?

Thiết Kỳ sĩ đáp :

- Vợ chồng Hải Thần, Hải Hậu, Cự Phong Thần, thầy trò Kim Giáp Thần. Dĩ nhiên còn văn bối đã để mất cũng muốn đoạt về. Số người dòm ngó không phải ít.

Lôi Hỏa Thần gầm lên :

- Ngươi biết khá nhiều nhỉ? Nhưng nếu lần này ngươi lừa gạt lão phu thì lão phu sẽ xé xác ngươi thành từng mảnh.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Tại sao văn bối lại lừa gạt lão? Lão đầu tử! Văn bối nói thật lão mà lấy được cũng chưa chắc đâu, văn bối phải đoạt về.

Lôi Hỏa Thần vọt mình đi, chớp mắt đã mất hút.

Hoàng đế cười khanh khách nói :

- Thiết tráng sĩ! Khanh thần dũng hơn Hạng Võ, mưu mô chẳng kém Khổng Minh. Quả nhân bội phục lắm.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào một cái, nhìn Hoàng thượng xá dài nói :

- Tàu Hoàng thượng! Đêm nay thật nguy hiểm!

Hoàng đế cả cười nói :

- Quả nhân lại không nghĩ thế, chỉ muốn khanh gặp được tay đối thủ chân chính.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng tàu :

- Tàu Hoàng thượng! Thảo dân khó lòng địch lại lão. Nếu xảy cuộc động thủ thì công phu kỳ quái của lão có thể tiêu hủy cả cung điện. Giả tỷ ở bên ngoài thì thảo dân không đến nỗi hoang mang lắm.

Hoàng thượng vẫy tay nói :

- Tráng sĩ! Quả nhân có điều muốn hỏi khanh. Vậy khanh hãy theo quả nhân vào trong điện.

Thiết Kỳ Sĩ theo nhà vua vào nội điện, chàng đảo mắt nhìn không khỏi ngạc nhiên. Nguyên trong điện toàn thị nữ nhân, chỉ có một chàng trai là Ngũ vương tử.

Ngũ vương tử bước ra đón chàng cả cười nói :

- Thiết hiền đệ! Đêm nay ta được coi tấn tuồng: Tiểu hồ ly hỷ lão hồ ly.

Thiết Kỳ Sĩ nghe y kêu mình bằng hiền đệ trước mặt Hoàng thượng, chàng không khỏi giật mình, nói khẽ :

- Ngũ gia! Hoàng thượng ở đây mà xưng hô.

Chàng chưa dứt lời đã bị Khang Hy lão phật gia cũng có võ công thánh tai nghe rõ. Ngài cười ha hả ngắt lời :

- Ngũ lang mà kết giao được với bậc kỳ tài như khanh là y có cặp mắt tinh đời biết rõ người anh hùng. Quả nhân già mắt rồi. Giả tỷ còn trẻ cỡ ba mươi tuổi, quả nhân cũng quyết định kết làm huynh đệ kim lan với khanh.

Thiết Kỳ Sĩ vội tâu :

- Kẻ thảo dân không dám.

Hoàng thượng nhìn vị quý phụ trung niên vẻ người thanh nhã, vẫy tay nói :

- Ngự thê! Ngày thường khanh vẫn mong nhớ Thiết Phụng Hoàng Thần thì tráng sĩ đây chính là y đó.

Nguyên quý phụ trung niên này là Chánh cung nương nương. Hoàng hậu mỉm cười tiến lại gần hỏi :

- Bệ hạ ơi! Chàng tráng sĩ này xinh đẹp như vậy sao gọi là Thiết Phụng Hoàng? Thần thiếp cứ tưởng y là một nhân vật giống Trương Phi.

Hoàng thượng long nhan hớn hờ đáp :

- Đúng thế! Sự thật thường trái với điều người ta tưởng tượng. Chắc vì tráng sĩ họ Thiết nên khanh cứ tưởng y đen đui. Khanh tính ngoại hiệu y phải thế nào mới đúng?

Nương nương tâu :

- Ngoại hiệu y phải là Ngọc Phụng Hoàng mới xứng với người

Thiết Kỳ Sĩ vội thi lễ tâu :

- Thảo dân kính cẩn bái tạ nương nương đã ban cho tư hiệu.

Hoàng thượng cả cười phán :

- Ngọc Phụng Hoàng! Ha ha! Đúng lắm! Đúng lắm! Thực là một con Ngọc Phụng Hoàng.

Nhà vua quay lại bảo Ngũ vương tử :

- Ngũ lang! Mau kêu thái giám truyền chỉ cho văn võ triều thần đặc biệt ngày mai quả nhân miễn triều để chúc hạ Ngọc Phụng Hoàng.

Ngũ vương tử kính cẩn tâu :

- Thần nhi xin vâng chỉ

Hoàng thượng ngồi xuống rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tráng sĩ! À quên! Ngọc Phụng Hoàng! Vừa rồi khanh nói với lão ma kia về tấm Nhật Nguyệt kính nào đó?

Thiết Kỳ Sĩ khom lưng tâu :

- Tàu Hoàng thượng! Đó là tấm kính nhỏ bé. Trên chốn giang hồ đồn đại hiện cất trong bảo khố. Nhật Nguyệt kính là một bảo vật mà người võ lâm đều thèm khát.

Hoàng thượng ngẫm nghĩ rồi xuống chỉ cho Ngũ vương tử nói :

- Vương nhi lập tức đưa Ngọc Phụng Hoàng xuống bảo khố điều tra. Nếu quả có tấm kính đó thì trăm ban cho Ngọc Phụng Hoàng.

Ngũ vương liên thanh đáp :

- Dạ dạ! Thần nhi xin tuân chỉ.

Y để bọn cung phi ngấm ngấm chàng thanh niên kỳ sĩ một lúc rồi mới đưa ra khỏi điện dẫn chàng vào bảo khố.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tạ Hoàng on ra khỏi điện đã thấy Cao Thức dẫn nhị đồng lại đón, Cao Thức nói :

- Lão nhị! Những võ sĩ bị lão ma điểm huyết ta đã giải khai cho họ tỉnh lại rồi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Sur ca! Hoàng thượng ban cho tiểu đệ tẩm Nhật Nguyệt kính. Bây giờ tiểu đệ theo Ngũ gia đi kiếm. Vậy sur ca hãy dẫn bọn Nhị Lang về trước.

Cao Thức cười đáp :

- Vậy lão nhị đi rồi về cho lẹ. Ta có việc muốn nói với lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Việc gì?

Cao Thức đáp :

- Không vội đâu. Lát nữa lão nhị trở về sẽ biết.

Rồi y không đề Thiết Kỳ Sĩ hỏi nữa, lập tức trở gót dẫn mục đồng quay về Bắc Hải.

Trên đường, Thiết Nhị Lang hỏi đại sur ca :

- Sao đại ca không cho y hay? Coi chừng mấy vị bối tử có thể nguy đến tính mạng.

Cao Thức đáp :

- Y xuống báo khổ điều tra cái đó là phải yên lòng nhận xét. Nếu y biết vụ này tất rối loạn tâm thần bắt lợi cho việc tìm kiếm bảo vật. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Nhật Nguyệt kính quan trọng phi thường, cần phải lấy cho bằng được.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Người đưa tin vừa rồi là ai?

Cao Thức đáp :

- Gã là trưởng ban võ sĩ, không dám kinh động Hoàng thượng.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Nghe nói cả Tề Cách Lạc bối tử cũng bị bắt phải không?

Cao Thức đáp :

- Gã chỉ nói năm người bị bắt. Vụ này không thể tuyên dương ra ngoài để hết thảy triều thần văn võ đều chấn động.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Nhân vật nào đã hạ thủ?

Cao Thức đáp :

- Vụ này phải chờ Lão nhị trở về mở cuộc điều tra. Bây giờ mới biết là bốn nữ nhân, nhưng chưa hiểu lai lịch thế nào?

Bọn Cao Thức vừa về tới Bắc Hải đã thấy tên Tổng bộ đầu ở phủ Cửu Môn đề đốc ngồi đó. Thái độ hần cực kỳ hoang mang. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trong phế viên tra án Yêu cơ

Cao Thức hỏi ngay :

- Tổng đầu! Có phải vì vụ bồi tử thất tung mà các hạ tới đây?

Tổng bộ đầu liền thanh đáp :

- Chính phải! Chính phải! Lão hủ khẩn cầu quý sư đệ giúp cho. Vụ này đồn đại ra thì chẳng những tiểu lão không toàn tính mạng mà cả Đề đốc đại nhân cũng phạm trọng tội.

Cao Thức nói :

- Lão nhĩ sắp về bây giờ. Tổng đầu cứ yên lòng. Tại hạ muốn hỏi trước: Vụ này xảy ra thế nào?

Tổng đầu đáp :

- Mấy vị bồi tử sinh cường, bức bách tiểu lão dẫn ra cửa Phụ Thành tra án.

Cao Thức hỏi :

- Tra án chuyện gì?

Tổng đầu đáp :

- Chỉ đáng trách tiểu lão đem tin tức do thám được nói cho các vị hay...

Cao Thức thấy lão vừa thờ vừa nói, liền an ủi :

- Tổng đầu cứ thông thả mà nói. Sự tình đã xảy ra rồi, hoảng hốt cũng bằng vô dụng. Tổng đầu đã gặp bồi tử trong trường hợp nào?

Tổng đầu hít một hơi chân khí đáp :

- Tiểu lão ở cửa Phụ Thành trở về gặp Tề Cách Lạc bồi tử và đồng bạn của y cả thấy năm người. Các vị hỏi tiểu lão có tin tức gì, tiểu lão đã định gặp mặt lệnh sư đệ mới nói, mà chỉ muốn xin Tề bồi tử dẫn tiểu lão về Bắc Hải...

Cao Thức hỏi :

- Tổng đầu do thám thấy chuyện gì?

Tổng bộ đầu gật đầu hỏi lại :

- Cách Phụ Thành không xa mấy có một tòa trang viện bỏ hoang từ năm năm trước. Chủ nhân trang viện này chết hết ở trong khu vườn hoa tại hậu viện. Từ đó đến nay không ai dám mua tòa trang viện này.

Cao Thức hỏi :

- Tòa trang viện này do quan phủ nêu tên phát mại hay sao?

Tổng bộ đầu gật đầu hỏi lại :

- Phải rồi! Đại hiệp thử đoán coi vì lẽ gì mà mãi không bán được?

Cao Thức đáp :

- Phải chăng vì đặt giá quá cao?

Tổng bộ đầu đáp :

- Tòa viện kiến trúc rất xinh đẹp. Hoa viên rộng tới ngoài ba chục mẫu mà chỉ đặt giá một ngàn hai trăm lạng bạc là rẻ lắm rồi.

Cao Thức hỏi :

- Vậy thì sao lại không mua?

Tổng bộ đầu đáp :

- Vì trong vườn hoa có ma.

Cao Thúc cả cười nói :

- Làm gì có chuyện đó? Ma quỷ là chuyện hão huyền.

Tổng bộ đầu đáp :

- Tiểu lão cũng không tin ma quỷ, nhưng đêm nay lại gặp ma quỷ thật sự.

Cao Thúc cười hỏi :

- Tổng đầu tới đó hỏi nào?

Tổng bộ đầu đáp :

- Tiểu lão ra khỏi thành lúc chập tối, chưa hết canh một đã đến đó rồi. Vì xung quanh trang viện chẳng có một nhà cư dân nào mà tiểu lão muốn phòng ngừa người võ lâm ẩn mình, nên len lén đến gần khu này.

Cao Thúc hỏi :

- Hình thù ma quỷ ra làm sao?

Tổng bộ đầu đáp :

- Bốn con nữ quỷ. Bọn chúng chiếm cứ tòa đình các ở giữa vườn. Bên trong còn có những chầm lửa xanh lè.

Cao Thúc nói :

- Chắc là người võ lâm chứ gì?

Tổng bộ đầu lắc đầu đáp :

- Lão hủ cũng cho là hạng vô danh tiểu bối. Nếu là người võ lâm khi nào lão hủ lại không nhận ra.

Cao Thúc hỏi :

- Tổng đầu lấy gì chứng minh bọn họ không phải là người võ lâm?

Tổng bộ đầu đáp :

- Lão hủ thấy trong vườn có đèn sáng, ban đầu cũng cho là người võ lâm ẩn nấp bên trong, liền thận trọng nhảy qua bức tường vây, sẽ sàng cất bước tiến gần về phía đình các.

Cao Thúc hỏi :

- Thế thì Tổng đầu đã nghe rõ hoặc nhìn rõ chúng rồi chứ?

Tổng bộ đầu đáp :

- Nói ra cũng chẳng ai tin. Trong đình các có đèn lửa sáng. Giữa đình thì thể một người đàn ông lửa thể nằm ngửa. Ngoài ra là bốn con quỷ cái cũng không mặc quần áo. Bọn chúng chẳng nói chẳng cười, cứ ngồi xếp bằng ở chung quanh xác chết.

Cao Thúc ngạc nhiên nói :

- Vậy chúng ngồi làm gì?

Tổng bộ đầu đáp :

- Lão hủ không hiểu và cũng không dám tới gần nữa, lập tức ra khỏi hoa viên.

Cao Thúc hỏi :

- Lúc ra về Tổng đầu gặp bọn Tề Cách Lặc bối tử hay sao?

Tổng bộ đầu đáp :

- Phải rồi! Các vị nghe chuyện này bắt tiểu lão phải đưa đường đến thẳng vườn hoa đó.

Cao Thức hỏi :

- Tại sao không thấy họ đâu?

Tổng bộ đầu đáp :

- Các vị bắt lão chờ ở bên ngoài vườn rồi cả năm người nhảy vào.

Cao Thức hỏi :

- Rồi sao nữa?

Tổng bộ đầu đáp :

- Sau chừng nửa giờ, lão hủ không thấy năm vị bối tử trở ra mà cũng chẳng nghe động tĩnh chi hết. Lão hủ biết rằng nguy rồi đành phải tiến vào.

Cao Thức hỏi :

- Trong đình vẫn còn đèn lửa chứ?

Tổng bộ đầu thờ dãi đáp :

- Không còn đèn lửa gì cả. Lão hủ mình mang trọng trách liền rút kiếm xông vào đình các. Ngờ đâu trong này cũng chẳng có một ai.

Cao Thức nói :

- Vụ này quả nghiêm trọng phi thường!

Tổng bộ đầu nói :

- Lúc đó lão hủ chẳng còn hồn vía nào nữa, hỏa tốc chạy về, còn niềm hy vọng duy nhất là xin hai vị đại hiệp đi ngay cho, nhưng tới đây được tin lệnh sư đệ vào tuần tra nội cung.

Cao Thức hỏi :

- Có phải trưởng ban thị vệ nói cho tổng đầu biết không?

Tổng bộ đầu đáp :

- Đúng thế! Lão hủ chẳng thể tiến cung được, đành ủy thác cho trưởng ban đại nhân quay trở lại mời lệnh sư đệ.

Cao Thức nói :

- Đêm nay ở trong cung cũng xảy chuyện lớn, may mà lão nhị giải quyết xong! Chắc y sắp về đến.

Tổng bộ đầu hỏi :

- Vụ này giải quyết làm sao được? Nếu mất năm vị bối tử thì loạn to.

Cao Thức đáp :

- Cần phải đến hoa viên điều tra, hoặc giả tìm ra được manh mối gì chẳng.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười của Ngũ vương tử vang lên. Y bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Đêm khuya rồi. Ta cũng chẳng vào cung nữa.

Cao Thức vội ra nghênh tiếp nói :

- Ngũ gia! Xảy ra chuyện rồi.

Ngũ vương tử thấy Cao Thức vẻ mặt nghiêm trọng vội hỏi :

- Cao đại ca! Chuyện gì vậy?

Cao Thức mời y vào nhà ngồi rồi kêu Tổng bộ đầu ra báo lão :

- Tổng đầu! Lão bám rõ với Ngũ gia đi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy Tổng bộ đầu ở đây vội hỏi :

- Lão Tổng! Chuyện gì vậy?

Tổng bộ đầu nhìn Ngũ vương tử thì lễ rồi thuật lại chuyện đã qua.

Ngũ vương tử nghe nói cả kinh trầm giọng đáp :

- Vụ này chớ để đồn đại ra ngoài.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ngũ gia! Chúng ta thử đi coi. Chẳng có chuyện ma quỷ gì đâu, nhất định là bọn tà môn trong võ lâm hý lộng quỷ thần.

Ngũ vương tử vẫy tay nói :

- Tổng bộ đầu dẫn đường cho chúng ta!

Tổng bộ đầu liền thi triển khinh công chạy thẳng ra ngoài cửa Phụ Thành.

Lúc tới hoa viên đêm đã sang canh tư. Ngũ vương tử hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Chúng ta vào cả hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Trong vườn chẳng có động tĩnh gì. Chúng ta cứ vào hết. Nhưng Tổng đầu trở về đi, sáng mai đem đồ ăn lại sớm. Bọn tại hạ ở trong vườn chờ cho đến sáng.

Tổng bộ đầu đáp :

- Thiết đại hiệp! Đình các ở giữa vườn, vì bỏ hoang lâu ngày, cỏ dại mọc đến thất lưng lấp cả lối đi. Những cây tạp thụ mọc thành rừng, đứng ngoài không trông thấy.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Được rồi! Chúng ta hãy tra xét khắp cả khu vườn. Tổng lão cứ về đi, sáng mai đem đồ ăn đến là được.

Tổng bộ đầu đi rồi Ngũ vương tử khẽ hỏi :

- Hiền đệ! Ta coi bộ hiền đệ muốn đuổi hấn đi. Tại sao vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đức Hoàng thượng đã ban cho bảo vật, không chừng đêm nay phải dùng tới. Tại hạ sợ lão ngó thấy sẽ tiết lộ phong thanh nên bảo lão về đi.

Ngũ vương tử hỏi :

- Chỗ nào hiền đệ cũng rất thận trọng và tinh minh, người thường không thể bì kịp. Bây giờ chúng ta vào vườn bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Để tại hạ đi trước.

Chàng móc túi lấy tấm gương cổ nhỏ bằng miệng chung trà, chẳng hiểu chế bằng gì, chàng cầm đầu trong lòng bàn tay, nhảy qua tường vào trong vừa đi vừa soi.

Tấm gương có ánh trắng chiếu vào phát ra một luồng bạch quang lơ lờ soi xa đến ngoài mười trượng, nhưng chỉ một mình chàng trông thấy. Còn những người đi sau chẳng thấy gì mới thật là kỳ.

Ngũ vương tử cười mát hỏi :

- Có phải hiền đệ đang dùng bảo kính không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi lại :

- Ngủ gia cũng nhìn thấy ư?

Ngủ vương tử đáp :

- Không. Ta chỉ thấy cử động của hiền đệ có điều khác lạ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngủ gia không thấy luồng ánh sáng lơ mờ vọt ra ư?

Ngủ vương tử gật đầu.

Thiết Kỳ Sĩ cả mừng nói :

- Thế thì hay tuyệt! Tại hạ ngó thấy làn ánh sáng lơ mờ chiếu ra xa ngoài mười trượng.

Ngủ vương tử đáp :

- Hãy khoan! Để ta thử ẩn mình trong bóng tối xem hiền đệ có nhìn thấy không? Đồng thời ta muốn coi xem có thấy tia sáng chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất tất phải thử nữa. Gia sư đã bảo tấm gương này địch nhân đối diện cũng không ngó thấy. Nó chuyên để đối phó với vật vô hình. Tác dụng của nó cũng không giống ánh đèn lửa.

Thiết Kỳ Sĩ đi tới trước tòa đình các, bên trong không có đèn lửa chi hết.

Chàng cẩn thận điều tra xung quanh rồi mới tiến vào.

Chàng vừa bước qua cửa đã quay ra nhìn mọi người nói :

- Trong này quả có nữ nhân ở trước.

Cao Thúc hỏi :

- Sao biết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hãy còn mùi hương phấn thoang thoảng.

Ngủ vương tử trịnh trọng nói :

- Như vậy đủ chứng minh không phải là ma quỷ.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng trở vào một góc đình nói :

- Trong này còn có một đồng cỏ khô. Hiên nhiên đã có người ngủ ở đó. Trên cỏ còn lưu lại những vật dơ dáy.

Ngủ vương tử hỏi :

- Vật gì dơ dáy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ chưa từng gần nữ nhân không đủ kinh nghiệm, nhưng cũng nghĩ ra đó là những dấu vết sau khi liễu sự.

Cao Thúc vội nói :

- Chúng ta thử ra ngoài vườn xung quanh đình điều tra xem có xác chết đàn ông nào bỏ lại không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư ca tưởng người đàn ông kia bị tứ nữ hút hết tinh khí rồi chết hay sao?

Cao Thúc đáp :

- Nhất định là thế!

Ngũ vương tử nói :

- Đây quả là nơi bọn yêu nữ tà môn làm chuyện cầu hợp, chúng ta mau đi tra xét coi.

Cao Thúc nhìn Bạch Đại Muội nói :

- Người là con gái, ở lại đây, không nên đi.

Y quay lại bảo mọi người :

- Xin Ngũ gia điều tra mặt chính, Nhị Lang ở mé tả. Lão Nhị điều tra mặt sau. Tại hạ qua mé hữu. Chúng ta chỉ điều tra trong phạm vi mười trượng, hễ phát hiện điều gì, lập tức la lên.

Mọi người đi rồi. Chẳng bao lâu Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hô :

- Ở đây rồi!

Ba mặt nghe tiếng chạy lại thấy một xác chết đàn ông nằm sấp trên đồng cỏ, vẫn để thân thể lỏa lồ. Bên cạnh còn đồng quần áo nhỏ sinh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người này mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mà thịt tiêu hết, da nhăn lại, tỏ ra bị hút hết tinh khí. Không hiểu là nhân sĩ phương nào?

Ngũ vương tử nói :

- Trời sắp sáng rồi. Chúng ta chờ Tổng bộ đầu tới giao cho hấn chôn cất. Bây giờ phải lập tức đi kiếm bọn Tề Cách Lặc năm người. E rằng họ cũng bước vào lối chân của kẻ bị nạn.

Mấy người vào trong đình. Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngũ gia! Bốn mặt kinh thành có chỗ nào vắng vẻ đặc biệt không?

Ngũ vương tử đáp :

- Cái này phải hỏi Tổng bộ đầu. Lão giao thông bốn mặt mới biết hết mọi chỗ.

Chẳng bao lâu, Tổng bộ đầu dẫn mấy tay cao thủ tới, đem đồ ăn uống bày ra.

Ngũ vương tử nói :

- Đem ra ngoài rừng cây ăn sạch sẽ hơn ở trong này.

Y lại dặn :

- Tổng bộ đầu dẫn bọn bộ hạ ra sau đình viện. Xác chết đàn ông đã tra ra rồi. Lão đi lo liệu hậu sự và cần điều tra lai lịch người bị nạn.

Tổng bộ đầu nghe nói chấn động tâm thần, vội dẫn người giúp việc đi ngay.

Thiết Nhị Lang cảm đồ ăn trước. Còn mọi người tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn cơm sáng xong, Tổng bộ đầu lại xin chỉ thị :

- Thừa diện hạ! Điện hạ còn việc gì giao cho tiểu nhân nữa không?

Ngũ vương tử hỏi :

- Xung quanh kinh thành có nơi nào tĩnh mịch không thì nói cho Thiết đại hiệp hay!

Tổng bộ đầu đáp :

- Ngoài mấy nơi chùa đền, chẳng có chỗ nào vắng vẻ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy lão tống đi làm việc đó đi. Có tin gì tại hạ sẽ báo cho lão biết.

Tổng bộ đầu vâng dạ rút lui.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Ngũ vương tử nói :

- Chắc yêu nhân ở cả mặt tây. Tại hạ xác định chúng là nữ đồ thủ hạ của Thổ Hành Thần. Đêm qua Long hộ giá đã thấy yêu nữ cầu hợp với Thổ Linh Kiếm. Có khi đôi cầu nam nữ đó là sư huynh sư muội.

Ngũ vương tử nói :

- Hiền đệ bảo người đàn bà mà Long hộ giá đã gặp đó là Thổ Hành Yêu Cơ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đoán vậy!

Ngũ vương tử nói :

- Về mặt đó có Bát Lý trang, Nha môn khẩu, Thạch Cảnh sơn là những nơi nổi tiếng nhất.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu vậy chúng ta hãy đến Thạch Cảnh sơn

Ngũ vương tử đi trước dẫn đường, cước trình rất lẹ mà giữa trưa mới tới chân núi Thạch Cảnh. Nơi đây du khách rất nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ lên đứng chỗ đất cao trở về phía Tây nam chân núi hỏi :

- Ngũ gia! Con sông kia là sông nào?

Ngũ vương tử hỏi lại :

- Đó là sông Vĩnh Định. Có chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không lên núi nữa. Chúng ta theo dọc chân núi cạnh bờ sông mà đi. Các vị nên chú ý đến thuyền bè cùng bờ sông.

Ngũ vương tử hỏi :

- Những nơi này có chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bình sinh Thổ Hành Thần không ở phòng ốc. Đệ tử của lão cũng theo tập quán này. Và lại chân núi rất nhiều khách, dù có sơn động cũng không ở yên được.

Mọi người giả làm du khách quanh ra bờ sông mà đi.

Đi chưa được nửa dặm, Cao Thúc đã trở về phía chân núi nói :

- Chỗ đó có một cái thuyền lớn.

Thiết Kỳ Sĩ thò đầu ra coi, phát giác trên thuyền không người mà cửa khoang lại đóng chặt, bất giác sinh lòng ngờ vực hỏi :

- Trong thuyền kia chẳng có gì, sao lại không chở hàng hóa?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trừ Yêu nữ giải cứu Bối tử

Ngũ vương tử cũng nói :

- Đây không phải chỗ thuyền đậu. Quả có chỗ đáng ngờ.

Thiết Kỳ Sĩ muốn xuống núi thám sát. Tuy trên bờ có người nhưng toàn là du khách và người buôn bán thông thường, không ngại lọt vào mắt những nhân vật giang hồ.

Chàng nói :

- Các vị giả làm du khách cứ dọc sông mà đi, tại hạ xuống thuyền điều tra.

Cao Thức dặn :

- Lão nhị phải coi chừng trong thuyền có người ẩn nấp.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ không đi trên mặt nước.

Ngũ vương tử kinh hãi nói :

- Nếu nhảy vọt lên không hạ mình xuống thuyền tất làm kinh động đến người đi đường.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát vọt ra bờ sông nhanh như chớp.

Ngũ vương tử ngoảnh đầu nhìn thấy Thiết Kỳ Sĩ đi xuống lòng nước bất giác cười nói :

- Y xuống đáy sông rồi.

Thiết Nhị Lang đáp :

- Nước không thấm vào người y được. Y có thể ngồi dưới nước cả nửa năm.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Cao Thức cười nói :

- Công phu của lão nhị tại hạ cũng biết không rõ.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Thiết Kỳ Sĩ ở đằng lái thuyền ló đầu lên.

Giữa lúc ấy Cao Thức khẽ hô :

- Các vị chú ý! Chân núi có con mừng bơi ngược lên, dưới nước có năm tên yêu nữ.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hay là Thiết lão nhị bị lộ hình tích rồi?

Cao Thức cúi xuống lượm một viên đá liệng về chiếc thuyền lớn.

Thiết Kỳ Sĩ nghe sau lưng có tiếng tùm vang lên, liền quay lại ngó lên núi thì thấy Cao Thức ra hiệu cho chàng lặn xuống.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý nhưng không lặn xuống nước, chàng lại đảo mắt nhìn mặt sông một lượt. Lúc này con mừng nhỏ đã gần tới chân núi, Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy liền nhìn sư huynh gật đầu.

Cao Thức thấy chàng đã phát giác liền nhìn Ngũ vương tử nói :

- Ngũ Vương Gia, y biết rồi. Chúng ta hãy lên núi, ở trên cao ngó xuống xem y đối phó bằng cách nào.

Ngũ vương tử liền dẫn nhị đồng ra triển núi phía sau. Lúc này chỉ có bọn y quan sát tình hình dưới mặt sông. Người dưới sông không nhìn thấy được mình.

Thiết Kỳ Sĩ không còn phía sau thuyền nữa, y lặn xuống nước rồi.

Con mừng nhỏ vẫn đi chênh chếch nhắm về phía thuyền lớn. Khi còn cách thuyền lớn chừng mấy chục trượng, bỗng nghe mấy cô gái quát :

- Đáy mừng thùng rồi! Đáy mừng thùng rồi!

Nước trong mừng nhỏ vọt lên. Bọn Cao Thức ở trên sườn núi nhìn rất rõ đều lấy làm kinh dị.

Ngũ vương tử cười mát nói :

- Ở dưới sông có ma.

Cao Thức gật đầu đáp :

- Lão nhị hạ thủ thật là tuyệt diệu!

Thiết Nhị Lang nói :

- Con mừng nhỏ còn cách bờ sông không đầy hai chục trượng, bọn chúng có thể bỏ thuyền lội nước đi vào.

Ngũ vương tử hỏi :

- Phải rồi! Bọn chúng sợ gì mà rồi loạn lên như vậy?

Cao Thức đáp :

- Chắc trong thuyền có đồ vật. Chân tay không lội xuống nước được, nhưng mang vật nặng thì chẳng thể cất bước. Các vị há chẳng thấy năm ả đang rồi rít cả lên đây ư?

Ngũ vương tử hỏi :

- Nước vào mừng nhiều rồi. Bọn chúng đều bị ướt đầm thì còn giữ vật đó làm chi?

Người lái đò trên mừng nhỏ la lên :

- Các cô lội xuống nước đi. Thuyền sắp chìm đến nơi rồi. Tiểu nhân không chịu được nữa.

Bỗng một thiếu nữ quát :

- Gã chết đăm này! Mừng của người mục rồi. Ta còn người mắc bệnh bây giờ làm thế nào? Người mau lội xuống sông lôi thuyền vào bờ, không thì bản cô nương sẽ giết chết cái mạng chó má của người đó.

Thuyền gia vừa khóc vừa la :

- Tiểu nhân cả sản nghiệp chỉ có cái mừng này để sinh sống mà cô nương lại bắt cận nhân tình đến thế ư?

Một cô gái trong đám giận quá đẩy tên lái đò xuống sông. Lạ thay! Tên lái đò rớt xuống nước rồi không ngoi lên nữa.

Ngũ vương tử ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Chẳng lẽ lái đò mà không biết bơi?

Cao Thức cười đáp :

- Ngũ gia hãy coi phía hạ lưu của con mừng nhỏ, đó chẳng phải là tên lái đò đang chạy trốn ư?

Ngũ vương tử ngó thấy rồi cười nói :

- Bây giờ bọn yêu nữ làm sao? Trong mừng lại còn người có bệnh.

Cao Thức đáp :

- Có bệnh nhân nào đâu. Chắc lại là một gã trai bị cột mang về. Con thuyền lớn kia hiển nhiên là chỗ chứa “hóa phẩm”

Ngũ vương tử hỏi :

- Cái đó chưa chắc. Tại sao không có người giữ thuyền?

Cao Thức đáp :

- Thuyền lớn đậu lơ lửng xa bờ sông, khoang thuyền lại đóng chặt. Tại hạ không tin là không có người giữ thuyền. Trong thuyền nhất định có bọn tà môn, nên người ngoài không thể tiến vào.

Bổng Thiết Nhị Lang la lên :

- Con mừng nhỏ lại xảy ra quái sự. Nó không trôi theo dòng nước mà lại quay ngang đi về phía đối ngạn.

Cao Thức nói :

- Lão nhị ở dưới nước đang hí lộng quý thân. Con mừng nhỏ chẳng thể tự động trôi đi, không hiểu y kéo qua bờ bên kia làm chi?

Ngũ vương tử đáp :

- Chắc y sợ người bị bắt phải chết đuối.

Cao Thức nói :

- Năm con yêu nữ vào đến bờ bọn chúng càng khốn nạn.

Bạch Đại Muội la lên :

- Ô hay! Đường như bọn yêu nữ đã phát giác con mừng nhỏ có điều khác lạ.

Bọn chúng đang tra xét dưới gầm mừng.

Ả nói đúng. Bổng nghe một tên yêu nữ thét lên :

- Dưới nước có quý! Bọn ta bị người trêu chọc rồi.

Tiếng quát chưa dứt, con mừng nhỏ đột nhiên chìm xuống. Năm tên yêu nữ không đề phòng đều bị chìm theo.

Thiết Nhị Lang cả cười nói :

- Hay quá! Hay quá! Bọn chúng có pháp thuật cũng hết đường thi triển.

Ngũ vương tử thấy năm ả không ngoi lên mặt nước nữa, liền reo hò :

- Chắc là lão nhị đắc thủ rồi.

Y chưa dứt lời, bổng thấy mặt nước vẫn màu máu đỏ, tiếp theo đó xác năm cô gái nổi lên. Cao Thức lớn tiếng hò :

- Lão nhị thành công rồi, chúng ta ra đi.

Ngũ vương tử nói :

- Hãy khoan! Thiết lão nhị dường như đang rung động chiếc thuyền lớn. Chúng ta quanh xuống hạ lưu rồi hãy lộ diện.

Con thuyền lớn trôi đi rất lẹ. Bọn Cao Thức đi quanh xuống hạ lưu chừng nửa dặm thì thuyền đã chênh chếch trôi vào một chỗ có bong cây âm u. Đồng thời bổng thấy Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên khỏi mặt nước. Chẳng không nhìn lên bờ nhảy ngay vào thuyền.

Cao Thức lớn tiếng la :

- Lão nhị! Coi chừng trong thuyền có chuyện nguy hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng nhìn lên bờ cười nói :

- Những người nguy hiểm trên thuyền đều bị tiểu đệ kèm chế hết rồi. Các vị xuống thuyền mà coi. Tiểu đệ đã tìm thấy bọn Tề bối tử. Bọn họ bị điểm huyết nhốt ở khoang sau.

Ngũ vương tử nghe nói cả mừng vọt ngay xuống thuyền hỏi :

- Trong khoang có gì nguy hiểm không? Hiền đệ kiểm chế những ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cũng là hai yêu nữ. Tại hạ nghe chúng đang ngáy ngủ liền thi triển Thấu Sơn chỉ điểm vào trọng huyết. Chắc chúng không sống được nữa.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị, sao ngươi lại biết bọn Tề bối tử ở trong khoang thuyền?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Bọn họ chỉ bị điểm vào huyết Nhuyễn Ma, miệng vẫn nói được. Tiểu đệ dưới gầm thuyền nghe bọn họ oán trách nhau mà chưa thấy khẩu âm của Tề Bối tử.

Ngũ vương tử nói :

- Lão nhị mau giải huyết cho bọn họ đi, và phải đề phòng còn yêu nữ khác đến.

Thiết Kỳ Sĩ đập cánh cửa khoang thuyền cho mở tung ra. Mọi người kéo vào thấy hai yêu nữ dường như đã tắt hơi lâu rồi.

Ngũ vương tử chui vào khoang sau thấy trên ván thuyền quả có năm thanh niên đang nằm thẳng cẳng. Một người trong bọn họ là Tề Cách Lặc lên tiếng :

- Thiết đại hiệp! Bọn tại hạ đã gặp ma.

Thiết Kỳ Sĩ giải khai huyết đạo cho mọi người rồi cười khanh khách nói :

- Các vị được hưởng điểm phúc nhiều quá còn kêu ca gì nữa.

Năm người nhảy bổ lên, hồ thẹn vô cùng, đồng thanh thờ dài nói :

- Lũ yêu tinh này ghê gớm quá! Bọn tại hạ lâm vào tình trạng không còn đất dụng võ.

Ngũ vương tử gất lên :

- Vì các ngươi coi thường mà nên chuyện, làm ta lo sốt vó. Nếu không có Thiết đại hiệp thì liệu các ngươi còn sống được chăng? Ta mà nóng nảy như ngày trước thì sẽ giao các ngươi qua Tôn Nhân Phủ để nghị tội.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ngũ gia! Vụ này không thể trách các vị được, đành bỏ đi là xong. Chúng ta mau rời khỏi nơi đây.

Ngũ vương tử xoay mình ra khỏi khoang thuyền, dẫn mọi người đi đường quanh chạy về Hoàng thành. Khi vào tới Bắc Hải thì trời đã hoàng hôn.

Tổng bộ đầu chờ sẵn ở nhà, thấy năm vị Bối tử trở về khác nào cất được gánh nặng ngàn cân. Lão thò phào một cái nói :

- Nhờ Trời Phật và hồng phúc của Hoàng thượng, các vị bình yên trở về.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn lão mỉm cười nói :

- Tổng bộ đầu phải một phen tân khổ.

Tổng bộ đầu liền đáp :

- Đại hiệp cùng quý huynh đệ mới thật là cực nhọc. Tiểu lão cảm kích vô cùng.

Mọi người an tọa rồi, Ngũ vương tử hỏi :

- Tổng bộ đầu! Đã tra được lai lịch cái xác chết đàn ông đó chưa?

Tổng bộ đầu đáp :

- Điều tra ra rồi. Y là một sĩ tử trong ngõ Đông Giao Ni, mất tích đã hai bữa nay. Thi thể đã đưa trả lại thân nhân, nhưng bây giờ lại đến chuyện tra án.

Ngũ vương tử nói :

- Ngươi về đi! Vụ án này đã được phá rồi, nhưng đừng nói rõ tình hình, phải đề phòng bọn yêu đạo đến báo thù.

Tổng bộ đầu không dám hỏi nhiều, liền thi lễ rồi rút lui.

Cao Thúc nhìn Tề Bối Tử hỏi :

- Bối tử! Câu chuyện của các vị đêm qua ra làm sao?

Bọn Tề Cách Lặc thấy có Thiết Kỳ Sĩ ở đây, biết là Ngũ vương tử không đến nỗi giao họ sang phủ Tôn nhân mới hơi yên dạ, liền nhăn nhó cười đáp :

- Đêm qua bọn tại hạ rút kiếm xông vào vườn hoa, tới gần đình các có ánh đèn, không ngờ người thấy mùi dị hương rồi mất hết tri giác. Lúc tỉnh lại mới

biết bị bọn yêu nữ bắt đem bỏ xuống thuyền.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các vị có biết lai lịch của bọn yêu nữ không?

Tề Cách Lặc đáp :

- Tại hạ tính lại liền lớn tiếng thóa mạ thì nghe tên cầm đầu bọn chúng nổi lên tràng cười dâm dăng. Thì nói bọn chúng là con gái của Thổ Hành Thần. Nếu bọn tại hạ thuận theo bọn chúng sẽ được khoái lạc vô cùng.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tức mình lại vừa buồn cười liền xẵng giọng :

- Nói bậy! bọn chúng muốn hút tinh khí và ăn cả tủy xương của các vị.

Rồi chàng quay lại Ngũ vương tử cười nói :

- Ngũ gia! Thế là đủ rồi. Ngũ Gia nên bỏ việc này đi.

Ngũ vương tử cũng cười nói :

- Hiền đệ đã biết rõ lai lịch bọn yêu nữ rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn chúng đều là nữ đồ và tỳ tử của Thổ Hành Thần.

Ngũ vương tử “ủa” một tiếng hỏi :

- Bọn chúng muốn bắt thật nhiều trai tráng để thỏa mãn thú dục chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa chắc chỉ có đàn ông, con gái cũng phải đề phòng.

Cao Thức nói theo :

- Thổ Linh Kiếm cần lấy nữ nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không trừ diệt mối hại này tất lòng người hoang mang. Những thanh niên nam nữ có tư sắc ở các nơi không biết bao nhiêu người đã bị nạn rồi.

Ngũ vương tử hỏi :

- Ta phải làm thế nào để giải quyết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sau cuộc đại hội Quan Ma đoàn, tại hạ đã quyết tâm trừ diệt bọn yêu nhân. Dù đâu không lại Thổ Hành Thần cũng phải quyết chiến.

Ngũ vương tử nói :

- Ta lo rằng mấy bữa nay trong kinh thành đã loạn to rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta đành ngày đêm tuần phòng nghiêm mật, chẳng có biện pháp nào hay hơn được.

Sáng sớm hôm sau Tổng bộ đầu đến báo với Ngũ vương tử :

- Thừa Điện hạ! Sông Vĩnh Định phát hiện hai con thuyền. Trong thuyền nhỏ có bốn xác chết của đàn ông, mặt nước nổi lên năm thi thể thiếu nữ. Trong con thuyền lớn khác cũng có hai xác chết đàn bà.

Ngũ vương tử vội hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Hiền đệ! Tại sao những nam nhân bị yêu nữ bắt ở trong rừng nhỏ hiền đệ lại không can thiệp?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc đó tại hạ cũng muốn giải cứu, nhưng nhận ra chúng là nhân vật ở Cổ Mộ môn, nên để chúng về châu thổ.

Ngũ vương tử “ủa” một tiếng hỏi :

- Thỏ Hành Thần hạ thủ cả đến bọn Cổ Mộ môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ còn lưu hắc quan tài lại ở mừng nhỏ và cả ở thuyền lớn.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Thủ đoạn này thật là tuyệt diệu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có đáng kể là âm độc không?

Ngũ vương tử khoan khoái đáp :

- Phải bảo là dương độc mới vừa.

Tổng bộ đầu cũng hiểu ý thờ dài nói :

- Thiết đại hiệp quả là một bó đuốc, đỡ cho quan phủ bao nhiêu là phiền phức. Tiểu lão không hiểu Hắc quan tài ở đâu ra?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tổng bộ đầu muốn lấy, tại hạ cũng còn mấy chiếc.

Tổng bộ đầu cả cười nói :

- Nếu không phải ở tay Thiết đại hiệp đưa ra mà tiểu lão ngó thấy là ón lạnh xương sống. Hay lắm! Đại hiệp cho tiểu lão một tấm để phòng khi dùng đến.

Thiết Kỳ Sĩ lấy một tấm đưa cho lão cười nói :

- Tổng bộ đầu muốn dùng nó phải dùng cho thích đáng, nếu không đúng chỗ thì dù nó nhỏ bé thế này cũng đủ chỗ để bỏ lão Tổng vào trong.

Ngũ vương tử xòe tay ra nói :

- Hãy cho ta xem trước một chút. Người giang hồ coi vật này chẳng khác gì Diêm Vương lệnh.

Thiết Kỳ Sĩ đưa cho y cười đáp :

- Màu đen uy lực không lớn lắm, nhưng màu trắng, màu lam, màu vàng, màu đỏ mới là những màu ghê gớm hơn.

Ngũ vương tử giao lại cho Tổng bộ đầu nói :

- Tổng bộ đầu dùng cho người khác coi. Nếu không cẩn thận thì ít ra vạ đến thân mình, mà nhiều thì hại đến nha môn.

Tổng bộ đầu trả lại Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đại hiệp! Lão không dám lấy nữa, càng nghĩ càng khiếp sợ.

Thiết Kỳ Sĩ thu lại cười nói :

- Không lấy là hay, chỉ lỡ một chút có thể đem đến họa vô cùng.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hiền đệ! Theo nhận xét của hiền đệ thì giữa Cổ Mộ U linh và Thỏ Hành Thần võ công ai cao thâm hơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Mỗi người đều có sở trường. Bàn về thế lực thì Cổ Mộ môn có phần đáng sợ hơn. Tại hạ nói một câu thất kính: ai dám đảm bảo trong bọn Thiết vệ sĩ và Kim Điện võ sĩ không có nhân vật ở Cổ Mộ môn trà trộn vào? Đó là một tổ chức tà môn len lỏi vào khắp nơi.

Ngũ vương tử cả kinh hỏi :

- Hiền đệ có thể nhận ra được họ chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Coi bề ngoài thì không thể biết được mà phải dụng kế xem sao.

Chàng ghé tai Ngũ vương tử nói mấy câu, rồi đưa một tấm Hắc quân lệnh cho y và nói :

- Cách này có thể nhận ra một chút thái độ khác lạ nào chăng, nhưng phải thận trọng, đừng để người ngay bị oan uổng. Ngũ gia! Vụ này giao cho Long hộ giá hành động tương đối ôn hòa hơn.

Ngũ vương tử đáp :

- Biện pháp này hay lắm. Ta phải thử từng tên một.

Y vẫy tay cho năm tên Bối tử rút lui rồi cũng ra về. Tiếp theo, anh em Thiết Kỳ Sĩ ăn cơm xong cũng ra đi, chỉ lưu lại Bạch Đại Muội ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Yêu người đẹp lại không tài chinh phục

Thiết Kỳ Sĩ đi chưa bao lâu, Bạch Đại Muội một mình ở nhà buồn quá. Thị đi coi khắp khu Bắc Hải. Lúc lên đèn bỗng thấy một bóng đen nhanh như chớp lướt qua mặt thị đến dưới một gốc cây cổ thụ. Thị liền quát hỏi :

- Ai?

Bóng đen thấy cô tay cầm côn lớn vội xua tay nói :

- Cô nương! Đừng có động thủ. Tại hạ đến đây tìm bạn.

Bạch Đại Muội “ồ” lên một tiếng hỏi :

- Té ra là Kim Giáp Vương Tử. Các hạ muốn kiếm ai?

Bóng đen ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao cô nương lại biết tự hiệu của tại hạ?

Bạch Đại Muội thu côn về cười hỏi :

- Các hạ bắt tất phải hỏi cái đó. Hãy cho tiểu muội biết các hạ muốn kiếm ai?

Bóng đen đứng là Kim Giáp Vương Tử. Gã trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tại hạ muốn kiếm Ngọc Phụng Hoàng.

Bạch Đại Muội cười hỏi :

- Mới một thời gian ngắn ngủi mà ba chữ “Ngọc Phụng Hoàng” đã đồn đại ra ngoài rồi. Các hạ kiếm y làm chi?

Kim Giáp Vương Tử đáp :

- Tại hạ nghe danh đã lâu nên đến bái phỏng.

Bạch Đại Muội thấy thái độ gã không có ác ý liền cười đáp :

- Tệ nhị ca đi rồi, chắc lát nữa cũng về.

Kim Giáp Vương Tử chấp tay nói :

- Tại hạ không thể chờ được. Khi lệnh huynh trở về, xin cô nương nói dùm một tiếng là canh ba đêm nay tại hạ mời y lên đỉnh Thiên Đàn hội diện. Tại hạ có việc gấp cần thương lượng với y.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Các hạ không thể nói rõ việc gì được ư?

Kim Giáp Vương Tử đáp :

- Xin lỗi cô nương, vụ này trọng yếu phi thường, tại hạ không thể trình bày được.

Dứt lời gã vọt lên không đi ngay, ra chiều cấp bách vô cùng.

Bạch Đại Muội nghĩ thầm :

- Gã này cùng Thiết Nhị ca chưa từng gặp mặt mà lại là nhân vật ngang hàng. Gã đến bái phỏng để thương nghị việc trọng yếu thế ra đột ngột quá! Và lại có điều mạo muội...

Thiết Kỳ Sĩ và Cao Thức đưa Nhị Lang đi đến canh hai mới về. Chàng thấy Bạch Đại Muội đứng trước cửa biết là có chuyện gì rồi, vội hỏi :

- Đại Muội! Sao người chưa đi ngủ?

Bạch Đại Muội đáp :

- Tiểu muội phải chờ nhị ca về.

Cao Thức hỏi :

- Có chuyện gì ?

Bạch Đại Muội đáp :

- Các vị vừa ra cửa một lát thì có Kim Giáp Vương Tử tới đây. Y nói là muốn bái phỏng nhị ca.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Sao lại kỳ vậy? Giữa ta và y chưa từng gặp mặt. Nếu vì ngưỡng mộ thanh danh mà đến bái phỏng, sao lại không tới lúc ban ngày?

Bạch Đại Muội đáp :

- Chẳng những đêm khuya đến bái phỏng, y còn nói là có việc khẩn yếu muốn thương lượng với nhị ca.

Cao Thức nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhị! Phải chăng trong võ lâm xảy chuyện gì trọng đại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Đại Muội :

- Y dặn ta phải đến chỗ nào?

Bạch Đại Muội đáp :

- Địa điểm lại càng cổ quái. Y bảo chờ ở trên đỉnh Thiên Đàn vào lúc canh ba.

Cao Thức cười hỏi :

- Phải chăng gã muốn khảo nghiệm lão nhị có lên được tới đó không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Cuộc đàm thoại diễn ra trên đỉnh Thiên Đàn là để phòng ngừa người khác nghe tiếng. Y đem việc trọng yếu tìm tiểu đệ thương lượng mặc dù chưa gặp nhau lần nào là rất tín nhiệm tiểu đệ. Sur ca! Tiểu đệ phải đi mới được.

Cao Thức nói :

- Sư phó của gã là nhân vật đối thủ với sư phụ chúng ta. Tuy hai bên cùng đứng về lập trường chính phái, nhưng lão nhị cũng nên đề phòng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y tuyệt chưa biết lai lịch của tiểu đệ, mình quá đa nghi có khi lỡ việc. Sư ca! Tiểu đệ đi đây.

Cao Thức nói :

- Còn những một trống canh nữa kia mà.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thùng thăng lên tới Thiên đàn là vừa. Đồng thời tiểu đệ muốn đến trước để tỏ ý ngưỡng mộ y.

Cao Thức cười nói :

- Được rồi! Nhưng lão nhị đừng cản trở để ta dẫn Đại Muội cùng Nhị Lang tới dưới chân Thiên Đàn ngoạn cảnh.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đó là sư ca quan tâm đến tiểu đệ, khi nào tiểu đệ dám cản trở!

Cao Thức thấy Thiết Kỳ Sĩ đi rồi liền kêu Đại Muội và Nhị Lang lại bảo :

- Các người chuẩn bị đi! Chúng ta thi triển khinh công đến Thiên Đàn điều tra xem sao. Lòng người cách một lần da không nhìn thấy. Vạn nhất họ giờ trò ma quỷ, mình khó mà tiên liệu được.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Đêm nay người đàn bà che mặt đó làm sao lại cảnh cáo bên ta trước?

Cao Thức đáp :

- Đó nhất định là nhân vật chính phái. Cô ta đứng ở lập trường chính phái, dĩ nhiên sợ lão nhị thất bại.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Đêm nay vừa mới xảy chuyện gì ? Thảo nào các vị bây giờ mới về tới.

Thiết Nhị Lang đáp :

- Đêm nay chúng ta đến Đông Bá điều tra. Nơi đó có một cái hồ lớn. Khi vừa tới bên hồ, lão nhị phát hiện trong hồ có tia sáng xanh lè.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Đông Bá hồ ư? Nơi đó xa lắm kia mà.

Thiết Nhị Lang đáp :

- Chúng ta thi triển toàn lực chạy thật nhanh. Khi nhị ca muốn dùng khinh công “Nhất Vũ Độ Giang” hạ xuống hồ để điều tra thì một nữ nhân che mặt xuất hiện. Cô bảo nhị ca tia sáng xanh lè đó là “Cửu Thiên Hóa Diễm” của Hóa Diễm Thiên Nữ. Hể đến gần đó còn cách chừng mười trượng là chân khí của mình tự đốt cháy mà chết.

Bạch Đại Muội kinh hãi kêu lên :

- Ghê gớm đến thế ư?

Cao Thức đáp :

- Lão nhị không phục, đêm nay xuyết nữa bị nguy to.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Về sau ra làm sao?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Sau nhờ cô che mặt giải nguy cho lão nhị.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Y không bị đốt chứ?

Cao Thức đáp :

- Thiết nhị ca toàn thân như bị hỏa thần đốt cháy. Nhưng y đã luyện Cổ thần công ở nơi Phụng Hoàng kiếm, khói lửa không vào gần được, nhưng y chẳng có cách nào xông ra khỏi vòng lửa đó.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Cô gái che mặt giải nguy cho y bằng cách nào.

Thiết Nhị Lang trình trọng đáp :

- Cô gái che mặt đó quả là võ công cao thâm khôn lường! Y thổi một làn hương phong làm cho ngọn lửa vọt lên không.

Bạch Đại Muội nói :

- Tiểu muội không tin có người thổi được Cửu thiên hỏa diễm bay tạt đi.

Cao Thức đáp :

- Sự thực là như vậy. Chúng ta đi thôi, kéo lỗ thời giờ.

Ba người vận động khinh công vọt đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm đã tới Thiên Đàn.

Ở đất kinh thành, tuy đêm đã gần sang canh ba mà Thiên Đàn vẫn còn người đi lại. Cao Thức dẫn nhị đồng đi lại, ngấm ngầm chú ý hết mọi động tĩnh xung quanh.

Hồi lâu ba người mới ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ ở mặt đông Thiên Đàn. Coi chàng như đám mây nổi phất phơ lại tựa hồ đạp trên trên vật gì bước từng bước trôi rất mau lên thang mây, nhưng chàng ở một góc kín đáo không để người ta ngó thấy chàng lên tới đỉnh Thiên Đàn do ngã nào.

Lúc này chàng dừng cách đỉnh Thiên Đàn chừng một trượng ở trong bóng tối, đang đảo mắt quan sát.

Cao Thức thấy khinh công của sư đệ đến trình độ xuất thần nhập hóa không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Y tự nhận còn kém chàng xa.

Thiết Kỳ Sĩ đứng trong bóng tối trên đỉnh Thiên Đàn, lắng tai nghe trông đã điểm canh ba. Bỗng thấy một vùng bóng đen vọt tới nhanh như điện chớp.

Mỗi cái nhô lên hụp xuống đã vọt đi xa đến mấy trượng.

Thiết Kỳ Sĩ không chờ gã tới gần đã vận kinh cho thanh âm không lớn mà đưa đi rất xa để hỏi :

- Phải chăng các hạ là Kim Giáp Vương Tử?

Bóng đen vừa nghe hết câu, chân đã đạp tới đỉnh Thiên Đàn liền đáp :

- Ngọc Phụng Hoàng! Các hạ quả là người thủ tín. Tại hạ là Hạ Nguyên được các hạ không rêu bỏ, rất lấy làm cảm kích!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thiết Kỳ Sĩ này được các hạ triệu kiến rất lấy làm vinh hạnh. Hạ huynh có điều gì dạy bảo?

Kim Giáp Vương Tử đáp :

- Tại hạ tự biết mình quá mạo muội, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm chỉ thấy Thiết huynh là đáng anh hùng giúp Hạ mỗ được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Chưa biết nhau đã đem lòng tín nhiệm, đủ rõ bụng dạ của Hạ huynh. Coi bộ Hạ huynh lật đật, tất có chuyện cấp bách vậy, xin cứ nói thẳng ra, bất tất phải khách sáo cho mất thì giờ.

Hạ Nguyên thờ dài đáp :

- Thiết huynh quả là người hào sảng. Tiểu đệ yêu cầu Thiết huynh vì nghĩa mà giúp cho một tay.

Thiết Kỳ Sĩ giục :

- Giữa chúng ta chẳng có vấn đề gì nguy hại, xin Hạ huynh cho biết sự tình.

Hạ Nguyên đáp :

- Tiểu đệ đã đơn luyện một thiếu nữ. Y ở vào trường hợp rất nguy cấp. Đối thủ là một nhân vật võ công kỳ cao.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đơn luyện là nghĩa gì?

Hạ Nguyên đáp :

- Nàng đối với tiểu đệ chưa có dạ đoái hoài mà tại hạ cũng chưa thổ lộ chân tình.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tuy Hạ huynh chưa tỏ chân tình nhưng lòng người thiếu nữ nhỏ như sợi tơ làm gì chẳng hiểu huynh đài đem lòng luyện ái?

Hạ Nguyên đáp :

- Bất luận trường hợp nào tiểu đệ cũng không thể bỏ mặc nàng trong cơn nguy cấp.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ họ ở nơi đâu? Đối thủ của y lai lịch thế nào?

Hạ Nguyên đáp :

- Tại hạ đã biết đối thủ của nàng ước hẹn gặp mặt vào lúc canh ba ở trên hồ Đông Bá.

Gã hăng đảng nói tiếp :

- Tại hạ vừa từ hồ Đông Bá tới đây. Bọn họ đang lâm vào cuộc chiến đấu rất khẩn cấp. Đối thủ là Lôi Hóa Thần.

Thiết Kỳ Sĩ giật mình đáp :

- Hạ huynh có biết đâu tại hạ chưa chắc đã phải là đối thủ của Lôi Hóa Thần?

Hạ Nguyên đáp :

- Tại hạ trong lòng bối rối đến cùng cực. Thành cầu Thiết huynh đi chiến đấu còn là việc nhỏ. Bây giờ xin Thiết huynh tới đó tùy tình trạng nghĩ dùm tại hạ một kế hoạch mới là việc trọng đại, vì vị cô nương đó hề thấy tại hạ là y không lý gì tới.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vậy là y không muốn người khác tới giúp sức.

Hạ Nguyên nói :

- Đúng thế! Nhưng nếu đối thủ chỉ có một người còn khá. Hiện giờ cả hai tên nam nữ đệ tử của đối thủ cũng đứng bên giám thị.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng Hạ huynh muốn chúng ta cũng đứng bên giám thị?

Hạ Nguyên đáp :

- Đó mới là một điểm. Hay hơn nữa là làm sao đã bại được đối phương.

Thiết Kỳ Sĩ biết gã rồi ruột không có chủ trương. Chàng tự nhủ :

- Hào kiệt khôn qua ải má hồng. Người chẳng quan tâm thì lòng không loạn.

Chàng liền thúc giục :

- Vậy chúng ta đi ngay.

Hạ Nguyên liền chạy trước đến hồ Đông Bá.

Tới nơi, Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vị cô nương kia họ gì mà được Hạ huynh ái mộ đến thế?

Hạ Nguyên đáp :

- Nàng là Kỳ Dao công chúa, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hiện nay.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Nhân phẩm như Hạ huynh chẳng lẽ không làm cho nàng động tâm?

Hạ Nguyên thờ dãi đáp :

- Nàng cũng là một cô gái kiêu ngạo nhất đời, khinh thị nam nhi thiên hạ như đất bùn. Nàng chưa từng để ý đến một chàng trai nào. Tại hạ tự biết mình chẳng có hy vọng gì mà thủy chung trái tim không sao nguội lạnh được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chữ tình vì diệu phi thường. Tự cô chí kim chưa ai khám phá ra được.

Hiện giờ chưa sang canh tư đã tới nơi, đủ tỏ hai người vọt đi bằng một tốc độ phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên ngó thấy một đôi nam nữ, nhưng trước mặt đôi thanh niên này có vùng ám quang chập chòn, vội hỏi :

- Hai người đó là ai?

Hạ Nguyên đáp :

- Cô gái là Hòa Diễm Thiên Nữ. Gã trai là Lôi Hỏa Kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ đứng cách rất xa chưa nhìn rõ mặt. Chàng “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Bọn họ ư? Cô gái tại hạ đã gặp rồi. Còn gã trai bị tề sư huynh đã bại một lần.

Hạ Nguyên hỏi :

- Thiết huynh đã thấy chỗ tử đấu ác liệt chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Họ ở trong luồng ám quang, tại hạ chưa nhìn rõ.

Hạ Nguyên gật đầu nói :

- Luồng ám quang đó là Vô hình thiên hóa của Lôi Hỏa Thần. Hắn đã đem muôn Cửu Thiên Hóa Diễm mới luyện thành một kỳ công lợi hại gấp mấy lần Cửu Thiên Hóa Diễm.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Kỳ Dao công chúa đã chống được môn kỳ công này thì võ công nàng cũng cao thâm khôn lường. Sư phó của nàng là ai?

Hạ Nguyên đáp :

- Võ công của nàng một nửa do song thân truyền thụ, một nửa nàng đã gặp được kỳ tích. Có thể nói bản thân nàng còn cao thâm hơn song thân. Chắc Thiết huynh cũng biết Hải Thần và Hải Mẫu?

Thiết Kỳ Sĩ giật mình kinh hãi la lên :

- Song thân nàng là Hải Thần và Hải Hậu ư?

Hai người vừa nói vừa tiến gần lại. Lúc này thiếu nữ đã ngó thấy, thị quát tiếng hỏi :

- Ngọc Phụng Hoàng? Ngươi còn dám đến nữa ư?

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng cười đáp :

- Cừu Thiên Hòa Diễm của cô nương chưa đốt cháy được áo quần của tại hạ.

Gã trai kia đột nhiên gầm lên :

- Muội tử! Hắn là cừu nhân của ta.

Thiếu nữ tức Hòa Diễm Thiên Nữ nghe nói liền cười đáp :

- Sư ca! Thảo nào sư ca không phải là đối thủ của y. Cừu nhân của sư ca thì sư ca tìm cách trả thù, chứ liên can gì đến tiểu muội?

Gã trai nghe Hòa Diễm Thiên Nữ nói vậy lớn tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ muội tử không giúp ta rửa hận sao?

Hòa Diễm Thiên Nữ cười đáp :

- Ai bảo sư ca không chuyên cần luyện công, tiểu muội không muốn dính vào món nợ của sư ca.

Thiệt Kỳ Sĩ nhìn Hạ Nguyên cười hỏi :

- Hạ huynh! Cô này cũng đẹp đấy chứ?

Hạ Nguyên thè lưỡi ra đáp :

- Hòa Diễm đẹp thật, nhưng Thiệt huynh không lại gần được vì cô nổi danh về môn Vô Tình Hóa.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghe nói Lôi Hỏa Thần ở tà môn, chẳng lẽ đệ tử của lão lại không thuộc phe tà?

Hạ Nguyên đáp :

- Thiệt huynh lầm rồi. Lôi Hỏa Thần chỉ nóng nảy ác liệt như lửa chứ không phải tà phái.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu đệ đối với những vị tiền bối này không hiểu rõ, nên cứ coi lão là tà môn, đồng thời coi Hòa Diễm Thiên Nữ là một yêu nữ.

Hạ Nguyên đáp :

- Cô này cũng có chỗ xấu chỗ tốt. Ngoài tính hiếu sát còn thì tốt cả. Nếu bảo cô ở tà môn thì chưa bằng Thổ Hành Thần.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn Cự Phong Thần thế nào?

Hạ Nguyên đáp :

- Tính lão ngang ngạnh như tên lão, không chịu phục thiện nhưng chưa phải là hạng tà môn. Lão cũng có một cô nữ đệ tử cực kỳ diễm lệ là Cuồng Phong Thần Nữ mà tính ngang ngạnh hơn cả sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trong Hậu cung xảy chuyện mất đồ

Thiệt Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Hạ huynh đối với mấy bậc kỳ nhân tiền bối này dường như không có hảo cảm với ai?

Hạ Nguyên không biết chàng thử, gãi liền đáp :

- Không phải thế. Tại hạ đối với một vị tiền bối khác cũng kính trọng như đáng thần mình.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ai?

Hạ Nguyên đáp :

- Đó là Phụng Hoàng Thần. Giữa lão nhân gia và gia sư ngoài mặt vẫn tranh hơi mà trong lòng rất hòa hảo.

Thiết Kỳ Sĩ cười thầm hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Hạ Nguyên đáp :

- Trong nội tâm gia sư coi Phụng Hoàng Thần như bậc sư huynh, nhưng hễ hai người chạm trán là lại đánh nhau chết thối.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát hỏi :

- Sao lại có chuyện lạ thế? Trong vụ này tất có nguyên nhân?

Hạ Nguyên đáp :

- Ai mà biết được vì nguyên nhân gì? Gia sư thường nói với tại hạ hễ gặp Phụng Hoàng Thần thì phải kêu bằng sư bá và đối với lão một niềm kính cẩn. Nếu mạo phạm sẽ bị đuổi ra khỏi môn trường.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lệnh sư cũng là một nhân vật khá kính.

Đột nhiên Hạ Nguyên la hoảng :

- Nguy rồi! Cuộc đấu đã đến giai đoạn sinh tử.

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn ra trường đấu thấy màu xanh đã nhạt dần, nhạt đến nỗi nhìn rõ mặt người bên trong. Chàng không khỏi lấy làm kỳ hỏi :

- Sao lại đến lúc sinh tử?

Hạ Nguyên hoảng mang đáp :

- Vô Hình Thiên Hòa của Lôi Hỏa Thần mà đến chỗ vô sắc vô hình là lão đã vận tới mười hai thành công lực. Hiện giờ chỉ còn trông thấy ánh sáng xanh lơ mờ là sắp đến nơi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng hỏi :

- Vậy phải làm thế nào?

Hạ Nguyên thờ dãi đáp :

- Tại hạ không tìm ra được chủ ý gì, xin Thiết huynh nghĩ cách dùm.

Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy ánh sáng màu xanh lục mất hẳn. Lôi Hỏa Thần toàn thân màu đỏ ngời nhắm mắt nhập định đối diện với thiếu nữ che mặt.

Chàng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi lắm bầm :

- Cô ta là người đã giúp ta.

Tiếng là chiến đấu mà thực ra hai bên đều ngồi yên. Thiết Kỳ Sĩ biết họ đang thi triển công lực vô thượng để quyết thắng bại. Cách tỷ thí này còn ghê gớm hơn động thủ trăm lần.

Hạ Nguyên đột nhiên lên tiếng :

- Thiết huynh! Tiểu đệ không thể do dự được nữa, phải lại tấn công vào sau lưng Lôi Hỏa Thần. Xin Thiết huynh thay tại hạ ngăn chặn hai tên đệ tử của lão.

Thiết Kỳ Sĩ vội cản lại nói :

- Không được. Hạ huynh là thế chi tổ khiến cho Kỳ Dao công chúa coi thường Hạ huynh. Đồng thời tương lai của Hạ huynh cũng vì hành động này mà mất hết thanh danh.

Hạ Nguyên hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Coi tình hình này Kỳ Dao công chúa chưa có vẻ gì thất bại. Trái lại Lôi Hỏa Thần dường như nóng nảy để cầu thắng ngay.

Hạ Nguyên nói :

- Thiết huynh có điều chưa rõ là người nào bị Thiên Hỏa công kích tất bị tổn thương nguyên khí rất nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói :

- Có chuyện đó ư? Vậy huynh ngăn chặn đệ tử của lão để tiểu đệ trợ lực Công chúa.

Hạ Nguyên hỏi :

- Sao Thiết huynh làm thế thì được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Kỳ Dao công chúa đã giải cứu tiểu đệ, như vậy tiểu đệ có lý do để báo đáp y. Đã vì chuyện trả ơn thì không sợ ai dị nghị. Công chúa cũng chẳng thể trách tiểu đệ được.

Hạ Nguyên gật đầu hỏi :

- Té ra nàng đã giải cứu Thiết huynh ư? Vụ này khiến người ta khó tin lắm.

Thiết Kỳ Sĩ thấy gã lộ vẻ cô quái không khỏi sửng sốt, nhưng chàng cũng không rảnh để ngẫm nghĩ, liền tiến lại phía sau Lôi Hỏa Thần. Nhưng không phải chàng đánh lén, mà khi tới gần, chàng đồng đặc hô :

- Lôi Hỏa Thần! Lão tiên bối có biết mình bao nhiêu tuổi rồi không? Sao lại đối phó với một thiếu nữ chỉ bằng con cháu mình. Văn bối coi da mặt tiên bối còn dày hơn cả bức tường thành ở Bắc Kinh. Vụ này mà đồn đại ra ngoài giang hồ, tiên bối sẽ mất hết thể diện. Thử hỏi tiên bối thắng có chi vinh hạnh? Mà thua y lại càng thê thảm. Tiên bối hãy nhân cơ hội này tuyên bố chỉ muốn chứng nghiệm công lực bọn hậu bối rồi thu tay về thì còn vớt vát được danh dự. Ha ha! Không thể là văn bối hạ thủ công kích sau lưng tiên bối đó.

Những câu chàng nói chẳng phải không hợp đạo lý và đúng qui củ võ lâm. Lôi Hỏa Thần nghe thấy chẳng những phân tâm mà còn lo sau lưng có thanh niên cao thủ uy hiếp. Đột nhiên lão lạng người sang một bên thoát ly hiện cảnh như một con gió.

Thiếu nữ che mặt từ từ đứng lên nhưng chẳng nói gì hai mắt nhìn chòng chọc vào mặt Thiết Kỳ Sĩ, không hiểu trong lòng nàng nghĩ gì.

Lúc này Lôi Hỏa Thần dường như cũng ngạc nhiên. Lão trầm giọng quát hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai mà đến quấy phá lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ đồng đặc đáp :

- Văn bối là kẻ vô danh tiểu tốt không đáng để bậc tiên bối hỏi đến. Còn lý do quấy nhiễu thì vì giữa đường thấy chuyện bất bình mà ra tay can thiệp.

Lôi Hỏa Thần cười hô hô hỏi :

- Bất bình ư? Ha ha!

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Tiếng cười của tiên bối có vẻ khinh miệt tựa hồ văn bối không biết tự lượng sức mình.

Lôi Hỏa Thần vẫn cười rộ hỏi :

- Người ta có cần đến thằng lỏi giúp sức đâu? Còn ngươi bảo vì chuyện bất bình thì liệu thằng lỏi có đủ sức san bằng chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười nhạt đáp :

- Người ta đã viện trợ văn bói thì dù chẳng yêu cầu văn bói cũng phải trợ lực để đền đáp. Còn văn bói có đủ lực lượng để giải quyết nổi bất bình hay không thì phải thử mấy chiêu mới biết được.

Chàng vừa nói vừa thò tay rút kiếm.

Thiếu nữ che mặt vội quát :

- Dừng tay!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cô nương có cao kiến gì?

Thiếu nữ che mặt giận dỗi hỏi lại :

- Ngươi có biết tại sao Lôi tiền bối động thủ với ta không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ không rõ.

Thiếu nữ che mặt nói :

- Chỉ vì đêm qua ta đã giúp ngươi.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng :

- Cô nương giúp tại hạ mà tiền bối lại kiếm cô nương đòi rửa hận. Vậy bây giờ tại hạ có viện trợ cô nương thì theo lẽ Lôi tiền bối cũng kiếm tại hạ mà rửa hận.

Lôi Hỏa Thần cười ha hả hỏi :

- Ngươi đánh đệ tử của lão phu còn chưa được, sao dám chống đối lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ cũng cười rộ đáp :

- Văn bói đánh không lại lện đồ thì chỉ đáng trách văn bói học nghệ không tinh. Còn lện đồ đánh không nổi cô nương đây là tại tiền bối truyền nghệ không có lương tâm. Nếu đồ đệ thua ngươi ta mà phải yêu cầu sư phó giúp đỡ thì khi sư phó lại bị thua chẳng lẽ lại đi mời sư tổ? Xin hỏi thượng đại của tiền bối còn bao nhiêu bậc?

Tuy chàng ngại biện nhưng cũng có lý, khiến cho Lôi Hỏa Thần cứng họng không biết nói sao, hồi lâu mới hỏi :

- Tiểu tử! Thế thì ngươi không đánh được sao lại đi thỉnh bằng hữu đến?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Bằng hữu giúp nhau chính nghĩa, sư phó giúp nhau là tư tình. Lện đồ làm bậy trên chốn giang hồ nên không ai chơi với, làm gì có bạn để giúp đỡ. Theo ý văn bói thì Lôi tiền bối nên kêu chúng về để giáo huấn chúng một phen mới phải.

Lôi Hỏa Thần đột nhiên nhìn hai tên nam nữ đồ đệ lớn tiếng quát :

- Hai tên khốn kiếp kia! Bước đi!

Hỏa Diệm Thiên Nữ cất tiếng trong trẻo đáp :

- Sư phụ! Lão nhân gia đừng nghe gã nói nhảm.

Lôi Hỏa Thần tức giận nói :

- Gã nói rất hợp lý. Làm sư phụ là phải giáo huấn các ngươi. Ngươi còn chưa theo ta ư?

Hỏa Diệm Thiên Nữ và Lôi Hỏa Kiếm thấy thái độ tức giận của sư phụ biết là bất diệu. Chúng không dám nói gì nữa đành cúi đầu chạy về bên kia.

Lôi Hỏa Thần lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu tử! Sau khi lão phu đi rồi, ngươi nên ngẫm nghĩ về những câu ngươi vừa nói. Nếu nó hợp đạo lý chẳng kể làm chi. Khi ngươi phát giác nó không hợp lý thì ngươi hãy coi chừng lão phu dùng lôi hỏa đốt ngươi cháy thành than.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười hỏi :

- Tiền bối! Lão nhân gia có bạn hữu không?

Lôi Hỏa Thần lắc đầu đáp :

- Không có.

Thiết Kỳ Sĩ lại cười lớn nhưng không nói gì nữa.

Lôi Hỏa Thần găm lên :

- Tiểu tử! Ngươi cười như vậy là có ý gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái cười của vãn bối ý tứ chẳng có gì sâu xa, nhưng lão tiền bối cũng phải về ngắm nghĩ mới hiểu rõ.

Lôi Hỏa Thần háng đặng nói :

- Thằng lỏi con mà muốn bắt lão phu phải nghĩ nhiều.

Lão nói rồi dẫn hai tên đệ tử lập tức xoay mình đi ngay.

Thiếu nữ che mặt cũng nhìn bóng sau lưng Lôi Hỏa Thần bật lên tiếng cười, nhưng nàng thấy Kim Giáp Vương Tử đi tới liền dừng lại ngay rồi vọt đi mất hút trong bóng đêm trên bờ hồ.

Thiết Kỳ Sĩ không hiểu ý nàng ra sao, vội lại đón Kim Giáp Vương Tử nói :

- Hạ huynh! Tiểu đệ may mà không phụ lời ủy thác của huynh đài.

Kim Giáp Vương Tử thở dài nói :

- Không ngờ lão này chịu thua ba tác lược của huynh đệ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vừa rồi lúc Kỳ Dao công chúa ra đi, sao Hạ huynh không kêu y lại?

Kim Giáp Vương Tử lại thở dài đáp :

- Kêu cũng bằng vô dụng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hạ huynh cẩn thận quá. Đối với các cô gái không nên thành thực quá đổi. Chỉ cần Hạ huynh chân chính thích họ. Càng thành thực càng tỏ ra không có khí phách nam tử.

Kim Giáp Vương Tử đáp :

- Thành thực mà nói thì hể tại hạ thấy nàng là không thốt ra được câu nào.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Hạ huynh sợ gì vậy?

Hạ Nguyên đáp :

- Tại hạ không hiểu tại sao?

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói :

- Chúng ta về thành thôi.

Kim Giáp Vương Tử lắc đầu chấp tay nói :

- Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Thiết Kỳ Sĩ cũng không hỏi gã đi đâu. Chàng chấp tay cáo biệt rồi trở gót về thành.

Sau khi chia tay, Thiết Kỳ Sĩ một mình trên đường về, vọt mình đi thật lẹ. Chàng đi chưa được năm dặm, bỗng thấy một bóng đen từ bên đường tiến ra.

Thiết Kỳ Sĩ nhận được nàng liền hỏi :

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Bóng đen đó chính là nữ lang che mặt. Nàng làm mặt giận hỏi (che mặt mà còn biết là làm mặt giận?) :

- Tại sao các hạ lại biết tiện thiếp cùng Lôi Hỏa Thần đánh nhau.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là Kim Giáp Vương Tử đến kiếm tại hạ tới đây.

Thiếu nữ che mặt cười nhạt nói :

- Té ra là Kim Giáp Vương Tử, anh chàng tự coi mình là người đa tình.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghe khẩu khí cô nương, phải chăng y có chỗ nào không hợp?

Thiếu nữ che mặt cười nhạt đáp :

- Y chỉ có cái bề ngoài mà tuyệt không một chút khí phách kẻ trượng phu.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đó là hiện tượng của người thành thực.

Thiếu nữ che mặt nói :

- Nếu vậy y rảnh mà đọc sách để tìm con đường phòng thân ấm tử. Ai bảo y len lỏi vào chốn giang hồ mong làm người hiệp khách?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nhân phẩm y rất đoan chính, võ công lại cao cường. Tại hạ rất đem lòng yêu mến.

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Là một nam tử hán phải vừa cương vừa nhu, nhu quá thì thành ra quy lụy mà thiếu quyết đoán. Người đó không những thiếu chí quả quyết mà còn lợm nhợ hay ghen tuông. Các hạ nên đề phòng y về điểm này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Giữa tại hạ và Kim Giáp Vương Tử tuyệt không có chỗ nào xung đột, làm gì xảy chuyện ghen ghét? Nếu có sự hiểu lầm, tại hạ đành nhẫn nại một chút là xong. Chỉ mong y đừng đi vào tà đồ là đủ.

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không bàn chuyện y nữa. Hoặc giả các hạ có tài như Gia Cát thì hành động như đêm nay cũng là mạo hiểm thái quá. Lần sau đừng có như thế nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vô Hình Thiên Hỏa của Lôi Hỏa Thần lợi hại ở chỗ nào? Đêm nay cô nương có bị tổn thương gì không?

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Tiện thiếp không sợ Vô Hình Thiên Hỏa của lão. Nhưng cũng không nỡ khiến cho lão thất bại về tay mình. Vô Hình Thiên Hỏa tuy dữ dội nhưng chỉ đốt được nhân vật công lực kém hơn lão, còn người có công lực ngang hàng hay cao thâm hơn thì chẳng tổn hại gì đến nguyên khí.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão có tính lẩn thẩn, xem chừng đối phó với lão cũng chẳng khó gì.

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Chẳng những lão lẩn thân mà lại mau quên. Lão mới bị các hạ lừa gạt một phen ở trong cung cho bỏ đi mà nay lão đã quên sạch, không nhận ra thanh âm của các hạ nữa. Dù các hạ có hóa trang nhưng không biến đổi thanh âm thì người thường cũng phát giác ra được. Thế mà lão tưởng các hạ là người khác.

Thiếu Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Hôm ở trong cung lão muốn lấy Nhật Nguyệt kính, không hiểu rồi lão có đi kiếm Phụng Hoàng Thần hay không?

Thiếu nữ che mặt lắc đầu đáp :

- Chỉ mau chừng nửa giờ là lão chẳng nhớ đến việc gì nữa. Nhưng hề có người nhắc tới việc đó là lão lại hùng hục đi làm.

Thiếu Kỳ Sĩ hỏi :

- Xem chừng tại hạ có thay đổi sắc mặt đối với cô nương cũng bằng vô dụng?

Nữ lang đáp :

- Thuốc dịch dung của các hạ tuy thần diệu nhưng còn nhiều chỗ sơ hở. Nếu gặp phải người tinh ý thì không lọt khỏi con mắt họ được.

Thiếu Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng cô nương lai kinh là có chuyện đặc biệt?

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Một là để quan sát động tác của những nhân vật vô lâm vào hạng phi thường từ ngoài tới, còn chuyện khác các hạ bắt tất phải hỏi tới.

Thiếu Kỳ Sĩ hỏi :

- Theo lời cô nương, nhân vật ở ngoài tới phải chăng là hai đoàn thể quan ma đã đến đây?

Nữ lang che mặt lắc đầu :

- Không phải. Bọn họ có kẻ công người tư.

Dứt lời nàng quay lại nói tiếp :

- Các hạ mau về thành để đồng bọn khỏi nóng ruột. Đồng thời các hạ chuyển lời đến Long hộ giá bảo lão đừng chú ý đến hành động của tiện thiếp, không thì bất lợi cho lão.

Thiếu Kỳ Sĩ thấy nàng đi rồi tự nhủ :

- Nữ lang này tuy địa vị cao sang mà không phải là người kiêu ngạo lắm.

Lúc chàng về thành, bỗng thấy Cao Thức dẫn nhị đồng ra đón. Cao Thức hỏi ngay :

- Lão nhị, chuyện gì vậy?

Thiếu Kỳ Sĩ tường thuật những chuyện đã qua rồi cười nói :

- Kim Giáp Vương Tử say mê Kỳ Dao công chúa đến điên đảo thần hồn, nhưng đối phương lại chán ghét gã.

Cao Thức cười nói :

- Trong cung lại xảy chuyện, may mà chưa tiết lộ ra ngoài.

Thiếu Kỳ Sĩ cả kinh nói :

- Chuyện gì?

Cao Thức đáp :

- Khi lão nhị cùng Kim Giáp Vương Tử ở trên đỉnh Thiên Đàn ra đi rồi, ta chuẩn bị dẫn Đại Muội cùng nhị lang rượt theo người thì giữa lúc ấy Ngũ gia tới Thiên Đàn. Y và Long hộ giá đều lộ vẻ không yên.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thảo nào sư ca không đến Đông Bá hồ.

Cao Thức nói :

- Long hộ giả gặp ta liền nói đến vụ nương nương ở trong cung mất nhiều đồ, bảo ta kiểm lão nhị tiến cung tra xét, nhưng ta biết lão nhị không thể phân thân, nên ta dẫn Nhị Lang và Đại Muội theo Ngũ gia vào cung lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bích Dao, Kỳ Sĩ rượt Yêu cơ

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mất những đồ vật gì?

Cao Thức đáp :

- Toàn là đồ dùng của đàn bà. Lúc đó ta biết đây là hành vi của nữ tặc, song điều tra không ra tình hình kẻ trộm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Văn Đế Đế, Can nương và Bạch thư không biết ư?

Cao Thức đáp :

- Các vị ngồi hầu chuyện nương nương.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Nửa đêm còn nói chuyện ư?

Cao Thức đáp :

- Lúc không có mặt Hoàng thượng thì trong cung chẳng có ngày đêm gì hết. Lão nhị chưa hiểu về điểm này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Rồi sau ra sao?

Cao Thức đáp :

- Lúc ta ra đi, Bạch Đại Muội, Văn muội muội và đại nương còn đang tra xét. Chúng ta chia nhau đi rượt theo bọn tặc tử.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Rượt theo về phương nào?

Cao Thức đáp :

- Trước đây một khắc, bọn ta điều tra chẳng được chút manh mối nào lại quay về cung thì một việc bất ngờ xảy ra. Chúng ta phát giác hai người đàn bà dạ hành vào cung hạ thủ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có bắt được hung thủ không?

Cao Thức hỏi lại :

- Lão nhị có biết nữ tặc là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ biết thế nào được!

Cao Thúc nói :

- Hai tên nữ tặc bị sáu người bọn ta bao vây ở hậu cung một thời gian khá lâu mà còn để bọn chúng trốn thoát.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Phải chăng nữ tặc là Thổ Hành Yêu Cơ?

Cao Thúc đáp :

- Nếu không phải bọn chúng nhờ có phép thổ độn để thoát thân thì chúng ta là đồ bỏ hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng có lấy trộm thêm gì nữa không?

Cao Thúc đáp :

- Những vật mất trộm lại tìm thấy hết.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Cao Thúc cười đáp :

- Văn muội muội và Bạch muội tử đều có sức lực. Hai cô ước lượng Thổ Hành Yêu Cơ chạy rồi liền hết sức rượt theo. Thậm chí không nhìn thấy bóng nữa, các cô cứ nhảy xô về phía Tây. Kết quả Thổ Hành Yêu Cơ lại hiện hình.

Nguyên Yêu cơ tưởng Văn Đế Đế có môn công phu trông thấy muội khiến muội kinh hãi lại hiện nguyên hình.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Sư ca không đi ư?

Cao Thúc đáp :

- Lúc đó hậu cung nhốn nháo cả lên. Ta sợ có điều bất hạnh xảy đến nương nương, đồng thời không hiểu Bạch muội tử dẫn Đế Đế chạy về phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ dậm chân hỏi :

- Hai người hợp lực mà không phải là đối thủ của Thổ Hành Yêu Cơ ư?

Cao Thúc gật đầu đáp :

- Nhưng lúc tối nguy hiểm lại được cứu tinh đến. Chẳng những cứu được người mà còn lấy lại được những đồ vật bị mất trộm. Hơn nữa độn pháp của yêu cơ cũng hết linh nghiệm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ai vậy?

Cao Thúc đáp :

- Lúc ta lại đón tiếp, y cũng có việc phải đi ngay, nhưng y hẹn sẽ trở lại trong cung ngoạn cảnh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư ca chưa cho biết người đó là ai?

Bạch Đại Muội cười đáp :

- Xú thư thư xưng là Bích Dao công chúa. Nhưng y chỉ cho xưng hô hai chữ Công chúa ở trong cung thôi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Y xấu lắm ư?

Cao Thúc đáp :

- Xấu thì xấu quá rồi, lại vừa đen vừa gầy, nhưng ăn nói rất văn hoa và tính tình nhu thuận. Bọn ta không kể gì đến chỗ xấu đẹp, vẫn đem lòng kính trọng. Y là con gái lớn của Hải Thần. Y còn nói cô em y có quen biết lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng nói :

- Phải rồi! Cô em y là Kỳ Dao công chúa. Mới đây nàng còn gặp tiểu đệ lần thứ hai. Sư ca ơi! Đêm qua nữ lang che mặt giúp tiểu đệ ở hồ Đông Bá chính là nàng đó.

Chàng lại hỏi :

- Bích Dao công chúa cứu Bạch thư cùng với Văn muội vào lúc canh mấy?

Cao Thúc đáp :

- Ta đã nói trước một khắc rồi gặp lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm một chút, nói :

- Tức là sau khi tiểu đệ chia tay cùng Kim Giáp Vương Tử.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị nhắm tính cái đó làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ hoài nghi Bích Dao công chúa đó tức là Kỳ Dao công chúa kia.

Cao Thúc cả cười nói :

- Lão nhị thật lắm tâm bệnh. Khoảng thời gian chưa đầy hai khắc thì trừ phi y là người tiên, không thì chẳng thể nào ngụy trang mau lẹ đến thế được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải hai khắc đâu. Nàng ly khai tiểu đệ rồi, tiểu đệ còn nói chuyện khá lâu với Kim Giáp Vương Tử. Hơn nữa lúc tiểu đệ trở về đi rất chậm. Tính ra từ lúc nàng gặp tiểu đệ lần thứ hai cho đến hiện tại lâu đến nửa giờ.

Cao Thúc nói :

- Bất tất hoài nghi, mà cũng chẳng cần phỏng đoán. Giả sử lão nhị gặp Bích Dao công chúa là nhận ra ngay. Ta cũng đã hỏi đại nương tướng mạo Bích Dao công chúa như vậy là chân hay giả thì đại nương nhận thức đó là chân tướng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu can nương đã chứng thực thì tiểu đệ quả là đa tâm.

Hai người về tới Bắc Hải đã thấy Ngũ vương tử cùng Lê đại nương đang nói chuyện. Bạch Từ và Văn Đế Đế cũng ngồi đó. Ngoài ra còn một thiếu nữ vừa đen vừa gầy. Thiết Kỳ Sĩ đoán đó là Bích Dao công chúa.

Văn Đế Đế vừa nói thấy chàng đã cao hứng reo lên :

- Sĩ ca đã về đấy ư?

Thiết Kỳ Sĩ chào Ngũ vương tử và Lê đại nương rồi mới quay lại hỏi Văn Đế Đế :

- Phải chăng vị này là Bích Dao cô nương?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Hiện giờ y là nghĩa thư của tiểu muội rồi.

Thiét Kỳ Sĩ hiểu ý liền cười nói :

- Văn muội sợ sau này không trả ơn được nên kết nghĩa chị em?

Bạch Từ cũng cười nói :

- Sĩ ca! Sĩ ca đánh một đòn mà va chạm lung tung. Cả ba người bọn ta đã kết nghĩa.

Thiét Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Chắc lại Bạch thư đưa ra đề nghị.

Thiếu nữ vừa đen vừa gầy cười hỏi :

- Phải chăng tướng công là Ngọc Phụng Hoàng? Chú ý do tiện thiếp đưa ra vì tiện thiếp yên mến Bạch thư cùng Văn muội.

Thiét Kỳ Sĩ cười nói :

- Cát tay một cái mà lấy được một chị một em. Bích Dao cô nương cũng không thua thiệt.

Ngũ vương tử xen vào :

- Bích Dao là can muội tử của ta. Thiét lão nhị! Lão nhị ăn nói phải cho đàng hoàng không thì mẩu hậu thủ tiêu tự hiệu của lão nhị đó.

Thiét Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Sao? Nương nương lại thêm một nàng Công chúa nữa ư?

Ngũ vương tử đáp :

- Vì thế ta mới bảo lão nhị phải coi chừng.

Thiét Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Vậy từ nay tại hạ không dám bạ đâu nói đấy nữa.

Bích Dao cô nương cười đáp :

- Văn muội cho hay Ngọc Phụng Hoàng lớn hơn tiểu muội một chút là chiếm phần bề trên, có ăn nói lầm lỗi cũng không sao.

Lê đại nương đứng dậy nhìn mọi người nói :

- Trời sắp sáng rồi. Chúng ta về hậu cung thôi. Sĩ nhi cần nghỉ ngơi vì sáng mai là ngày mở đầu đại hội Võ thuật quan ma. Các người cũng cần đi di dưỡng tinh thần.

Thiét Kỳ Sĩ nhìn Ngũ vương tử hỏi :

- Đại hội khai diễn sớm hơn ư?

Ngũ vương tử đáp :

- Mở sớm cho xong sớm. Nếu còn kéo dài e chốn kinh sư xảy ra lăm chuyện.

Thiét Kỳ Sĩ nói :

- Càng sớm càng hay. Tại hạ cũng vội đi Tây Cương.

Ngũ vương tử nói :

- Sáng mai các vị đến Thiên Đàn trước đi để lúc đại hội đã lĩnh chứng minh thư tham dự rồi.

Thiét Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải có chứng minh thư ư?

Ngũ vương tử đáp :

- Những người không đeo chứng minh thư ở trước ngực, nhất luật không được tham dự cuộc tỷ đấu. Những người chỉ đăng ký không cũng chưa đủ tư cách tham dự.

Lê đại nương dẫn bọn Bích Dao công chúa, Bạch Từ, Văn Đế Đế và hai cự đồng đi rồi, Ngũ vương tử ngồi lại một lúc nữa rồi mới ra về.

Cao Thúc và sư đệ không ngủ. Hai người ngồi đợi đến sáng, ăn điểm tâm xong liền đến Thiên Đàn ngay.

Hai bữa trước trong toàn thành đã niêm yết Ngự cáo. Bữa nay chỗ nào cũng người đông như kiến. Nhất là ở Thiên Đàn có cuộc tỷ thí khinh công, nếu đề đốc nha môn không phải một vạn kỵ binh ra giữ trật tự thì đường đông nghẹt khó mà qua được.

Ngũ vương tử là người chủ tọa đại hội võ thuật quan ma. Cao Thúc cùng sư đệ tiến vào hội trường trước tiên. Chẳng những hai người lãnh chứng thư mà còn là chủ vị trên đài khinh công.

Khi anh em Cao Thúc tiến vào đại hội lãnh chứng thư, không ngờ người ta còn cho hai tấm mặt nạ. Đây là chuyện ra ngoài sự tiên liệu. Cao Thúc trở ra hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Vụ này là thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cổ lễ là động cơ lâm thời của của Ngũ gia. Y sợ những người tham gia sau này sinh lòng ghen ghét. Như vậy cũng hay, vì những người tham dự cuộc tỷ thí không nhận biết nhau càng đỡ xảy chuyện phiền não.

Hai vị tiến vào hội trường thấy phía chính diện đắp đài cao ba bậc. Hiển nhiên là chủ tịch đài. Ở bậc dưới rất đông người tham dự đứng đó. Lại gần hơn coi thì mỗi bậc đều dán giấy đỏ đề chữ.

Cấp dưới đề “Tỷ tái nhân viên tịch”, cấp thứ hai đề “Chu khảo đài”, cấp thứ ba đề “Văn võ bách quan chi đạo tịch”.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy Lê đại nương, Bạch Từ, Văn Đế Đế, Bích Dao công chúa đều ở bên trên. Các vị đã hóa trang hết. Chàng liền nhìn sư huynh hỏi :

- Sư ca! sư ca có biết bậc ba trên cao là để cho các văn võ các quan chưa?

Cao Thúc cười đáp :

- Bên trên có treo rèm châu, chắc là Hoàng thượng và nương nương cũng tới đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Không chừng bên trong còn có cả cung phi nữa.

Hai mặt đông tây chủ khảo có hai hàng ghế dài. Đó mới là quan viên từ tam phẩm trở xuống ngồi tham dự. Bọn người thường đều bị quan binh dùng đao lớn dáo dài ngăn cản cho đứng cách xa mà đã vây thành mấy chục lớp tường người.

Cao Thúc nhận thấy những người tỷ thí số đông đeo mặt nạ liền khê bảo sư đệ.

- Chúng ta cũng đeo mặt nạ vào đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu đệ không rõ chi tiết cuộc tỷ thí sắp tới sẽ ra sao?

Cao Thúc cầm tờ giấy đưa ra đáp :

- Lão nhị chưa có tấm này ư? Đó là qui củ về cuộc tỷ thí.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Té ra tiểu đệ quên chưa lĩnh. Chương trình qui định như thế nào?

Cao Thúc nói :

- Cả thầy mười ba điều. Còn ngoài ra lão nhị biết cả rồi.

Y vừa nói vừa đưa giấy cho Thiết Kỳ Sĩ rồi tiếp :

- Điều 12 nói về việc gọi tên ra tỷ thí. Điều 13 phân chia thành từng hạng sơ đầu, phúc khảo, chung kết, lão nhị còn chưa biết.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy coi rồi cười nói :

- Sơ bộ là lên đình Thiên Đàn lấy một bọc giấy vàng làm vật tượng trưng rồi vào đại hội lãnh một trăm lạng bạc cùng đăng ký số hiệu.

Chàng lại hỏi :

- Số hiệu gì?

Cao Thúc đáp :

- Lão nhị coi điều 11 sẽ rõ. Những nhân viên tham dự tỷ đấu không kêu rõ tên họ mà chỉ gọi số. Có phải lão nhị đã lấy số 17 không?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát nói :

- Té ra là thế.

Chàng coi xuống dưới thì thấy một điều nói về cuộc phục khảo chỉ cho điểm chân xuống đình đài ba lần lấy một cái bao vàng rồi vào đại hội lãnh ba trăm lạng bạc và đăng ký thành tích. Lần chung kết cũng lấy cái bao vàng nhưng chân không được đựng vào đâu. Lúc lấy bao vàng thì có thể đặt tay vào đình Thiên Đàn rồi lui về mặt đất. Ai trúng cách vào đại hội lãnh ba ngàn lạng bạc.

Thiết Kỳ Sĩ xem xong lại nhìn vào chỗ nhân viên tỷ thí rồi cười hỏi :

- Trên đài có đến hơn trăm vị chẳng lẽ họ đến đây để tỷ thí khinh công ư?

Cao Thúc đáp :

- Chờ lúc hô số hiệu mới biết. Nhưng ta lo bọn thủ hạ của Thổ Hành Thần, Cổ Mộ môn và Quân Thiên bang vào phá quấy.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phá quấy thì họ không ra mặt đâu. Đây là phòng ngừa những kẻ ngấm ngầm phá rối. Nhưng đối với họ cái đó cũng chẳng ích gì thì phá quấy là chi?

Cao Thúc hỏi :

- Nhị Lang và Đại Muội không thấy bóng đâu nữa, chẳng hiểu Ngũ gia đề chúng ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chắc ở bên mình Hoàng thượng. Chúng ta không thể trông thấy phía sau đài cao.

Cao Thúc hỏi :

- Cuối tỷ sang ngo mới bắt đầu khai diễn. Bây giờ chúng ta hãy đi mọi chỗ điều tra xem sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta đã đeo mặt nạ, mang chứng thư, không nên hành động nữa. Đành là bỏ mặc, lúc xảy chuyện sẽ liệu.

Giữa lúc ấy đột nhiên một tên Kim điện võ sĩ ở trong đám đông xông ra chạy thẳng đến chủ tịch đài, vẻ mặt hoang mang. Cao Thúc giật mình kinh hãi, vội hỏi sư đệ :

- Nhất định trong cung đã xảy chuyện gì rồi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hoàng thượng và nương nương đều ở đây thì còn có việc gì nữa?

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe quan chấp hành trên đài chủ tịch lớn tiếng hô :

- Số 17 lên đài chủ tịch ngay tức khắc!

Cao Thúc vội giục :

- Lão nhị! Người ta kêu lão nhị đó. Lên mau đi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói, vội xoay mình lại vội lên trước mặt Ngũ vương tử đồng dục đáp :

- Có số 17 đây.

Ngũ vương tử vội nói :

- Có việc khẩn cấp. Hãy lưu chứng minh thư lại, hòa tóc về ngay điện Thái Hòa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Ngũ vương tử đáp :

- Đạo tặc vào bảo khố sát hại bốn tên vệ sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh, tung mình như con sóc, thế vọt tựa cầu vồng, vượt qua hàng ngàn hàng vạn đầu người. Tiếng gió rít vù vù.

Bao nhiêu con mắt đều nhìn rõ, bất giác đồng thanh la hoảng.

Thiết Kỳ Sĩ về tới điện Thái hòa, bỗng thấy Bích Dao công chúa ra đón tiếp nói :

- Thiết đại hiệp đến chậm rồi. Cả tiểu muội cũng không kịp ngăn cản tặc nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có phải nương nương kêu công chúa tới không.

Bích Dao công chúa đáp :

- Hoàng thượng phái đến, vừa mới tới trước đây một chút.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bảo khố mở rồi ư?

Bích Dao công chúa lắc đầu :

- Tiểu muội chưa tìm đến, vừa coi ngoài cửa kho thấy bốn tên Thiết vệ sĩ bị giết chết. Cánh cửa bị bảo kiếm chém nát nát, nhưng chưa mở ra được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bốn tên vệ sĩ bị giết, chúng ta phải mở cuộc điều tra.

Bỗng thấy mười mấy tên Kim điện võ sĩ tới nơi. Bích Dao công chúa dặn chúng thu thập tử thi. Nàng nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các vị đi tham dự cuộc tỷ đấu. Để tiểu muội rượt theo quân đạo tặc.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ nhận thấy việc tham dự cuộc tỷ đấu không cần thiết, bất giác khẩn yếu hơn. Vụ này ảnh hưởng đến mặt mũi chúng ta, để tặc nhân vào cung giết người.

Bích Dao công chúa nói :

- Vậy chúng ta rượt theo về hướng Tây. Chắc đây lại là hành vi của yêu nữ đó.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tung mình vọt đi vừa hỏi :

- Bích muội có biết chỗ đặt chân của thị không?

Bích Dao công chúa thấy chàng kêu mình bằng Bích muội không khỏi mỉm cười đáp :

- Có khi thị ở chỗ cũ. Tiểu muội tìm thấy thị thị không trốn được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lần trước sao Bích muội không giết thị đi?

Bích Dao công chúa đáp :

- Đối thủ đã quỳ xuống trước mặt mình thì tiểu muội nữ nào hạ sát?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lần này tiểu huynh sẽ hạ thủ. Không giết con yêu tinh đó đi, chẳng lẽ để thị tiếp tục hại người?

Bích Dao công chúa cười nói :

- Tiểu muội coi chừng không giết được thị, thậm chí không dám hạ thủ nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không có chuyện đó được.

Bích Dao công chúa cười mát nói :

- Đừng nói khoác vội. Đến lúc đó sẽ rõ. Bây giờ hãy đi đi.

Hai người ra cửa tây chạy như bay trên nóc nhà, làm kinh động cư dân.

May ở chỗ mọi người đều mải mốt coi vụ tỷ võ ở Thiên Đàn không thì náo loạn lên rồi.

Trước mặt ở phía xa hiện ra một trái núi. Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thị ở Hương sơn ư?

Bích Dao công chúa lắc đầu đáp :

- Còn xa hơn nữa. Sĩ ca cứ đi đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chừng bao nhiêu đường đất?

Bích Dao công chúa hỏi lại :

- Sĩ ca có biết thổ độn pháp của thị một giờ chạy được bao xa không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh không rõ.

Bích Dao công chúa nói :

- Thị chạy một giờ ba trăm dặm. Chẳng dấu gì Sĩ ca thị ở Bát Đạt Lĩnh. Cả sư phụ và sư huynh thị đều không biết.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói Thổ Hành Yêu Cơ ở Bát Đạt Lĩnh thì không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Vậy phải vượt qua Trường thành hay sao?

Bích Dao đáp :

- Có khi thị dọn đến Ngũ Đài sơn rồi. Tóm lại mấy ngày nay Sĩ ca không thể tham dự cuộc tỷ võ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đăng Phách pháp gây nên chồng vợ

Ngày đã huynh hôn, hai người mới chạy đến chân núi Bát Đạt. Bích Dao lấy ra một trái kỳ châu màu lục cười nói :

- Sĩ ca! Hãy dừng lại một lúc để tiểu muội điều tra coi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong tay muội tử cầm trái bảo châu gì vậy?

Bích Dao cười đáp :

- Cái này tên gọi Thảm Hải châu. Nếu yêu nữ ở trong núi là tiểu muội biết ngay.

Nàng cầm trái kỳ châu soi một lúc rồi ngửi mấy cái. Bỗng nàng gật đầu nói :

- Thị còn ở núi này, dường như mới về tới, cũng có thể thị chưa đến Bắc Kinh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thị không vào nội cung ư?

Bích Dao công chúa đáp :

- Chưa thể xác định được vụ án ở trong cung có phải thị gây ra hay không. Cần tìm đến thị hỏi mới biết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Khi nào thị chịu thừa nhận?

Bích Dao công chúa đáp :

- Trước mặt tiểu muội thị không dám nói dối đâu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thị ở địa phương nào?

Bích Dao công chúa đáp :

- Trên núi Bát Đạt đường ngang lối dọc chỗ nào cũng tới được, chỉ có hang tuyết cốc ở chân núi thì phải là tay võ công cao cường mới xuống được tới nơi. Người thường không hiểu sự việc trong hang. Thôn Hành Yêu Cơ đã kiến tạo đình đài lầu các. Ba mặt là hang núi, một mặt tựa vào vách đá dựng đứng. Tiểu muội cũng chỉ biết đại khái chứ không rõ thị còn làm những gì trong đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Á này bản tính thâm tiện, hay hơn hết là muội tử đừng xuống hang. Tiểu huynh tin rằng trong hang tất có chuyện hành động hạ lưu.

Bích Dao cười nói :

- Tiểu muội không nên xuống thì Sĩ ca cũng đừng xuống. Huống chi Sĩ ca không thể tìm thấy thị được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đàn ông tương đối còn hay hơn đàn bà một chút. Và lại hiện giờ tiểu huynh không sợ thô độ pháp của thị.

Bích Dao công chúa “ùa” một tiếng hỏi :

- Nhật Nguyệt kính lọt vào tay Sĩ ca thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đó là Khang Hy lão hoàng gia ban cho tiểu huynh. Vụ này người giang hồ chưa ai biết.

Bích Dao công chúa nói :

- Sĩ ca nhìn thấy thị cũng không được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ tiểu huynh đánh không nổi thị?

Bích Dao công chúa đáp :

- Kể về võ công chân chính thì không địch nổi Sĩ ca, nhưng nếu thi triển công phu Đẳng Phách chân nguyên tương tự như phép màu của Cổ Mộ U Linh thì tiểu muội tin rằng Sĩ ca khó lòng thoát khỏi tay thị.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Công phu này lợi hại đến thế ư?

Bích Dao công chúa cười đáp :

- Nó có thể khiến cho Sĩ ca không dùng võ được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện tượng công phu đó ra làm sao?

Bích Dao công chúa đáp :

- Tiểu muội không rõ, đã hỏi lại song thân thì gia phụ và gia mẫu ngần ngại không nói rõ, chỉ hàm hồ đáp cho xuôi chuyện và bảo tiểu muội liệu mà hiểu lấy.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bích muội không sợ công phu của thị ư?

Bích Dao công chúa đáp :

- Gia mẫu đã nói: một khi yêu nữ thi triển công phu này là lập tức phải tránh xa đàn ông.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ không có cách nào đối phó?

Bích Dao công chúa đáp :

- Công phu của yêu nữ khác với công phu của Cổ Mộ U Linh ở chỗ một phần một chính. Thổ Hành Thần luyện Chính Thiên ma pháp. Nghe nói phép này không tổn hại chân nguyên, nhưng cũng không thể thi triển định lực để trốn tránh. Cổ Mộ U Linh đã thi triển công phu là lấy mạng của đối thủ, nhưng lại khác chế định lực.

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ nói :

- Tiểu huynh không thể tin được. Đi đi! Tiểu huynh phải thử coi Chính Thiên ma pháp của thị ra sao.

Hai người lại đề tụ khinh công đi xuống tuyết cốc.

Bích Dao công chúa dẫn đường. Không đầy một giờ hai người đi lên đến đỉnh núi phía dưới là tuyết cốc, cúi đầu dòm xuống chỉ thấy hang sâu trăm trượng, rộng không đầy năm trượng. Lúc này đã gần tối, phía dưới chỉ còn lơ mờ.

Nhưng mục lực của hai người cũng thấp thoáng nhìn thấy kỳ hoa đẹp như gấm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong hang dường như có người?

Bích Dao công chúa đáp :

- Yêu nữ đã biết chúng ta tới nơi. Nếu không có Sĩ ca, thị đã lên đón tiếp tiểu muội rồi. Hiện nhiên bọn chúng biết Sĩ ca định giết họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thị biết Bích muội không giết thị, vậy Bích muội ở lại đây đừng xuống nữa?

Dứt lời chàng tung mình nhảy xuống.

Bích Dao công chúa không yên lòng để chàng đi một mình, liền nhảy xuống theo và lên tiếng cảnh cáo :

- Sĩ ca đừng coi thường. Đẳng Phách chân nguyên của thị không thể dùng võ đối địch. Công phu của thị tuy không giết được Sĩ ca, nhưng nghe gia mẫu nói thì ai gặp phải dù là võ công tuyệt đỉnh cũng biến thành người thường.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không có chuyện đó đâu. Suốt đời tiểu huynh không tin tà thuật.

Bỗng thấy mé Tây có đèn lửa hiện ra. Chỗ giáp vách núi quả có đèn đài lâu các. Thiết Kỳ Sĩ thò tay lấy Phụng Hoàng kiếm ra quay lại nói :

- Muội tử! Bây giờ muội tử đừng bước lại.

Bích Dao công chúa đáp :

- Đã đến thì vào cả. Tiểu muội cũng muốn coi thị thi triển thủ đoạn.

Hai người đi tới chỗ đèn sáng thì đây là một khuôn cửa. Bích Dao công chúa bỗng lên tiếng :

- Sĩ ca! Sĩ ca hãy coi tờ giấy dán trên cửa.

Thiết Kỳ Sĩ bước gần lại thấy trên giấy viết: “Mời Công chúa muội tử vào đây. Còn Ngọc Phụng Hoàng không được hoan nghênh”.

Quả yêu nữ đã biết rõ ý hai người. Thiết Kỳ Sĩ coi xong cười rộ nói :

- Không hoan nghênh thì cũng phải hoan nghênh.

Chàng đẩy cửa bước vào. Bên trong đèn nến sáng trưng như ban ngày nhưng chẳng thấy một người nào. Tiệc rượu đã bày ra sẵn để đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đây là để thiết đãi Bích muội.

Trên bàn cũng có mảnh giấy đề: “Mời Công chúa muội tử ngồi, còn vị bằng hữu kia bắt lợi cho ta thì xin vào hậu lâu”.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Bích Dao công chúa cười nói :

- Bích muội ở đây mà hưởng thụ bữa cơm rượu này. Tiểu huynh đi bắt thị.

Bích Dao công chúa lắc đầu đáp :

- Y vẫn coi Sĩ ca là địch, tiểu muội chẳng thể yên tâm được.

Nàng lại đi theo ra cửa sau. Đây là vách đá đứng dựng, nhưng trong góc có một huyệt động lớn. Trên cửa động đề ba chữ “Xuân Tâm động”.

Bích Dao công chúa chau mày nói :

- Chỗ này rất tục tằn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vì thị là loại người đó.

Dọc đường vào động có đèn nến soi sáng.

Hai người đi tới cửa gian thạch thất. Cửa đóng, trên đề bốn chữ “Thượng tâm duyệt mục”.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chẳng lẽ trong nhà bố trí những vật phi thường.

Chàng đưa tay đẩy cửa rồi lạng người tiến vào.

Bích Dao công chúa sợ chàng xảy chuyện cũng vào theo. Nhưng vừa bước vào, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ la hoảng :

- Muội tử hãy lùi ra cho lệ!

Bích Dao công chúa vào rồi. Đồng thời dưới ánh đèn sáng nàng đảo mắt nhìn quanh cũng la lên một tiếng.

Nguyên trên bốn vách thạch thất treo toàn xuân cung đồ họa đủ kiểu bày ra trước mắt khiến nàng kinh hoảng.

Thiết Kỳ Sĩ lại giục :

- Muội từ! Ra lệ đi?

Bích Dao công chúa bẽn lễn cười đáp :

- Đã tới đây chúng ta phải xem thị còn thủ đoạn gì.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ở đây toàn là những đồ dơ mắt muội từ.

Bích Dao công chúa đáp :

- Nhưng đây là đồ hình chứ không phải sự thật.

Thiết Kỳ Sĩ chợt nhìn thấy một khuôn cửa khác đóng chặt. Chàng cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ thị ở trong này thân thể lỏa lồ?

Bích Dao công chúa đáp :

- Không nên vào nữa. Chúng ta ra ngoài thôi. Con yêu nữ này quả chẳng ra trò gì.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu huynh nhất định kiếm thị cho bằng được.

Chàng đi về phía cửa đá, tiến vào. Trong nhà tối đen như mực.

Bích Dao công chúa nghiêng răng cắt bước tiến vào.

Bỗng nghe thấy tiếng kỳ dị vang lên. Cửa đã đóng lại.

Thiết Kỳ Sĩ cười nhạt nói :

- Đây là hương vị gì?

Bích Dao công chúa la lên :

- Nguy rồi! Thị thi triển Đẳng Phách pháp.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái không biết đưa từ đâu đến :

- Công chúa muội từ! Ta đã cảnh cáo mà ngươi không nghe. Bây giờ tiến vào Đẳng Phách thất của ta rồi không thể trách ta được. Nhưng ngươi nhắm mắt lại và dời xa Ngọc Phụng Hoàng ngay thì còn giữ được tấm thân trinh bạch.

Bích Dao công chúa quát lên :

- Yêu nữ! Ngươi dám hại yư?

Thanh âm kia đáp :

- Y không chết đâu nhưng sắp ngã ra rồi. Từ nay võ công y mất hết. Ai bảo y cố ý giết ta?

Bích Dao công chúa liền hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ ca! Sĩ ca cảm thấy thế nào.

Thiết Kỳ Sĩ tứ chi bất lực, toàn thân như lửa, trong lòng không khỏi kinh hãi. Người chàng sắp phải nằm xuống thực sự. Chàng la hoảng :

- Nguy rồi! Ta không đề tỵ nội công được nữa.

Bích Dao công chúa nghe chàng nói lại quát lớn :

- Con yêu nữ kia! Ta đã mấy lần tha giết ngươi, chẳng lẽ ngươi đền đáp ta bằng cách này? Ta cho ngươi hay y là vị hôn phu của nghĩa muội ta. Ngươi mà hại y thì ta phải đuổi đến bên trời góc biển giết ngươi để trả hận.

Thanh âm kia im bặt, nhưng trong nhà đột nhiên phát ra thanh âm khác lạ rất đổi mê hồn.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng té xuống. Chàng thét lên :

- Muội tử! Lui ra cho lệ. Ta không kiềm chế được nữa rồi.

Bích Dao công chúa hỏi :

- Sĩ ca làm sao? Tiểu muội không thấy gì hết, dường như kẻ mất mù.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đây là tà thuật của yêu nữ. Muội tử chạy đi mau. Bây giờ ta mới hiểu rõ tà pháp của thị tác dụng thế nào. Muội tử không chạy đi thì e rằng có điều bất lợi cho muội tử. Lệ lên! Lệ lên! Chạy đi! Ta sắp nhảy xổ vào muội tử đó.

Bích Dao công chúa hỏi :

- Sĩ ca làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Muội tử không hiểu được. Xin lập tức ra ngay?

Bích Dao công chúa rất đỗi bồn chồn hỏi :

- Tiểu muội bỏ mặc Sĩ ca thế nào được? Trở về tiểu muội ăn nói với Văn muội ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ háng đặng thúc giục :

- Bích Dao chạy đi! Ta biến thành con dã thú rồi. Chạy đi! Chạy đi!

Bích Dao công chúa chẳng những không bỏ đi mà còn nhảy vào gần nói :

- Không được. Tiểu muội ôm Sĩ ca chạy ra.

Nàng vào gần liền bị Thiết Kỳ Sĩ giang tay ôm chặt lấy. Chàng điên thật rồi.

Bích Dao công chúa bị ôm chặt, người nàng cũng biến hóa, cảm thấy trong mình rạo rực rồi không cục cựa gì được nữa.

Suốt một đêm im lìm. Sáng hôm sau mặt trời lên cao ba ngũ. Yêu nữ không biết đi đâu rồi. Thiết Kỳ Sĩ và Bích Dao công chúa đã tỉnh táo lại.

Hai người thấy thân thể trần truồng, thẹn quá muốn chết ngay.

Thiết Kỳ Sĩ mặc quần áo cho mình rồi mặc cho cả Bích Dao. Chàng thở dài nói :

- Ta bảo Bích muội trốn đi mà Bích muội không nghe. Bây giờ khiến cho ta...

Bích Dao khẽ nói :

- Tiểu muội cũng chẳng tiếc thân mình nữa, chỉ hối hận lỗi đạo với Văn muội. Đồng thời Sĩ ca cũng không nên có con người xấu như quý sử là tiểu muội.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Bình sinh ta lựa người không theo tướng mạo. Đồng thời Văn muội không phải là vị hôn thê của ta. Từ nay chúng ta đã thành phu phụ do nơi tiền định.

Bích Dao công chúa thở dài nói :

- Văn muội tử rất đỗi chung tình với Sĩ ca. Sĩ ca đừng ruồng bỏ y. Tiểu muội trở về Hải cung là xong.

Thiết Kỳ Sĩ gầm lên :

- Bích muội cho là ta chê nàng xấu chăng?

Bích Dao công chúa đáp :

- Tiểu muội cũng biết Sĩ ca khác người thường nhưng không nỡ để việc chung thân của con người phải tui nhục.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bích muội có biết y là con ai không?

Bích Dao công chúa đáp :

- Tiểu muội không hay.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta biết y là con kẻ thù Văn Bách Vạn, nhưng ta thực cũng yêu y.

Bích Dao công chúa kinh hãi hỏi :

- Y không biết thân phụ y là cừu nhân của Sĩ ca ư?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Y không biết thật.

Bích Dao công chúa hỏi :

- Giả tỷ không có tiểu muội thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bước đường tương lai khó biết lắm. Có khi ta nhớ tới mối phụ cừu mà y không lấy việc ta giết phụ thân y để thay đổi lòng dạ thì ta vẫn yêu y, vì ta không giống người khác.

Bích Dao công chúa hỏi :

- Bây giờ có tiểu muội rồi thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó tùy ở Bích muội, nhưng ta không phải người muốn giữ quan niệm đa thê.

Bích Dao công chúa cười mát nói :

- Tiểu muội chia lìa Sĩ ca là hơn. Sau này trong một nhà Sĩ ca có hai vợ tướng mạo trái ngược, tiểu muội tin rằng trong lòng Sĩ ca cũng có phân biệt.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Bích muội tưởng Phụng Hoàng Thần có hạng đệ tử như vậy ư?

Bích Dao công chúa nghe nói la hoảng :

- Sĩ ca là đệ tử của Phụng Hoàng bá bá ư?

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu đáp :

- Đúng thế. Tà thuật Đẳng Phách chân nguyên của yêu nữ này chỉ làm cho ta chịu khổ hai ngày là lại phục hồi như cũ. Cái đó nhờ ở Bích muội đã xả thân để cứu ta.

Bích Dao công chúa lại kinh ngạc la lên :

- Thế ra Sĩ ca...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Ta yêu Bích muội thật sự. Đồng thời đêm qua ta đã được hưởng thụ. Nếu ta không thích Bích muội thì đã không chịu nổi đến giờ.

Bích Dao công chúa trịnh trọng hỏi :

- Sĩ ca ưa tiểu muội về võ công ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Công phu của ta còn cao thâm hơn Bích muội.

Bích Dao công chúa biết chàng là đồ đệ của Phụng Hoàng Thần nên tuyệt đối tin ngay võ công của chàng cao thâm khôn lường. Nàng lại hỏi :

- Vậy tiểu muội có chỗ nào đáng để Sĩ ca yêu mến?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta không nói ra được, nhưng trong lòng đã có cảm giác về mối tiền duyên.

Bích Dao công chúa cười nói :

- Thế là Sĩ ca chịu đựng được con quỷ dạ xoa này rồi.

Thiết Kỳ Sĩ lại ôm chặt lấy nàng nói :

- Bữa nay ta không đi nữa.

Bích Dao công chúa hỏi :

- Sĩ ca còn cảm thấy hứng thú ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đêm qua ta chỉ hành động như cảm thú thôi, bữa nay mới chính thức hưởng thụ.

Bích Dao công chúa bĩu môi nói :

- Tiểu muội vẫn không chú ý đến chàng trai đẹp đâu. Phải làm công việc chính đã.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Gái đẹp khôn khuấy mối thất tình

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Mấy khi được cơ hội tốt và ở địa phương tuyệt hảo thế này mà Bích muội không bồi tiếp ta thêm một ngày được ư?

Bích Dao công chúa cười khúc khích chỉ vào mặt chàng nói :

- Thế mà không biết trơ.

Hai người cùng cười ồ.

Tối hôm ấy hai người ăn một bữa nữa rồi mới dời khỏi Bất Đạt Lĩnh. Lúc ra ngoài hang núi, Bích Dao công chúa thấy khinh công Thiết Kỳ Sĩ không có gì khác lạ liền hỏi :

- Sĩ ca đã phục hồi thật rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Hôm nay Bích muội khiến cho tinh thần ta tăng lên gấp trăm lần.

Bích Dao công chúa mắng liền :

- Thật là giống “Phong lưu quý”.

Nàng dẫn Thiết Kỳ Sĩ chạy về phía nam. Hai người vượt trường thành đi tìm Thổ Hành Yêu Cơ. Đến giữa trưa một trái núi cao hiện ra trước mặt.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bích Dao! Trước mặt phải chăng là Ngũ đài sơn?

Bích Dao công chúa cười hỏi lại :

- Sĩ ca chưa tới đây bao giờ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta ít tới địa phương này. Về mặt Tây nam còn biết được đôi chút, nhưng hai mặt Tây bắc, Đông bắc chưa tới bao giờ.

Bích Dao công chúa nói :

- Con yêu nữ kia dường như chạy xuống phía Nam, không hiểu thị có dừng lại Ngũ Đài sơn không? Nếu không thì chúng ta uống công một phen.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu không bắt được thị cũng phải bắt mấy tên tỳ nữ đem về để có cái phúc trình Hoàng đế.

Bích Dao công chúa nói :

- Người giang hồ thường nói nhà Mãn Thanh thích sử dụng đại kiếm khách. Nếu Sĩ ca không sớm rời khỏi Bắc Kinh tất bạn hữu vô lâm người Hán sinh lòng ngờ vực.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ai nói gì mặc họ. Trong thâm tâm ta quyết chẳng vì nhà Mãn Thanh xuất lực. Ta đã có ý muốn sớm rời khỏi Bắc Kinh.

Bích Dao công chúa nói :

- Ban đầu tiểu muội cũng hoài nghi nên mới tiếp cận Bạch thư và Văn muội.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Thế ra Bích muội cũng vì ta mà lần đến. Nếu vậy Bích muội đã có hào cảm với ta từ trước.

Bích Dao công chúa biết mình mau miệng lỡ lời “phỉ” một tiếng rồi nói :

- Ai mà có hào cảm với giống Phong lưu quý được?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười hỏi :

- Bây giờ làm thế nào? Bích muội đã thuộc về ta rồi.

Bích Dao công chúa hắng đặt đáp :

- Tiểu muội phải ly khai Sĩ ca mới được.

Đột nhiên nàng nhảy vọt đi nhanh như điện chớp ẩn vào trong rừng dưới chân trường thành.

Thiết Kỳ Sĩ không đề phòng nàng có cử động đột ngột này. Chẳng hiểu rõ không phải nàng tức giận, nhưng cũng là gọi :

- Bích Dao! Bích Dao!...

Chẳng thấy bóng nàng đâu, Thiết Kỳ Sĩ vọt rượt theo vào rừng vẫn chẳng thấy đâu. Chẳng khỏi kinh hãi lắm lắm :

- Thân thủ nàng lẹ quá. Giỡn chơi một chút mà mình cũng không tìm ra được.

Chàng chắc Bích Dao chạy về phía trước, liền thi triển khinh công rượt theo.

Chàng đuổi đến nửa ngày. Trời đã xế chiều, chàng bực mình dậm chân la lên :

- Nàng làm trò gì thế này? Chẳng lẽ không ăn uống nữa hay sao?

Chàng đành đánh một con thỏ nướng ăn. Xong bữa chàng vẫn theo dãy núi Tiểu Ngũ Đài đi sâu vào mãi.

Bỗng thấy một bóng đen thấp thoáng trên một trái gò cao ở phía trước, chàng đoán là Bích Dao công chúa liền lập tức đuổi theo mà vẫn không lên tiếng, có ý giỡn nàng.

Chàng đuổi một lúc, không còn cách xa bóng đen mấy nữa. Nhưng chàng nhìn rõ người không khỏi sửng sốt vì đây là một lão nhân.

Thiết Kỳ Sĩ lập tức ẩn mình gần đó. Chàng nhìn rõ lão nhân lối ngoài bảy chục tuổi và là người lạ chưa từng gặp bao giờ.

Lão nhân dừng lại ở đầu núi dường như tra xét điều gì.

Bỗng nghe có tiếng người hô :

- Lão là Cự Phong Thần. Đừng có tới gần.

Thanh âm nhỏ mà rất mạnh dường như pha tiếng nhạc vàng. Thiết Kỳ Sĩ tự hỏi :

- Không hiểu Bích Dao ở chỗ nào?

Thanh âm đó lại cất lên :

- Còn nghĩ ngợi gì nữa? Sao không lùi lại!

Sau hai lần truyền âm đưa tới, Thiết Kỳ Sĩ nghe rõ ở trên ngọn núi nhỏ mé hữu, vội vọt về phía đó.

Kinh công của chàng đã đến trình độ không còn tiếng động, nên chưa bị lão nhân phát giác.

Chàng lên tới đỉnh núi thấy một thiếu nữ toàn thân mặc đồ trắng hai tay để sau lưng đứng nhìn về phía bắc. Đầu cô bịt một khăn đen.

Thiết Kỳ Sĩ vừa ngó thấy liền dừng lại vì chàng nhận ra không phải Bích Dao công chúa.

Bích Dao công chúa mặc áo vàng lại bỏ đi chưa lâu. Thiết Kỳ Sĩ chắc nằng không dám thay áo, hướng chỉ thiếu nữ này lại che mặt.

Bỗng chàng động tâm lạng người gần lại khẽ quát :

- Thổ Hành Yêu Cơ! Người đừng hòng gạt ta. Lần này ta quyết giết ngươi.

Bạch y thiếu nữ quay phắt lại hỏi :

- Ai là Thổ Hành Yêu Cơ?

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi khó bề tiến thối, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi lại :

- Ngươi là ai? Bỏ tấm khăn che mặt xuống.

Bạch y thiếu nữ cười mát đáp :

- Ta bỏ xuống chẳng lẽ ngươi nhận ra được.

Quả nhiên cô bỏ khăn che mặt.

Thiết Kỳ Sĩ sáng mắt lên, ngăm ngăm kinh hãi lắm bầm :

- Trên đời sao có người đẹp thế!

Thiếu nữ đứng trước mặt chàng quả là tuyệt thế giai nhân. Trong đầu óc chàng đã yên trí Văn Đế Đế là người đẹp có một không hai, nhưng đem so với thiếu nữ này cô hãy còn kém xa lắm.

Thiếu nữ thấy chàng ngẩn mặt ra nhìn mà chẳng nói gì liền cười hỏi :

- Đã nhận ra ta chưa? Có phải Thổ Hành Yêu Nữ không?

Thiết Kỳ Sĩ mực lực hơn đời nhận ra thiếu nữ đây về chính khí chẳng khác tiên nữ chốn Dao Trì. Chàng chấp tay đáp :

- Tại hạ mạo muội, xin cô nương lượng thứ cho.

Chàng lùi lại một bước nói tiếp :

- Lời truyền âm vừa rồi chắc là cô nương cảnh cáo tại hạ.

Thiếu nữ cười nói :

- Cự Phong Thần và Thổ Hành Thần khai diễn cuộc tỷ đấu. Công tử tới gần là tự rước lấy phiền não vào mình.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chắc cô nương đã gặp tại hạ ở đâu thì phải?

Bạch y thiếu nữ cười hình hích hỏi lại :

- Chúng ta đã gặp nhau ba lần mà công tử không nhận ra thanh âm tiện thiếp ư?

Thiết Kỳ Sĩ la lên một tiếng kinh ngạc nói :

- Cô nương là Kỳ Dao công chúa rồi.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Công tử là trưởng phu của gia thư, hà tất phải xưng hô tiện thiếp là Công chúa.

Thiết Kỳ Sĩ vừa kinh ngạc vừa bẽn lẽn hỏi :

- Cô nương đã gặp lệnh thư rồi ư?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Vừa mới gặp đây. Câu chuyện giữa hai vị, thư thư đã cho biết hết chẳng dấu diếm gì.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài hỏi :

- Cô nương! Lệnh thư hiện giờ ở đâu?

Bạch y thiếu nữ nghiêm nghị đáp :

- Ở trước mặt song thân tiện thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường cũng ở gần đây ư?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Không. Nhị lão dẫn gia thư đi về phía Tây. Bây giờ chắc đến Long Toàn quan rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lệnh thư không quay lại cho tại biết?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Y bị gia phụ cùng gia mẫu quản cô không đi thoát được, nên dặn tiểu muội đến nói cho thư phu ngay.

Thiết Kỳ Sĩ nóng nảy nói :

- Chẳng lẽ lệnh tôn cùng lệnh đường cũng biết câu chuyện giữa tại hạ và lệnh thư rồi?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Gia phụ và gia mẫu là hạng người nào mà không nhận ra thư thư chẳng còn là đồng nhân nữa.

Thiết Kỳ Sĩ trông chừng sét đánh ngang tại. Chàng cúi gầm mặt xuống.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Gia phụ và gia mẫu đã bảo số mạng của gia thư khác phu không nên lấy chồng.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Khắc phu là việc của tại hạ. Tại hạ không sợ chết. Cái đó có liên quan gì đến lệnh thư. Cô nương! Xin cô nương đưa tại hạ đến bái kiến lệnh tôn cùng lệnh đường.

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Gia pháp của song thân rất nghiêm ngặt. Công tử có đến cũng bằng vô dụng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Dù sao mặc lòng, tại hạ cũng đến bái kiến cho phải phép.

Bạch y thiếu nữ hỏi :

- Công tử không lo đến chuyện ở Bắc Kinh nữa ư?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Công việc thiết thân của tại hạ chưa xong thì còn lo việc người thế nào được?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Gia phụ tính tình cổ chấp, vụ này chắc không hy vọng.

Rồi cô vẫy tay nói :

- Chúng ta đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ theo sau, thiếu nữ cũng không nói gì nữa. Mấy ngày liền Thiết Kỳ Sĩ ăn uống ít đi. Thiếu nữ mỗi ngày một quan tâm đến chàng. Đêm cô cũng ngủ gần phòng chàng. Vì là địa vị di muội cô không hiềm nghi gì hết. Lúc lên đường cô thu thập hành lý, chiều cô cho chàng rất chu đáo.

Thiết Kỳ Sĩ nhất thiết nghe cô, nhưng chàng chẳng nói gì, chàng một lòng nghĩ tới Bích Dao công chúa. Chàng cho rằng Bích Dao còn sầu khổ hơn mình.

Hai người tới Long Toàn quan thì vợ chồng Hải Thần cũng đi rồi. Kỳ Dao công chúa nhận được phong thư tại một khách điểm cô đưa cho Thiết Kỳ Sĩ coi.

Trong thư chỉ dặn Kỳ Dao đi về phía tây, còn không nhắc tới chuyện nào khác.

Bạch y thiếu nữ nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sĩ ca! Song thân tiểu muội không dừng lại, chúng ta cứ tiếp tục đi mãi hay sao?

Bây giờ Thiết Kỳ Sĩ mới mở miệng :

- Tại hạ mà không kiểm thấy lệnh thư thì đi mãi tới chân trời góc biển cũng phải theo, trừ phi lệnh tôn buông tha nàng.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Sĩ ca nên khoan tâm một chút, suốt ngày từ sáng đến tối chỉ buồn rười rượi chẳng nói năng gì, tất phải sinh bệnh.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ không sinh bệnh đâu, đồng thời cũng chẳng có câu gì mà nói.

Bỗng chàng nói tiếp :

- Chúng ta đi chậm quá! Cô nương có thể đi nhanh hơn được không.

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Tiểu muội sợ song thân cũng đi thông thả. Nếu chúng ta đi nhanh vượt lên trước thì thật hồng phúc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh tôn không đề ký hiệu ư?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Không. Nhị lão không dặn trước, tiểu muội cứ việc đi theo.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Vậy tại hạ cũng cứ theo ý cô nương mà đi.

Bạch y thiếu nữ bỗng cười nói :

- Văn cô nương của Sĩ ca ở Bắc Kinh chờ đợi Sĩ ca chắc nóng ruột lắm.

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Y cũng có bạn, việc gì mà nóng ruột?

Bạch y thiếu nữ hỏi :

- Sau này Sĩ ca định xử trí với Văn cô nương ra làm sao?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó còn tùy ý lệnh thư. Lệnh thư thu nạp y thì thu nạp, còn không muốn thì thôi. Tại hạ đối với cô như người bạn tốt, chứ chưa từng vượt qua tình hữu nghị.

Bạch y thiếu nữ cười hỏi :

- Nhưng trong lòng Văn cô nương e rằng không phải chỉ có tình hữu nghị mà thôi.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Cô nương cũng đừng quên Kim Giáp Vương Tử. Y đối với cô nương bằng một mối cảm tình chẳng kém gì Văn cô nương đối với tại hạ.

Bạch y thiếu nữ cười mát đáp :

- Nhưng tiểu muội không giống Văn cô nương là chẳng bao giờ tiếp cận y.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ và Văn cô nương cũng chỉ vì hoàn cảnh tạo nên.

Bạch y thiếu nữ hỏi :

- Gia thư vừa đến vừa gầy thật không xứng đáng với Sĩ ca mà sao Sĩ ca lại yêu y đến thế?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Mối chân tình của con người chỉ tỏ rõ trong lúc nguy cấp hay gặp tai nạn. Lệnh thư đã xả thân cứu mạng tại hạ là nàng có chân tình. Và lại tại hạ không lựa người theo tướng mạo.

Bạch y thiếu nữ thở dài nói :

- Tiểu muội cũng cực kỳ quan tâm đến Sĩ ca, lại cứu Sĩ ca ra khỏi con nguy hiểm ở Đông Bá hồ. Nhất là lúc đối phó với Lôi Hỏa Thần, tiểu muội cũng lo cho Sĩ ca gặp nguy hiểm, chẳng lẽ Sĩ ca lại không biết ư?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ chỉ nhận thấy cô nương dùng về lập trường chính phái trong võ lâm để giúp cho người võ lâm chính phái. Đồng thời Kim Giáp Vương Tử âm thầm luyện ái cô nương mà y lại là bằng hữu của tại hạ. Khi nào tại hạ lại dám nghĩ đến chuyện bất nghĩa?

Bạch y thiếu nữ gật đầu hỏi :

- Giả tỷ tiểu muội thực tình không ưa thích Kim Giáp Vương Tử mà chỉ luyện ái Sĩ ca thì sao?

Thiệt Kỳ Sĩ nghe nói nhăn nhó cười đáp :

- Con người ta do chữ duyên định mạng. Tạo vật đã bày ra như vậy là chứng minh tại hạ vô duyên với cô nương.

Bạch y thiếu nữ cười mát nói :

- Cái đó chưa chắc đâu. Giả tỷ tệ thư thư yêu cầu là tiểu muội chẳng tiếc gì hết. Nga Hoàng, Nữ Anh cùng hầu hạ vua Thuấn thì đã sao? Đồng thời nêu song thân không phản đối thử coi Sĩ ca có tránh được không?

Thiệt Kỳ Sĩ không ngờ cô dám nói câu này với mình thì ra cô lớn mật quá.

Bạch y thiếu nữ cười khanh khách giục :

- Sĩ ca tính sao thử nói nghe?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không nỡ cướp đoạt người yêu của Kim Giáp Vương Tử.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Thế là Sĩ ca không phản đối mà chỉ không muốn làm tổn thương tình bằng hữu. Cái đó dễ lắm. Tiểu muội giết phăng Kim Giáp Vương Tử để gã khỏi làm trở ngại.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Không! Cô đừng giết y, tại hạ chẳng có chút hảo cảm nào với cô hết.

Bạch y thiếu nữ cười rất tươi đáp :

- Thực ra tiểu muội cũng không cần giết y mà từ nay y chẳng còn lý do gì để theo dõi tiểu muội nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Y làm sao?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Đại ca bắt tất phải kinh hãi. Y vẫn yên lành, nhưng tiểu muội đã được nghe một tin tức.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi vặn :

- Tin tức gì?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Sư phụ y là Kim Giáp Thần vốn đối nghịch với gia phụ, nhưng lần này lão lại hỏi gia phụ cầu hôn cho đồ đệ.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Thế thì càng hay chứ sao?

Bạch y thiếu nữ nở nụ cười thần bí đáp :

- Nhưng họ không thành công.

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại hỏi :

- Tại sao vậy?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Tiểu muội không chịu.

Thiết Kỳ Sĩ cũng cười hỏi :

- Nhưng lệnh tôn nhận lời thì sao?

Bạch y thiếu nữ cười rõ đáp :

- Tiểu muội không giống thư thư. Chẳng những gia phụ và gia mẫu không quản cố được tiểu muội mà nhị lão lại do tiểu muội quản cố.

Thiết Kỳ Sĩ háng đặt nói :

- Thế là lệnh tôn rất bất công. Cùng là con gái mà sao lại đối xử kẻ hậu người bạc?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Sĩ ca đừng tức mình vội hãy nghe tiểu muội nói đã.

Thiết Kỳ Sĩ lại cất bước tiến về phía trước. Chẳng không quay đầu lại hỏi :

- Kim Giáp Thần về sau ra làm sao?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Tiểu muội không ưng dĩ nhiên song thân cũng không đồng ý. Kim Giáp Thần tức mình bỏ về. Nghe nói lão đến cầu hôn với con gái Cụ Phong Thần.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lần này chắc là thành công.

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Đúng rồi. Nói một câu là xong.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chỉ sợ Kim Giáp Vương Tử rất đau lòng.

Bạch y thiếu nữ làm mặt giận đáp :

- Tiểu muội đã bảo Sĩ ca coi người không tỉnh. Kim Giáp Vương Tử là một nhân vật không có chí quyết đoán. Bây giờ y là một tên nô bộc cho Cuồng Phong Thần Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cha vợ đùa chàng rể thành to tiếng

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài hỏi :

- Cuồng Phong Thần Nữ khinh mạn y lắm hay sao?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Một bên ngang ngạnh không chịu phục thiện, một người chỉ biết tuân theo mệnh lệnh thì không biến thành nô bộc sao được?

Trời tối rồi mà hai người đang đi vào giữa vùng núi non. Đừng nói chuyện tìm quán trọ, ngay một nông gia cũng chẳng có.

Kỳ Dao lướt tới bên Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đành tìm vào sơn động trú cho hết đêm.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Cô nương đi kiểm sơn động, tại hạ đi tìm chút dã vị để nướng ăn.

Bạch y thiếu nữ cười nói :

- Sĩ ca đi kiểm sơn động, để tiểu muội tìm dã vị cho.

Thiết Kỳ Sĩ tìm được một nơi sơn động rồi lượm cành cây đốt lửa lên vừa để sưởi ấm vừa để nướng thịt. Chẳng chờ lâu mới thấy Kỳ Dao công chúa xách hai con thỏ rừng về.

Quần áo nàng dính bùn bê bết làm dơ bẩn hết. Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương làm sao vậy?

Kỳ Dao công chúa đáp :

- Tiểu muội rượt hai con thỏ chạy vào đồng sinh lầy.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy đã thỏ rồi lắc đầu đáp :

- Cô ướt hết cả rồi làm sao chịu nổi? Toàn thân đầy bùn đất ngày mai đi đường càng không tiện.

Kỳ Dao công chúa đáp :

- Không sao. Tiểu muội cởi áo giặt sạch sẽ đem phơi nắng cho khô là lại đi được.

Cô nói nghe vẻ dễ ợt. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thâm :

- Cô dám cởi áo trước mặt ta nhưng ta không dám nhìn. Cô này thật không hiểu sự đời.

Kỳ Dao công chúa đưa thỏ cho Thiết Kỳ Sĩ rồi trở gót đi ra. Cô tới cửa động còn quay lại dặn :

- Sĩ ca nướng thỏ đi. Tiểu muội ra ngoài giặt áo.

Thiết Kỳ Sĩ nóng nảy đáp :

- Coi chừng nghe. Tuy đang đêm tối nhưng cũng phải phòng có người ngó thấy.

Kỳ Dao công chúa cười nói :

- Tiểu muội không cởi hết, bên trong hãy còn áo lót thì sợ gì?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Như vậy thì cũng bất nhả. Đồng thời hiện gần hết tháng chín sắp sang tháng mười, dù cô không sợ lạnh nhưng cũng chẳng nên mặc mỗi tấm áo lót. Bây giờ đành thế này vậy. Cô ở trong động sưởi lửa liệng quần áo ra cho tại hạ đi giặt. Tại hạ giặt xong rồi lại liệng vào. Có bao giờ con gái ra ngoài lại không đem theo bọc quần áo?

Kỳ Dao công chúa cười rất tươi đáp :

- Đem theo bọc áo rất là bất tiện.

Cô không chờ Thiết Kỳ Sĩ ra khỏi động lập tức cởi áo ngoài khiến cho Thiết Kỳ Sĩ phải quay mặt đi.

Kỳ Dao cười khanh khách hỏi :

- Sĩ ca! Sĩ ca là thư phụ, việc gì phải hiềm nghi.

Thiết Kỳ Sĩ coi nàng như đứa trẻ nít, không còn biết nói thế nào, thờ dãi hỏi :

- Trên đời làm gì có hạng thư phụ nhìn đi muội cởi áo?

Kỳ Dao cảm áo đưa đến trước mặt chàng nói :

- Được rồi! Chàng ngốc ơi! Đành phiền chàng ngốc vậy. Trên đời cũng chẳng làm gì có thư phụ giặt áo cho di muội.

Thiết Kỳ Sĩ xoay tay lại cảm áo rồi hấp tấp đi liền. Chàng cảm thấy Kỳ Dao công chúa đối với mình càng ngày càng thân mật, khó mà đề phòng cho xiết được.

Chàng dòm khỏi động chừng nửa dặm mới tìm được khe nước. Đây là lần đầu tiên chàng giặt áo, mất hàng giờ mới giặt sạch. Chàng không dám về động ngay, lượn cảnh khô bật lửa đốt lên ở bên khe suối để phơi áo. Sang canh hai chàng mới chạy về động.

Đến cửa chàng không dám xông xộc đi vào, đứng ngoài lớn tiếng hô :

- Kỳ Dao! Áo đã đem về đây.

Dứt lời chàng liệng áo vào trong động.

Trong động vẫn còn ánh lửa, nhưng chàng không nghe thấy Kỳ Dao đáp lại. Chàng rất lấy làm kỳ lạ tự hỏi :

- Chắc cô này còn muốn giờ trò trên chộc mình?

Thiết Kỳ Sĩ chờ một lúc nữa vẫn chẳng thấy hồi âm liền lớn tiếng hô :

- Kỳ Dao! Mặc áo xong chưa?

Thiết Kỳ Sĩ vẫn chẳng thấy động tĩnh gì sinh dạ hoài nghi, chàng không sao được đành đi vào.

Tới bên đồng lửa, Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy Kỳ Dao công chúa nằm kènh một bên. Chàng bỏ vĩa chạy lại gần la gọi :

- Kỳ Dao! Kỳ Dao! Cô làm sao vậy?

Kỳ Dao mặc áo lót mỏng như cánh ve sâu. Tầm thân lồ lộ, mập mạp, thấp thoáng hiện ra dưới ánh lửa.

Thiết Kỳ Sĩ không dám đụng vào người cô. Chàng luống cuống lại lớn tiếng hô :

- Kỳ Dao! Kỳ Dao! Cô làm sao vậy?

Chàng gọi luôn mấy câu, Kỳ Dao vẫn không đáp lại, tựa hồ cô đang ngủ say. Ngực cô vẫn phập phồng.

Đột nhiên một ý niệm nổi lên trong đầu óc Thiết Kỳ Sĩ.

Chàng không tự hiềm nữa, vội cúi xuống đưa tay ra sờ.

Lạ thay! Trong mình Kỳ Dao chẳng có gì khác lạ. Giữa lúc ấy Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy trong tay cô cầm một vật tròn tròn màu đỏ, tựa hồ một trái cây. Chàng vội lấy ra nhìn kỹ thì đúng là một quả không hiểu tên là gì. Trái cây tròn trĩnh, đỏ hồng, mùi thơm ngào ngạt.

Chàng tỉnh ngộ tự nói một mình :

- Cô này đã ăn trái cây. Tuy nó không độc nhưng làm cho người say sưa.

Kỳ Dao mặt đẹp như hoa, ánh lửa chiếu vào càng đỏ hồng tươi đẹp khiến người ta phải rạo rức trong lòng.

Thiết Kỳ Sĩ đã hiểu rõ điểm này, chàng lăm bắm :

- Cô à bị trái cây kỳ lạ làm cho say mềm mà ngã lăn ra.

Chàng là nhân vật võ công cao thâm, không sợ thuốc độc, thuốc mê thông thường. Kỳ Dao ăn trái cây bị say rồi ngã ra thì hiển nhiên là vật hi hữu.

Thiết Kỳ Sĩ bất đắc dĩ đi bồng cô lên để ngồi tựa vào vách động. Chàng than thầm :

- Mình đã không dám tiếp cận y, ai ngờ lại gặp chuyện kỳ quái này?

Bây giờ còn biết làm sao được? Chàng đành kiểm tra lại khắp mình cô cũng chẳng có gì. Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, bước lui rồi lại bước tới mà không tìm ra được biện pháp nào để giải cứu cô hồi tỉnh.

Đêm đã sang canh tư, chàng vẫn chưa nghĩ được cách giải cứu. Đồng lửa đã gần tàn, chàng ra ngoài ngồi lượm một bó cành khô lớn đem vào đốt cho lửa cháy to.

Ngon lửa vừa bốc lên, bỗng thấy Kỳ Dao cử động. Thiết Kỳ Sĩ mừng quá vội gọi rồi rít :

- Kỳ Dao! Kỳ Dao! Cô tỉnh lại rồi ư?

Kỳ Dao cử động tứ chi, vươn vai một cái rồi mở mắt ra hỏi :

- Sĩ ca! Chuyện gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ lên giọng oán trách :

- Cô ăn phải trái cây gì để đến nỗi lăn ra bất tỉnh nhân sự?

Kỳ Dao dường như sức nhớ tới điều chi, nhảy bổ lên hỏi :

- Trái cây còn không?

Thiết Kỳ Sĩ lượm trái cây bên mình cô lên hỏi :

- Có phải cái này không?

Kỳ Dao cầm lấy coi, bỗng cô cười khanh khách đáp :

- Lúc đó tiểu muội coi lầm. Té ra đây là Tiên mộng thực.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiên mộng thực là cái gì?

Kỳ Dao cười đáp :

- Tiên mộng thực cũng là tiên quả. Tiểu muội kiếm được ở sau động. Phải rồi! Nó có bảy trái, nên còn có tên là Thất tiên quả. Người ăn vào giữ được dung nhan vĩnh viễn không già, nhưng chỉ thích hợp với nữ nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vậy cô đã ra sau động hay sao?

Kỳ Dao bĩu môi nói :

- Ai bảo Sĩ ca đi giặt áo mãi không về? Tiểu muội nướng thỏ chín kỹ rồi buồn quá, ra ngoài chạy quanh một lúc, không ngờ gặp trái cây này ở hậu động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trái cây này làm cho người ta say sưa ư?

Kỳ Dao đáp :

- Đúng rồi. Ăn vào là người say sưa lẫn ra, thuốc nào cũng không giải được. Nhưng tiểu muội tỉnh mau quá, bây giờ là bao giờ?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta đã ra ngoài coi sao, đại khái hết canh tư.

Kỳ Dao cười nói :

- Công phu của tiểu muội lại tiến bộ hơn nữa. Không thì chẳng thể nào tỉnh lại mau thế được.Ồ! Còn một trái nữa dành cho Văn muội muội cũng hay.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lại không cho thư thư cô?

Kỳ Dao ngờ ngác một chút rồi cười đáp :

- Không cho y vì y là một vị cô nương đen đui, chẳng có dung nhan gì đáng kể.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng hỏi :

- Thư thư không đẹp làm cho cô chán y?

Kỳ Dao cười đáp :

- Tiểu muội không chán ghét y. Y không xinh đẹp là sự thực.

Thiết Kỳ Sĩ xoay lưng lại giúp cô :

- Mặc áo vào đi! Để thế này người ta ngó thấy sẽ bảo cô là Thổ Hành Yêu Cơ.

Kỳ Dao công chúa thấy chàng không cao hứng, vẫn cười nói :

- Trừ Sĩ ca, chẳng ai nhìn thấy cả. Kẻ nào sấn vào đây dòm ngó, tiểu muội quyết liều mạng với hắn.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Kỳ Dao! Cô thay đổi quá nhiều, biến thành người khác rồi.

Kỳ Dao công chúa cười đáp :

- Tiểu muội chẳng thay đổi gì hết. Có đổi thay chăng nữa thì cũng chỉ ở trước mặt Sĩ ca thôi.

Cô mặc áo xong bỗng “ùa” một tiếng, nói :

- Sĩ ca! Trách nào Sĩ ca đi lâu không về, thì ra Sĩ ca đã hơ áo cho khô ở ngoài rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thịt thỏ đâu cả?

Kỳ Dao kinh hãi la lên :

- Hồng bát! Lúc tiểu muội say nằm lăn ra, chắc thịt thỏ cháy hết sạch rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nhăn nhó cười nói :

- Ngoài động đã tờ mờ. Chắc trời sắp sáng. Chúng ta lên đường quách.

Kỳ Dao cười đáp :

- Bữa nay đi lẹ một chút để đến tối về tới nhà song thân tiểu muội.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Cô đã biết chỗ ở của lệnh tôn, sao không đi sớm mấy bữa?

Kỳ Dao nở nụ cười thần bí đáp :

- Sĩ ca đừng hỏi nữa. Tiểu muội đã có kế hoạch.

Thiết Kỳ Sĩ không hiểu cô giờ trò gì đành nhắm mắt đi theo. Ngõ đầu vừa ra khỏi động. Kỳ Dao thi triển khinh công vọt đi nhanh như biến. Cô quay đầu lại cười hỏi :

- Chúng ta phải đến Lữ Lương sơn trước lúc hoàng hôn.

Thiết Kỳ Sĩ đọc đường tính toán cách đối đáp với Hải Thần.

Hai người chạy suốt ngày, bất giác trời gần tối. Kỳ Dao đứng ở cửa hang nói :

- Sĩ ca! Sĩ ca hãy ngồi chờ ở đây, tiểu muội vào hang trước xem sao rồi hãy trở ra đón.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh tôn trú chân ở trong hang này thật ư?

Kỳ Dao đáp :

- Gia phụ cùng gia mẫu mỗi khi qua Lữ Lương sơn đều dừng lại mấy ngày vì trong hang có một vị hảo hữu của gia phụ ẩn cư.

Thiết Kỳ Sĩ giục :

- Vậy cô đi mau rồi trở ra.

Kỳ Dao đi rồi, Thiết Kỳ Sĩ không ngồi yên được, trong lòng nóng nảy bồn chồn. Chẳng còn hồi hộp, vì sau khi diện kiến Hải Thần không biết hậu quả ra sao.

Kỳ Dao đi chừng nửa giờ mới trở ra. Cô vừa ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đã lớn tiếng hô :

- Sĩ ca! Thư thư về Hải cung rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói lạnh cả nửa người, ra chiều tức giận hỏi :

- Chắc lại lệnh tôn bức bách y phải về nhà chứ gì?

Kỳ Dao thấy chàng mắt lộ hàn quang không khỏi nghĩ thầm :

- Y đối với con người vừa đen vừa xấu óm không ngờ lại chung tình đến thế!

Cô vội nói :

- Sĩ ca đừng nóng nảy. Thư thư còn trở lại đây. Y về nhà vì có việc mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta không tin! Mau dẫn ta vào bái kiến lệnh song thân.

Kỳ Dao dẫn chàng vào trong hang. Chẳng bao lâu phía trước hiện ra một tòa lầu trúc. Trong lầu ánh đèn lọt ra ngoài, coi địa thế căn nhà dường như không nhỏ hẹp.

Vừa đến trước đậu cây, bỗng nghe bên trong có thanh âm khàn khàn cất lên hỏi :

- Kỳ nhi! Y có đến không?

Kỳ Dao cất tiếng đáp :

- Gia gia! Y đã đến rồi đó.

Lại nghe thanh âm khàn khàn đầy vẻ gay gắt cất lên :

- Gã thật là lớn mật, đã khinh khi con gái ta mà còn dám vào chạm trán ta.

Thiết Kỳ Sĩ nghe giọng nói biết là rắc rối, nhưng chàng đánh bạo rảo bước tiến vào, đồng dạc hô :

- Lão tiền bối! Văn bối là Thiết Kỳ Sĩ đến vấn an.

Thanh âm khàn khàn buông thông.

- Vào đây!

Chàng vào nhà thấy hai vợ chồng lão già ngồi chính giữa. Lão ông vẻ mặt nghiêm nghị, lão bà lại đặc biệt hiền lành. Chàng tiến lên thi lễ nói :

- Văn bối là Thiết Kỳ Sĩ xin bái kiến.

Lão đầu từ xua tay đáp :

- Miễn đi! Mời công tử ngồi xuống đó.

Thiết Kỳ Sĩ vẫn đứng, đồng dạc nói :

- Văn bối mong được gặp lệnh ái là Bích Dao công chúa.

Lão già lắc đầu đáp :

- Tiểu nữ đã về Hải cung rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối bức bách y về nhà?

Hải Thần đứng phắt dậy hỏi lại :

- Bích nhi là con gái lão phu. Bức bách hay không bức bách thì can gì đến công tử?

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Người nhi nữ ở trên chốn giang hồ có quyền tự chủ về việc chung thân của mình. Bích Dao đã yêu văn bối bằng mối tình thâm thiết, văn bối cũng coi nàng là người bạn sinh tử. Bọn văn bối phải giao hợp là vì chuyện bất đắc dĩ, chứ chẳng phải chuyện cầu thả tục tằn. Văn bối tin rằng tiền bối biết rõ nội tình.

Hải Thần nói :

- Tiểu nữ là chủ nhân tương lai của Hải cung. Số mạng y khắc phu bất lợi cho mình, nên lão phu không thuận gả chồng.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười rộ đáp :

- Tiền bối là một bậc kỳ nhân ít có trong võ lâm, ai ngờ còn mê tín môn học tinh tướng. Như vậy là bất trí. Văn bối tình nguyện chết vì Bích Dao. Còn việc y thừa kế ngôi cao ở chốn Hải cung, văn bối quyết không phản đối.

Bà già đứng lên cười nói :

- Hai vị một già một trẻ hãy bình tĩnh lại. Chàng trẻ tuổi kia! Lão thân có một kế lưỡng toàn, chưa hiểu chàng có thuận không?

Thiết Kỳ Sĩ lại thi lễ kính cẩn đáp :

- Văn bối xin tuân lời chỉ giáo của lão nương.

Lão bà bà nói :

- Bích Dao không thể lấy chồng là do luật lệ của Hải cung ấn định. Lão thân xem chừng chàng tha thiết yêu y. Nếu chàng muốn thấy mặt y lâu dài thì chỉ có một biện pháp...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Xin lão nhân gia cho nghe, phải dùng biện pháp nào để văn bối được trường cửu ở với Bích Dao.

Lão bà bà đáp :

- Thứ nữ của lão thân là Kỳ nhi đem gả cho chàng để thay cho Bích Dao được không? Có thể thì chàng mới được vĩnh viễn nhìn mặt Bích nhi.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Không xong. Văn bối quyết không bỏ Bích Dao.

Lão già gầm lên :

- Người đứng là một thằng lòi không biết gì. Bích nhi vừa đen vừa ốm, đẹp tốt gì đâu? Kỳ nhi đẹp như thiên tiên thì người lại cự tuyệt.

Thiết Kỳ Sĩ cũng lớn tiếng :

- Tiền bối cho văn bối là hạng người nào?

Hải Thần gầm lên :

- Cút ngay!

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên trở gót. Chàng quay lại nói :

- Văn bối mà không nể mặt Bích muội thì đêm nay quyết sinh tử với lão.

Bích Dao là bạn chung thân. Văn bối phải tới Hải cung. Kẻ nào cản trở là phải đổ máu.

Hải Thần nhảy chồm lên hỏi :

- Đạo hạnh người được bao nhiêu mà dám ăn nói ngông cuồng?

Thiết Kỳ Sĩ xoay mình lại đứng yên cười nhạt đáp :

- Biết mình biết người mới đánh đâu thắng đó. Lão nhân gia tuy ngang hàng với gia sư, nhưng chính gia sư chưa phải là đối thủ của văn bối. Nếu lão nhân gia không tin thì thử chứng nghiệm mấy chiêu coi.

Hải Thần cười rộ nói :

- Giỏi lắm! Phụng Hoàng thần dạy được đồ đệ giỏi hơn mình. Lão phu không tin đâu. Kỳ nhi! Lấy Hải Thần kiếm cho gia gia.

Kỳ Dao vẫn đứng trước cửa theo dõi. Cô rất lấy làm kỳ lạ nhưng không nóng nảy mà cũng không khuyên giải. Cô nghe phụ thân bảo lấy kiếm mà không nhúc nhích.

Đột nhiên phía trước nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Lão Hải quý! Không tin thì cũng phải tin. Lão hoạt đầu này chứng thực không phải là đối thủ của tiểu hoạt đầu.

Tiếng nói vừa dứt, một vật cổ quái từ cửa sau bước ra.

Thiết Kỳ Sĩ vừa ngó thấy giật mình kinh hãi hô :

- Sư phó!

Lão già cười ha hả nói :

- Tiểu hoạt đầu! Cha mẹ chúng yêu cầu ngươi như thế là đủ rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Sư phó bảo sao?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cầu Ô Thước ba người chung bác

Người mới vào chính là Phụng Hoàng Thần. Lão cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Sao ngươi không mau mau làm lễ bái kiến nhạc phụ và nhạc mẫu đi.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý vội nhảy xổ lại lạy phục xuống trước vợ chồng Hải Thần nói :

- Văn bối ngu muội, mạo phạm hai vị đại nhân, cam bẻ chịu tội.

Hải Thần đổi giận làm vui. Lão cũng cười hô hô nói :

- Tiểu tử! Ngươi thật tình yêu đứa con gái vừa đen vừa xấu của ta, nhưng ta không tin.

Phụng Hoàng Thần cả cười nói ngay :

- Ta đã bảo với lão Hải quý là tên tiểu hoạt đầu của ta không phải người chỉ trọng bề ngoài. Bây giờ vợ chồng nhà lão đã thử thách rồi.

Hải Mẫu thở dài nói :

- Kỳ nhi quả có con mắt tinh đời. Y coi người không lầm.

Hải Mẫu nói vậy là có nguyên nhân, nhưng Thiết Kỳ Sĩ vẫn chưa nghe ra.

Chàng nhất tâm muốn gặp Bích Dao ngay, liền đứng dậy quay lại bảo Kỳ Dao đưa đi, nhưng không thấy cô đâu nữa.

Hải Mẫu thấy chàng nhìn ngang nhìn ngửa liền cười nói :

- Sĩ nhi! Ngươi đồng thời phải giải quyết cả việc này mới xong.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Lão nhân gia bảo việc gì?

Hải Mẫu đáp :

- Cả đối với Văn Đế Đế ngươi cũng không được vô tình.

Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Văn bối mười phần chắc đến tám Văn Bách Vạn là một người trong bọn cừu nhân của văn bối.

Hải Mẫu lắc đầu đáp :

- Người lầm rồi. Văn Bách Vạn không phải họ Văn đâu. Lão họ Điều tên là Thế Kiệt. Văn Đế Đế mới chính là họ Văn. Điều Thế Kiệt chẳng những không phải là phụ thân Văn Đế Đế mà trái lại hắn còn giết cả nhà thị.

Thiết Kỳ Sĩ xiết cổ kinh nghi hỏi :

- Sao lão nhân gia lại biết rõ vụ này đến thế?

Hải Thần xen vào :

- Mẫu thân của Đé Đé là đường muối của nhạc mẫu nguoi. Điều Thế Kiệt không hiểu rõ tình hình, hấn giết cả nhà Đé Đé rồi đem thị chạy đi, khi đó thị mới một tuổi. Hấn lấy hết tài sản của Văn gia rồi đổi thành họ Văn và nhận Đé Đé làm con ruột.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Phải rồi! Đé Đé đã nói sư phó của y sai y về nhà tìm kiếm vật gì đó.

Hải Mẫu hỏi :

- Sĩ nhi có biết sư phó của y là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Đé Đé đã bảo văn bối là không biết lai lịch của sư phó.

Hải Mẫu cười nói :

- Chính lão thân đây là sư phó của y.

Thiết Kỳ Sĩ lại giật mình kinh hãi hỏi :

- Chuyện này thật thế ư?

Hải Mẫu đáp :

- Lão thân đem thị từ nhà Điều Thế Kiệt về dạy võ nghệ. Khi ấy lão thân cũng chưa hiểu rõ hấn giết cả nhà đường muối mà chỉ nghĩ ngờ thôi nên phái Đé Đé về nhà tìm một bản bí lục. Đó là bí lục của phụ thân Văn Đé Đé. Hiện nay lão thân đã tìm thấy ở Điều gia rồi nên nhất thiết mọi việc đều rõ trắng đen.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đến nay Văn Đé Đé vẫn chưa biết rõ.

Hải Mẫu cười đáp :

- Kỳ nhi vì sao mà chậm đưa nguoi về đây? Đó là muốn thử nguoi có vì mỹ sắc mà thay đổi lòng dạ không? Một mặt y còn chờ lão thần về kinh đô đón Đé Đé.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng nói :

- Té ra vụ này tiểu tể chẳng hiểu gì hết.

Phụng Hoàng Thần ngồi bên cười rộ nói :

- Tiểu tử! Bình sinh nguoi quý kẻ đa đoan mà phen này bị mắc bẫy khá trầm trọng.

Thiết Kỳ Sĩ toét miệng ra đáp :

- Lão hoạt đầu! Lão nhân gia phải coi chừng. Chuyện này chính lão nhân gia cũng dính một phần vào đó.

Phụng Hoàng Thần la lên :

- Hôm qua lão nhân gia mới được họ mời đến.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi Hải Mẫu :

- Có phải Bích Dao ở trong nhà không? Tiểu tể nóng được gặp y.

Hải Mẫu cười hỏi lại :

- Nguoi có chịu Văn Đé Đé chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vụ này để Bích Dao tác chủ.

Hải Mẫu gật đầu nói :

- Hải tử quả là người khá thật, vẫn giữ thủy chung duy nhất. Lão thân rất lấy làm vui dạ. Hay lắm! Ngươi đi đi. Đé Đé cũng ở trong đó.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy cáo từ lui vào hậu thất. Chàng đi qua mấy lần cửa đến một căn phòng có hai thiếu nữ ngồi đó. Một cô đứng là Bích Dao công chúa. Bên cạnh là Văn Đé Đé. Hai cô đang nói chuyện với nhau.

Thiết Kỳ Sĩ rảo bước vào la lên :

- Các cô đều mạnh giỏi, chỉ có ta là cực thôi.

Văn Đé Đé cười khanh khách nói :

- Ai bảo Sĩ ca kém thông minh?

Thiết Kỳ Sĩ ngồi xuống cười nói :

- Trách là trách con nha đầu Kỳ Dao. Thị không để lộ một chút sơ hở nào cả.

Bích Dao cười hỏi :

- Sĩ ca có chịu Văn muội không?

Thiết Kỳ Sĩ thè lưỡi ra đáp :

- Con nha đầu này cũng đáo để. Ta thật bị y làm đủ tội.

Bích Dao công chúa lắc đầu một cái tức giận hỏi :

- Sĩ ca không cần tiểu muội nữa chăng?

Thiết Kỳ Sĩ trước mặt hoa lên. Bích Dao công chúa trước mặt chàng chính là Kỳ Dao công chúa. Chàng nhảy bổ lên hỏi :

- Kỳ Dao! Ngươi dám mạo xưng thư thư ư?

Văn Đé Đé vỗ tay cười nói :

- Sĩ ca! Ca ca còn chưa hiểu ư?

Thiết Kỳ Sĩ tức mình nói :

- Đé Đé! Cả cô cũng học thói hư của y chăng?

Kỳ Dao công chúa lặn ra giường mà cười, nhưng miệng vẫn gất gông kêu đau.

Giữa lúc ấy Hải Mẫu, Hải Thần và Phụng Hoàng Thần tiến vào. Lại nghe Hải Mẫu nhìn Kỳ Dao quát :

- Kỳ nhi! Sao ngươi còn chọc y hoài?

Mụ quay lại bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ nh! Ngươi cũng ngốc lắm! Lão thân làm gì có hai gái? Bích Dao cũng là Kỳ Dao mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ vẫn không tin quay lại nhìn sư phó ngờ ngẩn xuất thần.

Phụng Hoàng Thần thấy ái đồ bữa nay ngờ ngác cũng lấy làm khoan khoái cười rộ nói :

- Tiểu hoạt đầu! Kỳ nhi mình mang kỳ công “Thương Lăng Vạn Biến” y có thể biến thành ông già trăm tuổi hay hóa ra đứa con nít lên ba cũng được, há phải chỉ biến thành một con lợn. Có điều bản tính thị không thích biến đổi chân tướng. Vì lần này sợ ngươi ở trong kinh xảy chuyện thất thổ nên biến thành cô gái đen đui để kề cận ngươi.

Thiết Kỳ Sĩ bâng khuâng như kẻ mất đồ. Chàng xoay mình đi ra ngoài.

Hải Mẫu nhìn bóng sau lưng chàng mất hút rồi, bất giác nhìn Phụng Hoàng Thần nói :

- Dường như Sĩ nhi chỉ luyện ái đứa con gái đen đui do Kỳ nhi hóa trang.

Phụng Hoàng Thần nhìn Kỳ Dao nói :

- Con nha đầu kia! Sao không xin lỗi gì cả. Ngươi phải coi chừng gã hận ngươi đến chết.

Kỳ Dao nhìn Văn Đế Đế nói :

- Muội tử! Ngươi cùng đi với ta!

Văn Đế Đế đáp :

- Không! Y nổi nóng rồi, đừng đi vội. Lát nữa một mình Kỳ thư đi thôi.

Kỳ Dao không yên dạ, một mình chạy theo ra ngoài bờ đậu vẫn chẳng thấy bóng Thiết Kỳ Sĩ đâu, nàng không khỏi kinh hãi hấp tấp chạy đi.

Quanh đây chẳng thấy bóng người. Kỳ Dao lại không dám la gọi. Nàng tung mình vọt về phía rừng rậm mé bắc.

Trong rừng có dòng suối chảy từ từ, khắp nơi đầy hoa nở. Thiết Kỳ Sĩ hai tay chấp đũa sau lưng ngẩng đầu trong chiều trời dường như hồi tưởng lại việc dĩ vãng.

Kỳ Dao thấy thể nhẹ nhàng đến sau lưng chàng khẽ gọi :

- Sĩ ca! Sĩ ca buồn tiểu muội thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ chẳng nói năng gì vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Kỳ Dao thở dài nói :

- Nếu tiểu muội biết sớm chàng là người thủy chung như nhất thì đã không biến thành cô gái đen đui để ngày nay phải hối hận.

Nàng nói cơ hồ phát khóc, thanh âm đầy vẻ ghen ngào.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nói :

- Kỳ nhi! Ta không buồn bức Kỳ muội, ta chỉ nhớ tới lúc Kỳ muội biến thành cô gái đen đui mà rất ôn hòa. Bận lữ chung thân của ta chính là loại người như vậy.

Kỳ Dao nhảy xổ lại ôm lấy chàng nói :

- Sĩ ca! Bản thân tiểu muội cũng thế. Tiểu muội không biến tâm được.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài đáp :

- Ta đã biết rõ Kỳ muội là người thế nào, nhưng trái tim ta tựa hồ còn nghe tiếng than khóc của người thiếu nữ đen đui Bích Dao. Dường nàng nói vọng vào tai ta là ta đã ruồng bỏ nàng.

Kỳ Dao cảm động nói :

- Sĩ ca quả là người chân chính. Bây giờ làm thế này được chăng? Tiểu muội luôn luôn xuất hiện với bộ mặt xấu xí để Sĩ ca vĩnh viễn nhìn mãi.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào đáp :

- Không cần. Ấn tượng nàng có một điểm làm cho ta giải thoát.

Kỳ Dao vội hỏi :

- Điểm nào?

Thiết Kỳ Sĩ dậm chân đáp :

- Đó là một điểm rất chân thực, nói ra không sợ nàng cười khi ta lại ôm nàng..

Chàng không nói nữa. Kỳ Dao hiểu ý mỉm cười nhẹ nhàng nói :

- Lúc đó Sĩ ca mới biết hai chị em chỉ là một người.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Vì mỗi bộ phận trong mình Kỳ muội ta đều có ấn tượng rất sâu xa. Tỷ như trên ngực Kỳ muội có nốt ruồi, cặp giò đều đặn. Những động tác cùng thanh âm nhỏ nhẹ.

Kỳ Dao rất khoan khoái khẽ nói :

- Chỉ một bữa mà Kỳ ca đã nhớ nhiều thế. Sĩ ca là một con quỷ phong lưu.

Chàng nghe nàng nói tới đây càng ôm chặt hơn, cả mừng đáp :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Hôm ấy Kỳ muội cũng mắng ta là con quỷ phong lưu.

Kỳ Dao không ngờ cả câu mình mắng đùa mà chàng cũng nhớ. Bất giác nàng ôm chặt Thiết Kỳ Sĩ mà hôn lấy hôn để.

Lâu lắm hai người mới buông tay ra. Kỳ Dao thở lên hồng hộc.

Thiết Kỳ Sĩ dắt tay nàng đi bên bờ suối. Hai người cùng say sưa trong buổi trăng mật.

Lát sau Kỳ Dao bỗng hỏi :

- Về vụ Văn muội, Sĩ ca đã ứng chịu trước gia mẫu rồi phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta đã nói đề Kỳ muội tác chủ. Bây giờ ta biết rõ thân thế y rồi, không còn điều gì ngăn trở nữa.

Kỳ Dao gật đầu nói :

- Nếu tiểu muội tác chủ thì lúc trở về sẽ cho y hay đề y khỏi nao núng trong lòng.

Hai người về căn nhà trúc. Bỗng thấy Văn Đế Đế ra đón nói :

- Kỳ thư! Lão nhân gia đi cả rồi.

Kỳ Dao sững sờ hỏi :

- Ô hay! Đang đêm mà các vị cũng đi ư? Đi đâu vậy?

Văn Đế Đế đáp :

- Dường như có việc gấp. Không hiểu các vị đi đâu chỉ dặn bảo chúng ta sáng mai nhằm phía Tây mà tiến.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên nói :

- Hồng bát! Ta có việc muốn hỏi lão hoạt đầu... không ngờ chưa sáng lão đã bỏ đi rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Việc gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gia sư gửi sư ca đem cảm nang đến cho ta và dặn khi qua Tây Vực mới được mở coi. Ta muốn hỏi thẳng lão nhân gia vì nguyên nhân gì?

Kỳ Dao nói :

- Đã qui định rõ địa điểm mở cảm nang hà tất Sĩ ca còn hỏi làm gì?

Văn Đế Đế nói :

- Chủ nhân cũng đi rồi, nơi đây chỉ có ba chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đế Đế! Văn muội cùng Kỳ thư đi làm chút gì ăn. Ta đói lắm rồi.

Kỳ Dao cười đáp :

- Vậy Sĩ ca ra ngồi chờ ngoài khách sảnh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kỳ muội đã đưa Tiên mộng thực cho Văn Đế Đế ăn chưa?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội đã đưa cho cô chị đen thui rồi. Sĩ ca đã dặn thế kia mà!

Thiệt Kỳ Sĩ vung chưởng đánh vào đít nàng, miệng thóa mạ :

- Ta không đánh thì Kỳ muội còn nói điều.

Kỳ Dao bị đòn “ô” lên một tiếng rồi cười khanh khách nói :

- Thế là Sĩ ca đánh thư thư.

Nàng vừa nói vừa kéo Đế Đế chạy đi như gió.

Hai người vào nhà sau làm một mâm thịnh soạn lại có cả hồ rượu ngon nữa.

Văn Đế Đế hỏi :

- Kỳ thư! Sĩ ca không uống rượu. Thư thư chuẩn bị làm gì cho mắt công?

Kỳ Dao mỉm cười đáp :

- Đêm nay y không uống không được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao vậy?

Kỳ Dao đáp :

- Vì đêm này là ngày lành của muội tử.

Văn Đế Đế kinh hãi la lên :

- Thư thư điên rồi sao?

Kỳ Dao ghé vào tai cô nói nhỏ :

- Gia gia và sư phó y đã làm chủ mà muội tử không có ý kiến gì ư?

Văn Đế Đế cúi gầm mặt xuống. Nàng then quá mặt đỏ bừng.

Kỳ Dao lại gần cô khẽ hỏi :

- Văn muội! Văn muội không đồng ý chẳng?

Văn Đế Đế càng then hơn hồi lâu mới nói :

- Sao lại phải ngay đêm nay?

Kỳ Dao đáp :

- Giang hồ nhi nữ cần gì phải lựa chọn ngày tháng. Đồng thời nơi đây rất thích hợp. Ta tưởng sau này khó lòng gặp được cơ hội tốt như bữa nay.

Văn Đế Đế cắn môi then thùng nói nhỏ :

- Thư thư ơi! Tiểu muội hoang mang lắm.

Kỳ Dao cười mát hỏi :

- Làm sao mà hoang mang?

Văn Đế Đế nói lí nhí như tiếng muỗi :

- Tiểu muội biết hoa đậu khấu đến ngày thì phải nở, nhưng vẫn sợ bướm ong là loi. Tiểu muội không hoang mang sao được.

Kỳ Dao ghé vào tai khẽ nói :

- Muội từ! Hoa thơm phong nhụy e mưa gió, trái độ xuân phong ý đậm đà.

Thư thư đã trải qua rồi.

Đoạn nàng cười nhẹ một tiếng kéo Văn Đế Đế vào phòng bày rượu. Nàng chạy ra ngoài hô :

- Sĩ ca! Chuẩn bị xong rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe thanh âm đã hiểu rõ cách sắp đặt liền hỏi :

- Ở đâu? Sao không đem ra ngoài này mà ăn?

Kỳ Dao cười nói :

- Bên ngoài gió lớn rượu thịt mau nguội.

Nàng đẩy Thiết Kỳ Sĩ vào phòng, xoay tay khéo cửa lại rồi cười khanh khách nói :

- Cung hỷ!

Thiết Kỳ Sĩ thấy Kỳ Dao khép cửa lại nói “cung hỷ” liền nhìn Đế Đế thấy cô bên lên biết ngay là chuyện gì rồi.

Kỳ Dao quả là một vị nữ trượng phu. Nàng chẳng ghen tuông chút nào mà còn cầm kiếm nhảy ra đi tuần xung quanh căn nhà trúc chỉ sợ có người đến quấy nhiễu.

Phương đông vừa hừng sáng, Văn Đế Đế ở trong phòng đi ra. Bây giờ Kỳ Dao mới yên dạ. Nàng đi vào nhà hỏi Đế Đế :

- Phong lưu quý còn chưa dậy ư?

Văn Đế Đế mỉm cười gật đầu đáp :

- Thư thư ơi! Thư thư làm hại tiểu muội rồi.

Kỳ Dao vừa cười vừa mắng yêu :

- Ta canh suốt đêm mà con a đầu còn trách oán. Mau đi làm cơm. Các người uống rượu còn ta chẳng được miếng gì.

Văn Đế Đế toét miệng ra đáp :

- Đêm nay thư thư bồi tiếp y. Tiểu muội tình nguyện canh gác bên ngoài.

Kỳ Dao cười khanh khách đáp :

- Cô đầu mới phải ba đêm liền. Luật lệ là như vậy.

Văn Đế Đế phụng phịu nói :

- Không. Từ nay chúng ta phải luân phiên chịu đựng. Không thì tiểu muội chẳng nghe đâu.

Cô nói rồi lon lon chạy xuống bếp. Kỳ Dao đi sau làm bộ quý nhất.

Thiết Kỳ Sĩ mãi đến lúc cơm canh dọn lên mới trở dậy. Kỳ Dao vừa cười vừa mắng đùa :

- Con quý đại lân! Bữa nay có đi không?

Thiết Kỳ Sĩ vron vai ngập dài luôn mấy cái ậm ừ đáp :

- Nơi đây hay quá. Ta còn muốn ở lại mấy ngày.

Kỳ Dao bên lên đáp :

- Không biết thẹn! Sĩ ca ở lại đây một mình. Tiểu muội đưa Đế Đế đi.

Thiết Kỳ Sĩ liền thanh nói :

- Được rồi! Được rồi! Đi thi đi cả. Từ này ta không ở đâu một mình.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bạc muôn lạng nhử mỗi Hắc đạo

Văn Đế Đế đứng ở đằng sau cũng lên tiếng :

- Các vị mau rửa mặt chải đầu đi! Com canh dọn lên bàn rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao cười mát nói :

- Bà này ghê gớm thật! Tân nương từ ba ngày mới phải xuống bếp. Đây mới được một ngày mà bà đã bảo y đi làm ăn rồi.

Kỳ Dao cười đáp :

- Nếu Sĩ ca thương hương tiếc ngọc thì từ nay đi mà làm lấy, thử xem ta và Văn muội có biết hưởng thụ không?

Thiết Kỳ Sĩ thè lưỡi ra nói :

- Thế thì đề các cô ăn com sống.

Kỳ Dao đáp :

- Com sống cũng được.

Nhưng nàng vẫn chau chực chàng chải đầu rồi mới cùng vào ngồi ăn com sáng.

Bữa com này ba người ngồi ăn uống ngon lành. Mãi đến lúc mặt trời lên ba ngũ mới thượng lộ.

Lúc ra cửa, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Chúng ta đi rồi thì nhà đây để cho ai?

Kỳ Dao đáp :

- Ngoài hang đã có người trông coi. Hà tất Sĩ ca phải bận tâm?

Trên đường đi, Kỳ Dao và Văn Đế Đế ép hai bên Thiết Kỳ Sĩ, có lúc thì thâm với nhau, có lúc cao hứng cả cười. Hai cô thật là khoái hoạt, nhưng Thiết Kỳ Sĩ trái lại vì quá nhiều tâm sự, chẳng làm gì nói.

Văn Đế Đế nhớ lại sự tình ở Bắc Kinh, liền hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ ca! Sĩ ca còn chưa biết kết quả cuộc tỷ thí võ công phải không?

Câu này chính Thiết Kỳ Sĩ đang muốn biết, liền gật đầu hỏi :

- Những ai ăn giải nhất?

Văn Đế Đế đáp :

- Về khinh công thì Cao đại ca hơn hết. Người ngoại quốc cũng có mấy tên được ngàn lạng bạc, nhưng lúc chúng hạ xuống đều bị té nhào.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đó là tại họ không duy trì được chân khí. Có biết họ là người ở đâu không?

Văn Đế Đế đáp :

- Cao đại ca nói là những nhân vật chưa từng gặp qua, nhưng tuyệt không phải bọn Cổ Mộ môn.

Văn Đế Đế lại nói :

- Cừ trọng hai ngàn cân có hơn ba mươi tên, bốn ngàn cân được mười hai người, vạn cân có sáu người. Trừ Nhị Lang và Đại Muội còn bốn người kia không rõ lai lịch. Cao đại ca đã coi sổ đăng ký, nhưng y biết là họ khai tên giả.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Trong bốn người đó có người ngoại quốc không?

Văn Đế Đế đáp :

- Không có một người ngoại quốc nào, nhưng chưa điều tra được lai lịch bốn nhân vật này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bốn người này rất khả nghi. Họ đã mang nổi vạn cân thì võ công không phải tầm thường.

Văn Đế Đế nói :

- Bọn họ đều là thanh niên, tuy đeo mặt nạ, nhưng coi chỗ khác cũng nhận ra. Tỷ thí món này vừa xong thì sư phó đến đón tiểu muội nên về sau chẳng hiểu ra sao.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ta vắng kinh thành chắc Ngũ gia xao xuyến lắm phải không?

Văn Đế Đế đáp :

- Cái đó khỏi nói cũng biết. Nhưng y hiểu là Sĩ ca tất gặp chuyện phi thường. Lúc tiểu muội ra đi có để lại phong thư, và chỉ một mình Bạch thư ngó thấy.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong thư Văn muội viết thế nào?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiểu muội chỉ nói vẫn tất gia sư có việc gấp triệu về.

Kỳ Dao mỉm cười nói :

- Việc chung thân dĩ nhiên là cấp sự.

Văn Đế Đế nguyệt Kỳ Dao nói :

- Mọi sự đều do thư thư giở trò.

Kỳ Dao cười đáp :

- Đúng là giở trò.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hai cô vợ đẹp nói giỡn với nhau, lòng chàng cũng khoan khoái liền xen vào :

- Các cô nói nhỏ thôi nghe. Coi chừng những người qua lại.

Kỳ Dao đáp :

- Đây là việc riêng tư của người ta. Ai nghe thấy cũng không hiểu được.

Văn Đế Đế đột nhiên cất giọng nghiêm trang :

- Sĩ ca! Phía sau có một toán người chú ý đến bọn ta.

Thiết Kỳ Sĩ quay đầu lại nhìn thấy cách một tầm tên có bảy nhân vật giang hồ đang chú ý dòm ngó. Chàng tự hỏi :

- Những nhân vật này ở địa phương nào?

Kỳ Dao dường như nhận ra trong đám đó có người quen. Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu muội nhớ ra người đi trước rồi. Y là trưởng lão phái Thanh Thành. Vậy những người theo sau nhất định là môn nhân đệ tử. Bọn ta bắt tất phải hô hoán. Đã gặp họ, thử nghe xem họ nói chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phái Thanh Thành kéo cả lũ đi thi chắc là để điều tra Cổ Mộ môn.

Kỳ Dao nói :

- Đúng rồi. Gần đây nghe tin phái Thiếu Lâm đứng đầu phát động công khai phong trào đối phó với Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các môn phái lớn mà kéo từng tốp đi như vậy thì thật nguy hiểm. Bọn Cổ Mộ môn chỉ sai mấy chục tên thủ hạ cũng đủ địch lại rồi. May ở chỗ gần đây không thấy bọn Cổ Mộ môn hoạt động căn cứ. Bọn chúng mà kéo đông người đi thì diệt trừ từng toán một rất dễ. Đối với bọn lang sói điên cuồng này các phái ở Trung Nguyên cần hợp lại thương nghị kế hoạch mới mong thành được.

Kỳ Dao nói :

- Nghe nói bọn Cổ Mộ môn hai lần bị giết nhiều người rồi, hoạt động của chúng mới yếu đi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Môn phái điên cuồng này không trừ đến cội rễ, mà chỉ đánh chém một đám trên ngọn thì chẳng ăn thua gì cả. Bọn chúng không hoạt động có thể vì nguyên nhân nào khác. Nay ta đã được Kỳ muội trợ thủ có thể quyết tâm tìm thẳng tới Cổ Mộ U Linh.

Văn Đế Đế nói :

- Sĩ ca! Can nung ở lại trong cung rồi. Sĩ ca có thể yên tâm được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu ta tiến kinh sắp đặt kế hoạch thì còn hay hơn, nhưng phải tốn một phen tâm huyết.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sĩ ca e Ngũ gia ra ngoài gặp nguy hiểm phải không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Nhất định y phải ra ngoài mà khó lòng tránh khỏi nguy hiểm.

Kỳ Dao cười nói :

- Vị vương tử nhà Mãn Thanh thật không biết lợi hại. Một chút công lực như y thì ra ngoài làm gì để rước lấy cực khổ vào mình?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cả vương thất nhà Mãn Thanh chết ta cũng không cần, nhưng chẳng thể không chiếu cố cho Ngũ gia. Y thật là người đáng kính.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Còn vị Hắc Minh Châu gì đó sao không thấy đâu nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y phụ trách trông coi Cửu Yến tiêu cục. Việc nhà quan y không cần. Nhưng Ngũ vương tử đi đâu y cũng đi theo. Cô gái đó không phải nhân vật tầm thường.

Ba người đi đến trưa thì trước mặt hiện ra một tòa thị trấn. Thiết Kỳ Sĩ hỏi Kỳ Dao :

- Phía trước là địa phương nào?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là trấn Đại Võ. Chúng ta nghỉ chân ở đây không tiện. Thiên về mé hữu đi một quãng nữa là đến Ly Thạch thành. Đêm nay chúng ta ngủ trong thành này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy rẽ qua đường mé hữu mà đi.

Kỳ Dao đáp :

- Phải rồi. Ráng thêm chút nữa, chỉ quá trưa là tới nơi. Chúng ta còn thì giờ sẽ đi du ngoạn. Sĩ ca đã mấy bữa không thay đổi quần áo, cần vào thành để tắm rửa và thay đổi y phục.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Người ta không ra mồ hôi. Y phục chưa dơ bẩn, cần gì phải thay đổi cho bận?

Kỳ Dao cười đáp :

- Không được! Trước kia Sĩ ca là một tên quang côn thì một năm không tắm cũng mặc. Bây giờ Sĩ ca không ngủ một mình, để người dơ dáy thì bọn tiểu muội chịu không nổi.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát nói :

- Tục ngữ có câu: Lấy vợ như đeo xiềng khóa vào tay. Câu này quả nhiên đúng thật.

Văn Đế Đế quay đầu nhìn lại “ủa” một tiếng nói :

- Bọn họ cũng đi theo con đường của chúng ta.

Kỳ Dao đáp :

- Muốn qua sông Hoàng Hà phải đi lối này. Từ Ly Thạch thành đến bờ sông Hoàng Hà là một đường lớn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu vậy có bến hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Bến đò là Quân độ trấn nổi tiếng giang hồ. Qua sông là thành Ngô Bảo.

Khi đến thành Ly Thạch, trời chưa tới lúc hoàng hôn. Thiết Kỳ Sĩ vào điểm mướn bao cả một hậu viện nhỏ.

Ba vợ chồng tắm rửa thay áo mát chừng nửa giờ. Lúc ăn cơm, Kỳ Dao công chúa mặc toàn màu hồng, Văn Đế Đế toàn màu lục, Thiết Kỳ Sĩ vẫn vận áo màu lam.

Ăn cơm xong Thiết Kỳ Sĩ kêu tiểu nhị đến bảo :

- Tiểu ca! Bọn ta ra ngoài chơi một lúc. Tòa hậu viện này đừng cho ai mướn nữa.

Tiểu nhị gật đầu đáp :

- Công tử cứ yên lòng. Đã mướn bao rồi dĩ nhiên người ngoài không vào trọ được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhưng được ngoại lệ là ở hậu viện còn nhiều gian phòng nhỏ. Nếu các lão bà, tiểu thư, hay trẻ nít đến thì tiểu ca có thể cho mướn mà lấy tiền.

Tiểu nhị luôn miêng đáp :

- Đa tạ công tử.

Ba người ra khỏi hậu viện, không ngờ lúc đi qua thượng phòng bỗng thấy một lão già đứng trước cửa đang chăm chú nhìn bọn Thiết Kỳ Sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ vừa ngó thấy đã nhận ra là người Thanh Thành lúc này.

Chàng lẩm bẫm :

- Chẳng phải bọn họ ngẫu nhiên đến quán này, không thì sao lại nhìn bọn ta chăm chấp?

Lúc ra khỏi điểm, Thiết Kỳ Sĩ hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội đã nhìn thấy chưa? Bọn họ có đúng là người phái Thanh Thành không?

Kỳ Dao đáp :

- Đúng rồi! Hay ít ra là lão già đó nhất định ở phái Thanh Thành.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế là bọn họ hoài nghi chung ta rồi, không thì sao lại theo bọn ta vào trọ cùng khách sạn này?

Văn Đế Đế hỏi :

- Chỉ cần họ không phải là nhân vật tà môn, còn thì mặc họ chúng ta cứ đi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các cô có mua gì không. Ta muốn mua một cái bì lớn.

Kỳ Dao cười đáp :

- Cần mua bì lớn để đựng quần áo ba người cũng phải.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thanh đoàn kiếm của ta cài trong áo không được thụt thối. Đồng thời ta còn tập ngân phiếu mấy chục vạn lượng.

Kỳ Dao đáp :

- Không được. Cả ngân phiếu lẫn bảo kiếm đừng để ở trong rương vì như vậy không chắc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đi đâu cũng đem theo kè kè, rất là bất tiện.

Kỳ Dao đáp :

- Cái đó thì Sĩ ca phải chịu vậy.

Giữa lúc ấy bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại phát giác ra một con ngựa cao lớn. Người kỵ mã là một thanh niên. Chàng khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội có nhận ra được người kia không?

Kỳ Dao quay đầu lại nhìn thì thấy gã vẻ mặt nghiêm nghị liền đáp :

- Gã là Thần Kỵ lão ngưu.

Thiết Kỳ Sĩ lấy làm kỳ hỏi :

- Thần kỵ lão ngưu là ai?

Kỳ Dao dẫn chàng chuyển qua đầu phố rồi mới đáp :

- Kiến văn của Sĩ ca hãy còn ít quá. Cả bốn bang Thần, Tiên, Quý, Quái mà cũng không biết ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn họ làm gì?

Kỳ Dao đáp :

- Trong nhân vật hắc đạo thì bang Thần Kỵ có năm người làm thủ lĩnh. Tiên Kỵ bang có tám thủ lĩnh. Quý Kỵ bang mười chín thủ lĩnh, Quái Kỵ bang hai mươi thủ lĩnh. Bang chúng bốn bang này rất đông. Người nào võ công cũng cao cường mà hành động xuất quỷ nhập thần, không ai biết sào huyệt của họ ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kỳ muội không dám dây vào bọn họ ư?

Kỳ Dao đáp :

- Chẳng phải không dám mà là sợ gây tai nạn cho bạn giang hồ. Hễ giết một người của bọn họ là lập tức vô lâm nổi cơn đại loạn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Võ công của các thủ lĩnh bốn bang này đến trình độ nào?

Kỳ Dao đáp :

- Họ đều là những hảo thủ, đặc biệt là khi động thủ họ xông cả vào.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vừa rồi họ chỉ có nhất nhân nhất kỵ. Nếu ta hạ thủ thì những người khác đến kịp thế nào được?

Kỳ Dao đáp :

- Một người xuất hiện, còn những người khác đều ẩn quanh đây, đồng thời chẳng ai tự nhiên vô cớ đánh lên hắn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thế thì kỳ thật! Sao bọn Cổ Mộ môn không tìm kiếm họ?

Kỳ Dao đáp :

- Cổ Mộ môn đã có thỏa hiệp với bốn bang này không xâm phạm đến nhau. Đồng thời người của Tứ bang phía sau còn hậu thuẫn. Đó là sự phò của bọn họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta không tin như vậy. Trừ khi họ không phạm đến ta thì thôi, họ mà xâm phạm ta vẫn phải hạ thủ.

Kỳ Dao gạt phắt :

- Thôi đi! Sĩ ca đã nhiều thù nghịch lắm rồi. Nào Quân Thiên bang nào Cổ Mộ môn. Bây giờ lại thêm thầy trò Thổ Hành Thần nữa rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Dù sao cũng mặc. Ta phải hỏi cho biết rõ xem họ hành động với chủ ý gì?

Kỳ Dao đáp :

- Không cần phải hỏi đối tượng. Chỉ mấy chục vạn lượng bạc là đủ khiến họ hạ thủ.

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Cả người bốn bang liên hiệp với nhau hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Không phải thế. Địa khu của Thần Kỳ bang là vùng nội địa khu trung ương và mặt biển miền Đông. Tiên Kỳ bang hoạt động ở Nam Cương và trên mặt biển phía Nam. Quỷ Kỳ bang ở miền Bắc. Quái Kỳ bang ở miền Tây. Bọn họ tuy đã minh định phạm vi hoạt động nhưng cũng có khi hạ thủ ra ngoài giới tuyến. Đó là hành vi lén lút. Khi xong việc có sự chia chác. Phân chia không đều thường xảy chuyện đánh nhau. Vì vậy mà trong bốn bang vẫn có cừu hận.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn người xuất hiện ở đây nhất định là hạng có tiếng tăm. Chúng ta cần lưu tâm tra xét.

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca đã muốn dính vào tiểu muội cũng không ngăn cản. Nhưng những bậc tiền bối nhất định không đồng ý. Gia phụ đã bảo dây vào bọn hậu thuẫn Tứ kỳ giang hồ tất loạn khó mà thu xếp được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đẳng nào giang hồ cũng loạn rồi. Những bậc tiền bối không muốn dây vào thì mặc, chúng ta chia nhau đi do thám.

Kỳ Dao đáp :

- Không! Tiểu muội cùng Văn Đế Đế một khối. Sĩ ca đi một mình.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Bây giờ Đế Đế đã có nữ thân bảo vệ rồi. Ta cũng yên tâm được một phần.

Sau khi phân hai, Kỳ Dao dẫn Đế Đế tiến về phía trước. Hai cô không mua gì hết, nhưng điều tra cho đến lúc lên đèn mới trở về điểm mà chẳng thu lượm được kết quả nào.

Hai cô vào hậu viện thấy Thiết Kỳ Sĩ chưa về liền ngồi trong phòng chờ đợi.

Thiết Kỳ Sĩ hết canh một mới trở về. Chàng vừa tiến vào hậu viện đã hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội có biết Thần Kỵ bang đến Ly Thạch thành vì việc gì không?

Kỳ Dao đáp :

- Bọn tiểu muội chưa dò la được tin gì.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cả toán kỳ mã của họ trú trong một tòa nông trang ở ngoài thành bên đường lớn đi Tam Xuyên, vào khoảng giữa Ly Thạch thành và Quân Độ trấn. Chỉ có lão Tứ và lão Ngũ đến Ly Thạch thành. Hai người dẫn mười chín tên huynh đệ cùng cưỡi ngựa. Mục đích của họ là cướp ba vạn lạng bạc của Mễ mỗ mỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lão giang hồ coi mặt biết người

Kỳ Dao kinh hãi đáp :

- Mễ mỗ mỗ là người nổi tiếng từ thiện trên chốn giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mụ là nhân vật thế nào? Món bạc này từ Bắc Kinh vận tải đi Đồng Quan làm gì?

Kỳ Dao đáp :

- Mễ mỗ mỗ là một đại phú bà. Trang viện của bà ở Đồng Quan. Bà già này con cháu đầy đàn. Gia sản rất lớn. Tiếng từ thiện truyền khắp thiên hạ. Bà là Phật sống đối với người cùng khổ. Những nhân vật Hắc đạo thông thường chẳng những không dám cướp bóc của bà mà kẻ biết đạo lý còn ngấm ngấm bảo vệ cho bà nữa.

Văn Đế Đế hỏi :

- Từ Bắc Kinh đến Đồng Quan sao lại đi qua đường này?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có lẽ họ có ý đi đường quanh. Nghe nói phái Hoa Sơn đứng ra chủ trương vận tải. Phái này còn mời các phái Thanh Thành, Thiếu Lâm, Võ Đang ngấm ngấm giúp đỡ vì sợ bọn Cổ Mộ môn hạ thủ.

Kỳ Dao nói :

- Không trách bọn người Thanh Thành có hành động khả nghi ở trong khách điểm phía trước, thì ra cũng vì mục này. Sĩ ca! Đây cũng là một phương pháp của võ lâm Trung Nguyên đối với Cổ Mộ môn. Nhưng họ không ngờ lại có Thần Kỳ bang đứng ra phát động.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Hiện giờ có hai đường chưa quyết định theo đường nào. Một là đến Quân Độ xuống thuyền đi đường thủy theo sông Hoàng Hà. Còn đường nữa đi Hân lộ do Trung Dương qua Thạch Lâu sơn, Ôn Thành, Đại Linh, Cát Thành, thông đến núi Long Môn.

Kỳ Dao đáp :

- Đi đường bộ rất gian nan. Trong đó khu núi Thạch Lâu và núi Long Môn là hai nơi nguy hiểm, rất tiện cho kẻ cướp đường.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu quả lần này đã có kế hoạch, bọn họ tất đi đường bộ. Chúng ta ở trong bóng tối xem sao?

Kỳ Dao thấy Thiết Kỳ Sĩ ra chiều hứng thú liền cười hỏi :

- Đại ca không ngại làm lỡ cuộc hành trình về phía Tây ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cổ Mộ môn xuất hiện ở đâu là ta đến đó. Huống chi bây giờ lại thêm Tứ Kỳ bang, có lý nào làm ngo được?

Văn Đế Đế nhìn Kỳ Dao nói :

- Kỳ thư! Nhất định người phái Thanh Thành ngờ vực chúng ta rồi.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Cái đó thì không tránh được. Chẳng hiểu ba toán khác nữa trú ở địa phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thiếu Lâm có ba vị lão hòa thượng dẫn mười mấy tên tục gia đệ tử vừa già vừa trẻ trú ở cửa Nam. Phái Võ Đang có bảy lão đạo Sĩ cũng dẫn một toán già trú ở cửa tây. Phái Hoa Sơn đứng chủ, nhân số nhiều hơn, có đến ngoài hai chục tên trú ở đầu Tây Nhai cách đây rất gần. Ta chưa thấy những nhân vật Cổ Mộ môn hành động gì. Nhưng đã phát hiện hai toán người khả nghi mà chưa hiểu lai lịch. Bọn này cũng nhằm vào việc cướp bạc.

Nói chuyện một lúc rồi ba người đi ngủ. Đêm hôm nay gối kê vai tựa, đắc ý vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, Thiết Kỳ Sĩ giục nhà điểm dọn cơm nước. Nhưng ba người ăn xong chưa lên đường ngay. Thiết Kỳ Sĩ chỉ dặn chị em Kỳ Dao chuẩn bị hành trang.

Kỳ Dao biết chỗ dụng ý của chàng, tính tiền trả xong, hỏi tiểu nhị :

- Tiểu ca! Bọn già trẻ trú ở thượng phòng đã đi chưa?

Tiểu nhị lắc đầu hỏi lại :

- Họ sắp ra đi. Thiếu nhưng có điều chi muốn hỏi?

Nguyên tiểu nhị thấy hai gái một trai ở chung phòng liền nhận ra là vợ chồng mới kêu Kỳ Dao bằng thiếu nhưng, khiến cho nàng thẹn đỏ cả mặt lên.

Tiểu nhị ra rồi, Thiết Kỳ Sĩ cười khúc khích khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Thiếu nhưng! Chúng ta tới phía trước điểm chờ đợi hay sao?

Kỳ Dao bẽn lẽn đáp :

- Chỉ tại Sĩ ca đòi ở chung một phòng mà ra.

Văn Đế Đế cười nói :

- Chắc thư thư đã cho tiền tiểu nhị, không thì chẳng khi nào nhà điểm hô trịnh trọng như vậy.

Kỳ Dao đâm vào lưng Đế Đế hắng giọng hỏi :

- Ngươi không phải là thiếu nhưng hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Nhị vị thiếu nhưng! Chúng ta đi thôi. Ngoài kia nhà điểm đã đưa chân khách, chắc là bọn người phái Thanh Thành ra đi.

Ba người bước tới trước cửa quả thấy bọn Thanh Thành đã dời khỏi điểm.

Thiết Kỳ Sĩ ra hiệu cho Kỳ Dao chờ lại một lát rồi sẽ theo dõi.

Ba người nhà điểm cũng lật đặt tiền khách nói :

- Công tử gia! Lần sau lại mời công tử gia chiếu cố cho tề điểm.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Điểm gia! Các vị rất vui vẻ. Sau này tại hạ có qua Ly Thạch thành nhất định sẽ vào đây ngủ trọ.

Kỳ Dao nguyền chú điểm. Lão cụt hứng liền bước ra cửa điểm trước.

Văn Đế Đế nhìn cười hỏi :

- Thử thử! Có phải thử thử sợ nhà điểm lại xưng hô bằng thiếu nhưng không?

Kỳ Dao “hử” một tiếng nói :

- Ngươi cũng mặt dày!

Lúc này mọi người phái Thanh Thành đã đi qua đến mười nhà ở ngoài đường. Thiết Kỳ Sĩ vội giục :

- Đi thôi! Còn một toán sắp tới đó.

Kỳ Dao quay đầu lại nhìn thấy phía sau cách chừng mười trượng lại có một toán đông người đi tới. Nàng hỏi :

- Toán này là toán nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn Hoa Sơn.

Kỳ Dao hỏi :

- Không có xe cộ gì ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Một vạn lạng bạc vận tải bằng xe không tiện. Họ chia thành mấy túi để mang trong người. Kỳ muội không ngó thấy trên lưng bốn đại hán kia ư?

Kỳ Dao cười đáp :

- Mỗi người đeo hai ngàn năm trăm lạng mà đi đường xa cũng chịu nổi, đủ tỏ thần lực của mấy đại hán này không phải tầm thường.

Ra khỏi Ly Thạch thành, Văn Đế Đế “ồ” lên một tiếng nói :

- Bọn họ rẽ qua đường lớn mé hữu rồi.

Kỳ Dao nói :

- Thế là bọn họ đi đường bộ. Nghĩ ra cũng biết đêm nay họ ở thành Trung Dương. Sáng mai họ đến núi Thạch Lâu chắc là có chuyện.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đêm nay chúng ta đến núi Thạch Lâu trước.

Kỳ Dao hỏi :

- Bọn họ có ý dẫn địch để hạ thủ. Tại sao mình lại lên núi Thạch Lâu?

Văn Đế Đế hỏi tiếp :

- Tại sao đôi phương không hành động ở khách điểm?

Kỳ Dao đáp :

- Họ không muốn hạ thủ trước mặt người võ lâm. Dù chỉ là đối với con hổ giấy cũng chẳng tiện ra tay ngay ở kinh thành.

Thiệt Kỳ Sĩ bỗng lên tiếng :

- Phải Thanh Thành ở phía trước có một người đứng tuổi lùi lại sau.

Kỳ Dao đáp :

- Vậy Sĩ ca chuẩn bị những câu trả lời khi hấn tra hỏi.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Bọn họ không ngu dại thế đâu. Có thể họ muốn coi chúng ta đi đường nào nên do thám cho biết rõ sự thực.

Chớp mắt ba người đã đến sau lưng hán tử trung niên. Bỗng thấy hấn giả vờ đi chậm, quay lại “ồ” lên một tiếng hỏi :

- Ủa! Ba vị bây giờ mới đến đây ư?

Thiệt Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Ủa! Đại thúc! Phải rồi! Chúng ta đi qua cùng ngựa trong một khách điểm.

Đại hán trung niên gật đầu hỏi :

- Quý tính công tử là gì?

Thiệt Kỳ Sĩ cười hỏi lại :

- Tại hạ họ Thiệt. Còn đại thúc?

Đại hán trung niên đáp :

- Tại hạ là Tây Môn Kiên. Có phải công tử ở Lữ Lương tới đây không?

Thiệt Kỳ Sĩ cười nói :

- Phải rồi. Thắng cảnh ở Lữ lương không bằng Long môn.

Tây Môn Kiên cả cười đáp :

- Nghe giọng lưỡi công tử thì ra đi du ngoạn những nơi danh thắng. Chuyến này công tử định đi Long môn ư?

Thiệt Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ đã qua Long môn hai lần. Phen này định đến Đồng Quan.

Đại hán trung niên sững sốt một chút rồi nói :

- Công tử ơi! Gần đây nghe nói đường xá nhộn nhạo lắm. Chuyến này đi Đồng Quan e dọc đường không được bình yên.

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ trong mình chẳng có gì chắc không ai dòm dò.

Tây Môn Kiên lại ngó Kỳ Dao và Văn Đế Đế rồi lắc đầu thờ dài hỏi :

- E rằng công tử còn có chỗ chưa nghĩ đến.

Thiệt Kỳ Sĩ hiểu rồi nhưng giả vờ hỏi :

- Tây Môn đại thúc có điều chi chỉ giáo chăng?

Nghe chàng hỏi câu này, Tây Môn Kiên liền khuyên giải :

- Thiết công tử! Nếu công tử chịu nghe lời khuyên can của tại hạ thì nên rẽ qua mé hữu đến trấn Tam Giao. Đó là bờ sông Hoàng Hà, công tử muốn thuyền đến Đồng Quan vừa mau lẹ vừa an toàn hơn.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Nếu đi thuyền thì tại hạ đã tới Quân Độ . Tại hạ từng nghe thành Trung Dương có núi Thạch Lâu tuy không nổi tiếng nhưng phong cảnh thanh nhã nên mới đi đường này.

Tây Môn Kiên lên mặt nghiêm nghị nói :

- Gần đây nghe trên núi Thạch Lâu có bọn cướp đường. Công tử tuy chẳng đem theo vật gì quý nhưng hai vị nữ bạn kia mà bọn đạo tặc ngộ thấy tất chẳng buông tha.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Tây Môn đại thúc! Đại thúc thấy tại hạ không đeo binh khí thành ra nghỉ ngại, nhưng tại hạ chẳng phải là người không hiểu võ công. Những hàng cường đạo tầm thường tại hạ không coi vào đâu.

Tây Môn Kiên cười nói :

- Tại hạ cũng chẳng phải hạng người có mắt không trông. Nữ bạn của công tử đều đeo bội kiếm, nhất định là người đã học võ, nhưng chuyện này chẳng phải bọn cường đạo thông thường đâu.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Nếu vậy càng hay. Tại hạ muốn gặp bọn họ cho biết. Đọc sách, du lịch, học kiếm là những món sở thích nhất của tại hạ. Tây môn đại thúc! Văn mà không võ thì khiếp nhược. Võ mà không văn thì bạo tàn. Người không du lịch là hạng hủ lậu. Lão thúc nghĩ có phải không?

Tây Môn Kiên thờ dài nói :

- Lão đệ! Tuy khẩu đầu là như vậy nhưng sự thực chẳng đúng thế. Đạo kiếm không có mắt. Đã động thủ thì chẳng đánh chết người cũng gây trọng thương, há phải chuyện thường? Chẳng đâu gì lão đệ: tại hạ là đệ tử phái Thanh Thành tuy bôn tẩu giang hồ chưa bao lâu nhưng cũng ngoài hai chục năm, trải qua sóng gió đã nhiều nên hiểu rõ những sự hiểm ác giang hồ là đáng sợ.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng nói :

- Té ra đại thúc là Thanh Thành kiếm sĩ nổi tiếng giang hồ. Tại hạ cam bẻ thất kính.

Tây Môn Kiên cho là chạm trán một nhà nho ngờ ngẩn không thông tình lý liền chấp tay nói :

- Thiết công tử! Đồng bạn của tại hạ đi xa rồi. Tại hạ phải rượt theo cho kịp. Ba vị cứ thùng thẳng đi sau.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Xin hỏi toàn người đi trước đều là quý đồng bạn ư?

Tây Môn Kiên gật đầu đáp :

- Phải rồi! Nếu công tử muốn nhập bọn thì đi lẹ lên một chút.

Lão ngấm ngầm để tụ kính công, chớp mắt đi đã khá xa, Kỳ Dao cười nói :

- Sĩ ca! Sĩ ca quả là người lắm tâm tình mới rườm lời với họ được lâu thế.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Lão này lòng dạ cũng tử tế. Ta từng nghe người phái Thanh Thành không có nhiều, vì lựa môn đồ rất kỹ. Bữa nay thí nghiệm quả nhiên đúng thật. Lão có thể là một tay cao thủ.

Kỳ Dao hỏi :

- Có đi theo họ không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ ta tính thế này. Không để phái Thanh Thành đi xa mà cũng không cho phái Hoa Sơn đến gần. Vào khoảng giữa trưa sẽ đến Trung Dương thành.

Văn Đế Đế nói :

- Phái Hoa Sơn hành động rất mau lẹ. Bọn họ sắp đuổi kịp mình rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chỉ cần không cho họ vượt qua là được. Chúng ta hãy chú ý. Dường như hai bên rừng có động tĩnh.

Kỳ Dao đáp :

- Có thì có nhưng hai bên đều cách xa hơn nửa dặm. Hiện giờ tuy cách núi Ly Thạch không đầy ba chục dặm, chắc họ chưa hạ thủ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Theo ta phỏng đoán thì hai tên đó không phải là kẻ cướp bạc.

Kỳ Dao hỏi :

- Sĩ ca nhận ra họ ở phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn họ đã có kế hoạch, phải làm thế mới có thể phối hợp để phản ứng. Hiện giờ chúng ta là nhân vật ở trung gian.

Văn Đế Đế hỏi :

- Dọc đường còn có nhiều khách thương qua lại, chẳng lẽ họ không sợ tặc nhân trà trộn vào.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trà trộn vào một số ít cũng chẳng làm gì?

Kỳ Dao nói :

- Phái Hoa Sơn có gã thanh niên đuổi tới. Chắc đại ca lại nói hươu nói vượn một hồi nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trên đường thiếu gì người qua lại mà bọn họ không điều tra, chỉ chuyên điều tra chúng ta thôi. Vậy mục quang của họ cũng vào hạng khá.

Phía sau quả có một thanh niên độ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi chạy tới lớn tiếng hỏi :

- Ba vị phía trước là ai đó?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Phải chăng các hạ làm công tác ở nha môn?

Thanh niên lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là môn hạ phái Hoa Sơn, vâng lệnh tra hỏi những người đi đường.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trên đường cái quan, ngoài người quan nha, chẳng ai có quyền thẩm vấn. Các vị lấy thế lực gì để tra hỏi bọn tại hạ?

Thanh niên găm lên :

- Ngươi mà không nói rõ lai lịch thì ngồi xuống bên đường.

Thiết Kỳ Sĩ thấy toán đông ở phía sau đi tới, cố ý la làng :

- Có lý nào thế được? Ngươi muốn sao? Phải chăng là cường đạo?

Thanh niên rút trường kiếm ra quát :

- Nếu không nghe lời thì ta không lịch sự đâu.

Đột nhiên một lão già chạy lên hô :

- Thường Phong! Không được vô lễ!

Lão già lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chàng thanh niên kia! Đây là hảo ý của bọn ta, chẳng phải chuyện cản đường, mà là sợ đi vào lối chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng hỏi :

- Điều chi nguy hiểm?

Lão già đáp :

- Đây không tiện giải thích. Tóm lại công tử đi trước chúng ta là bất lợi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất lợi là việc của tại hạ. Còn cản đường tại hạ là không hợp lý.

Lão nhân đáp :

- Được rồi! Vậy xin các vị tùy tiện.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay hô Kỳ Dao và Văn Đế Đế lại nói :

- Chúng ta đi đi. Thử xem ai gặp nguy hiểm?

Lão già nghe câu này trong lòng không khỏi ngấm ngầm suy nghĩ.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ ba người đi rồi. Lão già liền quát hỏi thanh niên :

- Thường Phong! Ai bảo ngươi cản trở người ta?

Thanh niên đáp :

- Su thúc! Ba người đó có vẻ rất khả nghi.

Lão già hắng giọng nói :

- Bọn họ đầy vẻ chính khí, há phải hạng tồi bại. Xuýt nữa ngươi gây nên chuyện phiền phức.

Thanh niên không phục hỏi :

- Su thúc! Ba tên đó đã là cái thá gì mà làm phiền cho mình?

Lão già lớn tiếng :

- Đồ ngu dốt chẳng biết gì. Ngươi không ngó thấy hai thiếu nữ đều đeo trường kiếm? Những người đeo bảo kiếm đều là nhân vật tiêu dao tự tại trên chốn giang hồ. Nếu chẳng phải cao thủ võ lâm thì mấy bữa cũng không sống nổi. Ngươi thật ngu quá!

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đã đi xa chừng nửa dặm. Lão nhân còn ngó thấy, liền quát hỏi thanh niên :

- Ngươi coi đó. Hiển nhiên chân họ không thi triển khinh công mà chớp mắt đã đi xa nửa dặm. Ngươi liệu có làm nổi không?

Thanh niên phản đối :

- Su thúc! Bọn chúng phô trương thân thể lại càng đáng ngờ.

Lão nhân nói :

- Lát nữa ngươi sẽ biết. Phía trước có phái Thanh Thành. Mé hữu là phái Thiếu Lâm. Mé tả là phái Võ Đang. Định nhân không sấn vào đâu. Ba người này nhất định là chính phái. Bọn họ dường như cố ý ám trợ chúng ta.

Chương 45: Cuộc áp tải quan trọng phi thường

Thanh niên nghe nói kinh dị hỏi :

- Giúp chúng ta ư? Bọn chúng có ba tên mà lại giúp bốn phái lớn của chúng ta được chăng?

Lão hán thờ dài đáp :

- Những kỳ sĩ võ lâm như rừng cây lúc ban đêm, nhất là hiện nay cao nhân không biết bao nhiêu mà kể. Phong nhi! Kiến văn ngươi còn nông cạn lắm.

Đến giữa trưa quả nhiên trước mắt hiện ra một thành thị. Thiết Kỳ Sĩ chạy lên hỏi Tây Môn Kiên :

- Tây Môn đại thúc! Thị trấn trước mắt phải chăng là thành Trung Dương?

Đại hán trung niên nghe tiếng quay lại “ừ” một tiếng đáp :

- Thiết công tử đã đuổi kịp tại hạ rồi. Đúng đó! Đây là thành Trung Dương.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Đại thúc có vào thành nghỉ trưa không?

Tây Môn Kiên đáp :

- Bọn tại hạ đại khái vào ăn cơm rồi mới đi. Nếu Thiết công tử không rảnh bỏ thì tại hạ xin mời khách.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đề đại thúc phải phí tổn e rằng không tiện.

Tây Môn Kiên đáp :

- Bốn biển đều là anh em. Đã ra ngoài hà tất phải câu nệ tiểu tiết?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Tại hạ còn chối từ thì ra thất kính.

Bọn Thanh Thành vào quán rượu lớn. Một mình Tây Môn Kiên dẫn Thiết Kỳ Sĩ đi tìm nhà hàng khác ăn riêng.

Lão dẫn tiểu nhị sắp dọn một bữa thịnh soạn rồi lại đến đại tửu lâu một lát mới trở về. Hiên nhiên lão bảo cho đồng đội biết là có mời khách. Tây Môn Kiên đang ngồi tiếp vợ chồng Thiết Kỳ Sĩ ăn uống thì đột nhiên ngoài đường phố có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên như sấm. Lão chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài bỗng biến đổi sắc mặt.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu rõ tình hình khẽ bảo Kỳ Dao :

- Bọn Thần Kỳ bang kéo tới rất đông.

Kỳ Dao đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài rồi trở về chỗ ngồi khẽ nói :

- Không phải đâu. Đó là bọn Quỷ Kỳ bang.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy lại thêm một toán nữa. Tuồng nhiệt náo này chắc có nhiều trò vui mất.

Tây Môn Kiên cũng về chỗ ngồi, vẻ mặt rất khẩn trương. Thiết Kỳ Sĩ giả vờ hỏi :

- Đại thúc! Phải chăng ngoài đường có đại hội quan binh đi qua?

Tây Môn Kiên lắc đầu không đáp chỉ hô một tiếng :

- Thiết công tử!

Mắt lão nhìn ra đường, miệng hỏi :

- Công tử đã nghe chuyện gì hy hữu trên đời chưa?

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi lại :

- Tại hạ du lịch ba bốn năm nay, nghe được rất nhiều chuyện, nhưng chưa hiểu đại thúc muốn hỏi về phương diện gì?

Tây Môn Kiên đáp :

- Công tử là người đã luyện võ. Tại hạ muốn thỉnh giáo về thái độ của võ lâm.

Thiết Kỳ Sĩ chợt ngó thấy trong góc quán có ba người ngồi. Bọn đó đang chú ý đến chuyện bên này, bất giác bụng bảo dạ :

- Không hiểu lai lịch ba người kia thế nào? Trong bọn có hai nhân vật không phải tầm thường.

Trong lòng phỏng đoán về ba người, ngoài miệng chàng cười ha hả nói :

- Về thái độ võ lâm tại hạ tuy chưa đụng chạm nhiều, nhưng được nghe thì không phải ít. Đại thúc là nhân vật danh môn chính phái, dĩ nhiên không cần bàn đến những môn phái ở Trung Nguyên, nhưng chưa hiểu đại thúc muốn nói về miền nào?

Tây Môn Kiên hỏi :

- Công tử có biết trong võ lâm loại nào giống y như quân đội?

Thiết Kỳ Sĩ cười lớn hỏi lại :

- Phải chăng đại thúc đã biết rồi mà cố ý hỏi?

Tây Môn Kiên trịnh trọng đáp :

- Tại hạ chỉ biết mấy năm gần đây trên chốn giang hồ mới nẩy ra mấy phe kị thuật rất cao siêu, hành động xuất quỷ nhập thần, võ công cũng tinh thâm khôn lường mà thuộc về phe Hắc đạo, nhưng chưa hiểu rõ tình hình của họ. Những nhân vật đi ngoài đường vừa rồi mười phần có đến tám thuộc phe phái đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Té ra đại thúc chưa biết thật. Chẳng giấu gì đại thúc: Trên chốn giang hồ mới quật khởi bốn đại kị bang kêu bằng “Thần, Tiên, Quỷ, Quái” mỗi bang bá chủ một phương. Họ xuất động bất thường, nhưng khi họ đã lộ diện là nhất định có chuyện buôn bán lớn, chứ vụ nhỏ nhen họ chẳng thèm làm.

Tây Môn Kiên nghe nói về mặt càng hoang mang, đứng dậy cáo từ :

- Công tử! Xin công tử uống thêm mấy chung. Tại hạ phải đi trước một bước. Lúc đăng trình ta lại gặp nhau.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Xin đại thúc tùy tiện.

Tây Môn Kiên vừa xuống lầu, Thiết Kỳ Sĩ liền nhận thấy một trong ba người dị dạng kia theo mặt sau đi tới. Kỳ Dao tuy cũng ngó thấy nhưng cũng lờ đi. Người kia là một thanh niên to lớn độ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi. Gã đến sau lưng Thiết Kỳ Sĩ còn cách chừng năm thước thì dừng lại trầm giọng hỏi :

- Quý tính các hạ là gì? Vừa rồi các hạ tự khoe mình biết nhiều hiểu rộng mà không lý gì đến điều cấm kỵ giang hồ, bạ đâu nói đấy. Các hạ có biết lợi hại trong vụ này ra sao không?

Kỳ Dao thủng thẳng hỏi lại :

- Những lúc trà dư tửu hậu bàn chuyện giang hồ, không hiểu những gì là cấm kỵ. Các hạ lại hỏi họ tên. Như vậy có phải là mạo muội không?

Người kia trầm giọng đáp :

- Tại hạ không hỏi cô nương.

Kỳ Dao cười lạt nói :

- Y là ngoại tử của tiện thiếp.

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm :

- Cô này không sợ mắc cở.

Người kia “ùa” một tiếng hỏi :

- Nếu vậy danh hoa đã có chủ. Thật là đáng tiếc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe giọng lười bất chính liền quay lại hỏi :

- Các hạ nói hai chữ “đáng tiếc” là có ý gì?

Người kia cười rộ đáp :

- Bông mẫu đơn trong vườn thượng uyển mà đem cắm vào đồng phân trâu.

Câu nói thô tục khinh bạc này không làm cho Thiết Kỳ Sĩ nổi nóng. Nhưng Kỳ Dao lớn tiếng quát :

- Ngươi là cái thá gì mà ăn nói vô lễ? Coi chừng cái đầu con chó của ngươi.

Thanh niên cười rộ đáp :

- Cô nương thỏa mạ câu này thì e rằng sẽ thành người quả phụ.

Văn Đế Đế im tiếng từ lâu bây giờ cũng quát hỏi :

- Ngươi muốn chết chẳng?

Người kia cười khẩy hỏi lại :

- Không hiểu cô nương bảo đại gia chết trong trường hợp nào?

Văn Đế Đế đáp :

- Cái máu chó của ngươi không nên làm dơ bẩn nhà quán này. Bắn cô nương ra chờ ngươi ở ngoài nam giao.

Người kia cười rộ đáp :

- Nếu vậy tại hạ xin đi trước.

Người kia quay lại vẫy tay cho hai đồng bọn cùng ra khỏi từ lâu.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao cười nói :

- Hai cô quả là thích mắc bẫy. Gã tới đây có ý như vậy.

Kỳ Dao cười lạt hỏi :

- Sĩ ca có biết ba người này là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng hỏi :

- Té ra Kỳ muội đã biết bọn họ rồi ư?

Kỳ Dao đáp :

- Bọn chúng là thủ lĩnh ở Quỷ Kỳ bang.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy cười nói :

- Nếu thế thì lại thêm một toán tặc cướp bạc nữa.

Tiền com rượu Tây Môn Kiên đã thanh toán rồi. Ba người ăn xong liền dúi khỏi từ điểm đi thẳng ra ngoài cửa nam.

Trên đường lớn cách thành năm dặm, tiếng ngựa hí rất nhiều. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao nói :

- Đường như bọn kỵ mã đông lắm?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội mong cả hai mươi chín tên thủ lĩnh đều có mặt tại trường. Trước kia tiểu muội không muốn dây vói họ nhưng bữa nay rất căm hận tên đệ nhị thủ lĩnh. Bọn chúng dưới mắt tưởng chúng ta là những người có thể khinh nhờn được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cho chúng biết mặt một chút là đủ, bắt tất giết chết bọn chúng làm gì, dù sao bọn này cũng còn đỡ tệ hại hơn bọn Cổ Mộ môn. Đến nơi ta sẽ có phương pháp trừng trị.

Kỳ Dao đáp :

- Bọn chúng hễ động thủ là quân công. Minh không giết người là chúng không sợ, rồi chúng còn sinh lắm chuyện.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Việc sau hãy để về sau. Bây giờ hãy biết việc bây giờ.

Chàng ngó tình hình phía trước thấy đường lớn chuyển quanh một khu đất trống kê mới gặt. Lúc này dưới đồng mười chín người kỵ mã đã đứng chờ. Chàng quay lại nhìn Kỳ Dao nói :

- Bọn chúng đến đủ cả rồi thật.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội nói Sĩ ca còn không tin. Ban đầu một người trong bọn chúng lâm trận, nếu không địch nổi thì hai tên tiến ra. Hai tên cũng không địch nổi là chúng xông cả vào.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Như vậy cũng hơi có lý, so với bọn Cổ Mộ môn còn quang minh hơn.

Đề Đề gọi :

- Sĩ ca! Sĩ ca coi lại khu rừng mé hữu về phía trước cũng có hai mươi hai tên kỵ sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng, nói :

- Vụ này ra làm sao? Bọn họ còn chuẩn bị một toán nữa chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Không phải đâu. Bên này là Quái Kỵ bang. Một lão già trong bọn đó muội đã trạm trán rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chẳng lẽ bọn chúng liên hiệp hai bang để đối phó với chúng ta?

Kỳ Dao đáp :

- Không phải thế. Chúng ta hãy dừng bước. Hai bang này có chuyện xung đột đến nơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy chắc là chuyện mới vừa xảy ra. Nhưng một bên nhiều hơn ba người, tất lực lượng cũng mạnh hơn.

Kỳ Dao đáp :

- Không. Bên nhiều sẽ lưu lại ba tên. Đó là chỗ đặc biệt của Tứ Kỵ bang.

Không hiểu nguyên nhân vì đâu mà họ choảng nhau?

Thiết Kỳ Sĩ đứng lại nói :

- Để coi chúng động thủ mới biết.

Văn Đế Đế lại la lên :

- Úi chà! Mặt sau lại có một toán đi tới.

Kỳ Dao nói :

- Hồng rồi! Các phái bảo vệ kim ngân đã lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại thấy bọn này đến mấy chục người. Trong đó có cả nhà sư và đạo sĩ. Chàng thở dài nói :

- Phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang đi tiên phong. Bọn họ không có liên lạc để thám thính gì hết.

Kỳ Dao hỏi :

- Phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành đi sau. Họ mà qua được cửa quan này thì cũng hại nhiều người. Sĩ ca! Chúng ta làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mình hãy giả vờ như người bị cản đường ở đây xem họ xử trí ra sao?

Kỳ Dao nói :

- Bọn họ đã nghe tiếng ngựa hí và phái một tăng, một đạo đi trước quan sát tình hình.

Thiết Kỳ Sĩ vội lùi vào góc đường, đón nhà sư và đạo sĩ. Ba người chấp tay nói :

- Thừa đại sư cùng đạo trưởng! Mặt trước không đi được.

Hòa thượng chấp tay hỏi :

- A Di Đà Phật! Thí chủ đã thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ bị cản trở ở đây. Phía trước có rất đông cường đạo chặn đường.

Đạo nhân hỏi :

- Thí chủ có biết cường đạo ở phương nào không?

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng đáp :

- Tại hạ cũng bồn tẩu giang hồ lâu ngày, đoán ra hai toán không cùng một bang phái. Một toán là Thần Kỳ bang và một toán là Quỷ Kỳ bang. Hai toán này đều không phải là hạng cường đạo thông thường.

Hòa thượng nhìn đạo nhân kinh hãi nói :

- Tin tức của phái Thanh Thành đưa lại chỉ nói là thấy dấu vết Thần Kỳ bang. Bây giờ sao lại thêm ra một toán nữa?

Đạo nhân trầm ngâm đáp :

- Phái Hoa Sơn còn ở phía sau, nhưng đường đi quanh chưa tới kịp. Nhân mã hai bang này cản đường hiển nhiên vì chuyện cướp bạc.

Hòa thượng nói ngay :

- Nếu vậy hãy lui về điều động và sắp xếp để lúc đối địch khỏi rối loạn mà hỏng việc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai vị chuẩn bị cứ thẳng tiến hay sao?

Hòa thượng đáp :

- Thí chủ! Bây giờ không còn biện pháp nào khác. Chỉ mong phái Hoa Sơn đi lọt, còn bao nhiêu người chết cũng đành.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói kinh hãi hỏi :

- Chỉ có một vạn lạng bạc mà phải chịu trả bằng một giá đắt như vậy hay sao?

Hòa thượng đáp :

- Vì nguyên nhân gì, e rằng cả phái Hoa Sơn đứng ra áp tải cũng không hiểu. Hay hơn hết là thí chủ đừng dính vào vụ này. Hãy lùi lại chờ cuộc đả đấu kết thúc rồi hãy lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghe lời đại sư thì dường như đã biết rõ lai lịch tại hạ rồi chăng?

Hòa thượng đáp :

- Quả thực bản tạng chưa hiểu lai lịch của thí chủ, nhưng nghe Tây Môn Kiên phái Thanh Thành nhắc tới thì bọn thí chủ quả là nhân vật chính phái, không còn nghi ngờ gì nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Không dám đâu đại sư, tại hạ đã kết giao với Đệ nhất trưởng lão của quý phái ở bên ngoài.

Hòa thượng nghe nói sùng sốt vội đáp :

- Nếu vậy bản tạng cam bẻ thất kính.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sao đại sư lại dạy thế? Xin đại sư chủ trương ngay việc chính là điều khẩn yếu.

Kỳ Dao bỗng lên tiếng :

- Sĩ ca! Hai đội nhân mã đó đến giờ vẫn còn chưa động thủ. Tình hình có điều khác lạ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đều tính lầm. Hai đội nhân mã đó đến đây chuyên để ngăn chặn phái Hoa Sơn. Bây giờ ta rất lấy làm kỳ là bọn họ sao lại vì một vạn lượng bạc mà hành động thận trọng đến thế.

Kỳ Dao nhìn Hòa thượng trình trọng hỏi :

- Đại sư! Trong vạn lượng bạc phải chăng còn có điều khác trọng yếu hơn. Nếu đại sư không coi bọn tiểu nữ là tà môn thì xin cho biết rõ chân tình.

Hòa thượng đáp :

- Nữ thí chủ! Cái đó bản tạng cũng không biết rõ.

Kỳ Dao nói :

- Nghe nói chỗ bạc đó là của Mễ nỗ nỗ, một nhà đại từ thiện ở Đồng Quan. Tại sao Mễ nỗ nỗ lại mời phái Hoa Sơn áp tải cho? Mễ nỗ nỗ cũng là một nhân vật võ công tinh thâm. Dĩ nhiên trước nay mục không qua lại giang hồ nhưng trong trang thiếu gì cao thủ, so với một môn phái nhỏ có khi còn nhiều hơn. Theo lẽ ra mục không phải mời phái Hoa Sơn giúp đỡ.

Thiết Kỳ Sĩ cũng lấy làm kinh dị hỏi :

- Chính Mễ nỗ nỗ cũng là một kỳ nhân võ lâm ư?

Kỳ Dao đáp :

- Đúng thế! Chuyện này ít người biết rõ. Đồng thời những cao thủ trong trang đều là người nội thích cũng ít khi bốn tẩu giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn hòa thượng hỏi :

- Dĩ nhiên đại sư hiểu rõ điểm này?

Hòa thượng chấp tay đáp :

- Trước kia bản tạng cũng chưa biết. Chuyện này tệ trưởng môn phái đi viện trợ phái Hoa Sơn mới rõ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mễ mỗ mỗ thỉnh cầu phái Hoa Sơn áp tải trong trường hợp nào?

Đạo nhân đáp :

- Mễ mỗ mỗ đích thân đến phái Hoa Sơn để gặp một vị lão tiền bối còn lại độc nhất ở phái này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy chắc phái Hoa Sơn hiểu nội tình cuộc áp tải.

Đạo nhân gật đầu đáp :

- Vị Trưởng lão cầm đầu cuộc vận tải dĩ nhiên biết rõ, còn bọn đệ tử của lão cũng chẳng biết gì.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Hòa thượng hỏi :

- Đại sư có thể giới thiệu tại hạ đến ra mắt vị trưởng lão phái Hoa Sơn đã được chăng?

Hòa thượng đáp :

- Ra mắt không thành vấn đề, nhưng thí chủ muốn điều tra cho biết rõ nội tình thì e rằng không thể.

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm một lúc rồi cười nói :

- Đại sư nói đúng. Khi nào người ta chịu đem chuyện bí mật tiết lộ với kẻ chưa từng quen biết? Vậy bắt tất phải giới thiệu nữa.

Hòa thượng nói :

- Nếu thí chủ quyết ý muốn theo bọn bản tăng qua quãng đường này thì xin chờ một lúc để bản tăng cùng đạo hữu đây sắp xếp lại xem đi bằng cách nào.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Xin nhị vị tùy tiện.

Hai vị tăng đạo lui về rồi, Kỳ Dao hỏi :

- Sao đại ca không nói rõ lai lịch cho họ biết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nói ra e rằng họ càng thêm nghi kỵ.

Kỳ Dao hỏi :

- Lúc nữa hai bên đánh nhau, đại ca định làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta không nên lộ diện mà chỉ ngấm ngầm ra tay. Lúc đó thế trận rối loạn cả hai bên bạn và thù cũng không nhận ra được.

Kỳ Dao hỏi :

- Chuyến này họ áp tải quyết chẳng phải chỉ có một vạn lạng bạc mà thôi.

Đúng thế không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Theo sự phỏng đoán của Kỳ muội thì thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội chắc phái Hoa Sơn ở Kinh thành hoặc giải đất Bắc Phương đã lấy được vật gì trọng yếu mà vật đó đã bị Thần Kỳ bang, Quỷ Kỳ bang, thậm chí Cổ Mộ môn do thám ra rồi. Người phái Hoa Sơn dĩ nhiên biết nguy hiểm phi thường, nên phái người thông tri cho vị trưởng bối Mễ mỗ mỗ là một nhân vật già nua bậc nhất. Mễ Mỗ Mỗ liền đem địa vị của mình phái người đến phái Thiếu Lâm, phái Thanh Thành và phái Vô Đương để cầu viện.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Lời phỏng đoán của Kỳ muội rất đúng với ý ta. Chúng ta nên điều tra xem cuộc vận tải này có thứ gì quan hệ.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe trên đường phía sau nổi lên tiếng đánh nhau ầm ầm.

Kỳ Dao kinh hãi la hoảng :

- Nguy rồi! Lại còn bọn nhân vật nào nữa ở mặt sau đã mở cuộc động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng cũng lộ vẻ nghiêm trọng. Chàng quay nhìn lại thì thấy đằng xa rối loạn xà ngầu. Những nhân vật bốn phái chạy tán loạn. Đối phương dường như đều là người che mặt. Đột nhiên chàng lớn tiếng la :

- Bọn Cổ Mộ môn tập kích bất ngờ.

Văn Đế Đế hốt hoảng chạy lại nói :

- Sĩ ca! Hai người kỵ mã đó chia hai bên tả hữu quanh về phía sau.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn ta phải đi tăng viện cho mau.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Mất thần ấn Mỗ mỗ lo âu

Kỳ Dao vội cân lại nói :

- Hãy khoan! Bốn đại hán đeo bạc phái Hoa Sơn đã có hai lão tăng và ba lão đạo cùng hai ông già nữa hộ vệ đã xông lên chạy về phía trước. Chúng ta ở đây đón. Nếu tặc nhân theo đuổi thì chúng ta cản trở truy binh.

Văn Đế Đế hỏi :

- Hai bên cũng đuổi tới mà bọn ta chỉ có ba người thì cản trở sao nổi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ đành thế này vậy. Đế Đế cản đường chính diện. Kỳ Dao muội ngăn cản mé tả. Ta chống đỡ mé hữu. Nơi đây đường hẹp, hai bên đều có núi đá. Nếu địch nhân không đi vòng quanh thì phải bỏ ngựa mới vượt qua được.

Kỳ Dao nói :

- Đành theo kế đó. Chúng ta tránh đi, bọn họ tới nơi rồi.

Trong bọn này có nhà sư đã gặp Thiết Kỳ Sĩ vừa rồi. Lão thấy chàng liền lớn tiếng hô :

- Thi chủ chạy lẹ đi. Bữa nay đại địch chia ba đường đến cướp đoạt.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dạ đáp :

- Xin đại sư xông lẹ về phía trước mà chỉ cần chú ý mặt tiền còn phía sau để tại hạ ngăn địch.

Lão hòa thượng quay đầu nhìn lại thấy hơn hai chục kỵ sĩ đuổi tới. Lão không rảnh để ngó đến bọn Thiết Kỳ Sĩ, lập tức đi vào đường hẹp chạy thật nhanh.

Kỳ Dao thấy bọn kỵ mã đuổi tới liền xông ra, miệng hô :

- Sĩ ca! Bọn này là hai bang Quý, Thần, mỗi bang một nửa.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Lượm đá liệng vào chân ngựa. Mấy con đi đầu bị thương, những con đi sau tất chạy loạn lên. Như vậy có thể cản trở họ được một lúc.

Kỳ Dao cười đáp :

- Việc gì phải lượm đá? Hải nữ đầu của tiểu muội dùng làm ám khí được lắm! Sĩ ca hãy coi đây.

Nàng vung tay một cái. Mấy điểm dị quang bay ra.

Những con ngựa đến gần trong vòng mười trượng đột nhiên thét lên be be.

Bốn con té xuống.

Kỵ sĩ bên địch đều là cao thủ hạng nhất. Ngựa vừa bị thương bọn chúng đã nhảy ra xông tới.

Một đại hán lại gần lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi là ai mà dám cản đường bọn ta?

Kỳ Dao cười lạt đáp :

- Ngươi là lão thất ở Quỷ Kỵ bang. Làm gì mà hống hách thế? Có giỏi thì cứ vượt qua đi.

Phía sau lại có người xông đến, lạnh lùng quát :

- Đã dám cản đường tất là có lai lịch. Chẳng lẽ các cô không dám nói ra?

Kỳ Dao cười đáp :

- Thần Kỵ lão tứ! Không ngờ hai bang các vị lại có thể liên thủ làm chuyện buôn bán. Các vị bắt tất hỏi tiện thiếp là ai? Bữa nay phải làm cho các vị biến thành những con quỷ hồ đồ mới được.

Thiết Kỵ Sĩ biết nàng cố ý kéo dài thời gian. Lúc này mặt sau người kéo đến rất đông, nhưng bọn Cổ Mộ môn vẫn bị các nhân vật các phái ngăn chặn. Cả hai đều có người thương vong.

Quỷ Kỵ lão thất không nhẫn nại được nữa. Chống kiếm nhảy xổ về phía Kỳ Dao quát lớn :

- Con a đầu kia! Ngươi tưởng đại gia không nỡ hạ thủ bẻ hoa chăng?

Kỳ Dao cũng quát lên một tiếng. Thân pháp nàng nhanh như điện chớp.

Tay mặt đoạn kiếm, tay trái xoay lại đánh trúng lưng Quỷ kỵ.

Úi một tiếng! Quỷ Kỵ lão thất rú lên thê thảm. Người hấn lặn ra mé bên ngoài mây trượng.

Thần Kỵ lão tứ thấy Quỷ Kỵ lão thất chưa giao thủ một chiêu nào đã bị đánh chết, bất giác chấn động tâm thần, hốt hoảng lùi lại lớn tiếng quát :

- Cô nương là ai?

Kỳ Dao cười lạt đáp :

- Lão tứ muốn biết cũng chẳng khó gì nhưng phải ưng chịu một điều kiện.

Thần Kỵ lão tứ lớn tiếng hỏi :

- Điều kiện gì?

Kỳ Dao đáp :

- Ngoài món tiền mà phái Hoa Sơn bảo vệ còn vật gì trọng yếu khiến các vị tương tranh? Các hạ có nói ra thì tiện thiếp mới cho biết lai lịch.

Thần Kỵ lão tứ cười lạt nói :

- Té ra cô nương không phải là đồng đảng của những người tài bạc. Nếu vậy hà tất cô nương còn đa sự? Bọn tại hạ không muốn kết oán.

Thiết Kỵ Sĩ cất tiếng cười hỏi tiếp :

- Thế lực của Tứ Kỵ bang trên trời giang hồ so với Cổ Mộ môn thế nào?

Thần Kỵ lão tứ cười khăng khặc đáp :

- Cổ Mộ môn cuồng ngạo trong võ lâm nhưng không dám khinh miệt Tứ Kỵ bang. Như vậy các hạ đủ hiểu thế lực của Tứ Kỵ bang là thế nào.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Cổ Mộ môn không dám gây sự với Tứ Kỵ bang, nhưng vừa rồi Quý Kỵ lão thất chết về tay nội nhân của tại hạ thì các hạ giải thích thế nào?

Thần Kỵ lão tứ cười lạt đáp :

- Các vị đánh chết Quý Kỵ lão thất là các vị tự tìm đường xuống âm phủ. Nhất đản sư phụ của hần là Quý Thấu lão tổ mà biết ra thì các vị sẽ bị thảm tử không bút nào tả xiết.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại bảo Kỳ Dao :

- Kỳ muội! Té ra người đứng hậu thuẫn cho Quý Kỵ bang là Quý Thấu lão tổ. Đáng tiếc lão không ở đây để mà ném mùi chết thảm.

Thần Kỵ lão tứ đột nhiên ngừng đầu nhìn lên bầu trời về phía tây rồi cười lạt nói :

- Bằng hữu! Ông bạn hãy ngó dưới từng mây phía trời Tây xem đó là cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu nhìn thấy một con chim khổng lồ ở dưới từng mây bay tới. Chẳng không khỏi kinh dị quay lại hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội! Con chim gì đó?

Kỳ Dao khẽ đáp :

- Đó là Ngốc Đầu thối. Có người cười trên lưng nó thì phải.

Thần Kỵ lão tứ cười lạt nói :

- Đúng rồi! Đó là con thần thối lớn như giống chim bằng. Người cười trên lưng nó chính là lão tổ.

Bọn môn đồ Quý Kỵ nhìn về phía trời Tây đồng thanh hô :

- Ân sư đã tới!

Con quái điều đột nhiên hạ xuống dường như không phải nó bay tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng cần biết Quý Thấu lão tổ có đến đây hay không. Chẳng đồng dục cười nói :

- Bằng hữu! Để ý đến rồi hãy nói. Các vị kéo cả ổ đi vì chuyện gì? Vạn lạng bạc có chi đáng kể?

Thần Kỵ lão tứ cười lạt nói :

- Cái đó không thể cho ông bạn hay được. Quý Thấu lão tổ đã thân hành xuất mã thì nhất định gia sư cũng tới. Lão nhân gia tới rồi là trách nhiệm của bọn tại hạ cũng nhẹ đi. Bây giờ ông bạn không cản trở, bọn ta cũng chẳng rụt theo. Nói chắc với ông bạn chỉ đi trong hai mươi dặm các vị chết mất xác rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay một cái đoạn lên ngựa lùi lại.

Kỳ Dao vội nói :

- Chúng ta đi lẹ cho kịp những người giữ tiền. Chắc là sắp xảy ra chuyện rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Xảy ra chuyện gì?

Kỳ Dao đáp :

- Sĩ ca không thấy Quý Thấu lão tổ đã cho chim thối hạ xuống rồi ư? Nhất định lão đã phát giác ra người mang tiền bạc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh, xoay mình nhảy ra hô :

- Mau đi viện trợ họ.

Kỳ Dao lắc đầu đáp :

- Không kịp rồi. Bây giờ ta mới biết Tứ Kỳ bang toàn bộ hậu thuẫn cho nhau.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kỳ muội nghe người ta nói vậy ư?

Kỳ Dao đáp :

- Khi tiểu muội gặp Sĩ ca lần thứ ba, chắc Sĩ ca còn nhớ ở chỗ nào chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Khi đó ở Hồ Đông Bá sau lúc gặp Lôi Hóa Thần, ta lên Bắc Kinh về đến nửa đường.

Kỳ Dao hỏi :

- Khi ấy tiểu muội còn bảo Sĩ ca điều tra mấy nhân vật phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Tức là điều tra những người hậu đãi của Tứ Kỳ bang.

Kỳ Dao nói :

- Khi ấy tiểu muội vâng lệnh gia phụ đi điều tra ba người cười phi cảm xem họ hành động gì, ngoài một người cười con quái lư đương nhiên còn người khác nữa.

Thiết Kỳ Sĩ một mặt dẫn các cô xông về phía trước, một mặt tiếp tục hỏi :

- Khi ấy Kỳ muội còn chưa biết Quý Thấu lão tổ là người hậu đãi của Quý Kỳ bang phải không?

Kỳ Dao đáp :

- Phải rồi! Nhưng cũng biết bọn người này là những kẻ tử thù với lệnh sư và song thân của tiểu muội ngày trước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Người hậu đãi của Thần Kỳ bang là ai?

Kỳ Dao đáp :

- Đã thấy Quý Thấu lão tổ chứng minh thì còn ba người nữa cũng đoán ra được. Người hậu đãi cho Thần Kỳ bang là Thần Ứng chân nhân, một đạo nhân cười con thần ung. Tiên Kỳ bang thì có một bà già cười con tiên hạc kêu bằng Tiên Hạc mỗ mỗ. Ngoài ra còn Quái Lư trượng nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta hiểu rồi. Gia sư và lệnh tôn, lệnh đường đêm hôm ấy không nói gì đã đi ngay, mười phần có tám các vị đã biết rõ thành tích những nhân vật ở hậu đãi của Tứ Kỳ bang.

Kỳ Dao đáp :

- Cái đó khó mà đoán được. Lệnh sư cùng gia phụ, gia mẫu tuyệt đối không đi tìm địch nhân để chiến đấu. Công phu tu dưỡng của các vị đã đến trình độ xuất thần. Dù thấy mặt cừu nhân chưa chắc đã chịu động thủ.

Ba người đuổi chưa đầy hai chục dặm, đột nhiên bên đường thấy hai xác chết lẫn ra đó. Văn Đế Đế kinh hãi nói.

- Hông rồi. Đây là các vị hòa thượng đó.

Ngoài ra còn một lão già. Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói :

- Tắt hơi rồi. Chúng ta đến chậm một chút.

Kỳ Dao thở dài nói :

- Bị thương ở đầu. Dường như chết về chưởng lực.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thử tìm gần đây xem còn người nào chưa chết không?

Văn Đế Đế tiến vào trong rừng phía trước bỗng la lên :

- Vào coi mau! Bốn đại hán chết ở đây. Người bọn họ bị vật gì cào nát ra.

Kỳ Dao chạy lại nhìn kinh hãi nói :

- Đây là vết trảo của Quỷ Thù.

Thiết Kỳ Sĩ đảo mắt nhìn những bụi cỏ chung quanh, miệng la :

- Ngân tử!

Nhiều đỉnh bạc rải rác trong mấy đồng cỏ. Đỉnh nào trên mặt cũng in chữ “Mễ”...

Dưới chữ Mễ còn năm chữ nhỏ “Văn ngân ngũ thập lang”.

Kỳ Dao vội nói :

- Mau thu thập lại xem được bao nhiêu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Năm mươi lạng một đỉnh thì vạn lạng phải hai trăm đỉnh. Nhưng Quỷ Thù lão tổ sao không lấy bạc đem đi?

Kỳ Dao và Văn Đế Đế vừa đi tìm những đỉnh bạc vừa nói khẽ :

- Bốn đại hán này bị Quỷ Thù sát hại. Hiển nhiên Quỷ Thù lão tổ chưa phát giác. Chúng ta mau thu lượm đủ số đỉnh bạc rồi đi ngay.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Công việc không phải giản dị như vậy. Chỗ này cách hai xác chết kia không đầy một tầm tên khi nào lão ma lại chẳng ngó thấy?

Văn Đế Đế nói :

- Chắc có mấy người không thấy, hoặc giả Quỷ Thù lão tổ đang bận đuổi theo tàn sát.

Kỳ Dao đáp :

- Nếu vậy chúng ta mau rời khỏi nơi đây, chắc lão ma sắp trở lại.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sợ gì? Ta còn mong hán quay về. Lão ma này thù đoạn tàn ác. Ta phải liều mạng với hán.

Hai cô tìm hồi lâu và tính số mục mới thấy một trăm chín mươi bảy đỉnh bạc. Kỳ Dao hăng dạn nói :

- Còn thiếu ba đỉnh nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiếp tục kiếm nữa đi. Vì trong đỉnh bạc có điều bí mật, thiếu một đỉnh cũng không được, tức là đề phòng vụ bí mật nằm vào những đỉnh tìm không thấy.

Kỳ Dao nói :

- Những đỉnh bạc này lớn rất dễ tìm. Thực không còn nữa.

Bỗng nhiên thanh âm một mục già cất lên :

- Bọn hải tử kia! Đa ta các người. Lão thân đến chậm một bước để lão ma hạ thủ trước mắt rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng liền ngó vào trong rừng ở mé bên, bỗng thấy một bà già dẫn năm người đứng tuổi đi ra. Chàng lớn tiếng hỏi :

- Mỗ mỗ là ai?

Kỳ Dao đột nhiên lớn tiếng hô :

- Mễ mễ mễ!

Mụ già lại gần thờ dài nói :

- Con nhỏ kia! Người nhận được lão thân ư?

Kỳ Dao tiến lại đáp :

- Mỗ Mỗ! Chỉ mất có ba đỉnh thôi.

Nguyên mụ là chủ nhân những đỉnh bạc này. Mụ thờ dài nói :

- Hào nữ nhi! Vật quan trọng chắc bị Quý Thú lão quý lấy đem đi rồi.

Mụ nhìn năm người đứng tuổi vẫy tay nói :

- Các người mau thu lại. Bây giờ không rảnh để tra xét nữa. Về trang rồi sẽ tính.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại thi lễ nói :

- Mỗ mỗ! Văn bối là Thiết Kỳ Sĩ xin bái kiến.

Mụ già gật đầu đáp :

- Người quả là con rồng trong loài người. Hài tử! Lệnh sư đã ở tề trang. Người hãy đi theo lão thân.

Thiết Kỳ Sĩ hăng dặng nói :

- Mỗ mỗ! Mỗ mỗ có nhận biết gia sư ư?

Mễ mễ mễ cười đáp :

- Nếu không phải lệnh sư nói tướng mạo người, thêm vào người đi với Kỳ Dao thì lão thân cũng không biết.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Mỗ mỗ! Mặt sau còn có bọn Cỏ Mộ môn vây đánh.

Mễ mễ mễ nói :

- Lão thân đã phái người đi viện trợ. Chắc bây giờ đánh lui địch nhân rồi.

Thiết Kỳ Sĩ không nói nữa liền đi theo mụ già và năm người đứng tuổi.

Nhưng đi được một quãng, bỗng chàng la lên :

- Còn mấy người lạc lõng nơi đâu chưa rõ.

Mụ già đáp :

- Kim Giáp Thần đã cứu ra hết. Nếu không có Kim Giáp Thần thì lão thân cũng không địch nổi Quý Thú lão quý.

Tuy việc qua rồi, nhưng trong lòng Thiết Kỳ Sĩ vẫn băn khoăn vì chưa hiểu chuyện bí mật trong những đỉnh bạc, mà chàng lại không tiện hỏi mụ già, đành ôm mối hoài nghi theo mụ lên đường.

Chạy luôn hai ngày trời, tới hôm sau ra đến Đồng Quan, qua sông Hoàng Hà vào lúc hoàng hôn, tới một đại trang viện phong cảnh rất xinh đẹp, mụ già quay lại nói :

- Bọn nhỏ kia! Trang viện của lão thân đây rồi. Các người vào đi.

Trong trang đã thấp đèn hồng sáng trưng. Thiết Kỳ Sĩ được dẫn vào tòa đại sảnh. Chàng giương mắt lên nhìn thấy bốn vị lão nhân ngồi trong nhà. Trong đám đông này có một vị đặc biệt cao lớn.

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ và Văn Đế Đế nói :

- Lão già cao lớn kia là Kim Giáp Thần.

Phụng Hoàng Thần, Hải Thần, Hải Mẫu đều ở cả đây. Thiết Kỳ Sĩ vội tiến lại thi lễ.

Phụng Hoàng Thần ngó thấy ái đồ liền nói :

- Tiểu hoạt đầu! Ngươi lại chào lão to con này đi. Lão là Kim Giáp Thần đó.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại thi lễ lớn tiếng hô :

- Kim bá bá!

Kim Giáp Thần cười rộ nói :

- Ngươi đã được nương nương ban hiệu cho là Ngọc Phụng Hoàng ư? Lão phu coi không ra, ngươi lại giỏi hơn lão hoạt đầu.

Thiết Kỳ Sĩ cung kính đáp :

- Văn bối không dám!

Hải Thần cười hỏi :

- Ngươi có gặp Quý Thâu lão quý không?

Kỳ Dao đáp :

- Hải nhi chỉ ngó thấy lão trên không.

Hải mẫu hỏi :

- Hấn đã đoạt mất Ngũ Lôi thần ấn rồi ư?

Kỳ Dao kinh hãi hỏi lại :

- Trong bạc có dấu Ngũ Lôi thần ấn hay sao?

Mề mỗ mỗ thờ dài đáp :

- Các vị hảo hữu lại dấu luôn cả đám trẻ. Đó là việc không nên. Giả tỷ không giấu chúng thì có khi chúng lấy được rồi.

Hải Thần nghiêm nghị hỏi :

- Lão muối tử! Bảo vật của phái Hoa Sơn lấy được, bọn hải tử không hiểu.

Nhất đản chúng biết mà hạ thủ thì bọn ta còn mặt mũi nào nhìn thấy bọn lão muối tử nữa?

Mề mỗ mỗ thờ dài nói :

- Bây giờ bị ma đầu lấy mất, e rằng suốt đời bất lợi cho chúng ta.

Phụng Hoàng Thần hỏi :

- Mất thật rồi ư?

Mề mỗ mỗ liền quay lại bảo năm hán tử trung niên :

- Kiểm lại coi.

Một đại hán hỏi :

- Tổ mẫu! Điều tra bằng cách nào.

Mề mỗ mỗ đáp :

- Trong đó có một đỉnh, chữ Mề thiếu một điểm. Nếu quả đỉnh đó còn là chưa mất.

Chương 47: Thiết Kỳ Sĩ hãm dọa quan binh

Hải Thần nhìn con gái bảo :

- Kỳ nhi! Ngươi và Văn nhi cũng giúp vào việc điều tra đi!

Kỳ Dao hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Mễ mỗ mỗ đáp :

- Hải nhi! Cứ tra xong rồi ta sẽ cho ngươi hay. Mười phần có đến tám là mất rồi. Đã thiếu ba đỉnh thì hiển nhiên bị lão quỷ lấy đem đi. Lão quỷ đó rất tinh ma.

Kim Giáp Thần lắc đầu nói :

- Nếu lão quỷ đắc thủ thì hán còn đuổi bọn người trốn thoát làm chi? Khi ta động thủ với hán, hán đã thật tình liều mạng.

Mễ mỗ mỗ hỏi :

- Tình hình các vị động thủ ra sao?

Kim Giáp Thần cả cười đáp :

- Quỷ Thú âm đình của hán tuy so với ngày trước đã tiến bộ hơn, nhưng vẫn không đâm thấu qua kim giáp của ta được. Hán phát ra ba cây đinh chưa thành công rồi cười quỷ thú bay đi.

Năm đại hán trung niên và hai cô gái kiểm tra hai lượt rồi đồng thanh nói :

- Các chữ “Mễ” đều không thiếu nét nào.

Hải Thần thở dài nói :

- Thế là mất thật rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Có khi các cô chưa tìm kỹ trong đồng cỏ.

Kỳ Dao đáp :

- Trên mặt đất chỉ còn cỏ, cả đá cũng không có. Những đỉnh bạc lớn thế này khi nào không ngó thấy?

Mễ mỗ mỗ nói :

- Ngoài đó còn những người thu thi thể mai táng. Nếu ba đỉnh kia còn lẫn trong cỏ tất bọn họ cũng phát hiện.

Hải Thần đứng lên nói :

- Ta lại đưa bọn hải tử tới chỗ đó để điều tra lần nữa. Ngũ Lô thần ấn là vật rất hệ trọng, tuy chưa ai hiểu cách tác dụng, nhưng lâu ngày tất họ cũng biết chỗ huyền diệu.

Mễ mỗ mỗ nói :

- Đại ca còn cử động làm chi cho mất công. Hãy chờ toán thứ hai về rồi sẽ bàn.

Lúc này đã dọn tiệc rượu. Cả nhà bắt phân già trẻ ngồi vào bàn vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Kỳ Dao đang uống rượu không nhận được lại nhìn Mễ mỗ mỗ hỏi :

- Mỗ mỗ! Lão nhân gia có kể lại tình hình đã qua được chăng?

Mẽ mẽ mẽ thờ dài đáp :

- Bảo vật này của Chương môn nhân tề phái. Khi ở đáy biển Bắc Hải tìm vật khác mà phát hiện ra. Lấy được rồi lão nhân gia sợ xảy ra chuyện bất trắc liền phái người báo tin cho lão thân hay và xin chỉ thị đặt kế hoạch đưa về.

Kỳ Dao hỏi :

- Thế rồi lão tiên bối mời người ta đến đưa về ư?

Mẽ mẽ mẽ đáp :

- Lão thân nhận thấy là việc ngẫu nhiên vì muốn thận trọng lập tức phái người thông tri cho chương môn bảo y đến Tiên trang ở Liêu Đông đưa ra một vạn lạng bạc đúc thành những đỉnh năm chục lạng. Vì sợ lẫn lộn vào những đỉnh bạc khác nên đỉnh nào cũng đúc chữ Mẽ. Ngũ Lôi thần ấn dấu vào trong một đỉnh khắc chữ Mẽ thiếu một nét, tưởng là giữ kín lắm rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế mà vẫn bị tiết lộ.

Mẽ mẽ mẽ thờ dài đáp :

- Vì sao mà tiết lộ thì đến nay vẫn chưa rõ.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Hải Thần nói :

- Nhạc phụ! Ngũ Lôi thần ấn có tác dụng gì?

Hải Thần trịnh trọng đáp :

- Tiên vật này thần bí khôn lường!

Thiết Kỳ Sĩ thấy vẻ mặt nhạc phụ trịnh trọng liền hỏi tiếp :

- Thần diệu ở chỗ nào?

Hải Thần đáp :

- Đó là một bảo vật của tiên nhân đời xưa luyện thành. Quả ấn vương vẫn chूं một tắc trên có bốn chữ cổ tự “Lôi điện phong vân”. Bốn mặt còn khắc Lôi phù, Điện phù, Phong phù và Vân phù. Ai hiểu được bốn đạo thần phù té lên trời lập tức sấm chớp ầm ầm, gió dập mưa dòn làm tan búa vỡ đá, không gì ngăn cản được. Uy lực này rất tiện dụng cho người võ lâm, còn ai dám chống lại nữa?

Phụng Hoàng Thần cười nói :

- Muốn hiểu chỗ diệu dụng về Tứ phù phải mất trăm năm. Nếu là việc dễ dàng thì ta chẳng dám ngồi đây uống rượu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão nhân gia vốn chẳng để tâm chuyện gì, nhưng đồ nhi lại không thể.

Dứt lời chàng đứng dậy nhìn Kỳ Dao nói :

- Kỳ muội dẫn Văn muội đi thôi.

Phụng Hoàng Thần vội hỏi :

- Tiểu hoạn đầu! Các người định đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lại đến chỗ cũ xục tìm căn thặng lần nữa.

Phụng Hoàng Thần nói :

- Nhưng người còn việc cần thiết phải làm ngay.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Việc gì?

Phụng Hoàng Thần hỏi lại :

- Cẩm nang ta gửi cho người đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ở trong mình đệ tử. Nếu quả là việc gấp thì sao lão nhân gia không nói thẳng ra mà còn dùng cẩm nang?

Hải Thần xen vào :

- Sĩ nhi! Người đã biết việc Tây Vực tiến công Thanh đình rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Tiến công một trái ấn hình châu.

Hải Thần nói :

- Ấn Hình châu so với ấn thân pháp gì đó còn mạnh hơn gấp trăm lần. Hiên Hình kính cũng không soi thấy được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hiện giờ vật đó đã đến tay Hoàng đế Mãn Thanh rồi.

Hải Thần đáp :

- Tây Vực quốc vương không phải hạng ngu ngốc, y đã chịu đem bảo vật trọng yếu đó tiến cống cho Thanh đình, sao Thanh đình còn phải trọng binh đến trấn ạt bờ cõi nước họ?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Bảo vật đó là giả hay sao?

Hải Thần đáp :

- Giả thì không giả nhưng chỉ là trái phụ, còn trái chính vẫn ở Sơ Lặc quốc bên Tây Vực.

Kỳ Dao hỏi :

- Làm thế nào để chứng minh là trái phụ? Trái phụ với trái chính có chỗ nào khác nhau?

Hải Thần đáp :

- Mang trái phụ ở trong mình rồi vận chân khí thì triển trong giây lát là lại rõ hình tượng. Còn trái chính có thể ẩn được một giờ. Hiện nay rất nhiều bậc lão tiền bối võ lâm chạy sang Tây Vực, họ đều mưu đồ lấy được trái chính.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Khi ở Bắc Kinh tiểu tể đã tha một tay cao thủ ở Sơ Lặc quốc, nhưng y chưa nhắc tới Ấn Hình châu.

Hải Thần cười đáp :

- Sơ Lặc quốc sợ Thanh đình nhận xét thấy trái châu có tật nên phái cao thủ đến để dò la động tĩnh. Có khi họ còn muốn biết Thanh đình có ý cử binh đến Tây Vực nữa chẳng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thế thì đúng rồi. Vậy đồ đệ phải làm thế nào?

Phụng Hoàng Thần đáp :

- Ấn Hình châu rất là đặc dụng. Ngũ Lôi ấn đã ăn thua gì. Người thử tính xem đẳng nào lợi hơn? Nói tóm lại việc võ lâm hiện nay là ở trong tay các người. Còn bọn già nua chúng ta trừ phi có việc gì đồ lên đầu, không thì chẳng hơi đâu mà can thiệp.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Mễ mỗ mỗ cáo từ nói :

- Đa tạ Mỗ mỗ. Bây giờ bọn vãn bối lên đường đi về phía Tây. Khi trở về sẽ ghé vãn an Mỗ mỗ.

Mỗ mỗ mỗ cười ha hả nói :

- Lão thân chúc tiểu ca sẽ thành công một cách thuận lợi bên Tây Vực.

Ba người liền thượng lộ ngày đêm, qua Hoa Âm vào lúc trời sáng. Đến ngày thứ ba mới tới Trường An liền theo dọc bờ sông Vị Hà đi về phía Tây. Dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Ba người đi tới bờ cõi tỉnh Thanh Hải mới nghỉ lại nửa ngày ở thành Đồng Nhân.

Giữa trưa ba người ăn cơm xong, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao nói :

- Buổi chiều nay không đi nữa. Hai cô hãy tắm rửa thay đổi quần áo. Ta đi hỏi nhà điểm đường tắt tiến về phía Tây đồng thời mua ít đồ vật.

Kỳ Dao hỏi :

- Mua gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mình mới ra khỏi nội địa, cơm nước ở biên cương ăn không quen. Ta muốn mua một cái túi đựng lương khô và thức ăn mặn.

Kỳ Dao cười nói :

- Công tử gia! Hiện nay đang tiết mùa đông thì còn được. Nếu là mùa nóng thì những đồ ăn dự bị sẽ thiu hết.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đáng tiếc là không có Nhị lang theo đi, mình mua nhiều chẳng ai mang nổi.

Chàng đi rồi, Kỳ Dao nhìn Văn Đế Đế cười nói :

- Muội muội thay đổi quần áo. Ta ra kêu bộc phụ lấy nước.

Văn Đế Đế đáp :

- Sĩ ca cũng phải tắm cho sạch sẽ. Y trở về Kỳ thư bức bách y, không thì y cứ lý ra chẳng chịu tắm rửa.

Kỳ Dao nói :

- Nếu y không tắm thì chúng ta bảo y ra phòng khác mà nằm.

Chẳng mấy chốc đã qua giờ thân. Hai cô chuẩn bị xong cả rồi, Thiết Kỳ Sĩ vẫn chưa về điểm, hai cô đang ngồi chờ chàng về ăn cơm, bỗng thấy điểm gia hoang mang vào đây cửa nói :

- Nhị vị cô nương! Quan binh đến mở cuộc điều tra.

Kỳ Dao hỏi :

- Điều tra cái gì?

Điểm gia đáp :

- Đây là địa khu thuộc phạm vi triều đình mà lại là chốn biên cương nên có đại đội đồn trú. Đêm nào quan binh cũng đến tra xét.

Kỳ Dao gật đầu nói :

- Không sao đâu. Cứ để họ vào đây kiểm tra.

Gia nhân ra rồi. Văn Đế Đế lấy làm kỳ hỏi :

- Địa giới của Thanh đình đến đây thôi ư? Tiếp tục đi về phía tây thuộc về quản hạt nước nào?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là địa phương của người Hồi tộc. Chẳng bao lâu nữa Thanh đình sẽ phái binh chinh phục.

Văn Đế Đế hỏi :

- Quan binh đến điều tra thì chúng ta đối phó bằng cách nào?

Kỳ Dao đáp :

- Chúng ta chỉ bảo ở nội địa tới đây là xong.

Bỗng nghe thanh âm của Thiết Kỳ Sĩ ở ngoài cửa vang lên :

- Kỳ muội mở cửa ra.

Kỳ Dao mở cửa rồi cười hỏi :

- Sĩ ca đi lâu quá, làm gì tới bây giờ mới trở về?

Thiết Kỳ Sĩ cầm một cái túi lớn đặt xuống bàn cười đáp :

- Đi làm một việc.

Văn Đế Đế hỏi :

- Việc gì?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Có hai nhà buôn ở nội địa tới bị mấy tên quan binh bắt. Bây giờ vẫn chưa điều tra được họ đưa đi đâu. Đến đêm hãy ra ngoài dò xét.

Kỳ Dao hỏi :

- Quan binh bắt người loạn xạ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đây là chốn biên cương nên Thanh đình đề phòng bọn gian tế rất nghiêm mật. Hễ thấy người khả nghi là họ bắt giữ tra hỏi rất kỹ, nhưng cũng không tránh khỏi có người bị oan ức.

Kỳ Dao nói :

- Nghe nói đến đêm sẽ có quan binh tới tra xét khách điểm.

Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tra xét một lượt còn khá. Minh đi một ngày nữa. Đó mới chính là địa khu biên giới, mỗi đêm quan binh tra xét đến mấy lần.

Kỳ Dao hỏi :

- Ngoài bờ cõi có động tĩnh gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Địa khu đó cực kỳ phức tạp. Bọn Mông Cổ phái trọng binh canh gác từ dãy núi Ba Nhan Khách Lạp trở lên phương Bắc. Còn mé Nam sông này thì quân Hồi tộc đồn trú rất nhiều. Thêm vào trọng binh của Thanh đình đồn trú. Trên dải đất này chỉ đụng chạm một chút là bùng nổ chiến tranh.

Đột nhiên bên ngoài sảnh đường có tiếng người huyên náo.

Thiết Kỳ Sĩ mở cửa ra dòm thấy một đội quan binh đang quát tháo om sòm. Chàng liền kêu một tên tiểu nhị lại hỏi :

- Tiểu nhị ca! Quan binh làm gì mà đức lác thế?

Tiểu nhị khề đáp :

- Bà tổng gia thân hành dẫn quân đến tra điểm. Lão gia đòi bao nhiêu khách trọ phải ra cả mặt trước Để khám xét. Không biết làm thế nào!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói liền chạy ra thấy một đại hán có vẻ là một tiểu quan dẫn mười mấy tên Thanh binh đang lớn tiếng quát tháo. Chàng liền tiến lại hỏi :

- Đây phải chăng là vị bà tổng?

Đại hán toàn thân võ phục, một tay cầm yêu đao trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ ở Bắc Kinh tới đây. Xin hỏi các hạ là thuộc hạ của ai?

Đại hán nghe chàng nói ở Bắc Kinh tới. Hai chữ “Bắc Kinh” quả có hiệu lực. Gã vội đáp :

- Bản nhân là bộ hạ của Trần Tây tướng quân. Ông bạn muốn hỏi gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ là Thiết Kỳ Sĩ có việc cầu kiến tướng quân, mong các hạ dẫn tới.

Đại hán đáp :

- Bản nhân phụ trách việc tuần tra, hiện giờ không được rảnh. Đồng thời chỗ ở của tướng quân không phải tại trong thành.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vậy tướng quân đóng ở đâu?

Đại hán đáp :

- Ở trấn Thiết Ngõa cách thành khá xa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ai là người phòng thủ ở bản thành?

Đại hán trầm giọng đáp :

- Tình hình trong quân ông bạn không thể hỏi nhiều được.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt hỏi :

- Trước mặt Khang Hy hoàng đế tại hạ muốn hỏi gì cũng được. Các hạ mới là một tên Bả tổng nhỏ bé sao dám kháng cự mà không trả lời?

Đại hán gầm lên :

- Ngươi đừng tưởng ở Bắc Kinh đến là có thể hăm dọa được bản tổng. Biết điều thì lui ra, nếu không bản nhân sẽ bắt ngươi như bắt tên gian tế để tra hỏi.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Hay lắm! Mời các hạ bắt tại hạ đi.

Đại hán không dám bắt. Gã đang ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thì đột nhiên ngoài điểm có tiếng vó ngựa vang lên. Một tên Thanh binh lớn tiếng hô :

- Lão tổng! Chắc là Bách tổng đến rồi!

Đại hán vội xoay mình ra ngoài điểm coi, miệng lớn tiếng hô :

- Trình Bách tổng! Trong điểm này có gã thiếu niên rất khả nghi.

Ngoài điểm một vị quan quân tráng niên tiến lại. Đại hán liền dẫn đến trước mặt Thiết Kỳ Sĩ. Hắn nhìn chàng một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là ai?

Đại hán liền nói ngay :

- Bẩm Bách tổng! Gã tên gọi Thiết Kỳ Sĩ. Gã nói ở Bắc Kinh tới đây muốn ra mắt tướng quân.

Viên quan quân này nghe nói ra chiều suy nghĩ rồi quay lại bảo gã đại hán :

- Hà bả tổng! Bả tổng đi mời Thiên tổng tới đây.

Đại hán vâng dạ xoay mình toan cất bước.

Thiết Kỳ Sĩ cản lại đồng dục nói :

- Bắt tất phải đi nữa. Thiên tổng đến cũng chẳng ích gì. Chỉ có tướng quân thân hành đến đây thì hoặc giả biết được tại hạ là ai chẳng!

Bách tổng liền biết ngay tình hình có điều khác lạ, vội hòa hoãn lại hỏi :

- Các hạ có việc chi cần gặp tướng quân? Nơi đây là chốn biên thù, tướng quân không tiện ly vị một cách khinh suất.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu vậy các vị về đi, bắt tất phải tra xét điểm này nữa. Đồng thời hóa tốc phái người bẩm với tướng quân, nói là Thiết Kỳ Sĩ ở đây muốn gặp.

Bách tổng liền thanh đáp :

- Tiểu tướng xin tuân mệnh.

Hắn quay lại bảo bà tổng :

- Hà bà tổng! Bà tổng dẫn người tiếp tục cuộc điều tra. Còn điểm này khỏi xét hỏi gì nữa.

Hắn nói xong nhìn Thiết Kỳ Sĩ cất giọng cung kính :

- Vừa rồi chắc Bà tổng có điều mạo phạm. Mong đại nhân lượng thứ.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay đáp :

- Không biết là không có lỗi. Bách tổng cứ về đi.

Những khách trọ trong điểm không hiểu chàng là nhân vật thế nào mà oai phong như vậy. Ai cũng lộ vẻ kinh dị.

Thiết Kỳ Sĩ về phòng không nhìn được, nổi lên một tròng cười khanh khách.

Kỳ Dao hỏi :

- Sĩ ca cười gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thanh binh bị ta hãm bỏ đi hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Rừng Tê Ngưu xuất hiện Tê Ngưu Vương

Văn Đế Đế hỏi :

- Sĩ ca! Bà tổng là cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Quan chế nhà Mãn Thanh rất phức tạp, ta cũng không hiểu. Đại khái người coi không đủ một trăm quân là bà tổng, trên một trăm quân là Bách tổng, có ngàn quân là Thiên tổng.

Văn Đế Đế cười khanh khách nói :

- Vậy quan coi trên vạn người là vạn tổng.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Không phải thế. Trên Thiên tổng là Phó tướng, trên nữa là Tham tướng, trên nữa là Hiệp hạp, Trấn đài, Đề thai đài. Thai tức là Đề đốc. Trên Đề đốc là Tổng đốc. Đó là nói về thứ bậc. Ngoài ra không thuộc thứ bậc thì còn có Trấn thủ ty. Một người đơn độc phải đến trông coi cả một vùng là Tướng quân, tí như Trấn Tây tướng quân. Những người đặc phái đến không có địa vực rõ rệt, chỉ cần coi quân tình trọng yếu thế nào. Còn mỗi địa khu lại có một Đề đốc quân môn.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Tiều muội ở trong này nghe tiếng đại ca nói muốn gặp tướng quân phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta nghe nói có hai người chưa được cứu ra và áp giải đến chỗ tướng quân đó.

Kỳ Dao hỏi :

- Nếu vị tướng công kia chưa hiểu lai lịch Sĩ ca thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hãy đi đường rõ rệt trước, nếu rõ rệt không xong thì đến đêm lại đi đường ngầm.

Kỳ Dao hỏi :

- Hai người ấy là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nói khẽ một chút. Đó là dòng dõi bậc trung lương đời Tiền Minh. Họ đến đây để mai danh ẩn tích mà thực ra còn có chí phản Thanh phục Minh. Tuy biết rõ mưu đồ của họ khó lòng thành công nhưng chí khí cũng đáng khen.

Kỳ Dao nói :

- Hai người đó mà muốn phản Thanh thì họ điên rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không hẳn thế. Nghe nói bọn họ còn rất nhiều thế lực ở miền biên giới Tây Cương.

Văn Đế Đế nói :

- Nếu biết sớm đến biên cương có việc cần phải giao thiệp với quan nha thì nên yêu cầu Ngũ vương tử đưa tín vật cho, há chẳng phải dễ dàng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Ta không muốn ý vào thế lực Thanh đình. Những văn võ quan viên ở Thanh đình mà làm bậy ta cũng lấy đầu bọn chúng.

Hôm sau vừa ăn cơm sáng xong, bỗng thấy gia nhân đứng ngoài cửa hô :

- Thiết tướng công! Có khách đến bái phỏng tướng công đó.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói liền dậy mở cửa, ngó thấy bên ngoài có một người đứng tuổi thanh y tiểu mạo đứng đó, liền hỏi :

- Có phải các hạ không? Xin vào trong này.

Hán tử trung niên vào phòng rồi, Thiết Kỳ Sĩ đóng cửa lại nói :

- Mời các hạ ngồi. Quý tính là gì?

Người kia ngồi xuống đáp :

- Thiết đại hiệp! Tại hạ là Kha Đồ Vĩnh, vâng lệnh trấn thủ đến đây.

Nghe giọng lười thì hán là Trấn Tây tướng quân mà là người Mãn. Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Té ra là tướng quân. Tại hạ thất kính rồi.

Kỳ Dao bưng trà lại nói tiếp :

- Tướng quân không đem theo tùy tùng như vậy há chẳng nguy hiểm ư?

Kha tướng quân lắc đầu đáp :

- Tại hạ có đem theo mấy nhân viên nhưng để cả bên ngoài. Đêm qua tại hạ được tin báo Thiết đại hiệp ở đây nên vội phóng ngựa chạy tới. Đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ không biết tướng quân đóng binh ở Thiên ngõa tự. Tại hạ muốn đến bái phỏng, nhưng sợ có điều bất tiện, vì vậy phải nhờ người thông bẩm trước, không ngờ tướng quân lại tới rồi.

Kha tướng quân đáp :

- Đại hiệp là khách quý của Hoàng thượng. Khi nào Kha mạo mạo lao động đại hiệp. Nếu đại hiệp có điều chi sai bảo xin cứ dặn một tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không dám. Tại hạ có việc nhỏ muốn thỉnh cầu tướng quân giúp cho.

Kha tướng quân vội hỏi :

- Việc gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ có hai thanh niên, một người họ Cổ, một người họ Trương. Nghe nói chúng bị thuộc hạ của tướng quân bắt đưa đi.

Kha tướng quân hỏi :

- Có phải là Cổ Phóng Thiên và Trương Tiền Pháp không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi lại :

- Đúng rồi. Không hiểu hai tên đó phạm tội gì?

Kha tướng quân thờ dãi đáp :

- Tại hạ cũng hồ đồ không rõ. Chỉ nghe thuộc hạ nói là di nghiệt của nhà Tiền Minh. Thôi được! Thiết đại hiệp đã bảo đảm thì bản nhân về buông tha ngay.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đa tạ các hạ đã thuận tình. Thiết mạo mạo cảm kích vô cùng. Còn một việc tiện đây xin mách tướng quân. E rằng Ngũ vương tử bất nhật sẽ tới biên cương. Tướng quân mà không ước thúc bọn họ để Ngũ gia thấy có chuyện gì lầm lỡ là bất lợi cho tướng quân đó.

Kha tướng quân nghe nói biến sắc đứng dậy chấp tay đáp :

- Thiết đại hiệp! Tại hạ vẫn có tin tức từ kinh sư đưa tới, biết rõ đại hiệp có mối giao kết với Ngũ gia. Nếu Ngũ gia tới đây, mong rằng đại hiệp che chở nói cho mấy câu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó thì hãn rồi. Tướng quân cứ yên dạ.

Kha tướng quân thấy chàng bụng trà mời khách, liền cáo biệt lui ra.

Kỳ Dao đóng cửa lại cười khúc khích nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sĩ ca ác quá, làm hãn sợ hết hồn.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Không làm thế thì bách tính ở miền biên cương còn gặp tai hại. Bây giờ chắc chúng không dám làm loạn nữa.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bữa nay chúng ta chưa đi được ư?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Không. Ta để giấy lại đây. Hai lão Cỗ, Trương được tha rồi nhất định tìm tới đây, thấy có chữ của ta là không tìm kiếm nữa.

Kỳ Dao nói :

- Chúng ta là người nội địa mà qua Tây Vực e rằng còn lắm chuyện phiền phức.

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Phiền phức thì không sao tránh khỏi. Minh tới đâu hay đó.

Ba người tính tiền trả nhà điểm rồi theo đường Đồng Nhân tiến về phía Tây.

Qua sông Hoàng Hà tới Lãng Hải. Tính ra đã mất năm ngày. Giữa trưa hôm ấy ba người tiến vào một thị trấn ở bên hồ kêu bằng A Nha Khố Nhĩ. Tình hình thị trấn này khác hẳn nội địa. Tuy cũng có người Mãn mở khách sạn và quán bán hàng nhưng nhất thiết đồ ăn uống không giống nội địa.

Văn Đế Đế khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Thư thư! Thư thư đã đến Tây Cương bao giờ chưa?

Kỳ Dao mỉm cười gật đầu đáp :

- Đây là lần thứ tư rồi.

Văn Đế Đế nói :

- Trước nay tiểu muội chỉ quanh quẩn trong nội địa không tính đến chuyện ra ngoài biên cương. Bây giờ tuy mới ra ngoài một chút đã cảm thấy đường đất mông mênh. Thư thư! Thư thư có hiểu những câu phương ngôn của dân tộc miền biên giới không?

Kỳ Dao đáp :

- Ra ngoài biên cương thì hiểu mấy câu là được rồi. Dĩ nhiên bọn ta dùng Hán văn và quan thoại làm chủ, thứ đến Mông ngữ, Mãn ngữ, Hồi ngữ, Tạng ngữ và Miêu ngữ. Ngữ ngôn của họ tuy có khác biệt nhưng đại khái có thể hiểu được. Nếu mỗi bộ lạc nhỏ cũng học cho rành thì phải ba chục năm chưa hết.

Thiêt Kỳ Sĩ cười nói :

- Có người hiểu tiếng địa phương khá nhiều là hay lắm. Mấy bữa đầu ta chán quá, không ngờ một bà vợ lại là tay biết nhiều thứ tiếng.

Kỳ Dao phì một tiếng rồi cười nói :

- Mặt dày quá chẳng biết thẹn thùng gì hết. Miệng nói toàn giọng thô tục.

Vợ vợ tuôn ra không ngắt.

Thiêt Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Chẳng là bà lớn cũng là bà nhỏ chứ đâu phải cô nương.

Ba người tìm vào khách sạn, nhưng ở trong khách sạn lại không bán cơm.

Đó là chỗ bất đồng. Ba người mướn phòng rồi ra ngoài tìm chỗ ăn.

Nhà quán rất đơn giản, ngoài miến và cơm thức ăn chỉ có thịt bò, thịt cừu và cá chép trên sông Hoàng Hà là những thứ quý lắm. Ăn thì bằng bát lớn, thịt thái những miếng thật to chứ không tinh tế như ở nội địa. Họ lấy ăn no làm nguyên tắc. Cơm hạt lớn có tiền cũng không mua được.

Ba người vào quán ăn ngẫu nhiên một bữa. Lúc ra khỏi quán, Thiêt Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Vào ăn quán ở đây thật không bằng đem đi ít muối tiêu rồi bắt dã thú nướng ăn còn ngon hơn.

Kỳ Dao cười nói :

- Phải rồi! Lão gia!

Bỗng nghe sau lưng có mấy người lý la lý lỗ mà không hiểu họ nói gì. Văn Đế Đế khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Những người đi sau nói gì vậy?

Kỳ Dao quay đầu nhìn lại thấy ba đại hán. Nàng nghe một hồi rồi cười đáp :

- Họ nói tiếng địa phương miền Tây Khương. Ba người này người nước Phiên.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Họ nói chuyện gì?

Kỳ Dao đáp :

- Họ bàn chuyện trong khu rừng rậm trên bờ biển Trát Lăng xuất hiện một con Tê Ngưu Vương, gần đây làm hại khá nhiều dân mục súc. Ngày mai sẽ có rất đông lực sĩ Mông cổ vây bắt.

Văn Đế Đế hỏi :

- Có gần đây không?

Kỳ Dao đáp :

- Ai mà biết được!

Văn Đế Đế hỏi :

- Tòa thị trấn mà chúng ta trú ngụ không phải là Lăng Hải ư?

Kỳ Dao cười khanh khách đáp :

- Muội tử! Ngươi nghe lầm rồi. Chỗ chúng ta ngó tới là Lăng Hải nhưng bọn họ nói Trát Lăng Hải, tức là thêm vào một chữ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trát Lăng Hải cách đây bao xa?

Kỳ Dao đáp :

- Chúng ta đi về mé hữu. Người thường phải mất hai ngày, nhưng chúng ta chỉ nửa ngày là đủ. Nhân dân ở Tây Cương chưa từng trông thấy biển. Họ coi cái hồ lớn là biển. Lăng Hải lớn hơn Trát Lăng Hải. Quảng giữa cách năm chục dặm, có sông giao thông với nhau. Hai cái hồ này phát nguyên từ Tinh Tú hải. Người địa phương nói sông Hoàng hà có hai cửa miệng và một cái đít. Hai hồ tức là hai miệng, đít tức là bờ biển. Sĩ ca muốn coi bọn lực sĩ Mông cổ bắt tê ngưu ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta chỉ thấy Tê ngưu trên bức vẽ chứ chưa thấy con vật sống bao giờ.

Kỳ Dao nói :

- Đã đến đây rồi Sĩ ca sẽ được coi dã mã, dã lục, xạ hương và tê ngưu. Tê ngưu cũng lớn gần bằng thủy ngưu mà có một sừng. Hình thù khác lạ nhưng sức mạnh vô cùng. Nó mạnh hơn Thủy ngưu nhưng lại ngu xuẩn. Khi nó nổi giận thì cả vách đá cũng đập mình vào. Người săn bắn giết tê ngưu thường đứng ở chân núi cao làm cho tê ngưu phát cáu. Khi đó tê ngưu chúc đầu xuống xông lại như gió cuốn. Người săn bắn tóm được thời cơ nghiêng mình né tránh để chờ lượm lấy khi nó chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Thế thì thú thật! Con Tê Ngưu Vương sáng mai này họ muốn bắt chắc là lớn lắm, ta muốn đi coi.

Ba người về khách sạn vừa ngồi xuống đã thấy tiểu nhị tay cầm tờ giấy đưa vào nói :

- Công tử! Công tử có bạn đến thăm đề lại đây.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên đón lấy giấy coi thấy viết một hàng chữ :

“Bằng hữu! Ngày mốt vào lúc giữa trưa chúng ta gặp nhau ở Tê Ngưu lâm.

Tinh Tú lão nhân bút”

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Tiểu nhị ca! Tê Ngưu lâm ở phương nào?

Tiểu nhị nghe nói biến sắc hỏi :

- Công tử hỏi cái đó làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ông bạn đề chữ lại hẹn ta tới hội diện tại Tê Ngưu lâm vào ngày mốt.

Tiểu nhị kinh hãi nói :

- Tê Ngưu lâm ở phía tây Trát Lăng Hải, dọc ngang rộng tới hai trăm dặm. Thông thường không ai dám đến vì đó là địa khu nổi tiếng nguy hiểm. Sao quý hữu lại không nghe ngóng trước?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cảm ơn tiểu ca! Ta biết chỗ đó là hay rồi.

Tiểu nhị rút lui. Thiết Kỳ Sĩ đưa mảnh giấy cho hai cô coi rồi trịnh trọng hỏi :

- Tinh Tú lão nhân là ai? Lão chưa gặp ta lần nào mà sao lại ước hẹn đến hội họp ở một nơi đầy nguy hiểm?

Kỳ Dao coi giấy rồi ngẫm nghĩ đáp :

- Tiểu muội có biết lão này. Lão là một trong ba đại kỳ nhân ở Tây Cương. Theo bề bậc võ lâm, lão là nhân vật ngang hàng với lệnh sư cùng gia phụ, nhưng vĩnh viễn lão không dòi khỏi Tây Cương.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn hai người nữa là ai?

Kỳ Dao đáp :

- Là Thiên Hà thượng nhân và Kim Sơn tiên sinh. Có khi vì lẽ Sĩ ca đã nổi tiếng anh hùng nên Tinh Tú lão nhân muốn hội diện.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Cuộc ước hẹn này e rằng không phải vì thiện ý. Chúng ta lên đường thôi.

Kỳ Dao nói :

- Hãy khoan! Tiểu muội còn muốn hỏi tiểu nhị mấy câu nữa rồi hãy đi.

Nàng ra ngoài kêu tiểu nhị vào phòng hỏi :

- Tiểu nhị ca! Mảnh giấy vừa rồi của nhân vật nào đưa tới?

Tiểu nhị đáp :

- Nói lại cứ lúc ba vị vừa ra đi thì chẳng bao lâu có hai người Hôi đứng tuổi vào hỏi thăm chương quỹ, phải chăng ở đây có một vị thiếu niên xinh đẹp vào trú ngụ. Chương quỹ không dám phủ nhận đành phải nói thực. Sau đó hai người Hôi tới cửa phòng công tử coi sổ rồi trở ra.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- lát sau lại có người đưa giấy đến phải không?

Tiểu nhị gật đầu đáp :

- Đúng thế! Y là một đại hán muốn đem mảnh giấy liệng vào phòng công tử, nhưng chương quỹ không chịu, nói là đã khóa phòng rồi. Hắn giao giấy cho chương quỹ để chuyển đến công tử.

Kỳ Dao khoát tay nói :

- Tiểu nhị! Chúng ta đã trả tiền trọ rồi. lát nữa bọn ta sẽ lên đường, tiểu ca bắt tất phải chiều chực nữa.

Ba người thu thập một lúc xong ra đi. Bước qua cửa, Văn Đế Đế hỏi :

- Rừng Tê ngu phải chăng là nơi mà bữa mai bọn lực sĩ Mông cổ sẽ tới săn tê giác?

Kỳ Dao đáp :

- Tuy không ở một chỗ song cũng trong phương hướng đó. Mảnh giấy kia càng nghĩ càng khó hiểu. Tình Tú lão nhân là một nhân vật nổi danh và có chấp. Tuy lão chẳng phải người chính phái, nhưng cũng không thuộc phe tà môn. Lão ước hội đại ca về vấn đề gì? Địa điểm ước hẹn lại rất nguy hiểm thì tuyệt đối lão không phải vì thiện ý.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn ta vừa đến Tây Cương, tuyệt chưa xảy ra vụ xung đột nào. Trong vụ này chắc có chuyện hiểu lầm gì đây. Chuyến đi này chẳng phải để du sơn ngoạn thủy mà là chuẩn bị bước vào vòng họa hoạn. Việc đoạt Ấn Hình châu chưa biết có hiệu quả gì không.

Kỳ Dao nói :

- Bản lãnh của Tây Cương tam đại kỳ nhân đều chẳng kém gì Lôi Hỏa Thần và Thổ Hành Thần. Bọn họ đều có chỗ sở trường. Đại ca đến gặp họ hãy đứng ở một bên núi mà nói chuyện. Nếu gặp trường hợp bất đắc dĩ, đương nhiên xảy cuộc động thủ.

Ra khỏi thị trấn, ba người thi triển khinh công chạy về phía Trát Lăng Hải. Tuy bọn mục nhân ngó thấy, nhưng bản tính dân biên cương hiếu võ nên chẳng lấy làm chi lạ.

Lúc hoàng hôn đã qua một tòa thị trấn. Thị trấn này tên là Bắc Mặc Đồ Khố Vật Nhĩ. Thiết Kỳ Sĩ dẫn hai cô gái vào trấn ăn cơm tối. Tiếp theo lại vượt qua con sông khu giữa Lương Hồ rồi theo bờ biển Trát Lăng Hải đi về góc Tây nam tiến thẳng vào rừng Tê Ngu.

Đoạn đường này khá xa. Ba người này chạy suốt một ngày một đêm. Lúc trời sáng gặp một toán mục dân, hỏi thăm họ mới biết còn cách Tê Ngu lâm chừng trăm dặm.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao nói :

- Ngày mai mới tới ngày ước hội. Bữa nay mình đi thông thả cũng được.

Chúng ta ăn bữa cơm sáng rồi sẽ tính.

Chàng mở túi lương khô và xin nước uống của mục dân, đoạn ngồi nghỉ trên đất cỏ ăn sáng.

Nhưng vừa ăn cơm xong, bỗng thấy một thanh niên mục dân đi tới. Không hiểu gã bảo gì, cùng Kỳ Dao lý ló một hồi.

Thiết Kỳ Sĩ bật cười hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội nói tiếng của bọn họ rất lưu loát nhỉ?

Kỳ Dao đáp :

- Chúng ta đi chuyến này nhất cử lưỡng tiện. Bọn lực sĩ Mông cổ săn bắt Tê Ngu Vương ở rừng Tê Ngu. Y cho là chúng ta đến coi vụ nhiệt nào đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sự thực chẳng thiếu gì người đến coi nào nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Rừng Tê Ngu, hào kiệt gặp Lê Cô

Kỳ Dao lại nhìn thanh niên lý ló rồi quay lại bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Hôm qua có nhiều người đến rừng Tê Ngu và đều là nhân vật giang hồ đeo đao đeo kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Mục đích của họ là đến Tây Vực.

Ba người ăn lương khô xong lại lên đường. Trước mặt đã ngó thấy ba tòa Mông Cổ bao. Thiết Kỳ Sĩ giờ tay trở rồi cười nói :

- Đó là nhà người Mông Cổ đi bắt tê ngưu.

Kỳ Dao nói :

- Đường sá ở đây thật là vắng vẻ, cả dân mục súc cũng không thấy.

Văn Đế Đế giờ tay trở về phía xa xa nói :

- Chỗ tối đen kia chắc là rừng tê ngưu rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Cái đó đã hẳn. Nhưng ngọn núi cao kia không biết là núi gì?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là trái núi Cát Đạt Tổ Tề Lão. Tinh Tú hải ở phía Bắc núi đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tên núi ở ngoài biên cương nghe rất cổ quái lại dài dằng dặc, thật là khó nhớ.

Kỳ Dao đáp :

- Những núi này do người Mông Cổ đặt tên. Nghe nói trên núi rất nhiều tiên quả và tiên thảo. Cả bốn mùa trong năm đều có người vô lâm lên núi tìm hái, nhưng người vô duyên thì không kiếm được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Khi chúng ta ở Tây Vực trở về thử đi du ngoạn xem có thu hoạch được gì chăng!

Kỳ Dao bỗng nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn lực sĩ Mông Cổ phát động rồi. Bọn họ có tám người kỵ sĩ, võ công đều vào hàng cao thâm.

Phía trước Mông Cổ bao ở đằng xa, tám người kỵ sĩ chạy nhanh như gió thẳng về phía rừng Tề Ngưu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta thì triển khinh công rượt theo.

Khi đến trước khu rừng rậm, tám tên lực sĩ Mông Cổ lộ vẻ cực kỳ khẩn trương. Kỳ Dao thấy vậy cười nói :

- Tề Ngưu Vương chưa xuất hiện. Dường như bọn này đã gặp đại địch nên họ kinh hãi.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Chẳng lẽ vừa đến trước rừng đã dẫn dụ được Tề Ngưu Vương ra?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đi về phía này, thừa cơ bọn họ chưa ngó thấy, mình ẩn vào rừng để coi nhiệt náo.

Ba người liền triển khinh công tiến vào rừng rậm nhanh như chớp rồi nhảy lên ngọn cây cao tám, chín trượng. Nơi đây có thể nhìn thấy rõ cả đồng cỏ ngoài rừng, đồng thời quan sát được động tĩnh trong rừng.

Đột nhiên Kỳ Dao ngó thấy trong rừng rậm có một vật rất lớn. Nàng không khỏi kinh hãi bật tiếng la :

- Tề Ngưu Vương ở chỗ kia rồi!

Kỳ Sĩ hỏi :

- Ở chỗ nào?

Kỳ Dao đáp :

- Ở khu đất trống trong rừng phía sau chúng ta.

Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ liền quay đầu lại, quả nhiên thấy con thú một sừng lớn bằng ba con thủy ngưu đứng trên khu đất trống cách đó gần chục trượng. Con thú này dài đến hai trượng, cao hơn một trượng, nặng tới hai ngàn cân. Thật là một con thú lớn hiếm có.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói :

- Một thiếu nữ ngồi trên lưng nó!

Kỳ Dao “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Đúng rồi. Vụ này là thế nào đây?

Thiết Kỳ Sĩ khẽ đáp :

- Người con gái ăn mặc theo kiểu Miêu tộc, dường như thị đã nhìn thấy bọn ta. Chúng ta chuyển ngọn cây đi tới xem sao.

Văn Đế Đế nói :

- Té ra Tê Ngưu Vương là thị. Phải coi chừng thị nghĩ ta là thù nghịch.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Chỉ sợ ngôn ngữ bất đồng thành ra hiểu lầm. Kỳ Dao thử nói chuyện với thị xem sao.

Ba người nhảy tới gần nhưng không xuống đất. Mỗi người đứng trên một ngọn cây.

Kỳ Dao cất giọng hòa bình nhìn cô gái trên lưng quái thú hỏi :

- Cô nói chuyện được chăng?

Cô gái dường như chưa đến mười hai tuổi, dung nhan xinh đẹp. Tuy thị ăn mặc theo kiểu Miêu nữ nhưng cũng ra vẻ văn nhã. Thị “ồ” lên một tiếng hỏi :

- Các vị là người Hán ư?

Kỳ Dao cả mừng đáp :

- Chẳng những cô biết nói mà lại còn hiểu cả Hán ngữ của bọn ta.

Cô gái hỏi :

- Các vị đến giết Tê Ngưu Vương phải không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Không phải bọn tại hạ.

Cô bé lạnh lùng hỏi :

- Vậy ra các vị tụ thủ bàng quan. Nhưng muốn coi trâu chết hay người chết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hay hơn hết là cả hai đừng bị tổn thương. Nhưng người ta đồn Tê Ngưu Vương giết hại nhiều người rồi. Phải chăng vì cô nương bày ra kế hoạch đó. Nếu đúng sự thực thì bọn tại hạ lại theo luận điệu khác.

Cô bé cười lạt nói :

- Những người chết đó đều muốn lấy đầu Tê Ngưu Vương, nhất là cái sừng trên đầu nó. Họ còn tệ hại hơn thế. Nếu họ chỉ muốn lấy sừng tê ngưu thì ta không cười tê ngưu ra ngoài nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tám tay lực sĩ Mông cổ ở ngoài rừng chẳng lẽ đều là người tệ hại?

Cô bé lắc đầu đáp :

- Bọn họ không hiểu những ai bị giết vì tên ngu, chỉ nghe lời đồn là tội ác do Tên Ngu Vương gây ra.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Hiện giờ bọn họ quyết tâm liều chết với Tên Ngu Vương.

Cô bé cười đáp :

- Ta không cho Tên Ngu Vương ra nữa thì bọn họ không chết được.

Kỳ Dao cười nói :

- Võ công cô nương quả nhiên phi thường mới có thể thu phục được những con vật khổng lồ này.

Cô bé lắc đầu đáp :

- Tuy ta có võ công mà câu chuyện lại không liên quan đến võ công. Con A bạn này ta bắt nó từ hồi còn nhỏ đem về nuôi. Bốn năm trước mẹ nó bị người ta giết rồi. Đáng thương cho nó, suýt nữa bị chết đói.

Văn Đế Đế hỏi :

- Cô nương trú ngụ ở đâu, trong nhà còn ai không?

Cô bé thành thật đáp :

- Ta có vị sư phó nhưng bị sư bá giam lại rồi, ngoài ra không còn ai nữa. Ta ở hang Tây Nhai. Coi chừng các vị không phải người tệ hại, vậy mời các vị về động ăn cơm tối. Bây giờ gần đến đêm rồi.

Kỳ Dao nói :

- Bây giờ hãy còn sớm.

Cô bé đáp :

- Trong rừng mau tối lắm, mà đường hãy còn xa.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Hay lắm! Xin cô nương dẫn đường cho.

Cô bé đáp :

- Các vị lên ngồi lên lưng con A bạn này. Nó hiểu ý người, không chạy loạn lên đâu.

Ba người từ ngọn cây nhảy xuống ngồi trên lưng trâu.

Cô bé kinh ngạc nói :

- Khinh công của các vị thật giỏi quá!

Kỳ Dao cười hỏi :

- Sư bá cô nương là ai? Sao lại giam cầm lệnh sư phó?

Cô bé khẽ vỗ lưng trâu một cái. Con Tên Ngu Vương lập tức xoay mình chạy đi. Cô quay lại thờ dãi đáp :

- Tội sư bá chắc các vị đã nghe danh. Lão là Tinh Tú lão nhân. Còn gia sư lại là một nhân vật hết thảy mọi người võ lâm không ai biết chân tướng. Vì lão nhân gia phạm vào luật lệ môn phái nên sư bá giam cầm năm chục năm.

Thiệt Kỳ Sĩ kinh hãi nói :

- Phạm tội gì mà nặng thế? Giam cầm năm chục năm thì giết đi còn dễ chịu hơn!

Cô bé đáp :

- Gia sư lấy trộm Biển Bức công mà tổ sư đã cấm học. Học được công phu này có thể nhờ một thứ áo đặc biệt gọi là Biển Bức Y để bay lượn trên không gian bằng một tốc độ còn mau hơn cả chim ưng. Tiểu muội cũng không hiểu tại sao sư tổ lại cấm chỉ không cho ai học môn này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lệnh sư học được chưa?

Cô bé đáp :

- Học được rồi. Nhưng gia sư rất tôn trọng sư bá. Lão nhân gia tự biết mình vi phạm môn quy, tình nguyện chịu giam cầm năm chục năm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có hy vọng được tha không?

Cô bé đáp :

- Có! Sư bá đã nói: chỉ cần phá được cửa động là gia sư sẽ được tự do.

Kỳ Dao hỏi :

- Cửa động vít bằng đá hay sao?

Cô bé đáp :

- Không phải. Trong động vít lại bằng ba mươi tầng cây lớn. Mỗi tầng cây dày năm thước. Võ công của tiểu muội không thể đã thông được mà lại cầm dùng dao búa, chỉ được dùng chưởng lực. Hai năm nay tiểu muội mới phá vỡ được hai tầng.

Văn Đế Đế nói :

- Thế thì chậm lắm. Cô mà phá vỡ được hết còn phải mất một thời gian chừng ba chục năm nữa.

Cô bé đáp :

- Bây giờ có thể mau hơn rồi. Tiểu muội có tề ngu giúp sức. Trong một năm nó có thể công phá được năm sáu tầng.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Người ngoài giúp đỡ được chăng?

Cô bé đáp :

- Còn ai chịu giúp tiểu muội nữa? Sư bá không ước hẹn cấm người ngoài trợ giúp.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tỷ như tại hạ muốn giúp cô có được chăng?

Cô bé kinh dị hỏi :

- Công tử đã phá được ư? Cần bao nhiêu thời giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phải coi tình hình cửa động rồi sẽ tính.

Cô bé nói :

- Nhưng không thể làm lén. Hằng ngày sư bá đều phái người đến kiểm tra. Có lúc chính lão nhân gia thân hành đến nơi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không làm lén đâu. Đồng thời sáng mai tại hạ đã ước hẹn tương hội với lệnh sư bá. Nếu phá không được, có thể tại hạ năn nỉ lão gia cho. Tóm lại tại hạ bảo đảm với cô nương sẽ cứu được lệnh sư phó ra.

Cô bé cả mừng nói :

- Tiểu muội là Lê Cô. Quý tính các vị là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ họ Thiết. Còn hai vợ, một cô họ Văn, một cô họ Hải.

Cô bé nói :

- Té ra các vị là ba vợ chồng. Họ Thiết có một ấn tượng rất sâu xa với tiểu muội, vì có một vị Thiết đại hiệp là người tiểu muội rất kính trọng. Đáng tiếc tiểu muội vô duyên chưa gặp được gặp y.

Kỳ Dao hỏi :

- Cô chưa gặp y mà sao lại đem lòng sùng kính?

Lê Cô đáp :

- Vì tể sư huynh họ Nam Cung là ái đồ của sư bá. Y đã đến Bắc Kinh phạm vào tử tội, sau được Thiết đại hiệp cứu ra. Tể sư huynh về có ghé thăm tiểu muội. Y nói Thiết đại hiệp là hào kiệt trong võ lâm đời nay và là đại hiệp khách chân chính trên chốn giang hồ.

Kỳ Dao hỏi :

- Sư huynh cô ở đâu?

Lê Cô đáp :

- Y không ở đây. Y là một vị Đại tướng quân ở Sơ Lặc quốc.

Văn Đế Đế kinh ngạc la lên :

- Y là Đại tướng quân ư?

Lê Cô ngạc nhiên hỏi lại :

- Văn thư thư! Thư thư có quen biết tể sư huynh hay sao?

Kỳ Dao cười đáp :

- Bọn ta gặp rồi. Y là bằng hữu của chúng ta.

Lê Cô vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói :

- Nếu vậy chúng ta là người nhà rồi. Tể sư huynh rất ưa tiểu muội. Nhưng gần đây nghe nói y từ chức đại tướng quân không làm nữa. Chẳng hiểu hiện giờ y ở địa phương nào.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Sao y lại từ bỏ không làm quan nữa?

Lê Cô đáp :

- Y đến Bắc Kinh về rồi từ quan ngay. Có lẽ y không thay đổi được bản tính thích hành hiệp. Cũng vì y hành hiệp qua Sơ Lặc tỷ võ rồi được làm Đại tướng quân.

Lúc này con Tê Ngưu Vương đã mang bốn người lên một đỉnh núi cao trăm trượng. Lê Cô nhảy xuống vỗ tay nói :

- Cái động trước mặt kia là nhà tiểu muội đó.

Ba người cùng nhảy xuống theo Lê Cô vào động. Cửa động không lớn, trong động cũng không sâu, chẳng có thạch thất chi hết. Ở phía sau có một lỗ tròn để xếp những đồ dùng. Còn một góc thì chất đồng những da thú.

Lê Cô nói :

- Các vị tùy tiện ngồi lên đồng da thú. Tiểu muội đi nướng thịt ăn.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ ở trong động với Lê Cô một đêm. Sáng hôm sau mấy người lại ăn bữa nữa rồi toan đến chỗ giam sư phụ của Lê Cô thì ngoài động có đám người kéo đến. Đồng thời nghe thanh âm một nhân vật lớn tiếng hỏi :

- Lê Cô có nhà không?

Lê Cô nghe tiếng nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lạ quá! Tại sao tộc trưởng của bọn tiểu muội lại tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chắc họ đến để điều tra Tê Nguư Vương.

Lê Cô đáp :

- Cả sư bá cũng không biết đến Tê Nguư Vương thì tộc trưởng biết làm sao được?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Té ra cô vẫn giấu người ta. Hiện giờ Tê Nguư Vương ở đâu?

Lê Cô đáp :

- Ở trong rừng rậm, không một ai tra ra được. Đồng thời trong rừng rộng mấy trăm dặm, Tê nguư có đến mấy trăm con. Nhân vật võ lâm thông thường không ai dám tới vì đã nhiều người bị hại. Khu rừng này thành một nơi hiểm địa.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Cô còn dám ở đây thì sao tộc trưởng lại không dám đến?

Lê Cô đáp :

- Chỗ này ở ngoài ven khu rừng, và lại tiểu muội đã hiểu rõ những bí mật trong rừng sâu nên mới không sợ. Tộc trưởng chỉ đến được đây thôi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Số người đến khá nhiều. Cô thử ra xem sao.

Lê Cô ra ngoài động, bỗng thấy mười mấy nhân vật vừa già vừa trẻ đứng đó. Cô không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Bao nhiêu tay hảo thủ võ công cao cường đều đến cả đây không hiểu vì lẽ gì?

Cô vội nhìn người lớn tuổi hỏi :

- Thưa Tộc trưởng! Lão tới đây có việc gì?

Dĩ nhiên cô đã biết là chuyện phi thường, nhưng lão nhân kia cũng dùng Hán ngữ đáp :

- Lê Cô! Sư bá ngươi sắp tới đó. Nhưng ta đến trước hỏi ngươi: Sáng sớm hôm nay ngươi có gặp một chàng thiếu niên người Hán và hai thiếu nữ cũng người Hán không?

Lê Cô đáp :

- Có. Họ làm sao?

Bỗng thanh âm một lão già từ trên không cất lên :

- Đó là bọn tà đạo gần đây làm hại nhân dân Tinh Tú hải rất nhiều. Vậy ngươi phải coi chừng.

Một lão già từ trên không hạ xuống. Lê Cô tiến lại hỏi :

- Sư bá! Sư bá nhận được bọn họ ư?

Lão nhân đáp :

- Ta không nhận được, nhưng có mấy người trong tộc thấy rồi, chỉ nói là ba nam nữ thanh niên.

Lê Cô nói :

- Tiểu tử thấy họ không phải là người tồi bại, vậy bọn kia chắc không phải là những người này đã gây ra án mạng.

Lão nhân trầm giọng hỏi :

- Ba người đó ở trong động ngươi ư?

Lê Cô gật đầu đáp :

- Đúng rồi. Họ là tân khách của tiểu tử mà cũng là bạn hữu của đại sư ca.

Lão nhân quát lớn :

- Nói bậy! Ai bảo gã là bạn của đại sư ca ngươi? Ngươi đem bọn họ ra đây!

Lê Cô cương quyết đáp :

- Không! Nhất định bọn này là hảo nhân. Những người sư bá nói đó đúng là kẻ khác.

Lão nhân tức giận nói :

- Ngươi không biết gì hết. Bọn chúng từ Điện Lăng hải tới mà lại đến phó ước với sư bá. Những nam nữ thanh niên trong họ bị sát hai mươi mấy người mà ngươi còn bảo chúng là hảo nhân ư? Mau đuổi chúng ra đây.

Thiết Kỳ Sĩ tiến ra cửa động hỏi :

- Vị này có phải là Tinh Tú lão nhân tiền bối không? Phải rồi! Văn bối vì phó ước đến đây. Tiền bối có điều chỉ dạy bảo?

Lão nhân vừa ngó thấy chàng, cười lạt đáp :

- Ngươi dám ra là hay lắm, lão phu khỏi phải tiến vào bắt. Tiểu tử! Ngươi ở phương nào? Coi tướng mạo ngươi ai dám bảo là một tên thái hoa tặc hạ lưu, thậm chí cường hiếp rồi giết người?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lão Cao Dương thoát khỏi giam cầm

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Lúc này lão nói tàn rảo máng, chỉ sợ kết quả không còn đất để dung thân. Tại hạ họ Thiết đã có duyên gặp đồ Nam Cung Siêu một lần. Tên đạo tặc mà lão trượng nói đó, văn bối nhất định là người khác, không hiểu lão trượng bằng cứ vào đâu mà trở mặt tại hạ?

Lão nhân cả giận hỏi :

- Tiểu tặc ngươi tưởng nói quen biết tiểu đồ khỏi chết được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục hỏi lại :

- Lệnh đồ ở đâu xin cho ra đây gặp tại hạ được chăng?

Lão già cười lạt đáp :

- Nhất định ngươi đã biết tiền đồ không ở đây nên nói vậy để hòng thoát thân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi

- Lão trượng muốn sao bây giờ?

Lão già quát :

- Ngươi ra đây động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Tại hạ biết rõ là có chuyện hiểu lầm. Nếu xảy ra cuộc động thủ hã chẳng làm tử thương người tốt.

Lão nhân lại quát :

- Đừng rườm lời nữa, bữa nay lão phu không để ngươi được tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Thiết Kỳ Sĩ biết rằng không giải thích được liền nói :

- Tại hạ đã biết bên Tây Vực có ba đại kỳ nhân, võ công cao thâm khôn lường. Tại hạ đến đây còn có ý muốn chứng nghiệm, bây giờ xin thế này. Tại hạ cùng lão trượng giao thủ, nhưng không cho người khác vào đánh hội.

Lão nhân cười lạt nói :

- Lão phu há phải kẻ ý vào số đông để thủ thắng?

Thiết kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ cũng không muốn làm tổn thương đến người tốt.

Lão nhân liền quay lại bảo mười mấy người vừa già vừa trẻ :

- Các ngươi lui ra nhưng phải chú ý đến cửa động đừng để cho hai đứa con gái đó trốn thoát.

Kỳ Dao đứng cửa động cười vang nói :

- Tinh Tú lão nhân! Lão nhân có đem theo Tinh Tú thần kiếm đi không? Cuộc đấu bữa nay không thể khinh địch được đâu.

Lão nhân cười lạt đáp :

- Thần kiếm của lão phu đến mấy chục năm không đụng đến. Bây giờ đối phó với hạng tôi bại như các ngươi, cần gì phải dùng tới thần kiếm?

Lão nhìn Thiết Kỳ Sĩ quát :

- Tiểu tử! Ngươi rút binh khí ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười lớn đáp :

- Binh khí của tại hạ để ở trong áo lại không cần dùng đến

Lão nhân cười lạt nói :

- Hiển nhiên ngươi muốn tay không đấu với lão phu. Hay lắm! Ta nhường cho ngươi đánh ba chiêu trước.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay lớn tiếng hô :

- Vậy tại hạ xin thất lễ.

Vừa dứt lời chàng đã phóng chưởng đánh ra.

Lão nhân tuy đã phòng bị nhưng không ngờ Thiết Kỳ Sĩ ra tay mau lẹ đến thế. Lão không kịp đón đỡ, vội né tránh sang một bên.

Thân pháp của Thiết Kỳ Sĩ thật là xuất quỷ nhập thần.

Lão già né tránh chưa dừng lại, chàng đã xoay ra mặt sau đối phương nên chàng phát chưởng thì e rằng lão không tránh được nữa. Nhưng chàng ở mặt sau lớn tiếng hô :

- Tiền bối! Một chiêu xong rồi.

Tinh Tú Lão nhân nghe tiếng chấn động tâm thần. Lão quay phắt không dè bàn tay Thiết Kỳ Sĩ đã đưa tới trước mặt.

Nếu chàng đánh tới thì lão phải mất mạng. Lão già kinh hãi, trong dạ hoang mang rối loạn, đành tung mình lùi lại như con linh xà vọt ra mười mấy trượng.

Thiết Kỳ Sĩ lại hô :

- Lão tiền bối! Chiêu thứ hai xong rồi.

Tiếng nói của Thiết Kỳ Sĩ vẫn ở sau lưng lão già. Lần này lão hoảng hồn sắc mặt tái mét.

Dường như chàng tiên liệu lão già sẽ tung mình bay lên nên chàng vọt lên cây trước. Động tác của chàng lẹ quá.

Bọn thủ hạ của lão chẳng một ai nhìn rõ.

Quả nhiên Tinh Tú lão nhân nghe tiếng nhảy vọt lên. Nhưng lão vừa đập vào cành cây đã nghe tiếng Thiết Kỳ Sĩ ở trên đầu cười rộ nói :

- Bây giờ tiền bối ra tay đi!

Tinh Tú lão nhân bình sinh chưa gặp đối thủ nào lợi hại như vậy. Lão then quá hóa giận, xoay phóng chuồng, đồng thời lớn tiếng quát :

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Hai luồng kinh lực mạnh tựa trời long đất lở rít lên khủng khiếp. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ không còn ở trên ngọn cây nữa. Chàng đã hạ mình xuống cười ha hả nói :

- Tiền bối! Tại hạ cũng nhường cho tiền bối đánh ba chiêu.

Lão nhân then quá mất lộ sát khí. Lão hạ mình xuống từ từ đi về phía Thiết Kỳ Sĩ.

Văn Đế Đế đứng ở cửa động không khỏi kinh hãi nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Thử Thử? Phải chăng lão sắp ra tuyệt chiêu?

- Có thể lão thi triển Dịch Tú thần công, nhưng muội từ đừng sợ, lão không phải đối thủ của A Kỳ.

Lúc Tinh Tú lão nhân sắp phát động thế lôi đình, đột nhiên một đại hán từ trong rừng chuồn ra, đại hán này chân bước xiên vẹo sát mặt lợt lạt, cất tiếng run run la lên :

- Xin sư phó cứu đệ tử.

Lão nhân vừa nghe tiếng vội quay phắt lại. Không ngờ lão vừa nhìn thấy đại hán bỗng la hoảng :

- Siêu nhi!

Lão chưa dứt lời đã xoay mình nhảy xổ lại ôm lấy đại hán hỏi :

- Siêu nhi! Siêu nhi! Ngươi làm sao vậy?

Đại hán dường như đã đến lúc chỉ còn hơi thở cuối cùng. Gã nằm kềnh vào trong lòng lão già, thều thào nói :

- Sư phó! Xin sư phó báo thù cho đồ nhi.

Lão già cất tiếng bi ai hỏi :

- Siêu nhi! Siêu nhi! Làm sao ngươi lâm vào tình trạng này?

Thiết Kỳ Sĩ nhận ra đại hán tức là Nam Cung Siêu mà chàng đã gặp gỡ trong kinh. Chàng nhảy xổ lại phóng chỉ điểm nhanh như gió, đồng thời lớn tiếng quát :

- Lão tiền bối! Lão muốn cho y chết hay sao mà lúc y thở hơi cuối cùng còn hỏi hoài?

Lão già nghe nói chợt tỉnh không khỏi chấn động tâm thần, giờ tay toan điểm huyết...

Thiết Kỳ Sĩ vội cản lại nói :

- Bắt tất phải cử động. Văn bối đã làm thay rồi.

Lão già ngừng đầu lên nhìn chàng không biết nói sao.

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Kỳ muội! Lại đây mau! Kỳ muội hiểu nhiều, có biết Nam CƯng huynh bị thương thế nào không?

Kỳ Dao dẫn Văn Đế Đế chạy lại nhìn kỹ “ứ” lên một tiếng đáp :

- Sao y lại trúng phải Đãng Phách Chân Nguyên chỉ của Thổ Hành Thần.

Tinh Tú lão nhân nghe nói toàn thân run bần bật la hoảng :

- Thổ Hành Thần ư?

Thiết Kỳ Sĩ không lý gì đến lão, nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Cứu trị bằng cách nào?

Kỳ Dao đáp :

- Chỉ có nội công của Sĩ ca là trị được, còn người khác thì đành chịu. Sĩ ca thử sờ xem y còn hơi thở không. Nếu tắt thở rồi là vô phương cứu chữa.

Thiết Kỳ Sĩ đặt tay lên ngực Nam Cung Siêu, thở phào một cái nói :

- May là ta điểm lệ nên còn chút dư khí ở huyệt Đan Điền.

Kỳ Dao nói :

- Nếu vậy Sĩ ca mau vận nội công trút vào nội thể y. Chân khí của Sĩ ca vào tới đâu là có thể trục tà công ra ngoài tới đó. Có thể mới giữ được chân nguyên và không tổn thương gì.

Thiết Kỳ Sĩ liền ngồi đối diện với lão già. Tay mặt chàng đặt vào sau lưng Nam Cung Siêu, nhắm mắt tịnh tâm từ từ chân khí vào.

Lạ thay! Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà, bỗng thấy toàn thân Nam Cung Siêu run lên, gã đã tỉnh lại.

Thiết Kỳ Sĩ thu chân khí về đứng dậy thở phào một cái nói :

- Thế là thành công rồi.

Tĩnh tú lão nhân thấy đồ đệ hơi thở đều đặn lại lớn tiếng gọi :

- Siêu nhi! Siêu nhi! Ngươi làm sao vậy?

Nam Cung Siêu mở bừng mắt ra nhìn tựa hồ vừa gặp cơn ác mộng.

Gã kinh ngạc hỏi :

- Sư phó! Đệ từ hầy còn sống ư?

Tĩnh Tú lão nhân cả mừng lại hỏi :

- Siêu nhi! Ngươi đã gặp ai?

Nam Cung Siêu thở dài đáp :

- Gần đây đồ nhi nghe nói trên giải đất Ngọc Thụ chết rất nhiều nam nữ thiếu niên mà những người chết đều là tộc nhân của lão gia. Đồ nhi liền suốt ngày đêm đi dò thám xem ai là nhân vật đã gây nên những vụ này. Mãi đến lúc trời sáng hôm nay đồ nhi mới tra ra. Nguyên bọn ba người một trai hai hai đều là yêu nhân và là đồ đệ của Thổ Hành Thần mà lão nhân gia thường nhắc tới. Gã trai kêu bằng..

Thiết Kỳ Sĩ ngồi sau lưng gã nói ngay :

- Gã trai là Thổ Hành Kiếm Tăng Chu. Yêu nữ là Thổ Hành Yêu Cơ.

Nam Cung Siêu nghe tiếng chàng quay đầu nhìn lại vội xoay lưng mình quì xuống hô :

- Ân công.

Thiết Kỳ Sĩ đưa tay đỡ gã dậy nói :

- Nam Cung huynh làm thế này thì ra người xa lạ. Tại hạ không dám đâu.

Tĩnh Tú lão nhân nhảy lên hỏi :

- Siêu nhi! Y là ai vậy?

Nam Cung Siêu kinh hãi đáp :

- Siêu nhi! Sư phụ còn chưa nhận ra Thiết công tử ư? Y chính là Ngọc Phụng Hoàng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ hiện nay, mà cũng là ân nhân cứu mạng cho đồ nhi. Vụ này ra làm sao?

Tĩnh Tú lão nhân mặt đỏ như gấc chín cúi đầu thở dài nói :

- Thế là ta đáng chết rồi, càng già càng hồ đồ nóng nảy.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Lão tiên bối! Câu chuyện vừa rồi chỉ cười xòa một cái là hết, hà tất tiên bối phải quan tâm

Tĩnh Tú lão nhân ngừng đầu lên hỏi :

- Thiết đại hiệp! Đại hiệp bảo lão phu còn cười được ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Nam Cung huynh là hảo bằng hữu của văn bối thì chính văn bối có điều ân hận với lão gia.

Tĩnh Tú dương cặp mắt rất to, chiếu ra những tia thần quang. Lão chĩa ngón tay cái lên cất tiếng hiền hòa nói :

- Hà hà! Lão đệ ơi! Lão đệ quả là một nhân vật võ lâm không ai bì kịp. Đúng là một bậc đại anh hùng chân chính.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Lão tiên bối đề cao tại hạ thái quá rồi!

Tĩnh Tú lão nhân quay lại quát bọn thủ hạ :

- Các người về đi thôi! Đây là Ngọc Phụng Hoàng. Chúng ta tìm lầm người rồi.

Bọn kia nghe tiếng, vâng dạ rồi kéo đi. Lê Cô ngơ ngẩn đứng thộn mặt ra.

Thiết Kỳ Sĩ vội vẫy tay nói :

- Lê Cô! Cô lại đây! Bây giờ không còn chuyện gì nữa rồi.

Tĩnh Tú lão nhân nói :

- Lê nhi! Bất tất phải lạy nữa. Hãy trở về động chuẩn bị chút gì ăn. Sư bá mời Thiết đại hiệp vào động chơi.

Lê Cô cả mừng nói :

- Sư bá! Trong động nhỏ quá. Sư bá bồi tiếp Thiết đại hiệp ở ngoài này thôi. Tiểu tử về mang đồ thôi.

Tĩnh Tú lão nhân cười khanh khách nói :

- Cũng được! Cũng được!

Lão chưa mời khách ngồi đã hỏi ngay :

- Siêu nhi! Vừa rồi Thiết đại hiệp nói hai yêu nhân đó có đúng không?

Nam Cung Siêu liền chò bọn Thiết Kỳ Sĩ ngồi xuống mới đáp :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Đồ nhi không hiểu công phu của chúng. Sau ba chục chiêu liền trúng phải quỷ thuật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai tên cầu nam nữ đó hiện giờ ở đâu?

Nam Cung Siêu đáp :

- Khi tiểu đệ trốn thoát phát giác ra bọn chúng đi về phía Ngọc Môn quan.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại ngó Kỳ Dao nói :

- Mục đích của họ hiển nhiên cũng như chúng ta. Vậy chúng ta nên lên đường sớm đi là hơn.

Kỳ Dao cười đáp :

- Chậm lại một chút cũng không sao. Bây giờ Sĩ ca đã được một tay trợ thủ rất giỏi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói liếc nhìn Nam Cung Siêu gật đầu nói :

- Đây quả là tay trợ thủ khó kiếm.

Thầy trò Tinh Tú lão nhân không hiểu hai người nói chuyện gì dường như chưa hoàn toàn chú ý, lão hỏi tới vấn đề khác :

- Thiết đại hiệp! Tại sao ba vị lại biết đến Lê nhi của ta?

Kỳ Dao cười đáp :

- Bọn văn bối nguyên định phó ước với lão tiên bối, nhưng bỗng nghe nói tám tay lực sĩ Mông Cổ muốn bắt Tề Ngưu Vương, nên tiện đường đi coi náo nhiệt, không ngờ lại gặp Lê Cô nương.

Tinh Tú lão nhân nghe nói liền hạ thấp giọng xuống :

- Thừa ba vị! Tề Ngưu Vương tức là Lê Cô. Lão hủ đã biết rồi nhưng không muốn khiến thị phải thương tâm vì thị vốn một lòng hiếu kính.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiên bối! câu chuyện của Lê Cô văn bối đã được nghe rồi. Chẳng dẫu gì lão tiên bối. Văn bối định ngấm ngầm giúp cô một tay vì cô là người rất khả ái.

Tinh Tú lão nhân thở dài nói :

- Thiết đại hiệp đã nói ra thì lão hủ cũng không dấu diếm nữa. Sư phó của thị là sư đệ của lão phu. Về tình nghĩa, lão phu không muốn giam giữ y, chỉ vì theo gia quy mà phải làm thế. Đồng thời Biển Bức công phu thực tình không thể luyện được, nên tiên sư mới ngăn cấm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Công phu đó tại sao không luyện được?

Tinh Tú lão nhân đáp :

- Vì công phu này một khi luyện thành, chân tay của đệ sư đệ sẽ co lại thành ngắn ngủn và biến ra một kỳ vật quái trạng. Cái đó cũng chưa quan hệ bằng y còn biến đổi tánh tình tệ hại, sẽ trở nên một tên đại ma đầu bay trên không giết người, tàn hại vô lâm. Theo lời gia sư lúc làm chung thì công phu này dễ làm cho thiện lương của con người thành tội bại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tính tình của sư phụ Lê Cô thế nào?

Lão nhân đáp :

- Tâm thuật y không đến nỗi tệ hại nhưng tính tình nóng nảy, không chịu nghe lời khuyên cáo mới lấy cấp Biển Bức bí lục.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu lão tiên bối chịu buông tha lệnh sư đệ, văn bối tình nguyện chịu trách nhiệm về hành động của lão.

Lão già thở dài đáp :

- Võ công của đại hiệp lão phu đã lĩnh giáo rồi, quả là thần diệu phi thường. Dù Biển Bức công phu có là tà môn, lão phu cũng tin rằng đại hiệp khác chế được. Được rồi! Bình sinh lão phu chưa chịu nghe ai, nhưng đây là lần đầu lão phu chịu nhận món nhân tình này.

Lão quay lại bảo Nam Cung Siêu.

- Siêu Nhi! Ngươi hãy đánh ba chục hồi chuông để mở cửa động cho sư thúc.

Nam Cung Siêu hỏi :

- Sư phụ làm như vậy có ý gì?

Tinh Tú lão nhân đáp :

- Đó là ám hiệu phóng thích. Sư thúc ngươi ở trong động nghe tiếng chuông liền biết là ta đây giải khai cấm lệnh.

Nam Cung Siêu kinh hãi hỏi :

- Lão nhân gia muốn cho sư thúc tự mình phá ba chục tầng cửa gỗ mà ra chăng?

Tinh Tú lão nhân thờ dài đáp :

- Trừ phi y chưa luyện thành Biển Bức công, không thì sơn động này không giữ nổi y. Chẳng phải phá cửa động y cũng ra được, Huyền diệu về biển bức công là ở chỗ đó.

Nam Cung Siêu động tính hiếu kỳ, vội chạy lên vách núi đứng dựng ở phía Bắc.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thiết Kỳ Sĩ đã nghe tiếng chuông nổi liên hồi. Chàng tự nhủ :

- Ta thử coi sư phụ của Lê Cô biến thành quái vật như thế nào?

Bỗng thấy Lê Cô xách ra một giỏ tre lớn lật đặt đi tới lớn tiếng hô :

- Sư bá! Sư bá đã rộng ơn cho gia sư rồi!

Lão nhân thờ dài đáp :

- Lê nhi! Đây là ta nể mặt Thiết đại hiệp.

Lê Cô đặt giỏ xuống quay mặt về phía Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thiết đại hiệp! Lê Cô xin bái tạ đại hiệp.

Văn Đế Đế vội đỡ cô dậy nói :

- Đây là hiếu tâm của cô mà ra, chẳng những đã cảm động Thiết đại hiệp mà còn đồng thời làm cảm động cả đại sư bá.

Nam Cung Siêu cũng về tới đã lớn tiếng hỏi :

- Không hiểu sư thúc đã nghe thấy chưa?

Gã vừa dứt lời bỗng trên không có tiếng người cười ha hả nói :

- Sư thúc ở trên này

Mọi người nghe tiếng ngừng đầu nhìn bỗng thấy trên không một đám đen đang bay.

Tinh Tú lão nhân quát!

- Cao Dương sư đệ! Sao ngươi còn chưa xuống bái kiến Thiết đại hiệp?

Bóng đen từ trên cao xoay mình xà xuống như sao sa đứng vào chỗ trước mặt mọi người.

Quần hào không khỏi ngạc nhiên khi ngó thấy một thằng nhỏ mình mẩy quái y đứng đó, nhưng nét mặt đã già bằng người ngoài bốn chục tuổi có điều trông mạo chẳng lấy gì làm khó coi. Lão cất tiếng hỏi :

- Đại ca! Vị nào là Thiết đại hiệp.

Tinh Tú lão nhân rất đổi kinh dị, nhưng lão nhận ra diện mục liền thờ dài hỏi lại :

- Cao sư đệ! Sư đệ có biết tại sao ta lại phóng xá sư đệ không?

Lão hài tử hỏi :

- Phải chăng Thiết đại hiệp đã năn nỉ đại ca.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Khi nào tại hạ dám nhận công lao này? Mời Cao tiền bối ngồi xuống đây.

Lão tiểu hài cười ha hả hỏi :

- Thiết đại hiệp! Hình thù tại hạ có đáng là tiền bối không? Thôi thế này là xong. Chúng ta kêu nhau bằng huynh đệ được chăng?

Lê Cô bỗng nhảy ra hô :

- Sư phó!

Cao Dương thở dài hỏi :

- Lê nhi! Người cực khổ quá rồi. Hiện nay sư phụ còn thấp hơn cả Lê nhi.

Tĩnh Tú Lão nhân thấy Cao Dương lại gần liền thở dài nói :

- Cao sư đệ! Nghe khẩu khí sư đệ dường như biến cải nhiều rồi.

Cao Dương cả cười đáp :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ biến thành người tử tế hay thành kẻ hư đốn.

Tĩnh Tú lão nhân cười đáp :

- Lão đệ hỏi vậy khiến cho tiểu huynh yên lòng.

Cao Dương thở dài nói :

- Đại ca ơi! Trải bốn năm rồi. Tiểu đệ ở trong động chỉ uống nước có khi nước đã rửa sạch ngũ tạng của tiểu đệ. Tiểu đệ cũng biết tự biến tính rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tĩnh Tú lão nhân cười nói :

- Tiền bối! Xem chừng vừa rồi văn bối nói khoác bảo đảm hành vi của Cao lão không đến nỗi thẹn mặt.

Tĩnh Tú lão nhân thở dài đáp :

- Thiết đại hiệp! Chúng ta bất phân chia già trẻ nữa. Lão phu cùng Siêu nhi và Lê Cô thành thân phận riêng biệt đã đành. Còn thì nên theo lời Cao sư đệ vừa nói. Chúng ta coi nhau là ngang hàng, càng khỏi câu thúc càng hay.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Đã vậy thì cung kính không gì bằng tuân lệnh.

Lê Cô liền bày thức ăn ra. Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Trời đã quá trưa, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tĩnh Tú lão nhân nói :

- Lão ca ca! Tiểu đệ sắp đi rồi, còn một điều muốn yêu cầu lão ca ca được chăng?

Tĩnh Tú lão nhân cười rõ đáp :

- Nói đi! phải chăng lão đệ muốn ta cũng hạ sơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó thì tiểu đệ không dám, chỉ xin cho Nam Cung huynh làm bạn đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nam Cung Siêu lại đến Sơ Lặc

Nam Cung Siêu cười hỏi :

- Bắt Thổ Hành Kiếm và Thổ Hành Yêu Cơ chứ gì?

Nam Cung Siêu đáp :

- Đúng thế.

Thiết Kỳ Sĩ trở vào Cao Dương nói :

- Vậy Nam Cung huynh mời lệnh sư thúc cùng đi. Tại hạ cũng muốn coi lão nhân gia thi triển mấy môn cổ quái.

Cao Dương cười đáp :

- Ta chỉ ưng chịu khi gặp thời cơ thuộc ba loại mới động thủ còn ngoài ra để mặc Thiết đại hiệp.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ba loại thời cơ là những gì?

Cao Dương đáp :

- Bào ta bắt chim là một, lấy cắp vật gì là hai, dùng ta đưa tin muện dậm cũng được. Ngoài ra ta không có năng lực gì nữa.

- Thế là tuyệt diệu quá rồi.

Cao Dương đều nhìn Lê Cô nói :

- Trong động có những gì thì người trông coi lấy và luyện công phu xong sẽ hạ sơn kiếm ta.

Lê Cô gật đầu đáp :

- Ta muốn sư đệ đừng có dòi xa Thiết đại hiệp vì ta biết tính lão đệ rồi.

Cao Dương cả cười đáp :

- Dù sao đại ca cũng là sư huynh của tiểu đệ.

Kỳ Dao nhìn Cao Dương cười nói :

- Biển Bức nhân (người dơi)! Tầm quái y của lão mặc ra ngoài coi không tiện vì lúc đi đường khiến cho người ta chú ý.

Cao Dương nghe nàng hô mình bằng “Biển Bức nhân” trong lòng sung sướng cả cười đáp :

- Đa tạ cô nương đã ban cho cái ngoại hiệu này. Từ nay xin đừng kêu tên họ tại hạ nữa. Còn tấm áo này thì không cần, vì những nhân vật ở biên cương thường mặc những áo khác lạ.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bên ngoài lão khoác áo choàng được không? Vì sợ lúc có người nội địa ngó thấy.

Cao Dương gật đầu đáp :

- Nếu vậy phải nhờ cô nương giúp cho. Khi tới thị trấn phiên nhị vị cô nương sắm dùm tại hạ một tấm áo choàng.

Kỳ Dao nói :

- Cái đó dễ lắm, chúng ta lên đường quách.

Bốn người từ biệt Tinh Tú lão nhân và Lê Cô rồi lập tức tiến về phía Ngọc Môn quan.

Hai bữa sau, bốn người tới thành Ngọc Thụ. Lúc tìm vào quán ăn cơm, Nam Cung Siêu bỗng nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Mấy bữa nay tại hạ có điều muốn hỏi đại hiệp mà chưa dám, Chẳng hiểu đại hiệp có trách phạt không?

Cao Dương nói theo :

- A Siêu! Thế là người không phải. Đại hiệp với chúng ta cũng như người nhà. Người có ý kiến gì sao còn úp mở?

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Chắc y sợ vụ này có liên quan đến Thanh đình?

Nam Cung Siêu lắc đầu đáp :

- Không phải! Hiện giờ tại hạ đã thoát ly nước Sơ Lạc. Những mối liên quan đến quốc gia, toàn bộ chẳng dính líu gì tới tại hạ nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Vậy Nam Cung huynh muốn hỏi điều gì?

Nam Cung Siêu đáp :

- Võ lâm thiên hạ không phân hắc, bạch, gần đây đều kéo nhau đến Tây Vực. Trong vụ này nhất định có chuyện phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vụ này chỉ nhắc tới một cái là Nam Cung huynh biết ngay. Nó liên quan đến Ân Hình châu.

Nam Cung Siêu kinh hãi nói :

- Té ra vì trái châu bảo bối đó. Chà! E rằng có người phải chết.

Kỳ Dao đáp :

- Đã xảy ra chuyện tranh cướp thì làm sao tránh khỏi có người chết.

Nam Cung Siêu nói :

- Trái châu đó nguyên là báu vật truyền quốc của nước Sơ Lạc, nhưng Quốc vương nước này đã ban cho Phổ Phổ nguyên soái rồi.

Cao Dương kinh hãi nói :

- Phổ Phổ nguyên soái là hào đệ của Sơ Lạc quốc vương và là sư đệ của Thiên Hà thượng nhân, nhưng nghe nói võ công hắn còn cao hơn cả sư huynh, bây giờ Ân Hình châu lại vào tay hắn, há chẳng thành thiên hạ vô địch ư?

Nam Cung Siêu đáp :

- Đệ tử làm thù hạ cho hắn mấy năm đã biết tỏ sự tình. Võ công hắn quả nhiên cao thâm không lường, nhưng chí hướng của hắn không phải ở võ lâm.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Chắc hắn mưu bá đồ vương nên mới phái Nam Cung huynh tới Bắc Kinh dò thăm quân tình.

Nam Cung Siêu gật đầu đáp :

- Chẳng những hắn chỉ có ý đồ đất cát nhà Mãn Thanh mà còn mang dã tâm khuyếch trương bờ cõi ra bốn mặt. Tại hạ nhận xét hắn là người quá nhiều ảo tưởng, nên viện cớ để rút lui.

Cao Dương nói :

- Tây Vực có tam bảo hắn mới được một. Xem chừng hắn chưa yên dạ, nên chưa cử binh ra ngoài bờ cõi.

Nam Cung Siêu đáp :

- Đúng thế. Cổ Long đan của Chuẩn Cát Nhi, Bí Bảo sương của Tháp Lý Mộc, hắn còn đương truy tầm hai món đồ rồi mới khởi binh đánh ra ngoài. Nếu thế thì hắn đã phát động Tứ Diện quân rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tứ Diện quân là gì? Có bao nhiêu nhân mã?

Nam Cung Siêu đáp :

- Hiện nay quả nửa các quốc gia ở Tây Vực đều đã bị Phổ Phổ nguyên soái thuyết phục kết thành Liên hiệp quân, chia thành Tứ phương quân thống, Phổ Phổ tự lãnh một đạo, còn ba đạo do ba phó soái nắm giữ. Bốn đạo quân này gọi tắt là Tứ Diện quân. Phổ Phổ nguyên soái làm Tổng soái.

Kỳ Dao nói :

- Cái đó chúng ta không cần. Tiền muối chỉ muốn hỏi Cổ Long đan của Chuẩn Cát Nhi là cái gì? Lại còn Bí Bảo sương gì đó? Những thứ kia ở trong tay ai? Tại sao Phổ Phổ nguyên soái chưa đi đoạt lấy?

Cao Dương xen vào :

- Hai bảo vật này còn là bí mật truyền kỳ của người Tây Vực, nhưng trên thực tế chưa biết lạc long nơi đâu. Nghe nói Cổ Long đan mang ở trong mình thì xuống biển nước không dính vào được, nhất là đi đường bộ, không khí bên ngoài không làm cho bế tắc.

Văn Đế Đế “ồ” một tiếng nói :

- Nếu vật quả là vật chi bảo.

Cao Dương nói :

- Ta lại được tin một tay cao thủ Y Lê lúc lâm tử còn kêu lên : “Quốc sư! Ta biến thành quỷ cũng phải đoạt Cổ Long đan về”. Nhưng không hiểu là Quốc sư nào vì trong những nước bên Tây Vực, ba người được phong chức Quốc sư.

Kỳ Dao lại hỏi :

- Bí Bảo sương là gì? Tác dụng của nó là thế nào?

Cao Dương đáp :

- Đó là một cái rương. Nghe nói trong rương có mấy thứ bảo vật không hiểu tên là gì mà cũng không biết tác dụng ra sao, chỉ nghe gọi là Bí Bảo sương, nên biết là có báu vật.

Thiết Kỳ Sĩ ngẫm nghĩ rồi hỏi Nam Cung Siêu :

- Nam Cung huynh đã theo Phở Phở nguyên soái mất năm, dĩ nhiên cũng biết hành động của hấn lúc bình thời như thế nào tỏ ra có chỗ khác thường?

Nam Cung Siêu đáp :

- Hành động của hấn rất thần bí.

Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao Nam Cung huynh biết thế?

Nam Cung Siêu đáp :

- Một là hấn thường thường ra ngoài một mình tìm nơi danh thắng mà lần nào cũng đến Côn Luân sơn. Hấn rất là tinh nhiệm tại hạ có lần kêu tại hạ cùng đi, nhưng lúc lâm hành hấn lại bảo tại hạ đến tham dự hội nghị ở A Hàm Kỳ thay hấn.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thế là hấn vẫn không yên lòng để Nam Cung huynh đi theo nên mượn cớ ly khai huynh đài.

Nam Cung Siêu đáp :

- Nhưng lần ấy y lại nói rõ địa phương muốn tới.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi lại :

- Địa phương nào?

Nam Cung Siêu đáp :

- Vô Danh động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có nơi đó thật không?

Nam Cung Siêu chưa kịp trả lời Cao Dương đã cười nói :

- Vô Danh động ở Côn Luân sơn thì rất nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Thế là hấn phải một lần buột miệng lỡ lời.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hẳn đến Côn Luân sơn để tìm động chứ có phải tìm những nơi danh thắng thông thường.

Cao Dương gật đầu nói :

- Vụ này nhất định liên quan đến Cổ Long đan và Bí Bảo sương.

Nam Cung Siêu nói :

- Sau nữa hẳn thường phỏng vấn Y Lê quốc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nước Y Lê có Quốc sư không?

Cao Dương nhảy bổ lên la :

- Thiết lão đệ thật là thông minh. Người võ lâm lúc lâm tử đó muốn trở vào Y Lê quốc sư.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nam Cung huynh đã nói võ công Phở Phở nguyên soái đến trình độ tuyệt đỉnh, vậy chúng ta bật tin nóng này, để bọn võ lâm thiên hạ đến đấu với hẳn mấy trường trước đi.

Cao Dương hỏi :

- Nếu vậy thì chúng ta đến Y Lê trước hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Người khác chắc chưa biết Cổ Long đan lọt vào tay Y Lê quốc sư. Bọn ta bước đường thứ hai sẽ tới đó.

Nam Cung Siêu hỏi :

- Bây giờ chúng ta chuyển hướng lên Côn Luân sơn phải không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Phải rồi! Nhưng Nam huynh còn bận công tác riêng, vậy bắt tất phải theo bọn tại hạ.

Nam Cung Siêu hỏi :

- Đại hiệp phái tại hạ đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đến Sơ Lặc.

Nam Cung Siêu kinh hãi nói :

- Đại hiệp muốn tại hạ tới đó nằm vùng.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Nam Cung huynh đến Bắc Kinh làm gian tế còn được thì sợ gì nằm vùng ở Sơ Lặc?

Nam Cung Siêu nói :

- Nhưng tại hạ đã từ quan, bây giờ còn lý do gì để tới đó? Mình đến mà không có lý do, tất Phở Phở sinh lòng nghi hoặc.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nam Cung huynh đưa tin Y Lê quốc sư lấy được Cổ Long đan là một lý do rất tốt. Chẳng những Phở Phở không hoài nghi mà còn chắc chắn hẳn còn trọng dụng mình như người tâm phúc.

Cao Dương nhảy bổ lên nói :

- Diệu kế! Chân diệu kế!

Nam Cung Siêu hỏi :

- Đại hiệp bắt tại hạ đến nằm vùng với dụng ý gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không cần Nam Cung huynh phải mạo hiểm, mà chỉ lưu tâm xem những ai đến kiếm Phở Phở nguyên soái, đồng thời dù cho biết rõ cử động của hân. Chỗ ở của hân có gì chướng ngại không?

Nam Cung Siêu đáp :

- Nếu chỉ có vậy thì dễ lắm.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Khi bọn tại hạ đến Sơ Lặc quốc, hay hơn hết là Nam Cung đã tìm cho được tin tức quan hệ.

Nam Cung Siêu đáp :

- Cái đó lại càng dễ, hân biết tại hạ là người Hán, đồng thời lại biết tại hạ thích kết bạn tại hạ chỉ cần nói có người anh em kết nghĩa tới nơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế là được rồi. Nam Cung huynh có thể bảo thẳng với hân tên họ bọn tại hạ cũng không sao, vì những danh từ này trong võ lâm rất ít người biết tới.

Cao Dương nói :

- Vậy Siêu nhi chia tay đi thôi. Người do mé hữu đi thẳng tới Ngọc Môn quan. Còn bọn ta rẽ qua mé tả đến Côn Luân sơn.

Nam Cung Siêu liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đại hiệp! Tại hạ xin cáo từ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nam Cung huynh! Khi huynh đến Sơ Lặc quốc phải hết sức né tránh đừng động thù với ai. Gần đây những nhân vật đặc biệt lần đến Tây Vực nhiều quá rồi.

Nam Cung Siêu thấy lúc mình lâm hành được chàng rất quan tâm, gã không khỏi xúc động nói :

- Đại hiệp! Tại hạ sẽ hết sức thận trọng. Xin đại hiệp yên lòng.

Sau khi chia tay, Cao Dương qua đường mé tả cười nói :

- Đại hiệp! Biển Bức nhân xin dẫn đường.

Dọc đường, Kỳ Dao cười nói :

- Tấm áo quái dị của lão Cao phải sửa chữa thế nào, bọn tiểu muội thân hình thế này hiện mặc được chăng?

Cao Dương đáp :

- Đây là bảo y, lớn mặc được mà nhỏ cũng được, dẫn ra co lại như không, nhưng ai chưa luyện Biển Bức công thì cũng phải là người nội công xuất thần nhập hóa mới bay lên không được. Có điều khi lên cao ban đầu bị gió xoay chuyển rất khó chịu, lâu rồi cũng quen đi.

Văn Đế Đế nói :

- Lão Cao có thể đem theo vật nặng lên không chăng?

Cao Dương đáp :

- Năm chục cân thì còn đánh nhau được, nếu nặng hơn thì xoay chuyển không linh hoạt.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hỏi :

- Tại hạ phát giác trước ngực Biển Bức y của lão đại có chữ “Đỉnh” theo cổ tự. Đó là vì nguyên nhân gì?

Cao Dương đáp :

- Cái đó đến gia sư cũng không hiểu, nhưng lão nhân gia cho là loại Biến Bức y này không phải chỉ có một tấm. Đã có tám chữ Đinh thì ít ra trên còn ba tấm nữa có những chữ “Giáp, Ất, Bình”.

Kỳ Dao cười nói :

- Nếu quả còn nữa thì tiểu muội cũng mong được một tấm để bay trên không chơi cho khoái.

Cao Dương hỏi :

- Tại hạ biết cô nương đã có thuật ngự phong vân lý thì còn cần Bức y làm chi?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Phải dùng nó cũng để chế ngự chân khí, như vậy cũng tổn hại hơi sức. Đồng thời không thể chiến đấu trên cao, mà chỉ dùng để trốn chạy hoặc đi cho lẹ. Bây giờ những dị sĩ võ lâm đã có ba người cười phi cầm trên không để đánh nhau được, nên bọn tại hạ quyết không đi trên không. Vô phước mà gặp phải họ thì chỉ còn đường chết.

Cao Dương cười lạt nói :

- Chắc là đại hiệp nói về Thần Ưng chân nhân, Tiên Hạc mỗ mỗ và Quý Thú lão tổ. Chẳng dẫu gì đại hiệp trong ba nhân vật đó là Quý Thú lão tổ là kẻ thù của tại hạ đến chết cũng không quên. Sở dĩ tại hạ liều lĩnh mạo phạm tù cầm ba chục năm rèn luyện Biến Bức công cũng là để trả mối thù bị hấn sĩ nhục.

Thiệt Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng hỏi :

- Lão Cao đã gặp hấn ư?

Cao Dương gật đầu đáp :

- Quý Thú lão tặc đã bắt tại hạ ba lần mà lần nào cũng liệng xuống hồ chứ lão không giết. Chẳng thà lão giết đi, tại hạ lại không cảm giận.

Kỳ Dao kinh ngạc hỏi :

- Tại sao vậy?

Cao Dương đáp :

- Tên lão tặc đó là bại tướng dưới bàn tay của gia sư. Hấn đem mối hận ngày trước đổ lên đầu tại hạ.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao hấn không kiểm lệnh sư huynh?

Cao Dương đáp :

- Tê sư huynh được một năm thần tiên truyền gia là khác tính của Quý Thú, nhưng tê sư huynh trước nay không tìm đến hấn, mà lão tặc cũng không dám tới Tinh Tú hải.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Bây giờ lão Cao có dám giao thủ với Quý Thú không?

Cao Dương đáp :

- Ở dưới đất tại hạ vẫn không phải là đối thủ của hấn, nhưng hấn cũng đừng hòng đánh đổ tại hạ, vì hề chạm trán nhau là tại hạ lại trên không. Nếu hấn cười Quý Thú rượt theo tại hạ đạp hấn xuống đất.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy lão Cao muốn giết con quái điều của hấn chăng?

Cao Dương đáp :

- Con quỷ súc sanh đó khó mà giết chết được, bất quá chỉ đập cho nó rụng mấy cái lông mà thôi.

Cao Dương nhắc tới Quý Thấu lão tỏ lại nỗi con tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Văn Đế Đế nghe nói không giết chết được con đại thấu, bắt gác kinh hãi trong lòng, cô hỏi :

- Muốn giết con chim mà không được ư?

Cao Dương đáp :

- Vì nó linh hoạt phi thường, tốc độ chẳng kém gì tại hạ. Dù sao nó chỉ là giống súc sinh. Ban đầu nó rất hung dữ nhưng biết rằng đánh không lại là lập tức trốn chạy. Cánh nó cũng như sắt đao kiếm chém không vào. Đả thương nó còn có thể, muốn giết chết thì nhất định không phải chuyện dễ dàng vì nó bay liệng rất mau.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tội ác chưa thành bị chặt tay

Sau ba ngày hành trình, đoàn người đã tiến vào dãy Côn Luân. Lúc này mặt trời mới mọc, Cao Dương quay lại hỏi :

- Vùng thái dương lên rồi. Chúng ta hãy dừng lại nướng chút gì ăn đã.

Kỳ Dao đáp :

- Đã có lương khô, chỉ cần tìm nước suối uống là được.

Cao Dương nói :

- Nếu vậy đi tới phía trước, ở đó có Ngọc Long toàn nước trong ngọt. Chúng ta nghỉ ngơi một lúc.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đó có phải là chủ phong trong dãy Côn Luân không?

Cao Dương cười đáp :

- Dãy Côn Luân quanh co đến hơn ngàn dặm. Chúng ta mới tới Khả Khả Hy Lạp sơn, còn đi qua núi A Khắc Tháp Cách, núi Ô Tư Đẳng Tháp Khắc. Những núi đó đều là chi nhánh đại Côn Luân sơn. Qua Đại Côn Luân sơn mới tới Tiểu Côn Luân sơn. Cô nương muốn hỏi trái núi đó phải không?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiểu muội muốn tìm ngọn Áo Tư đẳng phong.

Kỳ Dao cười đáp :

- Trái núi đó ở trong dãy Tiểu Côn Luân sơn. Người đời thường nói Áo Tư đẳng phong là đại biểu cho Đại Côn Luân sơn mà thực ra Côn Luân sơn chẳng có trái núi nào làm đại biểu được, vì dãy Côn Luân sơn không phải chỉ ở phạm vi thông thường có người đi tới.

Văn Đế Đế nói :

- Bọn tiểu muội đã kiếm cả năm mà không tìm hết.

Cao Dương cười nói :

- Chúng ta tìm đến chu vi Áo Tư đẳng phong, vì chỗ đó cách Sơ Lạc quốc rất gần.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Phía trước là địa phương nào, dường như rất đông người đang cử động.

Cao Dương lắng tay nghe, bắt gác ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi :

- Có thấy tiếng người động tĩnh gì đâu?

Hắn không nói ra miệng, mà trong lòng rất khâm phục công lực của Thiết Kỳ Sĩ, hắn trầm giọng đáp :

- Đó là Bách Thú cốc thường có người Cáp Táp Khắc, người Mông Cổ đến săn bắn, có lẽ người ta đang đuổi thú ở trong hang. Cái đó không cần tra xét.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có cả tiếng thiếu nữ bộp thành đàn săn bắn ư?

Cao Dương cười đáp :

- Địa khu ở biên cương bắt phân nam nữ, không giống trung nguyên, đàn bà cũng mạo hiểm lắm.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Bọn tiểu muội chẳng đi là gì đây?

Cao Dương đáp :

- Nhưng số người như các cô rất ít. Còn ở biên cương con gái đi săn là chuyện thông thường.

Văn Đế Đế cười nói :

- Lão Cao không muốn người ta làm giống dơi lớn để đánh mình.

Cao Dương đáp.

- Tại hạ không bay lên thì người ta cũng tưởng tại hạ là một người thường.

Thiết Kỳ Sĩ lấy lương khô chia cho mọi người ăn rồi cười nói :

- Khi trời lạnh quá. Ăn lương khô không thích hợp. Đến trưa phải kiếm đồ ăn nóng mới được.

Cao Dương đáp :

- Đây còn ở chỗ thấp rét lắm. Mấy bữa nữa trời xuống tuyết, may ở chỗ không có gió bắc thổi tới nên so với bây giờ còn dễ chịu hơn. Có khi chúng ta tìm kiếm đến ngày tuyết bay phơi phơi mới tới Áo Tư đằng phong.

Ăn xong bữa Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên đứng dậy nói :

- Đi lên! Trong hang có chuyện gì rồi.

Cao Dương kinh hãi hỏi :

- Chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ dường như không rảnh để trả lời, chàng vọt tới cửa hang đồng thờ vẫy tay hô :

- Các vị lại đây mau!

Ba người nghe nói hối hả theo mau. Khi gần tiến vào hang đã thấy rừng cây và đá núi ngồn ngang, địa hình rất hiểm trở.

Lúc này Thiết Kỳ Sĩ nên lấy hình ảnh kính ra. Kỳ Dao ngó thấy liền bảo Văn Đế Đế.

- Coi chừng! Y đã phát giác ra có thủ hạ Thổ Hành Thần rồi.

Kinh công của Thiết Kỳ Sĩ đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Lúc này chàng ngó thấy năm thiếu nữ mặc quần áo người Hồi nằm một chỗ giải lá cây và tự cời khuy áo ra. Người nào hiển nhiên cũng mê man bất tỉnh. Chàng không khỏi kinh hãi. Chàng dấu Hình Kính trong tay trái, nhưng không nhìn thấy tình trạng gì khác lạ bên cạnh quần nữ. Trong lòng ngờ vực cả công hiệu của Hình Kính.

Kỳ Dao thấy chàng ẩn thân trên cây, liền lại gần khẽ cất tiếng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ ra hiệu cho các cô nhìn về phía trước, đáp :

- Kỳ muội cứ coi mấy cô gái Hồi kia sẽ rõ.

Kỳ Dao nói :

- Họ bị thuốc mê rồi. Đây là bọn thủ hạ của Thổ Hành Thần.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bảo kính không linh nghiệm. Lúc ta mới đến không nhìn rõ.

Cao Dương và Văn Đế Đế tới nơi. Hai người vừa ngó thấy tình hình trước mặt, một người kinh hãi. Một người mắc cỡ, không dám nhìn, vì bọn thiếu nữ người Hồi đã cởi cả áo trong rồi.

Kỳ Dao đột nhiên tỉnh ngộ vội nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lúc chúng ta mới đến phát ra tiếng động, nhất định là yêu nhân ẩn thân.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói giật mình kinh hãi, vội cầm bảo kính ở tay trái soi khắp bốn mặt.

Khi chàng chuyển qua mé tả không khỏi giật mình, ngấm ngầm bảo Kỳ Dao :

- Kỳ muội! Mau mau chuẩn bị! Thổ Hành kiếm đã thi triển “Thổ độn pháp” quanh tới mặt sau rồi. Hẩn định tập kích bọn ta.

Kỳ Dao tay nắm chuôi kiếm hỏi :

- Tại sao bọn tiểu muội chẳng nhìn thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chỉ người cầm kính là ngó thấy. Kỳ muội! Kỳ muội đừng nhìn về phía sau, hẩn đã tới rồi đó và đang tiến gần lại chỉ còn cách chừng mười trượng.

Kỳ Dao đáp :

- Khi còn cách năm trượng thì Sĩ ca ra hiệu. Lần này phải giết gã cho bằng được.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương và Văn Đế Đế lớn tiếng :

- Hai người không được sơ hở. Mau đến trước mặt ta, giả vờ coi lên những cô Hồi nữ kia.

Hai người nghe nói vội tiến về phía ẩn vào sau gốc cây.

Giữa lúc ấy Thiết Kỳ Sĩ tay mặt đột nhiên giơ lên.

Kỳ Dao vừa ngó thấy thủ thế của chàng, thân pháp mau như điện chớp, nàng quát to một tiếng.

- Coi kiếm đây!

Tuy nàng không nhìn rõ hình tích đối phương mà chém tới không sai chút nào.

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Hồng bát! Hẩn trốn mất rồi.

Kỳ Dao bỗng thấy một cánh tay rút xuống trước mặt nàng thờ dài nói :

- Ra chiêu phòng chừng còn kém nhìn rõ mặt xa lắm.

Cao Dương cả cười nói :

- Chặt cụt một tay cũng đủ làm cho gã biết thân rồi.

Lão lợm cánh tay gãy lên cười ha hả nói :

- Cánh tay mặt này là của gã đây mà.

Thiết Kỳ Sĩ thờ phào một cái nói :

- Vừa rồi còn may mà gã chưa kịp đề phòng, nếu không thì gã cũng chẳng bị cụt tay. Thằng cha này phản ứng rất mau lẹ. Trước tình hình đó mà gã lảng tránh được thì đủ biết gã cơ linh đến thế nào!

Kỳ Dao hỏi :

- Thử đi lẹ lên xem gã còn ần nấp quanh đây không?

Cao Dương cười nói :

- Bị chặt cụt tay đau gần chết, mà gã còn dám ần nấp chưa bỏ đi ư?

Kỳ Dao nói :

- Kỳ ca! Tiếp tục soi coi!

Thiệt Kỳ Sĩ cười đáp :

- Gã chạy trốn vào khu rừng mé tả rồi.

Kỳ Dao vội nhìn Cao Dương nói :

- Biển Bức nhân! Trong mình lão có mang ám khí gì rất nhỏ không mà phải bằng kim thuộc mới được?

Cao Dương đáp :

- Có! Nhưng dùng làm gì?

Kỳ Dao nói :

- Ám khí gì?

Cao Dương đáp :

- Nghịch Phong châm! Nhưng không có chất độc.

Kỳ Dao nói :

- Hay lắm! Lão lấy một mũi cắm vào trong xương tủy cánh tay gãy này, lại vận nội công xoay cho mũi kim vào sâu.

Thiệt Kỳ Sĩ trình trọng hỏi :

- Làm như vậy có ý gì?

Kỳ Dao đáp :

- Thổ Hành thần có thứ công phu kêu bằng Tục Đầu pháp những thủ hạ của hần mà bị địch nhân chặt đầu, hần có thể ráp lại được. Trừ phi người hạ thủ hiểu rõ gốc gác của lão, chỗ nào chém ra rồi cũng phải hủy đi, không thì hần tìm lấy để tiếp lại.

Cao Dương nói :

- Nói vậy thì Thổ Hành Kiếm còn đến đây ư?

Kỳ Dao đáp :

- Cái đó khó mà nói trước được. Có khi sư muội hoặc sư phụ của hần thân hành tới.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Vậy chúng ta hủy cánh tay bị chặt đứt đi là xong, dù hần muốn chấp nối cũng không được.

Kỳ Dao đáp :

- Thổ Hành Kiếm bị chặt một tay, nhưng hần cũng có thể tiếp tục làm ác như cũ.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Để cây thiết châm vào trong người hần ta là rất thâm độc. Không nên làm việc thiếu quang minh như vậy.

Kỳ Dao cười đáp :

- Không làm thế thì hấn còn sát hại nhiều hảo nhân. Kỳ ca! Đối với hạng yêu nhân ở Tà môn, Kỳ ca không nên e dè.

Cao Dương hỏi :

- Phải đấy! Nhưng không hiểu sau này hấn sẽ ra sao?

Kỳ Dao đáp :

- Vĩnh viễn hấn không phát huy được công lực sau khi hết bệnh rồi hấn mà vận công thì cây kim xung kích tủy xương làm cho đau tới tâm can mà chẳng hiểu vì nguyên nhân gì.

Cao Dương cười nói :

- Thế là phải lắm!

Lão lấy ra một mũi châm nhỏ dài nửa tấc, vận kinh đẩy vào trong tủy xương. Tiếp theo vẫn để cánh tay ở chỗ cũ.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Biển Bức nhân! Tại hạ nhận thấy cái đó chẳng ngon lành gì.

Cao Dương nghiêm nghị đáp :

- Từ nay lão Cao chỉ nghe lời hai cô nương mà thôi.

Văn Đế Đế bỗng lên tiếng :

- Mau lại coi mấy cô gái kia đã tỉnh chưa? Bọn họ vẫn chưa biết chuyện gì. Lúc này chắc họ thẹn chết đi được, đừng vội vàng mặc áo vào. Thật là tội nghiệp!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta lùi lại quanh ra phía sau để bọn họ trông thấy thì chẳng những xấu hổ mà coi chừng chúng ta thì bọn tà môn.

Cao Dương cười đáp :

- Lão nhị nói câu này nghe rất phải. Vậy các vị hãy theo ta.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Lão Cao mà liên thủ với Kỳ Dao thì từ nay còn nhiều tội nghiệt.

Kỳ Dao vừa cười vừa nói giỡn :

- Tiểu Bò Tát ơi! Tiểu muội không nghe những lời nhân đức của mấy bà già ngoan đạo đâu nhé.

Mấy người vừa vượt qua hai ngọn núi nhỏ, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ quát lên.

- Chúng ta ẩn mình cho lẹ! Mé bên có người khinh công tuyệt đỉnh như xé bầu không khí vọt tới.

Kỳ Dao đáp :

- Nếu vậy chắc là Thổ Hành Thần thân hành tới nơi.

Mọi người vừa ẩn xong, Thiết Kỳ Sĩ bỗng thấy mé trên khu rừng một lão già bay qua. Chàng nghĩ thầm :

- Đúng là Thổ Hành Thần. Lão ma này vọt tới lẹ quá!

Lát sau chàng nhìn Cao Dương nói :

- Hồng bát! Mấy cô gái kia chắc chưa kịp dời khỏi nơi đây!

Kỳ Dao xua tay đáp :

- Lão không có thì giờ động thủ vào mấy cô gái đó. Chúng ta đừng cử động gì vội. Chỉ trong khoảnh khắc lão tắt quay trở lại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lại bảo là không có thì giờ?

Kỳ Dao đáp :

- Thời gian qua rồi có tiếp vào cũng không được nữa.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng la lên :

- Đi! Chúng ta phải xem Thổ Hành Kiếm ở địa phương nào?

Kỳ Dao đáp :

- Cần phải đề phòng Thổ Hành Thần.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão không kiếm mình, tạm thời mình cũng không hỏi gì đến lão. Bất hạnh mà chạm trán nhau thì đành động thủ với lão.

Chàng vọt đi trước theo về phía Thổ Hành Thần. Chừng một khắc bỗng chàng dừng lại cười nói :

- Phía trước có núi cao. Chúng ta ẩn vào sườn núi để ngó xuống. Kỳ Dao bỗng “tử” lên một tiếng nói :

- Thật rồi! Dưới chân núi có thanh âm của Thổ Hành Yêu Cơ.

Cao Dương và Văn Đế Đế vẫn không nghe thấy liền hỏi :

- Nếu vậy sao không xuống động thủ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Con Yêu cơ đó rất quý quái nên không có lão Cao và Đế Đế ở đây thì nhất định xuống rồi. Nhưng có hai vị, tại hạ sợ Yêu nữ thì triển Đẳng Phách công. Bây giờ chỉ ngó lên xem Thổ Hành Thần tiếp nói cách nào?

Kỳ Dao nói :

- Không nên coi. Trước khi Thổ Hành Thần nói tiếp cánh tay gãy lão để ý tra xét xung quanh rồi mới hành động. Chúng ta ẩn ở đây có thể bị phát giác.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói đành dẫn mọi người chạy về phía trước. Khi mặt trời đứng ngọ mới dừng lại trên một đỉnh núi. Chàng cười nói :

- Đến bữa ăn trưa rồi. Chúng ta phải tìm gì?

Kỳ Dao cười hỏi :

- Lão Thái gia muốn xoi món gia vị gì ăn chứ?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Ở đây có những giống nào?

Cao Dương đáp :

- Chỉ có thịt hươu là ăn được. Đây không có cỏ rừng hay sơn kê chi hết.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Thịt hươu nướng lâu chín lắm mà thì giờ lại ít. Có tôm cá gì không?

Cao Dương đáp :

- Chẳng hiểu trong sơn động có lân ngư chẳng. Lão Cao đi kiếm, hai cô đốt lửa lên.

Kỳ Dao thấy lão Cao Dương đi rồi liền hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Không hiểu y bao nhiêu tuổi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y là sư đệ của Tinh Tú lão nhân. Ít ra cũng vào cỡ năm chục tuổi.

Kỳ Dao cười nói :

- Nếu y không bé nhỏ như trẻ nít mà bảo y làm việc thì thật là vô phép.

Văn Đế Đế nói :

- Coi y cử động chẳng khác gì trẻ nít. Có lẽ Biển Bức công khiến y cái lão hoàn đồng.

Thiết Kỳ Sĩ nằm ruỗi dài trên đồng lá khô, ngửa mặt nhìn trời, miệng đáp :

- Ta được vị đệ nhân này, nhiều việc rất tiện lợi. Đáng tiếc võ công y dường như không bằng Tinh Tú lão nhân. Ta biết làm cách nào để điều dưỡng công lực cho y? Lại còn Đế Đế, nếu bất hạnh gặp hoàn cảnh phi thường ta rất lo âu.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội phụ trách lo cho Đế Đế được an toàn. Đến lúc nguy nan tiểu muội không đánh nhau chỉ cần bảo vệ cho y thoát hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Ta chỉ mong hai cô sống chết chiếu cố cho nhau là ta yên tâm nhưng Đế Đế phải ráng luyện công thêm.

Đột nhiên một bóng đen từ trên không hạ xuống. Đồng thời nghe thanh âm của Cao Dương hấp tấp hỏi :

- Đại hiệp! Dưới chân một ngọn núi phía trước có bốn người đánh nhau kịch liệt. Có đi coi không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Họ là những nhân vật thể nào?

Cao Dương đáp :

- Hai bên đều vào hạng đứng tuổi. Có khi không kém lão Cao bao nhiêu, nhưng coi họ tựa chưa tới ba chục tuổi.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên hỏi :

- Họ ăn mặc thế nào?

Cao Dương đáp :

- Một bên mặc Hồi trang, một bên mặc Hán trang.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Chúng ta đi coi cũng hay, nhất định có nhiều người ở Trung Nguyên tới đây rồi.

Cao Dương đáp :

- Bốn người này võ công rất cao thâm. Đúng là kỳ phùng địch thủ.

Lúc tới Cao lão bay trên không, mà lúc đi hần chạy bộ vượt qua hai ngọn núi. Bỗng nghe thanh âm thét lên như xé bầu không khí.

Cao Dương quay lại cười nói :

- Dường như đánh nhau đến hồi gay cấn. Trước còn dùng quyền chưởng, bây giờ họ sử kiếm rồi.

Thanh âm từ trong khu rừng trước mặt vọng tới. Thiết Kỳ Sĩ vội chạy lên trước thì chỉ thấy khí tung hoành trên một đất trống.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cao Dương lấy được Bức Vương đồ

Bổng chàng la lên :

- Bốn người này là ai mà tại hạ chẳng quen một người nào?

Kỳ Dao chạy tới “ồ” một tiếng rồi nói :

- Họ đều là hạng chẳng ra gì.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Họ người ở đâu?

Kỳ Dao đáp :

- Bên Hán trang là Đại đảo chúa và Nhị đảo chúa ở đảo Hoa Điều, nổi tiếng đại đạo, nhưng những năm gần đây bọn họ chỉ ngồi một chỗ để chia của, không chịu xuất động một cách khinh suất. Còn bên Hồi trang là Xích Hà song xà ở dị vực nhưng chúng tự xưng là người ở Cao Nguyên.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói hai bên đều là người phe Hắc đạo, chẳng không hỏi nữa, chỉ đứng trong bóng tối dòm ngó.

Hai cặp đứng tuổi này không hiểu vì lý do gì mà đánh nhau liều mạng.

Chúng không nói câu nào, chỉ quát mắng om xòm. Lúc này, cả hai bên ra chiêu có chỗ sơ hở và đều bị thương nhẹ ở trước ngực, sau lưng, trên cánh tay, máu chảy đầm đìa. Quần áo cũng bị thủng nhiều chỗ.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên nhìn Cao Dương nói :

- Hai bên cứ đánh nhau kiểu này tất đi đến chỗ lưỡng bại câu thương. Dù một bên chiếm thượng phong cũng bị tổn thương nguyên khí. Lão Cao xuống cản trở họ đừng để đánh nhau nữa.

Cao Dương lắc đầu nói :

- Dã cẩu cũng như hồ ly, can thiệp vào sự sống chết của chúng làm chi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngăn cản chúng để hỏi cho biết nguyên nhân cũng hay.

Cao Dương hỏi :

- Đã chắc gì bọn này chịu hở ra vài câu bí mật? Thôi đi là hơn.

Kỳ Dao cũng nói :

- Ta không cần phải cản trở. Có người tới rồi. Bọn mình chỉ việc ngồi coi kết quả.

Bổng một bên xuất hiện sáu, bảy hán tử võ phục. Một lão già đã ngoài sáu bảy mươi tuổi, bốn người trung niên, hai đại hán.

Thiết Kỳ Sĩ vừa ngó thấy liền hỏi :

- Bọn này là những nhân vật nào?

Kỳ Dao đáp :

- Có lẽ là những cao thủ của một nước bên Tây Vực.

Cao Dương nói :

- Lão già là Vương thúc nước Hòa Điền. Còn ngoài ra không hiểu. Dĩ nhiên họ đều là người Hòa Điền.

Bổng nghe lão già trầm giọng nói :

- Xích Hà bằng hữu! Tại sao lại động thủ với hai tên Man tử này?

Xích Hà song xà đột nhiên lùi khỏi đầu trường nhưng không đáp lại.

Chúng nhìn Hoa Điều đảo chúa nói :

- Nơi đây không phải chỗ chúng ta quyết thắng phụ, tìm chỗ khác hay hơn.

Một trong hai người Hán hỏi :

- Bọn họ là người ở đâu?

Xích Hà song xà cười lạt đáp :

- Người ở Hoa Điều.

Hai người Hán liền nói :

- Ủa, vậy thì đi.

Không hiểu vì nguyên nhân gì, hai người Hán lập tức đi theo Xích Hà song xà. Cử động của bọn họ thật quái dị.

Cao Dương ngăm ra hiệu tay, khê bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Tình hình rất khả nghi. Chúng ta đường quanh rượt theo họ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Có khi bọn chúng đã lấy được cái gì ở chỗ này nên hai bên xảy chuyện tranh chấp.

Bọn kia đi rồi, bọn người Hòa Điền ngăm ngăm theo dõi hành tung, dường như cũng nhận thấy có điều bí mật.

Xích Hà song xà và anh em Hoa Điều đảo chúa tựa hồ đã phát giác bọn người Hòa Điền ngăm ngăm theo, nên chạy đi hoài không dừng lại.

Bọn chúng dường như tỷ thí khinh công. Sau chừng một giờ, người Hòa Điền không ngót có kẻ bị lạc hậu. Cuối cùng chỉ còn Hòa Điền vương thúc cùng hai hán tử trung niên là vẫn theo sát không chịu bỏ cuộc.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ chạy theo một cách nhẹ nhàng vì chàng quyết tâm điều tra cho ra gốc ngọn.

Lúc trời tối, bỗng nghe thanh âm một lão già từ trên sườn núi mé tả vang lên, nhưng Thiết Kỳ Sĩ không hiểu lão nói gì, vì đó không phải là Hán ngữ.

Kỳ Dao bỗng la :

- Bọn họ theo đuôi nhưng mắt hút rồi.

Cao Dương gật đầu cười nói :

- Đó là thanh âm của Hòa Điền vương thúc. Lão bảo Xích Hà song xà và hai Man tử ẩn thân rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không nói chuyện đó nữa, chúng ta đi đường quanh tiến lại coi.

Cao Dương hỏi :

- Bốn người kia đâu rồi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nghe tiếng bước chân bọn chúng rất khê. Có lẽ bọn chúng đã vượt qua một khe suối trong hang núi rồi. Chúng ta mau mau lên cao để nhìn xem.

Chàng liền vọt mình rượt theo, nhưng chưa đầy mười dặm bỗng la lên :

- Ô hay! Bọn bốn người đó dường như bị nhân vật nào cản lại.

Kỳ Dao nói :

- Khu vực núi non này sao lại có nhiều hạng người thế?

Cao Dương đáp :

- Chúng ta đi kiếm vật gì, dĩ nhiên người ta cũng được tin tức như vậy. Rượt theo cho mau để coi bọn kia bị ai cản trở?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Xây cuộc động thủ rồi. Bên kia chỉ có một người mà dám chọi với bốn.

Mấy người chạy một mạch đến một khu rừng thì thấy Xích Hà song xà và anh em Hoa Điều đảo chúa đang dùng Tứ Tượng trận để vây hãm lão già.

Cao Dương kinh hãi kêu lên :

- Thiên Hà thượng nhân!

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng nói :

- Lão là Thiên Hà thượng nhân, thảo nào dám lấy một chọi bốn.

Cao Dương nói :

- Coi tình thế thì bốn người không địch nổi. Lạ ở chỗ Thiên Hà thượng nhân không mấy khi động thủ một cách khinh suất. Vụ này không hiểu vì nguyên nhân gì!

Thiết Kỳ Sĩ cũng nói :

- Vấn đề thật không phải giản dị.

Đột nhiên nghe tiếng Thiên Hà thượng nhân trầm giọng hỏi :

- Các ngươi không phải đối thủ của lão sư đâu. Đưa cái đó ra đi! Nếu không thì đừng trách lão phu hạ thủ trầm trọng!

Cao Dương nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có vật gì thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Lão Cao hãy coi đi! Thiên Hà thượng nhân cũng không yên lành đâu.

Chúng ta chẳng cần ra tay, phía sau còn có người dòm ngó.

Cao Dương “ùa” một tiếng hỏi :

- Ở chỗ nào?

Kỳ Dao đáp :

- Ở phía đối diện với chúng ta.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tiểu muội không ngó thấy. Ai vậy?

Kỳ Dao đáp :

- Lôi Hỏa Thần.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi :

- Thiên Hà thượng nhân có địch nổi Lôi Hỏa Thần không?

Kỳ Dao đáp :

- Kỳ phùng địch thủ. Một bên ỷ vào Cửu Thiên hóa dược, một bên trông cậy Thiên Hà thần thủy. Công lực hai nhân vật này không hơn kém nhau mấy.

Cao Dương lấy làm kỳ nói :

- Hải cô nương biết rõ mấy lão già này như bàn tay để trước mắt.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười. Chẳng chưa nói rõ lai lịch Kỳ Dao, bỗng xen vào :

- Đường như Xích Hà song xà hoảng sợ rồi!

Bỗng nghe Xích Hà lão đại gầm lên :

- Thiên Hà tiền bối! Cái này không phải của tiền bối. Trước nay tiền bối không lấy đồ vật của kẻ khác, cũng không dính vào chuyện thị phi của người ta. Sao bữa nay lại động thủ với bọn tại hạ? Cái đó không phải của một mình văn bối, mà cả bọn bốn người đồng mưu lấy được.

Thiên Hà thượng nhân trầm giọng nói :

- Sơ Lạc công chúa là con gái sự đệ lão phu. Y lấy được cái đó dấu cả phụ thân, sao các ngươi dám lên vào cung lấy cắp? May mà thị cho lão phu hay. Nếu thị báo cho phụ thân rượt theo thì các ngươi đã chết không còn đất chôn rồi.

Xích Hà lão đạo gầm lên :

- Bọn tại hạ không chịu thì sao?

Thiên Hà thượng nhân cười lật đáp :

- Vậy các ngươi hãy coi chương của lão phu.

Giữa lúc hoàng hôn tối tăm, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, tiếp theo là tiếng nổ vang rền. Đầu tiên anh em Hoa Điều đảo chúa bị đánh trúng.

Tiếp theo Xích Hà song xà cũng bị hất ra xa năm sáu trượng.

Thiên Hà thượng nhân thu tay về. Lão tiến đến chỗ Xích Hà lão đại té xuống...

Bỗng sau lưng Thiên Hà thượng nhân có tiếng quát :

- Hãy khoan!

Rồi tiếng người cười khăng khặc.

Thiên Hà thượng nhân nghe thanh âm, dừng bước. Đường như lão đã biết là ai rồi, chỉ cười lật đáp :

- Té ra lão bằng hữu đã tới. Lôi huynh! Lâu nay chúng ta chưa gặp nhau.

Lão già râu đỏ cười rộ đáp :

- Kể từ khi chia tay ở Cương Đê sơn tới nay đã ngoài hai chục năm. Thiên Hà huynh! Đối với chúng ta quãng thời gian đó không lấy gì làm lâu lắm.

Thiên Hà thượng nhân lạnh lùng nói :

- Vừa rồi Lôi huynh kêu ta dừng lại là có ý gì?

Lôi Hỏa Thần cười hô hô nói lại :

- Bức Vương đồ muôn năm mới xuất hiện. Thiên Hà huynh đã biết sao còn giả vờ?

Thiên Hà thượng nhân lớn tiếng quát :

- Vật đó đã có chủ. Lôi huynh đến chậm mất rồi.

Lôi Hỏa Thần cười rộ đáp :

- Thiên Hà huynh sao lại nói chuyện kỳ cục như vậy. Cái gì là vật có chủ ở trong võ lâm?

Thiên Hà thượng nhân cười lật đáp :

- Như vậy chúng ta chỉ còn cách dùng công phu để phân cao thấp!

Lôi Hỏa Thần cười ha ha đáp :

- Sự thật khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ.

Thiên Hà thượng nhân rảo bước tiến về phía Lôi Hỏa Thần, đồng thời cười lật nói :

- Sau cuộc chia tay lần thứ nhất ở Cương Đế sơn, chắc là công phu Cửu Thiên Hóa Diệm của Lôi huynh tiến bộ nhiều rồi!

Lôi Hỏa Thần cười ha hả đáp :

- Thiên Hà thần thủy của các hạ chắc cũng không đến nỗi kém ngày trước.

Hai bên đồng thời lớn tiếng quát :

- Coi chiêu đây!

Hai người cùng ra tay đánh liều mạng. Chiêu thức cực kỳ mau lẹ, không nhìn rõ người mà chỉ thấy hai vùng bóng đen xoay chuyển lẫn lộn.

Thiết Kỳ Sĩ vội nhìn Cao Dương nói :

- Biển Bức Nhân! Lão dẫn Kỳ Dao và Đế Đế chạy trước đi. Tại hạ nhân cơ hội này xuống sục tìm trong mình Xích Hà lão đại.

Cao Dương vội quay lại nói :

- Đại hiệp không nên ra mặt. Bọn lão mà ngó thấy là có đích đề rượt theo.

Đế Cao mỡ bay lên không rồi hạ xuống. Lúc này trời tối mò chắc bọn họ không nhìn thấy.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Lão Cao phải cẩn thận. Họ mà ngó thấy nhất định đồng thời hạ thủ.

Cao Dương gật đầu đáp :

- Các vị hết sức chạy thật lẹ. Chúng ta sẽ hội diện ở thị trấn A Lạp Thập.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn xa không?

Cao Dương đáp :

- Còn xa lắm. Đó là một sơn trấn duy nhất ở giữa vùng núi non la liệt. Thị trấn này do thành Hòa Điền quản hạt.

Thiết Kỳ Sĩ lập tức dẫn hai cô gái đi đường vòng chạy thật nhanh.

Chàng đi chừng một giờ, Cao Dương mới bắt đầu hành động. Hấn rung hai cánh tay, nội công từ trong người phát ra. Chớp mắt, cả hai chân, mình mảy liền phùng lên hai cánh lớn. Đứng hình một con dơi khổng lồ. Trừ bàn tay, bàn chân và cái đầu là hình người, còn những bộ phận khác giống hệt con dơi.

Đột nhiên hấn rung động hai tay, co hai chân lại. Cả người vọt ra khỏi rừng cây. Tiếp theo hai tay giương lên bay lượn trên không.

Hai lão già đang đánh nhau đến lúc kịch liệt còn lòng dạ nào mà chú ý đến vật gì bay trên trời. Cao Dương mừng thầm trong dạ, vội sà xuống.

Một đám đen sì từ trên không hạ xuống nhưng chẳng phát ra tiếng gió nào, khác hẳn giống phi cầm. Lúc này hai lão chợt nhìn thấy, trong lòng đều sùng sốt nhưng vẫn chưa định thủ.

Cao Dương hạ xuống bên thi thể Xích Hà lão đại rồi lập tức sục tìm. Hấn vừa sờ vào cái túi đựng tiêu, bỗng nghe Thiên Hà thượng nhân lớn tiếng quát :

- Lôi huynh hãy dừng tay! Cái gì ở chỗ kia?

Lôi Hỏa Thần vừa lùi lại thấy Thiên Hà thượng nhân trở vào thi thể Xích Hà lão đại, lão không khỏi ngạc nhiên.

Thiên Hà lão nhân lại gầm lên :

- Coi chừng tám Bức Vương đồ.

Hai lão già chẳng ai bảo ai, cùng phóng chưởng ra. Cả người theo chưởng xô về phía Cao Dương.

Cao Dương ngó thấy cả kinh, nắm lấy tiêu nang vỗ cánh bay lên. Thật là một phen hú vía! Hấn vừa tránh khỏi luồng kinh lực tuyệt luân của bốn bàn tay đánh tới.

Thiên Hà thượng nhân lấy một vật cổ quái bay lên, bắt giắc quát hỏi :

- Cái đó là cái gì?

Câu nói vừa ra khỏi miệng, người lão đề khí vọt lên như tên bắn, toan bắt Cao Dương.

Lôi Hỏa Thần cũng không chậm trễ, tung mình vọt lên lớn tiếng quát :

- Đó là Quỷ Thù!

Lão tưởng là Quỷ Thù lão tổ. Cao Dương nghe tiếng chỉ cười thầm. Lúc này hắn bay cao lắm vẫn còn lượn đi lượn lại không ngớt, khiến cho hai lão kia nín thở tung mình đi rượt theo.

Lôi Hỏa Thần và Thiên Hà thượng nhân không thể quay lượn, cứ đề khí vọt thẳng tới. Hai lão kiệt lực rồi, rất lấy làm thất vọng, đồng thời hạ xuống đỉnh một trái núi.

Cao Dương vẫn bay lượn trên không, thấy hai lão hạ xuống, hắn lại bay thấp, thậm chí còn đứng lại để ngó xuống đỉnh núi.

Bỗng nghe Lôi Hỏa Thần gầm lên :

- Thiên Hà huynh! Chúng ta phải kiếm Quỷ Thù lão quái để thanh toán món nợ này!

Trên trời không có trăng sao lại bị làn mù che lấp, Cao Dương lúc ẩn lúc hiện.

Thiên Hà thượng nhân nghe Lôi Hỏa Thần nói, trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Không hiểu con vật vừa rồi là chim Thù hay chim Ưng?

Lôi Hỏa Thần nhảy bổ lên hỏi :

- Thế thì con thần ưng của Thần Ưng chân nhân hay sao?

Thiên Hà thượng nhân đáp :

- Cái đó khó mà đoán được. Có khi là tiên hạc của Tiên Hạc tổ tổ cũng chưa biết chừng. Ba con súc sinh này lớn nhỏ không hơn kém nhau mấy, mà đều là những vật hiếm tiếng người.

Lôi Hỏa Thần nói :

- Bất luận ai, trong ba người đó phải có một. Hắn đã không lộ diện thì cứ gặp những súc sinh này là hạ thủ.

Cao Dương ở trên đám mây mù nghe tiếng, suýt nữa bật cười. Hắn không dừng lại nữa, giương cánh bay về phía trước.

Dọc đường hắn vừa bay vừa ngó xuống vẫn chưa thấy bóng bọn Thiết Kỳ Sĩ ba người đâu.

Sau chừng nửa giờ hắn ngó thấy thị trấn A Lạp Thập, liền tìm chỗ không có bóng người để hạ xuống. Tay trái hắn cầm tấm áo choàng, tay mặt sờ túi đựng tiêu. Lão khoác áo choàng, mở túi tiêu coi thì thấy hỏa luyện, ám khí, bạc vụn lẫn lộn. Nhưng hắn còn thấy một cuộn da liền mở ra coi. Hắn không khỏi ngạc nhiên. Nguyên đó là một tấm da mà không biết da gì mà mỏng, dáng giống như cánh dơi. Hắn bật cười, miệng lẩm bầm :

- Chẳng lẽ là cái trò chơi này.

Bỗng hắn nhận ra không đúng, tự nhủ :

- Lôi Hỏa Thần chẳng đã nói là Bức Vương đồ đây ư? Khi ấy ta cứ tưởng Bức Vương đồ là tấm địa đồ của Quốc vương nước nào đó.

Hiện giờ hắn biết rồi, liền bỏ vào trong tiêu nang, thu áo choàng lại, chạy về phía cửa thị trấn.

Trời sắp sáng, nhưng trong thị trấn còn tịch mịch chưa thấy bóng người nào.

Lúc Cao Dương đi tới cửa thị trấn, bỗng nghe tiếng một lão già phía sau lưng cất lên hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai?

Cao Dương quay đầu nhìn lại vừa ngó thấy đã tức mình cười lạt nói :

- Té ra là Quỷ Thù lão tặc.

Nguyên lão quái đứng ở phía sau hắn chính là Quỷ Thù lão tổ. Lão tức giận lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi nhận được lão phu ư?

Cao Dương lấy tấm áo choàng cuộn lại nhét vào túi tiêu rồi thóa mạ :

- Lão tặc! Lão không nhận ra được Cao đại gia ư? Con Quỷ thú của lão đâu? Sao không gọi nó đến bắt ta?

Lão già nghe nói “ủa” một tiếng hỏi lại :

- Ngươi là sư đệ của Tinh Tú tên gọi Cao Dương ư? Sao lại biến thành một đứa trẻ nít?

Cao Dương cười khẩy nói :

- Đừng rườm lời nữa! Mau đem con ác điều đến cho ta.

Quỷ Thú lão tổ cười rộ đáp :

- Hào tiểu tử! Ngươi lại muốn xuống hồ tắm rửa chẳng.

Đột nhiên lão hú một tiếng quái dị rồi cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Ra ngoài thị trấn kia. Lần này lão Thâu nhi lại được một bữa no.

Cao Dương vọt mình nhảy lên nóc nhà ngách đầu lại nhìn thấy một con chim lớn từ trên không từ đằng xa bay tới. Hắn cười khẩy một tiếng, rung động hai tay vọt lên không.

Quỷ Thú lão tổ không rượt theo, vì lão coi thường câu chuyện, lại thấy Cao Dương chẳng có gì đáng kể, ngoài tấm áo khoác là lạ một chút.

Cao Dương bay vọt lên đứng chỗ trên đỉnh một trái núi.

Con chim khổng lồ thấy đối thủ đến liền nổi tính hung dữ, xòe cánh ra nhảy xổ lại.

Cao Dương chưa từng đánh nhau ở trên không trung. Hắn chỉ xoay xở né tránh chứ không thẳng thắn đối địch. Khi hắn bay nhảy quen rồi mới phóng chưởng phản kích mãnh liệt. Chưởng kinh ào ạt như mưa rào.

Con quái điều giương hai cánh lớn lên chém xuống. Đồng thời hai móng chân đưa ra đón đỡ. Nó thấy một luồng kinh lực đánh tới, biết ngay gặp phải địch thủ lợi hại phi thường. Nó chống cự mấy đòn rồi réo lên quang quác.

Chẳng bao lâu, Cao Dương mỗi lúc một sát lại gần, đánh con cự thi long rưng tới tấp khác nào bông liễu tung bay, nhưng nó không bị thương chi hết.

Kinh lực của Cao Dương không thể đánh vào da thịt con chim, nhưng làm cho nó phải đảo điên rồi sau không địch nổi.

Lúc này trời đã sáng rõ, con cự thi bay về phương nam chạy trốn.

Cao Dương tiếp tục đuổi theo. Bỗng nghe tiếng hú cao vọi vọi đến tận tầng mây vẫn chưa tan đi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thiết Kỳ Sĩ đả bại Quỷ Thú

Cao Dương nhìn về phía phát ra thanh âm tự hỏi :

- Phải chăng đây là Thiết đại hiệp hô hoán ta?

Hắn liền vỗ cánh bay về phía tây. Khi tới một ngọn núi bỗng nghe phía dưới có tiếng cười vang lên nói :

- Y đã quay về kia!

Đúng là thanh âm Kỳ Dao và Văn Đế Đế. Cao Dương lập tức hạ mình xuống thấp. Hắn dương mắt lên nhìn thấy Thiết Kỳ Sĩ và hai cô đứng trên tảng đá cao nhất, liền chạy lại cười nói :

- Bữa nay lão Cao mới hả dạ một phen!

Thiết Kỳ Sĩ nhảy xuống hỏi :

- Phải chăng vừa rồi lão Cao đã gặp Quỷ Thù lão tổ?

Cao Dương đáp :

- Đúng thế! Lão Cao gặp hấn ở thị trấn.

Cao Dương lại hỏi :

- Sao các vị còn ở đây chưa đi tìm ăn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong thị trấn người ta chưa mở cửa thì vào đâu tìm ăn được? Vì thế bọn tại hạ đến đây nướng dã vị.

Văn Đế Đế đưa cho hấn một miếng thịt nướng cười nói :

- Có đoạt được cái đó không?

Cao Dương liền lấy trong tiêu nang ra một tấm da đưa cho Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chẳng hiểu có phải là cái đồ chơi này không!

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy mở coi rồi “ồ” lên một tiếng đáp :

- Đây là một tấm tàng bảo đồ, có chấm và có đường dây. Tiêu ký ở giữa là một tòa núi cao.

Cao Dương nói :

- Ta chẳng biết nó là bản đồ quái gì. Các vị đã nhận ra thì kể như ta đã hoàn thành sứ mạng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cái này lão Cao lấy được, vậy lão thu cất đi. Sau này tại hạ sẽ nghiên cứu giùm.

Cao Dương nhảy lên hỏi :

- Sao lại nói thế? Cái gì mà của anh của ta. Nếu còn riêng tư thì chúng ta giải tán quách.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Nếu là một bảo vật trọng yếu phi thường thì sao?

Cao Dương đáp :

- Vậy ta cho hai cô đó.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng chỉ vào bản đồ nói :

- Có manh mối rồi. Trên đỉnh núi vẽ một cây lớn. Dưới gốc cây vẽ một con dơi.

Cao Dương lại gần coi rồi lắc đầu hỏi :

- Đây có phải là điều bí mật không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trên đỉnh núi mọc cây lớn là một kỳ phong hiểm có. Chúng ta cứ tìm đến ngọn núi nào có một cây là xong.

Cao Dương hỏi :

- Phần nhiều đỉnh núi toàn đá, làm gì có cây lớn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vì thế tại hạ mới nói là tìm ra manh mối đó.

Cao Dương ăn miếng thịt xong đứng dậy nói :

- Nếu đề cao khinh công thì chỉ hai ngày nữa là tới Áo Tư đằng phong. Hãy làm xong kế hoạch rồi sẽ tính.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng nhìn Cao Dương nói :

- Quý Thú lão tổ đến rồi. Biển Bức Nhân! Lão ẩn lánh đi, để tại hạ đối phó với hần.

Cao Dương nói :

- Ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hần đang lên núi.

Chàng xoay tay về phía sau xua một cái, rồi đứng dậy đi xuống núi.

Trên quãng đường hẹp chàng cố ý đứng yên không nhúc nhích. Giữa lúc ấy Quý Thú lão tổ tới nơi.

Quý Thú lão tổ nhận thấy một thanh niên đứng trước mặt cản đường lên núi liền dừng bước hỏi :

- Tiểu tử! Tại sao ngươi dám cản đường lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ cố ý nhìn lại chỗ mình đứng rồi lắc đầu đáp :

- Đây không phải là đường.

Quý Thú lão tổ háng dặng nói :

- Lão phu muốn lên núi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn lão cười rộ nói :

- Không phải. Lão hồ có bốn chân.

Quý Thú lão tổ tức giận nói :

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết rồi đây.

Thiết Kỳ Sĩ lại cười nói :

- Con hồ hai chân không hăm dọa được người ta. Nghe nói lão đã mọc thêm hai cánh nhưng bữa nay bị người ta đã thương rồi.

Quý Thú lão tổ tức quá gầm lên :

- Tiểu tử! Ngươi biết lão phu là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dặc đáp :

- Lão hồ là lão hồ, lão hồ tuyệt đối không phải là người. Dĩ nhiên ta biết rõ điểm này.

Quý Thú lão tổ mặt nổi sát khí, xoay bàn tay lớn tiếng quát :

- Ta phải giết thẳng nhỏ hỗn xược.

Thiết Kỳ Sĩ đã hiểu nội công của lão nên đề tụ công lực đến tám thành để nghênh địch. Chàng thấy kinh lực của đối phương xô tới gần liền lớn tiếng quát :

- Lão có mắt không trông. Lui xuống đi!

Hai luồng kinh lực đụng vào nhau nổ đoàng một tiếng tưởng chừng trời long đất lở. Tiếng ầm ầm vang dội rất lâu.

Quý Thú lão tổ không ngờ trên đời lại có chàng thiếu niên nội lực cao thâm đến thế! Lão cảm thấy toàn thân tê chồn, chân bước loạng choạng lùi lại.

Thiết Kỳ Sĩ rượt tới, không chờ lão đứng vững đã phát chương lần thứ hai, miệng quát :

- Lui xuống nữa đi!

Quý Thú lão tổ người lão đảo vận công lực không được bằng trước, lại ở vào địa thế bất lợi, bị hất đi như trái banh lăn xuống.

Lần này Thiết Kỳ Sĩ chờ lão đứng lên rồi mới rượt theo.

Thấy Quý Thú lão tổ sắc mặt xám xanh thở hồng hộc như trâu, chàng cười nói :

- Lão hồ! Chuẩn bị đón tiếp chiêu thứ ba của ta.

Quý Thú lão tổ vừa né tránh vừa quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Ta là nhà săn bắn. Nhà săn bắn chuyên đánh dã thú.

Quý Thú lão tổ nghe thấy càng tức giận phóng song chưởng nhanh như chớp, đồng thời lớn tiếng la :

- Thử coi bản lĩnh ngươi được bao nhiêu?

Thiết Kỳ Sĩ tuy biết lần này không phải như lần trước, nhưng chàng vẫn chỉ vận tám thành công lực, vừa cười vừa đón tiếp một cách nửa công nửa thủ.

Kỳ Dao và Văn Đế Đế không ẩn nấp nữa, cùng Cao Dương xuất hiện.

Ba người đều đứng ở ngoài trường đấu.

Quý Thú lão tổ đã vận toàn lực mà chẳng chiếm được chút thượng phong nào, lão cực kỳ kinh hãi, lại không rảnh để lấy binh khí ra nên rất đổi hoang mang.

Kỳ Dao ngó Quý Thú lão tổ biết lão đang nóng lòng muốn lấy binh khí liền lên tiếng cảnh cáo Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ ca! Đừng nương tay! Lão toan lấy binh khí đó.

Thiết Kỳ Sĩ đã hiểu rõ công lực đối phương chỉ bằng bảy thành công lực của mình, chàng lớn tiếng hỏi :

- Kỳ muội! Lão có thứ binh khí gì?

Cao Dương đáp :

- Nghe nói lão có một thứ binh khí giống móng chim thú đã nằm chực năm chưa dùng tới. Nó dài không đầy hai thước, đúc bằng thép nguyên chất có thể phóng ra xa bất người ở ngoài mười trượng. Nó lại co vào đuôi ra như ý muốn. Bảo kiểm xem không gãy. Đó là một thứ binh khí nổi tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Món khí giới này thú vị thật. Nếu không để lão lấy ra thử dùng một phen thì lão có thất bại cũng không chịu phục.

Chàng nói rồi đồng dục hô :

- Lão hồ kia! Ta để thời giờ cho lão lấy binh khí đi.

Quý Thú lão tổ lạnh lùng đáp :

- Thế thì ngươi đến ngày tận số rồi.

Quý Thú lão tổ thò tay vào trong áo lấy ra hai món binh khí quái dị.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy đúng như Cao Dương vừa nói, liền cười khanh khách hô :

- Lão hồ! Ta nói trước cho lão biết là ta rất thích món khí giới trong tay lão. Khi nó lọt vào tay ta là ta không trả lại đâu. Lão động thủ đi.

Quý Thú lão tổ cười lạt nói :

- Tiểu tử! Ngươi cũng lấy khí giới ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu cười đáp :

- Cái đó thật đáng tiếc.

Quý Thấu lão tỏ ngạc nhiên hỏi lại :

- Điều chi đáng tiếc?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Khí giới của ta có thể chặt gãy được cả những bảo kiếm như Can Tương, Mạc Tà. Nếu lấy ra tất làm tổn hại hai cây thiêu thảo của lão.

Quý Thấu lão tỏ cho là Thiết Kỳ Sĩ châm chọc. Lão tức không biết đến thế nào mà kể. Sự thực, thanh Phụng Hoàng Kiếm của Thiết Kỳ Sĩ chẳng những có thể chém gãy khí giới của lão mà còn khiến cho lão khó lòng bảo toàn sinh mạng.

Bỗng thấy Quý Thấu lão tỏ vung hai tay phóng thảo nhảy tới, lớn tiếng quát.

- Tiếp chiêu đây!

Thiết Kỳ Sĩ vẫn để tay không đón tiếp. Thân pháp chàng nhanh như điện chớp lọt vào khe trống giữa cặp thảo của lão.

Quý Thấu lão tỏ từng sử môn khí giới nổi danh này đến trình độ xuất thần nhập hóa mà không sao đựng tới tà áo đối phương. Lão càng kinh tâm táng đờm.

Trận đấu đã kéo dài nửa giờ, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ la hoảng :

- Nguy rồi! Ta bị cặp thảo của lão móc trúng.

Quý Thấu lão tỏ cười khằng khặc hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi còn chạy được không?

Bóng người phân ra. Tay mặt Thiết Kỳ Sĩ quả bị thiêu thảo chụp giữ, nhưng chàng đã chạy xa ngoài năm trượng.

Nguyên chừng tâm cây thiêu thảo có dây lõi tới mà bây giờ bị tuột mất xích, chỉ còn dính sợi dây. Một đầu thảo đã bắt chặt vào tay Thiết Kỳ Sĩ chẳng khác gì phạm nhân bị bắt đang liều mạng giựt ra.

Cao Dương thấy vậy rất nao núng toan mở cánh bay lên. Dĩ nhiên hấn định từ trên không tấn công Quý Thấu lão tỏ.

Kỳ Dao ngó thấy liền can lại nói :

- Biển Bức Nhân! Bất tất phải nóng nảy. Hãy coi cho rõ rồi hãy hành động.

Cao Dương hỏi :

- Còn coi gì nữa? Thiêu thảo đã giữ tay Thiết đại hiệp. Lão quỷ truyền nội công vào sợi dây thì đại hiệp nguy mất.

Kỳ Dao cười đáp :

- Biển Bức Nhân hãy coi lại sắc mặt của Quý Thấu lão tỏ.

Cao Dương liền chú ý nhìn thấy mặt lão có điều khác lạ, tựa hồ như máu phun vào, bất giác la lên :

- Ô hay! Sao lại thế được?

Kỳ Dao cười đáp :

- Nội công của hấn không bằng Sĩ ca. Bây giờ nội lực đảo ngược trở lại uy hiếp lão.

Cao Dương cả mừng nói :

- Nếu vậy hấn chỉ còn đường bỏ khí giới chạy trốn.

Đúng thế thật. Quý Thấu lão tỏ đột nhiên gầm lên một tiếng, buông cây thiêu thảo bên tay trái xoay mình chạy xuống núi. Hiển nhiên hấn sợ hết hồn.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Lão hồ thoát vòng khốn đốn rồi.

Chàng lượm cây thiêu thảo đi về phía Cao Dương cười nói :

- Cái đồ chơi này khá đây. Lão Cao giữ lấy mà sử dụng.

Cao Dương đón lấy cười đáp :

- Cái này rất cần cho ta mà ta lại biết cách sử dụng. Thật là tuyệt diệu!

Kỳ Dao cũng cười nói :

- Biển Bức Nhân sử dụng thiêu thảo thì người đã quá dị hành động càng quá dị hơn.

Cao Dương nói :

- Cha đó mất cây binh khí đã thành danh này thì e rằng lão chán nản muốn chết, không buồn ngó tới ai nữa.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đi thôi. Bây giờ giữa trưa rồi.

Hai hôm sau bọn Thiệt Kỳ Sĩ đến dưới chân núi Áo Tư Đằng Kỳ Phong.

Đêm đã khuya, mọi người tìm vào sơn động nghỉ ngơi, vừa nướng dĩa vị ăn vừa nói chuyện cho đến sáng.

Quần hào xuống suối rửa mặt rồi, Thiệt Kỳ Sĩ dặn mọi người :

- Các vị đừng có hành động gì. Một mình tại hạ lên đỉnh núi coi trước. Nếu không thấy có cây lớn sẽ trở xuống đi kiểm chỗ bí mật của Phở Phở nguyên soái.

Cao Dương hỏi :

- Vậy chúng ta chia nhau đi kiểm không được ư?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đoán là Bức Vương đồ này do con gái Phở Phở nguyên soái lấy được hoặc vì Công chúa kia biết chỗ bí mật của phụ thân nên tìm được Bức Vương đồ.

Kỳ Dao nói :

- Nếu vậy đi mau rồi về để bọn tiểu muội khỏi nóng lòng.

Thiệt Kỳ Sĩ lên núi rồi, Cao Dương cười nói :

- Y không muốn cho bọn ta đi cùng là sợ chậm trễ thời giờ. Mời hai vị cô nương ngồi. Ta đi kiểm ít trái cây. Trên núi Côn Luân này có thứ trái lê nổi tiếng.

Kỳ Dao đáp :

- Ai mà ngồi đây ru rú chờ y được? Chúng ta đi cùng hay hơn.

Cao Dương nói :

- Sợ y trở về không thấy bọn ta sẽ xảy ra chuyện hiểu lầm.

Văn Đế Đế nói :

- Cái đó dễ lắm.

Cô liền khắc mấy chữ trên mặt đá.

Cao Dương cười nói :

- Chỉ sợ y không ngó thấy chữ. Chúng ta đi thôi. Chuyến này đi chẳng thiếu gì lê ăn.

Kỳ Dao hỏi :

- Ở đâu?

Cao Dương đáp :

- Chỗ nào cũng có, nhưng trong hang Áo Tư Đằng ngon hơn hết. Nơi đó người thường không tới được nên có nhiều trái lớn.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao không tới được?

Cao Dương đáp :

- Ngon Áo Tư Đằng là chỗ cao nhất ở Tây Côn Luân mà hang Áo Tư Đằng lại là nơi thấp nhất. Cao ngất trời xanh thấp dường địa phủ. Vì thế hang này lấy tên là Địa Phủ cốc.

Ba người vượt qua mấy trái núi nhỏ. Cao Dương trở xuống chân núi nói :

- Hai cô coi kìa! Phía dưới tối đen là Địa Phủ cốc đó. Tuy trời còn sớm mà cũng chẳng nhìn thấy gì. Đây là vách núi mặt Bắc. Chúng ta đi xuống phải thận trọng vì chỗ thấp nhất sâu tới ba trăm trượng. May mà vách núi không đứng vững.

Kỳ Dao “ùa” một tiếng hỏi :

- Dưới đó có trái lê ư?

Cao Dương cười nói :

- Hang núi tuy không rộng, nhưng đáy hang có một hồ nhỏ. Bờ hồ toàn kỳ hoa dị thảo. Quanh hồ rất nhiều cây lê. Các vị có nhận thấy hiện nay đang mùa đông mà trong hang núi quanh năm đều như tiết xuân, ấm áp tựa như vào tháng hai tháng ba. Trong hồ có cá, trong rừng có hươu nai.

Những hươu ở dưới này không lên trên được. Không hiểu thủy tổ của chúng làm thế nào để xuống đáy hang.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đây quả là một sơn cốc kỳ lạ. Lão Cao đã đến bao giờ chưa?

Cao Dương đáp :

- Khi ta hai mươi tuổi đã theo gia sư xuống đây hái thuốc. Trong hang có rất nhiều kỳ dược. Linh Chi, Tuyết Liên, Nhân Sâm đều là những thứ có trăm tuổi trở lên. Ngày trước nghe nói trong hang có yêu quái, nhưng bây giờ thì không rồi. Những thứ thuốc nổi danh đã bị các cao thủ lấy hết.

Kỳ Dao hỏi :

- Cái hồ này phải chăng kêu bằng Tâm Trạng trì?

Cao Dương “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Cô nương cũng nghe người ta nói đến rồi ư?

Kỳ Dao đáp :

- Trong ao có cây cột đá cao chừng mười trượng. Ngon cột lúc nào cũng phun ra nước. Nghe nói đêm khuya cột nước thường biến thành ánh sáng bảy màu soi rõ trong hang như ban ngày.

Cao Dương cười đáp :

- Đó chỉ là chuyện truyền kỳ trên chốn giang hồ. Ta đã ở trong hang suốt một đêm mà chẳng thấy gì. Cột đá, cột nước thì có thật. Cái đó chứng minh kỳ công của tạo vật.

Hắn đề cao khinh công lại nhờ sườn núi có những cây mọc ngang. Đá núi chẳng chặt gãy leo nên nhảy xuống dần dần không đến nỗi khó khăn.

Đáy hang diện tích không đầy nửa dặm vuông. Hai cô xuống tới nơi thích quá nhảy lon ton. Mùi hoa thơm sực mũi khiến cho người ta phải say sưa.

Kỳ Dao cười khanh khách nói :

- Đúng là chốn đào viên ngoài cõi tục.

Cao Dương nói :

- Đây mới là ven bờ, cảnh đẹp chưa lấy gì làm kỳ. Hai cô đi vào giữa hang chắc phải la lên.

Kỳ Dao hỏi :

Tại sao vậy?

Cao Dương đáp :

- Mai hoa lộc từng đàn đến trăm con. Không la thì nó không sợ người. Hễ nghe tiếng kêu là nó sợ hãi bỏ chạy. Các cô khát cũng không cần uống nước. Ta có thể lấy sữa hươu cho uống. Bụng đói không cần giết hươu, vì dưới ao có cá, bờ ao có trái lê. Bốn mặt hang động có lúa, có hạt dẻ có hồ đào, và những thức ăn khác nữa.

Văn Đế Đế ngạc nhiên hỏi :

- Những cái đó từ đâu đem tới?

Cao Dương cười mát đáp :

- Chủ nhân hang núi để lại.

Kỳ Dao nghe nói sững sốt hỏi :

- Trong hang có người ư?

Cao Dương bật cười đáp :

- Chủ nhân mà không biết nói tiếng người.

Kỳ Dao cười đáp :

- Thế là khi rồi.

Cao Dương gạt đầu đáp :

- Hiện giờ trên núi chưa có mưa tuyết, loài khỉ chưa xuống hang núi.

Sau tháng mười một, bốn vách động đầy khỉ trú ngụ. Khi ấy bọn chúng lấy đồ vật ở các nơi về để làm lương thực ăn cho hết mùa đông.

Hai cô vào giữa hang quả thấy cảnh vật khác thường. Kỳ hoa khắp mặt đất, dị thảo mọc như thảm nhung. Mai hoa lộc từng đàn. Chúng thấy người chỉ đứng lại nhìn chứ không bỏ chạy. Hai cô đều lấy làm kỳ.

Cao Dương chỉ vào cây lê cười nói :

- Chúng ta đến rất gấp thời. Các cô coi, lê chín cả rồi. Nhiều trái đã rụng xuống.

Những trái lê rụng biến thành nước hết chỉ còn trơ lại cái hạt.

Cây lê không cao lắm, thò tay ra hái được. Hay cô trảy mấy trái ngon nhất nhưng không nỡ lấy nhiều. Các cô cầm xuống bờ ao rửa sạch ngồi ăn.

Trái lê rất ngon ngọt và nhiều nước. Hai cô cao hứng vô cùng.

Cao Dương trảy rồi cắn ăn liền, miệng nói liên thanh :

- Ngon quá! Ngon quá! Đáng tiếc là Thiết đại hiệp chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Giữa sa mạc trùng hội cổ nhân

Hắn liền trảy mấy trái lớn nhét vào bọc cười nói :

- Đem về để y ném mùi cho biết trái lê ở đây ngon ngọt hơn ở miền Bắc nhiều.

Giữa lúc ấy Văn Đế Đế đột nhiên ngẩng đầu lên la hoảng :

- Lão Cao hãy ngó lên trời mà coi con chim gì lớn thế?

Cao Dương giật mình kinh hãi ngừng đầu nhìn, quả nhiên thấy một vật đang bay trong đám mây lúc ẩn lúc hiện nhìn không rõ lắm. Hắn “ừ” lên một tiếng đáp :

- Có lẽ là Quỷ Thú kiếm ta để rửa hận.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Lão bay cao đến ngàn trượng, liệu có ngó thấy bọn ta không?

Cao Dương đáp :

- Ngó thấy chứ. Những loại chim ưng, chim thú, mắt đều sắc bén phi thường. Chỉ một vật nhỏ bằng hạt đậu di động dưới đất chúng cũng trông rõ. Hai cô cần phải đề phòng cho lạ. Ta lên đả đấu với hắn.

Bây giờ gió thổi mây bay. Kỳ Dao nhìn rõ đột nhiên la lên :

- Biển Bức Nhân! Lão đừng bay lên nữa. Đó không phải là chim.

Cao Dương và Văn Đế Đế vẫn chưa nhìn rõ, vì công lực hai người này không bằng nàng. Cao Dương liền hỏi :

- Vậy nó là giống gì?

Kỳ Dao đáp :

- Con dơi khổng lồ.

Cao Dương kinh hãi hỏi :

- Con dơi lớn đến thế ư?

Kỳ Dao đáp :

- Theo chỗ tiểu muội thì nó còn lớn hơn lão nhiều.

Cao Dương nói :

- Không phải dơi đâu, vì dơi sợ ánh mặt trời. Mắt nó bị dương quang chiếu vào là chẳng nhìn thấy gì. Bây giờ mặt trời lên rồi mà nó vẫn bay được đủ chứng tỏ không phải là dơi.

Vật kia dần dần thấp xuống. Văn Đế Đế cũng nhìn rõ, nói :

- Đúng là con dơi.

Kỳ Dao cất giọng nghiêm trang :

- Biển Bức Nhân! Tinh thể có vẻ bất diệu. Chúng ta phải coi chừng.

Cao Dương hỏi :

- Cô nương thấy thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Người dơi thành đôi chứ không phải một. Đúng là người mặc biển bức y cũng giống lão Cao.

Cao Dương lập tức khoác áo vào, rung hai cánh tay mở bức y. Miệng hắn la :

- Thật rồi! Ta phải lên coi!

Kỳ Dao thấy hắn bay lên kinh hãi hô :

- Coi chừng! Người đó lại bị đứt đầu.

Lúc này Cao Dương đã bay cao. Hắn lượn nhanh như chớp vọt thẳng về phía con dơi kia.

Chỉ trong nháy mắt, Cao Dương đã tiếp cận đối phương. Quả là một người nhưng lớn gấp hai hấn mà tốc độ bay cũng nhanh hơn.

Cao Dương thấy tình hình bất diệu không dám tiến sát lại, chỉ lên tiếng hỏi :

- Bằng hữu! Ông bạn là ai đó?

Đối phương không mở miệng, đột nhiên vọt tới phía sau Cao Dương.

Cao Dương thấy thái độ đối phương hung mãnh liền nghiêng người đi né tránh.

Người kia đột nhiên nổi trắng cười lớn đồng thời xoay mình tiến đánh. Cao Dương nhìn động tác của hấn, trong lòng cực kỳ hồi hộp, hấn vừa né tránh vừa tự hỏi :

- Cha này cũng hiểu tâm pháp. Chẳng lẽ y có bản sao về Biển Bức bí lục?

Hấn càng nghĩ càng xao huyền vì tự biết mình không phải là đối thủ của đối phương mà vẫn phải phát chiêu để tự cứu.

Người kia vốn không sợ chiêu kinh của hấn. Lúc này y đã tiến sát sau lưng Cao Dương. Bất luận Cao Dương né tránh cách nào y vẫn bám sát như bóng theo hình. May ở chỗ y chưa hạ thủ, không thì Cao Dương chẳng thể nào yên lành được.

Kỳ Dao ở dưới hang thấy vậy kinh hãi vô cùng! Nàng hú một tiếng dài muốn đề khí bay lên tiếp ứng.

Cao Dương nghe tiếng hú lại càng nao núng, vội quát :

- Cô nương chớ hành động gì. Vụ này cô không can thiệp được.

Kỳ Dao tự nhủ :

- Mình không hành động được thật. Cứ phải đề khí giữ mình lại không thể bay lượn, có vọt lên cũng chẳng ích gì.

Văn Đế Đế lớn tiếng hô :

- Biển Bức Nhân! Xuống lệ đi!

Cao Dương hiểu ý nghĩ thầm :

- Phải rồi! Dưới hang còn hai cô trợ thủ, làm cho cha này phải khốn nạn hơn.

Hấn không chống đỡ nữa, chúc đầu hạ xuống hang núi.

Người kia vẫn chưa biết đó là mưu kế của đối phương, cũng rượt theo xuống, nhưng còn cách đáy hang không đầy mười trượng, y hạ mình xuống phía đối diện hai cô cách chừng sáu bảy trượng.

Kỳ Dao vừa ngó thấy đã reo lên :

- Ủa! A Kỳ! Sĩ ca đây ư?

Cao Dương thờ hồng học, nghe nói nhảy bỏ lên kinh hãi hỏi :

- Sao? Y là Thiết đại hiệp ư?

Người kia đột nhiên cười ha hả đáp :

- Cặp mắt của Kỳ muội lợi hại thật!

Chàng kéo khăn bịt mặt cho lộ chân tướng, khiến ba người đều hoan hô.

Thiết Kỳ Sĩ tiến đến bên Cao Dương cười nói :

- Bức y của tiểu đệ còn đầy đủ hơn của lão ca vì có thêm mấy chỗ bao phủ lên người.

Cao Dương kinh hãi hỏi :

- Đại hiệp lấy được ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ do Bức Vương đồ mà tìm ra. Áo của tại hạ là tấm thứ nhất, áo của lão Cao là tấm thứ tư. Còn tấm thứ hai và thứ ba nữa.

Chàng cõi cái bọc trên lưng lấy đưa cho Kỳ Dao và Văn Đế Đế rồi cười nói :

- Thế là vừa đúng mỗi người một tấm. Máy bữa trước, tại hạ mơ mộng tấm áo này quả nhiên lấy được thật.

Hai cô đón lấy áo vui mừng nhảy chân sáo đồng thanh reo lên :

- Thật là tuyệt diệu!

Cao Dương thở dài nói :

- Lời dự đoán của gia sư nay quả nhiên đã thực hiện. Bảo y này có bốn tấm.

Hắn lại hỏi :

- Đại hiệp! Có lấy được bí lục về Biển Bức công không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Học bí lục không được đâu. Luyện theo kiểu lão Cao là không hay rồi.

Cao Dương kinh ngạc hỏi :

- Tại sao vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Luyện rồi biến thành hình thù kỳ dị chỉ còn bằng đứa trẻ nít thì có thú gì?

Cao Dương thở phào nói :

- Cái đó không cần. Ta cứ tưởng chuyện gì xúi quẩy khác.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ được lời di chúc của bậc kỳ nhân hai ngàn năm trước. Tấm thứ tư của lão Cao nguyên là tấm thứ nhất, nhưng lão nhân gia hao tổn tâm huyết sáng tạo Biển Bức công rồi mới nghĩ ra là không cần. Vì khi ấy lão nhân gia chưa đủ công lực, phải luyện cho người nhỏ nhẹ đi. Sau công lực của lão nhân gia tiến bộ đến trình độ tuyệt đỉnh mới nghĩ ra thân thể nặng cũng chẳng trở ngại gì, nên đổi tấm thứ nhất thành thứ tư. Đồng thời gót tiên cũng dời đi ẩn nơi khác.

Kỳ Dao hỏi :

- Ba tấm áo này Sĩ ca lấy ở địa phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đứng ở trên ngọn cao nhất của núi Áo Tư Đằng. Trên đó quả có một cây Cỏ Tùng. Bí bảo sương giầu trong động dưới gốc cây cỏ tùng. Sơn động ở gốc cây là đất Bức Vương động. Hình thù cả tòa động giống con dơi dốc ngược thì dĩ nhiên đất dơi ở trên đỉnh núi.

Cao Dương hỏi :

- Trong động chính có ai đến chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có rồi, mà e rằng không phải số ít. Đồng thời cửa chính sơn động trước khắc ba chữ “Bức Vương động” Nhưng đã bị người dùng kiếm vạt đi rồi. Cửa động giống như miệng con dơi.

Cao Dương nhảy lên nói :

- Đúng thế. Phở Phở nguyên soái đã bạt đi nên mới gọi là Vô danh động. Tâm kế của thằng cha đó quả nhiên xảo trá.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hắn hao tổn tâm cơ mà chẳng được gì. Không hiểu Sơ Lặc công chúa điều tra ra tấm Bức Vương đồ ở đâu?

Cao Dương nói :

- Cái đó thì mặc kệ nàng, mình chẳng cần điều tra.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Kỳ nhân đã chế ra bốn tấm bảo y này từ hai ngàn năm trước, lấy cánh dơi luyện thành. Tại hạ chắc nhân vật đó không phải là người chính phái, vì lão đã giết chết bao nhiêu con dơi lớn mới đủ đồ chế nên bốn tấm bảo y. Tấm áo của lão Cao nhỏ hơn nên không mặc áo trong được. Còn ba tấm này có thể mặc bên ngoài thuận tiện hơn nhiều, nhất là đối với nữ nhân.

Kỳ Dao cười bảo Văn Đế Đế :

- Muội từ! Chúng ta tìm một sơn động để thay áo.

Văn Đế Đế cười hỏi lại :

- Mặc bên ngoài được thì cần gì phải thay áo?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không tắm rửa thì khỏi cần phải cởi áo trong. Có điều cũng nên làm tấm áo khoác ngoài nhưng phải mất công.

Kỳ Dao cười nói :

- Tiểu muội có thể chế được tấm áo choàng cởi ra rất lẹ. Văn muội!

Chúng ta cùng thử bay lên không coi.

Cao Dương lớn tiếng :

- Cô nương! Nếu cô làm mau được thì chế cho lão một tấm.

Kỳ Dao cười đáp :

- Tiểu hài tử có mặc bức y cũng chẳng ai chú ý.

Cao Dương cười ha hả nói :

- Ta bốn mươi chín tuổi rồi, người nhỏ nhưng tuổi già.

Thiết Kỳ Sĩ phát giác ra phong cảnh trong hang rất ngoạn mục, bắt giác la lên :

- Nơi đây đẹp quá nhỉ!

Cao Dương lại lấy hai trái lê đưa cho chàng nói :

- Đại hiệp ăn thử đi! Nó là đặc sản trong hang núi này.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy cắn một miếng rồi nói :

- Ủa! Đây là lê ở Côn Luân.

Cao Dương cười đáp :

- Đại hiệp biết người biết của lắm, nhưng lê ở nơi khác không ngon bằng lê ở hang núi này. Đại hiệp hãy coi bốn mặt. Năm nay được mùa lê. Cây nào cũng trái chín lúc lỉu.

Thiết Kỳ Sĩ ăn liền bốn trái lớn rồi cười nói :

- Đã khỏi đói lại khỏi khát. Thật hay quá!

Giữa lúc ấy bỗng trên không có tiếng người nói :

- Các vị bay lẹ lên!

Cao Dương ngừng đầu nhìn cười ha hả nói :

- Chúng ta thành Biển Bức phái rồi.

Hắn chấn động hai tay bay vọt lên không.

Thiết Kỳ Sĩ cũng bay lên cười khanh khách nói :

- Bọn ta còn lạ hơn các cô.

Hai cô trên không nghe nói cười hỏi :

- Chúng ta bay về phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bay thẳng hướng tây đến Y Lê quốc.

Chàng đã vọt đi qua trên đầu Cao Dương. Cao Dương lớn tiếng la :

- Đại hiệp hãy chờ ta. Ta có ý kiến này.

Dần dần bốn người bay gần nhau. Kỳ Dao hỏi :

- Lão Cao có ý kiến gì?

Cao Dương đáp :

- Bay càng cao càng tốt, không để người dưới đất ngó thấy.

Bốn người liền vọt lên giữa tầng mây, trong lòng cao hứng bay thi với những đám mây trên trời.

Sau hai giờ, phía dưới là bãi sa mạc mênh mông.

Kỳ Dao cười nói :

- Tới Đại Qua Bích rồi.

Cao Dương hỏi :

Đằng xa là núi Thiên Sơn. Mặt trời sắp lặn, chúng ta có dừng lại không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mé tả phía trước là tòa thành nào?

Cao Dương đáp :

- Đó là A Ngõa Đề.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng ta xuống ăn cơm đã. Trong thành có người Hán không?

Cao Dương đáp :

- Các nước bên Tây Vực chẳng chỗ nào không có người Hán, nhưng không phải thuần túy Hán tộc. Có người đã ở đây từ mấy chục đời. Con cháu lấy vợ các chủng tộc bên Tây Vực. Có điều bọn họ vẫn không vong bản, cứ giữ tập quán phong tục của người Hán, cả ngôn ngữ cũng vậy, tuy họ nói chại đi một chút nhưng đại thể vẫn còn. Khi gặp người Hán họ tỏ vẻ rất thân thiết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có quán cơm nào của người Hán không?

Cao Dương cười đáp :

- Có thì có đấy, nhưng hương vị hữu danh vô thực.

Kỳ Dao đột nhiên la :

- Trong sa mạc xảy cuộc đả đấu. Chúng ta mau tới coi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ở chỗ nào?

- Ngay mé hữu phía sau, chỗ cát bụi tung bay. Hai kỵ mã bị mười mấy người vây hãm.

Trong bãi sa mạc ở phía sau quả có tiếng người huyên náo, nhưng mấy vị bay cao quá không nghe rõ. Đồng thời gió thổi mạnh khiến cho thanh âm lúc dứt lúc nổi.

Thiết Kỳ Sĩ vội nhào người đi vừa lượn vừa hạ thấp xuống.

Người ở trên không mà động tác linh hoạt như vậy xưa nay chưa từng có. Chẳng vừa cúi đầu, thu hai tay lại, người liền rớt xuống như sao sa.

Cao Dương ngó thấy thờ dài nói :

- Ta thật không dám cử động theo kiểu y.

Thiết Kỳ Sĩ đã hạ mình xuống. Trong giữa đám cát bụi, chàng giương mắt nhìn rồi lớn tiếng quát :

- Cổ Mộ môn! Các ngươi dám..

Chàng xông lại phóng chưởng đánh tới. Tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt.

Nguyên chàng ngó thấy mười mấy kỵ sĩ đều là yêu nhân ở Cổ Mộ môn đang bao vây một nam một nữ. Không ngờ lại chính là Ngũ vương tử và Hắc Minh Châu quận chúa.

Cổ Mộ môn gặp phải Thiết Kỳ Sĩ đang con thịnh nộ, chàng đánh liền một hơi giết cho kỳ hết.

Ngũ vương tử ngó thấy một quái nhân mặc quái y màu đen, đầu bịt khăn đen bất giác đứng ngẩn người ra. Cả Hắc Minh Châu quận chúa cũng vậy. Hai người thờ hồng học, đẩy mình mồ hôi nhễ nhại, đứng yên không nhúc nhích.

Thiết Kỳ Sĩ vội tụt khăn bịt đầu ra tiến lại lớn tiếng hỏi :

- Ngũ gia! Sao Ngũ gia tới đây?

Lúc này Ngũ vương tử đã nhìn rõ, chẳng khác gì người mơ ngủ choàng tỉnh giấc. Y cất tiếng run run hỏi :

- Hiền đệ! Phải chăng ta đang nằm mộng?

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại cầm tay đáp :

- Ngũ gia! Đây là địa giới bên địch. Sao Ngũ gia mạo hiểm như vậy? Đồng thời võ lâm đang hồi đại loạn, ma quỷ hoành hành, so với hai nước địch giao phong còn nguy hiểm hơn.

Hắc Minh Châu quận chúa thờ dài đáp :

- Y đi kiếm đại hiệp.

Thiết Kỳ Sĩ cảm động hỏi :

- Dù thế cũng không nên tiến vào đất địch. Các vị không biết ư?...

Chàng dừng lại một chút rồi thờ dài nói :

- Các nước ở Tây Vực đã liên kết với nhau, chẳng bao lâu sẽ cử binh xâm phạm cõi bờ. Bọn chúng phát giác ra Ngũ gia tới đây thì hậu quả khó lường được.

Ngũ vương tử thờ dài khẽ nói :

- Ta cùng Minh Châu đã quyết định việc chung thân, đồng thời thoát ly Hoàng thất. Chuyến này ra đi để theo bôn tẩu giang hồ.

Lúc này Kỳ Dao và Cao Dương đã hạ xuống tới nơi. Hai cô thấy Ngũ vương tử và Quận chúa đều giật mình kinh hãi, buột miệng hô :

- Trời ơi! Ngũ gia và Quận chúa!

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Bữa nay thật nguy hiểm. Nếu Kỳ muội không ngó thấy thì hậu quả cực kỳ thảm khốc!

Ngũ vương tử là nhân vật bụng dạ khoái hoạt. Bây giờ chẳng những thấy những người mình muốn tìm kiếm đều có mặt, y nổi lên tràng cười khoan khoái đáp :

- Từ sinh hữu mạng, phú quý do thiên. Chỉ cần gặp các vị rồi có chết cũng cam lòng. Sao các vị lại ngó thấy bọn ta đang bị vây hãm?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn tại hạ đang ở trên mây đột nhiên ngó thấy.

Minh Châu quận chúa cũng khoan khoái cười nói :

- Ở trên mây cũng như đang ở trong giấc mộng.

Kỳ Dao ôm lấy Quận chúa hỏi :

- Quận chúa! Quận chúa còn chưa nhận ra tiểu muội ư?

Ngũ vương tử đỡ lời :

- Chúng ta biết rồi, vì mới gặp lệnh tôn ở biên giới. Lão nhân gia đã nói rõ hết.

Kỳ Dao cười nói :

- Vì thế mà các vị định đến Tây Vực ư? Gia phụ thật là kỳ. Lão nhân gia không nghĩ tới các vị đi thế này là nguy hiểm quá ư? Tiểu muội về gặp lão nhân gia nhất định phải cự nự.

Quận chúa cười đáp :

- Muội tử! Muội tử không nên tìm lão nhân gia để phiền trách, vì chúng ta dám đi Tây Vực cũng là nhờ ơn tài bồi của lão nhân gia.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Lão nhân gia đã cho nhị vị được cái gì?

Ngũ vương tử đáp :

- Nhờ lão nhân gia không rẽ bỏ đã ban cho chúng ta công lực gấp đôi trước.

Kỳ Dao “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Hai vị đã uống Hải Thần đan rồi ư?

Ngũ vương tử gật đầu đáp :

- Đúng thế! Công lực chúng ta hiện nay cao thâm hơn trước gấp mấy lần.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nhắc tới Hải Thần đan gì gì đó, không nhận được hỏi :

- Hải Thần đan là cái gì?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là báu vật truyền gia của gia phụ. Tất cả có năm viên. Tiểu muội lấy cấp uống hai viên, chỉ còn lại ba viên. Thế mà gia gia đưa tặng Ngũ gia và Quận chúa là có tình đặc biệt.

Minh Châu quận chúa cầm cái bình ngọc đưa ra cười nói :

- Đây còn một viên tối hậu. Lão nhân gia dặn ta đưa cho Văn muội muội uống.

Kỳ Dao đón lấy đưa ngay cho Văn Đế Đế nói :

- Muội tử uống đi. Ta thật lấy làm cao hứng.

Văn Đế Đế nuốt thuốc rồi thở dài nói :

- Sư mẫu đã bảo đây là thần đan vô thượng, ai uống vào được gia tăng nội công chân khí, lại còn giữ được dung nhan lâu ngày không cần cỗi.

Chương 56: Bay suốt đêm thám thính Tây Vực

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Ngũ vương tử :

- Tại sao hai vị lại bị mười mấy tên Cổ Mộ môn vây hãm? Công lực hai vị đã cao thâm hơn trước nhiều thì mười mấy tên này không làm khốn đốn hai vị được mới phải.

Ngũ vương tử thờ dài đáp :

- Những người hiền đệ vừa giết đó không phải là hạng Cổ Mộ môn thông thường.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi lại :

- Bọn chúng ở cấp bậc nào?

Ngũ vương tử đáp :

- Hai chúng ta đánh nhau lâu rồi bọn họ mới nói thực. Bọn họ cho là chúng ta không còn cơ hội nào thoát chết, tưởng khoe khoang để thị uy.

Coi vẻ đắc ý và nghe giọng lưỡi của tên đầu lĩnh thì đây là mười mấy tên Hồng Quan phó lệnh chủ. Tên đầu lĩnh lại sắp được thăng Hồng Quan lệnh chủ. Thử hỏi bọn này liên thủ hợp lực thì khí thế ghê gớm biết chừng nào!

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Nếu vậy tại hạ vừa trừ khử được mười mấy nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hiền đệ! Đường như công lực của hiền đệ cao thâm vô bờ bến. Vừa rồi hiền đệ đã vận mấy thành công lực?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ đang lúc hoang mang, không chú ý đến mình đã vận dụng bao nhiêu thành, có khi phát huy toàn lực cũng nên.

Ngũ vương tử trở Cao Dương hỏi :

- Vị tiểu huynh đệ này là ai?

Kỳ Dao nghe hỏi cười đến vẹo xương sườn đáp :

- Ngũ gia! Lão đã năm chục tuổi rồi. Có thiếu cũng chỉ thiếu một năm thôi. Lão tên gọi Cao Dương. Từ nay các vị có hô thì hô bằng lão Cao hay Biển Bức Nhân cũng được. Lão là bạn hữu của tiểu muội.

Ngũ vương tử liền nhìn Cao Dương chấp tay nói :

- Tại hạ cam bề thất kính.

Cao Dương cả cười đáp :

- Tiểu lão nghe lui nghe tới mới biết các hạ là bậc vương tử ở triều đình.

Ngũ vương tử thờ dài nói :

- Từ nay tại hạ cũng là một tên lãng tử, xin lão Cao coi như bạn hữu mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao nói :

- Kỳ muội công Quận chúa. Ta công Ngũ gia, bay thử lên coi.

Kỳ Dao hiểu ý, liền quay lại nhìn Minh Châu quận chúa nói :

- Trời tối rồi. Chúng ta phải đi mau. Để tiểu muội cống Quận chúa.

Minh Châu quận chúa ngạc nhiên hỏi :

- Chúng ta có bị thương đâu, việc gì phải cống?

Kỳ Dao cười đáp :

- Quận chúa bám vào vai tiểu muội để tạ khinh công và giữ thật chặt để tiểu muội cống bay lên trời.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Đừng nói giỡn! Khinh công của chúng ta không phải là hạng kém cỏi đâu.

Kỳ Dao cười nói :

- Tiểu muội biết rồi. Hai vị đã vượt hơn ngàn dặm, hao tổn chân khí rất nhiều, bắt tất phải hồi gì nữa. Rồi các vị sẽ biết ngay.

Quận chúa nghe nói biết là bọn này thân bí khôn lường, liền làm theo lời Kỳ Dao. Ngũ vương tử cũng nằm phục trên lưng Thiết Kỳ Sĩ.

Cao Dương bỗng rung động hai tay hô :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Dứt lời hần bay vọt lên không.

Ngũ vương tử và Quận chúa ngó thấy suýt bật tiếng la hoảng thì đã không kịp nữa. Hai người cảm thấy đưa lên rất cao.

Thiết Kỳ Sĩ dòi khỏi mặt đất chừng trăm trượng, vội hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ muội! Áp lực có nặng không?

Kỳ Dao cười đáp :

- Không bằng cái túi đựng tiền.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Các vị làm sao vậy? Biến thành giống doi cả rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn tại hạ lên núi Côn Luân lấy được ba tấm bức y, chỉ chấn động công lực là áo tự nhiên bay lên, tuyệt diệu hết chỗ nói.

Quận chúa nằm trên lưng Kỳ Dao cũng cười nói :

- Ta tưởng các vị biến thành yêu quái cả rồi.

Văn Đế Đế rượt theo hỏi :

- Sức gió khá nặng, sao các vị không ngậm miệng?

Quận chúa đáp :

- Người thường thì thở không kịp, nhưng bọn ta có chân khí hộ thể.

Không sao đâu. Thế này coi càng thích.

Ngũ vương tử hỏi :

- Chúng ta đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Qua nước Y Lê. Ở đó có món bảo vật kêu bằng Cổ Long đan. Tại hạ phải tìm cách đoạt lấy.

Ngũ vương tử kinh ngạc nói :

- Đừng đi nữa. Y Lê quốc sư ăn cơm sáng rồi qua Nam Hải tu đạo.

Thiết Kỳ Sĩ cũng ngạc nhiên hỏi :

- Tin này ở đâu ra?

Ngũ vương tử đáp :

- Lệnh sư bảo thế. Lão nhân gia cùng song thân của Kỳ Dao đều đi rồi. Các vị đệ hiền đệ lấy được Ân Hình châu thì đến Nam Hải ngay.

Thiết Kỳ Sĩ vội bảo Cao Dương :

- Lão Cao! Mau rẽ qua Sơ Lặc.

Cao Dương cười nói :

- Nếu vậy thì theo dòng sông Diệp Nhĩ Khương mà bay.

Văn Đế Đế hỏi :

- Có phải con sông ở mé tả phía sau không?

Cao Dương đáp :

- Không phải. Đó là sông Hòa Điền. Mé tả mới đúng là sông Diệp Nhĩ Khương.

Bốn con doi giả bay lẹ vô cùng, chớp mắt đã ngó thấy rất nhiều thành trì.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Sao tiền diện lại nhiều thành thế?

Cao Dương đáp :

- Đúng rồi! Gần đây có năm thành. Đầu tiên ngó thấy là thành Nhạc Phổ Hồ, nghiêng về mé hữu một chút là thành Già Sư. Phía trước đi thêm chút nữa là thành A Đồ Thập. Mé tả A Thành là Sơ Lặc. Đi thêm về phía trước là thành Sơ Phụ. Bây giờ chúng ta coi thấy thành nọ cách thành kia chỉ mấy thước, nhưng hạ xuống đi bộ thì phải mất nửa ngày.

Ngũ vương tử nằm trên lưng Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống thấy đèn sáng như sao, thờ dài nói :

- Thành thị xa lạ cũng nhiệt náo phi thường. Chúng ta hạ xuống chắc bị tra hỏi.

Cao Dương đáp :

- Ngũ gia bất tất phải quan tâm. Thiết đại hiệp đã sắp đặt cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chỉ sợ lúc mình xuống không gặp Nam Cung Siêu.

Cao Dương đáp :

- Ở Sơ Lặc, cứ nhắc tới tên sư diệt của tại hạ là chẳng ai không biết.

Làm gì chẳng tìm thấy.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- A Kỳ! Người đó là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chính là gã được tại hạ xin tha cho ở thành Bắc Kinh. Gã nguyên là người Hán, qua Tây Vực du lịch rồi làm đến đại tướng quân ở Sơ Lặc.

Ngũ vương tử hỏi :

- Đại hán đó ư? Ta cũng nghe Tề cách Lạc nói gã hiện là Đại tướng ở nước này.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Y từ chức rồi, nhưng tại hạ phải gã đến nằm vùng, không hiểu tình trạng ra sao.

Ngũ vương tử vội nói :

Chúng ta nói khẽ chứ, coi chừng địch nhân nghe tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Chúng ta ở trên trời, cách mặt đất hàng ngàn trượng thì họ nghe thấy làm sao được?

Ngũ vương tử thở phào nói :

- Ô! Ta quên cả mình hiện ở chỗ nào.

Cao Dương ở phía trước la lên :

- Thiết đại hiệp! Phía trước về mé tả không có núi cao. Đây là chủ phong ở Công Cách Nhĩ Sơn, còn cách thành Sơ Lạc một trăm ba mươi dặm. Chân núi này có thị trấn Bồ Luân. Chúng ta đêm nay hạ xuống đỉnh núi này, sáng mai hãy vào thị trấn ăn cơm xong hãy đi tới Sơ Lạc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lại phải quanh co cho mất công?

Cao Dương đáp :

- Phở Phở nguyên soái không phải tầm thường. Ta cần đề phòng chó đẻ hăn ngó thấy. Cha này tâm kế khôn lường mà võ công lại cao thâm gấp mấy lần Thiên Hà thượng nhân. Đồng thời phải lo trong mình hăn có Ân Hình châu.

Thiết Kỳ Sĩ tán dương :

- Lão Cao quả là người thận trọng, từng trải giang hồ. Tại hạ thật có điều sơ sót. Đêm nay đành ở trên núi này chờ cho đến sáng.

Đoàn người hạ xuống núi rồi, Cao Dương liền đi kiểm dã vị. Kỳ Dao cùng Văn Đế Đế lượm cành khô đốt lửa. Ai cũng biết Ngũ vương tử và Minh Châu nhất định dò rỉ.

Thiết Kỳ Sĩ bồi tiếp Ngũ vương tử ngồi nghỉ ngơi. Minh Châu quận chúa cũng giúp hai cô tìm củi đốt lửa. Ba người bận bịu không ngừng nên đều mệt mỏi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Ngũ vương tử :

- Ngũ gia! Tệ sư huynh và Nhị Lang đâu rồi?

Ngũ vương tử đáp :

- Bọn họ dời kinh thành đã được bốn năm ngày. Võ hiệp Quan Ma đoàn ra đi, họ liền ngấm ngầm theo dõi vì sợ bọn ngoại nhân gây chuyện thị phi với người giang hồ của chúng ta, đồng thời còn lo họ có ý đồ gì khác.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Sư huynh cùng Bạch thư có hai cự đồng theo đi, chắc chắn không đến nỗi gây chuyện bất trắc. Có khi họ đi đường Vân Quý qua Tây tạng rồi mới đến Tây Vực. Nhưng dọc đường khó lòng tránh khỏi những cuộc chiến đấu.

Ngũ vương tử đáp :

- Bây giờ hai người chúng ta kiếm được hiền đệ người đã mệt mỏi, may được công đi, nhưng chỉ là biện pháp tạm thời.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hỏi :

- Ngũ gia cùng Quận chúa cười tuần mã lên đường phải không?

Ngũ vương tử lắc đầu đáp :

- Khoái mã thông thường thôi, bỏ đi cũng không tiếc. Chúng ta ra khỏi kinh rồi lén lút lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ sẽ làm thiên lý danh câu cho Ngũ gia được chăng?

Ngũ vương tử đáp :

- Có ngựa hay cũng không thể cười đến Tây Vực sợ người ta sinh lòng ghen tị. Đồng thời ta biết chuyến này ra ngoài không lâu mà phải tròn non vượt suối thì đi bộ là hơn hết.

Kỳ Dao nghe xong cũng cười, xen vào :

- Lần này Ngũ gia sẽ đủ kinh nghiệm giang hồ.

Bếp lò bắc sẵn sẵn rồi, củi cũng xếp thành đống lớn, nhưng chưa thấy Cao Dương đánh được dã vị đem về. Minh Châu quận chúa lo lắng hỏi :

- Không hiểu có xảy chuyện gì chăng?

Kỳ Dao cười đáp :

- Võ công y rất cao cường, bên mình lại có bức y, dù xảy chuyện gì cũng không đáng ngại.

Bỗng nghe trên không có tiếng Cao Dương cười nói :

- Chắc các vị nóng ruột lắm! Không cần nướng thịt nữa. Tại hạ đã mua một bọc thức ăn lớn ở nội địa.

Hắn vừa dứt lời người đã hạ xuống. Hắn vừa cười hai cái bọc vừa cười nói :

- Phải đi quanh một vòng đến Sa xa thành mới mua được con gà quay và mảnh thịt bò, lại đến Áo Tư Đằng cốc lấy lê. Nếu không có bức y thì phải đi mất cả nửa tháng.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Sao lão Cao lại phí công như vậy?

Cao Dương đáp :

- Bữa nay là buổi sơ kiến Ngũ gia cùng Quận chúa, có mặt công một chút cũng là đáng lắm.

Ngũ vương tử chấp tay đáp :

- Đa tạ lão Cao.

Cao Dương mở hai bọc ra cười nói :

- Lúc tại hạ đi nhớ tới bữa nay không thể ăn lạt nữa. Ở trên núi nướng thịt thơm thì thơm thật nhưng không có muối ăn cũng nhạt hoét.

Trước kia ăn lạt là chuyện bất đắc dĩ. Hiện nay đường xa muôn dặm cũng không vào đâu.

Mọi người ngồi quây quần. Văn Đế Đế đốt lửa lên cười nói :

- Đốt lửa canh khuya cũng là một phong vị.

Ngũ vương tử thở dài nói :

- Trong võ lâm có câu muôn dặm như một nhà. Hiện nay các vị đã thực hiện được điều đó.

Cao Dương chưa nghe ra câu nói của Ngũ vương tử, hắn bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Thiết đại hiệp! Lúc ta đến thành Sa Xa mua thức ăn, nghe được một tin tức nhưng không chắc lắm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tin tức gì?

Cao Dương đáp :

- Nghe nói Phở Phở nguyên soái dẫn một toán người lạ dời khỏi Sơ Lạc rồi, chẳng hiểu có đúng không.

Thiết Kỳ Sĩ nghi ngờ đáp :

- Khi nào hấn lại đòi bỏ một cách dễ dàng? Chắc không có lý.

Cao Dương nói :

- Trong thành Sa Xa rất xôn xao, có người đoán hấn đi Trung Nguyên, có người bảo hấn đi tới Y Lê. Không hiểu sự thực ra sao.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão Cao! Lão chịu cực khổ chút nữa được không?

Cao Dương hỏi lại :

- Phải chăng đại hiệp phải ta đêm nay đến ngay Sơ Lặc do thám?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phải rồi. Hay hơn hết là tìm cho được Nam Cung Siêu. Nhất định gã hiểu rõ chân tình.

Cao Dương nói :

- Vậy ngày mai chờ các vị ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ chờ lão Cao ở thị trấn Bồ Luân.

Cao Dương đứng dậy nói :

- Hay lắm! Hay dở gì thì đến sáng Cao mỗ cũng trở về đó, nhưng các vị chưa gặp Cao mỗ thì đừng đi đâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão Cao là đại tướng của tại hạ. Từ nay thiếu lão không xong. Dĩ nhiên phải chờ lão về rồi đi đâu mới đi được.

Cao Dương nhìn Ngũ vương tử chấp tay nói :

- Xin Ngũ gia cứ ăn thông thả. Sáng sớm mai sẽ gặp tại hạ.

Ngũ vương tử đáp :

- Lão Cao! Coi chừng nghe. Đi chóng rồi mà về.

Cao Dương dạ một tiếng, vọt lên không đi ngay.

Ăn xong, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Ngũ vương tử nói :

- Ngũ gia! Nơi đây không tiện dừng lại. Chúng ta xuống đến chân núi thì trời cũng sáng rồi, tiến vào thị trấn sẽ nghỉ ngơi.

Ngũ vương tử đáp :

- Từ ngày uống Hải Thần đan, ta cùng Minh Châu đều không cảm thấy mệt, đi thông thả tức là nghỉ rồi.

Mọi người dời khỏi núi Công Cách Nhĩ đi tới thị trấn Bồ Luân. Nếu là người thường phải đi tới hai ngày, nhưng cước lực quần hùng đi thông thả mà đến sáng đã tới rồi.

Nhân dân ngoài biên cương tuy hung hãn nhưng tính tình ngay thẳng, hào phóng, đối với người ngoài chẳng nghi ngại gì. Năm người vào thị trấn không ai ngờ vực hỏi han, nhưng họ thấy mặt nhau cũng không niềm nở lịch sự. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

Ở thị trấn này có người Hán, người Tạng và những chủng tộc khác nữa. Áo mặc ngũ hoa thập sắc, nên bọn Thiết Kỳ Sĩ mặc quái y họ cũng không lấy làm kỳ.

Tại cửa một khách điểm người Hán, một hán tử trung niên ăn mặc theo kiểu bách tính triều Minh đứng đó. Trên vai vắt tấm khăn trắng. Ai ngó thấy cũng biết ngay là điểm tiêu nhị.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Kỳ Dao nói :

- Cao Dương đã bảo họ không vong bản.

Kỳ Dao tiến lại hỏi :

- Tiểu nhị ca! Có món ăn Trung Nguyên không?

Hán tử trung niên khom lưng niềm nở đáp :

- Thưa cô nương! Có có. Mời cô nương vào.

Thiết Kỳ Sĩ dẫn mọi người vào điểm nói :

- Những món gì ngon đưa hết ra đây. Có những thứ rượu gì?

Tiểu nhị đáp :

- Quý Châu mao đài, Tứ xuyên đại miến. Khách quan muốn dùng thứ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chỉ sợ không phải của nội địa. Tiểu ca lấy cả hai thứ cho coi.

Kỳ Dao vừa cười vừa nói :

- E rằng bình thật cũng không có chứ đừng nói rượu. Sĩ ca liệu mà châm chế, đừng làm khó dễ người ta nữa.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đang ngồi ăn cơm sáng ở trấn Bồ Luân chợt nhìn thấy Cao Dương đi tới. Ngũ vương tử ra đón tiếp cười nói :

- Lão Cao đi lẹ quá nhỉ. Ngồi xuống đây. Bọn tại hạ vừa mới bắt đầu.

Thiết Kỳ Sĩ hô tiểu nhị lấy thêm đĩa bát rồi khẽ hỏi Cao Dương :

- Sự tình ra làm sao?

Cao Dương ngồi xuống cười đáp :

- Tin đó không giả. Đồng thời đã tìm thấy Nam Cung Siêu. Gã bảo họ đi Nam Cương rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão Cao an bài Nam Cung Siêu cách nào?

Cao Dương đáp :

- Cao nỗ bảo gã tạm thời đừng hành động gì, vì gã đã làm đại tướng mà lại thay Phở Phở xử lý mọi việc.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Phở Phở đi chuyến này vì việc gì? E rằng Nam Cung Siêu cũng không rõ.

Cao Dương đáp :

- Gã biết. Nghe nói hắn đi kiếm Y Lê quốc sư.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trong vụ này nhất định có sự biến hóa khác thường. Chúng ta ăn cơm xong phải đi ngay.

Ngũ vương tử nói :

- Hiền đệ! Khi chúng ta dời kinh thành, Lê đại nương nhắc ta dặn hiền đệ: chân tướng Cổ Mộ U Linh là một hồn huyết nữ nhân. Phụ thân mụ ở ngoài Thiên Sơn mà không biết nơi nào. Mẫu thân mụ người Tây Vực. Đồng thời đại nương còn dặn Quân Thiên để chúa học nghệ ở nước ngoài, cần đề phòng hấn có người ngoại quốc ủng hộ. Vậy hiền đệ phải đặc biệt lưu tâm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Được rồi. Can nương định ở lại trong cung chứ?

Ngũ vương tử đáp :

- Phải rồi. Ta mời lão nhân gia ở lại làm bạn với mẫu hậu. Mẫu hậu chỉ tin nơi Phật pháp, không hỏi đến việc triều đình, nên ta rất kính yêu.

Chuyến này ta ra đi đã được mẫu hậu đồng ý.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Ngũ gia thoát ly cảnh giàu sang, đi với tại hạ ít có chuyện tử tế mà gặp nhiều nguy hiểm là cái chắc.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Ngồi ở Bắc Kinh ngự gác có thể làm cho ta tổn thọ. Hiện nay ta rất lấy làm khoan khoái. Dù phải chết cũng được chết một cách phóng khoáng.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu cười nói :

- Ngũ gia đúng là nhân vật hạng này.

Kỳ Dao đột nhiên cảnh cáo :

- Các vị nói khê chứ. Có người để ý chúng ta đấy.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bây giờ chúng ta lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tướng thù nghịch hóa ra đồng bệnh

Thiết Kỳ Sĩ dứt lời đứng dậy nhìn Cao Dương nói :

- Lão Cao dẫn đường, khi nào không cần cấp bách bắt tất bay ở trên không.

Ra khỏi thị trấn, Cao Dương dẫn mọi người đi về phía nam. Nhưng Kỳ Dao không yên lòng. Nàng kéo Minh Châu quận chúa lùi lại sau.

Dời thị trấn chưa đầy một dặm, Kỳ Dao bỗng buông tiếng cười lạt nhìn Quận chúa nói :

- Chúng ta bị theo dõi rồi.

Quận chúa hỏi :

- Có phải người Tây Vực không?

Kỳ Dao đáp :

- Coi cách ăn mặc như người Hồi nhưng không hiểu phe phái nào.

Chúng ta hãy rượt tới A Kỳ để hỏi y xử trí cách nào. Tiểu muội rất ghét những kẻ lén lút dòm ngó mình.

Hai nàng chạy đến bên Thiết Kỳ Sĩ đồng thanh nói :

- Phía sau có người theo dõi.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ biết rồi. Mặc kệ họ. Chắc họ là người Tây Vực. Bọn ta chẳng hỏi đâu mà nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt này.

Ngũ vương tử nói :

- Chỉ sợ chúng là yêu nhân ở Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại khu vực này chắc không có những nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn.

Kỳ Dao nói :

- Đến nay chúng ta cũng chưa điều tra được một nơi sào huyệt nào của Cổ Mộ môn mà Sĩ ca dám quyết đoán như vậy ư?

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm rồi gọi Cao Dương đứng lại khẽ nói :

- Lão Cao! Phía sau có người theo dõi chúng ta đó.

Cao Dương đáp :

- Bất chúng đề hỏi xem sao?

Thiết Kỳ Sĩ can ngăn :

- Không nên. Sợ chúng là bọn Cổ Mộ môn.

Cao Dương hỏi :

- Vậy biết làm thế nào? Phái này toàn là yêu nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Giả tỷ chúng đúng là người Cổ Mộ môn mà mình bắt lấy thì chúng cũng chết rồi. Bọn chúng đều trúng tà công, hễ thất bại là chết ngay.

Cao Dương hỏi lại :

- Vậy làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ có thuốc, hễ tìm cách cho họ uống được là họ không chết. Có thể mới hỏi khẩu cung được.

Cao Dương cười nói :

- Cái đó dễ lắm. Bây giờ cứ để họ theo dõi. Khi đến Bồ Lê thành, Cao mỗ sẽ giao thiệp với điểm tiểu nhị. Chúng vào quán ăn cơm là thành công.

Thiết Kỳ Sĩ lấy thuốc đưa cho Cao Dương cười dặn :

- Vậy lão Cao phải cho tiểu nhị biết mấy người đó, đừng để gã cho người khác uống nhầm.

Ngũ vương tử thấy trên người chàng đeo ba cái bọc liền cười hỏi :

- Hiền đệ mang theo nhiều đồ thế thì làm sao bay được? Đề ta mang đỡ hai chiếc.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Một bọc chứa đồ của Kỳ Dao và Đệ Đệ, một bọc đựng quần áo tại hạ. Còn một bọc trong gói thanh kiếm và những đồ vật. Thứ nào cũng cần dùng. Nhưng cái đó không sao. Lúc bay tại hạ thường cầm nơi tay trái. Lúc đi mới đeo sau lưng, ngoài khoác áo choàng cũng chẳng trở ngại gì.

Cao Dương đón lấy thuốc rồi lùi lại. Hắn chờ bọn Thiết Kỳ Sĩ đi chừng nửa dặm rồi thấy ba đại hán theo sau đi tới. Hắn nhận rõ mặt mũi rồi lại ngấm ngầm gia tăng cước lực đi nhanh hơn.

Đến cửa thành Bồ Lê mới đuổi kịp bọn Thiết Kỳ Sĩ, nhưng lúc này đồng người quá nghẽn đường. Ba đại hán đi theo đến sau lưng.

Cao Dương ngấm ngầm bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Đi theo lão Cao!

Quần hào theo hắn đi tới cửa nam thành. Lúc này hắn vào quán trước, thì thầm với tiểu nhị một lúc đoạn bồi tiếp mọi người lên lầu.

Quần hào tìm được chỗ ngồi rồi, Cao Dương lại đi xuống.

Lúc này Kỳ Dao đã phát giác ra người đi theo dõi liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chính là ba tên vừa lên lầu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Coi tình hình không giống người Cổ Mộ môn. Sau hai lần bị ta giết mất nhiều người, hiển nhiên họ thận trọng hơn nhiều, không dám ngang tàng như trước nữa.

Kỳ Dao nói :

- Toán người đó đến ngồi đối diện với cửa sổ. Nguyên trước có một lão già ngồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão già đó cũng vừa tới, chỉ đến trước ba đại hán một bước. Có khi chúng ta chưa gặp lão dọc đường.

Kỳ Dao đáp :

- Không phải là chưa gặp mà là lão ẩn nấp khéo léo. Sĩ ca hãy coi mục quang của lão. Công lực lão hiển nhiên không phải tầm thường. Ba đại hán chắc là người của lão phải đi theo dõi chúng ta.

Tiểu nhị bung rượu cùng thức ăn lên. Cao Dương theo sau gã. Gã đi rồi, hán mới nhìn Thiết Kỳ Sĩ làm bộ quý nhất, tỏ ra đã hoàn thành sứ mạng.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi :

- Bỏ xuống đâu?

Cao Dương đáp :

- Bỏ vào rượu. Cả gia nhân cũng không biết.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- E rằng còn có người lão Cao không che mắt được.

Cao Dương kinh hãi hỏi :

- Ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão Cao nhìn bàn bên kia đã thêm một lão già. Cử động của lão Cao chắc khó qua mắt được lão.

Cao Dương nói :

- Rượu thịt của họ đã đưa vào rồi. Chỉ lát nữa sẽ biết ngay.

Trên bàn đó quả nhiên rượu thịt đã đưa tới, nhưng một đại hán rót rượu toan uống, đột nhiên lão già quát :

- Hãy khoan! Các ngươi đừng có uống.

Ba đại hán ngơ ngác nhìn lão già.

Lão không nói gì, cầm chung rượu lên coi, lại đưa vào mũi ngửi rồi háng dặng một tiếng. Đột nhiên lão đứng phắt dậy, tay cầm chung rượu rào bước đi về phía Cao Dương.

Ngũ vương tử ngó thấy kinh hãi nói :

- Xây chuyện rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Thử coi lão nói gì?

Lúc lão già gần đến Cao Dương, vẻ mặt rất khó coi. Lão cất tiếng hỏi :

- Quý tính tiểu huynh đệ là gì?

Cao Dương đứng dậy cười hỏi lại :

- Phải chăng các hạ hỏi tại hạ?

Lão già lạnh lùng đáp :

- Trên lầu tuy đông thực khách, nhưng lão hủ không hỏi nhằm người.

Cao Dương cười hỏi :

- Tại hạ họ Cao, lão huynh có điều chi dạy bảo?

Lão già lạnh lùng đáp :

- Tiểu huynh đệ! Coi tiểu huynh đệ người không lớn mà thật nhiều trò quỷ quái. Lão phu muốn mời tiểu huynh đệ một chung.

Cao Dương ngạc nhiên nói :

- Ô hay! Chúng ta chưa từng quen biết, sao lại mời rượu là có ý gì?

Lão nhân đáp :

- Gặp nhau là đủ, hà tất phải quen nhau?

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy đỡ lời :

- Lão trượng! Tự nhiên mời rượu chẳng là đột ngột quá ư? Xin cho biết rõ ý tứ trước.

Lão già cười lật hỏi :

- Cái đó các hạ cứ hỏi vị này. Giữa lão phu và các vị không có chuyện gì, sao y lại hạ độc vào rượu?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi lại :

- Té ra là thế. Hay lắm! Đề tại hạ uống thay được chăng?

Lão già đáp :

- Thay chết cho bạn đủ tỏ ra các hạ là một thanh niên nghĩa nặng tùy non.

Thiết Kỳ Sĩ đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi cười nói tiếp :

- Bây giờ các hạ đưa cho tại hạ một cỗ quan tài.

Lão nhân nghe nói sững sốt lớn tiếng hỏi :

- Các hạ nói câu này là có ý gì?

Thiết Kỳ Sĩ liền mở bọc lấy ra cỗ quan tài đen nhỏ xiu đáp :

- Có người cho tại hạ cỗ quan tài này, nhưng nó nhỏ quá.

Lão già “ủa” một tiếng hỏi lại :

- Té ra các hạ cũng bị hại ư?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão trượng hỏi vậy thì ra không phải là yêu nhân ở Cổ Mộ môn rồi.

Lão già chấp tay đáp :

- Tại hạ không phải ở Cổ Mộ môn nhưng lâm vào cảnh ngộ khác với các vị.

Ngũ vương tử hỏi :

- Khác như thế nào?

Lão già đáp :

- Coi cỗ quan tài đen chưa mở nắp thì biết là nhân vật được Cổ Mộ môn yêu cầu gia nhập phe phái. Tại hạ ở Cao Nguyên phái, nhận được quan tài đã mở nắp tức là muốn giết chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Bọn tại hạ đi đường, chắc lão trượng nghi ngờ là nhân vật Cổ Mộ môn nên phái ba vị theo sát phải không?

Lão già lắc đầu đáp :

- Không phải. Tại hạ nghi ngờ các vị ở một bang khác, còn bọn Cổ Mộ môn với tề phái thì xảy chuyện đổ máu mấy lần rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Lão trượng nói vậy thì ra quý phái đã biết sào huyệt của bọn Cổ Mộ môn rồi ư?

Lão già đáp :

- Bọn Hắc Quan lệnh chủ ở Vô Quy Cổ Tùng trên hồ Duy Nhĩ Mộc bên Tây Tạng. Ngày mười bảy tháng này đã ước định dốc toàn lực chiến đấu với tề phái. Vụ đó có lợi cho các vị, vì bọn họ không rảnh để bức bách các vị ngay.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Lão trượng làm rồi. Bọn tại hạ định đi thuyết lý với họ.

Lão già cả kinh hỏi :

- Thuyết lý ư? Bọn Cổ Mộ môn mà cũng thuyết lý được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Bọn tại hạ không muốn gia nhập bọn Cổ Mộ môn, chẳng lẽ họ cưỡng bách phải gia nhập hay sao?

Lão già cười rộ đáp :

- Tưởng gì chứ thế thì các vị không nên đi nữa. Chuyến đi này đừng hòng sống mà trở về.

Rồi lão hỏi :

- Vừa rồi chắc các vị hiểu lầm tưởng bọn lão phu là người Cổ Mộ môn?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Lão lại hỏi :

- Các hạ đã bỏ thuốc gì vào rượu?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trường sinh quả.

Lão già không hiểu Trường sinh quả là gì, nhưng cũng biết không phải thuốc độc, liền chấp tay nói :

- Bây giờ giải trừ sự hiểu lầm. Thế ra tại hạ làm phiền các vị.

Dứt lời lão xoay mình toan đi. Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Lão trượng! Chung rượu nên đem theo, thiếu một chiếc là không uống được.

Lão già vẫn chưa yên dạ về vị thuốc trong rượu, liền chấp tay nói :

- Lão phu biết rồi, nhưng kêu điểm gia đồi cái khác.

Kỳ Dao khẽ hỏi :

- Đã biết sào huyệt của bọn Hắc Quan lệnh, sao chúng ta tiện đường không đến phá đi?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Hãy để coi thể lực của Cao Nguyên phái, chúng ta cứ tìm đến nơi là được.

Ngũ vương tử cười nói :

- Đây là lần thứ nhất tại hạ cùng Minh Châu tham gia vào hành động giang hồ với các vị mà trong lòng hứng khởi phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngũ gia! Từ nay sẽ còn nhiều vụ đánh nhau nữa.

Minh Châu quận chúa cười nói :

- Hành động thế này còn thú hơn tranh quyền đoạt lợi gấp mấy lần.

Ta vì người chứ chẳng vì mình, ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười nhìn Cao Dương hỏi :

- Lão Cao có biết Duy Nhĩ Mộc hồ ở phương nào không?

Cao Dương đáp :

- Biết rồi, nhưng trước nay chưa hiểu ở đó đã xảy chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Giống thỏ không ăn cỏ quanh sào huyệt. Chẳng lẽ Cổ Mộ môn quên nghĩ tới điểm này? Không thể thì sao đáng gọi là thần bí khôn lường?

Ăn uống xong, quần hào lại lên đường, không lý gì đến nhân vật phái Cao Nguyên nữa.

Dời khỏi thành, Ngũ vương tử hỏi :

- Cao Nguyên phái đã ước hẹn tỷ đấu với bọn Cổ Mộ môn vào ngày 17 tới đây, tính ra còn chín ngày, mà đoạn đường xa lắm phải không?

Cao Dương dp - Chúng ta đi như thế này thì bảy ngày nữa sẽ tới nơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đến sớm hơn càng hay, vì còn muốn quan sát động tĩnh.

Hiện giờ chưa rõ tình hình trong sào huyệt của họ ra sao?

Cao Dương hỏi :

- Có cần cho người lạ đi điều tra không?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Cái đó không thành vấn đề. Họ đã làm ra vẻ không có vết tích gì để điều tra thì cũng chẳng dám ra mặt can thiệp.

Cao Dương nói :

- Cao nỗ rất hoài nghi. Cao nỗ biết rõ địa thế hồ Duy Nhĩ Mộc.

Trước sau toàn là đất hoang. Giữa có hòn núi đá. Ngoài loạn thạch và cây cối, không có cỏ mà chi hết. Đồng thời hai thị trấn là Lạc Hòa và Đa La Khắc lại gần kề. Cư dân ở đó vẫn dùng quan tài để chôn người chết.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không cần hỏi cũng biết hòn núi đá đó là Vô Quy Cổ Tùng của bọn Hắc Quan lệnh của Cổ Mộ môn. Có khi nhiều năm trước kia ở đây là một khu mộ địa, nhưng không phải mộ địa chôn người thường. Chẳng hiểu dưới lòng đất có mộ huyệt không?

Ngũ vương tử hỏi :

- Theo lời hiền đệ thì bọn Cổ Mộ môn hoàn toàn ở trong mộ huyết hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúa đảng là Cổ Mộ U Linh thì cái tự hiệu đó tất phải có lý do.

Các vị quốc quân, tù trưởng đời xưa thường dựng cung điện dưới lòng đất làm nơi an táng, tỷ như Ai cập ngày trước dựng nên Kim tự tháp là trường hợp điển hình.

Ngũ vương tử gật đầu nói :

- Hiền đệ đoán trúng, những lăng tẩm đời xưa ở nước ta dựng lên cũng vì nguyên nhân này.

Kỳ Dao hỏi :

- Trong Cổ Mộ tất phải có cơ quan phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cơ quan chỉ giam hãm được những nhân vật thông thường, còn đối với bọn ta thì cơ quan lợi hại đến đâu cũng chẳng thể giam hãm lâu được.

Ngũ vương tử nói :

- Ta vẫn phải coi chừng. Ở đời thường xảy chuyện bất ngờ. Những gì của cổ nhân nghĩ ra đều rất thần kỳ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tới nơi ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Kỳ Dao cười nói :

- Tiểu muội chẳng quan tâm mấy về chỗ Vô Qui Cổ Tunnel này. Sào huyết của Cổ Mộ U Linh mới là đáng sợ. Gia phụ nói tới muội cũng phải lắc đầu là lười.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ đi sáu ngày thì tới trấn Lạc Hòa vào lúc giữa trưa.

Nơi đây cư dân rất phức tạp, chẳng hiểu gốc gác ở đâu. Người Tạng chỉ chiếm một phần ba mà thôi. Người Hán ở đây cũng mở tiệm nhưng toàn là tiệm thuốc và tiệm ăn. Kê ra cũng có vài nhà khách sạn nhưng phòng ốc lại hù lậu không được sạch sẽ.

Thiết Kỳ Sĩ lựa một gian khá hơn cho Ngũ vương tử và Minh Châu ở.

Chàng cùng lão Cao ở một gian. Kỳ Dao và Văn Đế Đế ở một gian. Vì còn bận hữu nên chàng không tiện ở chung phòng với hai vợ.

Ăn cơm ở tiệm ngoài phố rồi, quần hào đi khắp một lượt, chẳng thấy nhân vật nào khác lạ. Tuy cũng có người giang hồ nhưng chẳng phải bọn Cổ Mộ môn.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thám sào huyết địch gặp Hoành Duyệt

Vào khoảng canh một, Cao Dương, nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng ta đêm nay đi do thám Thạch Cương sơn một phen chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không nên. Làm thế là rút mây động rồng. Hãy chờ phái Cao Nguyên tới, khi ấy bọn ta không bị họ chú ý nữa.

Cao Dương hỏi :

- Chúng ta đến đây, không hiểu bọn Cổ Mộ môn đã để ý chưa?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đây là khu phụ cận sào huyệt của chúng, khi nào họ chẳng chú ý, có điều chúng ta chưa rõ nhân tuyến của chúng ra sao, không chừng trong điểm đã có rồi. Vì thế chúng ta phải đặc biệt coi chừng.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Dao vào phòng Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong điểm đã có nhiều người lạ mặt tới.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là nhân mã tiên phong của phái Cao Nguyên.

Cao Dương cười đáp :

- Các vị hãy ngồi đây. Cao mỗ ra đường phố coi, hoặc giả gặp bốn người kia ở Hồ Lô vực.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Có gặp cũng đừng hỏi han gì. Bữa nay không chừng sẽ có chuyện xảy ra.

Cao Dương đi rồi, Ngũ vương tử và Quận chúa vào phòng Thiết Kỳ Sĩ.

Chàng mời hai người ngồi rồi nói :

- Bữa nay chúng ta không nên hành động, hãy để bọn tiên phong phái Cao Nguyên đánh trước.

Ngũ vương tử hỏi :

- Không đến thám sát Thạch Cương sơn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phái Cao Nguyên đến, bọn Cổ Mộ môn tất bày trận để chờ đợi.

Chúng ta mà đi là phải động thủ trước họ.

Ngũ vương tử nói :

- Thế lực của phái Cao Nguyên không hiểu lớn mạnh thế nào? Nếu lực lượng họ không đủ là không địch nổi bọn Vô Quy Cổ Tùng, chỉ đụng nhau một trận là tan vỡ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phái này ở xa Trung Nguyên, trước nay chưa ai đề cập tới. Kỳ nhi có hiểu gì không?

Kỳ Dao đáp :

- Phái này bắt nguồn từ Miêu động, sau biến đổi thành phái gồm nhiều phần tử phức tạp, có người Tạng, người Hồi và người Cát Tát Khắc. Gần đây càng phức tạp hơn, có cả Lạt Ma Tây Tạng và người da đen ở Thiên Trúc. Chắc thế lực không đến nỗi kém cỏi.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng nói :

- Nếu vậy khó mà đoán trước được. Nhất định ban đầu Cổ Mộ môn muốn thu nạp phái này là một phe ở Nam Cương nhưng bị phái này cự tuyệt nên họ quyết tâm trừ diệt.

Kỳ Dao trịnh trọng nói :

- Cổ Mộ môn ít khi ước hẹn tranh đấu ngoài ánh sáng với phái khác.

Thậm chí họ chưa hiểu thế lực phái Cao Nguyên. Theo nhận xét của tiểu muội thì bọn Cổ Mộ môn muốn ý vào lực lượng của Hắc Quan lệnh để hủy diệt phái này, nhưng chưa chắc đã thắng nổi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Theo ý Kỳ muội thì Cổ Mộ môn còn phải tiềm lực đứng ở phía sau nữa chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Bọn thủ hạ của Hắc Quan lệnh chủ tuy đông người nhưng những nhân vật ngũ hoa thập sắc. Tiểu muội hoài nghi cuộc chiến này có cả bọn Bạch Quan lệnh tham dự.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta cũng mong thế để khỏi phải đi kiếm bọn Dã Quỷ Cổ Tùng.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hiền đệ biết rõ gốc gác bọn Cổ Mộ môn rồi chăng?

Văn Đế Đế đáp :

- Đó là can nương đã nói về cách tổ chức của họ.

Quận chúa “ồ” lên một tiếng xen vào :

- Lúc tiện thiếp ra đi, Lê đại nương có dặn nhắc Thiết đại hiệp rằng mà quét sạch bọn địch Ngũ Tùng nào đó. Khi ấy tiện thiếp chưa hiểu gì hết.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúa đảng Cổ Mộ môn là Cổ Mộ U Linh. Thủ hạ của mụ chia làm năm bậc, mỗi bậc có một Lệnh chủ, còn Phó lệnh chủ thì nhiều ít không chừng. Bậc nào cũng có sào huyệt và kêu bằng Cổ Tùng. Những nhân vật trong đảng cấp tùy theo sự tiến triển về công lực mà thăng chức. Bậc cao nhất là Hồng Quan lệnh chủ, sào huyệt kêu bằng Tuyệt Thế Cổ Tùng. Thứ đến là Huỳnh Quan lệnh, sào huyệt là Sâm Lâm Cổ Tùng. Bậc ba là Lam quan lệnh, sào huyệt là Cô Hồn Cổ Tùng. Còn bậc thứ tư thứ năm đã nói cho các vị nghe rồi.

Ngũ vương tử hỏi :

- Thế lực tà môn này lớn mạnh như vậy, trách nào họ dám hoành hành không úy kị gì.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thân thể của tề can nương thật là tội nghiệp! Hỡi ơi! Rồi đây tại hạ sẽ thùng thảng kẻ cho Ngũ gia và Quận chúa hay. Vụ này còn liên quan đến mối đại thù diệt môn của tại hạ nữa.

Ngũ vương tử thở dài nói :

- Lực lượng của chúng ta chỉ có mấy người thì làm sao mà trừ diệt được? Nghe nói còn có Quân Thiên bang và mấy đám khác nữa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu tảo trừ một loạt không được, thì chúng ta hạ thủ tía dần.

Không nhỏ được gốc ngay thì trước hết hãy chặt cành lá. Chẳng sớm thì muộn cũng phải tảo thanh.

Cao Dương về tới, vừa bước chân vào cửa đã la lên :

- Chúng ta hãy mau mau ra đường phố mà coi, hiện trạng khiến cho Cao mỗ đâm ra hồ đồ.

Kỳ Dao thấy hấn lộ vẻ hoài nghi mà lại nghiêm trọng liền hỏi :

- Tình hình thế nào?

Cao Dương sờ đầu sờ gáy không biết nói từ đâu, láo liêng cặp mắt hồi lâu mới đáp :

- Cao mỗ gặp nhà sư và đạo sĩ rồi. Họ không phải Lạt Ma tăng. Còn nhiều người nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Còn những gì quái lạ?

Ngũ vương tử reo lên :

- Hay là cả hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm ở nội địa cũng đến đây?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn họ không biết bay...

Kỳ Dao nhìn Cao Dương hỏi :

- Có nghe thấy khẩu âm của họ không?

Cao Dương đáp :

- Dĩ nhiên là người Hán.

Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội đoán không lầm thì đó là nhân mã của phái Nga Mi và phái Thanh Thành ở Xuyên Trung. Chỉ có hai phái này tương đối gần hơn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ không cần bàn vấn đề xa hay gần. Giả tỷ là những phái lớn ở võ lâm Trung Nguyên thì họ đến đây làm chi?

Ngũ vương tử hỏi :

- Phải chăng họ vì Vô Quy Cổ Tunnel mà tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không thể. Ngay bọn ta cũng được tin tức ở miệng phái Cao Nguyên nói ra thì bọn võ lâm Trung Nguyên biết thế nào được!

Cao Dương lại nói :

- Còn nữa. Không trú ở thị trấn này được. Ngoài trấn có nhiều người tụ tập, thậm chí số đông không mua được gì ăn. Cao Mỗ lại đến trấn La Đa Khắc thì ở đó cũng vậy. Các vị bảo có đáng sợ không?

Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên hỏi :

- Quả có chuyện đó ư?

Cao Dương đáp :

- Các vị không tin thì đi mà coi. Chỉ bước ra khỏi điểm này là ngó thấy tình hình rồi.

Kỳ Dao ngạc nhiên hỏi :

- Theo lão Cao ước lượng liệu có tới mấy ngàn người võ lâm không?

Cao Dương đáp :

- Sao cô không hỏi vượt qua mấy vạn người? Nếu chỉ mấy ngàn người thì ở hai trấn này làm gì mà chẳng mua được thức ăn?

Ngũ vương tử cười nói :

- Sĩ đệ! Sĩ đệ thử thân hành đi coi sẽ rõ. Điều trọng yếu nhất là dò la cho biết họ đến đây làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bây giờ đã đông người võ lâm thì không sợ bọn Cổ Mộ môn đặc biệt chú ý đến mình. Chúng ta ra ngoài coi cũng chẳng hề gì. Có khi còn gặp người quen cũng chưa biết chừng.

Cao Dương nói :

- Lại một số đông ùn ùn kéo về phía Duy Nhĩ Mộc hồ. Chắc là đêm nay có chuyện.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu cười nói :

- Chưa chắc đâu. Lão Cao dẫn đường cho chúng ta đến thẳng Duy Nhĩ Mộc hồ.

Cao Dương dẫn quần hùng đi, dọc đường chỗ nào cũng gặp người võ lâm già trẻ đủ cỡ, có vẻ đều là cao thủ. Đáng tiếc Thiết Kỳ Sĩ chẳng quen biết một

ai, thành ra khó hỏi được tình hình.

Ngũ vương tử ngấm ngầm nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Làm sao mình biết kẻ hay người đó? Giả tỷ có bọn Cổ Mộ môn trà trộn vào cũng khó lòng phát giác ra được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Trước nay những nhân vật Cổ Mộ môn cuồng ngạo vô cùng, khí thế lấn người, ta còn có thể coi sắc mặt mà đoán ra vài phần.

Nhưng gần đây bọn họ đã biết thế là đại, nên vẻ mặt hòa bình lại nhiều.

Tại hạ không nhận xét ra được chút nào nữa.

Kỳ Dao trở về phía trước hỏi :

- Trái núi kia chỗ nào cũng có khói lửa, không hiểu họ làm gì vậy?

Cao Dương đáp :

- Đó là Thạch Mật sơn. Núi không cao nhưng rất rộng. Mật tây dưới chân núi thuộc về địa hạt khác rồi. Mệ nam là hồ Duy Nhĩ Mộc. Từ đây tới đó còn mười mấy dặm. Khói ở bờ hồ bốc lên chắc là do nhiều người võ lâm đốt lửa nướng cá ăn vì không mua được thực vật.

Văn Đế Đế hỏi :

- Vô Quy Cổ Tunnel có cửa ngõ gì không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nếu có cửa ngõ thì còn bí mật gì nữa, ít ra cũng không giấu được người địa phương. E rằng phái Cao Nguyên được họ hẹn đến quyết đấu cũng không hiểu rõ.

Ngũ vương tử nói :

- Đáng tiếc lúc ở tửu lâu Sĩ đệ chưa hỏi lão già phái Cao Nguyên đó.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hà tất phải hỏi! Nhất định lão không biết đâu. Chẳng khi nào bọn Cổ Mộ môn lại ước hẹn họ tiến vào Vô Quy Cổ Tunnel.

Kỳ Dao xen vào :

- Nếu bọn Cổ Mộ môn thấy đông người đến, họ không lộ diện thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Người khác thì không thể, còn bọn ta nhất định phải kiếm cho ra sào huyệt.

Quần hào vừa đến hồ Duy Nhĩ Mộc, bỗng ngó thấy hai vị lão hòa thượng đứng dưới gốc cây. Cao Dương “ồ” một tiếng rồi nói :

- Hai nhà sư này cũng tới đây rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trước họ ở chỗ nào?

Cao Dương đáp :

- Trước họ ở thị trấn Đa La Khắc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao lại kỳ thế nh? Họ đã đến trước coi động tĩnh. Bây giờ tại hạ lại gọi chuyện để hỏi họ xem từ đâu đến đây.

Dứt lời chàng đi trước.

Hai vị lão tăng này đều đến bảy, tám chục tuổi rồi. Thấy một toán thanh niên nam nữ kéo tới, lão già liền chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Chào các vị thí chủ.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay hỏi :

- Nhị vị đại sư! Xin hỏi các vị đại sư ở bảo tự nào?

Lão tăng lại chấp tay nói :

- Lão tăng ở chùa Thiếu Lâm. Té ra các vị cũng ở Trung Nguyên.

Thiết Kỳ Sĩ hơi sùng sốt, lẩm bẩm :

- Chùa Thiếu Lâm cũng có hòa thượng đến đây rồi.

Chàng hỏi tiếp :

- Xin hỏi Hoành Duyên trưởng lão ở quý tự có tới đây không?

Lão tăng ngạc nhiên hỏi lại :

- Thiếu thí chủ! Thí chủ đã gặp Hoành Duyên rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa gặp nhưng có mối liên quan.

Lão tăng hỏi :

- Liên quan thế nào, thí chủ cho nghe được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ đã đề nghị xin cho mấy nhân vật võ lâm đến chùa Thiếu Lâm ty nạn, không hiểu bây giờ họ còn ở quý tự không?

Lão tăng “ùa” một tiếng hỏi :

- Có phải Từ Dương kiếm khách Tư Mã thí chủ, Tẩu Bát Phương Phạm Kế Truyền, Vị nhân mang Trương Bất Thu không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Còn Ô Long kiếm khách Vu Hóa Giáo, Hoài Âm kiếm khách Trịnh Chi, Cao Bưu kiếm khách Vương Tương...

Lão tăng nghe nói vội chấp tay hỏi :

- Phải chăng thí chủ ở họ Thiết?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Văn bói là Thiết Kỳ Sĩ. Xin đại sư cho biết pháp hiệu.

Lão tăng lại nhìn nhà sư ở phía sau nói :

- Bạch Chương giáo! Chúng ta có duyên được gặp Thiết Kỳ Sĩ đại hiệp.

Nhà sư già kia vội chấp tay nói :

- Thiết đại hiệp! Bàn tăng là Từ Quang. Còn đây là Hoành Duyên trưởng lão.

Thiết Kỳ Sĩ la lên :

- Té ra chính là Chương giáo và trưởng lão! Bọn văn bói cam bẻ thất lễ.

Hoành Duyên mỉm cười nói :

- Thiết đại hiệp! Bàn tăng tiếp được Phụng Hoàng lệnh mới biết các vị thí chủ kia. Bọn họ đến cả rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Chương giáo và trưởng lão ít khi đòi hỏi bảo tỵ. Chuyện này đến đây phải chăng là một cử động khác thường?

Hoành Duyên trịnh trọng đáp :

- Các phái ở Trung Nguyên đều gặp chuyện bất hạnh. E rằng Thiết đại hiệp vẫn chưa biết tin.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Chương giáo phái Thiếu Lâm thờ dài đáp :

- Đó là sự tình mới xảy ra trong một tháng nay. Dĩ nhiên Thiết đại hiệp chưa hiểu. Số là các phái đồng thời xảy chuyện bất ngờ. Phái nào cũng bị Cổ Mộ môn lấy cắp một pho bí lục trọng yếu. Còn may nhân sự không bị tổn thương.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sao biết đó là hành vi của Cổ Mộ môn?

Hoành Duyên trưởng lão đáp :

- Vì trong các tổ sư đường, họ đều lưu lại một pho tượng đàn bà. Pho tượng đó là U Linh lệnh, nên biết đúng là bọn Cổ Mộ môn hạ thủ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ dường như rất đông người đến tụ tập ở hồ Duy Nhĩ Mộc này. Phải chăng đều là nhân vật các môn phái lớn?

Hoành Duyên trưởng lão đáp :

- Đúng rồi. Các phái lớn tập trung lực lượng đưa đi, trừ một số người ở lại giữ nhà. Các phái không dám phân khai. Gần đây nghe nói phái Cao Nguyên đã phát giác ra Vô Quy Cổ Tunnel, nên đi suốt ngày đêm tới đây.

Nhưng tới nơi rồi lại chẳng thấy tông tích Cổ Mộ môn đâu, và không hiểu Vô Quy Cổ Tunnel ở địa phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phái Cao Nguyên đã ước hẹn ngày mai chiến đấu. Bọn Cổ Mộ môn ở dưới đáy núi Thạch Cương trước mặt, nhưng bề ngoài không thấy gì khác lạ.

Thiếu Lâm chương giáo hỏi :

- Thiết đại hiệp cũng chuyên trình tới đây chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải. Bọn tại hạ tiện đường tới Nam Hải mới được tin này.

Hoành Duyên trưởng lão hỏi :

- Đã điều tra núi Thạch Cương rồi mà không thấy một ngôi mộ nào hết. Và loạn thạch tứ tung, không có chỗ nào khả nghi. Bọn Cổ Mộ môn về cấp này nhân số rất nhiều, chẳng lẽ họ ở cả dưới hầm? Lại không biết họ ra vào bằng lối nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối cũng nhận thấy trên núi Thạch Cương sơn tuyết không một chỗ sơ hở để tìm kiếm. Vậy lối ra vào của họ nhất định thông tới một nơi nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thiết Diện Kỳ Hiệp Thôi Điện Anh

Hoành Duyên hỏi :

- Hòn núi đá này cô lập, bốn mặt toàn đồng cỏ, đã không đỉnh cao hang sâu, lại chẳng có chùa chiền chi hết. Thiết đại hiệp xác định Vô Quy Cổ Tunnel ở dưới lòng đất, há chẳng lạ lắm ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sáng mai thử xem phái Cao Nguyên có quyết đấu với họ không mới biết được. Có khi bọn Cổ Mộ môn thấy các phái ở Trung Nguyên kéo đến đông, họ không chịu ra mặt. Nếu họ dám xuất hiện chiến đấu thì e rằng khó lòng tìm ra sào huyệt.

Thiếu Lâm chương giáo nói :

- Bọn Cổ Mộ môn không coi trọng chữ tín, chưa chắc ngày mai họ dám lộ diện.

Kỳ Dao hỏi :

- Hai vị có nhận ra được Chương môn phái Cao Nguyên không?

Thiếu Lâm chương giáo đáp :

- Hiện nay Chương môn phái Cao Nguyên là một vị thanh niên. Sư phụ y qua đời năm ngoái. Y lên tiếp nhiệm Chương môn chưa bao lâu. Khi làm điển lễ có mời tể phái tham gia. Bản tăng phái Hoành Duyên trưởng lão đến tham dự, nên trưởng lão đã gặp rồi.

Hoành Duyên nói luôn :

- Thiết đại hiệp chưa biết Chương môn phái Cao Nguyên là ai ư? Y chính là Thiết Diện Kỳ Hiệp Thối Điện Anh hùng danh võ lâm mặt Tây Nam

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Văn bối quen biết rất ít nhân vật võ lâm. Danh tự này nghe lạ hoắc. Kỳ muội có biết không?

Kỳ Dao cười đáp :

- Té ra là Hắc Hiệp, tiểu nữ đã gặp trong vụ Cừu Chiến Tu Di. Y là một nhân vật mà người võ lâm miền biên giới mặt Tây nam phải ngán ngấm. Thực ra bản tính rất tốt, không muốn đả đấu với các phái võ lâm. Vì thế những phái Thiên Trúc, Tu Di và nhiều nhân vật võ lâm các bang phái khác đều thù hằn không lý gì đến. Chuyện này phái Cao Nguyên ước đấu với bọn Cổ Mộ môn cũng không được ai ra mặt viện trợ chính vì lẽ đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu bọn ta gặp được y mà nói chuyện thì hay quá.

Hoành Duyên đáp :

- Những nhân mã tiên phong phái đó đã tới đây. Cả hậu đội chắc chiều nay cũng đến. Nhưng khi Thiết đại hiệp gặp họ phải cho họ biết đại danh trước, không thì họ chẳng lý gì đến.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Y cũng có lý để mà kiêu ngạo, vì y còn ít tuổi đã chấp chương quyền binh phái Cao Nguyên thì không phải hạng tầm thường. Bây giờ y không chịu giao thiệp với ai chắc cũng có nguyên nhân quá khứ. Hoặc giả bị người ta khinh mạn mình. Tại hạ rất muốn gặp y, nhưng không thể trực tiếp đi kiểm y được.

Ngũ vương tử hỏi :

- Tại sao vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không chịu báo danh đề cầu kiến mà y lại chán ghét người ngoài đến thăm hỏi.

Hoành Duyên trưởng lão nói :

- Hay hơn hết là tin tức Thiết đại hiệp tới đây không nên tiết lộ. Để bản tăng tìm cách khiến cho Thiết Diện Kỳ Hiệp một mình gặp Thiết đại hiệp. Tai mắt của Cổ Mộ môn rất linh mãnh. Họ được tin này tất không dám ra nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Xin chương giáo và trưởng lão ước hẹn những nhân vật trọng yếu đêm nay đến cả Duy Nhĩ Mộc hồ. Hết thầy nhân sự đừng có phân khai, cần coi chừng bọn Cổ Mộ môn dùng thủ đoạn dâm hèn. Chuyện này chúng ta phải diệt trừ cơ sở Cổ Mộ U Linh. Cơ sở mà mất thì thượng tăng mất cả tai mắt cùng nanh vuốt.

Hoành Duyên trưởng lão hỏi :

- Đại hiệp trú ở đâu? Chương môn các phái muốn đến bái phỏng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không dám. Hiện giờ tại hạ trú ở khách sạn Cao Minh trong trấn Thạch Lạc Hòa.

Thiếu Lâm trưởng lão chấp tay nói :

- Bây giờ bọn bản tăng xin cáo biệt.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Xin hai vị tùy tiện. Văn bối cũng lên Thạch Cương sơn quan sát. Tuy văn bối biết là khó lòng tìm được manh mối, nhưng không đi cũng chẳng yên lòng.

Sau khi chia tay, Ngũ vương tử nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Hiền đệ! Một chàng thiếu niên mà được Chương môn các phái võ Trung Nguyên kính trọng e rằng chỉ có một mình hiền đệ. Vụ này còn anh hùng hơn Quan lâm thiên hạ nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu cười đáp :

- Ngũ gia lại quá khoa trương. Tiểu đệ lấy làm hổ thẹn chẳng giúp gì được cho võ lâm, bắt quá chỉ ý vào thanh thế của gia sư mà thôi.

Mấy người tới bờ hồ đảo mắt nhìn thấy chỗ nào cũng có người, chỗ năm bảy tên, chỗ tám chín người. Ánh lửa sáng rực, khung cảnh nhiệt náo phi thường.

Cao Dương thấy vậy không khỏi ngạc nhiên nhảy lên kêu :

- Đây là một kỳ tích xưa nay chưa từng thấy ở trên bờ hồ Duy Nhĩ Mộc. Ngày thường ngoài bọn mục đồng cùng trâu ngựa, làm gì có đông nhân vật như bữa nay.

Kỳ Dao cười nói :

- Thật đúng như vậy. Người nào trong mình cũng dất bình khí. Nếu là ban đêm, khu này sáng rực một góc trời chẳng kém gì ban ngày.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn Cổ Mộ môn hung dữ đến đâu ngó thấy trận thế này cũng phải kinh nghi. Cuộc đả đấu ngày mai chắc không xảy ra nữa.

Kỳ Dao trịnh trọng nói :

- Sĩ ca đừng coi thường Cổ Mộ môn như một bang phái thông thường.

Tà môn này thường có những cử động ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Gia phụ đã nói lực lượng của võ lâm chỉ đối phó được với một bọn Cổ Mộ môn. Nhưng tà môn này còn thêm Quân Thiên bang làm vây cánh. Nếu giản dị như Sĩ ca tưởng thì lệnh sư và gia phụ đã động thù rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị hỏi :

- Chẳng lẽ Cổ Mộ U Linh khiến cho gia sư cũng cảm thấy có chỗ khó khăn?

Kỳ Dao đáp :

- Nhân vật như lệnh sư thì chẳng có cái gì làm cho lão nhân gia thấy chuyện khó khăn, nhưng lão nhân gia lo cho cả võ lâm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cổ Mộ môn đã uy hiếp cả tòa võ lâm, thì còn úy kị điều gì nữa?

Kỳ Dao đáp :

- Thời cơ chưa đến. Cổ Mộ U Linh chưa thân hành xuất động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu vậy mụ không cần thân hành xuất động chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Chẳng phải là không cần, nhưng mụ cũng còn có điều úy kỵ. Khi nào mụ chẳng thể dè dặt được nữa, mụ mới ra tay.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng mụ còn sợ làm cho lệnh tôn và gia sư đến vấn tội?

Kỳ Dao đáp :

- Dĩ nhiên còn có cả Lôi Hỏa Thần và Kim Giáp Thần. Còn Thổ Hành Thần thì mụ không cần vì lập trường của mụ cũng giống hần. Cự Phong Thần ngông cuồng mà đáng khinh, yêu phụ kia chẳng coi hần vào đâu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đối với Tứ Kỳ Thần, Tiên, Quỷ, Quái, họ xử trí cách nào?

Kỳ Dao đáp :

- Họ đã thỏa hiệp với nhau, không xâm phạm đến nhau. Dĩ nhiên đây chỉ là kế hoạch của yêu phụ. Thực ra mụ chẳng chịu thỏa hiệp với ai hết. Có thể nói đây là ngụy kế của mụ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kỳ nhi! Theo nhận xét của Kỳ nhi thì lần này có xảy chuyện bất ngờ chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Tuy tiểu muội không dám nói quyết, nhưng nhận định bất cứ thế lực nào cũng không hăm dọa được Cổ Mộ môn tự rút lui.

Lúc này mọi người đã lên núi đá lởm chởm. Sau khi điều tra hàng nửa giờ vẫn chẳng tìm được chỗ nào khả nghi, Thiết Kỳ Sĩ e rằng trong lòng núi đá cũng không có chuyện gì thần bí. Nhưng lúc này chàng chẳng nói nửa lời, đồng thời chàng cầm cả người khác mở miệng.

Lúc trở về, Ngũ vương tử hỏi :

- Sĩ đệ! Tại sao Sĩ đệ không cho bọn ta nói gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tuy tại hạ hoài nghi dưới núi đá có điều cổ quái, nhưng từ lúc bị Kỳ nhi cảnh cáo, không dám coi Cổ Mộ môn một cách thông thường. Giả tỷ bên dưới có điều cổ quái mà chúng ta ở trên núi phát ngôn là không giấu được tà môn này. Tạm thời tại hạ không muốn bọn Cổ Mộ môn biết là mình hiện ở đây.

Kỳ Dao cười nói :

- Tiểu muội cảnh cáo Sĩ ca không phải là sợ Sĩ ca chảnh mắng, mà là sợ xảy điều bất hạnh cho võ lâm.

Ngũ vương tử hỏi :

- Kỳ muội nói thế là làm sao?

Kỳ Dao đáp :

- Cổ Mộ môn bị A Kỳ tàn sát hai phen. Cổ Mộ U Linh tất nhiên cảnh giác. Hiện giờ nếu mụ được tin A Kỳ đến tìm sào huyệt có thể mụ thân hành tới nơi là khiến cho võ lâm Trung Nguyên gặp trường kiếp nạn.

Ngũ vương tử hỏi :

- Mụ mà thân hành đến là nguy hiểm như vậy ư?

Kỳ Dao đáp :

- Tà môn của thị rất nhiều, có chỗ tiểu muội không dám nói, vì A Kỳ ca chưa từng nghe qua. Hiện giờ hai mặt hồ Duy Nhĩ Mộc này nhân vật võ lâm đông đảo e rằng số người thoát được bài Ma ca của mụ không có mấy.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Ma ca gì mà ghê gớm thế?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là Đăng khí hồi tường khúc.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Có phải là Thiên ma khúc không?

Kỳ Dao trình trọng đáp :

- Không phải. Cái này còn tệ hại hơn Thiên Ma khúc, vì âm luật của Thiên Ma khúc là một thứ âm luật về U Hồn khúc do mặt khác phát ra, tức là còn cách một tầng. Đăng này, âm luật do chính miệng yêu phụ phát ra, U Linh công đập thẳng ngay vào nguyên thần đối thủ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Không hiểu tại sao gia sư chưa tiết lộ một chút gì về yêu phụ cho ta biết.

Kỳ Dao đáp :

- Chắc lúc Sĩ ca hạ sơn, lệnh sư chưa được tin tức về yêu phụ. Năm nay yêu phụ còn chưa đến bốn chục tuổi mà Cổ Mộ môn đã hủy diệt hai trăm năm rồi. Những nhân vật trưởng bối chưa hiểu tà môn này còn dư đảng truyền lại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bây giờ các vị biết cả rồi ư?

Kỳ Dao đáp :

- Biết thì đã muộn, tuyệt kỹ của họ đã thành công. Hơn nữa, ngoại trừ cách giám thị yêu phụ thân hành xuất động, chẳng lẽ các vị trưởng bối lại động thủ với bọn nanh vuốt của họ. Hiện giờ tất cả gánh nặng đặt trên vai chúng ta rồi.

Về tới khách điểm, mọi người vẫn chưa đi nghỉ, chuẩn bị chờ đợi Hoành Duyên trưởng lão và Thiếu Lâm chương giáo.

Chờ hơn một giờ không thấy ai tới, mọi người đi ăn cơm. Cơm xong vẫn không thấy một người nào đến kiếm.

Ngũ vương tử hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Chắc các phái phân tán chỗ trọ rồi, chừng canh ba các vị mới tới.

Như vậy càng khiến cho người ta khỏi để ý.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Chúng ta cứ chờ tới canh ba.

Kỳ Dao xen vào :

- Nếu quả Chương môn các phái sợ người ngó thấy thì sao không phái thủ hạ đến kiếm chúng ta? Tình hình này có điều khác lạ, hay đã xảy chuyện gì rồi?

Thiết Kỳ Sĩ bảo Cao Dương :

- Lão Cao thử đi coi! Có thể bay trên cao đến Duy Nhĩ Hồ. Tại hạ cũng cảm thấy nóng ruột.

Cao Dương chưa động thân, bỗng tiểu nhị vào phòng hô :

- Thiết công tử! Một lão hòa thượng muốn gặp công tử đó.

Thiết Kỳ Sĩ vội đáp :

- Mời đại sư vào trong này.

Tiểu nhị ra ngoài một lúc, đã nghe thanh âm của Hoành Duyên đạo trưởng vang lên ở trước cửa :

- Thiết thí chủ có ở trong phòng không?

Cao Dương ra mở cửa đáp :

- Mời đại sư vào phòng.

Hoành Duyên bước vào nói ngay :

- Thiết đại hiệp! Duy Nhĩ Mộc hồ xảy chuyện rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói lại thấy vẻ mặt nhà sư trầm trọng liền mời ngồi rồi hỏi ngay :

- Tiền bối! Xảy chuyện gì? Thảo nào bấy giờ tiền bối mới tới.

Hoành Duyên đáp :

- Trong nhân sự các phái có đến hơn ba trăm người không nhúc nhích được nữa.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ nghe nói giật mình kinh hãi hỏi :

- Bọn Cổ Mộ môn ngấm ngầm tập kích hay sao?

Hoành Duyên lắc đầu đáp :

- Không thấy một yêu nhân nào, chưa rõ tình hình chân chính ra sao.

Bản tăng được tin vội tới đây báo cáo.

Kỳ Dao hỏi :

- Tại sao hơn ba trăm người không cử động được?

Hoành Duyên đáp :

- Nghe nói họ bị trúng độc mà chưa rõ nguyên nhân đích xác. Bản tăng đã phái người đi rồi. Chẳng bao lâu sẽ có tin đến.

Thiết Kỳ Sĩ cười nhạt nói :

- Nhất định bọn Cổ Mộ môn ngấm ngầm dờ trò ma quỷ. Đại sư! Xin cho một chút tin vật để tại hạ phái người đi đem một tên trúng độc về kiểm tra cho biết.

Hoành Duyên đáp :

- Như vậy mất thêm thời giờ. Sao bằng bản tăng phái người tới thẳng đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không chậm đâu. Chú ý của vân bối còn mau lẹ hơn.

Hoành Duyên lấy ra một xâu tràng hạt đưa cho Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất cứ phái nào hễ ngó thấy Phật châu của bản tăng là không nghi ngờ gì nữa. Đại hiệp an tâm đi.

Thiết Kỳ Sĩ đưa tràng hạt cho Cao Dương nói :

- Lẹ lên! Tại hạ cần khám nghiệm thương thể ngay.

Cao Dương đón lấy chuỗi hạt châu chạy ra sân rung hai cánh tay vọt lên không mà đi.

Không đầy nửa giờ Cao Dương đã công về một người ngất xỉu chạy vào phòng, hất đặt xuống giường thờ phào một cái nói :

- Đây là một đệ tử tại gia phái Võ Đương. Người y nặng quá.

Hoành Duyên trừng mắt kinh hãi hỏi :

- Vị thí chủ này bé nhỏ mà khinh công ghê gớm quá!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tiền bối! Lão nhờ có bảo y bay được chứ không phải đi chân.

Hoành Duyên trưởng lão ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Đây lại là một kỳ nhân trong võ lâm.

Lão nhìn Cao Dương hỏi :

- Phải chăng thí chủ đã gặp Chưởng giáo phái Võ Dương?

Cao Dương đáp :

- Đúng thế. Nhân vật các phái đành chịu bó tay. Nghe nói họ trúng phải Xích sa ôn độc và đã điều tra thì vì ăn phải thứ cá ở hồ Duy Nhĩ Mộc.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Có thuốc gì chữa được không?

Hoành Duyên thờ dãi đáp :

- Đây là Cỏ Mộ môn thả ôn độc xuống hồ. Cá ăn phải độc vật rồi truyền sang người.

Ngũ vương tử kinh hãi hỏi :

- Họ làm thế thì những mục dân cũng bị chết nhiều hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong vụ này chắc có điều ngoắt ngoéo. Bây giờ chưa hiểu người trúng độc duy trì tính mạng được bao lâu.

Hoành Duyên đáp :

- Vật máu lạnh ăn phải thì chẳng hại gì mà còn chóng lớn, chỉ có cử động không linh hoạt như trước, nên người võ lâm bắt được dễ dàng.

Người ăn cá này nhiều lắm sống được ba ngày, chất độc phát tác làm cho mất sinh mạng.

Kỳ Dao vội hỏi :

- Phải chăng chất độc này còn có tên là Sa mạc tính lập?

Hoành Duyên gật đầu đáp :

- Phải rồi! Lúc chất độc phát tác, người nóng như lửa, chảy hết cả huyết dịch thành chất người. Có mấy thứ thuốc chữa được, song lúc này không kiếm đâu ra.

Kỳ Dao hỏi :

- Hải Nữ đậu có trị được không?

Hoành Duyên đáp :

- Thứ này tốt lắm. Đem hạt đậu nghiền ra thành bột hòa với nước trong, mỗi hạt cứu được trăm người. Uống vào là hết liền.

Thiết Kỳ Sĩ cả mừng vội hỏi Kỳ Dao :

- Kỳ nhi có đem theo không?

Kỳ Dao thờ phào đáp :

- Còn được hơn chục viên.

Nàng liền bảo Văn Đế Đế :

- Muội từ mở bọc áo của ta lấy cái bình ngọc ra.

Văn Đế Đế vội lấy bình ngọc đưa cho Hoành Duyên trưởng lão nói :

- Đại sư mau đem đi cứu người.

Hoành Duyên trưởng lão đón lấy bình thuốc, đồng thời ôm cả người phái Võ Dương trên giường dậy. Lão nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thiết đại hiệp! Sáng mai bản tăng sẽ trở lại.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiền bối dặn các phái phải coi chừng đề phòng bọn Cổ Mộ môn còn hạ độc thủ.

Hoành Duyên nói :

- Các phái đề phòng rất cẩn thận. Chỉ sợ Cổ Mộ môn dùng ngụy kế, còn ra mặt đánh nhau thì không ngại.

Lão hòa thượng đi rồi. Thiết Kỳ Sĩ lại bảo Cao Dương.

- Lão Cao! Lão chịu khó đi một chuyến nữa.

Cao Dương hỏi :

- Việc gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đến hồ bắt mấy con cá. Hai con lớn, hai con vừa vừa. Còn cá nhỏ thì bắt nhiều hơn một ít.

Kỳ Dao hỏi :

- Để làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta hoài nghi Cổ Mộ môn bỏ độc sa xuống nước.

Kỳ Dao nói :

- Độc sa tĩnh lập không phải là cát mà là một thứ trùng nhỏ hiếm có.

Giống trùng này sinh trưởng ở bãi sa mạc sâu xuống năm trượng. Nó là một vật tuyệt độc khó kiếm. Sĩ ca tưởng nó là hạt cát chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó với ý nghĩ của ta không có gì mâu thuẫn. Lão Cao thử đi hỏi coi.

Cao Dương hỏi :

- Lão nhị hoài nghi chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ hoài nghi bao nhiêu cá trong hồ đều trúng độc. Đồng thời lão Cao hỏi người các phái ăn phải thứ cá gì?

Cao Dương hỏi :

- Lão nhị cho là Cổ Mộ môn thả thứ cá này ở dưới hồ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Phá sào huyết Vô Qui Cổ Tunnel

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ý tại hạ là như vậy. Bọn Cổ Mộ môn đã đặt tai mắt ở trong hai thị trấn này. Bọn chúng phát giác những nhân vật các phái đã mua được đồ ăn mà gần đây chẳng có rừng núi để tìm thú loại, tất nhiên phải ăn cá.

Kỳ Dao “ủa” một tiếng hỏi :

- Cổ Mộ môn thấy có cơ hội liền lén lút thả cá xuống hồ chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc lâm thời họ đi đâu tìm cho lẹ? Ta chắc bọn Cổ Mộ môn đã nuôi sẵn rất nhiều thứ cá này, nhưng còn chuyện khác tạm thời chưa nói ra được.

Cao Dương nghe nói gấp rút bay đến hồ Duy Nhĩ Mộc.

Sắp sang canh tư, Cao Dương trở về đưa Hoành Duyên trưởng lão vào phòng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi ngay :

- Việc cứu người ra sao?

Trưởng lão chấp tay đáp :

- Chỉ có mười hai người bị độc nặng quá nên chết rồi. Còn thì cứu sống được cả. Đây là ơn đức của đại hiệp.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói :

- Cũng còn là bất hạnh!

Chàng hỏi Cao Dương :

- Cá đâu?

Cao Dương đáp :

- Lão sư đã phái người thử qua rồi, chứng minh cá ở trong hồ và toàn cá xanh. Con nhỏ thì không có độc.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Cổ Mộ môn làm chết được hơn mười người nhưng phải trả giá rất đắt.

Mọi người nghe nói không hiểu. Hoành Duyên trưởng lão hỏi :

- Họ có mất mát gì đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nơi đây không có người ngoài, văn bối nói ra cũng chẳng hề gì. Thế là bọn Cổ Mộ môn đã tiết lộ sơ hở. Tại hạ biết cửa ngõ vào Vô Quy Cỗ Tùng rồi.

Hoành Duyên trưởng lão kinh ngạc hỏi :

- Sao đại hiệp lại biết được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối đo loại cá đó mà đoán ra tuy không nắm chắc mười phần nhưng cũng đến tám không thể sai lắm.

Ngũ vương tử hỏi :

- Vô Quy Cỗ Tùng ở dưới đáy hồ chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ở dưới núi đó, nhưng cửa vào lại ở trong hồ. Chắc có mấy đường thông vào gầm núi. Thảo nào không điều tra ra được chỗ bí mật.

Lão hòa thượng vỗ tay nói :

- Đúng rồi! Cá không phải người ngoài thả xuống mà do bọn Cổ Mộ môn nuôi dưỡng rất nhiều. Bọn chúng từ đáy hồ thả ra.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thứ cá đó chắc chưa ăn hết. Mai đây còn nhiều người bị chết oan.

Sau vụ này ta nên cảnh cáo cư dân gần miền.

Lão hòa thượng đáp :

- Bất tất phải thế. Chết Xích sa ôn độc làm người chết rồi nửa năm cũng chưa tiêu hết. Nhưng ở vật có máu lạnh chỉ vài ngày là tan hết. Hậu quả không có gì đáng ngại.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy ta cũng yên lòng được một phần.

Hoành Duyên trưởng lão hỏi :

- Sau bước này ta hành động thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa hiểu kết quả của phái Cao Nguyên ngày mai sẽ ra sao. Bọn vân bối quyết định chiều mai bắt đầu hành động. Xin tiền bối trở về hồ Duy Nhĩ Mộc ngầm ngầm thông tri cho các phái coi giữ căn mật hai bên bờ hồ. Vì hình thế hồ dài quá, bọn ta không thể phong tỏa hết được.

Hoành Duyên hỏi :

- Bọn yêu nhân không ra thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Số người vào Vô Quy Cổ Tunnel không nên quá nhiều còn thêm trở ngại. Vụ này do vân bối và Kỳ Dao tấn công. Nếu yêu nhân không địch nổi tất kéo lên mặt hồ chạy trốn thì các phái võ lâm tiêu diệt bọn chúng đi.

Hoành Duyên trầm trọng nói :

- Võ công của đại hiệp cô nhiên thiên hạ vô địch, nhưng bọn yêu nhân đông quá, đại hiệp nên thận trọng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó đại sư cứ yên dạ. Nhưng tên nào ra lối mặt hồ phải trừ cho hết, không thì dư đảng về báo tin cho yêu phụ rất lẹ.

Hoành Duyên nói :

- Lực lượng mấy ngàn người, chắc bọn yêu nhân không thoát rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta cứ theo quyết định mà hành động. Chiều mai vân bối không gặp đại sư nữa.

Hoành Duyên chấp tay từ biệt rút lui.

Ngũ vương tử tiễn khách rồi hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Ngày mai chỉ do hiền đệ và Hải cô nương tấn công thôi ư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Tại hạ tin rằng trong Vô Quy Cổ Tunnel rất nhiều ngõ ngách. Đi đông tất xảy ra chuyện thất tán. Vì thế chỉ do tại hạ và Kỳ nhi tấn công. Hai người chiếu cố cho nhau dễ hơn. Dù gặp chuyện cô quái vẫn phóng tay đánh mạnh, trừ bỏ cơ quan. Bọn Hắc Quan lệnh đông người cũng không đáng ngại.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bọn tiểu muội làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn muội cùng Quận chúa và Cao Dương theo Ngũ gia lên giữ trên đỉnh núi, đề phòng yêu nhân còn đường khác trốn ra. Đồng thời quan sát tình thế trên bờ hồ.

Cao Dương hỏi :

- Lão đệ nhất định đây hồ có đường thông vào gằm núi đá chứ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trong đời tại hạ chưa làm việc gì mà không nắm vững. Chuyến này Cổ Mộ môn thất sách. Nếu chúng ngồi yên đừng hành động gì thì chẳng ai nghi tới dưới hồ có lối vào sào huyệt.

Quần hào ngồi điều dưỡng tinh thần, bất giác trời đã sáng rồi. Ăn cơm sáng xong, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Ngũ vương tử nói :

- Ngũ gia! Tại hạ cùng Kỳ nhi đi trước một bước. Các vị sẽ ra bờ hồ coi, nếu gặp Hoành Duyên trưởng lão thì dặn nhà sư phải hành động ngay.

Ngũ vương tử đáp :

- Ta biết rồi. Hai vị phải cẩn thận lắm mới được Thiết Kỳ Sĩ đi chưa đầy một khắc thì đột nhiên một thanh niên đến trước khách điểm, chẳng hỏi gì điểm gia, đi thẳng vào hậu viên.

Vừa đúng lúc Ngũ vương tử dẫn mọi người đi ra thấy thanh niên có điều khác lạ nhưng không hỏi :

- Phải chăng huynh đài ở họ Thiết?

Ngũ vương tử lắc đầu đáp :

- Tại hạ họ Dịch đứng hàng thứ năm. Các hạ kiếm ông bạn tại hạ có điều chi dạy bảo? Quý tính là gì?

Thanh niên “ủa” một tiếng đáp :

- Tại hạ là Thôi Điện Anh, văn ngưỡng mộ thanh danh của Thiết đại hiệp nên đến bái phỏng.

Ngũ vương tử nghe gã tự xưng danh biết là Thiết Diện Kỳ Hiệp Thôi Điện Anh, Chương môn phái Cao Nguyên, liền chấp tay nói :

- Té ra là Thôi chương môn. Tại hạ được gặp thật hân hạnh. Đáng tiếc tệ hữu vừa mới đi khỏi.

Thôi Điện Anh nóng nảy nói :

- Thật không may rồi! Tại hạ có việc gấp cần thỉnh giáo Thiết đại hiệp. Rủi thay đến chậm một bước.

Ngũ vương tử hỏi :

- Thôi huynh có việc gì gấp rút, nói với tại hạ được chăng?

Thôi Điện Anh đáp ngay :

- Được. Tệ phái ở Ban Công Hồ sáng nay phân nửa anh em bị trúng độc hôn mê bất tỉnh. Tại hạ nghe nói người võ lâm ở đây cũng xảy chuyện này rồi được Thiết đại hiệp cứu sống.

Ngũ vương tử vội nói :

- Đó là hành vi của Cổ Mộ môn. Thôi huynh đến ngay Duy Nhĩ Mộc hồ kiếm Hoành Duyên đại sư. Ở nơi lão còn dư thuốc giải.

Thôi Điện Anh ngơ lờ tạ ơn, chấp tay cáo từ rồi lật đật đi ngay Cao Dương nhìn bóng sau lưng gã bất giác thờ dài nói :

- Bọn Cổ Mộ môn thật là hiểm độc, chúng hạ thủ cả hai mặt.

Ngũ vương tử hỏi :

- Hồ Ban Công ở đâu?

Cao Dương đáp :

- Hồ Ban Công liên tiếp với hồ Duy Nhĩ Mộc bằng thủy lộ. Khu giữa nhỏ hẹp như con sông. Hai hồ cách nhau không đầy mười dặm.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bọn ta sao không hỏi họ trúng độc gì?

Cao Dương đáp :

- Bắt tất phải hỏi cái đó, nhất định hai bên trùng độc như nhau vì gần hồ Ban Công cũng chẳng có thị trấn nào. Chắc phải Cao Nguyên đem lương khô đi ăn hết rồi, phải bắt cá dưới hồ làm bữa.

Ngũ vương tử nói :

- Bây giờ chúng ta phải đi ngay. May bọn mình chỉ lên núi đá, không thì chậm mất rồi.

Quận chúa cười hỏi :

- Dường như Thiết huyneh đệ có ý để chúng ta không phải đánh nhau nên mới bảo lên núi tụ thủ bằng quan phải không?

Ngũ vương tử cười đáp :

- Ta đã hiểu rõ chỗ dụng ý của y. Đó là y không muốn để chúng ta bộc lộ thân phận. Y vẫn coi ta là vương tử như trước.

Văn Đế Đế nói :

- A Kỳ ca một lòng tôn trọng Ngũ gia, khi nào y chịu để Ngũ gia trà trộn với bọn võ lâm.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Thật ra cái đó chẳng quan hệ gì, ta chưa từng trải qua những cuộc chiến đấu lớn, lần này thực sự nghĩ cũng e ngại.

Bốn người đề tụ công lực chạy nhanh. Chưa đầy một khắc đã ngó thấy Thạch sơn. Bỗng nghe Cao Dương hỏi hã la gọi :

- Hãy nhìn hai bên bờ hồ. Quả là đao kiếm như rừng.

Ngũ vương tử ngó thấy cười nói :

- Dường như chưa bắt đầu. Chúng ta mau trèo lên Thạch sơn.

Vừa tới chân núi, bỗng thấy Hoành Duyên trưởng lão ra nghênh tiếp nói :

- Các vị thí chủ tới rồi, chắc Thiết đại hiệp xuống hồ từ trước.

Ngũ vương tử hỏi :

- Trưởng lão có thấy bọn yêu nhân chạy lên không?

Hoành Duyên lắc đầu đáp :

- Chưa có động tĩnh chi hết. Lúc Thiết đại hiệp xuống hồ đã dặn lão tăng khi thấy các vị thí chủ thì xin Văn nữ thí chủ và Cao thí chủ lên tuần thụ trên không gian ở mặt hồ. Còn Dịch thí chủ và nữ thí chủ đây canh giữ trên đỉnh núi.

Ngũ vương tử vội giục Cao Dương :

- Lão Cao! Mau cùng Văn cô nương bay lên không, có khi A Kỳ muốn đề phòng bọn yêu nhân có thuật ngự khí trốn chạy.

Văn Đế Đế vâng lời bỏ áo choàng giao cho Quận chúa nói :

- Bay lên không mặc áo choàng không tiện.

Cao Dương cũng giao áo choàng cho Ngũ vương tử rồi hai người chấn động cánh tay vọt lên.

Hoành Duyên thấy vậy bất giác thờ dài nói :

- Đây thật là một kỳ tích trong võ lâm.

Hai người bay lên không rồi một người lượn đi lượn lại giữa hồ.

Những nhân vật võ lâm hai bên bờ có đến mấy ngàn ngó thấy đều bật tiếng la hoảng, ai cũng kinh dị.

Ngũ vương tử nhìn Hoành Duyên chấp tay nói :

- Xin đại sư đi điều động cuộc bao vây. Còn tại hạ lên núi đây.

Hoành Duyên đáp :

- Dịch thí chủ! Hai bên bờ đã có các Chương môn đứng chỉ huy, Thiết đại hiệp chỉ định lão tăng đi theo thí chủ.

Ngũ vương tử chấp tay nói :

- Vậy xin mời đại sư!

Vừa lên tới đỉnh núi, bỗng thấy Văn Đế Đế bay về, ở trên không lớn tiếng hô :

- Ngũ gia! Giữa hồ nổi lên mười mấy cái xác chết.

Ngũ vương tử nhìn Hoành Duyên cười nói :

- Nhất định vợ chồng Thiết đại hiệp đã đánh phá bọn cản trở rồi.

Hoành Duyên thở dài đáp :

- Đáy hồ quả có đường hầm. Thiết đại hiệp đoán việc như thần.

Ngũ vương tử vội ngựa mặt lên không nói :

- Văn cô nương. Cô mau đi báo tin cho hai bên bờ chú ý đường hầm đã thông rồi. Ai nấy phải coi chừng bọn yêu nhân trốn ra.

Văn Đế Đế vừa vọt lên cao, Cao Dương lại bay về la :

- Phía trên về mặt tây nam có một toán đông người đi tới.

Ngũ vương tử bỗng hỏi Hoành Duyên :

- Đại sư! Phái Cao Nguyên có hỏi đại sư lấy Hải Nữ đậu không?

Hoành Duyên gật đầu đáp :

- Lấy đi rồi. Bọn người mặt tây nam chắc là phái Cao Nguyên đi tới.

Ngũ vương tử vội bảo Cao Dương :

- Lão Cao! Mau qua đó coi. Nếu đúng là phái Cao Nguyên thì nói rõ tình hình cho họ biết. Bằng không phải thì lập tức phi báo cho các phái biết.

Cao Dương đáp :

- Coi tình thế không phải giống người Cổ Mộ môn. Bọn đi trước dường như có Thôi Điện Anh ở trong.

Dứt lời hần bay đi ngay. Nhưng giữa lúc ấy hai bên bờ hồ cũng nổi lên tiếng quát tháo om sòm.

Hoành Duyên nghe rõ vội nói :

- Bọn yêu nhân bắt đầu chạy trốn. Thiết đại hiệp và Hải cô nương nhất định đã đánh vào trung tâm Vô Quy Cổ Tunnel.

Bên bờ hồ khai diễn cuộc đả đấu. Hiển nhiên bọn yêu nhân trốn ra rất nhiều, Ngũ vương tử cười nói :

- Phen này bọn Cổ Mộ môn tất phải chùn nhụt.

Hoành Duyên bỗng nghe bên bờ hồ có hai chỗ nổi tiếng rú thê thảm.

Lão la hoảng :

- Nguy rồi! Chỗ đó gặp phải mấy tên yêu nhân võ công cao cường.

Ngũ vương tử cũng nhận ra tình hình bất diện liền hỏi :

- Đó là hai vị lão nhân. Không hiểu thuộc phạm vi phái nào canh giữ?

Hoành Duyên đáp :

- Chỗ đó thuộc phái Hoa Sơn. Coi chừng số người bị thương không phải ít.

Quận chúa hỏi :

- Tiểu muội qua đó viện trợ được không?

Ngũ vương tử xua tay đáp :

- Yêu nhân đánh xuống chân núi, có thể nơi đây cũng xảy chuyện.

Chúng ta không thể bỏ đi được. Phái Hoa Sơn hơn năm chục người mà không cản nổi hai lão quái vật. Lúc này rượt theo cũng không kịp rồi.

Hoàn Duyên trưởng lão trong lòng kinh hãi liền cảm phương tiện sạ quay lại bảo Ngũ vương tử :

- Dịch thí chủ! Để lão tăng đi cản trở không thì họ trốn thoát.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Hai bên hồ chúng không dám đi rồi, chẳng có đường nào chạy thoát, chỉ còn lối lên Thạch sơn. Đại sư cứ yên tâm. Chúng chỉ tới chân núi chứ không lên được.

Hoàn Duyên chưa hiểu bản lãnh Ngũ vương tử ra sao, đồng thời chưa nắm vững mình có cản nổi hai bên cường địch không, lòng lão nóng như lửa đốt.

Giữa lúc ấy bờ hồ mé nam lại xảy biến hóa, dường như mấy chỗ vòng vây bị yêu nhân phá vỡ. May mà nhân mã phái Cao Nguyên ồ ạt kéo đến như nước triều dâng vút kín lại ngay.

Quận chúa đột nhiên la hoảng :

- Hai người đó đã tới chân núi rồi.

Ngũ vương tử lập tức quay lại bảo Hoàn Duyên trưởng lão :

- Xin đại sư giám thị ở đây. Tại hạ rượt theo ngăn chặn bọn chúng.

Hoàn Duyên dặn :

- Thí chủ coi chừng bọn yêu nhân có tà phép.

Ngũ vương tử gật đầu đáp :

- Đa tạ đại sư nhắc nhở.

Y nhìn Quận chúa vẫy tay nói :

- Minh Châu! Bọn ta đi đón chúng.

Hai người vừa cất bước, bỗng thấy Cao Dương và Văn Đế Đế sà xuống như chim ưng vỗ thỏ.

Lão Yêu ngó thấy trong lòng hoảng hốt. Chúng phát giác sức mạnh trên cao đè xuống nặng như núi nên không dám động thủ. Có khi vì chúng đã đấu một nhòai, chúng xoay mình chạy như điên về phía bờ hồ.

Ngũ vương tử cười rộ la :

- Bọn chúng như chim phải tên rồi.

Hai lão yêu luống cuống một chút liền bị phái Hoa Sơn đuổi kịp bao vây. Cao Dương và Văn Đế Đế vẫn chưa ngừng tay, phối hợp với phái Hoa Sơn đánh hai lão yêu chạy loạn lên.

Quận chúa thu kiếm về cười nói :

- Coi tình hình này thì bọn chúng không trốn thoát được Hoàn Duyên trưởng lão thờ dài nói :

- Võ công cao đến đâu mà trong lòng hoang mang là phải thất bại.

Hai lão này hoảng hốt lắm rồi. Kể võ công thì cũng dư sức trốn thoát.

Ngũ vương tử nói :

- Hay lắm! Phái Cao Nguyên đã chia một bộ phận đưa về mặt này rồi. Nhân số của họ rất đông. Ngay trước mắt chúng ta ít ra họ có đến hàng ngàn.

Quận chúa đáp :

- Bọn yêu nhân ở trong hồ trốn ra cũng không phải ít. Hiện giờ đã thấy hơn hai chục chỗ bị ngăn chặn, nhiều nhất là ở mé nam, có đến hơn hai trăm người.

Hoành duyên trưởng lão hỏi :

- Yêu nhân ở Vô Quy Cổ Tunnel sao lại nhiều đến thế? Bọn chúng nhét vào đâu cho hết?

Ngũ vương tử đáp :

- Trong Cổ mộ chắc rộng rãi bát ngát, không thì sao A Kỳ để chúng chạy ra nhiều đến thế. Coi tình hình này có lẽ y và Hải cô nương chưa giao thủ.

Hoành Duyên nói :

- Như vậy càng tỏ ra đường hầm dưới hồ không phải chỉ có một lối.

Ngũ vương tử nói :

- Tại hạ rất lo về trời sập tối, làm ảnh hưởng đến cuộc bao vây.

Hoành Duyên đáp :

- Mong rằng đừng có yêu nhân tiếp tục kéo đến nữa. Cứ tình hình trước mắt dường như một số đông đã trốn ra ngoài.

Đột nhiên Cao Dương bay lại la lớn :

- Ngũ gia! Nguy to! Mau quanh tới phía sau núi. Tại đó cũng có bí đạo. Năm tên yêu nhân trốn ra rồi.

Ngũ vương tử nhìn Hoành Duyên trưởng lão nói :

- Đại sư! Chúng ta phải đi mau! Đây nhất định là những nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn.

Cao Dương bay lượn một vòng quay về lại la lớn :

- Hồng bát! Về mặt thị trấn Khách Cách Long xuất hiện một toán người. E rằng Cổ Mộ U Linh đã phái những yêu nhân tối cao đến tăng viện. Úi chà! Trong đó có hai người lớn.

Ngũ vương tử vội đáp :

- Lão Cao! Bay lại đó coi có phải là người bọn ta không? Lão Cao chỉ hô Cao đại hiệp là được rồi. Y là sư huynh của Thiết đại hiệp.

Cao Dương nghe nói sư huynh của Thiết đại hiệp cũng họ Cao, bất giác trong lòng cao hứng cười ha hả nói :

- E rằng không đúng. Bọn này có hai trai hai gái.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Thế thì đúng rồi. Lão Cao mau đi bảo họ vít đường bí đạo ở sau núi lại.

Cao Dương đi rồi, Hoành Duyên hỏi :

- Dịch thí chủ! Thiết đại hiệp còn có sư huynh ư?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Người dơi chết, Kỳ Sĩ hoảng hồn

Ngũ vương tử cười đáp :

- Đại sư đừng tiết lộ phong thanh. Nghe nói sư huynh của Thiết đại hiệp là Cổ kim đệ nhất kiếm thủ. May quá! Y mà tới đây thì tòa cổ mộ này không còn con cá nào lọt lưới.

Trời tối rồi. Trên bờ hồ chỉ nghe tiếng la ó và bóng kiếm lơ mờ, khó lòng phân biệt ai là bạn ai là thù. Phía sau núi bỗng nổi lên những tiếng ầm ầm.

Ngũ vương tử nhìn Hoành Duyên trưởng lão nói :

- Ngăn chặn được rồi. Đây là tiếng chuông kinh vọng lại.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng nói :

- Ngũ gia! May quá! Lại gặp ở đây.

Ngũ vương tử liền nhìn Hoành Duyên trưởng lão nói :

- Cao đại hiệp tới rồi.

Quả nhiên Cao Thức rào bước lên núi. Ngũ vương tử cười ha hả hỏi :

- Cao huynh! Sao Cao huynh rảnh mà tới đây được?

Y quay lại giới thiệu với Hoành Duyên :

- Đại sư! Đây là Cao Thức đại hiệp.

Hoành Duyên trưởng lão chấp tay nói :

- Đã được nghe thanh danh của Cao thí chủ từ lâu. Bản tăng xin ra mắt.

Cao thức “ủa” lên một tiếng đáp :

- Đại sư đúng là Hoành Duyên trưởng lão nổi tiếng đạo cao đức trọng.

Văn bối có điều thất lễ.

Ngũ vương tử cười hỏi :

- Tình hình mặt sau núi ra sao?

Cao Thức đáp :

- Bấy tên Bạch Quan phó lệnh chủ ở Cổ Mộ môn đã bị Thiết Nhị Lang và Bạch Đại Muội ngăn chặn rồi. Bạch Từ đứng bên giám thị. Chắc chúng không trốn thoát được. Nhưng “người dơi” bay trên không là ai mà hô hoán tại hạ?

Ngũ vương tử cười khảnh khách nói :

- Y là tay tân trợ thủ cho lệnh sư đệ, mang ngoại hiệu Biển Bức Nhân, tên chính là Cao Dương. Y đã tới năm chục tuổi rồi. Cao đại hiệp kêu y bằng lão đại ca.

Bỗng nghe trên không có tiếng cười khanh khách nói :

- Kêu bằng lão Cao là đủ. Tại hạ kêu y bằng đại ca. Đồng thời đủ cả Đại Thiết, Tiểu Thiết, Đại Thợ, Tiểu Thợ có vẻ gọn hơn.

Lúc này phía sau núi những tiếng rú thê thảm vang lên. Chẳng bao lâu đã thấy Bạch Từ dẫn hai tên cự đồng mồ hôi nhễ nhại tới nơi.

Ngũ vương tử tiến lên cười hỏi :

- Thu thập xong cả rồi ư?

Thiết Nhị Lang lớn tiếng :

- Ngũ gia! Vừa rồi đánh nhau ghê quá!

Ngũ vương tử lại giới thiệu Hoành Duyên trưởng lão và Cao Dương.

Quần hùng quay về phía mặt bờ hồ thì tiếng kêu vẫn long trời lở đất. Hiển nhiên bọn yêu nhân còn tiếp tục tiến ra như cũ chớ chưa giảm bớt chút nào.

Ngũ vương tử liền hỏi Bạch Từ :

- Mặt sau núi có cửa đường hầm không?

Bạch Từ đáp :

- Đó là một tảng đá lớn bị đẩy ra làm cửa động, có thể là cơ quan đường hầm, nhưng không thấy yêu nhân ra nữa.

Ngũ vương tử vội nói :

- Thiết Kỳ Sĩ còn ở trong Cổ Mộ, chắc vì bọn dư yêu chưa diệt hết. Đại Muội cùng Nhị Lang trở ra cửa động canh giữ.

Hai tên Cự đồng vâng lời chạy đi, nhưng chưa tới nơi thì Thiết Kỳ Sĩ và Kỳ Dao xuất hiện. Nhị đồng vừa ngó thấy đã reo lên hỏi :

- Hết rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi lại :

- Các người tới đây hỏi nào? Có thấy bảy người đứng tuổi ra ngả này không?

Bạch Đại Muội cười đáp :

- Ở trong khe kia có phải không? Chúng hết ăn cơm rồi.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Trên bờ hồ thì sao?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Đang đánh nhau thực mạng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các người mau ra bờ hồ động thủ. Trong Cổ Mộ không còn gì nữa.

Hai Cự đồng lại lên núi đưa tin cho bọn Ngũ vương tử rồi toàn thể phát động. Chỉ để một mình Hoành Duyên trưởng lão ở lại.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy Hoành Duyên ở trên núi, trong lòng nhẹ nhõm vô cùng.

Nhà sư cười hỏi :

- Thiết đại hiệp! Trong Cổ Mộ rộng lắm phải không?

Kỳ Dao đỡ lời :

- Cũng như một góc thành Bắc Kinh. Thông đạo cùng bí thất không biết bao nhiêu mà kể.

Lão hòa thượng thờ dài nói :

- Thảo nào chứa được nhiều yêu nhân đến thế!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng trốn ra bên ngoài nhiều hay ít?

Hoành Duyên đáp :

- Chừng hơn ba trăm tên.

Kỳ Dao cười nói :

- Đó mới là một phần ba. Số người chết và tự sát ở bên trong lên tới năm trăm, bị giết ít ra là hơn hai trăm. Hiện giờ không còn một tên nào nữa.

Hoành Duyên cả kinh hỏi :

- Nhiều đến thế ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bên trong còn một ao cá, mỗi con nặng tới ba bốn cân, tất cả hơn ba ngàn con. tại hạ đoán không ra bọn Cổ Mộ có tác dụng gì? Bây giờ đã phá hủy hết rồi.

Kỳ Dao trở về phải bờ hồ hỏi :

- Cuộc đả đầu sắp chấm dứt. Xin đại sư xuống núi thông tri cho Cao đại hiệp, bảo y dẫn người bọn ta đến hội diện ở phía trước.

Hoành Duyên hỏi :

- Phải chăng Thiết đại hiệp chuyển này đi Nam Hải?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Đúng thế. Dường như đại sư đã nghe được tin tức gì thì phải?

Hoành Duyên đáp :

- Nghe nói miền Nam Hải có một dãy núi ngầm kêu bằng Châu Liên Tiều, coi như một chuỗi hạt châu. Hòn lớn nhất không tới một dặm vuông.

Hòn nhỏ nhất chỉ rộng mười mấy trượng. Vì dãy núi ngầm quái dị này lọt vào giữa khu Vong Hồn Hoàn Oa, những thuyền hàng hải và dân chài lưới kêu khu vực này bằng “Tử Hải” và quần đảo gọi là “Địa Ngục quần.” Gần đây người ta đồn đại Địa Ngục quần là khi vực khủng khiếp ở dưới biển. Họ còn đồn những thuyền bè đến gần khu vực này chừng trăm dặm đã bị chìm đắm. Những người trong thuyền không một ai sống sót. Bản tăng đoán là đại hiệp vì vụ này mà tới Nam Hải.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Những lời của đại sư quả có liên quan đến mục đích của vấn bối.

Dứt lời chàng chấp tay cáo biệt, lập tức đi về phía nam.

Lúc trời sáng, Thiết Kỳ Sĩ tới một thị trấn kêu bằng Ba Nhĩ Côn.

Chàng định chờ sư huynh cùng bọn Ngũ vương tử tới nơi rồi lại lên đường.

Kỳ Dao vào một quán ăn nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lúc đó không đi với mọi người, bây giờ mới chờ lại là tại làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chương môn các phái Trung Nguyên ở cả bờ hồ. Ta muốn tránh những lời chào hỏi phiền phức, làm chậm tiến trình của mình.

Kỳ Dao cười nói :

- Sĩ ca ra đi phải quan tâm đến bọn Cổ Mộ U Linh chỉ sợ chúng kéo đến bắt hết thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta nghĩ không ra tại sao chương môn các phái toàn bộ đến địa giới Cao nguyên. Tính ra thì họ động thân trước đây một tháng. Cái đó chứng tỏ không phải vì họ được tin tức về Vô Quy Cổ Tunnel mà kéo đến. Đây chỉ là một chuyện ngẫu nhiên mà gặp.

Kỳ Dao cười đáp :

- Tin tức của các phái nhanh hơn bọn ta. Mười phần có đến tám họ vì Cổ Long đàn và Ân Hình châu mà tới. Có điều tin tức của họ tuy mau hơn nhưng không xác thực bằng mình.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bây giờ những người lấy được bảo vật đều ở Nam Hải thì ra bọn họ uống công một phen hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Chẳng bao lâu nữa Sĩ ca sẽ được tin tức về những nhân vật kéo đến Nam Hải.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu cười nói :

- Nếu vậy chúng ta thành bọn tiên phong của họ.

Kỳ Dao nói :

- Hai bảo vật này làm rung động cả tòa võ lâm. Không chừng đã có mấy toán đi trước chúng ta rồi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Phải chăng Kỳ muội muốn nói bọn Cổ Mộ môn và Quân Thiên bang?

Kỳ Dao đáp :

- Lại còn Thần, Tiên, Quỷ, Quái - Tứ kỳ bang, cùng Lôi Hỏa Thần, Cự Phong Thần, Thổ Hành Thần, Kim Giáp Thần...

Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Nếu vậy chúng ta lạc hậu mất rồi.

Kỳ Dao đáp :

- Đến trước chưa chắc đã phải là hay.

Đang ăn cơm, Thiết Kỳ Sĩ bỗng nghe bên ngoài có toán người mới đến. Chàng đứng dậy nhìn Kỳ Dao nói :

- Sư ca và Ngũ gia đã dẫn mọi người tới rồi.

Chàng chưa dứt lời, Cao Thúc và Ngũ vương tử đi đầu tiên vào, còn bao nhiêu người theo sau.

Thiết Kỳ Sĩ thấy vẻ mặt hai người rất trầm trọng chưa kịp mời ngồi đã hỏi ngay :

- Sư ca! Lại xảy chuyện gì rồi?

Cao Thúc và Ngũ vương tử vẫn đứng chứ không ngồi, thờ dài đáp :

- Cao Dương chết mất rồi.

Tin tức động trời này khiến cho Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên la :

- Làm sao?

Ngũ vương tử thờ dài đáp :

- Hai vị đừng ăn nữa, mau mau rượt theo qua phía Đông nam. Văn Đế Đế chưa trở về.

Kỳ Dao la hoảng :

- Văn muội làm sao?

Ngũ vương tử đáp :

- Ban đầu Văn cô nương cùng Cao Dương bay trên không để điều tra hành động của các vị, nhưng họ gặp ba con chim rất lớn. Trên lưng chim đều có người ngồi. Bọn ta không viện trợ được, chỉ nhìn thấy Cao Dương và Văn muội ở trên không cùng người động thủ trong lòng nóng như lửa đốt...

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cao Dương và Văn nhi sao không hạ xuống ngay?

Cao Thúc đáp :

- Văn muội có thể xuống được vì y chỉ phải chống đối với một người cười hặc. Con hặc đó chẳng thể cản trở y được. Nhưng Cao đại ca bị chim Ứng và chim Thù giáp công. Cử động của y mất hết linh hoạt, hiển nhiên không phải là đối thủ của hai người kia. Lúc đó tình thế đã rõ Cao đại ca không còn cơ hội thoát được, nên Văn muội chẳng thể yên tâm bỏ mặc lão Cao để thoát lấy mình.

Kỳ Dao hỏi :

- Thi thể lão Cao đâu rồi?

Ngũ vương tử đáp :

- Không thấy rớt xuống, dường như bị chim Ưng cắp đem đi

Thiết Kỳ Sĩ hẳn học hỏi :

- Những nhân vật trường bối thành danh mà hai người đánh một.

Tại hạ kiếm thấy chúng phải làm cho chết thê thảm hơn. Ngũ gia! Văn muội đuổi theo hay sao?

Ngũ vương tử đáp :

- Y thấy Cao Dương bị bắt, người muốn phát điên, liều mạng xông vào tấn công bên địch ở trên không. Nhưng người cười hặc vừa đánh vừa rượt theo chim Ưng chim Thiu bay về phía Đông nam.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thức vội nói :

- Xin sư ca dẫn Ngũ gia cùng mọi người đi Nam Hải trước. Tiểu đệ cùng Kỳ nhi lập tức rượt theo.

Cao Thức đáp :

- Chắc đôi phương không bay trên cao mãi đâu. Các vị phải lưu tâm dòm xuống đất.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu vội cùng Kỳ Dao dời khỏi điểm. Hai người chạy ra ngoài thị trấn rồi vọt lên không bay đi.

Thiết Kỳ Sĩ và Kỳ Dao vừa nóng nảy vừa tức giận bay rất gấp. Phút chốc đã vượt hàng trăm dặm.

Thiết Kỳ Sĩ ở trên không trở về phía hữu trước mặt hỏi :

- Kỳ nhi! Cái hồ lớn kia là địa phương nào?

Kỳ Dao đáp :

- Cái đó người Tạng kêu bằng Mã Na Tát la Ốc Trì. Hiện giờ chúng ta đang bay trên núi Cương Đề Tư.

Kỳ Dao đã văng vẳng nghe phía dưới có tiếng la ó, liền hạ xuống thấp hỏi :

- Tiếng đánh nhau ở đâu vọng tới?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Kỳ muội hãy coi trong hang sâu mé tả. Có phải hai người đánh một? Ngoài ra còn một người đứng bên giám thị.

Kỳ Dao hỏi :

- Không thấy người đàn bà nào thì liên quan gì đến bọn ta?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đé Đé không hiểu lạc lõng nơi đâu. Mình ở trên không, chẳng thấy gì. Chúng ta đành từ từ tìm ra manh mối.

Hai người liền hạ xuống đỉnh núi vì sợ đôi phương phát giác, sau mới len lén tiến lại bờ hang.

Vừa tới sườn núi, Thiết Kỳ Sĩ đã thấy rõ diện mục hai bên đang đả đấu ở trong hang. Chàng vội nhìn Kỳ Dao nói :

- Vô tình chúng ta lại gặp hai người khác nghị là cừu nhân.

Kỳ Dao vội hỏi :

- Ai vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong hai người bàng quan thì người đứng mé tả là kẻ thù đã hạ sát toàn gia Văn Đế Đế. Hắn cũng là kẻ mạo xưng phụ thân Văn muội tức Văn Bách Vạn viên ngoại. Thực ra hắn là Điều Thế Kiệt. Còn một người là đạo nhân. Yêu đạo là Thiên Ngô Chân Nhân. Hắn đã gây sóng gió ở Thang Sơn sát hại rất nhiều du khách.

Kỳ Dao hỏi :

- Có nhận ra lão già bị giáp công là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Ta không quen. Kỳ muội có biết chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội gặp rồi mà lão cũng biết tiểu muội. Lão là Kim Sơn tiên sinh, một trong Tây Vực tam kỳ. Không hiểu vì sao xảy cuộc đả đấu này?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Kỳ muội giám thị cuộc đả đấu. Kim Sơn tiên sinh tuy không thất bại, nhưng phải phòng ngừa Thiên Ngô Chân Nhân chạy trốn. Ta đi đón Điều Thế Kiệt.

Kỳ Dao hỏi :

- Còn hai người trung niên kia thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng cùng phe với Điều Thế Kiệt và Thiên Ngô yêu đạo. Mười phần có đến tám không phải thiện nhân, chẳng thể buông tha chúng được, nhưng cũng đừng giết chúng. Để ta hỏi khẩu cung Điều Thế Kiệt xong rồi sẽ liệu.

Dứt lời, chàng tung mình xuống hang núi nhanh như điện chớp.

Chàng chạy đến phía sau Điều Thế Kiệt còn cách chừng năm trượng, liền lớn tiếng hô :

- Điều Thế Kiệt! Lão có nhận ra cổ nhân chăng?

Chàng vừa hô hoán, bỗng hai người tù thủ bàng quang khiếp sợ giật nẩy mình lên.

Điều Thế Kiệt vừa ngó thấy liền lộ vẻ cổ quái, nhưng hấn làm bộ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hắn “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Té ra là lão đệ đấy ư?

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Bây giờ các hạ thừa nhận mình họ Điều rồi chứ?

Điều Thế Kiệt nghe chàng nói vậy không khỏi sững sốt nhưng hấn ráng giữ vẻ mặt thản nhiên, nổi lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng hỏi lại :

- Lão đệ do thám biết được họ tên thật của lão hủ từ hồi nào vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Cái đó là do con gái của lão nói cho tại hạ hay.

Điều Thế Kiệt lại “ùa” một tiếng hỏi :

- Cả sự phụ của Đế Đế, lão hủ cũng chưa hiểu lai lịch ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các hạ có muốn biết không?

Điều Thế Kiệt chấp tay đáp :

- Lão đệ mà hiểu thì cứ cho lão hủ hay.

Thiết Kỳ Sĩ hăng dặng nói :

- Các hạ không nên biết là hơn. Tại hạ e rằng các hạ nghe rồi toàn thân sẽ run bần bật.

Điều Thế Kiệt biết rõ chàng thiếu niên trước mặt đến đây với thái độ chẳng từ tế gì, nhưng hấn là người giáo quyết phi thường, vẫn trầm tĩnh để ứng phó, hấn cười ha hả đáp :

- Chàng thanh niên kia! Hồi trước lão hủ đối xử với chàng tệ bạc gì mà sao chàng lại giỡn hoài với lão hủ?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Trước kia các hạ đã nói không hiểu võ công, bây giờ tay cầm một thanh Thuộc Lũ cổ kiếm coi trọng như tính mạng, lại đem hai tên đồng đạo làm đại viện để giám thị. Trước kia các hạ họ Văn, nay thành họ Điều.

Thật là thần bí khôn lường! Khi nào tại hạ dám đùa giỡn với bậc trưởng giả thần bí như các hạ?

Điều Thế Kiệt trầm giọng hỏi :

- Lão đệ! Lúc này lão đệ xuất hiện tất vì sự hiểu lầm gì chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Các hạ nghe tại hạ nói rõ nguyên nhân sẽ biết có hiểu lầm hay không. Mẫu thân của Văn Đế Đế là em gái của sư phụ nàng. Điểm này các hạ hiểu rõ rồi chứ?

Điều Thế Kiệt chấn động tâm thần vội hỏi :

- Sư phụ của Đế Đế là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nói là sư phụ thì không phải, lão nhân gia chính là di mẫu của y mới đúng. Các hạ có ngờ đâu lão nhân gia chính là Hải mẫu.

Điều Thế Kiệt nghe nói, không tự chủ được nữa, bất giác lùi mấy bước. Quả nhiên toàn thân hấn run bần bật.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Tại hạ còn muốn hỏi các hạ một việc nữa: Vụ xảy ra ở Phụng Hoàng đài năm trước, chắc các hạ cũng tham dự một phần?

Điều Thế Kiệt găm lên hỏi lại :

- Ngươi hỏi cái đó làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Lão nói ra thì ta tha cho. Ta cũng muốn lưu cái mạng già của lão lại cho Văn Đế Đế hạ thủ để báo cừu tuyết hận. Bằng lão không chịu thú thực thì chẳng thể sống qua ngày nay được.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Trên mặt hồ Kỳ Lư xuất hiện

Điều Thế Kiệt dĩ nhiên đã hiểu sự việc phát sinh ngày trước, nhưng hấn vẫn chưa rõ lai lịch Thiết Kỳ Sĩ, nên hấn vẫn găm lên :

- Thăng lôi kia! Ngươi là hạng người nào mà can thiệp vào việc của lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Công việc của Văn Đế Đế cũng như công việc của tại hạ, dù tại hạ không can thiệp thì cũng có người khác can thiệp. Lão hãy ngó vị cô nương bên kia, nàng là biểu thư của Văn Đế Đế mà cũng là con gái độc nhất của Hải Thần. Bữa nay, lão hòng thoát thân chỉ là chuyện mơ mộng. Nhưng tại hạ còn muốn hỏi lão có tham gia vào cuộc đả đấu ở Phụng Hoàng đài không?

Một lão già khác xông ra nói :

- Điều huynh! Hãy thu thập thăng lôi này đi!

Điều Thế Kiệt từ lúc nghe Thiết Kỳ Sĩ nói con gái của Hải Thần cũng hiện diện tại trường, hấn nản lòng, không còn chí phấn đấu với chàng nữa.

Hắn quay lại nhìn lão già kia hô :

- Du hộ pháp! Mau kêu hai vị hộ pháp Mạc, Tề hãy dừng tay. Các vị về cầm lại đi thôi. Tại hạ còn món nợ cũ phải thanh toán.

Lão già kia cười lật hỏi :

- Điều hộ pháp! Món nợ của Điều hộ pháp không phải là món nợ của bọn tại hạ hay sao?

Điều Thế Kiệt nóng nảy đáp :

- Các vị cứ đi cầm báo cùng Đế chúa, đồng thời nói là tình hình phe chữ “Liên” đã xuất hiện.

Lão kia nghe nói tới phe chữ “Liên” xuất hiện liền lộ vẻ nghiêm nghị ngó qua bên kia lớn tiếng hô :

- Mạc huynh cùng Tề huynh hãy dừng tay! Tạm để Kim Sơn tiên sinh sống thêm mấy bữa.

Thiên Ngô chân nhân cùng lão già liên thủ đồng thời lùi lại, khiến cho Kim Sơn tiên sinh đứng ngẩn mặt ra. Tiên sinh không hiểu vì lẽ gì địch nhân ngưng cuộc chiến đấu.

Điều Thế Kiệt lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn hỏi sự tình ở Phụng Hoàng đài thì hãy chờ lát nữa sẽ có người đến cho ngươi hay.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Điều Thế Kiệt! Tại hạ chỉ muốn hỏi ở nơi lão.

Một lão già quát hỏi :

- Không bảo ngươi thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười lật đáp :

- Nếu vậy không một người nào trong các vị hòng thoát chết.

Điều Thế Kiệt cất tiếng âm trầm nói :

- Về sự tình ở Phụng Hoàng đài chỗ có một người biết rõ. Nhân vật này hiểu cả nhân số tham gia vào vụ đó. Trừ trường hợp ngươi thiếu gan dạ để gặp y chẳng nói làm chi, không thì cứ chờ đây, y nhất định sẽ tới.

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng hỏi :

- Người đó là ai?

Điều Thế Kiệt đáp :

- Y ở trấn Ba Nhĩ Khách, cách đây không xa mấy.

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Cả bốn vị đều là những người dính líu vào vụ Phụng Hoàng đài phải không?

Điều Thế Kiệt cười khanh khách đáp :

- Ngươi làm như bức bách lão phu phải cung xưng, đừng hòng lão phu mắc bẫy.

Thiết Kỳ Sĩ cười lật đáp :

- Vậy lão bảo ai đi mời người kia?

Điều Thế Kiệt ngó một tên đồng đảng bảo :

- Dư huynh! Dư huynh hãy ra đi một chuyến, xem chừng thằng lỏi này không chờ được nữa rồi.

Lão kia đáp :

- Điều huynh đi thôi. Thằng lỏi kia có chi đáng kể?

Lão này chưa hiểu về quá khứ của Thiết Kỳ Sĩ nên còn ra vẻ cứng cỏi, nhưng Điều Thế Kiệt trong lòng đã sẵn thành kiến, hẳn chỉ mong có cơ hội chuồn đi, liền đáp :

- Vậy xin sư huynh ở lại đây giám thị gã, tại hạ đi mời Minh chủ tới.

Hắn không ngờ vừa cất bước, Kim Sơn tiên sinh lại lớn tiếng hô :

- Ông bạn thanh niên kia! Để Điều Thế Kiệt đi là lão không trở lại nữa.

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn thẳng vào mặt Điều Thế Kiệt hét lớn :

- Đứng lại.

Điều Thế Kiệt quay lại nhìn Kim Sơn tiên sinh cười lạt hỏi :

- Các hạ định giờ trò gì?

Kim Sơn tiên sinh cười rộ đáp :

- Lão họ Điều chẳng những chỉ muốn lừa gạt chàng thiếu niên này, đồng thời lão làm cho cả bạn hữu cũng phải điên đầu. Điều Thế Kiệt! Lão định đi mời Quân Thiên đế chúa thật ư? Ha ha! Chẳng qua là lão muốn tìm kế thoát thân. Quân Thiên đế chúa đi Nam Hải rồi. Cái đó chỉ mình lão biết, cả ba tên đồng đảng cũng không hay.

Điều Thế Kiệt tức giận hỏi :

- Sáng nay Đế chúa còn ở Ba Nhĩ Khách. Ai bảo những đồng bạn của ta không rõ?

Kim Sơn tiên sinh cười hô hố đáp :

- Chính lão phu đã nghe Quân Thiên đế chúa dặn bảo các hạ kêu đồng bọn bốn người trước hết đến thuyết phục lão phu gia nhập Quân Thiên bang rồi tới Tinh Tú lão nhân, sau cùng là Thiên Hà thượng nhân.

Nhưng ba người bọn ta không chịu nên xảy cuộc đấu vừa rồi.

Lão già họ Dư nghe nói trầm giọng hỏi Điều Thế Kiệt :

- Điều huynh! Đế chúa đã đi Nam Hải rồi thật ư?

Câu hỏi này khiến Điều Thế Kiệt sắc mặt đỏ bừng tỏ ra cực kỳ bẽ mặt. Bỗng hắn tung mình lên muốn thừa cơ tẩu thoát. Hành động này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Thế vọt của Điều Thế Kiệt mau lẹ phi thường nhưng hắn không ngờ còn có người biết bay. Đột nhiên hắn cảm thấy một luồng cuồng phong khủng khiếp đè xuống đầu hắn. Hắn không kịp đón đỡ, bỗng rú lên một tiếng thê thảm. Hắn bị bẻ đầu tóe máu chết ngay đương trường.

Thiết Kỳ Sĩ không thêm ngó tới, xoay mình bay về chỗ cũ. Chàng cười lạt nói :

- Vị nào dám bỏ đi là tại hạ giết ngay vị đó.

Uy thế khủng khiếp của chàng khiến cho ba người kia táng đờm kinh hồn, nhất là Thiên Ngô chân nhân ngó chàng thiếu niên trước mặt sợ quá, toàn thân run bần bật.

Lão họ Dư tuy cũng sợ hãi nhưng không đến nỗi bỏ vía như Thiên Ngô chân nhân. Lão đánh bạo hỏi :

- Gã thanh niên kia! Ngươi là ai? Bây giờ ngươi muốn sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bản nhân là con Thiết Lạp Ông. Tiên phụ đã bị hại ở Phụng Hoàng đài ngày trước. Bây giờ bản nhân muốn các vị cung xưng hành động năm xưa.

Một lão già đứng bên Thiên Ngô Chân nhân lớn tiếng quát :

- Số người tham gia vào cuộc đoạt bảo ở Phụng Hoàng đài có đến dư trăm. Hiện giờ hơn trăm người đó đã kết minh với nhau. Ngươi có giết được chúng ta thì rồi đây ngươi cũng hết sống.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Té ra các vị kết minh với nhau tức là đã biết nhà họ Thiết còn có người rửa hận. Đồng thời hành động này chứng tỏ minh chủ của các vị là Quân Thiên

bang chủ. Được rồi! Bản nhân tạm thời để các vị sống sót đang trở về báo cáo với Quân Thiên bang chủ và bảo y chuẩn bị cái đầu chịu chém. Có điều bản nhân không thể để các vị toàn vẹn ra về. Biết điều thì mỗi người cắt bỏ hai tai. Nếu ai phản kháng liền bị xử tử tức khắc.

Việc chàng vừa giết Điều Thế Kiệt đã chứng minh lời nói của chàng, chẳng ai đủ năng lực phản kháng. Cả ba người không nghe theo cũng không được. Vì muốn giữ mạng sống, chúng đành nghiêng răng rút lưỡi trủy thủ ra ráng nhện đau cắt hai tai đi rồi đồng thanh hân học nói :

- Thằng lòi kia! Món nợ này có ngày phải trả.

Thiết Kỳ Sĩ quát :

- Cút đi cho lẹ thì bản nhân mới để các người kéo dài chút hơi tàn. Nếu còn lăm miệng thì lưu mạng sống lại đó.

Ba người tức quá mà không dám nói gì, bụng lấy hai tai máu chảy đầm đìa cắm đầu lùi thui chạy đi.

Kim Sơn lão nhân thấy thế không nhịn được nổi lên tròng cười rộ nói :

- Khoái quá! Khoái quá! Làm thế này còn hay hơn là hạ sát.

Kỳ Sĩ chấp tay hỏi :

- Vì lẽ gì tiền bối bị bọn chúng tìm đến nơi? Tại hạ e rằng không phải chỉ một nguyên nhân chẳng chịu gia nhập Quân Thiên bang.

Kim Sơn tiên sinh gật đầu :

- Lão phu đã biết bọn chúng đến kiếm đề gia nhập Quân Thiên bang, dĩ nhiên không chịu để bọn chúng chạm mặt, nhưng lần này vì chuyện bất đắc dĩ mà phải gặp họ. Chàng tuổi trẻ kia! Mới đây có một cô gái biết bay, phải chăng là đồng bạn với lão đệ.

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi bất giác chấn động tâm thần, vội hỏi lại :

- Văn bối đang đi kiếm y. Tiền bối gặp y rồi ư?

Kim Sơn tiên sinh đáp :

- Nếu vậy phải rượt theo ngay. Lão phu thấy cô đấu với Quý Thù lão tổ ở hang núi này, đã ra tay viện trợ. Quý Thù không địch nổi phải chạy trốn, rồi một mình cô rượt theo. Lão phu bị bọn Điều Thế Kiệt cản trở không chịu buông tha.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhân gia thấy y rượt theo về phương nào?

Kim Sơn tiên sinh đáp :

- Về phương chính nam. Bọn họ chạy bộ rượt theo nhau, đại khái chưa đi được nửa dặm.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đa tạ tiền bối có lòng chỉ bảo. Văn bối xin cáo từ.

Chàng nhìn Kỳ Dao vẫy tay nói :

- Dao muội! Nàng đi trước dẫn đường.

Hai người toan tung mình vọt đi, bỗng nghe Kim Sơn tiên sinh gọi giật lại :

- Thiếu hiệp! Lão phu còn một chuyện nữa cần cho thiếu hiệp hay.

Thiết Kỳ Sĩ vội dừng bước, nói :

- Xin tiền bối chỉ thị cho.

Kim Sơn tiên sinh đáp :

- Chắc thiếu hiệp đã rõ vụ Quân Thiên bang nội bộ chia thành ba phe. Có điều này rất bí mật không mấy người biết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ba phe nào?

Kim Sơn tiên sinh đáp :

- Một là phe chữ “Quân”. Phe này gồm những người già ở Quân Thiên bang từ trước. Bọn họ ngấm ngầm khâm phục tiền thê của Quân Thiên đế chúa, nhưng ngoài mặt dĩ nhiên không dám chống đối Đế chúa. Hiện giờ họ kết mình thành một phe riêng và đều dùng ám ký khẩu hiệu bằng chữ “Quân”. Đồng thời trên cánh tay cũng thêu chữ “Quân” vào. Gần đây Quân Thiên bang dùng thế lực uy hiếp người võ lâm bất gia nhập vào phe họ.

Giả tỷ lão phu đồng ý gia nhập Quân Thiên bang thì cũng vào phe chữ Quân vì đây là phe chân chính làm điều nghĩa hiệp. Từ nay thiếu hiệp có gặp nhân vật phe này cũng nên nương tay. Bọn họ không có liên quan gì đến mối thù hận với thiếu hiệp.

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Còn hai phe nữa thì sao?

Kim Sơn tiên sinh đáp :

- Phe thứ hai là phe chữ “Thiên”. Bọn chúng đều tham dự vào cuộc đoạt bảo ở Phụng Hoàng đài. Trước kia số đông không phải là người ở Quân Thiên bang, nhưng sau khi xảy vụ Phụng Hoàng đài đều gia nhập bang phái. Phe này dùng chữ “Thiên” làm ám ký, nhưng chưa hiểu có thêu chữ vào tay không? Ngày sau thiếu hiệp nên chú ý điều tra phe này. Còn phe nữa dùng chữ “Bang” là đảng của Cổ Mộ U Linh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiền bối cho hay điều này là giúp văn bối rất nhiều. Nó còn trọng yếu ở chỗ khiến văn bối không lạm sát người vô tội.

Kim Sơn tiên sinh lại nói :

- Còn nữa. Cổ Mộ U Linh nguyên là người xứ Y Lê. Anh muội là Y Lê quốc sư. Có điều anh em muội chí hướng bất đồng. Người anh làm chó săn cho bọn La Sát. Em gái ôm mối đã tâm đối với võ lâm. Nếu không bị áp lực bên ngoài thì anh em họ mỗi người đi một nơi, nhưng mỗi khi bị áp lực thì họ liên thủ với nhau để chống địch.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng rồi nói :

- Đây cũng là một tin quan trọng phi thường! Văn bối cảm tạ vô cùng.

Kim Sơn tiên sinh hỏi :

- Chắc thiếu hiệp từ Tây Vực tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế.

Kim Sơn tiên sinh hỏi :

- Thiếu hiệp đã gặp Thiên Hà thượng nhân và Tinh Tú lão nhân chưa?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Văn bối gặp Thiên Hà thượng nhân rồi, lại có chút quan hệ với Tinh Tú lão nhân.

Kim Sơn tiên sinh nói :

- Bây giờ thiếu hiệp lại gặp cả lão phu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tây vực tam lão văn bối đều hân hạnh được bái kiến hết.

Kim Sơn tiên sinh thờ dãi hỏi :

- Chắc thiếu hiệp vẫn chưa hiểu rõ về bọn lão phu. Đồng thời vì sự đệ của Thiên Hạ thượng nhân là Phổ Phổ nguyên soái ở Sơ Lạc, bên trong không khỏi có chỗ hiểu lầm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối chẳng phải là người của Thanh đình. Xin tiền bối cứ yên dạ.

Kim Sơn tiên sinh lắc đầu nói :

- Không phải lão phu có ý nghĩ đó. Nhưng xin thiếu hiệp ghi nhớ chí hướng của Thiên Hà thượng nhân và sự đê y có chỗ bất đồng. Một người mưu đồ nghiệp bá vương, còn một người chỉ muốn yên thân.

Thiết Kỳ Sĩ xua tay đáp :

- Tại hạ nhớ rồi Kim Sơn tiên sinh cười nói :

- Thiếu hiệp là kỳ sĩ võ lâm. Lão phu nghe danh đã lâu, bữa nay gặp mặt quả nhiên tiếng đồn chẳng ngoa. Bây giờ xin thiếu hiệp làm việc chính của mình đi. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Chia tay rồi, Thiết Kỳ Sĩ cùng Kỳ Dao bay vọt tới không phận Mã Na Tát La Ốc Tri.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Kỳ Dao hô lên những tiếng quái gở :

- A Kỳ! Dòm xuống dưới coi mau!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chuyện gì?

Kỳ Dao đáp :

- Trong hồ có vật gì đi trên mặt nước?

Thiết Kỳ Sĩ chú ý nhìn xuống bắt giắc la lên :

- Ô kia! Đó là một lão già cỡi lừa đi thông thả trên mặt nước.

Kỳ Dao đáp :

- Chỉ nghe chuyện cũ nói đến Long mã đi trên mặt nước qua sông.

Nay con lừa đi được vẫn không chìm xuống mới kỳ!

Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Chúng ta thử xuống coi xem.

Kỳ Dao tung mình như con gió hạ xuống bờ hồ.

Thiết Kỳ Sĩ cũng hạ xuống theo thì vừa gặp lúc lão già cưỡi lừa đi tới.

Lão già ngó thấy hai người nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Lão gia đã tưởng là Quý Thấu và Thần Ứng. Té ra là hai con doi.

Thiết Kỳ Sĩ nói ngay :

- Còn Thần Lư của lão trượng thật là vật báu hiếm có.

Lão già cười hô hô đáp :

- Đáng tiếc là nó không biết bay.

Lão dứt lời thì con lừa vừa chạy vào đến bờ. Lão vỗ lưng con vật hô :

- Bằng hữu! Mau đi coi Quý Thấu lão tổ đang chạy ở phía trước xem đã bao xa rồi? Đồng thời bảo cô nương đó đừng có rượt theo nữa, chờ ta tới sẽ hạ thủ.

Con lừa nghe nói khê hý một tiếng, tung bốn vó chạy nhanh như chớp.

Thiết Kỳ Sĩ nghe giọng nói có điều khác lạ vội hỏi ngay :

- Lão trượng! Quý Thấu ở phía trước ư?

Lão già vừa cười vừa hỏi lại :

- Đại khái cách đây ngoài ba trăm dặm. Có phải các ngươi ở Biển Bức bang không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Bọn văn bối không phải ở bang Biển Bức.

Lão già cười ha hả nói :

- Nếu thế thì cũng ở phái Biển Bức. Bữa nay lão già đây thấy bọn họ bốn người..

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc ngắt lời :

- Bốn người ư?

Lão già gật đầu đáp :

- Phải rồi. Nhưng một người bị thương, may mà lão già kịp thời cứu ứng. Bây giờ hấn đã qua cơn nguy hiểm. Còn một người đang rượt theo Quỷ Thú.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Người bị thương ở đâu?

Lão già đáp :

- Lão già phái Đại đệ tử đưa hấn đến Lạp Tát Hoạt Phật để kiểm thuốc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói nhìn Kỳ Dao thờ phào một cái nói :

- Cao Dương chưa chết. Cái đó là nhờ ơn vị tiền bối này.

Kỳ Dao liền nhìn lão già hỏi :

- Lão trượng đã giải cứu người bạn của tiện thiếp trong trường hợp nào?

Lão già đáp :

- Đó là “Chú bạn” này phát hiện ra con thần ưng lông sặc sỡ rồi bắt đến bên hồ. Lúc ấy người Biển Bức kia hãy còn hơi thở, con thần ưng sợ hấn trốn chạy, nhưng chú bạn của lão già ở trong hồ nước vọt ra ngoạm lấy người đồng tuốt.

Thiết Kỳ Sĩ vội xá dài nói :

- Đa tạ tiền bối đã ra ơn giải cứu Lão già cười khảnh khặc nói :

- Bất tất phải tạ ơn. Bất luận bọn Thần Ưng, Quỷ Thú, Tiên Hạc làm việc gì, lão già cũng phản đối.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Văn bối xin cáo từ. Thưa tiền bối! Chúng ta sẽ gặp nhau ở bước đường phía trước.

Lão già gật đầu đáp :

- Hay lắm! Người bạn của ngươi e rằng còn gặp sự nguy hiểm, vậy ngươi phải tức tốc rượt theo cứu trợ.

Thiết Kỳ Sĩ lập tức cùng Kỳ Dao vọt lên không lướt về phía nam. Khi ngó thấy một tòa núi cao, Kỳ Dao vội hô :

- Coi kìa! Đó là Tát Bồ Cương Lý Sơn

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta ngó thấy Đé Đé rồi. Dường như y đang tìm kiếm gì?

Văn Đé Đé đang chạy lui chạy tới trước một khu rừng, nhưng lúc này cô vọt vào trong rừng.

Thiết Kỳ Sĩ hạ xuống giữa rừng lớn tiếng gọi :

- Đé Đé! Đé Đé! Bọn ta đã tới đây Văn Đé Đé dường như đã nghe rõ thanh âm Thiết Kỳ Sĩ nhảy vọt lên ngọn cây. Cô thấy hai người hạ xuống, mừng như bắt được của, cười khanh khách nói :

- Các vị kiếm thấy tiểu muội rồi Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Văn muội đang tìm gì vậy?

Văn Đế Đế đáp :

- Thần ung lão quỷ chạy trốn. Lão bị tiểu muội rượt đánh rớt một vật gì xuống bên rừng mà sao tìm không thấy Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tìm không thấy thì thôi. Văn muội có biết Cao Dương hầy còn sống không?

Văn Đế Đế đáp :

- Tiểu muội biết rồi. Y đã đi Lạp Tát.

Cô dừng lại một chút rồi cười nói :

- Đó là Quái Lư trọng nhân đã cứu sống y. Vừa rồi tiểu muội lại thấy Quái Lư tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Đó là Quái Lư trọng nhân trong bọn Thần, Tiên, Quỷ, Quái ở Tứ kỵ bang ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Phải rồi! Lão không cùng đường lối với Tam Kỵ: Thần, Tiên, Quỷ.

Lão là hảo nhân chứ không phải như lời đồn đại trên chốn giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ta cũng nhận thấy lão không đến nỗi tệ hại. Có thể là đệ tử trong Quái Kỵ bang kẻ hay người dở không giống nhau Văn Đế Đế đáp :

- Không phải đâu. Đại đệ tử của lão tiểu muội cũng đã gặp rồi. Y là một đại hán tuổi trẻ, tư cách thẳng thắn. Tuy y ở phe Hắc đạo mà không sang đoạt vật gì của bản nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chàng thanh niên mặt lạnh như tiền

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn Kỵ Sĩ của đại hán đó cũng không nhiều, tất cả chỉ có hai mươi hai người đều là sư huynh sư đệ với y. Ngoài ra y không có thủ hạ nào khác, Quý Kỵ bang có mười chín tên thủ lĩnh, hơn trăm thủ hạ. Tiên Kỵ bang tám thủ lĩnh mà tới hai trăm thủ hạ, Thần Kỵ bang năm thủ lĩnh, hơn ba trăm thủ hạ, cái đó chứng tỏ số đông gồm nhiều phần tử phức tạp, hành vi lắm chuyện tàn ác.

Kỵ Dao nói :

- Quái Lư trọng nhân dường như đối đầu với ba bang kia, nhưng người giang hồ coi cả bốn bang cùng một loại thì thật là bất công.

Bồng nàng nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sĩ ca! Vụ cướp bạc của Mễ mỗ mỗ ở bờ sông Hoàng Hà, dường như không có nhân mã Quái Kỵ bang thì phải?

Văn Đế Đế đỡ lời :

- Vụ này tiểu muội đã hỏi lão đại trong bọn Quái Kỵ thì y nói là bọn y có đi nhưng chưa gia nhập vào vụ sang đoạt. Đồng thời y còn bảo trong vụ đánh cướp này Thần Kỵ bang chết mất hai mươi mấy người, Tiên Kỵ bang hơn bốn chục tên, Quỷ Kỵ bang đến phần nửa. Thậm chí tới nay không thể phát động được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Một ngày kia ta sẽ nhỏ sạch gốc rễ bọn chúng, chuyện này may mà Cao Dương còn sống, không thì chẳng thể tha thứ cho bọn chúng được.

Văn Đế Đế nói :

- Chắc các vị đói rồi, nơi đây tiểu muối có thức ăn.

Kỳ Dao đáp :

- Không đói đâu, chúng ta lại lên đường quách.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bắt tất phải vội vã, chúng ta hãy nghỉ lại đây sáng sớm mai hãy thượng lộ, không chừng chờ được sư ca và Ngũ gia tới.

Kỳ Dao đáp :

- Các vị đi về phía đông nam mà chúng ta dọc đường đổi hướng rẽ qua phía chính nam thì chờ họ thế nào được? Đồng thời ta đã đi năm trăm dặm đường thì có chờ đến sáng mai họ cũng chưa tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta cũng không nhất định chờ bọn họ, mà chỉ hy vọng sáng mai họ có thể tới nơi. Dù họ không tới chúng ta cũng lên đường.

Văn Đế Đế nói :

- Vậy tiểu muối nướng thịt cho các vị ăn, xin thư thư đốt lửa lên.

Kỳ Dao đáp :

- Đừng phí công nữa, muối muối cứ để vậy đem ra mà ăn, ai nấy đều mỗi một rồi.

Văn Đế Đế cười cái bụng trên lưng xuống mở lấy một gói giấy dầu, cười nói :

- Tiểu muối mua được ít hột gà chín ở Xương Khắc trấn, chẳng hiểu còn ăn được không?

Kỳ Dao đáp :

- Hột gà chín không mau hư, dù chẳng ngon cũng ăn được, sáng mai đi qua Tát Cát trấn sẽ ăn một bữa no.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sáng mai bọn ta cần đến Lạp Tát kiếm Cao Dương, không thể dừng lại ở dọc đường.

Văn Đế Đế hỏi :

- Dưới chân núi này rất tĩnh mịch, chúng ta vào rừng nằm trên đất cỏ một lúc nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tòa núi này rất nổi tiếng mà chỉ cách đường quan đạo mấy chục dặm, khó lòng tránh khỏi có nhân vật võ lâm qua lại, vậy chúng ta cần đề cao cảnh giác là hơn.

Kỳ Dao nói :

- Khi có người đi qua, chẳng lẽ bọn mình lại không phát giác, mới đây sĩ ca tỏ ra càng ngày càng nhát gan phải không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Chẳng phải ta nhát gan nhưng nghĩ mình có nhiều cường địch, nhất là mấy nhân vật thần bí chưa hiểu rõ gốc gác, có khi bọn mình chưa phải là đối thủ của họ.

Kỳ Dao nghe nói có lý liền hỏi :

- Phải chăng Sĩ ca muốn nói bọn Cổ Mộ U Linh và Quân Thiên đế chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Còn phải kể đến Phổ Phổ nguyên soái và Y Lê quốc sư, trong những nhân vật này thì bọn Cổ Mộ U Linh và Phổ Phổ nguyên soái càng khó nổi đề

phòng vì họ qua lại không hình không bóng. Cả Hiền Hình kính đối với họ cũng bằng vô dụng nên ta phải thận trọng lắm mới được.

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca nhắc tới bọn họ khiến tiểu muội liên tưởng tới Y Lê quốc sư, hẳn nhờ Cổ Long đan có thể sống ở dưới đáy nước, chuyến này chúng ta đến Nam Hải thật khó nổi đề phòng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta đi trên không được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chẳng lẽ chúng ta không chiếu cố cho đại sư ca và Ngũ gia? Đừng nói bọn họ ngồi thuyền đông mà ngay chỉ có một người e rằng chúng ta cũng không dời xa được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bảo họ đừng đi được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu thế lại tỏ ra khiếp nhược với địch nhân, đã là người võ lâm chẳng ai chịu thua hời.

Kỳ Dao cười nói :

- Đi bước nào hay bước nấy, bay giờ biết đâu mà lo trước? Đằng xa dường như có tiếng động, chúng ta ra ngoài rừng coi tựa hồ rất đông người đang đi qua chân núi.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” lên một tiếng đáp :

- Thật rồi! Số người không phải ít.

Chàng rảo bước chạy ra ngoài rừng, dương mắt lên nhìn thấy trên đường sơn đạo về phía Tây có một nhân vật tuổi trẻ xuất hiện, người này không lớn hơn chàng mấy tý mà tướng mạo rất anh tuấn, có điều mặt lạnh như tiền mà chàng chưa từng quen thuộc, thanh niên lưng đeo một thanh trường kiếm thùng thảng đi tới.

Phía sau thanh niên cách chừng mười trượng còn một toán người, coi tình hình này tựa hồ bọn người phía sau đang theo dõi thanh niên.

Bọn người sau là ba gái bốn trai, bọn gái hãy còn nhỏ tuổi, người lớn nhất chỉ 24, 25 người nhỏ nhất vào trạc hai mươi, còn đàn ông thì là hai thanh niên và hai người đứng tuổi.

Kỳ Dao lúc này ngồi tựa vào lưng Thiết Kỳ Sĩ, nàng khẽ nói :

- Sĩ ca! Chúng ta hãy lui vào rừng một chút, toán người kia chưa ngó thấy mình.

Thiết Kỳ Sĩ lui lại một bước đứng ẩn vào sau gốc cây lớn, cất giọng hoài nghi hỏi :

- Bọn này lai lịch thế nào? Xem chừng võ công rất kín đáo không bộc lộ ra ngoài, ta chưa nhận thấy hình tích gì khả nghi.

Kỳ Dao đáp :

- Nhân vật đi trước dường như có ý dẫn dụ bọn đi sâu vào khu rừng phía trước.

Văn Đế Đế bỗng la lên :

- Coi kia! Trong rừng phía trước mặt có mấy bóng người.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu chăm chú nhìn, gật đầu đáp :

- Ba toán nhân vật khác nhau, một tốp trước mặt không muốn lộ diện, hiển nhiên còn có ý tự thủ bàng quan.

Kỳ Dao khẽ nói :

- Tốp đi sau tăng gia cước bộ rượt theo.

Kỳ Sĩ bỗng cất tiếng hô :

- Chúng ta đeo mặt nạ vào.

Kỳ Dao hỏi :

- Để làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ trở về phía Nam đáp :

- Hãy ngó phía trước, đồng thời coi phía đối diện, té ra ba mặt là một phe, bây giờ họ đang rượt thanh niên, chúng ta tất phải ra tay rồi.

Hai cô ngó rồi cười lật đồng thanh nói :

- Thật là bọn mặt dày! Họ ý đồ người để đánh một địch nhân.

Kỳ Dao và Văn Đế Đế vừa đeo mặt nạ xong, bỗng thấy thanh niên mặt lạnh dừng bước, nhưng y chẳng tỏ vẻ hoang mang chút nào, thậm chí y không thủ thế phòng bị.

Mười mấy người mé Nam đuổi tới cũng có nam có nữ, phía chính diện toàn là trung niên, nhưng Thiết Kỳ Sĩ không sao nghĩ ra được vì lẽ gì bọn người đông đảo này lại định hạ thủ thanh niên kia.

Chỉ trong khoảnh khắc người ba mặt kéo đến chỉ còn cách thanh niên chừng mười trượng, đột nhiên một thanh niên ở phía Nam lớn tiếng quát.

- Bằng hữu! Đừng làm bộ trăm tính nữa! Hãy nói rõ lai lịch đi!

Thanh niên mặt lạnh như tiền đảo mắt nhìn quanh, hững hờ hỏi lại :

- Các vị là hạng người nào? Tại sao suốt ngày theo dõi hành tung tại hạ?

Bốn thanh niên ở phía Tây nam, một gã mình mặc áo vàng đầu đội khăn vàng cười lật hỏi :

- Ngọc Phụng Hoàng! Người vừa thấy kém thể đã cúp đuôi chạy, không dám nói rõ tên họ nữa ư?

Kỳ Dao nghe nói sững sốt một chút rồi trở lại bình tĩnh khẽ nói :

- Té ra đoàn người này đến kiếm Sĩ ca, mười phần có đến tám là bọn Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ tủm tỉm cười, lại nghe thanh niên lạnh lùng hăng dặng đáp :

- Cái danh hiệu Ngọc Phụng Hoàng vang dội phi thường!

Thanh niên áo vàng cười lật nói :

- Các hạ tự cao tự đại quá chừng! Đây là mồ chôn các hạ đó.

Đột nhiên một tiếng rú khê vang lên trên đỉnh núi Tát Bồ Cương Lý.

Tiếng hú vừa dứt, một thiếu nữ ăn mặc theo kiểu người Miêu chừng mười bảy, mười tám tuổi từ trên không hạ xuống, cất tiếng lạnh lạnh.

- Ai dám thốt ra lời cuồng ngạo đó?

Thanh niên mặt lạnh thấy thiếu nữ hạ xuống bên mình vội vuron tay ra cản lại nói :

- Sư muội! Bữa nay để sư ca chém giết một bữa cho sướng tay!

Thiếu nữ không chịu đáp :

- Sư ca hãy chia một nửa cho tiểu muội.

Thanh niên mặt lạnh nói :

- Không! Nếu họ còn xuất hiện nữa, ta sẽ nhường cho sư muội. Tóp ba người mà không ra mặt thì chứng tỏ họ không phải cùng bọn với toán này.

Nghe câu nói của gã thì tựa hồ Thiết Kỳ Sĩ ba người đã bị phát giác, thiếu nữ xoay mình ngó về phía Thiết Kỳ Sĩ ả nấp cười đáp :

- Nếu vậy tiểu muội vào đuổi bọn chúng ra.

Thanh niên mặt lạnh lắc đầu nói :

- Người ta không xâm phạm đến mình thì mình cũng đừng xâm phạm đến người ta, sư muội hãy lùi lại.

Thanh niên áo vàng bật tiếng cười âm trầm, gã đưa tay lên vẫy một cái rồi hô :

- Ai ra bắt hấn cho ta?

Gã vừa dứt lời đoàn người phía Nam toàn thể xuất động nhảy xô về phía thanh niên mặt lạnh nhanh như gió, Thanh niên mặt lạnh từ từ rút thanh cổ kiếm ở sau lưng ra, mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc. Nguyên đây chỉ là một thanh kiếm gãy, thanh bảo kiếm dài ba thước cụt mất một nửa, chỗ gãy tầy tụa coi rất cổ quái.

Kỳ Dao ở trong bóng tối ngó thấy kinh hãi la lên :

- Tàn Thần kiếm!

Thiết Kỳ Sĩ phát giác ra bọn người phía Nam đang vọt tới bỗng dừng lại, vội hỏi :

- Tàn Thần kiếm là cái gì? Lai lịch thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Ngàn năm về trước trong võ lâm có một tay quái kiệt, người giang hồ kêu lão bằng Tàn Thần. Thời bấy giờ lão nhờ thanh bảo kiếm này mà tung hoành thiên hạ, võ lâm không ai địch nổi sau nhân vật đó qui ẩn không thấy tông tích đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thanh kiếm kia nguyên là cây kiếm gãy, trong chỗ gãy tất có điều chi cổ quái.

Kỳ Dao đáp :

- Hãy coi chỗ cổ quái kia, đoàn người phía Nam lại xông tới, lần này dường như họ đã cảnh giác. Sĩ ca coi bọn họ từ từ phân khai.

Thanh niên mặt lạnh lại không chú ý đến bọn địch mé Nam bao vây, mà chỉ lưu tâm đến toán người góc Tây nam ở sau lưng, thực ra mười mấy địch nhân phía đó dừng lại còn cách ngoài mười trượng, đồng thời cô sư muội mặc Miêu phục đang giám thị bọn này không hiểu chỗ dụng ý của thanh niên ra sao.

Tình hình này đã lọt vào mắt Thiết Kỳ Sĩ, bắt giác chàng nổi lòng ngờ vực, vội quay lại nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Dao muội có nhận ra điều chi ở người Miêu kia không?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Phải chăng bọn người ở góc Tây nam có chỗ nào lợi hại đặc biệt?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải. Thanh niên mặt lạnh chỉ chú ý đến mé tả thiếu nữ Miêu phục mà chỗ đó lại là đất trống mọc cỏ, theo lẽ bất tất phải quan tâm..

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên thanh niên mặt lạnh lớn tiếng quát :

- Sư muội mau né tránh!

Tiếng hô vừa dứt, người y đã vọt đi nhanh như điện chớp, thân pháp y linh hoạt phi thường, thanh niên mặt lạnh xông tới mé bên thiếu nữ Miêu phục, đồng thời phòng kiếm nhanh như gió, thế như sấm sét, lưỡi kiếm chuyển động trên cao vào chỗ không người.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên tỉnh ngộ, vội lấy Hiên Hình kính ra soi về phía thanh niên mặt lạnh.

Kỳ Dao hiểu ý hỏi :

- Có nhìn thấy gì không?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Không rõ lắm, nhưng cũng ngó thấy một bóng người mờ ảo né tránh. Bóng mờ bị thế kiếm của thanh niên mặt lạnh khiến chế đường như không có lối thoát thân.

Kỳ Dao hỏi :

- Nhân vật đó là ai? Ẩn hình tại đây làm gì? Kỳ hơn nữa sao thanh niên mặt lạnh nhìn ra được?

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng đáp :

- Lúc này Dao muội đừng bảo ta nhất gan nữa, bóng mờ kia rất cao lớn.

Kỳ Dao nhận ra thanh niên mặt lạnh huy động thể kiếm công kích rất mãnh liệt khiến thân hình y cũng không rõ nữa, nàng nghĩ thầm “Bản lãnh người này rất đổi cao thâm mà sao ta chưa từng nghe ai nói tới tên tuổi?”

Nàng vừa nghĩ vừa hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ ca! Bóng mờ đó là nam hay nữ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta mà phân biệt được nam hay nữ thì còn gì hay bằng? Đáng tiếc bóng mờ như làn sương mỏng, hay lắm! Hắn thoát được thể kiếm chạy đi rồi, ô kìa! Hắn lui về khu rừng mê hữu chúng ta.

Kỳ Dao kinh hãi nói :

- Nếu vậy chúng ta phải coi chừng.

Thiết kỳ Sĩ lập tức đưa bảo kính soi về phía trong rồi trình trọng nói :

- Dao muội chuẩn bị lấy kiếm ra, hắn giới ẩn hình đến đâu thì khi cách chừng năm trượng cũng bị đệ nhị nguyên thần phát giác. Nếu ta hành động thì Dao muội cũng ra tay.

Kỳ Dao nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng thầm đáp :

- Gia gia bảo Sĩ ca đã luyện thành đệ nhị Nguyên thần mà tiểu muội vẫn không tin.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Không làm bộ như vậy tất gia sư chẳng chịu cho ta xuống núi.

Văn Đế Đế bỗng la lên :

- Thanh niên mặt lạnh lại hành động cộc quái, coi kia! Y đi về phía địch nhân áo vàng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thanh niên áo vàng hiển nhiên là thủ lĩnh quân địch. Thanh niên mặt lạnh dường như muốn dò thủ đoạn bất giác cần bắt chủ tướng.

Giữa lúc thanh niên mặt lạnh tiến tới bỗng nghe thanh niên áo vàng hô lớn :

- Toàn thể tiến lên :

Gã vừa hạ lệnh, địch nhân ba mặt nhất tề đổi như lên vũ bão, chớp mắt đã bao vây thanh niên mặt lạnh vào giữa, kiếm quang lấp lánh như sao rơi, tiếng sát phạt nổi lên âm âm tương chừng trời long núi lở.

Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy thanh niên mặt lạnh biến đổi thể kiếm, chớp mắt không gian biến thành một màn lưới kiếm, bất giác chàng khê hô :

- Thân kiếm hợp nhất!

Kỳ Dao nói :

- Tiểu muội hy vọng y không phải là cừu nhân của Sĩ ca.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu y là đệ tử của cừu nhân thì đúng mình chạm trúng phải tay cường địch rất ghê gớm.

Giữa lúc ấy trong bọn địch những tiếng rú thê thảm liên tiếp vang lên, chỉ trong khoảnh khắc đã năm, sáu tên té xuống đất.

Kỳ Dao vội hô :

- Sĩ ca tìm lẹ lên! Thanh niên áo vàng không thấy đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói giật mình kinh hãi, cả chàng cũng không nhìn thấy bóng thanh niên áo vàng.

Bỗng nghe Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội vừa thấy gã lác mình một cái rồi mấy hút.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ủa! Đó là ẩn hình pháp.

Chàng vừa nói vừa xoay chuyển mặt kính soi về phía thanh niên vừa đứng, lại nghe chàng hồ :

- Thấy gã rồi, quả nhiên gã biết thuật ẩn hình, nhưng hấn lùi đến bên rừng mé hữu chúng ta.

Kỳ Dao hỏi :

- Hình bóng gã ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bóng gã này so với người trước còn rõ hơn nhiều, ta trông thấy cả thân hình, nhưng chưa nhìn rõ mặt.

Kỳ Dao sợ hãi nói :

- Đây là U Linh Công, té ra toàn là nanh vuốt của Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gã áo vàng hiển nhiên là nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn, nhất là người ẩn thân trước có khi chính Cổ Mộ U Linh thân hành tới đây, chúng ta phải đặc biệt quan tâm.

Kỳ Dao nói :

- Cổ Mộ U Linh ít khi tự mình xuất hiệu, tiểu muội phỏng đoán gã áo vàng là Huỳnh Quan lệnh chủ. Toàn người trước mắt chắc toàn là thủ hạ của Huỳnh Quan lệnh, Sĩ ca coi võ công bọn chúng đều là những tay cao thủ siêu đẳng phải không?

Thiết Kỳ Sĩ chợt nhớ ra điều gì nói :

- Ủa! Tiểu huynh coi người bóng mờ dường như màu đỏ, chắc là Hồng Quan lệnh chủ.

Kỳ Dao đáp :

- Đúng rồi! Hồng Quan lệnh đến để giám thị hành động của Huỳnh Quan lệnh.

Giữa lúc ấy, trong khu rừng mé hữu đột nhiên phát ra tiếng hú rất dài, tiếng hú vừa dứt, bỗng thấy bọn người vây hãm thanh niên mặt lạnh tới tập lùi lại rồi chạy đi nhanh như gió.

Thanh niên mặt lạnh đột nhiên quay về phía đông người nhất vừa xông lại đánh vừa quát :

- Bọn người vây hãm ta phải cho nếm mùi đau khổ.

Thiếu nữ Miêu phục cũng quát lên một tiếng xông lại đánh mặt khác, đuổi những tên thua chạy như cọp rượt đàn dê, thanh kiếm của cô vung lên chém xuống, tiếp theo là những tiếng rú thê thảm bốn bề vang dội.

Kỳ Dao thấy tình trạng này bất giác cười mát nói :

- Bọn Cổ Mộ môn xui quá! Chúng lại đụng phải một tay đại khắc tinh.

Gió bắc thổi rì rào, đầy trời lá cây nhảy múa, lúc này đã về chiều, bầu vũ trụ âm thầm nặng trĩu, đột nhiên mây kéo đen ngịt, không gian mưa bay phát phối.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu trông chiều trời, thúc giục hai cô :

- Chúng ta phải chạy mau! Mưa lớn tới nơi rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Không chờ sự ca nữa ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nơi đây không có sơn động.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy phải chạy tới Tát Cát Trấn hay sao, đáng tiếc là chúng ta không thể chờ thanh niên mặt lạnh trở lại để hội đàm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Anh em y nượt theo địch chắc đâu còn quay lại, bước tiền đồ còn có thể gặp họ, bây giờ chúng ta hãy chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thiết Lang giải cứu Suru Thiên Hồ

Ba người cùng huy động hai cánh tay tung mình lên cao mấy trượng cười gió bay đi. Phút chốc đã ngó thấy một tòa thị trấn ở dưới chân.

Thiết Kỳ Sĩ hạ mình xuống trước chỗ vắng người ở ngoài thị trấn rồi chạy thẳng vào, hai cô cũng làm theo.

Ba người vừa tiến vào, một khách sạn của người Hán hiện ra trước mắt.

Văn Đế Đế cao hứng cười nói :

- Thị trấn này rất nhộn nhịp.

Kỳ Dao cười đáp :

- Chúng ta đi đây là đường quan đạo rất lớn trong xứ Tây Tạng, từ đây đi thẳng tới Tang Tang, Lạt Khảo, Nhật Khách Tắc, Lạp Tát. Ra khỏi địa giới Tây Tạng là đến Thái Chiêu Ly thuộc tỉnh Tây Khang.

Trời đổ mưa mỗi lúc một lớn, tiếng gió rít tựa quỷ khóc thần gào. Bầu vũ trụ tối đen như mực, khí lạnh bao phủ cả một vùng. Nhà nào nhà nấy cửa đóng kín mít, trong thị trấn Tát Cát không còn một bóng người.

Thiết Kỳ Sĩ cùng hai cô ăn cơm rồi, dù võ công chàng cao thâm đến đâu lúc này cũng cảm thấy khí lạnh căm căm. Chàng nhìn hai cô cười nói :

- Nhất định sáng mai trời xuống tuyết dữ, hai cô cần mặc thêm áo.

Kỳ Dao nói :

- Nếu thế thì không tài nào bay đi được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu chúng ta không có việc gấp rút thì thi triển khinh công đi bộ cũng được. Có điều đừng cỏi bức y ra, cứ để mặc yên trong mình. Nếu gặp trường hợp nghiêm trọng thì cỏi bỏ áo ngoài hoặc tùy cơ ứng biến.

Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội có biện pháp là chế ba tấm áo cỏi ra mặc vào rất lạ, nhưng đêm nay thì không làm kịp.

Kỳ Dao hỏi :

- Lúc vào trấn ta đã trông thấy tiệm vải, bây giờ đi mua rồi làm cả đêm được không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Người ta đều mặc áo da mà mình lại mặc áo vải như vậy không được vì lúc đi đường sẽ khiến cho người ta kinh dị.

Kỳ Dao hỏi :

- Chỉ sợ người ta đóng cửa ngủ rồi, trời mưa rét thế này còn ai mua bán nữa?

Văn Đế Đế đáp :

- Vừa mới tối, chẳng lẽ sợ họ không mở cửa? Thử thử! Chúng ta đi thôi.

Thiệt Kỳ Sĩ xua tay cản lại cười nói :

- Thôi được, để ta đi cho.

Kỳ Dao “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Sĩ ca đi làm chi? Sĩ ca có biết làm quần áo đâu?

Thiệt Kỳ Sĩ mỉm cười đáp :

- Không biết làm nhưng mà nhanh hơn các vị, mua về là mặc được ngay khỏi phải may.

Văn Đế Đế cười nói :

- Đại ca muốn đi ăn cắp của người ta rồi, nhưng không vừa thì sao?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Thân hình hai cô tương tự như nhau, Kỳ muội cao hơn năm phân, nhưng lưng nhỏ hơn Văn muội nửa tấc, cái đó ta đã thuộc lòng.

Kỳ Dao thở phào một cái la lên :

- Sĩ ca thật tệ quá! Chẳng chỗ nào trong người bọn tiểu muội là không nhớ.

Kỳ Sĩ cười hì hì lạng mình vọt ra cửa, chàng còn quay đầu lại làm bộ quỷ nhát nói :

- Đó là chỗ kẻ làm trượng phu cần phải lưu tâm.

Hai cô nghe nói không khỏi bĩu môi để chàng đi, đoạn đóng cửa lại ngồi cười với nhau.

Văn Đế Đế kéo Kỳ Dao nằm ngả xuống giường thở dài nói :

- Y thật khác người, để ý từng ly từng tý, chẳng có người đàn ông nào bì kịp.

Kỳ Dao cười đáp :

- Văn muội đừng ca ngợi y trước mặt đề y giờ thêm trò quỷ.

Văn Đế Đế hỏi :

- Không hiểu y đã ngó thấy chỗ nào có thể ăn cắp được chưa?

Kỳ Dao cười đáp :

- Lúc vào thị trấn nhất định y đã ngó thấy cửa tiệm nào đó bán quần áo may sẵn. Chỉ có tiệm bán quần áo thì y mới lựa được những tấm áo đúng kích thước.

Văn Đế Đế hỏi?

- Ở xứ Tây Tạng làm gì có tiệm quần áo của người Hán?

Kỳ Dao đáp :

- Áo da thì cả người Hán cũng không có nơi nào bán, mà chỉ thấy Hồi phục hoặc Mông phục. Nhất định y sẽ đem về những tấm áo của người Hồi, thực ra Hồi phụ dễ coi dễ mặc hơn Hán phục nhiều. Chúng ta không nghĩ tới mà y lại nghĩ tới điểm này.

Văn Đế Đế cười nói :

- Đúng thế! Lúc mặc Hồi phục, hai mặt giáp nhau. Trên lưng sẵn giải chỉ cài lại một cái là xong, đáng tiếc không dặn y ăn cắp cả mũ giày đem về nữa.

Kỳ Dao mắng cô :

- Con ngốc này! Cái đó thì y quên thế nào được?

Bên ngoài vẫn con gió thổi mạnh, nhưng mưa đã nhẹ hạt. Kỳ Dao từ trên giường nhảy xuống mở cửa sổ dòm ra, bỗng nàng la lên :

- Muội tử! Ta tiên liệu đúng quá, trời xuống tuyết dữ rồi!

Văn Đế Đế nghe nói vội chạy đến trước cửa sổ nhòm ra, cô cao hùng cười nói :

- Chà! Tuyết dày quá! E rằng đứng ngoài mười bước là không nhìn thấy bóng người. Sáng mai vũ trụ tất trở nên một thế giới trắng xóa. Tiểu muội thích nhất là mùa đông vì khắp nơi không một vết bụi.

Đột nhiên Kỳ Dao kéo áo Văn Đế Đế khẽ nói :

- Chớ to tiếng! Trên nóc nhà ở phía đối diện có bóng người.

Văn Đế Đế cũng nhìn thấy bóng người lơ mơ đang lấp lửng giữa vùng hoa tuyết, cô nói khẽ :

- Chắc là Sĩ ca.

Kỳ Dao lắc đầu đáp :

- Không phải đâu, dường như người kia đang quan sát chuyện gì, nếu là A Kỳ thì y đã xuống rồi.

Giữa lúc ấy bỗng nghe người kia rên lên một tiếng, toàn thân cứng đờ, đứng không nhúc nhích.

Tiếp theo một bóng đen lướt tới, hần vươn tay nắm lấy người trước nhấc bổng lên mà lại vọt về phía cửa sổ chỗ hai cô đứng.

Văn Đế Đế vừa ngó thấy khẽ hô :

- Sĩ ca!

Đúng là Thiết Kỳ Sĩ đã bắt người, chàng đẩy cửa vọt vào cười nói :

- Các cô lấy bọc áo ở sau lưng ta xuống.

Kỳ Dao đóng cửa lại, Văn Đế Đế cởi bọc áo buộc ở sau lưng chàng ra, hai người cùng cất tiếng khẽ hỏi :

- Người này là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đặt người kia xuống cười đáp :

- Tiểu huynh cũng không rõ hần là ai, muội muội thử hỏi coi.

Kỳ Dao hỏi :

- Sĩ ca chưa điểm á huyệt hần hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không, tiểu huynh chỉ điểm ma huyết mà thôi.

Kỳ Dao nhìn kỹ lại người kia thấy hần chưa tới ba mươi tuổi nàng liền hỏi :

- Bằng hữu! Bằng hữu có thể cho biết họ tên được chăng?

Người kia chuyển động cặp mắt ngó khắp gian phòng một lượt rồi cười lạt đáp :

- Tại hạ đã lọt vào tay các vị ở Cô Mộ môn thì chỉ có đường chết, đừng hòng tại hạ nói thêm gì nữa, hà tất hỏi tánh danh làm gì?

Kỳ Dao cười nói :

- Các hạ làm rồi, ta không phải hạ người như các hạ tưởng tượng.

Người kia cười lạt đáp :

- Đừng dở trò đó nữa. Hai bữa nay lão gia đã thoát khỏi các ngươi bao vây đến mười lần rồi.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu lên tiếng :

- Bằng hữu! Vừa rồi ông bạn bị ba người ở Cổ Mộ môn rượt theo. Tại hạ đem ông bạn vào đây là có lợi cho ông bạn chứ chẳng hại gì, nếu không thể thì ông bạn đêm nay đã lọt vào tay Cổ Mộ môn. Trong thị trấn này còn có mười mấy tên đang xục tìm ông bạn.

Người kia nghe nói nhìn lại Thiết Kỳ Sĩ trong bụng nửa tin nửa ngờ hỏi lại :

- Vậy các hạ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ là giới võ lâm ở Trung Nguyên. Các hạ cứ vững dạ.

Người kia trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng hỏi :

- Tại hạ là... Sách Năng. Các vị muốn sao đây?

Kỳ Dao kinh ngạc hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là Suru Thiên Hồ Sách Năng, nổi tiếng ở Nam Cương?

Người kia cười lật đáp :

- Danh hiệu của tại hạ chẳng thiếu gì người nói tới, cô nương hiểu rõ cũng chẳng có gì là lạ?

Kỳ Dao vội giải khai huyết đạo cho Sách Năng, nàng cười nói :

- Xin lỗi các hạ, các hạ hãy ngồi đây để chúng ta nói chuyện.

Sách Năng tung mình lên, nhưng vẫn chưa hết lòng ngờ vực. Hắn ngồi xuống ghé tựa vào vách tường, cúi đầu xuống chẳng nói chẳng rằng.

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- A Kỳ! Chắc đại ca chưa hiểu lai lịch của cao nhân này ở Nam Cương?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Vị này quả nhiên thân thủ không phải tầm thường. Ta không tăng bốc ý thực tình khinh công của y đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Chính mắt ta đã trông thấy y ở giữa vòng vây bọn Cổ Mộ môn mà còn thoát ra được. Y lại là người tinh tế cơ mưu, mọi điểm mọi hay, có điều sau cùng y chạm trán phải ba tay cao thủ hạng nhất ở Cổ Mộ môn. Nếu ta không ngắm ngàng hạ thủ thì e rằng y khó thoát nổi thân.

Kỳ Dao hỏi :

- Cao thủ hạng nhất ở Cổ Mộ môn truy nã Sách bằng hữu ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế! Ta đoán họ đều là thủ hạ của Hồng Quan lệnh, nhưng không hiểu vì lẽ gì Cổ Mộ môn lại phát động đến giai cấp Hồng Quan lệnh đi tróc nã Sách bằng hữu, trừ trường hợp phi thường không thì Cổ Mộ U Linh ít khi sai phái đến những cao thủ ở cấp bậc Hồng Quan lệnh.

Sách Năng nghe nói chấn động tâm thần ngẩng đầu lên hỏi :

- Ba người sau cùng quả là những cao thủ thuộc cấp Hồng Quan lệnh ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Khinh công của các hạ mà không thoát được là đủ biết họ ở cấp bậc nào rồi.

Sách Năng gật đầu đáp :

- Cổ Mộ môn sai phái những nhân vật ở Hồng Quan lệnh để đối phó với tại hạ chẳng có gì là lạ, không chừng cả Cổ Mộ U Linh cũng thân hành xuất mã, nhưng họ đừng mơ tưởng hảo huyền. Sách mỗ quyết tâm chịu chết chứ chẳng khi nào đưa cái đó ra.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ai cũng có bí mật của mình, tại hạ tuyệt đối không hỏi các hạ cái đó là vật gì? Nhưng lúc này các hạ vẫn chưa thể ra đi được. Nếu các hạ có việc cấp bách thì tại hạ vui lòng đưa các hạ đi một đoạn đường.

Sách Năng lại nhìn chàng, hần lộ vẻ cảm kích, nhưng lắc đầu đáp :

- Các hạ là một nhân vật có thể cắt tay một cái đã trừ diệt xong bọn Hồng Quan lệnh tại hạ ở lại đến sáng mai sẽ lên đường, nơi đây đã có đại hiệp Sách mỡ rất vững dạ. Vụ này kể ra thật kỳ quái! Hay là giữa các hạ và Sách mỡ có cơ duyên với nhau?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Sách huynh nói vậy thì ra không hoài nghi tiểu đệ nữa rồi ư?

Sách Năng đáp :

- Nếu các hạ có chuyện mưu đồ với Sách mỡ thì lúc này Sách mỡ chỉ có hai đường, một là phải chết, hai là chịu cung xưng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cái đó chưa chắc đâu, trên chốn giang hồ đầy những âm mưu quỷ kế rất có thể tại hạ bắt rồi buông tha là một thủ đoạn.

Chàng nhìn Văn Đế Đế cười nói :

- Văn muội! Sách bằng hữu đây đã mấy ngày không được ăn gì chắc là vừa mệt vừa đói, Văn muội bảo nhà quán lấy chút gì điểm tâm đem vào, nhưng không cần uống rượu, hay nhất là nước trà nóng chúng ta bồi tiếp Sách bằng hữu đàm luận cho đến sáng.

Sách Năng bỗng lên tiếng :

- Bằng hữu! thị hiếu của tại hạ là vật đựng trong chung, sao các hạ là không kêu lấy rượu? Sách mỡ chẳng khách sáo nữa, phải quấy quả một bữa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Rượu làm cho người ta loạn tính, các hạ không sợ uống nhiều sẽ lỡ lời ư? Vì thế mà tại hạ muốn tránh sự hiềm nghi.

Sách Năng cả cười đồng dạng nói :

- Các hạ là bậc chánh nhân quân tử, lần này quả tại hạ vì uống rượu lỡ lời mà để bọn Cổ Mộ môn tìm được đến nơi rượu đúng là vật nguy hại, nó làm cho tại hạ tiết lộ bí mật mới thành thâm! Từ đây sắp tới chẳng những Cổ Mộ môn không buông tha tại hạ mà còn nhiều phương diện khác đang truy tầm.

Văn Đế Đế đi một lát đã thấy nhà quán đưa thức ăn tới vẫn có một hồ rượu nhỏ.

Sách Năng ăn như rồng cuốn nước, Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Còn bọn nào tìm các hạ để hạ thủ?

Sách Năng Thở dài đáp :

- Những nhân vật khác thì tại hạ không sợ, chỉ tốn cân não một chút là có thể thoát thân, ngoại trừ bọn Cổ Mộ U Linh còn một sát tinh nữa đang truy tầm tại hạ đã mấy bữa nay. Ta? hạ biết hần muốn kiếm Quân Thiên để chứa đồ rửa hờn, việc thứ hai là giết tại hạ.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Nhân vật nào vậy? Nếu các hạ muốn sống thì chỉ việc giao cái đó cho họ là xong chứ gì?

Sách Năng đáp :

- Ta? hạ chết thì thôi chứ không giao. Nhân vật đó là Thần Mục Sát Tinh, phụ thân hần là Càn Khôn Long có tử thù với Quân Thiên để chứa rồi bị Đế chúa dùng kế giết chết.

Kỳ Dao hỏi :

- Thần Mục Sát Tinh họ gì?

Sách Năng đáp :

- Hần họ Nghệ tên gọi Tiến Dương, võ công cao thâm khôn lường mà tính khí cũng kiêu ngạo quá chừng, hần tự xưng là Thiên Hạ Vô Địch.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Không nói chuyện người đó vội, chẳng ai là Thiên Hạ vô địch nhưng Sách huynh ở vào tình trạng nguy hiểm thì hay hơn hết tìm hơn kín đáo ẩn mình trong một thời gian là thượng sách.

Sách Năng đáp :

- Những chỗ bí mật trong thiên hạ tại hạ biết rất nhiều, nhưng đối với Thần Mục Sát Tinh và bọn Cổ Mộ U Linh cũng bằng vô dụng. Bất cứ ở đâu bọn họ cũng tìm tới được, vì thế mà tại hạ rất đổi lo phiền.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cứ tình trạng này là không được rồi, chẳng sớm thì muộn Sách huynh cũng khó lòng thoát khỏi cảnh hiểm nghèo.

Sách Năng đáp :

- Tại hạ chỉ hy vọng tìm được cái đó vào tay rồi là không sợ nữa.

Hai người nói chuyện cho đến lúc trời sáng, Thiết Kỳ Sĩ mở cửa ra nhìn thì ngoài sân tuyết đọng dày đến một thước, chàng quay lại nhìn Sách Năng nói :

- Trong đêm chưa ai dậy cả, xin Sách huynh mau mau lên đường.

Sách Năng trầm ngâm một lúc, không hiểu nghĩ gì bỗng hắt cật tiếng hỏi :

- Ba vị có thể cho tại hạ biết danh tánh được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ họ Thiết còn hai cô là Hải cô nương và Văn cô nương, Sách huynh! Gặp lúc nguy cấp, Sách huynh nhằm chạy về phía Nam Hải không chừng lại gặp bọn tại hạ. Tại hạ chẳng dám nói là có thể bảo đảm Sách huynh bình yên, nhưng nhất định giúp Sách huynh một tay.

Sách Năng cảm động nói :

- Tại hạ đã được Thiết đại hiệp cứu thoát một lần, ơn đức ấy vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Thiết Kỳ Sĩ tiễn chân Sách Năng ra cửa rồi quay vào nhìn hai cô nói :

- Hai cô mặc áo vào đi! Chúng ta cũng lên đường thôi.

Hai cô mở bọc coi bất giác nhìn nhau quả nhiên trong bọc có đủ thứ hồi phục, áo da, quần da, mũi da, giày da, chẳng thiếu thứ gì.

Kỳ Dao cười nói :

- Bo? tiểu muội mà mặc áo này vào thì chẳng khác gì người vượn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong tiệm áo đàn ông chỉ có thứ này là vừa, ta cứ mặc vào muốn ra gì thì ra.

Ba người bỏ áo choàng mặc áo da rồi kêu nhà điểm đem thức ăn vào.

Ba người ăn xong lập tức lên đường.

Ngoài đường phố đầy tuyết phủ chưa có người nào bước lên, tuy Sách Năng đã đi trước nhưng hắt vọt lên nóc nhà ra khỏi thị trấn, đồng thời môn khinh công tuyệt đỉnh của hắn khiến người nhẹ như bấc, đi qua đâu cũng không để vết chân lại.

Ra tới đường phố, Thiết Kỳ Sĩ khẽ bảo hai cô :

- Chúng ta cùng phát huy khinh công đến tột độ đừng để dấu vết cho người theo dõi.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Minh có để vết chân cũng chỉ một lúc là tuyết lại phủ đầy còn ai ngó thấy dấu vết nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dù sao vết chân có chỗ nông chỗ sâu, đối với người võ lâm không dấu họ được Ra khỏi thị trấn ba người lập tức thi triển khinh công đến độ chót lóe đi rất mau, chớp mắt đã mất hút vào trong đám mưa tuyết.

Hôm ấy trời xuống tuyết đến trưa cũng chưa tạnh, ba người đến Lạp Khảo trước khi trời tối, lúc tiến vào thị trấn Thiết Kỳ Sĩ bỗng phát giác sau lưng có tên Lạt Ma theo dõi, trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng chàng không lý gì tới hắn. Vào điểm rồi chàng mới nhìn Kỳ Dao nói :

- Dao muội hãy lưu tâm xem nhà sư đi sau có vào điểm không? Ta đến bảo chuông quấy tìm phòng trú ngụ.

Kỳ Dao gật đầu dẫn Văn Đế Đế vào cửa rồi đứng ở mé tả.

Lúc này khách đông quá gia nhân bận túi bụi chẳng có một ai ra đón mời.

Thiệt Kỳ Sĩ ở trước quần quây ra khê hỏi :

- Có thấy nhà sư đó vào không?

Kỳ Dao mỉm cười ngó cầu thang lầu.

Thiệt Kỳ Sĩ hiểu ý cười nói :

- Mặc kệ hă, chúng ta lên phòng đi. Canh ba đêm nay tất có chuyện xảy ra.

Văn Đế Đế hỏi :

- Giữa chúng ta và bọn Lạt Ma tăng có chuyện gì xích mích đâu?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Có khi họ hiểu lầm chúng ta là người mờ ám, bọn Lạt Ma bên Tây Tạng thế lực rất lớn. Võ công của họ theo một đường lối riêng biệt, chúng ta không nên lơ là.

Thiệt Kỳ Sĩ cùng hai cô tiến vào gian phòng cuối cùng trên lầu. Ba người tắm rửa xong, nghỉ ngơi một lúc thì thấy tiểu nhị đưa đồ ăn uống lên.

Kỳ Dao nhân lúc tiểu nhị bày chén đĩa lên bàn cất tiếng hỏi :

- Tiểu nhị ca! Tiểu nhị ca là người ở đâu?

Tiểu nhị khom lưng hỏi lại :

- Tiểu nhân là người Thành Đô Tỉnh Tứ Xuyên đến ở Lạp Khảo đã hai đời, cô nương có điều gì chỉ dạy?

Kỳ Dao cười đáp :

- Nếu vậy chúng ta là người đồng hương bây giờ vào dịp cuối năm gặp người cố quốc ở chốn tha hương, ta cảm thấy có điều thân thiết đặc biệt, nêu hỏi cho biết mà thôi chứ chẳng có ý gì khác.

Tiểu nhị thờ dài nói :

- Ở Lạp Khảo rất ít người Hán trú ngụ, người Hán mở điểm lại càng ít nữa, gặp lúc cuối năm người nội địa tới đây hầu như không có, ngờ đâu bữa nay được gặp mấy vị cố hương, thật là cơ hội hiếm có!

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong điểm này có bao nhiêu người đồng hương?

Tiểu nhị đáp :

- Lão bản là người Hán ở Tây Khang. Tổng cộng ở đây chỉ có mười mấy người đó là kể những người làm ăn, nên tính cả người già cùng đàn bà trẻ con thì cũng khá đông.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hoạt Phạt mất Mật Tông bảo điển

Tiểu nhị dứt lời lui ra, lúc gã bước chân qua cửa còn quay lại cười nói :

- Mời các vị đồng hương dùng cơm đi, bữa nay trời lạnh nhưng ngồi một lúc sẽ ấm áp trở lại.

Thiết Kỳ Sĩ thấy tiểu nhị đi rồi mới nhìn Kỳ Dao cười nói :

- Dao muội! Muốn hỏi tin tức ở nơi gã thì ăn thua gì? Gã biết thế nào được?

Kỳ Dao đáp :

- Đừng khinh thường bọn tiểu nhị. Chúng có nhiều tin tức mau lẹ, Sĩ ca chờ lát nữa sẽ biết.

Khi tiểu nhị vào phòng thu dọn đĩa chén, bỗng gã dòm ra ngoài cửa khẽ nói :

- Thừa ba vị đồng hương! Vừa rồi một lát mà hỏi thăm tiểu nhân về lai lịch ba vị đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Y hỏi làm gì?

Tiểu nhị đáp :

- Chắc vì vụ tây đình xảy ra mới đây, người ta đồn Đại Lạp Tát Hoạt Phật mất bảo bối gì đó của phe Mật Tông.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi :

- Tiểu nhị ca đối đáp với nhà sư đó thế nào?

Tiểu nhị đáp :

- Tiểu nhân nói các vị đều là những bậc hương thân của tiểu nhân.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Đa tạ tiểu ca vui lòng chiếu cố. Nhà sư đó có tin không?

Tiểu nhị đáp :

- Khó mà biết được, nhưng lão nghe rồi liền ra khỏi điểm, chẳng hiểu còn trở lại nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ở lại cũng chả sao, bọn mình là người đường đường chính chính tuân theo phép nước vậy chẳng cần phải quan tâm.

Tiểu nhị nói ngay :

- Phải rồi! Để tiểu nhân coi xem nếu còn có chuyện gì sẽ vào mách ba vị.

Tiểu nhị thu dọn xong ra rồi, Kỳ Dao trịnh trọng nói :

- Hoạt Phật mất Mật Tông bảo điển, chắc lại là hành vi của Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Mật Tông bảo điển là thứ tâm pháp vô thượng của các vị Lạt Ma trong võ lâm, Cái đó mà thất lạc thì giang hồ lại nổi sóng gió, không hiểu trong bọn Lạt Ma hiện nay có cao nhân nào ghê ghớm không?

Kỳ Dao đáp :

- Theo lời gia phụ thì những vị Lạt Ma hiện nay rất ít tham gia vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ, người ta đồn Hồng Huỳnh lục tăng ngày trước lâu nay không lộ diện nữa, chẳng hiểu sáu vị đó còn sống không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hồng Huỳnh lục tăng là gì? Gia sư chưa từng đề cập tới.

Kỳ Dao đáp :

- Lạt Ma chia làm hai phái, một phái mặc hồng bào còn một phái mặc huỳnh bào, nghe nói hệ thống riêng biệt mà không hiểu rõ tình hình. Hồng Huỳnh lục tăng tức là mỗi phe phái có ba tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Họ đều có sáu đại cao thủ thì chúng ta bắt tất phải can thiệp nữa, chỉ trợ giúp một tay cũng đủ.

Hôm sau ba người đến thẳng Nhật Khách Tắc.

Tuyết lạnh gió dừng, trên đường lớn dọc theo bờ sông Nhã Lỗ Tàng Bá vẫn có ngựa xe xuất hiện trên đất băng tuyết, trong bọn này mười phần có đến tám là những khách thương xa xôi trở về làng ăn tết, còn hai phần là khách giang hồ phiêu lưu.

Lúc bọn Thiết Kỳ Sĩ ba người gần tới thành Nhật Khách Tắc, bỗng thấy mười mấy Lạt Ma tăng từ hai bên hoang dã vọt ra. Bọn người này xông lướt trên đất tuyết mà không lưu lại chút vết tích nào đủ rõ khinh công của họ không phải tầm thường.

Kỳ Dao thấy vậy nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Vụ đó đã phát động.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta phải coi hành vi của họ ra sao đã, nhưng đừng khiến họ tăng thêm sự hiểu lầm về chúng ta.

Bỗng một lão Lạt Ma nhìn đồng bọn xua tay ra hiệu cho đồng bọn đừng tiến tới, một mình lão lại gần Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hô :

- Xin thí chủ hãy dừng bước.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Đại sư hiểu Hán ngữ là hay rồi đại sư có điều chỉ dạy bảo?

Lão tăng chấp tay nói :

- Bản tăng là Hồ Đồ Khắc Đồ ở Nhật Khách Tắc, xin hỏi thí chủ từ đâu tới?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Té ra đại sư là Hoạt Phật ở Nhật Khách Tắc, tại hạ thất kính mất rồi, tại hạ đã đi rất nhiều đường đất: Từ Bắc Kinh qua Tây Vực, lại từ Tây Vực chuyển đến Cao Nguyên rồi tới quý xứ.

Lão tăng kinh ngạc la lên :

- Thí chủ họ Thiết...

Lão gọi đến chữ họ rồi dừng lại dường như sợ người ngoài nghe tiếng, lão đến gần hơn chấp tay hỏi :

- Bản tăng có thể nói chuyện với thí chủ được không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Văn bối xin nghe theo đại sư, nhưng chưa hiểu đại sư định dẫn tại hạ tới đâu?

Lão tăng đáp :

- Xin thí chủ tiếp tục vào thành bản tăng tự có cách an bài, hễ thí chủ thấy một tên tiểu sa di ra nghênh tiếp thì xin đi theo để y dẫn đường.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Tại hạ nhớ rồi.

Lão tăng chấp tay thi lễ rồi lui lẹ dẫn đồng bạn đi.

May ở chỗ trời lại mưa tuyết sập xui người đường xa không ngó thấy, Kỳ Dao thấy nhà sư già cử chỉ thận trọng liền biết bước tiền đồ còn xảy ra nhiều chuyện, nằng nệ nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- E rằng Nhật Khách Tắc không được yên ổn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có thể chúng ta còn mất nhiều thì giờ chưa đi Nam Hải ngay được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao Hoạt Phật lại ở Nhật Khách Tắc? Hồ Đồ Khắc Đồ có chuyện gì đây?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Hồ Đồ Khắc Đồ là một Lạt Ma chức vị rất trọng yếu, chẳng khác nào một đại viên coi một khu vực riêng biệt trong một nước, tỷ như một vị ở Mông Cổ, một vị ở Bắc Kinh một vị ở Ngũ Đài sơn. Theo thuyết pháp của Lạt Ma thì những vị Hồ Đồ Khắc Đồ đều là Hoạt Phật chuyển thế, sự chuyển thế này tiếng Mông Cổ kêu bằng “Hô Tắt Lạc Hân” tiếng Hán gọi là “Hóa Thân” thực ra thuyết pháp như vậy là sai vì bọn họ cũng chết, có điều chết mà không sa vào kiếp luân hồi, có thể chuyển thế đời đời giữ nguyên chức cũ.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Trên Hồ Đồ Khắc Đồ là Ban Thiên và Đạt lại phải không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Phải rồi! Vì thế mà Hoạt Phật không phải chỉ có một vị.

Ba người vào thành quả thấy trong đám đông có một tên tiểu sa di ra đón, Thiết Kỳ Sĩ coi cử động của gã liền hiểu ý, chàng đi theo chú tiểu xuyên qua những ngõ ngách.

Tiểu sa di theo một bức tường cao vòng vèo đến trước một cổng lớn, Thiết Kỳ Sĩ ngẩng đầu nhìn thì đây là một tòa đại đình viện cổ kính.

Tiểu sa di khom lưng chấp tay nói :

- Thí chủ! Đây là chỗ ở sắp đặt cho thí chủ, bên trong có người Hán hầu hạ. Hoạt Phật sẽ tới ngay.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Tại hạ làm phiền tiểu sư phụ phải dẫn đường.

Tiểu sa di không tiến vào cổng lớn, y cáo từ rút lui.

Kỳ Dao cười nói :

- Coi tình hình này còn hay hơn trú trụ ở khách sạn.

Văn Đế Đế nói :

- Mặt sau là một ngôi chùa lớn, chắc tòa viện này thông vào đó.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đây là nơi Hoạt Phật đã an bài, nhất định có bí mật. Chúng ta vào đi thôi.

Cổng chỉ khép hờ, ba người đẩy cửa bước vào, chợt thấy bên trong có hai người đứng tuổi mặc Hán phục đứng chờ, chúng vừa thấy ba người vội thi lễ nói :

- Công tử cùng tiểu thư đã tới, xin quý vị vào trong này.

Một người đóng cổng, một người dẫn bọn Thiết Kỳ Sĩ vào nội điện.

Thiết Kỳ Sĩ cảm thấy nơi đây lạnh lẽo tỏ ra trong tòa đình viện cổ kính này không có chủ nhân, chàng nhìn đại hán hỏi :

- Phải chăng bạn đồng hương là người Diên Tây?

Đại hán trung niên đáp :

- Đúng thế, công tử nghe khẩu âm mà nhận ra được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cả vùng Vân Nam tại hạ đều quen thuộc. Xin ông bạn cho biết chủ nhân tòa đình viện này là ai?

Đại hán trung niên đáp :

- Đây là biệt viện của Hoạ Phật. Té ra công tử vẫn chưa biết.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Hòa thượng cũng có biệt viện ư? Trước nay tại hạ chưa từng nghe nói tới chuyện này.

Đại hán trung niên cũng cười đáp :

- Hòa thượng ở Tây Tạng có nhiều chỗ bất đồng với các vị xuất gia tại nội địa, tỷ như Lạt Ma cũng nhiều vị không phải cử ăn mặc.

Thiết Kỳ Sĩ ủa một tiếng hỏi :

- Té ra là thế xin hỏi bạn đồng hương sao lại ở đây?

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân được Hoạ Phật phái người đi triệu tới, ngoài lão Tô đóng cổng trong bếp còn hai vị đại tẩu chuyên lo việc nấu cơm. Công tử cùng tiểu thư muốn dùng gì xin cứ sai bảo. Hoạ Phật đã dặn tiểu nhân phải châu hầu các vị cho cẩn thận.

Kỳ Dao nói :

- Các vị bất tất phải khách sáo, muốn cho ăn uống gì cũng được.

Đại hán trung niên vâng dạ luôn miệng, hán cười nói :

- Trên thượng phòng có bồn lửa mời ba vị lên đó, trong hai phòng ngủ đầy đủ tiện nghi muốn lấy thêm gì xin cứ lặc nhạc.

Thiết Kỳ Sĩ lên thượng phòng, nơi đây có phòng khách nhỏ phía sau là phòng ngủ, chàng nhìn hai cô nói :

- Các cô muốn tắm rửa thì tự mình xuống trừ phòng, chúng ta không nên bác bậc kiều Kỳ...

Kỳ Dao cười đáp :

- Cái đó việc gì đến Sĩ ca phải lo? thực là lảm chuyện.

Trong hỏa bồn than lửa đỏ hồng, cả gian tiểu sảnh ấm áp như tiết trời xuân.

Thiết Kỳ Sĩ cởi bỏ áo da vurun vai cười nói :

- Mình được hưởng thụ tình trạng này, thật là chuyện bất ngờ.

Chàng nằm xuống ghế bên bồn lửa đảo mắt nhìn quanh thấy cách bài trí rất cổ kính, tuy khác những nhà hào phú trong nội địa nhưng phong cảnh u nhã, thoải mái khác thường.

Lát sau lão Tô là người đóng cổng lúc trước tiến vào, sau lão là hai phụ nhân ngoài ba chục tuổi ăn mặc theo kiểu bộc phụ, hai mụ bụng đồ vào để sắp bữa.

Lão Tô bảo hai mụ bày cơm rượu xuống bàn rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thưa công tử! Cơm rượu này nấu theo phương pháp trong nội địa, chưa hiểu có vừa miệng các vị chăng? Nếu có chỗ nào không được, bọn tiểu nhân lần sau sẽ thay đổi, Xuyên Thái và Hạ Giang Thái ở đây dĩ nhiên không bằng nội địa.

Hai cô thấy rượu thịt đầy bàn, gà vịt tôm cá, xào nấu đủ thứ liền đồng thanh ca ngợi :

- Thơm quá!

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Xin ba vị tùy tiện, Các vị làm nhất định là ngon rồi.

Lão Tô dẫn hai phụ nhân lui ra, Kỳ Dao cười rất tươi nói :

- Tiểu muội hãy ném trước món gà út lò xem hương vị thế nào.

Thơm thì thơm lắm nhưng sợ chín quá.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Dù sao cũng còn ngon hơn lương khô nhiều.

Kỳ Dao cầm đũa gấp ăn rồi nói :

- Ngon lắm! Đáng tiếc là gà già một chút, gà non thì thật là tuyệt...

Văn Đế Đế gạt đi :

- Đừng ném nữa, tiểu muội đói lắm rồi.

Cô rót rượu cho Thiết Kỳ Sĩ rồi đem cơm cho mình.

Kỳ Dao thấy vậy cười nói :

- Muội muội! Lịch sự một chút nào, không ai ăn tranh mất đâu.

Văn Đế đế đáp :

- Thưa thưa mà còn khách sáo thì lát nữa Hoạt Phật tới chẳng lẽ để nhà sư nhìn chúng ta ngồi ăn nhồm nhoàm.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Hòa thượng khi nào lại không biết điều, lão có đến cũng phải hỏi lão Tô trước rồi mới vào. Cái đó Văn muội cứ vững dạ. Chúng ta thùng thảng ăn đừng nuốt vội đến nỗi nghẹn cổ phải lẫn ra.

Ba người cùng cười ồ, tiếp tục ăn uống.

Cơm nước xong thì trời tối, lão Tô lại đưa hai phụ nhân vào thu dọn, lão thấp hai cây nến lớn, nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Công tử dùng trà gì? Ở đây chỉ có trà Phổ Nhĩ ở Vân Nam.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Báo tại hạ uống trà gì cũng được, không hiểu Hoạt Phật đã tới chưa?

Lão Tô đáp :

- Vị đại sư chấp sự đã đến báo Hoạt Phật sắp tới.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu cười đáp :

- Khi Hoạt Phật tới xin hô một tiếng, trong này chẳng có chuyện gì.

Lão Tô đặt trà xuống lui ra, lão còn quay lại nói :

- Công tử! Tuyệt mỗi lúc một xuống nhiều, nếu chán nệm chưa đủ cho ba vị thì cứ hô một tiếng, lão nô sẽ đưa đến thư phòng còn mấy cái giường tốt.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đã coi qua phòng ngủ thấy đủ hết rồi, lão trượng cứ đi ngủ, không chừng Hoạt Phật sáng mai mới tới.

Lão Tô đã ra đến sân còn quay lại nói :

- Không phải đâu, hãy còn sớm mà lúc Hoạt Phật tới còn dùng điểm tâm nữa.

Kỳ Dao nghe tiếng lão xa rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Hoạt Phật cho bốn người nội địa hầu hạ bọn ta, thật là chu đáo.

Nàng chưa dứt lời bỗng nghe tiếng bước chân cấp bách vang lên, tiếp theo hai người xông vào đồng thanh la lên :

- Công tử ơi! Công tử ơi! Có ma! Có ma!

Thiết Kỳ Sĩ đứng phắt dậy ra đón hỏi :

- Chuyện gì? Nơi đây sao lại có ma? Các vị thấy thế nào?

Lão Tô cất tiếng run run đáp :

- Một con nữ quý áo xanh lượn đi lượn lại trong trù phòng. Cả lão Trương cũng trông thấy.

Kỳ Dao hỏi :

- Hai vị đại tẩu đâu?

Lão Trương đáp :

- Bo? họ sang nhà phía Đông chuẩn bị đồ điểm tâm kêu lão nô vào bếp đun nước pha trà thì vừa gặp lão Tô tới nơi, nên bọn lão nô đều trông thấy.

Thiết Kỳ Sĩ tìm lời an ủi :

- Hai vị đừng sợ gì hết, đó là những nhân vật giang hồ đến tòa viện này. Hai vị là người thường, họ không gì hại đâu. Nếu các vị còn thấy nữa cũng bắt tất phải hoang mang, họ cũng là người chẳng qua biết thêm được chút võ công, hai vị đã lớn tuổi chắc được nghe chuyện giang hồ nhiều rồi.

Lão Tô đáp :

- Bọn lão nô thấy ma quỷ lập lòe chân không chầm đất.

Kỳ Dao cười đáp :

-Đó là họ thi triển khinh công để khỏi phát ra tiếng động.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Lão Trương nói :

- Nhất định họ đi rồi, hai vị đưa tại hạ xuống bếp coi.

Hai lão dường như chưa hết sợ, hơi hãi dẫn Thiết Kỳ Sĩ đi xuống.

Kỳ Dao nhìn Văn Đế Đế nói :

- Đây chắc cũng là những nhân vật ở Cổ Mộ môn hý lộng quý thần!

Văn Đế Đế hỏi :

- Họ?xuống nhà bếp làm gì?

Kỳ Dao đáp :

- Chắc họ tìm đồ ăn uống.

Văn Đế Đế lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Phải chăng họ muốn vào bếp phòng độc?

Kỳ Dao trầm ngâm lắc đầu đáp :

- Không phải đâu, chúng ta tới đây chắc họ Cổ Mộ môn chưa biết chẳng khi nào họ dùng thủ đoạn ám toán những người mà họ chưa hiểu rõ, đồng thời chúng ta không sợ họ phòng độc.

Thiết Kỳ Sĩ quay về mặt mũi rất tươi tỉnh, Kỳ Dao hỏi :

- Có thấy gì không?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Đồ quý ăn cấp thức ăn, trong bếp mát hai con gà làm thịt rồi và một khay thịt bò.

Văn Đế Đế “ùa” một tiếng hỏi :

- Liệu họ có dám đến chỗ chúng ta ăn cấp không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Người Hán ở Tây Tạng không ăn uống nhiều, đúng là người Hán ở Cổ Mộ môn

Văn Đế Đế hỏi :

- Bo? Lão Tô hết sợ rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Sợ thì còn sợ nhưng đã biết chẳng phải ma quỷ gì hết bây giờ bọn họ bốn người đều ở cả trong bếp, có lẽ thâu đêm không dám ngủ.

Kỳ Dao hỏi :

- Ở giải đất này có lẽ chẳng thiếu gì bọn đồ đệ của Cô Mộ môn, nhưng bọn họ ăn cắp Lạt Ma Bảo Điện rồi sao còn chưa bỏ đi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có thể là vì hành động không rõ rệt của Suru Thiên Hổ, nên chỗ nào cũng phái cao thủ ngăn chặn, có khi còn chuyện gì khác cũng chưa biết chừng.

Lúc này bỗng nghe thanh âm khàn khàn của lão già từ ngoài sảnh đường vọng vào, lại nghe rõ tiếng lão Tô hô :

- Công tử! Hoạt Phật đã tới.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói chạy ra cửa nghênh tiếp, chàng thấy vị lão hòa thượng đã gập ở dọc đường và một vị cao tăng gì hơn tiến vào, chàng vội chấp tay nói :

- Kính chào nhị vị đại sư.

Hoạt Phật trở vào vị lão tăng ở phía hữu nhìn Thiết Kỳ Sĩ giới thiệu :

- Đây là Hữu Phụ đại sư, Hoạt Phật ở chùa Lễ Thập Luận Bồ.

Thiết Kỳ Sĩ lại chấp tay nói :

- Tại hạ thất kính, mời nhị vị ngồi.

Hai nhà sư ngồi xuống bên hỏa bồn, Hồ Đồ Khắc Đồ nói :

- Cách tiếp đãi không được chu đáo, xin thí chủ lượng thứ cho.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Đại sư lại khách sao rồi, không hiểu đại sư triệu văn bối có điều gì dạy bảo?

Hữu Phụ đại sư cất tiếng hỏi :

- Thí chủ có một ông bạn hiện ở Lạp Tát phải không?

Thiết Kỳ Sĩ biết là đối phương chưa xác định được lai lịch củ mình, liền cười đáp :

- Đúng thế! Thương thế y đã lành chưa?

Hai nhà sư bây giờ mới tin tưởng liền đồng thanh nói :

- Hiện đã phái người đi đón tiếp, thương thế lành hẳn rồi sáng mai chắc Cao thí chủ sẽ tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bây giờ xin hai vị cho hay triệu tại hạ tới đây có việc gì?

Hồ Đồ Khắc Đồ hỏi :

- Thí chủ có biết được bọn Huỳnh Quan lệnh tại Cô Mộ môn hiện đã đến cả đây rồi không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tuy tại hạ chưa biết nhưng cũng chẳng lấy gì làm lạ, vừa rồi lại có một tên vào trong tòa nhà này.

Hai nhà sư nghe nói kinh hãi hỏi :

- Chẳng lẽ bọn họ biết thí chủ tới đây rồi?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Chắc họ chưa biết, người đó vào bếp để lấy thức ăn.

Hữu Phụ đại sư nói :

- Bàn giáo mất pho Mật Tông bảo điển nghe nói hãy còn ở trong bờ cõi, mong rằng Thiết đại hiệp giúp cho một tay.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trong thành Lạp Tát nổi phong ba

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đại sư bất tất phải khách sáo. Lực lượng tại hạ được tới đâu xin làm tới đó. Có điều về phương diện do thám thì chưa đủ. Tường quý giáo nên phải thêm cao thủ hành động. Khi điều tra có được manh mối, tại hạ lập tức đi ngay.

Hai nhà sư chấp tay đáp :

- Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Có lý nào dám phiền đại hiệp đi mò mẫm, nhưng cần mời đại hiệp tới Lạp Tát. Đạt lại Hoạt Phật còn nhỏ tuổi, bọn bản tăng mong đại hiệp ngồi trấn giữ chỗ phát nguyện của tỳ giáo.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy sáng mai xin khởi hành. Nhưng tại hạ có điều muốn thỉnh giáo hai vị. Tại hạ thường nghe trong quý giáo có Hồng Huỳnh lục tăng nổi tiếng võ lâm. Các vị đó vẫn mạnh khỏe chứ?

Hữu Phụ đại sư thở dài :

- Cái đó toàn là hư danh. Bản tăng chính là một trong Huỳnh tam tăng. Mấy chục năm bản tăng không chịu nói với ai, mà bữa nay trước mặt đại hiệp, bản tăng phải tự thú.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy thi lễ nói :

- Té ra lão sư phó là một trong Lục tăng ngày trước. Tại hạ cam bẽ thất kính. Còn năm vị nữa là ai?

Lão tăng đáp :

- Hai người khác ở Huỳnh giáo bây giờ đang hộ giá bên mình Đạt Lại. Còn ba vị ở Hồng giáo thì hiện ở Tăng Cát Nhĩ Độ. Bọn bản tăng rất lo cho bí lục tâm pháp về Thần thông lực của các vị đó khó giữ được an toàn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hay hơn hết là phái cao thủ đến cảnh cáo mấy vị đó một tiếng. Nếu để mất đi lại phải tốn công tìm về.

Nhị tăng khen phải luôn miệng rồi đứng dậy cáo từ.

Hai nhà sư đi rồi, Văn Đế Đế hỏi :

- Thần thông lực là cái gì?

Kỳ Dao đáp :

- Thần thông lực là bảo điển về võ công tối cao thâm của Hồng giáo Lạt Ma. Thủy tổ giáo phái này là Liên Hoa thượng sư ở Thiên Trúc. Vị hòa thượng đó không những lập ra Hồng giáo ở Tây Tạng mà đồng thời còn dùng Thần thông lực để tảo trừ Hồ Quý Phái ở Tây Tạng về cổ thời. Lão lập ra cơ sở kiểm soát cho nên Phật giáo ở Tây Tạng khỏi lung lay.

Văn Đế Đế hỏi :

- Giữa Ban thiên và Đạt lại, địa vị nào cao hơn?

Kỳ Dao lắc đầu đáp :

- Địa vị cao bằng nhau. Bọn họ là sư huynh chuyển thế hết, đời này qua đời khác thường giữ nguyên chức. Đạt lại nắm quyền chính trị, quân sự, tôn giáo. Ban thiền chuyên giữ giáo quyền. Vị thủy tổ ở Huỳnh giáo là Tôn Khách Ba. Lão có hai tên đệ tử. Đạt lại là đệ tử thứ nhứt của Tôn Khách Ba, Bao thiền là Nhị đệ tử đời thứ nhứt của lão.

Văn Đế Đế cười nói :

- Tiểu muội không tin.

Kỳ Dao cũng cười đáp :

- Vì Văn muội không phải là người Tây Tạng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Còn một chuyện tức cười nữa là nếu vị Đạt lại này chết đi thì bọn họ do Ban thiền phát lệnh khiến cho toàn thể các Lạt Ma ở Tây Tạng phải phát động đi kiếm nơi Đạt lại chuyển thế. Bao nhiêu đứa nhỏ sinh vào giữa lúc Đạt lại qua đời đều phải ghi lấy báo cáo với Ban thiền. Chờ khi những đứa nhỏ đó biết đi, Ban thiền tự mình đến hỏi từng tên một. Sau khi Ban thiền nhận định đứa nào là hậu thân của Đạt lại thì nó sẽ được đón về Lạp Tát tiếp nhiệm ngôi Đạt lại.

Văn Đế Đế hỏi :

- Trẻ nít thì còn biết gì mà hỏi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nhưng nó biết rõ kiếp trước.

Văn Đế Đế tức mình thóa mạ :

- Thuyết này thật láo khoét.

Mấy người nói chuyện một lúc rồi, Thiết Kỳ Sĩ ra ngoài quan sát xong liền quay vào ngủ, điểm tâm cũng không ăn nữa.

Hôm sau ăn cơm xong, Hữu phụ đại sư lại tới. Chính y thân hành bồi tiếp Thiết Kỳ Sĩ đi Lạp Tát.

Văn Đế Đế ngồi trong xe khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Thử thử! Danh từ Đạt Lai là nghĩa gì? Nó không phải họ cũng chẳng phải tên.

Kỳ Dao đáp :

- Đạt Lai nguyên là hai chữ “đại hải” ở tiếng Mông Cổ phiên âm ra Hán văn. Nguyên từ đời vua Am Đáp Hân xứ Mông Cổ tự xưng là Đại Lai ý nói đức sâu như biển, dung nạp được muôn vật. Từ đó Đạt Lai trở nên định hiệu.

Xe ngựa chạy đến cửa sông Tam Giang thì vừa tối. Lúc này trời vẫn mưa tuyết lớn. Thiết Kỳ Sĩ hỏi Hữu Phụ đại sư :

- Lão sư phó! Phía trước là địa phương nào?

Nhà sư chấp tay đáp :

- Đây là chỗ hợp lưu sông Lạp Tát và sông Nhã Lễ Tàng Bố. Phía trước có thị trấn kêu bằng Công Cát. Từ đây đến Lạp Tát còn đến bảy chục dặm. Đêm nay hãy dừng lại quách.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trời gió to tuyết dữ, xe ngựa không đi được, nhưng người vẫn tiếp tục lên đường, chúng ta cần phải đến chùa Bồ Đạt Lạp vào canh một đêm nay mới được.

Lão tăng hỏi :

- Như vậy e rằng là cho hai vị nữ thí chủ cực nhọc quá, để mai hãy thượng lộ nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không được. Có thể đêm nay sẽ xảy chuyện ở chùa Bồ Đạt Lạp.

Nhà sư già cả kinh hỏi :

- Thí chủ có tiên cảm như vậy hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải tiên cảm, mà là một toán nhân vật võ công rất cao thâm đã đi trước bọn ta rồi.

Lão tăng vội xuống ngựa. Hai cô ở trong xe nghe tiếng cũng đồng thời nhảy xuống hỏi :

- Sĩ ca đã nhìn thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có bảy bóng vàng vọt qua giữa đám tuyết hoa. Bây giờ chắc họ qua sông rồi. Chúng ta phải đề tụ công lực rượt theo.

Nhà sư già để xe ngựa lại ở thị trấn rồi nhảy vọt về phía bờ sông trước. Lão quay lại hỏi :

- Thí chủ! Bây giờ rượt theo e rằng không kịp nữa thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta không cần quan tâm lắm đến chuyện rượt theo có kịp hay không, mà chỉ mong chóng tới Lạp Tát. Dù ta chưa chứng minh được có phải bọn người vừa đi qua sẽ sinh sự hay không, nhưng đến sớm vẫn hơn. Xin hỏi đại sư trong chùa Bồ Đạt Lạp còn thứ gì đáng để bọn yêu nhân hạ thủ không?

Lão tăng nói :

- Có chứ. Cái đó còn trọng yếu hơn Mật Tông bảo điển.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng nói :

- Nếu vậy càng nguy hiểm. Giả tỷ đại sư nói trước cho bọn tại hạ khởi hành ngay từ đêm qua thì hay hơn.

Lão tăng thái độ khinh trương, lập tức thì triển khinh công. Lão bất chấp mọi người có theo kịp hay không, vận toàn lực nhảy qua sông.

Thiết Kỳ Sĩ thấy khinh công lão ghê gớm, bất giác ngấm ngầm ca ngợi :

- Thảo nào lão nổi danh mấy chục năm nay. Nguyên một chuyện khinh công này cũng đủ tỏ là một cao thủ đặc biệt.

Chàng quay qua mọi người hô :

- Cởi áo da ra!

Hai cô hiểu ý lập tức cởi bỏ áo ngoài, mũ hoả liên cũng cất vào bọc.

Cả ba người cùng chuyển động hai tay bay vọt lên không.

Qua sông rồi mọi người cúi đầu xuống thì thấy toàn một màu trắng phau, chẳng thấy bóng lão tăng đâu.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa trưa, phía dưới trước mặt hiện ra một vùng bóng đen. Kỳ Dao la lên :

- Đến Lạp Tát rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đó là chùa Bồ Đạt Lạp phải không?

Kỳ Dao đáp :

- Chỗ bóng đen cao nhất là chùa. Thành Lạp Tát không giống thành thị trong nội đảo. Thờ xưa họ xây tường vòng quanh núi. Chùa Bồ Đạt Lạp ở trên đỉnh núi. Các vị theo tiểu muội hạ xuống, nhưng phải thận trọng, đề phòng xảy ra chuyện hiểu lầm.

Ba người vừa đặt chân xuống nóc chùa hình tròn thì đột nhiên bốn phía có tiếng khàn khàn quát hỏi :

- Các vị thí chủ ở phương nào mà dám xâm nhập vào trọng địa nơi cửa Phật?

Thiết Kỳ Sĩ vội đáp :

- Xin mời một vị đại sư ra đây tương hội. Tại hạ được Hữu Phụ đại sư thỉnh đến.

Bỗng nghe tiếng hoan hô ở dưới thềm viện vang lên :

- Long đầu đã tới! Thưa các vị đại sư! Bọn họ không phải người ngoài.

Thiết Kỳ Sĩ nghe rõ thanh âm Cao Dương. Bất giác cười ha hả hô :

- Biển Bức nhân! Thương thế lão Cao hết rồi ư?

Cao Dương lớn tiếng đáp :

- Hết lâu rồi! Các vị xuống mau đi!

Ba người hạ xuống trước điện thấy hai nhà sư già đứng bên Cao Dương vội chấp tay nói :

- Thưa hai vị lão sư phó! Bọn tại hạ rất hân hạnh được tham kiến hai vị.

Hai nhà sư chấp tay đáp lễ nói :

- Thí chủ quang lâm khiến cho tề sư thêm vẻ huy hoàng. Mời các vị vào trong điện ngồi chơi.

Kỳ Dao đến bên Cao Dương khẽ hỏi :

- Chắc địa vị hai nhà sư này tôn cao lắm phải không?

Cao Dương đáp :

- Họ là hai trong ba vị già nhất ở Huỳnh giáo. Người cao là Chủ phụ đại sư. Người lùn là Tà phụ đại sư. Còn một vị Hữu phụ đại sư thì các vị đã gặp rồi. Sao lão không đi với các vị?

Kỳ Dao hỏi :

- Lão còn đi sau một chút. Bọn tiểu muội nhờ có bức y thành ra đến trước. Từ đêm qua đến sáng nay có xảy chuyện gì không?

Cao Dương đáp :

- Ở đây thì không có, nhưng bên Hồng giáo đưa tin lại mất pho bảo điển về Thần Thông Lục.

Kỳ Dao thử dài nói :

- Sáng sớm hôm nay vừa nhắc tới vụ này, không ngờ đến nơi đã mất rồi.

Mọi người vào điện nhưng chưa thấy Đạt Lại Lạt Ma. Trong nội điện ngoài hai vị lão tăng không còn một hòa thượng nào khác, chỉ có hai nhà sư trẻ tuổi ở lại hầu hạ, đủ tỏ mọi người đều được phái đi giới nghiêm rồi.

Chủ phụ lão tăng chấp tay hỏi :

- Thí chủ! Hữu phụ đại sư có đến không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chắc cũng gần tới rồi. Xin hỏi quý Giáo chủ hiện giờ ở đâu? Bọn tại hạ xin vào làm lễ tham bái.

Vị cao tăng kia nói :

- Thí chủ bắt tất phải khách khí. Tề chương giáo ở bí cung phía sau tòa điện này, nhưng gần đây không chịu tiếp khách.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai bữa nay có động tĩnh gì không?

Tà phụ đại sư đáp :

- Bắt đầu từ hôm qua, trong thành hỗn loạn hơn trước nhiều. Những nhân viên tề tự ngấm ngầm đi do thám đã phát hiện đến hơn trăm người lạ vừa nam vừa nữ không rõ lai lịch. Hình thức và y phục của họ rất phức tạp, có già có trẻ, hành động rất thần bí và cao thâm khôn lường.

Kỳ Dao hỏi :

- Xin hỏi hai vị đại sư: Trong quý tự có những nơi nào trọng yếu? Bọn tiểu nữ là người ngoài, không tiện tác chủ, cầu được chỉ thị để lưu tâm, phòng lúc đến việc khỏi hoang mang.

Hai vị lão tăng đồng thanh đáp :

- Bọn bản tăng hy vọng ba vị chống đỡ cho phía sau tòa viện này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đã biết trước rồi là bọn tại hạ không rối loạn nữa.

Cao Dương nói tiếp :

- Xin đại sư cho đưa đồ ăn uống của bọn tại hạ đến một biệt viện ở ngoài thành thì thuận tiện hơn. Bây giờ bọn tại hạ ra đi vì sắp đến bữa ăn tối rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy nhìn hai nhà sư nói :

- Đa tạ nhị vị lão tăng. Bọn tại hạ xin cáo từ.

Hai nhà sư đứng dậy chấp tay đáp :

- Xin thí chủ tùy tiện, miễn cho bọn bản tăng khỏi tiễn đưa.

Thiết Kỳ Sĩ ra khỏi điện cùng hai cô đi theo Cao Dương đến sương phòng phía đông, chuồn qua khuôn cửa tròn ra ngoài. Chỗ này có tòa giả sơn cùng cây cối, lại có cả hành lang giấu trúc, nhưng hiện giờ bị tuyết bao phủ không còn gì là cảnh mùa xuân.

Đi qua dãy hành lang, Cao Dương trở về phía trước nói :

- Tòa tiểu điện là nơi hóng mát của Đạt Lại Hoạt Phật về mùa hè.

Kỳ Dao hỏi :

- Những đồ ăn từ đâu đưa tới?

Cao Dương đáp :

- Đồ ăn do Lạt Ma thanh niên đưa lại mà toàn là thức ăn trong nội địa.

Văn Đế Đế nói :

- Bọn tiểu muội đã được hưởng thụ ở Nhật khách Tác rồi.

Bốn người vào trong tiểu viện. Cao Dương ngồi xuống rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn toán đông của chúng ta hiện nay ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi lại :

- Vì việc xảy đến cho đại ca mà mọi người hối hả muốn chết. Tiểu đệ cùng Kỳ Dao lên đường trước. Bọn họ còn đi sau. Lão Cao bị thương ở đâu?

Cao Dương đáp :

- Đáng giận cho hai tên lão tặc Thần Ứng và Quỷ Thâu giáp công ở trên không. Chúng ra tay bằng thủ pháp rất tàn độc đánh ta đến chết đi sống lại rồi không biết gì nữa.

Kỳ Dao hỏi :

- Sao Cao lão lại thoát được nanh vuốt của bọn Thần Ứng?

Cao Dương đáp :

- Không hiểu ta bị bắt đã bao lâu, trong lúc hồi tỉnh, ta huy động luồng chân khí tối hậu xoay tay đánh một chưởng vào Thần ưng. Con súc sinh này đau quá nói chân ra để ta từ trên không rớt xuống.

Kỳ Dao cười nói :

- Cao lão gặp niên hạn bất lợi, đã bị Ung bắt, lại bị lừa cản.

Cao Dương “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Té ra các vị đã gặp Quái Lư trượng nhân?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đại đệ tử của lão đâu?

Cao Dương đáp :

- Hắn đưa tại hạ đến chỗ Chủ Phụ đại sư đây. Nói rõ lai lịch rồi lại đi ngay. Nguyên Quái Lư trượng nhân là bạn cũ của Chủ Phụ đại sư, nên đại sư không tiếc thứ thuốc trân quý lấy cho ta uống mới mau hết.

Văn Đế Đế hỏi :

- Lão Cao chưa cho biết bị thương ở đâu?

Cao Dương đáp :

- Phũ tạng trong người lệch lạc, chân khí bị tiêu tan.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế thì nguy hiểm quá! Lão Cao đi đường xa mà không chết là mạng lớn lắm.

Cao Dương đáp :

- Nếu không có tám bức y thì ta e rằng tại hạ có đến mười mạng cũng hết sống.

Văn Đế Đế nói :

- Chuyến này tám bức y suýt nữa làm cho Cao huynh phải bỏ mạng.

Từ nay đi bộ hay hơn. Cao huynh chưa biết, tiểu muội còn thiếu điều liệu mạng với họ.

Cao Dương nói :

- Hảo cô nương! Ta suốt đời nhớ ơn cô.

Bỗng nghe tiếng một tên Lạt Ma nhỏ tuổi ở ngoài tiểu điện cất lên :

- Các vị thí chủ! Cơm rượu đã đưa tới.

Cao Dương liền ra đón lấy bày lên bàn rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các vị ăn uống đi. Ta ăn rồi.

Kỳ Dao thấy trên bàn bày ra bữa ăn không được phong phú như ở Nhật Khách Tắc liền cười hỏi :

- Lão Cao! Lão khoe đồ ăn ngon lắm kia mà?

Cao Dương đáp :

- Cô nương đừng hiểu lầm. Bữa nay tình cảnh khác thường. Trong thành rối loạn toi bời, chắc là các tiệm đóng cửa hết, còn mấy bữa ăn trước thật ngon lành.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta tùy tiện ăn cho xong bữa, đến đêm còn phải ra ngoài hoạt động.

Kỳ Dao hỏi :

- Hoạt động gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta đã nhận lời giúp người thì không thể ngồi đây thụ động.

Việc do thám báo đồn là ở các nhà sư, còn việc tảo trừ bọn yêu nhân trong thành về phần chúng ta phải phụ trách. Bọn Cổ Mộ môn chưa biết chúng ta đã tới Lạp Tát, vậy đêm nay chúng ta ra ngoài hành động bí mật, hễ phát giác tên nào là trừ khử tên đó.

Cao Dương nói :

- Phải rồi! Làm thế là có lợi cho các nhà sư. Nếu ta hạ thủ ngay ở trong chùa thì bọn Cổ Mộ môn đổ tội lên chùa Bồ Đạt Lạp.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ vừa ăn xong, chợt thấy Hữu Phụ lão hòa thượng tới nơi vẻ mặt rất nghiêm trọng. Lão vào cửa nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Thí chủ! Bản tăng cảm ơn các vị đã tới nơi trước.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó có chi đáng kể? May mà nơi đây hãy còn bình tĩnh.

Nhà sư già thở dài nói :

- Chắc đêm nay khó lòng yên lành được.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Đại sư đã được tin tức gì hay dò được những nhân vật ở đâu chưa?

Coi khí sắc đại sư, thì dường như đã xảy ra cuộc chiến đấu kịch liệt phải không?

Nhà sư già thở dài đáp :

- Lão tăng quả là vô dụng mất rồi. Trước khi tiến thành, còn chừng năm dặm, lão tăng gặp một thí chủ trẻ tuổi mặc áo da cáo. Coi phong độ không giống bọn yêu nhân ở Cổ Mộ môn vì gã có đeo mặt nạ. Ngờ đâu gã buông lời kiêu ngạo, vừa mở miệng đã hỏi ngay lão tăng ở chùa nào? Lão tăng chưa hiểu rõ lai lịch gã dĩ nhiên không thể nói thật. Nào ngờ thí chủ đó không hỏi nữa ra tay định giết lão tăng ngay.

Kỳ Dao hỏi :

- Sao đại sư không hỏi gã coi?

Nhà sư thở dài đáp :

- Lão tăng không còn cơ hội để chất vấn. Võ công gã rất cao thâm.

Có khi vì lý do bản lãnh của lão tăng đã thoái bộ: Trong vòng chưa đầy trăm chiêu lão tăng lâm vào tình trạng chỉ còn đường thủ. Giả tỷ không gặp Hồng giáo Tam tăng xuất hiện một cách ngẫu nhiên thì e rằng lão tăng không còn về tới đây để gặp các vị nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kết quả vụ đó ra sao?

Nhà sư già đáp :

- Kể ra công lực bốn người của lão tăng cũng còn miễn cưỡng chống được. Gã biết khó lòng thủ thắng thoảng cái đã bỏ đi mất hút. Khi đó lão tăng mới biết gã là một yêu nhân trọng yếu ở Cổ Mộ môn, vì thuật ẩn thân của gã chẳng thể che mất lão tăng được. Gã đã thi triển công phu U Linh Độn trong U Linh công.

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng nói :

- Người đó đúng là Hồng Quan lệnh chủ.

Nhà sư già thở dài nói :

- Giả tỷ Hồng Quan lệnh chủ đến Lạp Tát thì báu vật trọng yếu để truyền giáo của tệ giáo không thể giữ được.

Kỳ Dao hỏi :

- Đại sư có biết công phu gì phá được U Linh Độn không?

Nhà sư già đáp :

- Trên đời chỉ có một bảo vật và một người phá được, ngoài ra không còn ai nữa.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Bảo vật gì?

Nhà sư già đáp :

- Thời xưa có tấm Hiện Hình kính phá được, nhưng bảo vật này đã lọt vào bảo khố ở Thanh Đình.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chẳng đâu gì đại sư: tại hạ lấy được tấm kính đó rồi nhưng chỉ là hữu danh vô thực, công dụng không có gì trọng đại.

Nhà sư già kinh ngạc hỏi :

- Thí chủ đã dùng qua chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ gặp người thứ ba, thứ tư ở Cổ Mộ môn và là nhân vật trọng yếu, tại hạ đã thử rồi, nhưng một người trông thấy bóng lơ mờ, còn người bán lãnh cao thâm hơn thì chỉ mới ngó thấy hình bóng như làn sương nhạt. Tại hạ tin rằng gặp cấp cao hơn thì chẳng thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đêm mưa tuyết diệt trừ ma quái

Lão tăng hỏi :

- Thí chủ soi bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ giơ mặt kính chiếu về phía người ẩn thân.

Lão tăng thở phào một cái nói :

- Thế là thí chủ sử dụng không đúng cách rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ủa lên một tiếng hỏi :

- Đại sư! Vậy sử dụng thế nào?

Lão tăng đáp :

- Thứ kính này không phải cầm tay. Thí chủ cứ mang luôn trong mình, đặt nơi huyệt Đan Điền trước ngực. Khi muốn soi, thí chủ khẽ đề tụ chân khí, Bảo kính sẽ lập tức phản chiếu, người ẩn hình trong vòng mười trượng sẽ hiện ra một bóng đen, nhưng chỉ một mình thí chủ ngó thấy người kia vì chân khí là của thí chủ. Chân khí lại không hình thể, không màu sắc, nên người ngoài không dòm thấy. Nếu cầm kính mà soi thì hiệu quả sẽ kém đi nhiều. Cổ Mộ U Linh công lực có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể che được thần mục của thí chủ.

Thiết Kỳ Sĩ cả mừng hỏi :

- Đa tạ đại sư có lòng chỉ điểm. Xin hỏi người đó là ai?

Lão tăng đáp :

- Người này vĩnh viễn không dời khỏi núi Tu Di. Lão chính là Tu Di Thiên Tôn. Bảy chục năm trước, lão còn nhỏ tuổi, những nhân vật võ lâm kêu bằng Thần Mục Lang Quân. Lão có Thần Mục kỳ công, nhưng năm trước đã bị Cổ Mộ U Linh dùng kế móc mắt đôi mắt thần.

Kỳ Dao kinh hãi nói :

- Bọn tiểu nữ đã gặp thanh niên. Đúng gã dùng đôi mắt thịt để nhìn ra người ẩn hình.

Lão tăng ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Thần Mộc lang quân đã có truyền nhân?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Chắc thế. Gã có công lực hiển nhiên rất cao thâm, có người cho tại hạ biết gã là Thần Mộc Sát Tinh. Đồng thời người ta nhắc tới phu nhân của Thần Mộc Sát Tinh là Càn Khôn Long. Càn Khôn Long lại chết về tay Quân Thiên đế chúa.

Lão tăng “ủa” một tiếng nói :

- Càn Khôn Long là một tay cao thủ ở phe Hắc Đạo.

Thiệt Kỳ Sĩ nhắm chừng đã bắt đầu canh một, liền nhìn lão tăng nói :

- Đại sư! Bây giờ không còn sớm nữa, đến lúc phải phòng thủ rồi.

Lão tăng đứng dậy đáp :

- Bản tăng xin cáo từ. Khi có việc sẽ đến thỉnh thí chủ. Bây giờ thí chủ hãy nghỉ ngơi một lúc.

Thiệt Kỳ Sĩ đưa lão ra ngoài tiểu điện, nhưng không nhắc tới việc mình xuất động. Chàng trở vào nhìn Văn Đế Đế nói :

- Văn muội cùng lão Cao giám thị ở trên không. Tiểu huynh cùng lệnh thư thư ngấm ngầm điều tra các nơi dưới đất. Đêm nay mặt đất đầy tuyết phủ, nhất định các vị nhìn rõ tình hình bên dưới.

Cao Dương đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ có thể nhìn thấy các vị. Đồng thời bọn tại hạ cũng không dám dò xa công tử. Lần trước mắc bẫy bây giờ hãy còn sợ. Từ nay không hành động một mình nữa.

Kỳ Dao cười nói :

- Cái đó kêu bằng: Lần trước bị đau lần sau phải ngán.

Ban đầu cả bốn người vọt lên không ra ngoài chùa. Thiệt Kỳ Sĩ và Kỳ Dao lên lên hạ hạ xuống đất.

Phạm vi thành Lạp Tát rất rộng lớn. Địa thế lại không bằng phẳng.

Những nơi kiến trúc chỗ cao chỗ thấp. Đường phố quanh co lồi lõm chẳng thành hàng lối nào hết.

Văn Đế Đế bay sát bên Cao Dương lên giọng oán trách :

- Phía dưới tuy khắp nơi một màn tuyết trắng, nhưng ở trong tòa thành cổ quái này làm sao giữ cho khỏi thoát ly hình bóng Sĩ ca và Kỳ thư được?

Cao Dương đáp :

- Cần gì phải theo sát. Muốn thế thì trừ phi họ chỉ đi trên nóc nhà.

Chúng ta chỉ cần thỉnh thoảng ngó thấy là đủ. Ủa! Bọn họ hạ xuống phía trước nhà kia rồi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta cũng sà xuống nên chăng?

Cao Dương đáp :

- Không được. Chúng ta ở trên cao mới nhìn thấy xa. Khi phát hiện điều gì sẽ lập tức báo cho họ biết.

Trong toàn thành không thấy một tia đèn lửa nào. Ở trên không dòm xuống chẳng khác một tòa thành chết.

Văn Đế Đế thấy tuyết tạnh gió yên liền nhìn Cao Dương hỏi :

- Sao chẳng nhìn thấy bóng đen hoạt động chi hết?

Cao Dương khẽ la lên :

- Coi kia! Long đầu xách một người vọt lên nóc nhà rồi.

Văn Đế Đế “ồ” một tiếng, nói :

- Y bắt được yêu nhân mà không phát ra một tiếng động.

Cao Dương nói :

- Y bay về phía thành ngoại. Sao chẳng thấy Kỳ Dao cô nương đâu.

Văn Đế Đế đáp :

- Thử thử đang đi trên đường phố và cũng bắt được một tên.

Hai người không hiểu nên theo dõi ai, mà chia ra cũng không ổn. Lúc do dự chợt thấy hai bóng đen từ dưới thềm nhà bay vọt lên. Hiển nhiên hẳn rượt theo Thiết Kỳ Sĩ.

Cao Dương vội nói :

- Té ra Long đầu có ý dụ địch. Chúng ta mau rượt theo hai bóng đen này.

Văn Đế Đế chẳng có chủ trương gì đành bay theo sau Cao Dương.

Ra khỏi thành, hai người vội hạ mình xuống trước mặt Thiết Kỳ Sĩ, cất tiếng báo chàng :

- Phía sau có người rượt theo.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Thế thì còn một người chưa tới ư?

Văn Đế Đế hỏi lại :

- Thử thử cũng bắt được một tên. Bọn chúng là hạng người nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dĩ nhiên là người Cổ Mộ môn. Tên này ta đã nhét một viên Ngưng độc đan vào miệng. Các vị giữ lấy hắn. Chờ ta đi thu thập hai người đuổi theo rồi sẽ hỏi khẩu cung.

Chàng buông tên yêu nhân ở trong tay ra rồi xoay mình nhanh như điện chớp trở lại đường cũ.

Chỉ trong nháy mắt, bỗng nghe có tiếng từ vọng phát ra. Giữa lúc đêm thanh khẩu âm lại càng rõ rệt.

Cao Dương kinh hãi khẽ la lên :

- Hông bét! Thanh âm này có thể làm kinh động nửa tòa thành.

Hắn chưa dứt lời, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ chạy đến la hoảng :

- Các vị bay về thành cho mau! Dường như Dao muội chạm trán cường địch rồi. Hai vị tiếp ứng cho nàng trước rồi tại hạ sẽ đến ngay.

Văn Đế Đế nghe nói cả kinh lập tức cùng Cao Dương bay trở lại. Vừa qua sông đã nghe tiếng quát tháo om sòm.

Cao Dương lớn tiếng hô :

- Le lên! Chỗ này đông người quá!

Vượt qua bức tường thành liền dòm thấy rất nhiều bóng đen chuyển động. Cuộc chiến đấu đang khai diễn phía trước một ngôi nhà lớn. Nhờ ánh tuyết long lanh nhìn bóng đen rất rõ. Tuy không nhận ra diện mục, Văn Đế Đế cũng la lớn :

- Đánh tới đây rồi.

Cao Dương cười đáp :

- Hải cô nương trá bại. Y cũng có ý dụ địch ra ngoài thành.

Văn Đế Đế nói :

- Sáu người đuổi một mình y, chúng ta phải xông tới.

Cao Dương đáp :

- Hà tất chúng ta phải cử động? Bản lĩnh của lệnh thư chẳng coi sáu yêu nhân này vào đâu?

Dần dần Kỳ Dao dẫn dụ địch nhân đến bên tường thành nàg phát giác ra Cao, Văn hai người liên la lớn :

- Tránh ra! Các vị đừng can thiệp vào.

Cao Dương nghe nói nhìn Văn Đế Đế vẫy tay hỏi :

- Làm sao? Chúng ta ra trước đi thôi chứ?

Hai người vung tay vọt lên vượt qua thành hạ xuống, nhưng chân chưa hạ xuống tai đã nghe những tiếng rú thê thảm. Nguyên Kỳ Dao vung chém loạn. Hai người ngoảnh đầu nhìn lại thấy bóng vọt tới. Chính là Kỳ Dao.

Kỳ Dao vừa tới, hỏi ngay :

- Sĩ ca đâu?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Y đang tra hỏi khẩu cung ở bên một khu rừng cây.

Kỳ Dao nói :

- Bọn ta mau về chùa trước, đề phòng có yêu nhân đuổi tới.

Cao Dương hỏi :

- Cô nương vừa giết những người nào?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là những người trong Lam Quan lệnh ở Cổ Mộ môn.

Ba người bay trên không trở về chùa Bồ Đạt Lạp, nhưng lúc vào tiểu điện liền phát giác trong chùa chẳng có động tĩnh gì.

Kỳ Dao thờ phào nói :

- Yêu nhân chưa phát động. Chúng ta uống công một lúc.

Ba người vừa vào nhà đã nghe ba vị lão tăng ở ngoài lên tiếng :

- Các vị thí chủ phải một phen cực nhọc.

Cao Dương hỏi ngay :

- Ba vị sư phó có nghe tiếng gì không?

Chủ Phụ lão tăng chấp tay đáp :

- Tệ tự ở nơi cao nhất. Bất luận chỗ nào trong thành phát ra thanh âm cũng nghe rõ. Nhưng không hiểu các vị đã gặp bao nhiêu người?

Cao Dương mời ba nhà sư vào ngồi cười nói :

- Vụ này thu hoạch chưa được mấy, chỉ có tám yêu nhân mà thôi.

Hữu Phụ đại sư không thấy Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Thiết thí chủ đâu rồi?

Kỳ Dao đáp :

- Y chưa về tới.

Bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ ở ngoài cửa lên tiếng :

- Về đây rồi. Dao muội đã giết hạng người nào?

Kỳ Dao đáp :

- Một điều bất ngờ là bọn Lam Quan lệnh ở Cổ Mộ môn cũng vào thành rất đông. Tiểu muội thu thập toàn là người ở Lam Quan lệnh.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn ba nhà sư nói :

- Ba vị đại sư! Bảo vật của quý giáo hiện giờ khó mà tìm ra được, hành động của bọn tại hạ bị Cổ Mộ môn phát giác rồi.

Về mặt chàng nghiêm trọng khiến ba nhà sư chấn động tâm thần đồng thanh hỏi :

- Thí chủ đã biết rõ nội tình bọn yêu nhân chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vừa rồi tại hạ bắt một tên tra hỏi khẩu cung. Hiện giờ hắn hãy còn sống. Hắn nói là Bảo điển của phe Mật Tông đã đưa tới tay Cổ Mộ U Linh rồi. Đồng thời họ còn muốn lấy cắp một bảo vật khác. Hắn là một tên Phó lệnh chủ trong Huỳnh Quan lệnh. Chẳng hiểu lời nói của hắn có đúng không?

Ba nhà sư thờ dài hỏi :

- Vậy biết làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Các phái Trung Nguyên đều mất vật trọng yếu chứ chẳng riêng gì quý giáo. Đây là một thủ đoạn của Cổ Mộ môn muốn uy hiếp các môn phái võ lâm. E rằng sau này chúng còn thi hành những kế hoạch đề hèn khác nữa.

Ba nhà sư đồng thanh nói :

- Bọn Cổ Mộ môn phí công một cách vô ích. Đã là môn phái có lịch sử thì trừ phi bị hủy diệt mới tan hết, chẳng bao giờ có chuyện đầu hàng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hiện giờ may còn mấy vật kỳ bảo khiến cho bọn Cổ Mộ môn chú ý. Coi tình thế này thì toàn thể võ lâm có thể kéo dài cuộc phát động. Quý giáo chỉ cần phòng thủ cẩn thận. Sự tổn thất về nhân viên chắc không nhiều đâu. Bọn yêu nhân chủ ý đến hành động lấy cắp bảo vật.

Tả Phụ đại sư hỏi :

- Hành động vừa rồi của thí chủ, bọn bản tăng đã hiểu rõ chỗ dụng ý, rất lấy làm cảm kích. Có điều muốn lưu thí chủ ở lại một ngày rồi hãy ra đi được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Lưu lại một ngày để coi động tĩnh là điều khẩn yếu, nhưng bọn tại hạ không nên ở trong chùa, đề phòng địch nhân phát giác gây nên điều bất ổn.

Tả phụ đại sư nói :

- Thí chủ nghĩ rất chu đáo. Sáng mai bản tăng sẽ an bài cách khác.

Ba nhà sư cáo từ đi rồi, Kỳ Dao hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Đại ca xử trí với tên Phó lệnh chủ Huỳnh Quan lệnh đó bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tha hắn rồi. Hắn nói thật mà không chống cự, tựa hồ thụ độc chưa sâu. Lúc ra đi hắn còn lộ vẻ cảm kích. Sau này tất có chuyển biến.

Một đêm trôi qua bọn Thiết Kỳ Sĩ được tên Lạt Ma trẻ tuổi đưa ra khỏi chùa Bồ Đạt Lạp đến ở một tòa đình viện rất hào hoa. Chủ nhân tòa viện này tạm thiên đi chỗ khác. Cả bọn nam nữ thanh niên hầu hạ có đến mười mấy tên, nhưng đều là người Tạng. Còn đồ ăn uống vẫn do người Hán nấu nướng như trước.

Đến trưa, trên trời xuất hiện dương quang. Mưa tuyết tạnh hẳn, gió cũng yên rồi. Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chắc sư ca cùng Ngũ gia đến rồi. Chúng ta thử ra ngoài thành coi được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Dao muội tưởng đi đón họ chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Ít khi gặp buổi có ánh dương quang. Chúng ta ra ngoài Tây giao một chuyến để coi tuyết cũng hay.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Trong thành rất đông yêu nhân. Cử động của bọn ta nhất định bị chúng theo dõi.

Cao Dương nói :

- Nếu vậy càng hay. Chúng ta ra ngoài thu thập họ.

Văn Đế Đế nói :

- Thế thì chỗ ở của chúng ta không giữ bí mật được nữa.

Cao Dương nói :

- Nơi đây còn ẩn cư được chăng? Chắc bọn bọn yêu nhân biết rồi. Chúng ta nên đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ vốn là người hiếu động, nghe nói cũng không kiên trì nữa, liền cười đáp.

- Nếu vậy lão Cao dẫn đường đi. Đường từ trung tâm thành rồi ra đến Tây giao không phải là gần, đã chẳng thể thi triển khinh công lại cũng không nên bay trên trời, mà đi bộ thì mất hàng nửa ngày.

Bốn người ra đường phố liền thay đổi chủ ý muốn một cỗ xe ngựa.

Dời khỏi Lạp Tắt mất chục dặm thì đến một nơi chùa cổ kêu bằng Biệt Phong tự. Nơi đây cũng có thị trấn và lấy tên chùa làm tên trấn.

Trấn này ở tây nam sông Lạp Táp. Xe ngựa theo dọc sông đến đường quan đạo.

Ra khỏi thành chừng hơn hai chục dặm. Cao Dương không thấy sau xe có nhân vật nào khả nghi. Tuy rất nhiều người đi đường nhưng coi kỹ toàn là Tạng dân ở miền phụ cận. Lão cảm thấy nghi ngờ quay vào trong xe khẽ hỏi :

- Long đầu không có ý kiến gì ư?

Nguyên trong xe ba người ngồi. Còn Cao Dương ngồi bên người đánh xe.

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi mỉm cười hỏi lại :

- Mặt sau không có ư? Vậy ngó qua mé hữu.

Cao Dương lập tức ngoảnh đầu nhìn bên phải. Hắn không khỏi sùng sốt, nguyên trong rừng cây mặt này có bóng người thấp thoáng nhưng vị cảnh cây đầy tuyết phủ che khuất không rõ số mục. Hắn kinh hãi khẽ la :

- Đây các vị! Chuẩn bị động thủ đi thôi!

Thiết Kỳ Sĩ ngồi trong xe dặn :

- Chúng ta sắp sửa xuống xe. Ai nấy đeo mặt nạ vào. Cao lão đại! Lão Cao bảo xa phu đánh xe trở về.

Kỳ Dao xuống xe sau cùng hỏi :

- Chúng ta rượt theo để hạ thủ chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Coi tình hình thì bọn yêu nhân này không phải rượt theo chúng ta.

Hiện giờ đã cách thành ngoài hai chục dặm, bọn họ mà rượt tất đã qua bên này rồi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Rượt theo để coi cho rõ. Ta chỉ có thể đoán ra một điều đây là bọn yêu nhân vâng lệnh đến tăng viện cho đồng bọn ở trong thành.

Cao Dương nhảy lên hỏi :

- Hồng bát! Hay là bọn Cao lão nhị bị ngăn chặn rồi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Ngoại tử sư ca gặp địch nhân ẩn hình chẳng nói làm chi, còn nhân vật hữu hình thì hơn trăm tên y chẳng coi vào đâu.

Cao Dương dẫn phu xe quay về thành rồi. Thiết Kỳ Sĩ dẫn ba người rẽ xuống đường nhỏ mà đi. Bỗng thấy trước mặt có tòa núi cao cản đường chàng liền dừng bước hỏi :

- Có ai biết sơn mạch trái núi trước mặt ra làm sao không?

Cao Dương hỏi lại :

- Công tử hỏi sơn mạch làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi :

- Các vị có ngó thấy một lá cờ lớn bay phất phới trên ngọn núi cao nhất không?

Cao Dương chú ý nhìn, bất giác kinh hãi la lên :

- Trên núi Đường Cổ Lạp có người khai sơn lập trại rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Té ra đây là Đường Cổ Lạp sơn. Chỗ này cách Lạp Táp không đầy bốn chục dặm. Chẳng lẽ bọn Hắc đạo lớn mật dám coi thường Lạt Ma giáo?

Sao trên lá cờ lại viết bốn chữ “Thế thiên hành đạo”? Về đời Đường bọn Hắc đạo giang hồ thích chơi trò này, nhưng từ đời Nguyên, Minh, phe Hắc đạo không chơi trò này nữa. Ai ngờ bữa nay nơi đây lại dờ trò đó mới thật là kỳ. Ta phải lên coi mới được.

Kỳ Dao nói :

- Dính vào người ta làm chi? Tiểu muội đoán đó chỉ là bọn mật lưu giang hồ chẳng biết trời cao đất dày nên triệu tập mấy chục tên mèo què biết vài đường quyền cước, chiếm lĩnh nơi đây để hăm dọa bọn người quê mùa. Nhiều là mười bữa ít là mấy ngày, chúng kiếm được chút tiền xài rồi lại nhổ trại bỏ đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chưa chắc. Dù nửa ngày cũng không được. Khi nào những nhà sư ở Lạp Táp lại không can thiệp?

Kỳ Dao đáp :

- Sớm đến chiều đi, những nhà sư chưa kịp biết tin tức.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Gần đây một toán lớn người Cổ Mộ môn xuất hiện ở giải đất này mà bọn chúng dương cò trên mặt núi há chẳng là tìm lấy cái chết?

Cao Dương “ồ” một tiếng hỏi :

- Phải rồi. Vừa đây còn một toán nữa thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ cũng cảm thấy có điều khác lạ liền cùng ba người đi về phía là cờ.

Chỗ đó không phải là một ngọn núi mà là chỗ cao nhất trong dãy núi. Bốn người đi thẳng một mạch tới nơi thấy lá cờ treo trên ngọn cây lớn. Dưới gốc cây có một lão già nằm ngủ. Lão này ăn mặc rách rưới, tuổi ngoài tám chục.

Đoàn người nhìn quanh rất đổi ngạc nhiên, vì chẳng thấy nhân vật phe Hắc đạo nào khai sơn lập trại.

Cao Dương lớn tiếng hỏi :

- Này này! Lão già kia! Lão làm trò quỷ gì vậy?

Lão già ngu ngáy như sấm. Tiếng ngáy còn lớn hơn cả tiếng quát của Cao Dương.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Lão Cao! Lão này giả vờ khéo quá! Lão Cao nhìn xung quanh chẳng thấy băng tuyết chi hết, đủ tỏ nội công của lão không phải tầm thường. Đáng tiếc là lão còn giả vờ.

Cao Dương hỏi :

- Lão làm trò quỷ gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chiêu bài của lão đã viết rõ ràng bốn chữ “Thế thiên hành đạo” đó thôi.

Kỳ Dao đột nhiên nhìn lão già la gọi :

- Lão đại vương! Lão hãy còn sống chứ?

Lão già nhảy bổ lên quát hỏi :

- Ai nhận ra lão phụ?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu nữ nhận ra lão trượng. Lão trượng lấy làm lạ lắm phải không?

Lão già dương mắt lên nhìn chăm chú vào mặt Kỳ Dao, miệng “ồ” một tiếng hỏi :

- Ngươi là người thế nào của Hải Thần?

Kỳ Dao vừa vừa đáp :

- Lão trượng vẫn còn nhớ tới gia phụ.

Lão già cười hô hô nói :

- Té ra ngươi là đứa con bảo bối của Hải lão quỷ. Thế là lão phụ đã chiêu đến được một tên. Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Bức Kim Ngọc đồ rất thần bí

Lão đột nhiên cười rộ khiến cho Thiết Kỳ Sĩ đâm ra hồ đồ. Chẳng liên dương mắt lên nhìn Kỳ Dao.

Kỳ Dao nhìn chàng giải thích :

- Sĩ ca! Đây là một vị lão bằng hữu rất thân của gia phụ, nhưng mười năm khó gặp nhau lấy một lần. Sáu chục năm trước, người giang hồ kêu lão nhân gia bằng Đạo Vương là đúng lắm, vì lão đáng làm tổng thủ lĩnh cả hai mặt dưới biển cũng như trên cạn.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc nói :

- Tiểu huynh chưa được nghe ai nói tới đại danh của lão.

Lão già nhảy nhồm lên quát :

- Thăng lòi con! Ngươi được mấy tuổi đầu mà dám đòi biết đến lão nhân gia?

Kỳ Dao cười đáp :

- Lão đạo vương! Lão nhân gia đừng nổi nóng mà lá chiêu bài của lão sẽ bị xé tan. Y là đồ đệ của Phụng Hoàng bá bá đó.

Lão già bỗng rút đầu, thè lưỡi, ra chiêu khiếp sợ hỏi :

- Già là đồ đệ của bậc đại anh hùng đó ư?

Lão cười rộ nói tiếp :

- Thế là ta chiêu được hai tên rồi.

Kỳ Dao vội hỏi :

- Lão đạo vương! Lão chiêu gì vậy?

Lão già trở lên ngọn cây hỏi lại :

- Con nhỏ kia! Ngươi không lấy lá chiêu bài của lão nhân gia ư?

Kỳ Dao đáp :

- Bọn tiểu nữ vì ngó thấy lá chiêu bài mới đến coi.

Lão già nói :

- Thế thì phải rồi! Lão gia ở đây chiêu binh mãi mã chuẩn bị khởi nghĩa.

Kỳ Dao cười đáp :

- Lão nhân gia đừng nói đùa nữa. Bọn tiểu nữ còn có việc phải làm.

Lão già hỏi :

- Các ngươi định đi đâu? Lại đến Nam Hải chứ gì?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Đó là chuyện mới đây mà lão nhân gia cũng biết ư?

Lão già đáp :

- Việc đi Nam Hải không cần nữa, có đi cũng chẳng ích gì. Lão gia đã được tin phụ thân ngươi và vị đại anh hùng tới Quỳnh Đảo rồi lại lui về, vì Y Lê quốc sư cùng Phổ Phổ nguyên soái đã lên đại lục rồi.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Vụ này ra làm sao?

Lão già đáp :

- Chắc là các ngươi đến Từ Hải trong biển Nam Hải để kiếm Cổ Long đao và Ấn Hình châu. Y Lê quốc sư đang ở Châu Liễu Tiều trong Từ Hải, nên Phổ Phổ nguyên soái cũng tới đó để đoạt Cổ Long đao. Hiện giờ bọn họ cũng lên lục địa hết để tìm một vật kỳ bảo thì các ngươi còn đến Nam Hải làm chi?

Thiệt Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Vậy bảo vật đó là gì?

Lão già đáp :

- Kim Ngọc đồ.

Mọi người nghe nói ngạc nhiên. Cao Dương không tin hỏi :

- Lão nhân gia nói rõ hơn chút nữa được không? Đừng dằng dai cho mất thì giờ.

Lão già trịnh trọng đáp :

- Tấm bản đồ đó trước đã lọt vào tay Miêu vương, nhưng hắn không biết người biết của để một thằng nhỏ quỷ quyết ở Nam Cương lấy cắp.

Thằng lỏi đó là Suru Thiên Hồ. Miêu vương phát giác mất đồ, lập tức phái số đông cao thủ đi mở cuộc điều tra. Do đó mà tin tức dần dần tiết lộ ra ngoài.

Kỳ Dao kinh ngạc nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Té ra là vụ này ư?

Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi lão đạo :

- Tấm bản đồ đó dùng làm gì?

Lão già thở dài đáp :

- Nghe đồn ở một nơi nào đó có hai trái núi. Một trái toàn hoàng kim, không cần chế lọc đã thành vàng mười. Còn một trái nữa là Huỳnh Ngọc sơn. Những tảng huỳnh ngọc ở đó lớn thì bằng tòa nhà, nhỏ cũng bằng cục đá mài. Tấm bản đồ họa hai trái núi đó.

Kỳ Dao nói :

- Cái này đối với bọn tiểu nữ chẳng thích thú gì.

Lão già cười ha hả nói :

- Nhưng những trái Hoàng kim anh, hoàng kim quả, hoàng kim linh khí vờng, lại còn Hoàng ngọc kết tinh kiếm đều là những thứ trân kỳ cổ kim hiếm có, nên chẳng ai không thích thú.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lấy những cái đó để làm gì?

Lão già đáp :

- Hoàng kim anh lớn bằng trứng ngỗng. Nó đã có từ muôn ngàn năm ở Hoàng kim sơn và mới thành bảo thạch. Cái đó chiếu ánh sáng gấp mười dạ minh châu. Một viên soi sáng được cả nhà trong đêm tối.

Văn Đế Đế xen vào :

- Cái đó thì tiểu muội ưa lắm. Tỷ tỷ ơi! Sau này chúng ta đi ẩn cư.

Trong nhà có cái đó tiện biết chừng nào!

Kỳ Dao cười đáp :

- Nếu vậy bảo A Kỳ đi đoạt về cho chúng ta.

Lão già lại nói :

- Hoàng kim quả làm cho tuổi thọ lâu dài, thanh xuân mãi mãi.

Kỳ Dao kinh ngạc cả mừng nói :

- Tiểu nữ rất thích cái đó.

Lão già cười đáp :

- Thưa nhĩ! Đàn bà xinh đẹp đến đâu tuổi già cũng khó coi. Một trái Hoàng kim quả có thể chia cho mấy người ăn. Khi người kiếm được chàng trai, đừng quên cho gã ăn chung.

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn hai thứ nữa thì sao?

Lão già đáp :

- Lão gia chỉ vì một món Hoàng kim linh khí vồng mà phát cực khổ.

Nó có thể giúp lão gia bảo thù. Bọn trẻ nít các ngươi chắc đã biết rõ tiếng Cổ Mộ U Linh. Mụ có thuật U Linh độn khiến người võ lâm không ai bắt nổi. Chỉ có Hoàng kim linh khí vồng là chụp được thôi. Cả Hải lão quý và lão anh hùng cũng chẳng có biện pháp gì đối phó với mụ.

Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên hỏi :

- Tấm lưới đó kỳ diệu ở chỗ nào?

Lão già đáp :

- Hàng ngàn hàng vạn năm, Hoàng kim tiết ra thứ linh khí, linh khí kết lại thành tấm lưới tuyệt diệu mà lại thông linh. Dăng ra nó lớn bằng tấm lưới cá mà thu lại có thể dẫu trong lòng bàn tay. Khi vận dụng chỉ cần vung tay phóng ra là tấm lưới như bóng theo hình, yêu nhân chẳng tài nào trốn thoát.

Mọi người nghe nói mừng vui nhảy nhót như đàn sè.

Lão già lại nói :

- Những nhân vật võ lâm thích nhất là Hoàng ngọc kết tinh kiếm. Vật này được Hoàng ngọc nuôi dưỡng thành linh hồn. Hình dạng nó giống thanh kiếm, nhưng cứng rắn hơn hết mọi loại kim thuộc. Nó đã thành tiên vật. Những nhân vật võ công cao thâm luyện thành thứ phi kiếm vô thượng.

Kỳ Dao nhảy lên hỏi :

- Làm thế nào để lấy những thứ đó?

Lão già đáp :

- Bước đầu là phải đoạt Kim Ngọc đồ. Bước thứ hai là phải kết hợp những nhân tài đặc biệt. Vì thế lão gia mới hạ sơn chiêu binh mãi mã.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhân gia cần những hạng nhân tài nào?

Lão già đáp :

- Dĩ nhiên phải võ công cao thâm làm căn bản, ngoài ra lại cần đến kỹ thuật sở trường của mỗi người.

Kỳ Dao hỏi :

- Những kỹ thuật sở trường gì?

Lão già nở nụ cười thần bí lắc đầu đáp :

- Cái đó tạm thời các ngươi đừng hỏi vội. Nếu muốn được thu dụng dưới cờ thì hãy đi theo lão gia.

Kỳ Dao hỏi :

- Bọn tiểu nữ còn toán người nữa chưa tới, chờ bọn họ đến rồi sẽ thương lượng được chăng?

Lão già đáp :

- Cái đó còn coi bọn họ có chỗ nào được chăng? Nếu không dùng được thì lão gia không cho họ đi theo.

Kỳ Dao nói :

- Lão nhân gia cứ yên tâm, họ đều là những tay võ công hạng nhất.

Lão già đáp :

- Hay lắm! Họ đã có điều kiện căn bản là đủ tư cách đi theo rồi.

Lão lại nhìn Cao Dương nói :

- Tên tiểu tử này hãy thu chiêu bài lại cho lão gia.

Cao Dương rung động cánh tay bay vọt lên không, lấy lá cờ Thế Thiên hành đạo một cách rất dễ dàng trao cho lão già.

Lão già cười ha hả hỏi :

- Ngươi đã có bức y.Ồ! Ngươi là người thế nào của Tinh Tú tử?

Cao Dương đáp :

- Tinh tú tử là gia sư.

Lão già thở dài nói :

- Lão này biến tính rồi. Đem cả vật cấm kỵ đó thưởng cho đệ tử. Hay lắm! Đây là một tài nghệ chuyên môn, đỡ cho lão già phải đi kiếm lão để động thủ.

Cao Dương thở dài đáp :

- Gia sư đã qua đời rồi.

Lão già “ủa” một tiếng nói :

- Mấy chục năm không được gặp nhau. Ai ngờ lão đã chạy trước.

Kỳ Dao hỏi :

- Bức y dùng làm gì được? Bọn tiểu nữ ba người cùng có cả.

Lão già cả mừng nói :

- Thế ra các ngươi đã tìm được bí bảo sương rồi.

Thiệt Kỳ Sĩ nghĩ bụng :

- Coi tình hình này thì lão đã hiểu hết mọi sự.

Kỳ Dao gật đầu hỏi lại :

- Sao lão nhân gia chưa trả lời tiểu nữ?

Lão già đáp :

- Cái đó là để đối phó với Tứ Kỳ. Những gì cần ta đã bảo các ngươi rồi. Các ngươi không nên hỏi nhiều....

Lão thu thập xong nhìn Kỳ Dao nói :

- Trước hết ta hãy thu nạp các ngươi. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Nhưng bọn tại hạ đã hứa hẹn với Hoạt Phật ở lại chùa Bồ Đạt Lạp một ngày nữa.

Lão già nói :

- Không cần can thiệp cho y nữa. Mật Tông của Đạt Lại đã lọt vào tay Cổ Mộ yêu nữ. Lão già báo thù rồi là mọi vấn đề đã giải quyết xong.

Kỳ Dao nói :

- Bọn yêu nhân còn ở Lạp Tát thành rất nhiều, bọn tiểu nữ e rằng chùa Bồ Đạt Lạp sẽ gặp tai ương nữa.

Lão già đáp :

- Không có đâu. Cổ Mộ yêu nữ đã hạ nghiêm lệnh cho bọn Cổ Mộ môn đem toàn lực tìm kiếm Suru Thiên Hồ. Bây giờ chỉ còn một việc là hai phe chính tà trong thiên hạ đều xuất động vì tám Kim Ngọc đồ.

Thiệt Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương nói :

- Theo lẽ chúng ta không thể chẳng cáo biệt đã ra đi. Lão Cao! Lão trở về nói rõ cho Tam tạng hay để các vị yên lòng.

Cao Dương rung tay bay về chùa Bồ Đạt Lạp. Còn Thiệt Kỳ Sĩ dẫn lão già đi đón Cao Thúc và Ngũ vương tử.

Vượt qua tòa núi này rồi trèo đèo lặn suối lên đường. Kỳ Dao hỏi lão già :

- Trước khi bọn tiểu nữ gặp lão nhân gia, đã có một toán người không hiểu rõ lai lịch đi qua chân núi. Lão gia có nhìn thấy không?

Lão già gật đầu đáp :

- Đó là bọn Quân Thiên bang.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn họ có việc gì?

Lão già đáp :

- Chắc là Quân Thiên bang chúa cũng hạ lệnh cho toàn bang đi tìm kiếm Suru Thiên Hồ.

Kỳ Dao cười nói :

- Rồi đây còn nhiều màn kịch rất hay.

Lão già đáp :

- Vì thế mà bước đầu của lão gia là chiêu binh mãi mã. Nếu mình không đủ thế lực lớn mạnh thì dù may mắn lấy được Kim Ngọc đồ cũng chẳng có cách nào tìm được bảo vật.

Qua dãy núi Đường Cổ Lạp, lại gặp mưa tuyết dữ. Bầu trời xám xịt.

Lúc này đã tối nhưng mặt đất trắng xóa, coi mọi vật rõ hơn vào đêm mùa thu.

Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy trước mặt hiện ra con đường Thập đạo liền dừng lại nói :

- Không nhận rõ được phương hướng rồi.

Lão già đáp :

- Đi thêm năm dặm là tới một thị trấn. Nếu đồng bạn của các người muốn tới địa phương này, tất phải qua thị trấn đó.

Kỳ Dao hỏi :

- Giả tỷ đồng bọn của tiểu nữ đến cả rồi thì lão nhân gia tính kế hoạch nào?

Lão già đáp bằng giọng quả quyết :

- Một mặt chiêu binh mãi mã, một mặt tìm kiếm Suru Thiên Hồ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu không kiếm được nhân tài như lão nhân gia tưởng tượng thì sao?

Lão già cả cười đáp :

- Lão gia đã kể ra một danh sách, có điều bọn người này cũng khó thu dụng, nói từ tế không xong mà dùng cường lực thì họ lại không phục.

Kỳ Dao hỏi :

- Bọn họ làm gì?

Lão già lại cười rộ đáp :

- Làm nghề buôn không vốn có, làm nghề buôn sẵn vốn cũng có. Tóm lại họ đều là kép hát độc cước mà chưa lộ tên tuổi trên chốn giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn người này khó mà đổi được tính nết đã man. Lão nhân gia phải coi chừng, chớ dẫn sói vào nhà.

Lão già nói :

- Cái đó thì hẳn rồi. Nhưng đã có cách đưa họ vào cạm bẫy vì bọn họ đều là hạng quý tiền tài như tính mạng. Một khi họ nghe nói lấy được hoàng kim

thì là họ xông lên, nhưng phải nhớ đừng nói rõ mục đích chính của chúng ta.

Kỳ Dao hỏi :

- Võ công của bọn họ thế nào?

Lão già đáp :

- Đều vào hạng nhất, dẫu tính cũng cực kỳ tệ hại. Có điều mình chỉ lợi dụng chứ không tin nhiệm. Trong bọn này còn có cả hạng đối đầu với mình nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cuộc cờ này xem chừng không tốt rồi.

Lão già đáp :

- Đó là thực tính. Dù chúng gồm đủ tính nét tệ hại nhưng không có họ chẳng thể thành công được.

Khi đến tòa thị trấn, quả không ngoài sự tiên liệu của lão già. Mọi người đã ngó thấy Thiết Nhị Lang đi trên đường phố.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hô :

- Nhị lang! Đại ca cùng Ngũ gia đâu?

Nhị lang nghe rõ thanh âm Thiết Kỳ Sĩ không khỏi giật mình. Hắn quay lại thấy Cao Dương càng kinh ngạc hơn lớn tiếng hỏi :

- Lão Cao còn sống ư?

Cao Dương cả cười đáp :

- Chết làm sao được?

Thiết Kỳ Sĩ cũng cười nói :

- Mỗi bữa chúng ta đều cúng cơm. Lại đây mau! Chúng ta tìm vào một quán cơm ở cửa thị trấn.

Lão đạo vương ngó thấy Thiết Nhị Lang liền hỏi :

- Gã bao nhiêu tuổi rồi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gã mới mười lăm.

Lão đạo vương rất lấy làm kinh dị hỏi :

- Thân lực của gã thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gã đủ sức cử được cái đỉnh cổ nặng muôn cân. Lão nhân gia dùng được chăng?

Lão đạo vương cười ha hả nói :

- Lão gia đang lo thiếu nhân vật này. Xem chừng còn đường làm ăn của chúng ta rất thuận lợi.

Kỳ Dao hỏi :

- Còn một tên nữ đồng cũng cỡ này.

Lão đạo vương nhảy lên hỏi :

- Có chuyện kỳ dị đó ư? Thế thì tuyệt diệu!

Thiết Kỳ Sĩ bảo Thiết Nhị Lang dẫn đường đi thẳng về phía Tây thị trấn tìm vào quán rượu. Ngũ vương tử cũng ở trong quán. Quần hùng hội diện, ai nấy đều hoan hỷ vô cùng!

Thiết Kỳ Sĩ liền giới thiệu mọi người với Lão đạo vương và nói nhỏ về kế hoạch mai hậu.

Cao Thức trịnh trọng nói :

- Bọn tại hạ gặp rất nhiều cao thủ võ lâm lạ mặt. Chắc họ cũng vì tấm Kim Ngọc đồ mà tới đây.

Lão đạo vương cười đáp :

- Bọn họ không có kế hoạch chu đáo, rất ít hy vọng thành công.

Chúng ta ăn uống rồi lên đường.

Ngũ vương tử hỏi :

- Đi về phương nào?

Lão đạo vương đáp :

- Trước hết chạy về hướng tây. Khi tới thành Đàm giang ở Quảng Đông sẽ tìm đêm Kiếm Sa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thành Đàm giang ở bờ biển. Tìm Kiếm Sa để làm gì?

Lão đạo vương trịnh trọng đáp :

- Y thông thạo về đường bể. Mục đích của chúng ta ở dưới đáy bể. Không có y thì chẳng thể thông qua Mê hải. Có điều tên hải đạo độc cước này thủ đoạn tàn độc. Hắn đã đung vào ai là không thể sống sót.

Cao Thức hỏi :

- Lộ trình này khá xa, đi thẳng tới đó hay sao?

Lão đạo vương đáp :

- Không phải. Còn đi qua núi Vô Lượng tinh Vân Nam để kiếm Vu Trung Vu. Chẳng hiểu mụ còn ở địa phương này không?

Kỳ Dao hỏi :

- Vu Trung Vu là hạng người nào?

Lão đạo vương cười đáp :

- Mụ là một Vu nữ, hiểu các thần chú cổ quái, nhưng lão gia kiếm mụ không phải vì chuyện đó mà muốn dụ tìm tới nham thạch dưới đáy biển, vì bức Kim Ngọc đồ chỉ ghi rõ đại phạm vi, còn Kim ngọc son phải nhẫn nại lắm mới kiếm được.

Kỳ Dao hỏi :

- Nếu vậy tấm địa đồ đó cũng không có chỗ dùng lớn lao ư?

Lão đạo vương cười đáp :

- Chỗ dùng rất lớn. Các người không hiểu được những ảo diệu bên trong. Khi tới việc các người phải võ bàn mà kêu hét lên.

Quần hùng ăn cơm xong lập tức theo Lão đạo vương lên đường ngay đêm. Lão này chọn lộ tuyến rất cổ quái. Chẳng những lão không đi đường lớn, mà gặp chỗ sơn lộ quanh co lão cũng không đi theo.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão chạy hết sức, vội hỏi :

- Lão gia tử! Sao lại phải đâm bổ nhào bổ nhào như vậy?

Lão đạo vương la lên :

- Thời gian là yếu tố để thành công. Các người theo không nổi thì phải thoát ly dưới ngọn cờ của lão gia.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Những người này chẳng ai đi chậm hơn lão đâu mà chỉ có phần nhanh hơn. Nhưng bọn tại hạ cần nói trước là hễ gặp nơi ăn uống là phải ăn đi, chứ chẳng thể để bụng đói chạy đường dài.

Lão đạo vương cười đáp :

- Chúng ta cứ thế.

Đoàn người đi bảy ngày mới tới thượng lưu sông Lan Hương. Lại men theo bờ sông đến thẳng núi Vô Lượng.

Khi còn cách núi Vô Lượng mấy chục dặm, Lão đạo vương hô mọi người :

- Đứng lại đã. Chúng ta cần thương lượng trước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn điều gì phải thương lượng?

Lão đạo vương trịnh trọng đáp :

- Mụ Vu Trung Vu đối với nữ nhân không tốt đâu. Tuy mụ chưa lớn tuổi nhưng những nhân vật võ lâm vào hạng già cũng chẳng dám giây vào, vì mụ biết nhiều kỳ thuật cổ quái.

Kỳ Dao hỏi :

- Thương nghị chuyện gì?

Lão đạo vương đáp :

- Bây giờ còn cách xa, Vu thuật của mụ chắc chưa nhìn thấy chúng ta đi về phía Vô Lượng sơn. Mụ này giáo quyết phi thường. Nếu mụ thấy người có thể chiến đấu được là mụ dùng Vu hóa ảnh nhìn ra rồi, mụ không từ một thủ đoạn nào khiến cho đối phương phá thất lợi. Bằng mụ gặp phải nhân vật không địch nổi thì mụ lại tránh né không chịu thò mặt ra. Dù ai bản lĩnh cao thâm đến đâu cũng không kiếm được.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kỳ Sĩ phát giác ra người trá tử

Ngũ vương tử hỏi :

- Vậy chúng ta làm thế nào?

Lão đạo vương đáp :

- Bọn quý vị tuy mụ chưa nhận biết, nhưng đông người quá, tất mụ chẳng yên tâm. Nhất là hai tên cự đồng càng khiến mụ hoài nghi. Vậy lão phu phải người đến trước dẫn dụ rồi các vị tới sau.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tại hạ đi được không?

Lão đạo vương suy nghĩ rồi lắc đầu đáp :

- Người đi không được vì bản lĩnh người chẳng thể che mắt mụ.

Kỳ Dao hỏi :

- Mụ trú ngụ ở đâu?

Lão đạo vương đáp :

- Mụ ở trong hang núi. Nơi đó là một thôn xóm người Miêu tộc.

Người Miêu coi mụ như một vị thần minh.

Cao Dương nói :

- Tại hạ đi trước và đi một người, chắc mụ không sinh lòng ngờ vực.

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Đối với người không quen biết, mụ hạ thủ chẳng nề nang gì mà lòng dạ lại tàn độc. Võ công lão Cao tuy không kém cỏi, nhưng chẳng thể địch nổi những kỹ thuật cổ quái của mụ. Một mình lão Cao đi thì nguy hiểm lắm.

Cao Thức nói :

- Văn bối đi với y. Xin Lão vương chỉ điểm cho.

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Ta hãy quyết định như vậy. Khi hai vị vào hang giả vờ đi lạc đường. Dĩ nhiên hành động phải bình tĩnh.

Cao Thức hỏi :

- Nhân phẩm mụ thế nào?

Lão đạo vương đáp :

- Mụ đẹp lắm, chứ không phải như bọn yêu phụ, vu bà. Mụ ăn mặc như người Miêu, cỡ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Coi bề ngoài mụ là một vị cô nương phong lưu trầm tĩnh, nhưng trong cốt cách thâm độc và hung dữ. Lưng mụ thường đeo một cái giỏ mây chẳng ai biết trong giỏ đựng gì. Miệng giỏ đầy bằng tấm vải hoa. Chỉ cần bấy nhiêu là đủ nhận ra mụ.

Cao Dương và Cao Thức nghe dặn xong lập tức chia tay, chạy thẳng về phía núi Vô Lượng.

Khi đến gần đỉnh núi này. Cao Thức dừng lại hỏi :

- Hồng bát! Bọn ta quên chưa hỏi lão thôn xóm Miêu tộc đó ở chỗ nào.

Cao Dương đáp :

- Ta đã qua lại núi Vô Lượng nhiều lần. Miêu thôn mà Lão đạo vương nói đó ta đã biết ở nơi nào rồi. Có điều trước kia chưa hiểu gì về vụ trong thôn có Vu nữ ghê gớm đến thế!

Cao Thức nói :

- Những nhân vật cổ quái giang hồ biết bao nhiêu mà kể? Chúng ta có biết cũng chỉ được phần nào mà thôi.

Cao Dương đột nhiên hỏi :

- Cao lão nhị! Ta bay trên không quan sát một lúc rồi quay lại cho lão nhị hay được không?

Cao Thức xua tay đáp :

- Cái đó nhất định không được. Chúng ta giả làm người võ lâm thông thường mà lão huynh hành động như vậy há chẳng lộ đuôi?

Cao Dương thè lưỡi ra nói :

- Xuýt nữa ta làm hỏng việc. Vậy chúng mình đi thôi.

Hai người đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Cao Dương khẽ nói :

- Chúng ta đã tới mé tả thôn trang rồi, chỉ còn xoay ra mặt trước trái núi là tới sơn cốc kia.

Cao Thức hỏi :

- Tiểu đệ nghe trống đánh thùng thùng là tại sao?

Cao Dương đáp :

- Chẳng lẽ lại trúng ngày Miêu tộc tế thần?

Hai người vượt qua đỉnh núi, tiếng trống càng nhộn nhịp hơn. Đồng thời đã ngó thấy rất đông người Miêu đang nhảy múa rất huyền ảo.

Cao Dương thấy thế kinh hãi nói :

- Đây là cúng đám tang. Chẳng lẽ trong bọn người Miêu có nhân vật trọng yếu mới chết?

Cao Thức hỏi :

- Lão huynh có hiểu Miêu ngữ không?

Cao Dương hỏi lại :

- Có hiểu. Người muốn ta xuống đó hỏi ư?

Cao Thức đáp :

- Đúng thế!

Cao Dương nói :

- Vậy ta đi đây. Huynh đệ hãy ngồi chờ một lúc ta sẽ trở về.

Cao Dương chưa đi tới đáy hang, bỗng thấy một đoàn người tay cầm trường mâu, lưng đeo Miêu đao. Họ đều là Miêu nhân vào tuổi trung niên.

Chúng rầm rộ kéo tới đến hai mươi mấy người. Cao Thức ngó thấy không khỏi la thảm :

- Hồng bát!

Y lật đật chạy xuống gần kịp Cao Dương đã cất tiếng hỏi :

- Bọn họ làm gì vậy?

Cao Dương đáp :

- Không sao đâu. Bọn họ đến tra hỏi chúng ta đó.

Trong đám đông đột nhiên có hai Miêu nữ chạy ra lớn tiếng hỏi :

- Có phải các vị là người Hán không?

Cao Dương thấy thị nói tiếng Hán liền hỏi lại :

- Cô nương! Bọn tại hạ đúng là người Hán. Xin cô cho biết đây là địa phương nào?

Miêu nữ ngắt lời :

- Bọn ta ở đây kêu bằng Oa Nê tộc. Các vị đến đây có việc gì?

Cao Dương đáp :

- Bọn tại hạ đi lạc đường, xin dừng lại ở quý địa một lúc để kiếm chút gì ăn và chờ đợi người bạn.

Miêu nữ trầm ngâm nói :

- Bữa nay các vị đến vừa may. Ngày thường bản tộc không tiếp đãi người ngoài, nhưng hôm nay tiên nữ quy thiên thì bất luận là ai vào hang núi cũng được. Đồ ăn cũng có, chỉ sợ không hợp với mùi vị người Hán. Có điều các vị không được đi loạn lên và phải theo tiện thiếp.

Cao Thức đáp :

- Đa tạ cô nương.

Miêu nữ nói :

- Bọn ta không hiểu khách khí. Các vị đói thì có thịt nướng và có rượu, muốn ăn uống bao nhiêu cũng được. Các vị chỉ ở trong phạm vi tế đàn, chứ đừng vào trong thôn ỏ.

Cao Thức nói :

- Cái đó đã hẳn. Xin cô nương hãy về trước. Tại hạ chờ một chút rồi vào ngay.

Miêu nữ đáp :

- Các vị chờ nhau cùng vào càng hay để khỏi phát sinh sự hiểu lầm.

Thị nói lú lo với bọn tráng hán một hồi rồi quay về thôn xóm.

Cao Dương nhìn Cao Thức cười nói :

- Bước đầu Lão đạo vương thế là thất bại rồi.

Cao Thức hỏi :

- Tại sao vậy?

Cao Dương đáp :

- Lão muốn kiếm Vu Trung Vu nhưng mụ chết rồi.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Sao lại có chuyện trùng hợp thế được?

Cao Dương đáp :

- Người Miêu lòng dạ ngay thẳng, không có sự trá ngụy. Thị nói tiên nữ quy thiên thì chắc là Vu Trung Vu chết rồi.

Chẳng bao lâu, Cao Thức khẽ nói :

- Đoàn người đều đến cả rồi, hiện còn ở trên đỉnh núi.

Cao Dương đáp :

- Đành chờ các vị xuống đây sẽ tính.

Lát sau, bỗng nghe Lão đạo vương lớn tiếng hỏi :

- Tình hình trong hang ra làm sao?

Cao Dương đáp :

- Bọn tại hạ đã gặp Miêu nữ thị nói là tiên nữ quy thiên rồi.

Lão đạo vương nhảy bổ lên la :

- Hồng bát! Người đó chết đi là kế hoạch của chúng ta bị ảnh hưởng lớn.

Cao Dương nói :

- Bất luận công việc sau này ra sao, chúng ta hãy xuống hang núi ăn một bữa rồi sẽ liệu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Người Miêu cũng mời khách ư?

Lão đạo vương thở dài đáp :

- Ngày thường thì không vào hang được, nhưng gặp lúc tế điền mới không bị cấm. Hối ôi! Mình ăn làm sao được? Mất người trọng yếu rồi.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhân gia đã nghe thấy Miêu nữ vừa rồi nói tiếng Hán chưa?

Lão đạo vương đáp :

- Bọn người Miêu trẻ tuổi phần nhiều biết tiếng quan thoại ở Tứ Xuyên. Người mà các vị vừa gặp chắc là Tế sư ở Oa Nê tộc.

Lão vừa xuống đến hang núi chợt thấy Miêu nữ kia tiến lại. Thị vừa ngó thấy Lão đạo vương đã lớn tiếng hô :

- Té ra lão được sư ở trong đám này.

Lão đạo vương chấp tay đáp :

- Quả là Té sư cô nương. Đây toàn là bằng hữu của lão phu.

Miêu nữ thờ dài nói :

- Lão được sư ơi! Năm ngoái lão tới đây tiên cô còn nói nói cười cười mà bây giờ cô về Tây Thiên rồi.

Thị đưa quần hùng thẳng tới tế đàn. Dọc đường người kéo đến đông như kiến, trống đánh liên hồi. Chỗ nào vũng nhảy múa, la ó om sòm.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi Lão đạo vương :

- Lão tiên bối! Sao tiên bối không hỏi y xem mắc bệnh gì mà chết?

Lão đạo vương xua tay gạt đi :

- Người Miêu không tin bệnh tật. Trừ những người bị giết, ngoài ra họ không xót thương ai.

Kỳ Dao hỏi :

- Bọn họ xử lý việc hậu sự của người chết ra sao? Bây giờ quần ở chỗ nào?

Lão đạo vương đáp :

- Bọn họ tin ở hỏa thần, đem người chết hỏa thiêu nhưng lễ hỏa thiêu phải chờ sau ba ngày nhảy múa mới cử hành. Bây giờ người chết quần ở tế đàn, lấy da thú đắp lên. Chúng ta có thể vào coi nhưng không được đến gần từ thi trong vòng ba thước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng ta đến tham bái trước được không?

Lão đạo vương thờ dài đáp :

- Đó là hành vi lễ mạo. Người Miêu hoan nghênh vô cùng.

Miêu nữ đưa đoàn người đến thẳng tế đàn. Trong bọn Miêu dân rất nhiều võ sĩ. Họ đứng từng hàng tay cầm trường mâu sắc bén phòng vệ rất nghiêm.

Băng tuyết trong hang núi đã bị những đồng lửa làm cho tan rã. Cõi tình hình này thì cuộc tế điệu đã sang ngày thứ hai.

Lúc mọi người tiếp cận chủ đàn quả thấy trên cái giá gỗ có đặt thi thể người chết đắp da thú. Ngoài mớ tóc dài xoã ra ngoài, không ngó thấy một chỗ nào khác.

Thiết Kỳ Sĩ sinh dạ hoài nghi, nhưng lúc này chàng trầm tĩnh đặc biệt, dường như chàng đang vận dụng nội công võ thượng để nghe ngóng chuyện gì.

Quần hào tế điệu rồi, Miêu nữ dẫn bọn họ đi uống Miêu tửu và ăn thịt nướng.

Trời đã gần tối, mọi người ăn xong. Miêu nữ dẫn vào một căn nhà gianh cho nghỉ ngơi.

Nhà rạp này khá rộng, không phân cách từng gian. Quần hào ngồi xuống đất giải da thú. Miêu nữ cáo từ lui ra.

Trong nhà đốt đuốc thông rất sáng sủa. Thiết Kỳ Sĩ nhìn mọi người cười nói :

- Chúng ta đành ngồi chờ cho đến sáng.

Ngũ vương tử đáp :

- Ta muốn thượng lộ ngay đêm nay.

Lão đạo vương buồn nản chẳng nói năng gì. Hai tay ôm đầu không hiểu lão nghĩ gì?

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu muội nhận thấy vị được sư kia là một cao thủ võ lâm. Nhất định trong Miêu tộc này có nhiều người hiểu võ công.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn cầm trường mâu kia đều hiểu võ thuật, nhưng chỉ có mấy đường suất, nã, chàng, kích mà thôi. Còn một số ẩn ở phía sau thì không thể đâu.

Coi tình hình dường như bọn họ còn luyện nội công cao thâm nữa, chưa hiểu bọn họ ở sư môn nào?

Lão đạo vương bây giờ mới ngừng đầu lên đáp :

- Bọn họ là một bộ phận ở dưới trướng Thiên Hồng động chúa. Võ công của họ hoàn toàn do động chúa truyền thụ. Thiên Hồng động chúa là truyền nhân của phái Thiên Trúc, võ công đáng kể vào hạng cao thủ thượng thặng, nhưng lão ta không qua lại giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Võ công của người chết kia cũng do Thiên Hồng động chúa truyền cho hay sao?

Lão đạo vương nghe nói sững sờ hỏi, tưởng chàng hỏi về lúc sinh tiền của người quá cố, liền đáp :

- Không phải. Vu Trung Vu là thừa kế của một môn mạch khác. Y ở Vu phái tại địa đạo. Đáng tiếc là y chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng cười nói :

- Y bịp cả lão rồi.

Lão đạo vương nhảy lên hỏi :

- Y trá tử hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế. Tại hạ đã phát giác tâm tạng y còn động, tuy trái tim đập rất khẽ nhưng bình thường. Đó là lỗi phong tỏa huyết mạch. Bề ngoài thi thể cứng đờ, ngừng thở, máu ngưng động biến thành sắc trắng. Tình trạng này chỉ có thể bịp được những cao thủ sơ ý.

Lão đạo vương nghi ngờ nói :

- Nhất định không phải y thấy bọn ta đến mà trá tử vì coi tình hình này đủ biết cuộc tế điện đã cử hành một ngày rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta đến kiểm y nhập bọn thì người khác cũng đến được chứ sao? Lão tiền bối lo kế hoạch tìm báu vật thì người ta cũng có kẻ tài cao.

Lão đạo vương nói :

- Sáng mai bọn ta hãy ra đi, phải ở lại phanh phui cách nguy trang của họ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mụ đã không muốn tiếp thì có phanh phui cũng bằng vô dụng, mà còn gây sự hiểu lầm với bọn Miêu tộc ở đây.

Lão đạo vương nhảy lên hỏi :

- Kế hoạch của chúng ta thiếu y không được thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Có thực là mụ thích tài bảo lắm không?

Lão đạo vương đáp :

- Chỉ còn điểm này để đã động mụ. Công tử có nghĩ được diệu kế gì khác nữa chăng?

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn mọi người nói khẽ một hồi. Đồng thời chàng trao kế hoạch cho Lão đạo vương và dặn lão :

- Sáng mai lão tiền bối cứ theo kế mà làm, vẫn bối chắc chắn sẽ thành công.

Lão đạo vương cả mừng nói :

- Phải rồi! Bảo thẳng vào mặt chắc mụ không tin, phải dùng biện pháp này mới được.

Sáng sớm hôm sau hai đại hán người Miêu đưa đồ ăn vào nhà rạp.

Chúng đặt thực vật xuống nói lý lẽ một hồi với Lão đạo vương rồi trở gót lui ra.

Lão đạo vương thấy hai người toan đi vội cản lại ở trước cửa rồi nói với họ bằng Miêu ngữ.

Hai người Miêu đi rồi, Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Tiền bối! Tiền bối nói gì vậy?

Cao Dương lên tiếng :

- Người Miêu bảo tể sư của họ có việc không tới được, dặn chúng ta ăn xong rồi đi. Lão tiền bối liền bảo chúng muốn cáo biệt tiền nữ trước khi lâm hành.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Bọn chúng có chịu không?

Lão đạo vương đáp :

- Bọn chúng về bẩm với tể sư rồi mới trả lời được.

Chẳng bao lâu quả nhiên Miêu nữ kia tới nơi. Thị nhìn Lão đạo vương cười nói :

- Các vị người Hán khách khí quá! Xin mời ra ngoài.

Ai cũng nghĩ rằng thị mắc mưu rồi, liền theo thị đến tế đàn.

Lão đạo vương tới gần chỗ quần thi thể cố ý buông tiếng thở dài, hành lễ theo người Hán. Lão đứng lên nhìn Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói :

- Ta đi đường ngàn dặm tới đây mà không thành sự. Cảnh tình này ai mà nghĩ tới?

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng :

- Người đã chết rồi. Kế hoạch của chúng ta cũng hết. Dương mất rồi mà ngó kẻ khác đến lấy hoàng kim cùng bảo vật. Thực là đáng tiếc!

Lão đạo vương làm mặt buồn rười rượi nói :

- Trái núi Hoàng kim lớn kia chẳng kém gì Vô lượng sơn. Mỗi tảng vàng ngọc đều lớn hơn những khối đá ở Miêu thôn này, Vu Trung Vu mà còn sống ở thế gian, tất năng phải nhảy lên cao ngàn trượng.

Kỳ Dao thúc giục :

- Việc đã hỏng rồi thì chúng ta đi thôi! Biết đâu chẳng kiếm được người khác thay thế?

Lão đạo vương nói :

- Người thì có nhưng chẳng ai cao minh bằng Vu Trung Vu. Y phân biệt rất tinh tế các đá núi. Sơn mạch nào có vàng có ngọc y chỉ ngó qua là biết ngay.

Mọi người nói rồi lui khỏi tế đàn, đồng thời cáo biệt Miêu nữ ra ngoài hang núi.

Dời khỏi hang rồi, Thiết Kỳ Sĩ vội nhìn quần hào nói :

- Chúng ta phải coi chừng một chút đề phòng họ hý vọng quỷ thần.

Lão đạo vương xua tay đáp :

- Y đã chết rồi không có chuyện giở trò quỷ. Nhưng bọn ta đến thành Cảnh Đông ngủ trọ, coi y có động tâm không. Nếu y động tâm tất kiếm bọn ta.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu quả y đến kiếm bọn ta thì ứng phó bằng cách nào?

Lão đạo vương đáp :

- Không nhắc đến bảo vật trọng yếu mà chỉ bàn về vàng ngọc. Bọn ta hứa lời khi tìm thấy rồi thì ai lấy được bao nhiêu cứ lấy chứ không hạn chế nhiều ít, như vậy há chẳng hứng thú!

Kỳ Dao cười hỏi :

- Liệu y có đến không?

Lão đạo vương cười đáp :

- Y mà không chết thì thế nào cũng tới. Nếu nói thật vào mặt y là có núi Kim ngọc, tất y chẳng chịu tin nào.

Ở thành Cảnh Đông phần nhiều khách điểm là của người Hán. Quần hào có cảm giác như tiến vào nội địa.

Mọi người tới điểm vào lúc giữa trưa. Quần hào ăn xong, ai cũng ra ngoài thưởng ngoạn phong cảnh, chỉ một mình Lão đạo vương và Thiết Kỳ Sĩ ngồi lại trong phòng để chờ tin tức.

Đợi đến chiều chẳng thấy động tĩnh gì. Thiết Kỳ Sĩ nóng ruột hỏi Lão đạo vương :

- Lão tiên bối! Hay là Bát Quái của lão không linh nghiệm nữa?

Lão đạo vương đáp :

- Trừ khi công tử coi lầm chẳng nói lầm chi. Nếu quả y còn sống thì nhất định thế nào cũng đến kiếm chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ quả quyết :

- Nếu y chết thì vẫn bồi xin thưởng mạng Lão đạo vương nói :

- Nếu vậy y còn phải sắp đặt mọi việc ở Miêu thôn rồi sẽ tới. Vì y được người Miêu thôn rất tin ngưỡng, chẳng thể ra ngoài một cách tùy tiện. Bọn người đi du ngoạn phong cảnh trở về, Ngũ vương tử vừa vào nhà đã nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vừa rồi bọn ta thấy một toán người Miêu ra ngoài thành dường như đã xảy việc gì trọng yếu. Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bao nhiêu người?

Ngũ vương tử đáp :

- Hơn bốn mươi người. Họ ra đi theo cửa nam và người nào cũng hiểu võ công. Bọn họ thi triển khinh công chạy thật mau. Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi Lão đạo vương :

- Vụ này là thế nào?

Lão đạo vương lại hỏi Ngũ vương tử :

- Vương tử có thấy người chủng tộc nào khác không?

Ngũ vương tử đáp :

- Không hiểu. Dường như giống người Oa Nê tộc, trên mặt có vẽ hoa. Lão đạo vương nói :

- Miêu tộc rất nhiều bộ lạc, nhưng bộ lạc nào mặt cũng vẽ hoa. Cao Dương nói :

- Đáng tiếc là tại hạ không ngó thấy. Tại hạ có thể phân biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tìm bí đồ xông pha mưa tuyết

Giữa lúc ấy bỗng ngoài cửa có thanh âm phụ nữ cất lên hỏi :

- Lão được sư có ở trong phòng không?

Lão đạo vương nhảy lại khê bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Mụ đó tới rồi Lão hấp tấp mở cửa, lớn tiếng gọi :

- Vu cô nương!

Một vị cô nương mặc Miêu phục tươi cười tiến vào hỏi :

- Chết rồi sống lại, lão gia lấy làm kỳ lắm phải không?

Lão đạo vương cười rộ hỏi :

- Tại sao cô nương lại trả tử!

Miêu nữ đáp :

- Vì có bốn, năm bọn người võ lâm chưa hiểu lai lịch đến mời bản nhân nhập bọn đi kiếm trân bảo. Bản nhân thấy tình trạng khó tin mà lại không đối phó nổi nên phải trả tử.

Lão đạo vương hỏi ngay :

- Bọn lão phu mời cô nương nhập bọn thì cô có đồng ý không?

Miêu nữ hỏi lại :

- Nhưng vụ này ra làm sao?

Lão đạo vương đáp :

- Trong võ lâm có tấm bản đồ về trái núi Hoàng Ngọc sơn, hiện mới biết núi này ở dưới đáy biển. Chỉ cần lấy được họa đồ là có thể tìm ra Kim Ngọc sơn.

Miêu nữ hỏi :

- Khi tìm được rồi thì cách phân phối như thế nào?

Lão đạo vương cả cười đáp :

- Kim ngọc nhiều quá! Sức ai lấy được bao nhiêu thì lấy, hà tất phải phân phối?

Miêu nữ nói :

- Việc tìm kiếm họa đồ bản nhân không dính vào. Sau khi có họa đồ, bản nhân ưng chịu nhập cuộc.

Lão đạo vương nói :

- Đây còn cần đến vấn đề thời gian. Lấy được họa đồ còn phải trở lại núi Vô lương thì e rằng chậm trễ thời giờ.

Miêu nữ đáp :

- Bản nhân có cái hộp nhỏ đựng cổ trùng. Lão đạo đem đi theo, hễ lấy được họa đồ thì mở hộp cho tiểu trùng bay về đây là bản nhân tìm đến chỗ các vị ngay.

Lão đạo vương nói :

- Biện pháp này hay lắm! Vậy cô nương đưa hộp cho lão phu.

Miêu nữ liền giao cái hộp gỗ nhỏ cho lão đạo. Mụ không nói gì nữa, ra cửa đi ngay.

Cuộc điều giải xong rồi, lão đạo vương nhìn quần hùng nói :

- Chúng ta lên đường ngay đêm đến thẳng Đàm giang.

Đoàn người dời khỏi thành Cảnh Đông vào lúc huỳnh hôn, đi chưa được hai chục dặm thì trời tối mịt, nhưng lại có mưa tuyết, coi cảnh vật lờ mờ Thiết Kỳ Sĩ rảo bước đến bên Ngũ vương tử hỏi :

- Ngũ gia! Ngũ gia đã mệt chưa?

Ngũ vương tử cười hỏi :

- Hiền đệ cứ yên dạ. Trước nay ta vẫn không coi mình là vương tử.

Từ ngày mười hai, mười ba tuổi, ta đã sinh hoạt theo lối bình dân để rèn luyện con người.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài nói :

- Nhưng phải xông pha trong đêm mưa tuyết giá lạnh thì chắc đây mới là lần thứ nhất.

Chàng nói rồi yên tâm lùi lại. Tai chàng còn nghe thanh âm Ngũ vương tử :

- Hiện nay đã luyện thành võ công cao thâm, ta hy vọng được nếm hết mùi gian khổ. Thiết lão nhị bất tất phải quan tâm.

Cao Thúc đến gần cả cười nói :

- Ngũ gia! Lão nhị quan tâm một cách vô ích. Y cũng chẳng khác gì Kỳ Dao. Ngũ gia coi kia! Dao cô nương đang hỏi Quận chúa.

Ngũ vương tử cười nói :

- Cao lão đại! Chẳng những bề ngoài ta không thấy giá lạnh, mà trong lòng cũng ấm áp hơn khi ở trong kinh.

Cai Thúc thờ dài nói :

- Lão nhị là con người đầy tình cảm, huống chi Ngũ gia lại là tri kỷ của y.

Lúc này Thiết Kỳ Sĩ lại đi lên trước. Chàng lăng xăng chạy đi chạy lại trông nom cả mặt trước mặt sau, vì sợ có địch nhân ám toán, mà trong vòng mười trượng không thấy bóng người.

Bỗng nghe Cao Dương ở mặt trước lớn tiếng hô :

- Các vị mau lại đây mà coi. Chỗ này có mười mấy xác chết vùi dưới tuyết.

Mọi người nghe nói lập tức xông tới thì quả nhiên thấy bên đường nằm lán ra mười mấy xác tử thi vô danh, đủ cả nam nữ, già trẻ. Máu đỏ ra hầy còn đỏ tươi.

Cao Thúc vừa ngó thấy đã la lên :

- Úi chà! Đường như bọn này mới bị giết.

Cao Dương nói :

- Tuyết sắp phủ đầy lên người họ rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vì mưa tuyết lớn nên lấp người mau chóng, thực ra họ mới bị giết chừng nửa giờ.

Chàng cúi xuống quan sát, bỗng bật tiếng la kinh dị :

- Chẳng thấy vết thương chi hết. Họ chết trong trường hợp nào?

Lão đạo vương nghe nói cũng cúi xuống coi. Lão nhảy lên hô :

- Vô tướng độc!

Văn Đế Đế hỏi :

- Vô tướng độc là gì?

Lão đạo vương đáp :

- Đây là Vu Trung Vu đã hạ sát, vì chỉ mục là có thứ thuốc độc này.

Cô hầy coi sau mang tai người chết mọc một sợi lông nhỏ hơn sợi tóc, nhưng chớ sờ tay nhỏ lên vì sợ chất độc hầy còn.

Mọi người tra xét tử thi, quả nhiên thấy đúng như vậy. Quận chúa hỏi ngay :

- Sao chất độc này lại kỳ quái như vậy?

Lão đạo vương đáp :

- Người bị hại coi tựa hồ không phải trúng độc là đã trúng Vô tướng độc. Chất độc này còn chưa lạ mà lạ ở chỗ mụ lại ở phía trước mặt chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chắc mụ đi vì việc riêng tư, tới đây gặp phải địch nhân, có đứng thế không?

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Mụ không ra ngoài bao giờ, gặp chúng ta rồi là trở về Miêu thôn chứ chẳng đi đâu nữa mới phải.

Kỳ Dao hỏi :

- Vụ này há chẳng chứng minh mụ đã đi phương khác?

Bạch Từ nhảy lên nói :

- Mụ đi kiếm Kim Ngọc đồ rồi

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Mụ hãy còn tư tâm, muốn một mình đi kiếm Kim Ngọc đồ để lấy của báu.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Người đàn bà này thật xảo quyệt mà lòng dạ rất ác độc.

Ngũ vương tử nói :

- Còn một việc nữa đã được chứng minh là ta và Minh Châu ngộ thấy bọn người Miêu này chắc cũng do Vu Trung Vu đưa đi.

Lão đạo vương cười ha hả nói :

- Đúng thế! Đúng thế! Nhưng mụ mất công vô ích. Kết quả vẫn phải trông vào lão phu. Được rồi! Chúng ta tiếp tục lên đường.

Đoàn người đến thành Nga Sơn vào lúc sáng rõ. Mọi người vào thành ăn cơm sáng, nghỉ ngơi một lúc rồi chuẩn bị động thân.

Vừa ra khỏi thành, bỗng thấy phía sau có mười mấy đại hán mình mặc da lợn như người Hồi, đầu đội nón rộng vành, mặt che kín, coi tựa hồ một lũ quái nhân xuất hiện ở ngoài năm trượng.

Lão đạo vương quay lại ngó thấy liền bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Đây là bọn Quân Thiên bang. Chúng ta đừng lý gì đến họ.

Thiết Kỳ Sĩ dương cặp lông mày lá liễu lên lạnh lùng đáp :

- Tại hạ muốn can thiệp.

Lão đạo vương ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Dính vào bọn họ làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Quân Thiên bang chia làm ba phe thì hai phe có thù với tại hạ.

Lão đạo vương “ủa” một tiếng nói :

- Nếu vậy đến chân núi phía trước sẽ hạ thủ.

Kỳ dao trịnh trọng nói :

- Sĩ ca! Không nên giết lầm người. Lúc này xuống tuyết dữ quá, tiêu ký của đối phương không nhìn rõ được, biết làm cách nào để phân biệt kẻ hay người dờ. Vậy hãy điều tra cho rõ rồi sẽ động thủ là hơn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cứ cản trở bọn chúng lại là hỏi ra được ngay.

Cao Dương hỏi :

- Giả tỷ bên đối phương là hai phe hỗn hợp thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói có lý. Người Quân Thiên bang không nhất định hành động riêng biệt, vậy hỏi cũng khó mà biết được. Và lại đối phương không chịu thú nhận thì biết ứng phó bằng cách nào?

Đoàn người đi tới chân núi, lão đạo vương đột nhiên vẫy tay nói :

- Đề lão gia ra mặt trước.

Lão quay lại đứng chắn đường, thấy bóng người phía sau tới nơi liền lên mặt kẻ cả lớn tiếng hỏi :

- Bọn nhỏ kia! Các người ở đâu tới?

Mười mấy người kia nghe hỏi dừng bước. Một tên trầm giọng đáp :

- Đây lão già! Không biết tự lượng là nguy hiểm đó! Lai lịch bọn ta lớn lắm.

Lão đạo vương “phỉ” một tiếng nói :

- Đến chủ các ngươi đối với lão phu cũng còn ở hàng hậu bối mà ngươi nói lớn cái gì. Gọi tên tiểu tử ở Quân Thiên ra đây.

Người kia bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Té ra lão tiểu tử già bộ hồ đồ. Bọn ta cũng hỏi lão đó.

Lão đạo vương quay lại bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Đại đầu mục! Chiêu bài của chúng ta thế nào? Bọn này muốn hỏi cho biết gốc gác.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Lão gia bảo chúng bọn ta ở Phụng Hoàng đài.

Lão đạo vương cười khanh khách nói :

- Té ra ngươi muốn điều tra món nợ cũ. Thế thì không có ở bọn này rồi. Vụ Phụng Hoàng đài ngày trước hiện nay ít ra cũng còn ngoài năm chục tên mà toàn này cho ở dưới bốn chục...

Thiết Kỳ Sĩ cướp lời :

- Đề tại hạ tự mình đèn thăm vấn chúng. Nếu chúng không phải ở phe chữ Quân thì bất luận có dính vào vụ án ngày trước hay không, tại hạ cũng giết hết.

Chàng lại gần quát hỏi :

- Phải chăng các ngươi ở Quân Thiên bang?

Người kia cười lại hỏi lại :

- Ngươi đã biết sao còn hỏi làm chi? Ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ háng dặng đáp :

- Thiếu gia là ai thì đến Quân Thiên để chúa của các người cũng chưa đủ tư cách để chất vấn. Ngươi hãy nói thức cho mau. Trong ba chữ “Quân Thiên bang” bọn ngươi thuộc phe chữ nào?

Người kia lớn tiếng quát :

- Ngươi nói gì tại hạ không hiểu?

Thiết Kỳ Sĩ gầm lên :

- Thế là các ngươi đáng chết rồi.

Dứt lời chàng vung hai chưởng đánh ra. Những tuyết hoa đang đổ xuống biến thành những mũi lợi tiến rít lên vù vù bắn ngang ra khủng khiếp hơn cả âm khí.

Quân địch rú lên những tiếng thê thảm.

Lão đạo vương không khỏi ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Công lực gã tiểu tử này còn cao thâm hơn cả sư phó gã là Phụng Hoàng Thần.

Toàn bộ bên địch không một tên nào thoát khỏi, chúng chết hết nằm ngổn ngang dưới đất.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy Thiết Nhị Lang bảo :

- Tam đệ thử coi xem ta có giết lầm người không?

Cao Dương nói ngay :

- Nhị Lang chưa hiểu vụ bí mật về ba phe ở Quân Thiên bang. Để tại hạ coi cho.

Hắn rào bước tiến vào đồng xác chất lật người coi một lúc rồi nhảy lên la :

- Giết lầm mất ba tên!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ đã nói bọn chúng đáng chết cả. Người thủ lĩnh ở chữ gì?

Cao Dương đáp :

- Hắn ở chữ “Quân”, nhưng còn một người ở phe chữ “Quân” chưa tắt hơi.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Hắn bị thương ở chỗ nào? Mau cầm máu cho hắn!

Cao Dương vừa cầm huyết cầm máu cho người chưa tắt hơi vừa nói :

- Cha này đứng ở phía sau. Hắn bị trúng đòn vào đầu vai, bông tuyết hoa đánh thùng bầy lỗ nhưng chưa trúng tử huyết.

Văn Đế Đế nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Thử thử! Thử thử còn linh dược thì cho hắn một viên?

Kỳ Dao cười đáp :

- Trời rét, đất giá, e rằng hắn vẫn không sống được. Bấy vết thương máu chảy không phải là ít.

Nàng lấy một viên thuốc giao cho Văn Đế Đế nói :

- Muội tử! Muội tử bảo lão Cao cho hắn uống một nửa, còn một nửa thoa vào vết thương rồi đem hắn đi. Nếu không có chỗ ẩn tuyết thì hắn sẽ chết cứng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Kêu Nhị Lang đem hắn đi. Lão Cao nhờ người sao cũng được hắn?

Chàng nói rồi nhìn mọi người giục :

- Để Nhị Lang và lão Cao chiếu cố cho hắn là đủ. Chúng ta lên đường quách.

Lão đạo vương đi trước dẫn đường cười khanh khách nói :

- Hắn sắp chết rồi còn cứu làm chi cho thêm bận?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Để hấn sống trở về thông tri cho phe chữ “Quân” hay, đừng sau này phe đó khỏi chết oan.

Lão đạo vương gật đầu nói :

- Chỗ dụng ý của ngươi rất hay, nhưng chưa phải là kế hoàn toàn.

Những người được phái đi ở phe chữ Quân đã đánh, còn kẻ không ở phe đó, cũng chẳng khi nào chúng chịu thừa nhận Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc tại hạ tha người sẽ báo hấn một tiếng ám hiệu để sau này có gặp, tại hạ ra ám hiệu cho bọn họ xa ra. Nếu họ không rút lui là tự nguyện tống tử

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị! Ta ở lại đây chờ tam đệ và lão Cao, đồng thời đưa ý kiến của lão nhị cho họ hay, nhưng lão nhị hãy cho biết ám hiệu thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sư ca ở đó chờ họ càng tốt. Ám hiệu không có gì khác. Sư ca chỉ dặn hấn sau này gặp tiểu đệ thì trở ba ngón tay về phía trước, còn hai ngón trở xuống. Tại hạ thấy tình hình này biết họ ở phe chữ Quân sẽ lập tức chừa ra.

Cao Thức gật đầu cười nói :

- Ám hiệu như vậy được rồi. Các vị đi thôi. Bước tiến đồ đi tới thành Hà Tây. Gần cửa Nam là hồ Kỳ Lộc. Các vị chờ bọn ta ở khách sạn Hồ Quang.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Sư ca liệu coi thương thế người đó mà quyết định. Nếu hấn không cử động được thì bỏ đi.

Dứt lời mọi người lại tiếp tục hành trình. Khi đến thành Hồ Tây vào trọ ở khách sạn Hồ Quang. Khoảng canh mộ, Cao Thức, Thiết Kỳ Sĩ và Cao Dương tới nơi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Người đó tự đi được chưa?

Cao Dương đáp :

- Thuốc của Kỳ Dao cô nương hay quá! Người đó tuy mất máu nhiều mà đã đi lại được. Lúc lâm hành hấn tiết lộ Quân Thiên để chúa cũng ở trên đường này và đi với Cổ Mộ U Linh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy chúng ta cần thận trọng hơn. Các vị ăn cơm vội đi. Đêm nay phải thượng lộ ngay.

Lão đạo vương cất giọng nghiêm trang :

- Quân Thiên để chúa còn dễ đối phó nhưng mục yêu phụ kia thì phiền lắm đấy!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chẳng sớm thì muộn cũng gặp họ chứ không tránh được.

Bọn Cao Thức ăn cơm xong, quần hào lại đội mưa tuyết đang trêu.

Thiết Kỳ Sĩ trong lòng nóng nảy, chàng đi trước dẫn đường. Suốt đêm đoàn người chạy được mấy dặm. Đến lúc trời sáng cả lão đạo vương cũng thở hồng hộc.

Cao Dương bỗng cất tiếng la :

- Trời ơi! Cửu Long sơn ở phía trước kia rồi.

Lão đạo vương thở dài nói :

- Thế này thì khó tiện quá! Hãy dừng lại một chút. Phía trước là trấn Bảo Giang. Thị trấn ở dưới chân núi, còn qua một con sông nhỏ là tới nơi. Hay ở chỗ này cô chưa nhọc mệt, chỉ kêu bụng đói thôi.

Quần hào tiến vào thị trấn nhưng nhiều điểm chưa mở cửa. May mà lão đạo vương có quen một điểm. Lão gõ cửa, chủ điểm ra mở, ngó thấy lão liền nói :

- Té ra là khách quen. Mời lão nhân gia vào đi.

Lão đạo vương thúc giục :

- Xin sắp gì cho ăn lệ đi! Bọn lão phu phải lên đường ngay.

Chủ quán là một hán tử ngoài tám chục tuổi, đáp ngay :

- Xin tuân mệnh! Xin tuân mệnh! Mời các vị ngồi vào trong này.

Ngũ vương tử khẽ hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Hiền đệ! Hiền đệ thử hỏi thăm nhà hàng xem tình hình trên đường này thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ kéo ghế cho Ngũ vương tử và lão đạo ngồi xuống rồi gật đầu đáp :

- Đây là dưới chân một danh sơn thế nào cũng có động tĩnh.

Mọi người ngồi chừng nửa giờ mới thấy nhà hàng mang rượu ra.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu nhị ca! Mấy hôm nay trên đường ngày nhộn nhịp lắm phải không?

Tiểu nhị vẻ mặt nghiêm nghị khẽ đáp :

- Các vị là khách quen không thì tiểu tử chẳng dám nói. Mấy bữa nay dưới chân núi Cửu Long chết nhiều người rồi.

Cao Thức hỏi :

- Họ bị cường đạo đánh cướp hay sao?

Tiểu nhị lắc đầu đáp :

- Không phải. Đây là hai phe hảo hán trên chốn giang hồ xảy ra chuyện xung đột, chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, họ vừa gặp nhau là đánh liền. Kết quả mỗi bên chết mất mấy chục người, xác còn bỏ đó tới nay cũng chưa có người mai táng. May ở chỗ cách đây đến hai chục dặm nên bản trấn không gặp con phong ba này.

Kỳ Dao hỏi :

- Ở quý trấn có ai đi coi không?

Tiểu nhị đáp :

- Thừa cô nương! Nhân dân còn ai dám đi coi? Núi Cửu Long thuộc Quảng Nam thành và Khâu Bắc thành cai trị. Quan tư hai thành này cũng không dám phái người đến.

Lão đạo vương cười hỏi :

- Cửu Long sơn là nơi giáp giới Vân Nam và Quảng Tây. Quan tư phải đến coi chứ?

Ngũ vương tử thờ dãi đáp :

- Những quan tư bị kinh đô giáng chức mới phải dời đến chốn biên cương này, nên họ chẳng thiết gì cả.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ngũ gia! Ngũ gia không hỏi qua ư?

Ngũ vương tử lắc đầu đáp :

- Ta đã nói không muốn hỏi tới chính sự nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế thì đáng thương cho trăm họ ở đây.

Ngũ vương tử nghiêm nghị hỏi :

- Người học võ công cùng kiếm thuật để làm gì? Phải biết việc trừ giặc giết giặc để trừ hại cho địa phương chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhưng giết quan nha cũng phạm tội phản loạn.

Ngũ vương tử nói :

- Hiện đệ cứ giết đi rồi viết lại ba chữ “Ngọc Phụng Hoàng” thì còn ai dám bảo nguoi tạo phản? Phụ hoàng đã nói rồi, chỉ sợ người không chịu đóng vào.

Kỳ Dao lên tiếng :

- Như vậy không được. E rằng bọn tiểu bối giang hồ sẽ mượn ba chữ này để làm càn làm bậy.

Ngũ vương tử nói :

- Ta có một quả ấn bí mật. Thiết hiện đệ giữ lấy để đóng xuống dưới ba chữ Ngọc Phụng Hoàng là không ai giả mạo được nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nếu vậy từ nay tiểu đệ xin tuân mệnh mà làm.

Ngũ vương tử cũng cười, gật đầu nói :

- Cái đó giúp cho hiện đệ thêm phương tiện hành hiệp.

Ăn cơm xong, quần hào chạy thẳng đến núi Cửu Long nhưng chưa biết cuộc đánh lộn xảy ra ở chỗ nào.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn quần hào hỏi :

- Chúng ta chia người đi tìm kiếm được chăng?

Lão đạo vương lấy làm kỳ hỏi?

- Dính vào vụ này làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trên thuyền lớn toàn là xác chết

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hãy xem người chết là hạng người nào rồi hãy đi.

Lão đạo vương cười đáp :

- Xác chết đã bị tuyết vùi kín, thôi đành bỏ đó. Dọc đường chúng ta sẽ hỏi tin tức. Đừng chần chờ cho lỡ cuộc hành trình.

Thiết Kỳ Sĩ thấy tuyết phủ mặt đất dày hơn thước. Chẳng biết xác chết đổ xuống rồi tuyết cũ đã rửa ra, lắng xuống, rồi lớp tuyết mới lại phủ lên. Mặt đất chẳng còn vết tích gì thì cuộc điều tra không phải dễ dàng.

Chàng đành bỏ ý niệm đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi quanh chân núi Cửu Long tiến về phía Nam thêm một ngày nữa.

Lão đạo vương nhìn mọi người nói :

- Chúng ta đi về mé tả vượt qua đèo núi rồi men theo sông Ngự Nương đi xuôi xuống thẳng đến giải đất Bách Sắc.

Cao Dương hỏi :

- Từ Bách Sắc chúng ta sẽ ngồi thuyền xuống Nam Ninh được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đi thuyền chậm lắm, có khi nước sông đông thành băng càng thêm trở ngại cho mình.

Vượt qua ngọn Cửu Long, quần hào đều nghe thấy một thứ thanh âm rất nhỏ lọt vào tai. Cao Thức cất tiếng hỏi :

- Là quá! Dường như có người bị trọng thương phải không?

Lão đạo vương nhìn Thiết Nhị Lang và Bạch đại muội nói :

- Hai người thử xuống mé hữu núi tuyết này coi xem. Dưới đó chắc là huyết động.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hai cự đồng đi rồi liền nhìn lão đạo vương cười hỏi :

- Có lẽ là người đã ngã đầu ở dưới chân núi trốn thoát, nhưng nghe thanh âm thì dường như không thể cứu được nữa, phải vậy chăng?

Lão già gật đầu đáp :

- Tiếng nói thều thào như người hết hơi. Chỉ cốt điều tra xem người đó ở địa phương nào Cao Thức nói :

- Bọn chúng không thể nhận ra được, để tại hạ xuống xem mới biết.

Y bèn đi theo Thiết Nhị Lang. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã thấy hai người trở lại đồng thanh nói :

- Đó là một người đứng tuổi, trên cánh tay mặt có vạch chữ “Bang”

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đó là tiêu chí của phe chữ “Bang” ở Quân Thiên bang. Người này tắt hơi rồi.

Cao Thức nói :

- Cánh tay trái bị chém đứt. Sau lưng bên hữu có ba vết kiếm thương, máu chảy hết rồi còn cứu gì được nữa.

Lúc này không còn thanh âm vọng lại. Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay nói :

- Đi thôi! Không hiểu đó là hành động của nhân vật phe phái nào?

Lão đạo vương cười đáp :

- Nhất định là bọn Oa Lý Phiến. Nhân số của Quân Tứ Phái rất đông. Bọn chúng hẳn có cơ hội là hạ thủ liền.

Khi vượt qua núi Cửu Long, dọc đường chẳng thấy gì, nhưng lúc rẽ vào đường tắt bỗng phía trước xuất hiện mấy chục người kỵ mã. Lão đạo vương vội nói :

- Hãy khoan! Nhân mã phía trước có vẻ cổ quái. Chúng ta hãy theo dõi họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tuyết xuống dữ quá! Chậm lại một chút là mất hết vết tích.

Lão đạo vương khoa tay đáp :

- Tiếng vó ngựa rất đông, ngoài ba mươi dặm vẫn còn nghe thấy.

Cao Dương hỏi :

- Nhưng chúng ta làm thế nào để điều tra lai lịch đối phương?

Lão đạo vương cười đáp :

- Đã có lão gia đây nhận xét được.

Kỳ Dao cười mát nói :

- Mục đích của lão chỉ là coi xem hành lý người ta có kim ngân tài bảo hay không, chứ trước nay chẳng phân biệt được lai lịch của ai.

Lão đạo vương cười nói :

- Các vị hãy coi vết in trên tuyết.

Trên mặt tuyết vết chân người rất rõ ràng. Mọi người coi mà chẳng hiểu gì. Kỳ Dao liền hỏi :

- Coi đó thì biết được cái gì?

Lão đạo vương nghiêm nghị đáp :

- Những vết chân ngựa bứt sức của bọn này đều hình bán nguyệt.

Thiệt Kỳ Sĩ “ồ” lên một tiếng hỏi :

- Bọn họ đến đây làm chi?

Lão đạo vương đáp :

- Có lẽ họ cũng vì tấm Kim Ngọc đồ mà tới đây.

Cao Thức cười nói :

- Coi tình hình thì vụ này càng ngày càng mênh mông bát ngát. Nếu chúng ta không lấy được bản đồ trước thì bóng mất.

Lão đạo vương đáp :

- Lấy được bản đồ thì có làm gì? Đoạt được mà không biết dùng cũng thành đồ bỏ.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Nếu không có bọn Kiếm Sa cưỡi thuyền và ngoài Vu Trung Vu, không còn ai tìm được châu ngọc hay sao?

Lão đạo vương đáp :

- Dĩ nhiên có hạng người đó nhưng mình không thể tin được. Ngoài biển khơi chẳng phải như ở trên lục địa, sai một ly đi một dặm, đồng thời còn gặp nguy hiểm vô cùng!

Trong các vụ chỉ có một mình Hải cô nương là hiểu được hoàn cảnh này vì cô sinh trưởng trên mặt biển.

Kỳ Dao đáp :

- Gia phụ làm gì bằng được Kiếm Sa?

Lão đạo vương cười ha hả đáp :

- Lệnh đường là vị thần minh ở Hắc Hải, Kiếm Sa khác nào bọn quỉ ngoài biển khơi.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Một mình Kiếm Sa liệu có thể khơi thuyền đi kiếm bảo sơn được chăng?

Lão đạo vương đáp :

- Y là thuyền trưởng, dĩ nhiên cũng cần thủy thủ. Bước thứ ba là kiếm thủy thủ nhưng phải thuyền trưởng tự mình lựa chọn mới được vì chỉ có y biết rõ những thủy thủ nổi danh, Đồng thời nhân số cần bao nhiêu cũng do y quyết định.

Cao Dương nháy mắt hỏi :

- Nguyên một việc này đã rắc rối đến thế thì biết tới bao giờ mới tìm thấy trân bảo?

Lão đạo vương đáp :

- Chúng ta hành động đã có kế hoạch, so với bọn họ làm việc một cách mù quáng thì mình còn hơn nhiều.

Văn Đế Đế hỏi :

- Lão nhân gia biết rõ trên bảo ở dưới đáy biển ư?

Lão đạo vương đáp :

- Lão gia đã phí ba mươi mấy năm tìm kiếm Kim ngọc son trên lục địa. Những bước đường đi qua kẻ hàng vạn dặm, sang tận đến nước La Sát mà kết quả mới tìm được một chút manh mối, nhất quyết bảo vật ở dưới đáy biển.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thiếu gì những tay thông thạo về nghề cưỡi hải thuyền mà sao vụ này phải thận trọng đến thế?

Kỳ Dao nói theo :

- Nhất định lão gia đây hiểu rõ không phải là nơi thủy vực thông thường vì dưới đáy biển còn bí hiểm hơn trên lục địa nhiều, cả phần nguy hiểm cũng vậy.

Lão đạo vương hỏi :

- Hải cô nương! Chắc cô đã biết có bảy Tử hải, tám Tuyệt thủy, mười ba Vô Qui đảo, bảy mươi hai Ma tiểu là những nơi nguy hiểm ngoài biển khơi, không ai đến được? Lão phu tin rằng còn rất nhiều nơi nguy hiểm hơn mà chưa biết đến.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu nữ đã được nghe qua. Gia phụ còn nói đã thám hiểm một nơi trong thất hải, chính lão nhân gia cũng phải lắc đầu le lưỡi.

Lão đạo vương nói :

- Vì thế lệnh tôn mới có ngoại hiệu là Hải Thần.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có phải tiền bối đã nói tới Y Lê quốc sư trú ở Châu Liên Tiểu trong Tử hải nào đó?

Lão đạo vương đáp :

- Đó là một Tử hải khác. Hẳn ở một mình, lại có Cổ Long đàn, nước biển không dám chết được hẳn, nhưng chỉ là có thể sống ở dưới nước. Nói cho cùng, hẳn hơn chúng ta một chút bảo đảm mà thôi. Nếu quả hẳn đã hiểu những chỗ nguy hiểm dưới đáy biển thì còn lên lục địa làm gì, nếu không phải là đi tìm trợ thủ.

Dưới biển đã đầy những sự nguy hiểm khôn lường, dĩ nhiên Thiết Kỳ Sĩ chẳng dám coi thường, nhưng chàng rất nóng ruột vì sự tình mỗi ngày một phiền phức mà mỗi đại thù của chàng chưa trả được. Nay lần mai lửa như vậy, trách nào chàng chẳng phiền lòng.

Dọc đường không xảy chuyện gì nữa. Đoàn người đến thẳng Đạm Giang thành. Lão đạo vương đưa quần hùng vào khách sạn an trí. Chiều hôm ấy mọi người ăn cơm xong, một mình lão ra đi, dặn là quần hùng :

- Trong khi lão phu vắng nhà các vị không nên ra ngoài. Hoặc giả lão phu trở về thỉnh linh cho việc gấp phải làm ngay.

Lão đạo vương đi rồi, Cao Dương nhảy bổ lên la :

- Chúng ta biến thành đồ chơi của lão rồi. Lão coi mình không bằng đứa trẻ nít. Có lý nào đi chơi một lát cũng không được?

Thiết Nhị Lang nói theo :

- Chúng ta có ra ngoài du ngoạn một lúc xem có trò gì không.

Thiết Kỳ Sĩ chỉ cười chứ không cản trở. Chàng nhìn Cao Thức hỏi :

- Sư ca! Sư ca có thuộc địa thế nơi đây không?

Cao Thức đáp :

- Tiểu huynh đã qua đây hai lần. Nói là thuộc địa thế thì không dám, nhưng cũng hiểu biết hơn lão nhị một chút.

Kỳ Dao nói :

- Các vị là nam tử hán đã cử động thì bọn tiểu muội là nữ lưu ngồi trơ ở trong điểm này cũng không được.

Cao Dương kéo tay Thiết Nhị Lang nói :

- Nào chú nhỏ! Chúng ta đi chơi!

Cao Thúc nhìn mọi người nói :

- Chúng ta đã đi đường xa thì du ngoạn cho thư thái một chút cũng được. Có điều ai nấy mang theo hành lý của mình. Tại hạ cùng lão nhị đi chơi với nhau, không thể dòi xa được.

Mọi người bàn định xong, chia thành từng tốp ra ngoài Thiết Kỳ Sĩ hỏi Cao Thúc :

- Sư ca! Lỡ ra lão đạo vương trở về chẳng thấy một ai thì làm thế nào?

Cao Thúc đáp :

- Lão đi tìm Kiếm Sa, chắc không phải chuyện dễ dàng. Đến chiều lão mới trở về thì không thành vấn đề.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vậy ba chúng ta ra bờ biển chơi được chăng?

Cao Thúc đáp :

- Kiếm Sa chưa chắc đã ở dưới thuyền. Hẳn là một tên độc cước hải đạo, thế nào cũng có bọn thù hạ. Chúng ta đến bờ biển cũng chẳng qua ngắm phong cảnh một lúc. Ở đây còn lắm lối đi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu đệ chắc trong thành này có rất nhiều người võ lâm tới rồi. Cái tên Kiếm Sa nhất định chẳng phải chỉ có một mình lão đạo vương biết tới.

Người ta cũng đi kiếm hấn, chúng ta chẳng thể không chú ý được.

Cao Thúc gật đầu đáp :

- Chúng ta đi thôi. Không chừng sẽ thu lượm được chút kết quả.

Ba người dời khỏi điểm ra ngoài thành thấy khí hậu ở đây không giống Tây Cương. Trời đã giá lạnh. Máy bữa nay không còn xuống tuyết.

Thì giờ thấm thoát năm cũ đã qua. Bữa nay là mừng mười tháng giêng rồi.

Vừa tới cửa biển, bỗng thấy trên bãi về mé tả nổi lên những tiếng ầm ầm. Ngũ vương tử ngẩng đầu nhìn ra hỏi :

- Người ta làm gì thế kia?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dường như bọn họ đang chỉ trở chiếc thuyền lớn kia bỏ neo ở ngoài xa. Nhất định dưới thuyền có chuyện gì rồi.

Cao Thúc nói :

- Lão nhị hãy đứng với Ngũ gia ở đây chờ một lát. Tại hạ tới đó hỏi xem chuyện gì?

Cao Thúc đi một lúc rồi quay lại nhìn hai người vẫy tay hô :

- Các vị ra đây coi. Bờ biển đã xảy ra vụ án rất cổ quái!

Ngũ vương tử chạy lại gần hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Cao Thúc đáp :

- Con thuyền lớn này hôm nay tới đây. Trên thuyền treo cờ Giao Chi bang. Lúc cập bến, dưới thuyền dường như rất đông người. Mười mấy tên trong bọn họ bơi chiếc mảng nhỏ vào bờ để lên kiếm lương thực, nhưng qua một đêm đến sáng nay, dưới thuyền chẳng thấy một ai hành động gì.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói vội hỏi :

- Không có ai xuống coi ư?

Cao Thức đáp :

- Quan tư chưa phái nhân viên đến điều tra thì khi nào thường dân dám xuống. Trước đây một giờ đã có người đi báo quan rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Quan phủ có phái người đến thì cũng phải tối mới tới nơi. Chúng ta thử xuống coi. Nhất định đã xảy ra chuyện bất thường.

Cao Thức cười đáp :

- Ta chớ nên mạo muội để quan nha làm phiền. Minh đừng tiết lộ hành tung là hơn.

Ngũ vương tử nói :

- Cái đó chưa cần bàn tới. Lão đại hãy đi kêu một cái mùng nhỏ chờ chúng ta lên thuyền lớn để coi cứu cánh. Không chừng bọn người Giao Chi này là toán nhân mã mà hôm qua chúng ta đã gặp thấy lúc vượt núi Cửu Long.

Gần bờ rất nhiều mùng nhỏ, nhưng bảo họ chờ đến bên thuyền lớn thì họ không dám. Chỉ một đại hán lối ngoài ba mươi tuổi lớn tiếng hô :

- Ba vị muốn đi tại hạ cũng không sợ, nhưng cho cả tại hạ lên thuyền lớn coi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Chỉ cần đừng đụng vào cái gì của người ta là yên. Ông bạn muốn lên coi cũng được.

Đại hán liền áp mùng vào bờ. Ba người bước xuống rồi, hán quay mùng bơi thẳng đến thuyền lớn.

Bọn người trên bờ đều là thường dân, không hiểu bọn Thiết Kỳ Sĩ là nhân vật thế nào. Họ thấy con mùng nhỏ bơi ra đều lộ vẻ kinh dị.

Con mùng nhỏ đến bên thuyền lớn nhưng thành thuyền cao đến hai trượng mà không có thang dây thì người thường trèo lên thế nào được?

Đại hán nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ba vị bắt tất phải do dự, thì triển chút công phu là xong.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Các hạ dám bơi mùng đưa chúng ta ra là đã tiết lộ hành tung rồi. Nhất định các hạ là thủ hạ của Kiếm Sa.

Đại hán nghe nói sững sờ hỏi lại :

- Ba vị đến đây với mục đích gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ đến tìm Kiếm Sa để thương lượng một việc lớn.

Đại hán lắc đầu đáp :

- Tại hạ là Phi Ngư Đào Minh. Chẳng dấu gì ba vị, tại hạ đúng là trợ thủ của Kiếm Sa, nhưng lão hán đã không xuất hiện từ mười bữa trước rồi.

Lão cũng chẳng cho anh em tại hạ biết là lão đi đâu?

Cao Dương hỏi :

- Những nhân vật đếm kiếm y nhiều lắm phải không?

Phi Ngư Đào Minh gật đầu đáp :

- Mười bữa nay những kỳ nhân trên chốn giang hồ có để bảy tốp tới kiếm lão bản, nhưng chẳng ai chịu nói rõ nguyên nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các hạ có biết lão đạo vương tiền bối không?

Phi Ngư Đào Minh sững sờ đáp :

- Lão là cựu chủ nhân của tệt đương gia, nhưng đã mười năm nay không được gặp.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn tại hạ là bạn hữu của đạo vương. Bữa nay một mình lão đạo vương đi tìm Kiếm Sa. Giả tỷ các mà biết quý đương gia lạc lõng nơi đâu thì cứ cho lão biết, bọn tại hạ ngụ ở Hải Lạc Khách sạn.

Đào Minh gật đầu đáp :

- Đã là chỗ người nhà dĩ nhiên tại hạ hết sức đi tìm kiếm.

Hắn lại nhìn ba người hỏi :

- Ba vị có muốn lên thuyền lớn nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nhất định các hạ đã điều tra rồi, bây giờ đón bọn tại hạ tới đây thì mười phần đến tám đã nhận ra cử động của bọn tại hạ có điều khác lạ.

Đào Minh cười khanh khách nói :

- Trên bờ không tiện hỏi nhưng nơi đây không có người lạ. Ba vị ơi! Trên thuyền lớn có hơn bốn chục tay cao thủ Giao Chỉ đều bị chết một cách rất cổ quái.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh hỏi :

- Họ chết như thế nào?

Đào Minh đáp :

- Nguyên nhân cái chết đã không rõ, lại cũng không biết ai đã hạ thủ. Có điều những người này chết một cách cực kỳ rùng rợn. Trên mình không có thương tích, không phải trúng độc, cũng chẳng phải bị bệnh ôn dịch. Mắt người nào cũng lòi ra, thật khiêu ứa máu như bị kỳ công làm chấn động lục phủ đến chết người. Tại hạ đã tra xét nội tạng hai thi thể thì dường như không bị chấn động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đào huynh! Xin Đào huynh bơi mừng nhỏ lại phía sau thuyền lớn được chăng! Những người trên bờ có nhìn thấy hành động của chúng ta không?

Đào Minh đáp :

- Tại hạ cũng có ý muốn các vị lên coi.

Con thuyền lớn chia làm ba từng. Mọi người do phòng bánh lái tiến vào thì thấy chỗ nào cũng có xác chết.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Thế này làm sao mà chết?

Thiết Kỳ Sĩ điều tra khắp chỗ rồi thờ dài đáp :

- Họ chết một cách quái dị, tiểu đệ coi cũng không ra.

Ngũ vương tử nói :

- Lão nhị coi không ra thì thật khủng khiếp! Chúng ta đành trở về cho lão đạo vương hay. Chắc là lão biết.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu bảo Đào Minh :

- Chúng ta quay vào bờ thôi. Trên chôn giang hồ đã xuất hiện công phu giết người cổ quái này thì nhất định do một tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Mọi người vừa lên bờ đã thấy Cao Dương chạy lại hô :

- Về điểm lệ lên! Lão đạo vương nổi nóng rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Lão nổi nóng thế nào?

Cao Dương đáp :

- Lão không tìm thấy Kiếm Sa, lại phát giác ra mấy việc nghiêm trọng phi thường!

Cao Thúc cười nói :

- Cái đó có liên quan gì đến chúng ta?

Y quay lại dặn Đào Minh :

- Xin các hạ báo ngay cho quý đương gia. Bọn tại hạ chờ ở khách điểm.

Đào Minh đáp :

- Cò tìm thấy lão hán cũng phải sáng mai mới tới được. Các vị hãy về trước.

Hắn từ biệt đi rồi. Thiết Kỳ Sĩ lập tức chạy về thành lên ngay khách điểm. Chẳng nghe thanh âm lão đạo vương đang quát thét om sòm.

Thiết Kỳ Sĩ vào phòng mình thì thấy bao nhiêu người đi chơi đã về ngồi ở đó cả. Chẳng vội hỏi lão đạo vương :

- Tiền bối la gọi bọn vãn bối có việc gì?

Lão đạo vương gầm lên :

- Sự tình đã nát bét, các ngươi lại không về.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sự tình gì? Phải chăng lão nhân gia muốn nói đến Kiếm Sa?

Lão đạo vương đáp :

- Kiếm Sa lần tránh đã mười ngày nay. Chỗ ở bí mật của hắn bỏ không. Cái đó còn chưa quan hệ. Hắn mà biết lão phu tới đây thì rất nguy hiểm cho các vị. Minh phân tán lực lượng, có thể bị người khác trừ diệt.

Cao Thúc cười rộ nói :

- Lão nhân gia nói lui nói tới cũng hoàn toàn vì sự an nguy của bọn tại hạ khiến lão phải nổi nóng.

Lão đạo vương về mặt nghiêm trọng đáp :

- Giao Chỉ bang đến tìm Kiếm Sa bị chết hết rồi, lại còn những pho võ lâm bị hại cũng không ít. Các vị có biết đã xảy ra chuyện gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ xuống thuyền của Giao Chỉ bang coi rồi. Lão tiền bối đã tới đó chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cổ Ma và Huyết Thực Đầu Đà

Lão đạo vương đáp :

- Đó là các vị moi coi dưới thuyền của bọn thủy thủ ở Giao Chỉ bang. Lão phu coi cả nhân vật chủ lực của họ rồi. Chỉ còn ba người võ công cao thâm nhất là không chết, nhưng cũng bị trọng thương trốn chạy. Nói tóm lại, mình đi tìm Kiếm Sa cần phải đề phòng có người ám toán. Họ không muốn để ai tìm được Kiếm Sa.

Cao Thúc hỏi :

- Hung thủ đã dùng võ công gì để sát nhân? Bọn tại hạ phát giác tình trạng người bị giết rất cổ quái!

Lão đạo vương đáp :

- Đó là Âm Sát. Họ giết người bằng thanh âm. Trong bọn lão bối chẳng thiếu gì người luyện Âm Sát. Ngay lão anh hùng sư phụ của các vị cũng là một tay hiểu công phu này.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng hỏi :

- Sao vãn bối chưa từng nghe gia sư nói tới?

Lão đạo vương cười đáp :

- Chắc lão không thích nên chẳng muốn nói cho các vị nghe.

Lão quay sang hỏi Kỳ Dao :

- Phải chăng lệnh tôn cũng hiểu môn đó?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Gia phụ có một con ốc biển, thổi lên nghe như tiếng cồng. Đó là một thứ sát thanh có thể bế huyệt đạo địch nhân, giết chết người một cách vô hình.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh nói :

- Thế thì những người chết tại hạ đã coi kia đúng bị giết về công phu này.

Kỳ Dao hỏi :

- Hiện trạng họ ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Khắp mình không thương tích, nhưng thất khiếu ứa máu.

Kỳ Dao nói :

- Thế thì có chỗ bất đồng. Âm Sát của gia phụ làm cho người chết mà không chảy máu.

Lão đạo vương gật đầu nói :

- Lão phu coi những nhân vật chủ lực của Giao Chỉ bang chết cũng không đổ máu. Vậy những người chết này do kẻ khác gây ra. Song cũng không giống người bị bế tắc huyệt đạo, vì nội tạng bị tan nát.

Kỳ Dao hỏi :

- Lão nhân gia có biết lai lịch nhân vật đó không?

Lão đạo vương đáp :

- Chắc là Cổ Ma rồi. Nếu hán cũng đến tìm Kiếm Sa thì chúng ta phải coi chừng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cổ Ma giết người bằng thứ gì?

Lão đạo vương đáp :

- Hán có một cái trống nhỏ kêu bằng Ba Lãng Cổ, hán khua trống cho bật lên tiếng theo tiết tấu của khúc Cổ Ma. Người ngoài nghe như tiếng sấm rền. Có thể thi triển công lực cao thâm để kháng cự, nhưng công lực phải tương đương với công lực của Cổ Ma mới chống nổi, bằng yếu kém tất là phải chết. Người công lực cao hơn hán mà chạy trốn thì cũng bị nội thương.

Ngũ vương tử thờ dài nói :

- Trên chốn giang hồ thật nhiều chuyện lạ, hiểm ác vô cùng!

Ăn cơm tối xong, Lão đạo vương nhìn quần hùng nói :

- Lão phu còn muốn đi tìm Kiếm Sa. Nếu các vị ra ngoài thì đừng phân tán lực lượng. Hiện nay trong thành Đam Giang rất đông cao thủ, thậm chí còn

những nhân vật cổ quái. Không phải lão phu bảo võ công các vị kém cỏi, sợ là sợ bị địch nhân hạ độc thủ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão tiền bối cũng đừng đi nữa. Chẳng bao lâu Kiếm Sa sẽ tới đây. Bọn văn bối đã gặp một người trợ thủ của y tên gọi Đào Minh. Hắn chịu lời tìm Kiếm Sa và sáng mai sẽ đưa tới.

Lão đạo vương hớn hờ nói :

- Thế thì hay quá! Các vị giỏi thật! Chúng ta có thể yên tâm được.

Kỳ Dao nói :

- Đêm nay chúng ta phải coi chừng vì hành động của mình nhất định bị địch nhân giám thị.

Lão đạo vương đáp :

- Cái đó thì hẳn rồi. Chúng ta chỉ ngủ từ chập tối tới nửa đêm. Còn từ nửa đêm đến sáng cần phải tỉnh táo. Địch nhân thường hành động vào lúc đêm khuya.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nửa đêm trước hay nửa đêm sau cũng vậy. Lão tiền bối nói đó chỉ là thói quen trên chốn giang hồ, nhưng thói quen này đã làm chết uống nhiều người.

Lão đạo vương hỏi :

- Dù sao chúng ta cũng cần có lúc nghỉ ngơi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hết thấy các vị cứ việc ngủ yên, để một mình tại hạ canh gác là đủ.

Cao Thúc nói :

- Lão nhị! Ta cùng Lão nhị hai người coi giữ cho thêm chắc chắn.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Nếu vậy Cao huynh ở trong phòng, tiểu đệ ngồi trên mái nhà, như vậy an toàn hơn.

Kỳ Dao xen vào :

- Đại ca gác phòng nam nhân, tiểu muội gác phòng nữ nhân. Thế là an toàn cả, nhưng phải dặn nhà điểm chuẩn bị món gì ăn, không thì thức suốt đêm, miệng khô môi ráo.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Đàn bà chỉ có nghề bàn ăn là giỏi.

Thương nghị xong rồi, người đi ngủ cứ đi ngủ, người canh gác cứ canh gác. Hết canh một, Thiết Kỳ Sĩ nhảy lên mái nhà.

Sang canh hai Cao Thúc muốn lên thay phiên cho sư đệ, nhưng y thấy chàng vầy tay hỏi :

- Sư ca! Sư ca có nghe thấy thanh âm gì không?

Cao Thúc lắng tai rồi đáp :

- Lạ quá! Hai thứ thanh âm bất đồng.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi :

- Một là tiếng nhạc, một là tiếng trống. Sư ca mau kêu Lão đạo vương dậy hỏi lão coi tiếng nhạc đó là gì?

Chàng chưa dứt lời đã nghe Lão đạo vương nhảy lên nói :

- Lão ma lại xuất thế. Tiếng nhạc và tiếng trống đang đấu với nhau.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão nhảy bổ lên, vội hỏi :

- Tiếng nhạc đó của ai?

Lão đạo vương trịnh trọng đáp :

- Đó là một tên đầu đà. Hắn có chiếc Bảo Linh, kêu bằng Hóa Duyên Linh và cũng là một thứ Âm Sát khủng khiếp. Đêm nay hắn chạm trán Cổ Ma rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi Lão đạo :

- Văn bối muốn đi coi được không?

Lão đạo vương trầm ngâm đáp :

- Hãy kêu những người dưới nhà thứ dậy để bọn họ tự đề phòng cho mình. Lão phu cùng đi với lệnh sư huynh.

Cao Thúc hỏi :

- Đến gần có lo ngại gì không?

Lão đạo vương đáp :

- Không sao. Cái đó còn phải coi ý tứ kẻ phóng âm. Nếu họ phát ra để đối phó với một người thì kẻ bàng quan không sao. Công phu này là theo ý của người thi triển.

Người trong nhà đã tỉnh dậy cả rồi, ba người liền đề tỵ khinh công vọt về phía phát ra tiếng trống và tiếng nhạc. Thanh âm ở dưới bãi biển mà trên bờ có tòa núi đá không cao mấy.

Ba người lên núi thấy hai người ngồi trên mỏm đá cheo leo chìa ra biển. Một người lắc nhạc, một người khua trống dường như đã đến lúc khẩn yếu.

Là một đêm trăng tỏ buổi sơ xuân, lúc này làn mù mỏng dần dần bốc lên nhưng bị gió biển thổi coi chẳng khác đám mây mờ. Đám này tan đi, đám khác nổi lên, lúc dày lúc mỏng, nhưng Thiết Kỳ Sĩ vẫn nhìn thấy hai người khá rõ.

Lão đạo vương khẽ nói :

- Quả là hai tên khốn kiếp.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Người khua trống đầu tóc bù xù, còn người lắc nhạc là một đầu đà.

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Đó là Huyết Thực Đầu Đà lắc nhạc. Còn Cổ Ma đầu tóc bù xù khua trống.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão tiên bối có điều xích mích với họ không?

Lão đạo vương đáp :

- Đồng lưu bất đồng chí, chẳng có hảo cảm gì với nhau, nhưng cũng không xâm phạm đến nhau.

Cao Thúc cười nói :

- Té ra ngày trước họ cũng làm cường đạo.

Lão đạo vương háng dặng đáp :

- Lục lâm cũng có đạo đức lục lâm. Trên tôn chỉ thì ít nhất là đánh cướp của người giàu để giúp đỡ kẻ nghèo. Cường đạo thì đã sao?

Cao Thúc nói :

- Cường đạo cũng có đạo nghĩa mới được. Không thế thì lão nhân gia làm sao sống nổi tới ngày nay?

Lão đạo vương đáp :

- Nhưng hai lão kia bây giờ cũng còn sống đó thì đã sao?

Cao Thức đáp :

- Chết cũng có hạng chết tử tế, hạng chết khốn khổ. Bọn họ tất bị họa sát thân.

Lão đạo vương nói :

- Tiểu tử! Người coi thường bọn họ rồi. Về võ công họ đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào. Nếu chẳng có nhân vật nào nội công cao thâm hơn thì còn ai giết được họ?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai lão đã là đồng lưu lại cũng đồng chí, sao còn đánh nhau?

Lão đạo vương đáp :

- Đồng lưu đồng chí mà chẳng đồng lòng. Người nào cũng có tư tâm.

Chuyến này họ vì chuyện đoạt bảo mà xung đột. Chắc họ cũng đi tìm Kiếm Sa.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng lên tiếng :

- Dưới núi cũng có chuyện.

Lão đạo vương “ủa” một tiếng hỏi :

- Người nghe thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có tiếng hăng dặng.

Lão đạo vương nghi ngờ hỏi :

- Chẳng lẽ hai người này vì việc khác mà tranh đấu?

Thiết Kỳ Sĩ vội đi quanh đến mé biển cúi xuống nhìn. Chàng ngó thấy một con thuyền đậu gần bờ. Bấy giờ chàng nghe rõ tiếng hăng dặng từ trong thuyền phát ra.

Lão đạo vương và Cao Thức đồng thanh nói :

- Trong thuyền có người bị điểm huyết.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay, ba người tung mình hạ xuống như con gió thoảng rồi tiến vào khoang thuyền thì thấy bên trong quả có hai người bị điểm tể.

Lão đạo vương nhận ra một người, bất giác bật tiếng hô :

- Kiếm Sa!

Thiết Kỳ Sĩ và Cao Thức nhận ra người thứ hai là Đào Minh, liền nhảy xổ lại giải khai huyết đạo cho y.

Lão đạo vương đỡ Kiếm Sa dậy hỏi :

- Sao ông bạn lại lọt vào tay chúng?

Kiếm Sa là một người trung niên lối ngoài năm chục tuổi. Hắn nhìn ba người thờ dãi đáp :

- Mau dời khỏi nơi đây rồi sẽ nói. Hai lão ma kia sắp tới rồi.

Lão đạo vương hỏi :

- Bấy giờ thì chưa sợ họ. Trong thuyền còn những ai nữa?

Kiếm Sa đáp :

- Ngoài Đào Minh còn bốn người là thủy thủ ở Bắc Hải.

Lão đạo vương hỏi :

- Sao ông bạn biết lão phu muốn dùng họ?

Kiểm Sa đáp :

- Ai đến kiếm tại hạ đều tính chuyện đi biển. Lão cũng vậy. Cứ ra khơi đi xa thì nhất định ít nhất phải có ba mươi hai tay thủy thủ nổi danh, nên tại hạ phải kiếm những tên ở xa trước, còn hai mươi tám tên nữa thì dễ thôi.

Lão đạo vương cả mừng cười nói :

- Ông bạn còn là bộ hạ trung thực của ta. Hay lắm! Bảo bọn họ khai thuyền về bến Đạm Giang.

Kiểm Sa nói nhỏ bảo họ. Bốn người nghe lệnh liền cho thuyền đi.

Mặt nước cách núi khá cao, có lẽ hai lão ma đang tỷ đấu đến chỗ hăng say, để hết tinh thần đối địch, nên thuyền dờn chân núi mà chúng chưa phát giác.

Con thuyền nhỏ đi xa chừng nửa dặm, Lão đạo vương mới yên dạ thở phào một cái nhẹ nhõm rồi nói :

- Bây giờ có thể phóng thủ bồi lệ cho đến bến Đạm Giang.

Lão vừa dứt lời, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão tiên bói! Cô Mộ U Linh tướng mạo thế nào?

Lão đạo vương ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu tử! Sao lúc này ngươi lại hỏi đến con yêu phụ đó?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trên bờ có hai nữ nhân ẩn mình đang chú ý theo dõi con thuyền của chúng ta. Hai mụ cũng từ chỗ Lưỡng Ma đã đấu đi tới.

Lão đạo vương kinh hãi hỏi lại :

- Ngươi nhìn thấy rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão tiên bói bất tất phải rườm rà. Thời gian không cho phép văn bói giải thích.

Lão đạo vương nói :

- Ngươi hỏi đúng người rồi đó. Lệnh sư và Hải Thần đều chưa gặp con yêu phụ đó. Mụ đã ngoài năm chục tuổi, nhưng coi chỉ bằng người mới ba mươi. Mụ là người xứ Y Lê, nước da ngăm ngăm đen, khuôn mặt trứng ngỗng, mũi cao, nhất là cặp mắt mụ có thể thu hồn phách người ta. Thật là một vụ vật trên thế gian. Mụ thích làm dáng, nhưng ít người được biết mụ.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng nhìn Cao Thức hỏi :

- Sư ca! Hai người trên bờ chỉ là nhân vật trọng yếu ở bên mình yêu phụ, chứ không phải chính mụ. Bọn chúng chưa tới hai mươi lăm tuổi.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị nhìn rõ chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đêm nay trăng tỏ. Ấn thân pháp của chúng dù cao thâm cũng chỉ tránh được mắt người, không thể tránh được ánh trăng. Tiểu đệ coi rõ lắm.

Cao Thức hỏi :

- Tại sao chúng lại muốn thu thập bọn ta?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư huynh đề y nhìn tư thế của tiểu đệ và chuẩn bị lấy Cự Khuyết kiếm ra. Kẻ nào toan ngấm ngấm tập kích người khác thường không đề phòng người đột kích mình.

Lão đạo vương hỏi :

- Người đã nhìn thấy sao không tự mình động thủ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối không thể tùy tiện sử dụng thanh kiếm của mình.

Cao Thúc nói :

- Vậy lão nhị dùng kiếm của ta.

Y vội đưa bảo kiếm cho chàng và hỏi :

- Lão nhị thử nhìn xem còn ai nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trên bến vẫn đông người qua lại. Các vị coi chừng vì mình không biết phép ẩn thân.

Lão đạo vương nói :

- Người bắt tất phải bận tâm.

Lúc thuyền gần đến bến, Cao Thúc lại khẽ hỏi :

- Bọn chúng ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ở trong góc nhà và đã chuẩn bị sẵn sàng. Một tên thủ song đao trong áo và một tên rút kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Lão đạo vương nói :

- Người lên trước đi và phải ráng cản trở cho bằng được, vì những tỷ nữ của yêu phụ tên nào cũng bản lĩnh tuyệt luân.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Như thế không được, chúng ta nên nghĩ cách khiến chúng đừng hoài nghi mình.

Lão đạo vương hỏi :

- Người có cách gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc lên bến, sư ca đi trước, bọn Kiếm Sa đi giữa. Hiện giờ bọn yêu nữ đang muốn cản đường chúng ta, vậy chúng ta đi sang mé bên để thành thể bọn chúng tập kích mặt sau.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị muốn tiểu huynh đi về phương khác hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lên bến rồi mé tả có một ngõ hẻm. Các vị động tác thật mau lẹ lạng mình ngay vào trong ngõ mà đi.

Kiếm Sa hỏi :

- Mục đích của yêu nữ là ngăn chặn ai?

Lão đạo vương đáp :

- Dĩ nhiên chúng chú ý đến ông bạn, nhưng không phải tập kích các vị mà là tập kích ba người bọn ta.

Lúc lên bến, Cao Thúc theo kế mà làm, dẫn Kiếm Sa hỏi hả lướt qua mé tả.

Thiết Kỳ Sĩ đã ngầm ngầm lưu ý. Những người kia đi rồi, bỗng nghe tiếng chàng cười lạt. Thân pháp chàng nhanh như chớp, vừa quay đầu một cái đã thấy kiếm quang biến thành cầu vòng.

Thần thủ và kiếm thuật tuyệt đối cao thâm! Cả Lão đạo vương cũng chưa nhìn rõ, tai đã nghe tiếng hai thiếu nữ rú lên thê thảm.

Thiết Kỳ Sĩ lại quay về nhanh như chớp. Chàng vội nói :

- Vọt lên nóc nhà cho lệ!

Cao Thúc nghe tiếng lập tức nhảy vọt lên dẫn mọi người vượt nóc nhà mà đi.

Qua đường hẻm, mặt trước là đường lớn vào thành.

Lão đạo vương không hiểu vì lẽ gì, quay lại hỏi :

- Thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mau theo đường nhỏ vào thành. Cổ Ma và Huyết Thực Đầu Đà đã đuổi tới rồi.

Cao Thúc hỏi :

- Còn hai thiếu nữ kia thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thành công rồi.

Kiểm Sa không ngờ Lão đạo vương đem theo được những nhân vật siêu đẳng đi kèm. Trong lòng hấn vừa kinh hãi vừa mừng thầm, liền vận toàn lực theo Cao Thúc xông vào đường nhỏ. Đồng thời hấn đưa ra kiến nghị :

- Bắt tất vào thành nữa.

Lão đạo vương hỏi :

- Có nơi ẩn mình ư?

Kiểm Sa đáp :

- Có chỗ hay lắm. Bây giờ để tại hạ dẫn đường.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn vân bối còn nhiều bạn ở trong thành thì làm thế nào?

Kiểm Sa đáp :

- Đợi trời sáng sẽ phái người đi đón. Bây giờ mà vào thành tất bị bọn ma đầu đuổi kịp.

Hấn dẫn mọi người vào một khu rừng trúc rồi dừng lại nói :

- Chờ ở đây một lát xem có người rượt theo không đã.

Lão đạo vương bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Tiểu tử! Ngươi ở lại bên ngoài coi chừng một chút.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tiếng rú của hai tên yêu nữ lúc lâm tử đã dẫn song ma đi ngã khác rồi. Chúng ta ở đây không ai biết được.

Chàng chạy ra phía sau khu rừng trúc thấy mặt đất dốc thoải xuống tới một con sông nhỏ. Đứng là một nơi thôn quê tĩnh mịch. Chàng vội trở về rừng trúc nói :

- Đi thôi! Bên kia sông có mấy nhà dân cư. Chúng ta có thể tới đó ẩn mình.

Kiểm Sa cười nói :

- Trong đó có nhà của Đào Minh. Gã là một tên quang côn. Chính tại hạ có ý đưa các hạ tới đó.

Cao Thúc nói :

- Các vị đi thôi! Tại hạ quay về bảo mọi người sáng mai sẽ tới. Đồng thời các vị ở đây thương nghị chương trình hành động ngày mai đi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sur ca vào thành phải thận trọng. Nếu có chuyện gì thì nhờ lão Cao Dương đến đưa tin.

Cao Thúc gật đầu đi ngay. Kiếm Sa dẫn Đào Minh về nhà thu dọn và chuẩn bị thức ăn.

Đào Minh vẫy tay một cái. Gã cùng bốn tên thủy thủ Bắc Hải đi luôn. Trong rừng trúc chỉ còn lại ba người.

Lão đạo vương hỏi Kiếm Sa :

- Còn hai mươi tám thủy thủ nữa ông bạn kiếm đâu ra?

Kiếm Sa đáp :

- Cái đó lão gia khỏi lo, đã có tại hạ tìm kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn họ ở với nhau một chỗ hay sao?

Kiếm Sa lắc đầu đáp :

- Không phải! Huỳnh Hải tám tên. Bột Hải mười hai tên. Đông Hải tám tên. Giữa bọn chúng với nhau cũng có đầu lĩnh. Tại hạ chỉ phát thông tri đi là bọn chúng lục tục kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Thần Mục Sát Tinh đại chiến Địch Ma

Lão đạo vương nói :

- Lão phu còn việc khác e rằng không thể đi kiếm được. Vậy ông bạn lưu tâm về việc này.

Kiếm Sa hỏi :

- Lão nhân gia chưa cho tại hạ biết ở chỗ nào?

Lão đạo vương đáp :

- Lão phu cũng chưa rõ. Cái đó phải lấy được Kim Ngọc đồ mới biết.

Kiếm Sa hỏi :

- Chúng ta sẽ hội diện ở đâu?

Lão đạo vương đáp :

- Tạm thời ẩn định tại Tam Á Cảng ở Huỳnh Nhai. Ông bạn cần chuẩn bị một con thuyền rất kiên cố.

Kiếm Sa nói :

- Về việc đi biển các vị khỏi lo gì hết, nhất thiết do tại hạ chuẩn bị, kể cả đồ ăn uống.

Lão đạo vương nói :

- Thế thì hay lắm! Các vị tới Tam Á Cảng và ai nấy hóa trang làm dân chài lưới. Ngày trước bọn lão phu đã trú ngụ tại đó, chắc còn mấy ông già chưa

chết. Tới nơi ta sẽ cho họ ít tiền.

Vừa bàn định xong thì Đào Minh đến kêu. Mọi người ra khỏi rừng trúc để về nhà hán.

Trời vừa sáng, Cao Thức đã dẫn mọi người tới nơi. Lão đạo vương giới thiệu hai bên rồi cùng nhau ăn cơm. Lúc mặt trời lên ba ngũ mới chia đường hành động.

Lão đạo vương ra khỏi nhà Đào Minh, liền dẫn quần hào đi về phía Bắc, nhưng không nói rõ địa điểm. Bọn thanh niên chỉ biết theo lão mà chạy.

Đi được năm ngày, Thiết Kỳ Sĩ không nhìn nổi nữa, chàng nhìn thấy sông Chấn Giang phía trước liền dừng lại nói :

- Lão tiền bối! Nếu lão tiền bối không nói rõ địa điểm thì sau khi qua sông bọn vân bối sẽ giải tán.

Lão đạo vương cười đáp :

- Chỉ đi mấy ngày nữa là tới nơi. Chuyến này lão phu đi kiểm nhân vật thông hiểu những cơ quan từ cổ chí kim. Y trú ở Cửu Liên sơn, người ta kêu bằng Cửu Liên cư sĩ và cũng là bạn của lão phu, có điều tính nết y rất cổ quái. Tuy là bạn mà không chịu nghe lời sai khiến của lão phu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Dưới đáy biển thì còn có cơ quan gì nữa?

Kỳ Dao cũng xen vào :

- Từ xưa những kỳ nhân ẩn cư ngoài biển cả rất nhiều. Tỷ như Hải Cung ở nhà tiểu muội cũng là của dị nhân đời xưa để lại. Trong đó có nhiều cơ quan rất cổ quái. Lão đạo vương phải đề phòng vì sợ xảy chuyện rắc rối.

Cao Thức cười hỏi :

- Nếu Cửu Liên cư sĩ không chịu đi thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão không đi thì đành chịu vậy.

Lão đạo vương lắc đầu nói :

- Không đi thì cũng phải đi. Có điều lúc đó các vị mềm không được thì phải cứng.

Cao Dương hỏi :

- Bản lãnh y thế nào?

Lão đạo vương đáp :

- Chẳng kém gì lão phu, nhưng không thể đá thương y, chỉ phiền ở chỗ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bọn vân bối lại chưa biết võ công của tiền bối ra sao? Như vậy câu chuyện nói đây cũng bằng thừa.

Lão đạo vương đáp :

- Võ công của lão phu không bằng lệnh sư phó. Như vậy chắc ngươi hiểu rồi!

Thiết Nhị Lang cười ha hả hỏi :

- Bọn vân bối chưa hiểu võ công của gia sư cao thâm đến đâu?

Lão đạo vương đáp :

- Sư phó các ngươi vào hàng tiền bối hạng nhất trong võ lâm. Ngày trước hễ nhắc tới Phụng Hoàng Thần là cả hai phe chính tà không ai dám cùng lão động thủ.

Cửu Liên sơn bao quanh chín huyện, do đó mà thành tên. Trên núi có di tích về ngôi chùa cổ phái Thiếu Lâm. Những nhân vật lục lâm thường ra vào khu này. Vì dãy Cửu Liên rất nhiều sơn động nên kỳ nhân dị sĩ dùng làm chỗ ẩn cư.

Lão đạo vương dẫn bọn thanh niên tiến vào khu vực núi non rồi nhìn mọi người thân nhiên nói :

- Ngày lão phu len lỏi vào chốn giang hồ bắt đầu từ nơi đây. Cửu Liên cư sĩ là cái túi khôn của lão phu. Sau lão phu bành chưởng thế lực thì y không chịu tuân theo nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Thế ra trên đó cũng có Tụ Nghĩa sảnh và phân chia đẳng bậc chăng?

Lão đạo vương tức mình xẵng giọng :

- Tiểu tử! Đừng trào phúng nữa. Lão phu không lấy một lạng bạc nào làm của riêng. Đến nay cũng vẫn là một lão bản cùng nghèo.

Quần hùng vừa đi vừa nói chuyện không đầy nửa ngày thì đến chân ngọn chủ phong. Lão đạo vương bảo mọi người dừng lại rồi nói :

- Các vị đừng nói to. Hễ Cửu Liên cư sĩ nghe tiếng là y lánh mặt.

Ngũ vương tử hỏi :

- Vị lão trượng đó trú ở chỗ nào?

Lão đạo vương đối với Ngũ vương tử rất lịch sự, không dám coi như bọn Thiết Kỳ Sĩ, hễ mở miệng là kêu chàng bằng tiểu tử, lão cười khanh khách đáp :

- Y ở trong Mai Lâm Cốc. Hiện nay đang mùa hoa mai nở, chắc y không đi đâu.

Cao Thức nói :

- Lão tiên bói đi trước nên chăng? Bạn văn bói đông người quá, cần đề phòng xảy chuyện hiểu lầm.

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Các vị hãy dừng lại nghỉ chân ở Đỗ Quyên Lĩnh. Lão phu vào trước, nếu nói không chuyển động được y sẽ trở ra thương nghị cách đối phó.

Kỳ Dao hỏi :

- Đỗ Quyên Lĩnh ở chỗ nào. Lão tiên bói không dẫn đường thì bọn tiểu nữ biết đâu mà kiếm? Đồng thời lão nhân gia nên cho biết chỗ đó cách Mai Lâm Cốc chừng bao xa? Lão nhân gia chia tay một cách hồ đồ là hồng việc.

Lão đạo vương đáp :

- Qua khu rừng rậm phía trước là tới Đỗ Quyên Lĩnh. Mặt bên kia Đỗ Quyên Lĩnh là Mai Lâm Cốc. Cửu Liên cư sĩ ở trong động phủ phía sau vách núi đứng dựng. Các vị đi qua mé bên hang núi, còn lão phu quanh ra mặt trước tiến vào.

Kỳ Dao nói :

- Thế là được rồi. Lão tiên bói đi đi!

Lão đạo vương chia tay quanh ra mé hữu khu rừng rậm tiến về phía trước. Thiết Kỳ Sĩ dẫn quần hùng đi thẳng vào khu rừng rậm.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, mọi người chuẩn bị vào trong Mai Lâm Cốc sẽ tìm đồ ăn.

Khu rừng rậm dài đến hai dặm. Xuyên qua rừng thì tới sườn núi rất dốc. Mọi người ngừng đầu nhìn thấy ngọn núi đứng chắn trước mặt. Hiện đang mùa Đỗ Quyên nở, ba màu đỏ vàng tía lẫn lộn, đúng như tên gọi của nó.

Văn Đến Đế và Minh Chân Quận chúa ngó thấy đồng thanh reo lên :

- Đẹp quá! Đẹp quá!

Bạch Từ khẽ nói :

- Đừng lớn tiếng! Phía bên kia Đỗ Quyên Lĩnh là Mai Lâm Cốc.

Chúng ta phải coi chừng Cửu Liên cư sĩ phát giác rồi lánh mặt.

Quần hào lên ngọn núi nhìn qua phía bên kia quả thấy một tòa sơn cốc sâu thẳm. Mùi hoa mai thơm ngát theo gió đưa lên đỉnh núi khiến người người thấy trong lòng thư thái.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các vị ở đây nghỉ nơi đây. Bây giờ chắc lão đầu từ tiến vào hang núi rồi.

Nhưng chẳng ai muốn ngồi yên, người nào cũng từ từ cất bước đi lên để thưởng ngoạn phong cảnh. Cao Dương khi nào chịu yên phận, rung tay một cái bay vọt lên không cúi xuống quan sát động tĩnh trong hang.

Hắn bay chưa quanh hết một vòng hang núi, đột nhiên quanh trở lại hạ vù xuống đất là lên :

- Sau hang núi có tiếng đánh nhau.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Đánh nhau thế nào?

Cao Dương đáp :

- Một lão già ăn mặc theo kiểu nho sĩ ngồi ở cửa động. Ngoài động là một rừng mai. Dưới những gốc cây mai có sáu bảy toán người già trẻ đủ cỡ.

Bọn họ quay vào cửa động dường như giám thị lão già ngồi đó. Ngoài ra còn hai người đang đánh nhau kịch liệt ở khoảng giữa cửa động và rừng mai. Tại hạ nhìn thoáng thấy một già một trẻ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta không thể di động được. Lão đạo vương chưa về, chúng ta không nên bỏ đi đâu.

Cao Thúc nói :

- Lão già ngồi cửa động chắc là Cửu Liên cư sĩ rồi. Nhất định lão là đối tượng tranh đoạt của mọi người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vụ này rất rõ rệt, nhưng ngoài ra còn điều gì nữa chẳng?

Kỳ Dao nhìn Cao Dương nói :

- Lão Cao! Lão hãy đi quan sát lần nữa đề phòng Lão đạo vương cũng bị lôi cuốn vào đó.

Cao Dương đáp :

- Bay cao thì không nhìn rõ tình hình trong rừng mai mà bay thấp lại sợ có người ngó thấy.

Kỳ Dao hỏi :

- Ngoài cửa động có một khu đất trống ư?

Cao Dương gật đầu đáp :

- Khu đất trống nay không rộng lắm, chừng độ năm trượng vuông còn ngoài ra chỗ nào cũng rừng mai kín mít. Ở trên không ngó xuống chẳng khác một biển hoa mai.

Thiết Kỳ Sĩ lên tiếng :

- Đừng đi nữa. Mé tả đã có tiếng động. Chắc là Lão đạo vương trở về.

Mọi người chú ý nhìn qua mé tả, bỗng ngó thấy Lão đạo vương lật đật đi tới, thái độ rất khẩn trương.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi :

- Tình hình cuộc đấu trong hang núi ra sao?

Lão đạo vương vừa thở vừa đáp :

- Tình hình thế nào người đã biết rồi. Chúng ta xuống mau đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chỉ biết là có đánh nhau, đồng thời nhân số không phải chỉ một phe, nhưng chưa hiểu những nhân vật đó ở đâu tới. Lão tiên bối đã điều tra rõ được chưa?

Lão đạo vương đáp :

- Cừu Liên lão hữu cổ thủ động khẩu, không cho ai đi qua. Cuộc đả đấu trước cửa động giữa hai người là Thần Mục Sát Tinh Nghệ Tiến Dương và Địch Ma. Xem chừng cuộc đấu còn kéo dài.

Kỳ Dao hỏi :

- Trong rừng mai có những ai nữa?

Lão đạo vương đáp :

- Cổ Ma dẫn đến một toán lớn. Huyết Thực Đầu Đà đem tới mười mấy tên tà tăng yêu đạo. Bọn chúng đuổi tới trước mặt chúng ta rồi.

Cao Thúc hỏi :

- Trong rừng mai chỉ có hai toán này thôi ư?

Lão đạo vương đáp :

- Ngoài ra còn mấy toán ở mặt Bắc nhưng không hiểu thuộc lộ nào, dường như có cả đàn bà.

Ngũ vương tử hỏi :

- Chúng ta xuống đó bằng cách nào?

Lão đạo vương đáp :

- Mé hữu sườn núi có một quãng trống, chúng ta đi ngã ấy cũng đến trước cửa động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tới nơi rồi làm gì?

Lão đạo vương đáp :

- Nếu Cừu Liên cư sĩ không bị thúc bách thì chúng ta tự thủ bàng quan. Bằng có người xông vào cửa động thì đành phải ra mặt can trở.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thế là bữa nay mình phải đánh nhau ư?

Lão đạo vương đáp :

- Hẳn thế. Chẳng sớm thì muộn không thể tránh được.

Lão liền dẫn quần hùng do vách núi đứng dựng tuột xuống hang. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì quần hùng đến gần cửa động.

Lúc này, Thần Mục Sát Tinh đang đánh nhau với một lão già ngoài sáu chục tuổi. Sau lưng lão cài một ống địch. Hai người đều tay không chiến đấu rất kịch liệt.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Lão đạo vương khẽ nói :

- Địch Ma không phải là đối thủ của Thần Mục Sát Tinh. Lão không thể cầm cự được trong vòng một giờ.

Lão đạo vương hỏi :

- Người có biết Thần Mục Sát Tinh ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối đã gặp y một lần, nhưng khi đó chưa hiểu lai lịch.

Lão đạo vương nói :

- Công lực thắng lời đó không kém gì sư phó của gã là Tu Di Thiên Tôn. Bữa nay có gã dính vào thêm khó cho mình.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Cao Thúc nói :

- Sur ca! Coi tình hình thì không phải gã đến bức bách Cửu Liên cư sĩ, vì lão thủy chung vẫn ngồi chắn ở cửa động. Giả tỷ gã uy hiếp Cư Sĩ thì xin sur ca đối phó với gã.

Cao Thúc cười hỏi :

- Sur đệ! Sur đệ có biết giữa ta và gã có mối liên quan không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi kinh ngạc đáp :

- Đến nay tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ quá khứ của sur ca.

Cao Thúc cười nói :

- Tu Di Thiên Tôn so với sur phò còn ở vai dưới. Tiểu huynh ngang hàng với y.

Thiết Kỳ Sĩ càng kinh ngạc hơn hỏi :

- Sur ca có quen biết Tu Di Thiên Tôn ư?

Cao Thúc đáp :

- Không quen, nhưng ta biết y là sur đệ ân sư trước của ta. Ta được tiên sư truyền thụ căn bản võ công.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tu Di Thiên Tôn có biết sur ca không?

Cao Thúc đáp :

- Không biết, nhưng ta cũng không tiện đối địch với Thần Mục Sát Tinh.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Phải rồi. Vậy Kỳ Dao sẽ ra mặt cũng được.

Kỳ Dao cười đáp :

- Thiết đại hiệp lựa người trật rồi. Bữa nay kêu Đại muội và Nhị lang ra đại náo một phen. Chúng ta ở đằng sau coi chừng là được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ sợ bọn chúng không chống nổi tiếng Âm Sát.

Kỳ Dao nói :

- Không thành vấn đề. Tiệp tiếp ước lượng Đại Muội và Nhị Lang bản lĩnh đã vượt qua công lực về Âm Sát, có thể đối địch với Thần Mục Sát Tinh.

Lão đạo vương nghe nói lộ vẻ không tin vội lên tiếng :

- Vụ này không phải chuyện đùa.

Kỳ Dao cười đáp :

- Lão nhân gia chỉ tin vào tiểu nữ và A Kỳ cùng sur ca, thực ra chưa hiểu gì về bọn chúng. Tiểu nữ nói cho lão hay, ngoại trừ lão Cao kém nội công một chút, còn ai cũng có thể thắng được bọn Cổ Ma.

Lão đạo vương nghe nói ngấm ngấm kinh hãi, tuy lão chưa tin thật nhưng cũng mừng thầm nói :

- Vậy từ nay lại được coi chúng chiến đấu.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy một lão già từ trong rừng mai do phía chính diện đi ra. Lão đạo vương vội bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão Cổ Ma ra rồi. Hắn muốn thừa cơ đến cửa động.

Thiết Kỳ Sĩ bảo Bạch Đại Muội và Thiết Nhị Lang :

- Các ngươi ra tay trước với hắn đi!

Thiết Nhị Lang đáp :

- Tiểu đệ xin đi trước.

Bạch Đại Muội cầm cây đồng côn bước ra trước nói :

- Có lý nào thế được?

Ả vọt ra nhanh như gió đến chỗ đất trống, nhìn Cổ Ma la lên :

- Lão đầu từ! Đừng hòng vọng động. Có ta ở đây.

Lão ma ngó thấy nữ cự đồng, đứng lại hỏi :

- Con nhỏ, ngươi là ai?

Đại Muội Từ cầm ngang cây côn lớn tiếng :

- Lão đầu từ! Lão muốn giỡn chăng? Lão kêu ta bằng con nhỏ thì đừng hỏi nữa, đương nhiên ta không phải người lớn.

Cổ Ma nghe nói cười lớn, hỏi :

- Con nhỏ này điêu ngoa thật! Phải chăng ngươi lạc đường vào đây?

Bạch Đại Muội cười ha hả đáp :

- Mai Lâm Cốc này không thông ra dương quan đạo. Ta theo đường nhỏ tới đây.

Cổ Ma nghe nói gầm lên :

- Bảo người lớn nhà ngươi ra nói chuyện với ta.

Bạch Đại Muội vung côn lên đáp :

- Lão đầu từ! Lão đứng trước mặt ta còn thấp hơn cái đầu. Vậy ta là người lớn của lão.

Cổ Ma dường như đã ngó thấy chỗ khác lạ của nữ cự đồng. Tay trái hắn lấy chiếc Ba Lăng Cổ xuống, tay mặt cầm một thanh đao hình thù rất lạ. Hắn tiến lên hai bước bật tiếng cười âm trầm nói :

- Ngươi lớn của ngươi mà không ra mặt thì đừng trách lão phu bắt nạt trẻ nít.

Lão đạo vương thấy Cổ Ma cầm thanh kỳ hình đao bất giác cả kinh vội bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Đó là Vạn Độc Từ Mẫu Đạo. Nguy rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cười đáp :

- Bạch Đại Muội là một cô bé rất tinh tế. Y không sợ sốt đầu mà ngại.

Chàng quay lại bảo Thiết Nhị Lang :

- Nhị Lang hãy ra giám thị cho Đại Muội, đồng thời nhắc nhở y cẩn thận.

Thiết Nhị Lang cầm côn xông ra nhìn Bạch Đại Muội lớn tiếng :

- Đại Muội! Thanh đao của lão đầu nổi tiếng lắm đó! Động thủ đi!

Bạch Đại Muội cười ha hả đáp :

- Nhị Lang! Nhị Lang coi cái Ba Lăng Cổ trong tay lão có đẹp không?

Cổ Ma lại ngó thấy cự đồng biết là tình thế bất diệu liền dừng lại lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi lớn nhà các ngươi đâu?

Bạch Đại Muội thấy lão không tiến lại liền vung côn đáp :

- Đừng lảng nhăng nữa! Hãy coi côn đây!

Cây côn giáng xuống, thế đường núi sập. Cỗ Ma biết là không đỡ nổi, lạng người lùi lại.

Thiết Nhị Lang lướt người tới nhanh như chớp ngăn cản đường lui, quát hỏi :

- Không dám tiếp một chiêu nào ư? Sao lại nhát gan thế?

Cỗ Ma rung tay trái nổi lên hồi trống long tong. Nhị đồng cảm thấy tâm thần bấn loạn, bất giác bậc tiếng la hoảng.

Thiết Kỳ Sĩ hô lớn :

- Nhị Lang! Đại Muội! Các người hãy đề tụ công lực, bảo nguyên thủ nhất, đừng sợ chi hết.

Cỗ Ma nghe tiếng chàng cười hô hô hỏi :

- Người chỉ điểm cho chúng là ai đó?

Thiết Kỳ Sĩ bất đắc dĩ rào bước tiến ra cười lạt đáp :

- Cỗ Ma! Lão hành động thế mà không biết then! Một nhân vật nổi danh bao nhiêu năm đem cả bản lãnh thủ gia đối phó với đứa trẻ nít chưa có kinh nghiệm.

Nhị đồng thấy Thiết Kỳ Sĩ tiến ra liền lùi lại một bên.

Cỗ Ma ngơ ngác nhìn chàng. Hắn thấy chàng hãy còn nhỏ tuổi, trong lòng rất lấy làm ngờ vực liền hỏi :

- Tiểu tử! Người là hậu thuẫn cho hai đứa nhỏ này ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng là đệ muội của tại hạ chưa đủ mười lăm tuổi, không hiểu những trò ma quái trong võ lâm, các hạ giỏi nghề gì thì đem thi thố với tại hạ.

Cỗ Ma bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Tiểu tử! Người có biết lão phu là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dặc đáp :

- Ngày trước các hạ cũng có chút danh vọng, nhưng hiện nay là đồ vật quá xưa rồi.

Cỗ Ma tức giận hỏi :

- Ngày trước lão phu khét tiếng giang hồ mà thằng lỏi con dấm coi thường ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười khẩy đáp :

- Các hạ tự coi mình cao quá. Có giỏi thì vào rừng mai cùng tại hạ thử một vài chiêu.

Cỗ Ma cười lạt hỏi :

- Chỗ này rộng rãi mà không vướng víu, động thủ rất tốt. Hà tất phải tiến vào rừng mai.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sợ thì đừng đi, còn hỏi nguyên nhân làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cữu Liên cư sĩ đi đâu mất

Cổ Ma gầm lên :

- Chẳng lẽ lão phu lại sợ thằng lỏi con giò trò ma quái?

Hắn nói xong xoay mình chạy vào rừng mai.

Thiết Kỳ Sĩ theo chân tiến vào. Đến chỗ rừng sâu, chàng thấy Cổ Ma miệng cười âm trầm chờ địch, liền gật đầu hỏi :

- Các hạ đã biết ý kiến của tại hạ chưa?

Cổ Ma hồ nghi hỏi lại :

- Lão phu làm sao mà biết được ý kiến cổ quái của thằng lỏi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Khoảng đất trống ở trước cửa động dưới con mắt mọi người. Trong đám này chẳng thiếu gì những nhân vật võ công ngang hàng với các hạ.

Nếu tại hạ chỉ đánh vài ba chiêu đã đả bại các hạ thì còn ai dám giao thủ với tại hạ nữa?

Cổ Ma tức quá rống lên như hổ gầm :

- Hào tiểu tử! Ngươi coi lão phu không còn ra gì nữa. Tiếp chiêu đây!

Hắn nói rồi nhảy xổ tới. Thanh đao hình thù quái dị của hắn vung lên thành một màn lưới ánh sáng, thế mạnh dường lay non dốc biển.

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ, lạnh mình một cái, tiến vào giữa làn đao quang, lên giọng khinh miệt :

- Công phu của các hạ tầm thường quá, chỉ có thể làm trò ở những tòa thị trấn, lừa gạt đàn bà trẻ con, hay cùng lắm là đi xin xỏ chút tiền mua cơm ăn ở khách sạn. Nếu dùng nó để giữ mạng sống thì hãy còn kém lắm.

Cổ Ma chỉ nghe tiếng chứ không nhìn rõ người. Hắn thấy một vùng bóng đen bay qua bay lại giữa làn đao quang, bất giác hít một hơi khí lạnh, trong lòng hoảng sợ, chân tay luống cuống, lập tức lão khua trống cảm nơi tay trái.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hắn thi triển công phu âm pháp, bất giác nổi giận lớn tiếng quát :

- Lão già ngu ngốc không biết tiến thoái kia! Buông tay xuống...

Cổ Ma nghe tiếng bất giác toàn thân chấn động. Vì một tiếng, hắn bị hất ra xa mấy trượng, giờ tay lên nhìn thì chỉ còn hai tay không, đao vào trống không biết đi đâu mất rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đứng trước mặt hắn cách chừng năm thước cười nói :

- Tại hạ nghĩ tới các hạ nổi danh không phải dễ dàng. Lần này hãy tha chết cho, nhưng phải nhớ từ nay đừng làm điều tàn ác, không thì tại hạ chẳng giữ lịch sự nữa.

Chàng lại trở tay về mẹ tả nói tiếp :

- Những đồ chơi đao với trống đó, lượm lên rồi bước đi!

Cổ Ma sắc mặt lợt lạt, cất tiếng run run hỏi :

- Các hạ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Tại hạ họ Thiết!

Cổ Ma kinh hãi la hoảng :

- Té ra các hạ là Ngọc Phụng Hoàng.

Thiết Kỳ Sĩ hững hờ đáp :

- Chút danh vọng đó có chi đáng kể?

Dứt lời chàng ra khỏi rừng mai, ngừng đầu lên nhìn thấy Thần Mục Sát Tinh sắp đánh bại Địch Ma.

Thần Mộc Sát Tinh thấy Dịch Ma thu chiêu chạy trốn, tâm tính gã không giống Thiết Kỳ Sĩ, gã quát lên một tiếng hết sức rụt theo vào rừng mai.

Thiết Kỳ Sĩ không rảnh để can thiệp vào việc người khác, chàng vẫy Lão đạo vương nói :

- Lão đầu tử! Ra đi thôi! Màn kịch diễn xong rồi.

Thiết Nhị Lang vội nói :

- Nhị ca! Bọn họ tiến vào động cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ngó lại cửa động quả không thấy Cửu Liên cư sĩ nữa, liền hỏi :

- Những người trong bọn ta tiến vào trong động cả rồi ư?

Thiết Nhị Lang gật đầu đáp :

- Cả Đại Muội cũng đi. Ở đây chỉ còn mình tiểu đệ chờ Nhị ca.

Thiết Kỳ Sĩ lại đảo mắt nhìn mọi chỗ trong rừng mai, ngạc nhiên hỏi :

- Những người ẩn nấp trong này sao không còn ai nữa?

Thiết Nhị Lang hỏi lại :

- Chúng ta thử vào rừng điều tra coi nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không cần. Cửa hang núi chẳng có động tĩnh gì, quả thực không còn một ai.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Vậy chúng ta tiến vào động hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không, chúng ta ở ngoài này. Tình trạng có điều khác lạ. Chắc xảy chuyện gì rồi.

Bỗng thấy Văn Đế Đế từ trong động chạy ra lớn tiếng hô :

- Kỳ ca! Hồng bát! Không thấy Cửu Liên cư sĩ đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các vị không cùng lão tiến vào động ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Không! Lão đạo vương thấy y tiến vào rồi liền dẫn mọi người vào theo, nhưng tới hậu động thì chẳng thấy y đâu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Khi các vị tiến vào, ngoài động không ai cản trở ư?

Văn Đế Đế đáp :

- Chỉ có Thần Mộc Sát Tinh đánh nhau với Dịch Ma và đã đến lúc sắp phân thắng phụ. Trong rừng mai trừ thanh âm của Kỳ ca và Cổ Ma, tuyệt không có động tĩnh nào khác.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Văn muội trở vào cho mọi người hay tình hình ngoài động rất khác lạ. Ta phải canh giữ ở đây để các vị lục xét kỹ lại trong động xem có chỗ nào khả nghi chăng? Nếu không có gì cũng đừng ra vội. Các vị cứ ở trong đó tìm kiếm đồ ăn.

Văn Đế Đế đi rồi. Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn Thiết Nhị Lang nói :

- Ngươi cũng vào đi. Vừa rồi ta nói lỡ một câu. Ngươi kêu Kỳ Dao thư thư ra đây, đồng thời thỉnh Lão đạo vương tra xét cửa hậu sơn động. Trong động này tất có đường bí đạo.

Chẳng bao lâu Kỳ Dao lật đật chạy ra nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn tiểu muội đã tra ra một tòa thạch thất bí mật. Cửu Liên cư sĩ để lại một phong thư cho Lão đạo vương.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cư Sĩ cũng biết Lão đạo vương đã đến đây hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Tiên sinh không biết. Bức thư viết từ ba bữa trước. Vừa rồi tiên sinh chưa ngó thấy Lão đạo vương.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Trong thư viết những gì?

Kỳ Dao đáp :

- Tiên sinh nói là trước đây năm bữa tiên sinh bị Cổ Mộ U Linh kiềm chế, hạn cho tiên sinh hôm sau phải tới một nơi để chờ lệnh. Tiên sinh thấy tình hình bữa nay rất quái dị, sợ lọt vào tay bọn khác, có thể bị Cổ Mộ U Linh dùng tà công giết chết. Đồng thời tiên sinh yêu cầu Lão đạo vương phải hóa tốc tìm cho được Kim Ngọc đồ. Trường hợp Cổ Mộ U Linh không lấy được Kim Ngọc đồ thì hoặc giả tiên sinh còn sống thêm nữa.

Nhất đán Kim Ngọc đồ bị Cổ Mộ U Linh lấy được, tìm ra Kim Ngọc Bảo Sơn thì từ kỳ của tiên sinh đến nơi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cái đó chỉ đáng trách Lão đạo vương vào động chậm quá. Nếu lão vào sớm hơn cho Cư Sĩ uống một viên Ngưng Độc Đan thì có thể vô sự.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội đã cho Lão đạo vương một viên Ngưng Độc Đan. Một mình lão dò đường bí đạo rượt theo. Lão phỏng đoán Cửu Liên cư sĩ chạy đến Lôi Châu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão đạo vương do đường đất rượt theo thì kịp làm sao được?

Kỳ Dao đáp :

- Tien thiếp cũng nghĩ thế và đã nhờ Cao Dương đại ca rượt theo lão.

Một người ở trên không thì có thể đuổi kịp.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu trịnh trọng nói :

- Bao nhiêu người ở ngoài động đều lén lút tẩu tán cả rồi, tình trạng này rất cổ quái!

Kỳ Dao đáp :

- Có lẽ bọn họ biết khó mà rút lui, tưởng chẳng có gì đáng lo nghĩ.

Nhưng không rượt theo kịp Cửu Liên cư sĩ thì thật là phiền.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu huynh thấy nhân vật đó cũng chẳng quan trọng gì, có điều thế nào cũng phải cứu sinh mạng cho y. Kỳ muội! Lúc Lão đạo vương chạy đi có dặn điều gì không?

Kỳ Dao đáp :

- Lão dặn chúng ta ráng hết sức tìm kiếm Suru Thiên Hồ Sách Năng, còn những chuyện khác đã có lão lo liệu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Suru Thiên Hồ không vào nội địa. Chúng ta chỉ tìm kiếm ở miền duyên hải. Có thể y ra khơi rồi, vì y cũng biết chuyện Kim Ngọc đồ.

Kỳ Dao nói :

- Bây giờ Sĩ ca đi kiếm gì ăn. Tiệp thiếp canh giữ ở đây cho.

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Không! Kỳ muội vào ăn đi và nói cho sư ca cũng Ngũ gia hay là ăn xong chúng ta phải lập tức theo bờ biển lên đường.

Kỳ Dao nói :

- Mọi người ăn cả rồi.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy mời các vị ra đi. Tiểu huynh phỏng đoán miền Duyên Hải tình thế rất khẩn trương. Mười phần có đến tám cả Cửu Liên cư sĩ cũng ở ngoài biển rồi.

Kỳ Dao nghe nói lật đật chạy vào động kêu quần hào ra hết.

Thiệt Kỳ Sĩ vẫy tay hô :

- Chúng ta phải hết sức chạy nhanh đến bờ biển, bất luận ở chỗ nào, cứ đến bờ biển sẽ quyết định.

Cao Thúc kéo Ngũ vương tử song song chạy trước vào rừng mai, ra cửa hang quả nhiên chẳng thấy động tĩnh gì.

Quần hào chạy suốt ba ngày ba đêm không ngừng thì tới Vân Vụ sơn.

Chiều hôm thứ ba lúc trời vừa tối, Cao Thúc chạy trước bỗng nhìn Ngũ vương tử nói :

- Phía trước có người.

Ngũ vương tử gạt đầu hỏi :

- Người đó lén lút nấp nánh. Phải chăng là nhân vật lục lâm ở đây đang mưu tính chuyện gì?

Cao Thúc cười đáp :

- Đường chúng ta đang đi không phải hiểm đạo, đồng thời cũng chẳng phải đường cái quan...

Giữa lúc ấy, Thiệt Kỳ Sĩ dẫn mọi người chạy tới nơi. Chàng thấy sư huynh cùng Ngũ vương tử liền dừng lại hỏi :

- Các vị phát hiện ra điều chi?

Cao Thúc đáp :

- Trong rừng mé hữu về phía trước, một người đứng tuổi có cử động khả nghi.

Thiệt Kỳ Sĩ ngưng thần quan sát, ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Tất cả tám chín người ẩn mình trong rừng, không hiểu họ định giờ trò gì?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Phải chăng bọn Quân Thiên bang có chuyện mưu đồ bất lợi cho chúng ta?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Mười tên Quân Thiên bang chẳng khi nào lớn mật đến thế!

Thiệt Nhị Lang nói :

- Tiểu đệ vào xua bọn họ ra.

Cao Thúc quát :

- Nói bậy! Nếu bọn họ chẳng có liên quan gì đến mình há chẳng đắc tội với người ta?

Thiệt Kỳ Sĩ cười nói :

- Vậy chúng ta đi đường chúng ta, để coi bọn họ có cử động gì không?

Dứt lời chàng đi trước theo ven rừng mà tiến.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tới gần, bỗng phía trong có hai người chạy ra quát hỏi :

- Bằng hữu ở phương nào? Qua đây để đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ dừng bước vừa cười vừa hỏi lại :

- Hai vị quát hỏi như vậy há chẳng đường đột quá ư? Bọn tại hạ qua đây tưởng không cần phải trả lời các vị. Đã là bạn hữu giang hồ thì điều thứ nhất cần coi cho rõ sự việc. Điều thứ hai phải ăn nói cho lịch sự. Nếu không thế sẽ đưa tới hậu quả phiền phức. Tại hạ nói vậy hai vị nghĩ sao?

Hai người này đều mấy chục tuổi rồi, thấy thái độ một chàng thiếu niên cứng rắn liền cười rộ đáp :

- Ông bạn thanh niên kia! Nếu không trả lời câu hỏi thì khó lòng tránh khỏi sự hiểu lầm.

Thiết Kỳ Sĩ cười lớn hơn đáp :

- Nếu có sự hiểu lầm hay hậu quả không tốt thì hai vị chịu lấy trách nhiệm.

Bỗng trong rừng lại có bảy người vừa già vừa trẻ chạy ra. Người lớn tuổi nhất trong đám trầm giọng nói :

- Lão phu chờ đợi đại giá từ lâu rồi.

Cao Thúc vội nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn người này rắc rối một cách vô lễ. Lão nhị nhiều lời làm chi?

Chỉ hỏi y đợi giá ai?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn họ đã hò đồ chẳng lẽ chúng ta cũng hò đồ? Sư ca hãy nhẫn nại một chút.

Cao Thúc nói :

- Nói nhiều vô ích, thà rằng đừng nói. Đường ta, ta cứ đi, thử xem có ai ra cản trở không?

Lão già nghe y nói vậy, đột nhiên hô lớn :

- Các ngươi hãy chuẩn bị!

Đồng đảng của hắn dạ ran. Tên nào cũng rút khí giới ra.

Thiết Kỳ Sĩ liền cản trở sư huynh lại nói :

- Nhất định bọn họ đã xảy chuyện gì bất thường. Sư huynh đừng làm đa thương người tốt, sao bằng hết sức nhẫn nại?

Chàng vẫn tươi cười nhìn lão già nói :

- Tại hạ vốn không quen chịu quý phương ý thế lần người, nhưng bọn tại hạ biết rằng nếu vì hiểu lầm mà đa thương người là mình làm lỗi. Bây giờ xin hỏi quý phương một câu: Các vị muốn cản trở ai? Nếu các vị vẫn cố chấp thì không phải tại hạ nói khoe: bên quý vị không còn một ai sống sót.

Lúc chết sẽ biến thành những con quỷ hồ đồ.

Lão già quát hỏi :

- Sao các vị không nói rõ lai lịch và đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ chẳng đã nói là ngẫu nhiên qua đây mà thôi. Trên chốn giang hồ chỉ có hạng người khiếm nhược mới phải cung xưng gốc gác với các vị. Đồng thời bọn tại hạ đang có hành động bí mật. Các vị không phải là cường nhân, sao lại làm khó dễ?

Lão già nói :

- Không nói là không đi được! Bọn lão phu có người mời đi giúp đỡ, muốn ngăn chặn ai cũng chẳng thể trình bày được.

Cao Thúc cả giận xông lại quát :

- Các ngươi muốn chết rồi!

Thiết Kỳ Sĩ thấy y muốn động thủ vội cản lại nói :

- Sư ca! Không nên động thủ. Sự thực người ta có điều khốn khó, chúng ta đi đường quanh là xong.

Cao Thúc tức quá nhảy lên hỏi :

- Lão nhị! Ngươi nhịn nhục đến thế ư? Bọn họ đã không cho mình đi hướng này thì có đi vòng quanh họ cũng cản trở. Chẳng lẽ mình phải đi vòng quanh đến mấy trăm dặm?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta nhẫn nại đến thế, họ vẫn cố tình không hiểu thì đừng nói bọn họ có tám chín người, dù là hàng vạn ta có giết chết cũng không oan uổng. Đi! Chúng ta vượt qua núi Vân Vụ.

Thiết Kỳ Sĩ vừa né mình toan đi, bỗng Kỳ Dao quát lên một tiếng nhảy qua mé bên nhanh như gió.

Thiết Kỳ Sĩ biết nàng phát giác ra có người, liền dừng lại. Chàng ngừng đầu nhìn thấy Kỳ Dao tay xách một người đứng tuổi đi xuống.

Văn Đế Đế vội hỏi :

- Thưa! Hắn là ai vậy?

Kỳ Dao lạnh lùng đáp :

- Thủ hạ của Quân Thiên bang. Cánh tay có chữ Thiên.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần cười hỏi :

- Chỉ có một mình hắn thôi ư?

Kỳ Dao đáp :

- Dường như hắn đến đây đã lâu, không hiểu tại sao lại để phát ra tiếng động.

Cao Thúc hỏi :

- Sao không hỏi khẩu cung xem hắn ẩn ở đây làm chi?

Kỳ Dao đáp :

- Khinh công hắn rất cao thâm, lúc tiểu muội đi lên, hắn đã trốn ra xa mấy chục trượng. Tiểu muội tức quá, hạ thủ nặng một chút điểm vào tử huyệt, bây giờ hắn tắt hơi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Chỉ cần dùng giết làm người vô tội là được, nhưng Kỳ muội xách hắn xuống làm chi?

Kỳ Dao chưa kịp mở miệng, bỗng nghe lão già kia luôn miệng xin lỗi.

Lão nói :

- Bằng hữu! Người đó đã chứng minh giữa các vị và bọn tại hạ chẳng có liên quan gì. Vừa rồi tại hạ đã thất lễ, mong các vị miễn thứ cho.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả hỏi :

- Té ra các vị định chờ người Quân Thiên bang. Vậy mà sao không chịu nói ra?

Lão già đáp :

- Lão phu bí mật ngăn chặn hành động của họ, không muốn để địch nhân biết rõ mình là ai?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Những bằng hữu có hành động này kể ra cũng ít, nhưng tại hạ hiểu rồi. Thế lực của Quân Thiên bang rất lớn, các vị muốn hành động thay cho bạn bè. Nếu vừa rồi tại hạ không có chút công phu hàm dưỡng, thì e rằng sự hiểu lầm đã đưa đến hiệu quả nghiêm trọng. Các vị không biết rõ địch nhân mà ở đây ngăn chặn thì thật là hồ đồ.

Lão già đáp :

- Lão hủ còn có chỗ khó khăn không thể trình bày được, nên tuy biết mình hồ đồ mà chẳng thể không làm thế này. Bây giờ mời các vị lên đường.

Người ta không muốn nói rõ tường trình dĩ nhiên Thiết Kỳ Sĩ cũng không tiện hỏi.

Chàng quay lại vẫy tay dẫn mọi người đi ngay.

Qua đỉnh núi Vân Vụ rồi, đường dần dần rộng hơn. Đoàn người lại đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng thấy trước mặt đèn lửa sáng trưng. Thiết Nhị Lang vui mừng reo lên :

- Có thị trấn rồi!

Cao Thúc cười nói :

- Chắc lão tam lại đói bụng.

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca đã hai bữa nhịn ăn rồi. Đại ca! Chúng ta dừng lại ngủ một lúc.

Cao Thúc đáp :

- Bước tiền đồ địa hình không bằng phẳng. Nơi đó chưa chắc đã phải là thị trấn. Những đèn lửa kia không hiểu là chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đây chắc là trong trang viện một nhà hào phú có việc mừng.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã lên đường lớn.

Quả nhiên bên đường có một tòa đại trang viện. Trong trang đèn hồng sáng choang, tiếng người rất nhộn nhịp.

Bạch Đại Muội lớn tiếng la :

- Thiết nhị ca quả là bậc thần tiên. Trong trang viện kia có hỷ sự thật rồi.

Bạch Từ mừng liên :

- Đại Muội! Làm gì mà nháng lên thế?

Bạch Đại Muội nói :

- Máy ngày chẳng được bữa ăn nào từ tẻ. Đêm nay không thiếu gì rượu thịt.

Bạch Từ lại quát :

- Nhà người ta có hỷ sự thì mình ăn thua gì? Người ta lại không phải là hạng thân thích với mình.

Cao Thúc cười nói :

- Mình kiếm một bữa cũng không sao. Các vị không muốn vào thì để ta lo liệu cho.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trước hết hãy hỏi cho biết rõ người ta có việc hiếu hay việc hỷ, nếu là việc hỷ thì giả vờ đến mừng.

Cao Thúc đáp :

- Ta hiểu tiếng Việt, lại biết rõ phong tục dân tình ở Quảng Đông.

Các vị cứ tin vào ta.

Y nắm tay kéo Ngũ vương tử chạy trước, đến cổng lớn trang viện ngừng đầu nhìn thấy trên biểu đề bốn chữ “Vân Vụ sơn trang”.

Cao Thức không khỏi sùng sốt quay lại nhìn Ngũ vương tử nói :

- Té ra trang viện này có lai lịch rất lớn.

Ngũ vương tử nói :

- Lai lịch thế nào?

Cao Thức đáp :

- Nghe nói ngày trước có một vị Vân Vụ đại hiệp. Chỗ ở của y kêu bằng Vân Vụ sơn trang.

Ngũ vương tử hỏi :

- Địa vị nhân vật này khá cao ở trong võ lâm phải không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Rắn rồng kéo đến đất Quỳnh Châu

Cao Thức đáp :

- Địa vị chưa cao bằng gia sư, nhưng lão nhờ Vân Vụ kiếm pháp mà oai danh chấn động miền nam cương mấy chục năm. Sau lão gói kiếm qui ẩn không được tin tức gì nữa.

Ngũ vương tử cười hỏi :

- Họ đã là người võ lâm thì bọn ta cũng nên kết giao.

Cao Thức cười hỏi :

- Trong nhà có người ra hỏi thì chúng ta nói thế nào?

Ngũ vương tử đáp :

- Minh chỉ bảo đi qua lỗ độ đường không tìm được khách sạn ngủ trọ. Ngoài ra tưởng chẳng còn cách nào khác.

Một người đứng tuổi trong nhà đi ra, cách ăn mặc theo kiểu nha môn.

Cao Thức vừa ngó thấy không khỏi ngạc nhiên, liền nhìn Ngũ vương tử nói :

- Chúng ta làm cửa rồi. Đây là nhà của một người có công danh.

Ngũ vương tử đáp :

- Người này chắc là gia nhân.

Gia nhân ra ngoài công chấp tay hỏi :

- Thưa quý khách! Quý khách đến tề trang có việc chỉ?

Cao Thức hỏi :

- Quản gia ơi! Phải chăng quý chủ nhân ở họ Lưu?

Gia nhân trung niên hỏi lại :

- Phải rồi! Phải rồi! Quý tính hai vị là gì?

Cao Thức đáp :

- Tại hạ họ Cao. Còn vị này họ Ngũ. Phía sau còn một toán, tất cả có đến bảy, tám người. Đêm nay không tìm được chỗ trọ, người ta chỉ điểm nói trong trang Lư lão gia có việc vui mừng mà trong viện rộng rãi, có thể xin ngủ trọ một đêm. Vì thế bọn tại hạ tới đây, xin quân gia thông báo dùm một tiếng, cầu lão gia mở đường phương tiện.

Quân gia đáp :

- Được rồi! Được rồi! Xin hai vị vào phòng khách ngồi chơi. Tại hạ đi bẩm ngay.

Lúc này Thiết Kỳ Sĩ dẫn mọi người tới nơi, xem chừng đã có hy vọng, liền vào phòng khách ngồi đợi.

Quân gia vào trong một lát rồi trở ra, dẫn theo một nhân vật đứng tuổi cặp mắt lấp lánh, tinh thần tráng kiện. Hắn vào phòng khách đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi :

- Các vị ở đâu tới?

Cao Thức chợt động tâm cơ, sợ bị cản trở, liền đứng dậy cười đáp :

- Sáng sớm hôm nay bọn tại hạ ở Tân Hưng ra đi, muốn đến Dương Xuân. Vì mãi mê lỡ độ đường không tìm được chỗ trọ. Mong rằng Lư lão gia vui lòng chiếu cố.

Hán tử trung niên gật đầu nói :

- Tệ bang ở ngay cạnh quan đạo, thường có những người xa xôi vào ngủ trọ, vì đoạn đường tới Dương Xuân còn hơn bảy chục dặm.

Y quay lại bảo quân gia :

- Lư Phúc! Dẫn quý khách qua đông sương dùng trà, rồi lập tức sai nhà bếp đưa vào một mâm cơm rượu.

Quân gia vâng dạ. Hán tử lại nhìn khách chấp tay nói :

- Nay vừa gặp buổi tân hôn của tôn thiếu gia, người nhà bận rộn. Cách tiếp đãi có chỗ không được chu đáo, xin các vị lượng thứ cho. Nhà khách ở đông sương còn mấy gian trống, các vị ngủ ở đó được. Tại hạ xin thất lễ.

Cao Thức cười hỏi :

- Không hiểu cách xưng hô lão gia thế nào? Bọn tại hạ thật làm phiền cho lão gia.

Hán tử trung niên đáp :

- Tại hạ là bạn của Trang chủ. Các vị cứ kêu bằng Thường Nguyên là xong.

Cao Thức nói :

- Không dám. Xin Thường lão gia tùy tiện.

Quân gia chờ Thường Nguyên đi rồi liền đưa khách vào đông sương ngồi. Hắn mời trà xong trở hai bên nhà khách nói :

- Thưa các vị quý khách! Hai bên đều là phòng ngủ. Bữa nay các vị đến vừa may, trong phòng thay đổi đồ mới hết. Khi đi ngủ xin các vị tùy tiện.

Quân gia ra rồi, Thiết Kỳ Sĩ nhìn mọi người nói :

- Hán tử họ Thường vừa rồi nội công rất cao thâm, vậy Trang chủ nhất định không phải nhân vật tầm thường. Sư ca đến trước có nghe được tin gì không?

Ngũ vương tử cười đáp :

- Lão nhị quả là tay lịch duyệt. Lão đại cũng nói Trang chủ ở đây là Vân Vụ đại hiệp lừng danh đất Nam cương ngày trước.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Đồi sau Trang chủ còn nhân vật làm quan nên trong chính sảnh có nhiều người ở công môn.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Chúng ta đến quấy họ hai bữa ăn và một đêm ngủ, còn họ làm gì mình chẳng cần biết.

Kỳ Dao cười nói :

- Giả tử bọn họ biết Ngũ gia là Ngũ vương tử tất phải sợ hết hồn.

Chẳng bao lâu gia nhân bung vào một mâm rượu, không có chủ nhân bồi tiếp. Như vậy càng khiến cho khách ăn uống tự do.

Sang canh hai, trong trang mới yên tĩnh trở lại, chỉ hậu viện là còn đèn lửa sáng trưng.

Lúc sắp canh ba Cao Thúc bỗng nghe trước viện có tiếng xô xao. Y vội lại gõ cửa phòng Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhị! Lão nhị ngủ chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đang ngồi, nghe tiếng hô ra mở cửa hỏi :

- Sư ca! Chuyện gì vậy?

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị có nghe tiếng gì không?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Đó là một toán căn đường dưới chân núi Vân Vụ.

Cao Thúc “ồ” một tiếng hỏi :

- Bọn họ có liên quan gì với trang viện này?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Vừa rồi tiểu đệ ra nhà vệ sinh...

Cao Thúc cười hỏi :

- Tiệm đường ra phía sau trang viện phải không?

Ngũ vương tử nghe tiếng hai người cũng chạy ra hỏi :

- Lão nhị ra phía sau hậu sảnh có nghe được tin gì chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trang chủ quả là Vân Vụ đại hiệp ngày trước. Lão có hai con. Một tên thừa kế sự nghiệp của lão được người ta kêu bằng La Vân kiếm khách. Võ công y rất cao cường. Con thứ của Trang chủ chưa tới ba chục tuổi coi cũng có vẻ anh hùng. Con trưởng của Trang chủ làm Tổng binh ở Trấn Nam Bửu nay con trai của Tổng binh cưới vợ.

Ngũ vương tử “ủa” một tiếng rồi nói :

- Thế ra Tổng binh ở Trấn Nam tên gọi Lưu Thắng là con Vân Vụ đại hiệp ngày trước. Hắn nguyên là chân võ trạng nguyên xuất thân. Phụ hoàng coi rất trọng vọng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vị Tổng binh này đã rước phiến lỵ cho nhà mình.

Cao Thúc hỏi :

- Điều chi phiến lỵ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hắn chém đầu người con của tên Phó điện chủ ở Quân Thiên bang. Tên Phó điện chủ này lại là đầu lĩnh lực lâm cả giải Trấn Nam mới qui đầu Quân Thiên bang. Võ công hắn không đến nỗi kém cỏi nên Quân Thiên để chúa cho làm Phó điện chủ. Thắng cha đó ỷ vào thế lực Quân Thiên bang, tự mình phái một toán cao thủ đến tầm cừu.

Ngũ vương tử hỏi :

- Quân Thiên để chúa không biết chuyện này ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Quân Thiên đế chúa đang bận rối rít về vụ tìm kiếm Kim Ngọc đồ khi nào còn chú ý đến chuyện tư cừu của thuộc hạ.

Cao Thức hỏi :

- Toán người vừa rồi ở đâu tới?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nghe giọng lưỡi những hào khách ở hậu viện thì toán người này ở phái Thập Vạn Đại Sơn. Thủ lĩnh Thập Vạn Ông là Chương môn nhân phái đó. Lão có mối kết giao với Vân Vụ đại hiệp ngày trước.

Cao Thức cười nói :

- Bọn người này không dám trợ thủ công khai nên ở trong bóng tối cản đường.

Y lại hỏi :

- Sau trang còn đám hào khách là đám nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là những cao thủ phe bạch đạo ở giải đất Tây Nam, bạn hữu của La Vân kiếm khách. Trước canh hai bọn họ được tin sáng mai tên Phó điện chủ kia sẽ tới đây. Bây giờ chúng ta tạm thời chưa nên lộ diện. hãy nghe thế địch xem sao, nếu lực lượng trong trang đủ chống đối thì mình cứ tự thủ bằng quan, bằng họ không địch nổi thì hãy ra tay viện trợ cũng chưa muộn.

Cao Thức hỏi :

- Hán tử họ Thường không hoài nghi bọn ta chứ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Các vị đừng khinh hán tử họ Thường. Y là bá đệ của Trang chủ, mang ngoại hiệu là Kính trung tử. Chẳng những võ công y rất cao thâm mà cơ trí cũng hơn đời. Lúc tiểu đệ ra ngoài gặp y báo cáo với Trang chủ. Y bảo bọn ta là một toán hiệp sĩ trẻ ở chính phái.

Mấy người đang nói chuyện, Thiết Kỳ Sĩ bỗng nghe Kỳ Dao ở đông sảnh quát hỏi :

- Ngươi trốn thoát được ư?

Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Kỳ nhi đã phát hiện tặc nhân.

Cao Thức vội nhảy lên mái hiên nhìn thì thấy Kỳ Dao đã đuổi ra ngoài trang, liền cúi xuống bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão nhị! Bên địch có ba tên. Chúng ta rượt theo mau.

Thiết Kỳ Sĩ và Ngũ vương tử đồng thời vọt ra ngoài trang nhanh như chớp rượt theo bóng Kỳ Dao, nhưng chàng cùng Kỳ Dao đều không thi triển bức y.

Đuổi theo không đầy ba dặm, bỗng thấy Kỳ Dao đứng bên khu rừng.

Phía trước nàng mấy trượng có ba lão già áo đen đứng đó.

Cao Thức chạy đến trước lớn tiếng hỏi :

- Đệ muội! Bọn họ là ai vậy?

Kỳ Dao đáp :

- Ba vị tự xưng là Phó điện chủ ở Quân Thiên bang.

Cao Thức cả cười nói :

- Thế thì tuyệt diệu! Đệ muội! Đề họ đó cho ta.

Kỳ Dao đáp :

- Bọn họ đem đến mấy chục tên nanh vuốt. Các vị hãy về trang xem sao. Chắc lúc này ở hậu trang rất náo nhiệt.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đã có Bạch thư cùng Văn muội và nhị đồng giúp đỡ người ta là đủ rồi.

Kỳ Dao nói :

- Hãy coi chừng trong đó, hễ thấy người ở phe chữ “Quân”, chớ có giết lầm.

Ba lão già kia nghe nói ra chiều kinh ngạc. Một lão bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Các ngươi hiểu rõ về bản bang sao còn dám viện trợ Lưu gia. Các ngươi là ai mà dám lớn mặt đối nghịch với Quân Thiên bang?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bọn tại hạ là khách qua đường vào ngủ nhờ. Việc viện trợ Lưu gia chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Sự thực bọn tại hạ đối nghịch với Quân Thiên bang vì hai phần ba trong bang này là cừu nhân của tại hạ. Các vị tiến lên đi! Không còn đường nào để các vị chạy đâu.

Chàng dừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi :

- Trong ba vị ai là người ở phe chữ “Quân”?

Một lão đột nhiên nhảy ra đồng dục hồ :

- Xin các hạ chỉ thị ám hiệu.

Thiết Kỳ Sĩ chuôi ba ngón tay ra cho hai ngón trở xuống dưới.

Lão già kia kinh hãi la lên :

- Ngọc Phụng Hoàng!

Hai lão nữa cười lật hỏi :

- Trương Minh! Lão dám phản nghịch chăng?

Trương lão cười khanh khách đáp :

- Cùng một bè nhưng không lẫn vào đám rác rưởi, sao lại bảo là phản nghịch?

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Ngũ vương tử nói :

- Ngũ gia! Chúng ta có thể hành động cho gần gân cốt.

Ngũ vương tử rút kiếm ra cười khanh khách đáp :

- Xin tuân lệnh!

Hai lão kia thấy thế đồng thời quát lên một tiếng nhảy xổ lại.

Ngũ vương tử lập tức một mình địch hai người. Kiếm quang của y vọt lên như cầu vồng.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn lão họ Trương hỏi :

- Các hạ có biết họ phái đến trang này bao nhiêu người không?

Lão họ Trương đáp :

- Tất cả hơn năm chục tên. Đại hiệp cứ yên tâm. Phe chữ “Quân” đã tri cơ lui ra. Từ ngày được ám hiệu của đại hiệp, bản phe ai cũng biết cả.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các hạ có biết hiện giờ Quân Thiên để chúa ở đâu không?

Trương lão đáp :

- Lão hồ đồ đi Kinh Châu rồi. Nghe nói Suru Thiên Hồ một mình cưỡi thuyền ra biển, đại hiệp nên ra khơi cho lẹ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đa tạ các hạ có lòng chỉ điểm. Xin các hạ lỵ khai cho lẹ.

Trương lão chấp tay cáo biệt bỏ đi mất hút.

Lúc này Ngũ vương tử đại triển thần oai. Luồng kiếm quang khủng khiếp của y vây bọc lấy hai lão già.

Đối phương là hai tên Phó viện chủ, công lực rất cao thậm mà lúc này liên thủ với nhau cũng không sao phá được vòng vây kiếm quang.

Kỳ Dao tiến lại bên Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ngũ gia đang chiến đấu rất hăng say.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ đáp :

- Nhưng hai lão này chưa bại ngay được.

Cao Thúc cười nói :

- Thế lực ở Quân Thiên bang quả nhiên không phải tầm thường. Hai lão này quá khứ tất đã nổi danh.

Đột nhiên có thanh âm lọt vào tai Thiết Kỳ Sĩ :

- Sĩ nhi! Đó là hai tên hung thủ lọt lưới ngày trước. Bảo Ngũ vương tử hạ thủ lẹ đi! Các ngươi còn việc gấp phải làm.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói giật mình kinh hãi lạng người lùi lại tiến vào rừng nhanh như chớp, khẽ hô :

- Sư phụ!

Một lão già râu tóc bạc phơ đứng ở trong rừng. Ai ngờ lão chính là Phụng Hoàng Thần.

Bỗng nghe Phụng Hoàng Thần cười nói :

- Tiểu hoạt đầu! Lão đạo vương đã đuổi kịp Cửu Liên cư sĩ. Hiện giờ lão chạy thẳng tới Tam Á Cảng ở Quỳnh Nhai. Các ngươi hóa tốc đi tới Quỳnh Châu hải giáp. Suru Thiên Hồ đã bị bọn yêu tà các ngà bức bách phải lần tránh ở hải giáp. Chỉ trong vòng mười ngày là hẳn có thể lọt vào tay người ta.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhân gia không dính líu đến việc kiếm bảo vật ư?

Lão già hỏi :

- Ngươi còn giỏi hơn ta thì yêu cầu ta làm chỉ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đệ tử vẫn sợ bọn Cổ Mộ U Linh, Y Lê quốc sư và Phổ Phổ nguyên soái.

Lão già nói :

- Gặp hai người thì đừng tỷ đấu, chạm trán một tên có thể liều mạng. Nếu gặp ngay biển đã có nhạc phụ và nhạc mẫu ngươi cũng ở đó.

Dứt lời lão vọt mình đi một cái mất hút.

Thiết Kỳ Sĩ đã biết cá tính sư phụ. Lão chẳng để ý việc gì. Chẳng dờn khỏi khu rừng vào đúng lúc Ngũ vương tử đánh ra một chiêu kỳ công. Hai lão già rú lên một tiếng thê thảm rồi té xuống.

Kỳ Dao vừa ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đã hỏi ngay :

- Nhân vật trong rừng là ai vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gia sư đến rồi. Lão nhân gia bảo chúng ta phải tức tốc đến Quỳnh Châu hải giáp.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Có việc gấp hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ bèn cho y hay lời căn dặn của sư phụ rồi bảo hai người :

- Các vị mau về trang coi đã thu thập địch nhân xong chưa. Nếu thành công rồi thì gọi mọi người ra đi. Tiểu đệ đến bên đường kia ngồi chờ, không trở về trang nữa Ngũ vương tử cười nói :

- Ta cũng cần nghỉ ngơi một lúc. Cuộc chiến đấu vừa rồi thật hao sức lực.

Cao Thức và Kỳ Dao chạy về trang, nhưng chưa đi được bao xa đã thấy Bạch Từ dẫn mọi người tới nơi.

Kỳ Dao liền lớn tiếng hô :

- Các vị đến vừa may. Chúng ta phải đi Quỳnh Châu hải giáp ngay.

Bạch Từ nói :

- Trong trang vừa đánh nhau loạn xạ ngẫu.

Cao Thức hỏi :

- Bọn ta biết rồi. Hiện giờ ra làm sao?

Bạch Từ đáp :

- Mười mấy tên chạy trốn còn thì bị bắt hết. Bọn tiểu muội chỉ ám trợ, thấy thành công liền chuồn đi ngay.

Kỳ Dao cười nói :

- Ngũ gia cũng thu thập xong hai tên Phó điện chủ.

Minh Châu quận chúa cười nói :

- Đêm nay chắc y đánh một trận sưng tay.

Kỳ Dao đáp :

- Đại khái rất tổn hơi sức, vừa rồi còn thấy y thở hồng hộc.

Thiết nhị lang hỏi :

- Ai kêu bọn ta đi Quỳnh Châu hải giáp?

Cao Thức đáp :

- Sư phụ vừa tới đây.

Mọi người đi đến chỗ Thiết Kỳ Sĩ và Ngũ vương tử ngồi nghỉ. Quần hào hội họp đông đủ xong lập tức lên đường.

Bước đầu mọi người đến thành Dương Châu nghỉ một ngày. Hôm sau tới Độc thạch cảng liền mướn thuyền cho chạy thẳng tới Quỳnh Châu hải giáp. Thuyền đi một ngày trên biển thì tới vịnh Hồ Loan ở Quỳnh Châu.

Tại cửa bể có một thôn chài lưới, Cao Thức tìm vào xóm chài ngủ trọ.

Lúc này trời vừa tối, ăn cơm xong, Cao Thức nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhị! Bây giờ làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đến canh ba chúng ta chia làm hai toán mà đi để dò thám động tĩnh bờ biển xem sao, mà phải giữ kín đáo đừng để bại lộ hành tung.

Cao Thức nghe nói chia thành hai toán để đi dò thám liền phản đối :

- Bọn yêu tà ở cả trong Hải giáp mà chúng ta phân khai lực lượng rất nguy hiểm!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Theo ý sư ca thì sao?

Cao Thức đáp :

- Việc dò thám động tĩnh do ta và Kỳ muội phụ trách. Lão nhị dẫn mọi người coi giữ ở đây. Ta đi dưới đất còn đệ muội đi trên không, nhưng thị tuyền hai người đừng xa dôi nhau.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Như vậy cũng hay. Nhưng sư ca ở dưới đất nên cẩn thận đặc biệt.

Hai người dời khỏi xóm chài vào lúc đêm khuya. Kỳ Dao công chúa thì triển bức y vọt lên không chẳng một tiếng động. Nàng ở trên cao trông xuống, tuần sát miền duyên hải. Cao Thức thì triển khinh công chạy theo dọc bờ biển.

Hai người không thoát ly thị tuyền, cũng chẳng nói năng gì để hết tinh thần chú ý mỗi khi gặp rừng cây hoặc núi đá.

Người ở dưới mặt đất phạm vi quan sát không được rộng lớn, nhưng có thể nghe xa những tiếng động. Còn Kỳ Dao bay trên cao không nhìn rõ những chỗ dày đặc, nhưng lại có thể quan sát phạm vi rất rộng.

Bầu trời mỗi lúc một tối đen. Mặt đất bốc lên một lớp sương mù. Kỳ Dao bay ở trên cao không nhìn thấy gì nữa phải hạ xuống thấp mấy chục trượng để quan sát. Khi nàng cách mặt đất không đầy năm chục trượng bỗng ngó thấy chuyện gì, vội hạ mình xuống trước mặt Cao Thức.

Cao Thức hỏi :

- Đệ muội! Có thấy gì không?

Kỳ Dao đáp :

- Phía trước trong khu rừng không tối lắm dường như có hai người đang hành động.

Cao Thức nói :

- Cái đó không quan trọng. Hiện giờ không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm đến bờ biển rồi mà mình mới phát giác ra hai người thì chẳng có chi đáng kể.

Kỳ Dao đáp :

- Nhưng cũng phải theo dõi coi. Nếu là phương hướng địch nhân của chúng ta thì nắm lấy thời cơ không nên bỏ qua.

Cao Thức nói :

- Địch thủ của chúng ta nhiều quá, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm trán. Mục đích trọng yếu lúc này là kiếm Suru Thiên Hồ Sách Năng. Y là đối tượng của nhân vật hai phe chính tà đều tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ngũ Quan lệnh chủ đại chiến Tam Lực Tử

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy chúng ta điều tra cái gì?

Cao Thức đáp :

- Điều tra và chiến đấu khác nhau. Điều tra là dò xét xem nhân vật thế nào? Đồng thời đề phòng Suru Thiên Hồ lọt vào tay kẻ khác. Hiện giờ chúng ta không thể động thủ với những nhân vật đối nghịch.

Kỳ Dao nói :

- Vậy chúng ta ngấm ngấm theo dõi ở xa xa là được.

Cao Thức gật đầu hỏi :

- Đệ muội thấy hai nhân vật đó là hạng người nào?

Kỳ Dao đáp :

- Tuy tiểu muội không nhìn rõ nhưng cũng có thể phân biệt được kẻ đi trước là thanh niên, người đi sau là lão già. Đồng thời dường như họ đang theo dõi hành tung nhau. Lão già đi sau có vẻ lén lút nấp nánh, đặc biệt chú ý đến cử động của thanh niên đi trước.

Cao Thức nói :

- Nếu vậy nên theo dõi mà phải dọ mé bên chứ đừng tới gần họ.

Lúc nàng sắp ra đi, Cao Thức đột nhiên nhìn nàng hỏi :

- Thanh niên kia liệu có phải là Suru Thiên Hồ Sách Năng không?

Kỳ Dao lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Tuy tiểu muội chưa nhìn rõ nhưng quyết chẳng phải Suru Thiên Hồ Sách Năng, vì thân hình gã tiểu muội cùng lệnh sư đệ đã ngó thấy. Người gã thấp lớn bé nhỏ, còn thanh niên này thân thể cao lớn.

Cao Thức hỏi :

- Còn lão già đi sau thì sao?

Kỳ Dao đáp :

- Lão giống Thần Ứng chân nhân, nhưng tiểu muội không dám nói quyết.

Hai người hành động mau lẹ chẳng bao lâu đã ngó thấy thanh niên.

Lung gã đeo một thanh trường kiếm hình thù kỳ dị. Vó kiếm cong queo như hình rắn. Cao Thức nhìn Kỳ Dao khẽ nói :

- Gã đeo Song Long kiếm.

Kỳ Dao đáp :

- Không có lý. Thanh kiếm đó đã thất tung năm trăm năm trước rồi.

Cao Thức hỏi :

- Đệ muội có nhận thức gì về thanh kiếm đó?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là một thiên cổ sự thông thường, những nhân vật giang hồ hiểu chút ít về lịch sử võ lâm đều rõ cả. Năm trăm năm trước, Song Long kỳ hiệp đã bại Thập tam Thiên tôn. Song Long kiếm đã chém cả mười ba cái đầu bên địch. Sau Song Long kỳ hiệp liệng bảo kiếm xuống Nam Hải. Từ đó cả người lẫn kiếm tuyệt tích giang hồ.

Cao Thức nói :

- Những bảo kiếm khác bất luận thân kiếm kỳ dị thế nào thì vó kiếm cũng như nhau, chỉ có vó thanh Song Long kiếm là hình trạng vòng vèo. Tiểu huynh coi thanh kiếm trên lưng gã kia nhất định là Song Long kiếm.

Kỳ Dao nói :

- Chẳng lẽ gã là truyền nhân của Song Long kỳ hiệp? Nhưng thanh kiếm đã chìm xuống đáy biển Nam Hải rồi kia mà?

Cao Thức đáp :

- Chúng ta hãy theo dõi điều tra cho ra gốc ngọn.

Kỳ Dao đột nhiên nói :

- Lão theo sau là Lôi Hỏa Thần chứ không phải Thần Ứng chân nhân.

Cao Thức đáp :

- Lôi Hỏa Thần bản lĩnh như vậy mà chỉ ngấm ngầm theo dõi đủ rõ thanh niên không phải hạng tầm thường.

Kỳ Dao nói :

- Đường như thanh niên đã phát giác và tỏ ra gã không coi Lôi Hỏa Thần vào đâu. Tiểu muội lo rằng gã cùng một đẳng với Phô Phô nguyên soái và Y Lê quốc sư.

Cao Thức đáp :

- Theo đến cùng dò la mới biết rõ. Coi kìa! Gã dừng lại trên quãng đường hẹp.

Kỳ Dao cười nói :

- Té ra gã tìm địa hình đối phó với Lôi Hỏa Thần.

Trong đường hẻm, Lôi Hỏa Thần đi sau dùng thánh lực để phát giác thanh niên đi trước đứng yên. Lão trầm ngâm một chút để tay trước ngực, rồi lại tiến về phía trước.

Thanh niên thấy lão già xuất hiện liền cản đường quát :

- Lão đầu tử! Đứng lại.

Lôi Hỏa Thần đâu phải là nhân vật trầm tĩnh, lão cũng xẵng giọng hỏi lại :

- Tiểu tử! Ngươi ý vào cái gì mà kêu lão phu đứng lại?

Thanh niên cười lạt đáp :

- Lão đầu tử! Bôn tẩu giang hồ điều cần nhất là phải có con mắt hiểu đời. Nếu đụng chạm bừa bãi là rước lấy họa sát thân.

Lôi Hỏa Thần cười rộ hỏi :

- Đường thiên hạ là để người thiên hạ đi. Lão phu qua đường chớ có sấn vào nhà thằng lỏi đâu?

Thanh niên tức giận quát :

- Con chó già đuôi mất kia! Lão theo dõi bản thiếu gia đã hai giờ rồi. Đáng lý bản thiếu gia không thèm hỏi đến, nhưng phải cho con chó già biết mùi một chút.

Lôi Hỏa Thần gầm lên :

- Thằng lỏi khốn kiếp này! Ngươi dám mở miệng thóa mạ lão phu ư? Ngươi phải biết lão phu là ai chứ?

Thanh niên cười lạt đáp :

- Bản thiếu gia trước nay xuống tay hạ sát không thèm hỏi lai lịch. Lão cẩu! Muốn sống thì cút về đi.

Lôi Hỏa Thần lửa giận xông lên, cười khẩy nói :

- Tiểu tử! Vậy lão phu phải cho ngươi nếm để biết mùi Cửu Thiên Hỏa Diễm ghê gớm đến thế nào?

Thanh niên đột nhiên lớn tiếng quát :

- Lão cẩu. Té ra con chó già là Lôi Hỏa Thần!

Lôi Hỏa Thần đắc ý cười hỏi :

- Ngươi biết sợ rồi chứ?

Thanh niên cười rộ đáp :

- Bản thiếu gia nghe nói trong Lục thần thì Thổ Hành Thần là tà độc hơn hết, mà vô lý nhất là Lôi Hỏa Thần, Cự Phong Thần hoành hành bá đạo, Kim Giáp Thần không sợ chết, Hải Nữ Thần không dính líu vào việc giang hồ, Phụng Hoàng Thần chính phái hơn cả. Đêm nay ta không ngờ đầu tiên gặp ngay phải lão vô lý hết sức. Nhưng ta cảnh cáo lão đừng thi triển môn Cửu Thiên Hỏa Diễm là hơn. Bình sinh ta rất ghét ngoại môn công phu, không thi

ta đã cho lão chết chẳng được toàn thây.

Lôi Hỏa Thần lại gầm lên :

- Lão phu há sợ thằng lỏi con hăm dọa?

Thanh niên cười nói :

- Lão cẩu mà không sợ chết thì cứ thử đi coi!

Lôi Hỏa Thần bị gã thóa mạ, lửa giận hùng hừng, mắt lộ sát khí. Lão vẩy tay một cái, phát ra một luồng Cửu Thiên Hóa Diệm vô hình. Đồng thời lão quát lớn :

- Quân khốn kiếp! Đón lấy!

Thanh niên cười lật vung tay một cái, lớn tiếng hỏi :

- Vô Hình Cửu Thiên Hóa Diệm thì làm được trò gì?

Tay gã vung ra. Bỗng một làn khói nhẹ bay lơ lửng giữa hai người.

Lôi Hỏa Thần vừa ngó thấy làn khói đã biến sắc. Lão không còn dũng khí để xông lại nữa, rú lên một tiếng, xoay mình chạy trốn nhanh như chớp, ra chiều cực kỳ kinh hãi.

Thanh niên không rượt theo chỉ cười lật nói :

- Lần sau ta sẽ lấy cái mạng chó má của lão.

Cao Thức khẽ hỏi Kỳ Dao :

- Đệ muội! Gã thi triển công phu gì mà Lôi Hỏa Thần phải khiếp sợ đến thế?

Kỳ Dao đáp :

- Nhất định gã đã luyện Tiên Thiên Tế Thủ thần công, một môn khắc tinh của Cửu Thiên Hóa Diệm.

Thanh niên lại thùng thảng cất bước tiến về phía trước.

Kỳ Dao nhìn Cao Thức khẽ nói :

- Chúng ta phải tiếp tục theo dõi để điều tra cho ra lai lịch của gã mới được.

Hai người đi một quãng xa, tới chỗ bờ biển lở lĩm, bất giác nghe thanh niên phía trước nổi lên tràng cười ha hả. Cao Thức chấn động thân thần liền bảo Kỳ Dao :

- Lại xảy chuyện gì rồi?

Kỳ Dao cười đáp :

- Gã này khinh đời quá, chẳng coi ai vào đâu. Tất gã lại gặp người võ lâm.

Cao Thức giục :

- Mau tiến lại coi!

Hai người vượt qua một mảnh rừng, bỗng thấy đạo quang lấp lánh.

Kỳ Dao vội ngăn Cao Thức lại nói :

- Sư ca! Gã thanh niên xông vào đám người Cổ Mộ U Linh. Chúng ta không nên lại gần.

Cao Thức kinh hãi nói :

- Bọn Cổ Mộ U Linh đông như vậy, gã có một mình cũng dám xông vào thì quả là tay áo dài.

Kỳ Dao đáp :

- Võ công gã cao tuyệt lại thích đánh nhau. Mong rằng những người của bọn ta đừng chạm trán gã.

Cao Thức hỏi :

- Chúng ta quay về cho lão nhị biết hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Chưa cần phải vội thế, chờ điều tra được lai lịch gã này rồi sẽ tính. Đồng thời hãy dò la xem mục đích gã tới đây làm gì?

Không đầy nửa giờ, bọn Cổ Mộ môn phân thi bị chết, phân thi trốn chạy. Chỉ còn lại năm tay cao thủ.

Cao Thức thấy vậy nhìn Kỳ Dao nói :

- Năm tay này chắc là Điện chủ và Phó điện chủ. Cuộc chiến đêm nay bọn Cổ Mộ môn bị chết khá nhiều

Kỳ Dao cười nói :

- Còn năm người kia vậy đánh, nhưng xem chừng kết quả bọn Cổ Mộ môn rất đen tối.

Gã thanh niên khác nào gió quét đám mây tàn. Chỉ trong nháy mắt gã lại chém hai tên. Còn ba tên thấy tình thế bất diệu liền vừa đánh vừa chạy, không dám tấn công một chiêu nào nữa.

Thanh niên sấn lại gần từng bước một. Gã rượt tới trước một thôn trang thì ba người kia chuồn mất.

Cao Thức nhìn Kỳ Dao nói :

- Phía trước dường như là một thị trấn. Chúng ta vòng quanh qua nông thôn tới đó. Gần sáng rồi, chắc gã vào thị trấn ăn uống.

Hai người tới thị trấn thì trời sáng rõ. Vùng thái dương mỗi lúc một lên cao. Lúc này trong thị trấn rất đông người. Những món ăn đã bày ra bàn. Cao Thức dương mắt lên nhìn. Trong thị trấn chốn thôn quê mà toàn là người giang hồ, nhưng phần đông đến để ăn uống.

Kỳ Dao đột nhiên khẽ bảo Cao Thức :

- Sư ca hãy ngó về phía trước.

Cao Thức nghiêng cổ lên nhìn thấy hai gã thanh niên đeo kiếm liền gật đầu đáp :

- Lại mấy tên lạ mặt.

Kỳ Dao hỏi :

- Bọn họ không phải là người Cổ Mộ môn chứ?

Cao Thức lắc đầu :

- Những nhân vật Cổ Mộ môn cử động khác người. Không hiểu bọn này phe phái nào. Chúng ta tiến lại coi.

Bỗng một thiếu nữ trong đám đông phía sau Kỳ Dao chạy lại gọi :

- Thưa thưa!

Kỳ Dao nhận ra Văn Đế Đế không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Sao muội tử cũng ở đây?

Văn Đế Đế đáp :

- Hai vị đi suốt đêm chưa về xóm chài. Sĩ ca nóng ruột phải tiểu muội cùng Cao Dương đại ca đến xem sao.

Cao Thức quay lại hỏi :

- Cao đại ca đâu?

Văn Đế Đế đáp :

- Y đang chú ý đến hai thanh niên trước mặt.

Cao Thức hỏi :

- Hai gã đó có điều chi khác lạ?

- Đêm qua bọn chúng... à không phải, mới lúc gần sáng đã cùng Thần Ưng chân nhân, Quỷ Thù lão tổ đánh nhau một trận. Hai lão quái đại bại trốn chạy.

Cao Thúc kinh hãi nói :

- Ta và Kỳ Dao cũng thấy một thanh niên kiểu này đã bại Lôi Hỏa Thần. Chẳng hiểu có phải là nhân vật tà môn không?

Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta hãy theo dõi hai gã này. Đồng thời đưa tin về cho Sĩ ca mới được.

Kỳ Dao đáp :

- Đưa tin không cần lắm, hãy điều tra đối phương là việc trọng yếu.

Ba người theo ra ngoài thị trấn, liền phát giác hai gã thanh niên tiến vào một nhà dân. Cao Thúc dừng lại nói :

- Không thể theo dõi được nữa. Nếu cứ đi vào tất bị phát giác. Chúng ta quay về thị trấn xem Cao Dương đại ca có tin gì không?

Kỳ Dao hỏi :

- Cao Dương đại ca không nhìn thấy người thì làm sao tới gần được?

Cao Thúc cười đáp :

- Người y nhỏ như đứa trẻ nít chẳng ai nghi ngờ lẫn vào càng dễ. Chúng ta về trấn ăn cơm đã.

Ba người về thị trấn tìm vào quán cơm người Việt đồng ăn một bữa.

Mấy vị vừa cầm đũa bỗng thấy Cao Dương tiến vào cửa tiệm. Văn Đế Đế cất tiếng gọi :

- Cao đại ca! Bọn tiểu muội ở trong này.

Cao Dương nghe tiếng tiến gần lại khẽ nói :

- Ăn lẹ lên, sắp có màn kịch lớn.

Kỳ Dao hỏi :

- Màn kịch gì?

Cao Dương đáp :

- Bọn Cổ Mộ môn kéo đến ba toán. Hiện họ đang tập trung.

Cao Thúc hỏi :

- Bọn Cổ Mộ môn kiếm ai để hạ thủ?

Cao Dương cười đáp :

- Hai gã thanh niên vừa rồi. Các vị đã theo dõi ra ngoài thị trấn sao lại bỏ về?

Cao Thúc đáp :

- Chúng tiến vào trong nhà dân nên bọn tiểu đệ không thể tiếp cận được.

Cao Dương nói :

- Chúng muốn đi kiếm một thanh niên nữa. Hiện giờ đã tra ra bọn Cổ Mộ môn muốn vây đánh ba tên này. Ba gã đã vào một hang núi nghỉ cho khoẻ để rồi đánh nữa.

Kỳ Dao hỏi :

- Lại lịch ba gã đó thế nào?

Cao Dương đáp :

- Bọn chúng không phải ở một phe phái. Do trận đấu mới vừa rồi mà thành bạn hữu. Đồng thời tự đặt ngoại hiệu là Loạn Thế Tam Lực Tử. Lão đại võ công cao hơn hết kều bằng Thiên Lực Tử. Lão nhị là Nhân Lực Tử. Lão tam là Hải Lực Tử. Chúng đều là những tay kiêu hùng trên mặt biển, ra đời chưa đầy nửa năm.

Kỳ Dao hỏi :

- Chúng tôi đây làm chi?

Cao Dương đáp :

- Mục đích của chúng cũng tương tự như Thiết lão nhị. Hiện giờ chúng đã đã bại rất nhiều danh nhân vào hạng già nua và giết chết vô số cao thủ ở Cổ Mộ môn. Vì thế bọn Cổ Mộ môn phải xuất phát toàn lực.

Cao Thúc nói :

- Đại ca! Đại ca trở về báo tin cho Thiết lão nhị hay.

Cao Dương đáp :

- Bất tất phải báo tin. Thiết lão nhị còn biết sớm hơn chúng ta. Tin tức vừa rồi của y đưa ra.

Kỳ Dao nghe nói Thiết Kỳ Sĩ đã hay tin từ trước liền cười hỏi :

- Y ở xóm chài chưa ra ngoài sao lại biết tin trước?

Cao Dương cười đáp :

- Lão đạo vương đã phái người đến Tam Á Cảng. Tin tức ở nơi lão đưa lại.

Mọi người ăn cơm xong liền chạy về phía hang núi mà Cao Dương vừa nói.

Cao Thúc dặn quần hào :

- Chúng ta tiến gần tới nơi phải coi chừng, không khéo bị bọn Cổ Mộ môn ngó thấy.

Cao Dương đáp :

- Đi quanh khu rừng rậm mé hữu. Bên đó có vách núi cao. Mình ở trên trông xuống là rõ hết.

Kỳ Dao hỏi :

- Ở trên sườn núi càng dễ lộ hình tích thì làm thế nào?

Cao Dương đáp :

- Không sao. Trên sườn núi toàn những cây lớn.

Quần hùng lên tới bờ vực ngó xuống hang thấy chỗ nào cũng đầy người Cổ Mộ môn. Lúc này ba gã thanh niên bị năm đối thủ chia nhau vây đánh, một chỗ thì lấy một chọi một, còn hai nơi thì hai người đánh một.

Cao Thúc nhìn Kỳ Dao nói :

- Bọn Cổ Mộ môn năm người đối địch với ba cũng là giỏi lắm. Nhất là tay lấy một chọi một lại càng đáng phục. Năm người đó không hiểu là những ai? Xem chừng Loạn Thế Tam Lực Tử bữa nay khó lòng thoát thân được.

Kỳ Dao đáp :

- Chắc bọn chúng là Ngũ Quan lệnh chủ. Một người đơn độc kia dĩ nhiên là Hồng Quan lệnh chủ mà cũng là con của Lê đại nương.

Cao Dương nói theo :

- Bây giờ các vị lại chú ý nhìn nhận thanh niên đơn độc là Thiên Lực Tử. Gã dùng Song Long kiếm. Mé Tây là Nhân Lực Tử, phía Đông là Hải Lực Tử. Bên đối phương: Huỳnh Quan lệnh chủ và Hắc Quan lệnh chủ giáp công Nhân Lực Tử. Lam Quan lệnh chủ và Bạch Quan lệnh chủ tấn công Hải Lực Tử.

Cao Thức hỏi :

- Trong góc kia một đám thiếu nữ bảo vệ một phụ nhân xinh đẹp, phụ nhân đó là ai?

Cao Dương đáp :

- Mười phần có đến tám là Cổ Mộ U Linh đã xuất hiện.

Kỳ Dao hỏi :

- Cổ Mộ U Linh đã tới mà sao không thấy Quân Thiên bang chủ?

Cao Thức đáp :

- Quân Thiên bang chủ có khi cũng ở gần đây. Vấn đề trước mắt là làm cách nào viện trợ cho Tam Lực Tử thoát hiểm. Tuy chưa rõ bọn chúng ở phe chính hay phe tà nhưng lẽ ra còn hơn bọn Cổ Mộ môn. Chúng ta đừng để ba gã thất bại.

Kỳ Dao nói :

- Số người bên Cổ Mộ môn lên tới mấy trăm. Chúng ta không thể ra được, đồng thời Tam Lực Tử chưa đến giai đoạn khẩn cấp tới hậu. Vậy hãy coi lúc nữa, hoặc giả bọn họ có kế gì thoát thân được.

Cao Dương cười nói :

- Bọn họ tự có bản lĩnh để thoát thân. Các vị bất tất phải lo thay cho người ta, cứ ngồi coi xem kết quả là xong.

Cao Thức hỏi :

- Cổ Mộ U Linh thân hành tới đây thì lúc cần mụ sẽ thi triển tà môn U Hồn khúc thì làm thế nào?

Cao Dương đáp :

- U Hồn khúc tuy đáng sợ, nhưng nếu người nghe nội công cao thâm tuyệt đỉnh vẫn có thể bảo nguyên thủ nhất để chống lại.

Bỗng Kỳ Dao la lên một tiếng “ô hay” rồi hỏi Cao Thức :

- Cao sư ca! Coi kìa! Thanh niên kia cởi bỏ áo ngoài để làm gì vậy?

Ba thanh niên vừa đánh vừa cởi áo. Bên trong chúng mặc một áo kỳ dị, Cao Thức ngó thấy kinh hãi nói :

- Bọn chúng cũng có bức y.

Cao Dương cười hỏi :

- Các vị thử nhìn kỹ coi bức y của họ có chỗ nào khác với bức y của chúng ta không?

Kỳ Dao “ồ” lên một tiếng đáp :

- Phải rồi! Hình thức tương tự như vậy mà không đúng, màu sắc cũng khác. Đây là thứ áo gì? Bên trong chắc có điều cở quái.

Cao Dương nói :

- Áo của bọn chúng cũng là bảo y, tác dụng tương tự như bức y của chúng ta. Có điều lúc bay lên coi giống bướm bướm.

Kỳ Dao nói :

- Thế là điệp y.

Cao Dương đáp :

- Phải rồi! Khi bọn họ gặp cường địch liền chuẩn bị liều mạng ở trên không. Lão đạo vương đã ngó thấy bọn họ liền thủ đầu với Phở Phở nguyên soái.

Kỳ Dao hỏi :

- Phở Phở nguyên soái đã bại chúng ư?

Cao Dương đáp :

- Phở Phở nguyên soái có phép ả hình vẫn chưa đã bại được đối phương mà sự thực lão khó bề thủ thắng. Vì ba gã này có thể nhìn rõ người ả hình trong vòng mấy trượng nên Phở Phở nguyên soái không dám đến gần.

Cao Thức nói :

- Các vị hãy đề ý! Cổ Mộ U Linh đứng dậy rồi. Chắc mụ sắp cử động.

Kỳ Dao đáp :

- Mụ yêu phụ này ít khi tự mình ra tay. Mụ ngó thấy y phục của ba thanh niên có vẻ kỳ dị, nên mụ phải thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Bạch Từ lấy được Điệp Vương y

Giữa lúc ấy đột nhiên Tam Lực Từ đồng thời chấn động cánh tay triển khai Điệp y vọt lên không.

Cổ Mộ U Linh thấy vậy nhìn Ngũ Quan lệnh chủ lớn tiếng quát :

- Đừng có rượt theo!

Ngũ Quan lệnh chủ chuẩn bị truy sát, nhưng nghe tiếng hô vội dừng lại. Một tên mặc áo hồng tiến lại bên yêu phụ hỏi :

- Sao lại không rượt theo?

Yêu phụ trầm giọng đáp :

- Bọn chúng chờ cho các người mắc bẫy. Ở trên không bọn chúng không hao tổn chân nguyên để ngự khí, có thể dùng toàn lực tấn công, nhưng các người chỉ phát huy được phần nửa công lực để chiến đấu, còn một nửa phải dùng vào việc ngự khí. Đồng thời các người cử động không linh hoạt bằng chúng thì nhất định là phải thất bại.

Hồng y nhân hỏi :

- Vậy đành chịu bó tay sao?

Yêu phụ bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Ta sẽ có cách trừ khử linh pháp của bọn chúng. Cái đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ba thanh niên ở trên không thấy địch nhân không dám theo lên liền biết là họ không mắc bẫy. Ba gã không chịu bỏ đi cứ bay chấp chờn trên cao cách mặt đất vài chục trượng như đề thị uy.

Cao Thức thấy vậy nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Ba gã này thật là hiểu đầu. Thử xem bọn chúng hạ đài bằng cách nào?

Cao Dương xen vào :

- Chúng bay phạm vi mỗi lúc một rộng ra. Đồng thời ba gã chia thành ba phương vị. Hiện nhiên sắp có hành động gì đây. Gã sử Song Long kiếm bay ở trên đầu, e rằng chúng ta sẽ bị phát giác và xảy chuyện hiểu lầm.

Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội hiểu rồi. Các vị hãy chú ý mục quang của gã, dường như gã muốn làm rối loạn cân não của những người hạ tầng bọn Cổ Mộ môn ở bốn mặt.

Cao Thức gật đầu đáp :

- Phải rồi! Bọn chúng không làm gì được những nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ môn, nhưng cũng chưa chịu đình thủ. Chắc chúng muốn đại sát một hồi bọn môn đồ hạ tầng của đối phương.

Kỳ Dao đột nhiên lên tiếng :

- Đúng rồi! Nhân Lực Tử và Hải Lực Tử đang sà xuống.

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng người ở ngoại vi bọn Cổ Mộ môn rất huyền ảo, đồng thời tiếng rú thê thảm vang lên.

Cao Thúc ngẩng đầu nhìn thì giữa lúc ấy Thiên Lực Tử ở trên không hú một tiếng dài, sụp cánh lại sà xuống như thương ung vô thỏ. Chớp mắt gã đã hạ xuống đất múa tít thanh Song Long kiếm chém giết bọn đồ đệ Cổ Mộ môn. Tiếng la oai oái, hô hào trốn chạy.

Kỳ Dao vừa trở vừa nói :

- Yêu phụ hoang mang rồi. Các vị hãy coi mục luồng cuồng chân tay...

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe Ngũ Quan lệnh chủ gầm lên một tiếng xông ra ba mặt tiếp viện.

Cao Thúc cười nói :

- Bọn họ vụng về lắm! Như vậy thì viện trợ thế nào được?

Cao Dương nói :

- Bọn Cổ Mộ môn đã có nhiều người chạy lên núi. Chúng ta mà động thủ thì cũng chiếm được phần tiện nghi.

Kỳ Dao vội la :

- Làm thế không được. Phải coi chừng Tam Lực Tử không rõ trắng đen sẽ đánh bừa tơi. Chúng ta đi thôi.

Cao Thúc hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

Kỳ Dao đáp :

- Hãy dời khỏi nơi đây rồi sẽ tính.

Cao Thúc đồng ý đi trước dẫn mọi người tiến vào rừng. Chỉ trong khoảnh khắc đã dời xa hang núi mây dậm.

Kỳ Dao bỗng chạy đến bên Cao Thúc nói :

- Sư ca! Hãy khoan lại một chút.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Kỳ Dao đáp :

- Có hai người đang chạy phía trước chúng ta.

Cao Thúc nói :

- Cái đó có chi là lạ? E rằng cả khu Quỳnh đảo này đều là nhân vật võ lâm.

Kỳ Dao khẽ hỏi :

- Hai người này dường như ở dưới hang núi đi lên mà hành động cũng tương tự như chúng ta.

Cao Thúc đáp :

- Nếu Kỳ muội đã thấy khả nghi thì cứ ngấm ngầm theo dõi.

Cao Dương nói :

- Để ta đi trước. Nếu cần sẽ kêu các vị tới.

Cao Thúc gật đầu đáp :

- Đại ca nên thận trọng. Thiết lão nhị không ung cho bọn ta tùy tiện động thủ.

Cao Dương nhìn Văn Đế Đế nói :

- Đế Đế! Vậy hai chúng ta cùng đi. Có chuyện gì một người trở về báo tin, còn một người tiếp tục theo dõi.

Văn Đế Đế vừa đi theo vừa cười đáp :

- Chẳng có gì nghiêm trọng đâu. Tiểu muội muốn tìm chút gì ăn đã.

Cao Dương đáp :

- Quỳnh Đảo không phải như ở nội địa, chẳng cần đến thành thị cũng mua được thức ăn.

Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội cũng khát nước lắm.

Cao Dương đáp :

- Cái đó thì lại dễ hơn cả mọi sự. Văn muội ngừng đầu lên mà coi chỗ nào cũng có trái cây dừa sống vừa khô khát hơn cả nước mát.

Văn Đế Đế ngừng đầu nhìn quả thấy trên cây dừa trái chín lúc lỉu, liền cười nói :

- Tiểu muội chưa từng uống nước dừa bao giờ.

Dứt lời cô tung mình lên ngọn cây toan gơ tay bẻ một chùm, nhưng đột nhiên cô dừng lại hai mắt ngó về phía trước.

Cao Dương thấy vậy biết là có điều khác lạ, vội nhảy vọt lên theo khe hở :

- Chuyện gì vậy?

Văn Đế Đế đáp :

- Cao lão hãy nhìn về phía trước.

Cao Dương liền ngó theo thấy cách chừng một tầm tên có khe nước chảy. Hai người đàn ông đứng tuổi ngồi trên tảng đá ở bờ suối. Họ đều mang binh khí bên mình. Hiển nhiên là hai cao thủ võ lâm. Y nhìn kỹ lại thì dường như chúng đang lớn tiếng gây lộn, liền nói khẽ :

- Đây là hai người mà Kỳ Dao đã nghe tiếng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta dò mé bên tiến vào rừng để xem họ tranh chấp chuyện gì được không?

Cao Dương gật đầu, tiện tay bẻ một chùm dừa rồi cùng Văn Đế Đế nhảy xuống, nói :

- Văn muội thùng thẳng theo sau, nhân cơ hội này hãy uống nước dừa đã. Ta qua đó trước.

Y cầm trái dừa đưa cho Văn Đế Đế rồi một mình thi triển khinh công chạy đi.

Văn Đế Đế rút kiếm bỏ trái dừa húp nước dừa ngọt và mát, cô liền đi vừa đi vừa uống.

Cô chưa uống hết trái dừa và mới đi được chừng trăm bước bỗng thấy Cao Dương học tốc chạy về. Cô kinh hãi hỏi :

- Cao đại ca! Sao lại về ngay?

Cao Dương vội đáp :

- Hồng bát! Chúng đánh nhau rồi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến mình?

Cao Dương đáp :

- Chúng tranh nhau hai món bảo vật.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bảo vật gì?

Cao Dương đáp :

- Ta chưa nghe rõ, nhưng chúng đánh nhau kịch liệt, tựa hồ chẳng đội trời chung.

Y chưa dứt lời bỗng thấy Cao Thức và Kỳ Dao chạy đến liền nói :

- Có tin này kỳ lắm!

Cao Thức nói :

- Bọn chúng đánh nhau rồi không hiểu tại sao?

Cao Dương đáp :

- Tranh nhau bảo vật.

Kỳ Dao hỏi :

- Tranh dành bảo vật gì?

Cao Dương đáp :

- Hiện giờ chưa biết được.

Cao Thức vừa chạy trước vừa hô :

- Thử tới đó xem sao. Hai con hồ đầu tất một con bị tổn thương. Chúng ta ngăn chặn họ để hỏi coi.

Mọi người chạy đến bên khe suối thì cuộc chiến đã chấm dứt, nhưng phát giác một đại hán bị trọng thương nằm đó.

Cao Thức lại gần coi thấy đại hán chưa chết. Hắn bị thương ở trước ngực và trên đùi. Vết thương trước ngực rất nặng vì bị đâm thủng một lỗ.

Đại hán thấy bốn người vừa nam vừa nữ tới nơi thần trí tỉnh táo lại và không sợ hãi nữa.

Cao Dương chấp tay hỏi :

- Bằng hữu! Thương thế của ông bạn ra sao?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Tại hạ e rằng không thể sống được nữa. Bốn vị là nhân sĩ ở phương nào?

Cao Thức vội gạt đi :

- Ông bạn đừng nói nữa. Để tại hạ trị thương cho rồi sẽ liệu.

Người kia ra chiều đau khổ đáp :

- Bằng hữu ơi! Thương thế tại hạ nặng lắm đã đặng tới nội tạng. E rằng cứu trị cũng bằng vô dụng.

Cao Thức lắc đầu nói :

- Còn nghe ông nói được thì còn có hy vọng cứu chữa.

Y lấy đơn dược cho đại hán cầm máu xong rồi xé áo trước ngực chữa vết thương trầm trọng này. Sau cùng mới chữa vết thương ở đùi.

Mất quãng thời gian khá lâu mới cứu trị bằng bó xong. Cao Thức dìu đại hán vào rừng để hắn ngồi tựa gốc cây.

Đại hán lộ vẻ cảm động hỏi :

- Ôn cứu mạng của bốn vị, tại hạ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Xin hỏi cách xưng hô các vị thế nào?

Cao Thức cười đáp :

- Tại hạ là Cao Thức. Vị này là gia huynh. Còn hai cô thì một cô họ Hải một cô họ Văn. Bằng hữu bị ai đã thương? Họ ở môn phái nào?

Đại hán thờ dài đáp :

- Tại hạ là Miêu Điền Thanh. Bữa nay bị người anh em cùng họ là Miêu Thuận Phong đã thương. Hắn là một đứa vô nghi, cướp đoạt một vật của tại hạ trốn đi rồi.

Cao Thức hỏi :

- Ông bạn có biết hắn đi đâu không?

Miêu Điền Thanh đáp :

- Gã trốn cũng không thoát được. Dù có thoát khỏi tay tại hạ nhưng cũng không thoát khỏi tay Tam Lực Từ. Chẳng hiểu gã tới đâu, nhưng hiện giờ thì chưa có cách nào dời khỏi Quỳnh Nhai.

Cao Thức thấy đại hán không nói rõ chân tình cũng không hỏi vặn, liền cười nói :

- Bằng hữu! Thương thế của ông bạn cần nghỉ ngơi từ giờ đến tối là hành động được. Bọn tại hạ xin cáo từ.

Miêu Điền Thanh hỏi :

- Bây giờ bốn vị đi đâu?

Cao Thức đáp :

- Bọn tại hạ đều là người võ lâm. Chắc ông bạn cũng biết tụi mình qua lại giang hồ không nơi nhất định.

Miêu Điền Thanh hỏi :

- Không phải bốn vị đến Quỳnh Nhai để kiếm Suru Thiên Hồ ư?

Cao Thức hỏi lại :

- Các hạ cũng muốn kiếm Suru Thiên Hồ hay sao?

Miêu Điền Thanh đáp :

- Chẳng dẫu vì bốn vị ân nhân. Suru Thiên Hồ là báu vật của tại hạ. Kể cả Miêu Thuận Phong, bọn tại hạ bốn người kết nghĩa đệ huynh. Hiện giờ đang đi kiếm y.

Cao Dương nói :

- Người huynh đệ của các hạ đó ở vào tình trạng rất nguy hiểm, vì những nhân vật võ lâm trong thiên hạ đều muốn tìm cho bằng được y mới cam lòng.

Miêu Điền Thanh thờ dài nói :

- Tử đệ của tại hạ tuy cơ trí hơn người, nhưng võ lâm cao thủ nhiều quá tất có ngày bị độc thủ.

Cao Thức nhìn gã cáo biệt rồi dẫn mọi người xuyên qua rừng rậm.

Bỗng y phát giác phía trước có một thị trấn liền quay lại bảo Kỳ Dao :

- Chúng ta nên vào đây ăn gì đã.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội tưởng về thẳng xóm chài để cho Sĩ ca hay những chuyện đã gặp đêm qua và chiều hôm nay.

Cao Thức nói :

- Ăn rồi hãy đi cũng chưa muộn. Có khi hiện giờ lão nhị không còn ở xóm chài.

Kỳ Dao liền theo Cao Thức vào thị trấn.

Chưa vào tới nơi, Kỳ Dao bỗng la lên :

- Ô hay! Bạch thư thư đang gây lộn với ai?

Cao Thúc nhìn ra quả thấy Bạch Từ đang đứng đối lập với một thanh niên ở bên đường. Y kinh hãi vội chạy lại hỏi :

- Từ muội! Chuyện gì vậy?

Y nhận ra người kia là Thiên Lực Từ, liền quay sang hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thiên Lực Từ?

Thanh niên trầm giọng hỏi lại :

- Sao các hạ lại quen biết tại hạ?

Cao Thúc cười đáp :

- Tam Lực Từ đại chiến Cổ Mộ môn, tại hạ đã được chứng kiến mới biết. Xin hỏi các hạ tại sao lại gây lộn với cô này?

Thiên Lực Từ cười lạt nói :

- Cô nương đây lấy hai tấm bảo y của tại hạ. Nếu cô không chịu trả thì e rằng tại hạ chẳng thể nhẫn nại được.

Cao Thúc càng ngạc nhiên hỏi Bạch Từ :

- Vụ này ra làm sao?

Bạch Từ cười lạt đáp :

- Tiểu muội gặp một người bị trọng thương. Người đó lúc lâm tử giao cho tiểu muội một cái bọc nhỏ. Đến giờ tiểu muội vẫn chưa mở coi. Thế mà người này tự xưng là bạn hữu của Thiên Lực Từ lại bảo tiểu muội sang đoạt cái đó của y.

Cao Thúc cười mát hỏi Thiên Lực Từ :

- Các hạ đã nghe rõ chưa?

Thiên Lực Từ quát lên :

- Bất luận thế nào mặc lòng, cái bọc nhỏ kia phải đưa ra.

Cao Thúc trầm giọng hỏi :

- Không đưa thì sao?

Thiên Lực Từ lạnh lùng đáp :

- Không thì e rằng có người phải mất mạng.

Cao Thúc cười khanh khách nói :

- Tại hạ nghe nói bản lĩnh của Loạn Thế Tam Lực Từ không phải tầm thường, ai ngờ giọng lưỡi còn khoác lác hơn cả võ công.

Thiên Lực Từ lại quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Cao Thúc hững hờ đáp :

- Tại hạ là kẻ vô danh trong võ lâm. Các hạ tính sao, hay là muốn động thủ?

Thiên Lực Từ cười rộ nói :

- Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Cao Thúc hỏi :

- Các hạ tưởng bản lĩnh mình đến trình độ thiên hạ vô địch rồi chăng?

Thiên Lực Tử cười lạt đáp :

- Hoặc giả chỉ có Thiết Kỳ Sĩ có thể đại chiến với ta được trăm chiêu chăng?

Cao Thúc cười khanh khách nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo mấy chiêu của các hạ.

Thiên Lực Tử cười lạt đáp :

- Cao bằng hữu! Bằng hữu chết rồi cái đó cũng phải đưa ra.

Cao Thúc lắc đầu đáp :

- Tại hạ không chết được. Cái đó vĩnh viễn không phải trả lại.

Thiên Lực Tử đột nhiên rút Song Long kiếm, chân bước trung cung phóng kiếm đâm tới nhanh như điện chớp.

Cao Thúc không né tránh. Tay cầm thanh Cự Khuyết kiếm, y quát to một tiếng vung kiếm lên gạt đánh “choang” một cái.

Thiên Lực Tử thấy công lực của đối phương rất cao thâm, lập tức mở thế công ráo riết.

Cao Thúc cũng không chịu kém. Hai người diễn cuộc ác đấu trên đường.

Bạch Tử nhìn Kỳ Dao nói :

- Muội tử! Bảo y phải coi chừng, vì lai lịch đối phương không phải tầm thường.

Kỳ Dao cười đáp :

- Bạch thư hãy coi đó. Thật là kỳ phùng địch thủ.

Hai bên đánh nhau đến chỗ kịch liệt, chỉ thấy kiếm quang dàn dụa che khuất bóng người. Thật là một trường ác đấu rừng rợn.

Cuộc tỷ đấu kéo dài gần nửa giờ, ước lượng mỗi bên đã tấn công ngoài ngàn chiêu.

Thiên Lực Tử không ngờ ngẫu nhiên chạm trán một đối thủ ghê gớm chưa từng thấy qua. Gã càng đánh lâu càng cảm thấy hồi hộp. Chưa đầy một giờ, đột nhiên gã lớn tiếng quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Cao Thúc thu kiếm về cười rộ đáp :

- Tại hạ đã nói rồi. Thế nào? Tại hạ không đến nổi hèn kém chứ?

Thiên Lực Tử đột nhiên cởi bỏ áo ngoài, cười lạt hỏi :

- Ngoài đường cát bụi nhiều quá. Các hạ có thể vào trong cung để phân cao thấp được chăng?

Kỳ Dao đột nhiên lớn tiếng :

- Tiệp thiếp xin bồi tiếp :

Dứt lời nàng cởi áo choàng liệng về phía Bạch Tử. Đoạn nàng rung cánh tay vọt lên như con dơi khổng lồ.

Thiên Lực Tử kinh ngạc la :

- Bức Vương y!

Kỳ Dao bay quỵên trên đầu gã một vòng rồi lớn tiếng quát :

- Vì tình thế bất buộc tiệp thiếp phải hành động cách này. Các hạ cũng mở Diệp Vương y đi thôi.

Nàng chưa dứt lời bỗng nghe bên rừng có tiếng người cười khanh khách nói :

- Kỳ Dao! Cô xuống đi! Thiên Lực Tử nhân huynh không có thời giờ giỡn với đàn bà. Đồng bạn của y là Nhân Lực Tử và Hải Lực Tử đã bị Phổ Phổ nguyên soái dùng phép ẩn thân dẫn cho chân tay luống xuống. Nếu y không đi ngay thì e rằng Tam Lực Tử chẳng còn nguyên vẹn.

Thiên Lục Tử nghe nói cả kinh quát hỏi :

- Ai ở trong đó?

Trong rừng cây nổi lên tiếng đồng dục đáp :

- Đừng hỏi nữa! Chúng ta còn có ngày gặp nhau. Các hạ đến ngay Ngũ Chỉ sơn để trợ trận là việc gấp.

Quả nhiên Thiên Lục Tử không hỏi nữa, mở Diệp y bay vọt lên không.

Chớp mắt đã khuất vào sau từng mây.

Văn Đế Đế đã nóng lòng không chờ đợi được, vội quay vào rừng hô :

- Sĩ ca! Sĩ ca đến đây ư?

Thiết Kỳ Sĩ ở trong rừng đi ra đáp :

- Các vị đi rồi không trở về khiến cho tại hạ phải tìm kiếm khắp nơi.

Cả Kỳ Dao cũng hạ xuống hỏi :

- Hai đứa nhỏ người lớn đâu rồi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nhị Lang cùng đại muội đã được tiểu huynh phái đi Tam Á Cảng rồi.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị có đi qua Ngũ Chỉ sơn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Từ đêm qua đến giờ, tiểu đệ ở trong bóng tối ngó thấy bọn đại ma đầu tụ hội là Phở Phở nguyên soái, Thông Thông quốc sư, Cổ Mộ U Linh, Quân Thiên đế chúa. Ngoài ra còn mấy lão già nữa tiểu đệ cũng đã gặp qua.

Cao Thúc hỏi :

- Không xây chuyện động thủ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa đến lúc.

Bổng chàng nhìn Bạch Tử cười nói :

- Bạch thư! Cung hỷ Bạch thư!

Bạch Tử cười hỏi :

- Cung hỷ chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tiểu đệ có mấy tấm bức y mà cảm thấy chưa đủ thoả mãn vì Bạch thư cùng sư ca chưa có. Bây giờ thư thư được hai tấm Diệp y khiến tiểu đệ rất lấy làm hoan hỷ.

Bạch Tử nói :

- Vậy mà tiện thiếp không hay.

Cao Thúc nhìn sư đệ hỏi :

- Sao lão nhị lại biết trước?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ đã khám phá ra Thiên Lực Tử có vị sư phó rất thần bí là Chương môn Hải Dương phái. Lão này có hai vị sư đệ đã cùng nhau chia bảo bối của tổ để lại. Mỗi người một tấm Diệp Vương y, nhưng họ đều cho đệ tử mặc. Đó là Thiên Lực Tử, Nhân Lực Tử và Hải Lực Tử.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thiết Kỳ Sĩ làm nhục lão quái

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng ba gã này trước kia chưa hiểu là sư huynh sư đệ đồng môn. Gần đây bọn chúng gặp nhau xảy chuyện đánh lộn, mở Diệp y mới nhận ra môn đồ cùng phái.

Cao Thức hỏi :

- Những Diệp y này ở đâu ra?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Diệp y còn tốt hơn bức y. Diệp y sắc tím. Bức Vương y màu sắc sỡ, và cũng là Hải Dương phái. Hai tấm Diệp y bị hạn chế trong việc sử dụng. Bọn họ đã cố lột không được mặc Diệp y lên lời vào chốn giang hồ. Song những áo này bị hai người họ Miêu lấy cắp đem đi.

Bạch Từ nói :

- Một tên trong hai người chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Người chết là Miêu Thuận Phong. Còn Miêu Diên Thanh được sư ca giải cứu nhưng sau cũng chết, vì khi sư ca đi rồi hắn bị Thiên Lực Tử hạ sát.

Cao Thức nói :

- Lão nhị biết nhiều chuyện quá!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hửn thế! Tiểu đệ cũng biết Sư Thiên Hồ đi cùng anh em họ Miêu kết nghĩa đệ huynh.

Văn Đế Đế nhìn Bạch Từ giục :

- Bạch thư thư! Thư thư thử lấy áo mặc coi.

Bạch Từ hạ cái bọc trên lưng xuống mở ra lấy trong bọc có hai gói nhỏ, liền liệng cho Cao Thức một cái nói :

- Lệnh sư đệ đã chia rồi, vậy Cao ca lấy đi.

Kỳ Dao cười hích hích nói :

- Bạch thư thư! Việc gì phải nói đến chuyện sư đệ chia cho? Đừng thêm vào câu đó có phải tự nhiên hơn không?

Bạch Từ đỏ mặt lên mắng liền :

- Con a đầu leo mép kia!

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ở đây không tiện. Đến thị trấn vào khách điểm nghỉ ngơi sẽ thay áo. Chúng ta lấy được hai bộ y phục này là thêm ra một phe cường địch. Nhưng chúng ta nên nhẫn nại đối với phái Hải Dương. Bọn họ tuy không phải chính phái nhưng cũng chẳng là tà môn. Sau này họ tìm đến chúng ta đừng để họ không hạ đài được.

Cao Dương hỏi :

- Suru Thiên Hồ đi ẩn ở phương nào rồi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn ta đã có lão đạo vương dẫn đường đi tìm trân bảo. Vậy Suru Thiên Hồ cùng Kim Ngọc đồ không cần nữa, chúng ta bắt tất phải đi kiếm hần.

Mọi người vào thị trấn ăn cơm, thay áo. Lúc trở ra trời đã tối. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thúc nói :

- Hiện giờ sư ca cùng Bạch thư đến ngay Tam Á cảng. Xin Cao Dương đại ca cùng đi. Tiểu đệ dẫn Kỳ Dao và Văn Đế Đế lên Ngũ Chỉ sơn.

Cao Thúc hỏi :

- Lão Nhị lên Ngũ Chỉ sơn làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Còn mấy toán nhân vật thần bí, tiểu đệ muốn điều tra cho biết rõ toàn bộ để sau này gặp họ có thể phát hiện. Nếu không hiểu lai lịch bọn họ e rằng khi xảy cuộc động thủ sẽ giết lầm người.

Cao Thúc nói :

- Rồi lão Nhị đến Tam Á cảng ngay.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ sẽ tính thời gian cho kịp.

Ba người đi rồi, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Ban đêm chúng ta bay đến Ngũ Chỉ sơn.

Kỳ Dao hỏi :

- Tiểu muội nghe nói Ngũ Chỉ sơn giống như bàn tay người xòe ra năm ngón. Thế núi hiểm trở, Sỷ ca đã tới đó, có đúng như lời đồn không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Địa chất trên núi không giống nội địa. Thực ra tại đó không tiện cho người võ lâm ẩn cư tu luyện. Ngay phái Quỳnh Nhai mấy đời ở đây, cũng chỉ ở ngọn Trung chỉ.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy thì tại sao các bậc tiền bối võ lâm khắp thiên hạ lại tụ tập ở cả Ngũ Chỉ sơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Kỳ muội hỏi câu ta cũng không hiểu, vì thế ta muốn tới đó để xem xét. Ta nghĩ rằng bọn họ đến đây chưa chắc chỉ vì việc tìm kiếm Suru Thiên Hồ, mà cũng không phải chán ngán ở nơi đất bằng. Hoặc giả họ đến để kiếm một cái gì trọng yếu khác thường.

Văn Đế Đế nói :

- Hiện giờ vật trọng yếu thứ nhất không gì bằng Kim Ngọc đồ. Giả tỷ còn thứ khác quan trọng hơn thì cũng không giấu được lệnh sư phó, nhất là không che mắt nổi lão đạo vương.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư phụ lão nhân gia chưa biết có đến không, còn lão đạo vương thì nhất tâm vì Kim Ngọc đồ để tìm Hoàng kim linh khí quả ăn cho trường sinh bất lão. Chỉ còn chờ Vu Trung Vu, nhân vật biết rõ tình hình đá biển, là lão đi ngay.

Ba người mở Bức Vương y nhân trời tối bay vút lên mây, không sợ ai nhìn thấy, bay thẳng về phía Ngũ Chỉ sơn.

Không đầy một giờ ba người đã tới không phận núi Ngũ Chỉ. Đột nhiên Kỳ Dao hạ người xuống, đồng thời nàng la gọi :

- Sỷ ca! Phía dưới đang đánh nhau.

Thiết Kỳ Sĩ vội dặn :

- Đừng hạ xuống gần quá. Ở trên sườn núi mé bên dòm ngó cũng được.

Văn Đế Đế nói :

- Hai người đó là ai? Kiếm thuật họ rất cao minh.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Một người là Nhân Lực Tử, còn người nữa chưa gặp qua.

Lúc hạ xuống bỗng nghe Nhân Lực Tử lớn tiếng quát :

- Kim Linh kiếm! Các hạ ngăn cản đường tại hạ một cách vô lý. Chuyện này nhất định phải phân cáo thắp mới thôi.

Người kia bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Ngươi phải cỏi ngay Điệp Vương y ra, đừng hòng lên không trốn thoát như lần trước.

Nhân Lực Tử tức giận thóa mạ :

- Thúi lắm! Cả những người già ta còn không sợ huống chi Ngô Linh kiếm các ngươi.

Người kia đột nhiên cười rộ nói :

- Bọn Hải Dương phải các ngươi chỉ tài nói khoác. Ngày trước sư phó các ngươi mà không nhờ Điệp Vương y thì dễ gì trốn thoát được vùng Quái hải của ta?

Hai người vừa đánh nhau vừa đấu khẩu mỗi lúc một kịch liệt. Thiết Kỳ Sĩ nhận ra bản lĩnh chúng ngang nhau chẳng ai hơn ai chút nào.

Kỳ Dao quan sát một lúc rồi quay lại khề bảo chàng :

- Còn coi làm chi cho mất thì giờ? Trừ phi họ dừng tay, không thì khó mà phân thắng bại được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tam Lực Tử tại sao lại phân tán? Nhân Lực Tử nguyên cùng Hải Lực Tử đấu với Thông Thông quốc sư.

Kỳ Dao đáp :

- Hiện nhiên Thiên Lực Tử đã đến trợ trận chúng mới thoát thân được. Sau khi chạy thoát rồi chúng liền chia tay.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Trong bóng tối ở phía đối diện dường như cũng có một nhân vật đang dòm ngó. Hai người này tỷ đấu đang lúc khấn trương chắc chưa phát giác. Chúng ta thông thả rồi hãy bỏ đi, đừng để họ thi hành âm mưu.

Kỳ Dao nói :

- Chúng ta thử hỏi họ coi.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không nên. Giả tỷ người đó cùng một tâm tình như chúng ta chẳng hóa ra mình đa sự?

Văn Đế Đế hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Giữa lúc ấy, bỗng thấy một lão già ở phía đối diện trường đấu đi ra.

Tay cầm một cây trượng lớn mà đen sì, lão từ từ tiến vào trường đấu.

Thiết Kỳ Sĩ không hiểu là ai. Chàng nhìn Kỳ Dao nói :

- Lão kia mục quang ra chiều thâm hiểm, hiện nhiên lòng dạ bất lương. Chúng ta cũng xuống đi, nhưng đừng để lộ hình tích.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội nhận được binh khí trong tay lão, nhưng không hiểu lão là ai.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cây binh khí gì vậy?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là cây Vạn niên hàn thiết trọng nặng ngàn cân, bảo kiếm chém vào không làm tổn thương được.

Thiết Kỳ Sĩ dẫn Kỳ Dao và Văn Đế Đế lên lút đi xuống. Chàng kinh hãi hỏi :

- Cây Vạn niên hàn thiết trọng ở đâu ra?

Kỳ Dao đáp :

- Gia phụ nói thứ bảo trọng này có năm cây. Nguyên là của Yên Long bang, một bang phái cừu địch với phái Hải Cung. Yên Long bang đã bị Hải Cung phái trừ diệt mấy trăm năm trước rồi, nên lão nhân gia không hiểu năm cây Vạn niên hàn thiết trọng lạc lõng nơi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng lão quái vật kia là một tên dư đảng của Yên Long bang?

Kỳ Dao đáp :

- Họ còn dư đảng hay không chưa biết vì gia gia không nói tới.

Văn Đế Đế đột nhiên đưa tay ra vén cây che khuất trước mặt ngó, thấy Nhân Lực Từ đã cởi áo ngoài. Bất giác cô la lên :

- Ô hay! Gã đã ngó thấy cử động của lão quái có điều khác lạ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhân Lực Từ không chịu phục đâu. Đây là gã có chuẩn bị gì đó. Chúng ta đến ẩn vào sau tảng đá trước mặt, phòng khi xảy việc mới kịp nhảy ra

Ba người vừa ẩn xong, bỗng nghe lão quái trầm giọng hô :

- Kim nhi hãy lùi lại để sư phục ra tay thu thập gã.

Kỳ Dao ồ lên một tiếng nói :

- Té ra họ là thầy trò.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão quái không biết lẽ phải. Đồ đệ chưa thất bại mà lão đã xông ra thì còn chi là thể diện?

Bỗng nghe Nhân Lực Từ cất tiếng thóa mạ :

- Lão Hải Quái! Hay hơn hết là cả thầy trò liên thủ hiệp lực để đánh với ta.

Thiết Kỳ Sĩ cười thầm nói :

- Gã mắng câu này là phải lắm

Lại thấy lão Hải Quái bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Tiểu tử! Cởi Diệp y ra về kêu sư phó ngươi đến. Nếu còn sính cường thì dưới bàn tay lão phu, ngươi đừng hòng sống sót.

Nhân Lực Từ gầm lên :

- Quái Hải bang các ngươi đừng mơ mộng cướp đoạt Diệp Vương y của phái Hải Dương ta. Một ngày kia chúng ta sẽ quyết một phen tử chiến với các ngươi.

Lão quái cười khằng khặc đáp :

- Bữa nay thằng lỏi con khó lòng trốn khỏi bàn tay lão phu.

Nhân Lực Tử cười lật nói :

- Lão quái! Thầy trò ngươi có giỏi thì lên không đánh nhau.

Lão quái về mặt âm trầm đáp :

- Tiểu tử! Ngươi đã ở dưới thần tượng của lão phu. Kiếp này đừng hòng lên không nữa.

Nhân Lực Tử nghe nói dường như cũng biết bảo tượng của địch nhân rất lợi hại, gã không dám rung tay bay lên, vận toàn lực vào thanh bảo kiếm để đề phòng. Đồng thời mục quang gã đảo nhìn bốn phía. Hiên nhiên gã hy vọng sư huynh sư đệ đồng môn xuất hiện.

Thiết Kỳ Sĩ nhận ra gã có vẻ khiếp sợ liền tiến ra đồng dạng lên tiếng :

- Trên chốn giang hồ sao lại có hạng người nói khoác mà không biết thẹn? Chẳng những tự xưng uy lực của mình mà còn hạn định cái chết cho người. Tại hạ muốn gặp nhân vật ăn nói cuồng ngạo đó.

Lão quái chợt thấy mé bên có một trai hai gái đi ra, không khỏi phần nộ quay lại lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi kia là hạng người nào mà dám ăn nói ngang tàng?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Tại hạ không phải ra đây giúp bên nào, chỉ vì hai chữ “uy lực” của lão trượng làm cho khích động. Từ ngày tại hạ ra đời chẳng những tự mình chưa dám nói tới uy lực mà còn không tin uy lực của người khác.

Lão quái gầm lên :

- Chẳng lẽ thằng lỏi con dám động thủ với lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tại hạ dĩ nhiên muốn thử uy lực của lão trượng trong vài ba chiêu.

Lão quái tức giận nói :

- Tiểu tử! Hiên nhiên ngươi có ý muốn gây rồi, nhưng không hề chi. Chỉ cần ngươi tiếp được mười chiêu Hàn thiết trượng là lão phu bỏ câu chuyện bữa nay đi không nói tới nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Đã là uy lực chân chính thì cần gì phải đánh mười trượng, chỉ cắt tay một cái đã lộ ra rồi.

Lão quái cười nói :

- Hay lắm! Tiểu tử! Ngươi chuẩn bị đi!

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Bình khí của tại hạ chỉ là một thanh đoản kiếm ở sau lưng, bất tất phải rút ra nữa.

Lão quái háng dặng hỏi :

- Ngươi sợ lão phu hất bay đi chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Không phải đâu! Tại hạ sợ cây bảo trượng của lão gia bị gãy

Lão quái cười lật nói :

- Thằng lỏi miệng còn hôi sữa kia! Ngươi là kẻ cổ lậu mới dám nói đánh gãy Hàn thiết bảo trượng của lão phu. Thậm chí lại còn đưa tay ra không tiếp chiêu. Ngươi vũ nhục lão phu là chết đến gáy mà không biết. Được lắm! Lão phu thử coi ngươi còn chạy trốn được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão chống trượng tiến lại, liền ngấm ngấm vận chân lực ra cánh tay.

Nhân Lực Tử bỗng la lên :

- Bằng hữu! Ông bạn chó lơ là. Lão tặc này là một đại ma đầu nổi danh trong bọn Hải Quái.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Bằng hữu! tại hạ chẳng có bản lĩnh gì nhưng bình sinh đã nói ra là không thu về. Vừa rồi tại hạ nhận lời tiếp lão một trượng thì dù chết cũng phải thử coi.

Lão quái tiến gần lại bật tiếng cười âm trầm nói :

- Tiểu tử! Chuẩn bị xong chưa? Lão phu sắp động thủ rồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Phong Thủy ở Ngũ Chi sơn cũng đẹp đấy. Tại hạ chết trong hang núi này khác gì được táng vào hang rồng. Lão trượng cứ việc hạ thủ đi. Hay hơn hết là đánh nặng một chút. Xin đừng cho tại hạ sống không sống được, chết chẳng chết cho. Lão trượng làm thế là thất đức đó.

Kỳ Dao nghe nói bất giác bật lên tiếng cười hích hích khê bảo Văn Đế Đế :

- Muội tử! Chúng ta cũng phải lên tiếng đi chứ?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Sợ ca đã làm cho lão tức đến phát điên rồi. Thử thử! Thử thử coi cây Hàn thiết bảo trượng vung lên cao quá!

Cô chưa dứt lời, bỗng nghe lão quái gầm lên một tiếng thật lớn giáng trượng xuống theo thế Thái Sơn Áp Đình.

Thế trượng vừa mạnh vừa gấp như sấm sét hạ xuống đầu Thiết Kỳ Sĩ, rít lên những tiếng vù vù.

Thiết Kỳ Sĩ không né tránh, đột nhiên chàng giơ tay chưởng lên, mười ngón tay giao nhau đón lấy cây Hàn thiết trượng của lão quái. Người chàng không lão đảo, chân cũng không nhúc nhích.

Lão quái cảm thấy đầu cây bảo trượng của mình như đánh xuống gang thép. Chẳng những hai tay lão tê chồn hoạt động mất linh hoạt mà còn nắm không vững. Người lão lùi lại chỉ còn hai tay không.

Trùng hợp này khiến cho lão thật thảm bại. Toàn thân run bần bật mặt xám như tro tàn.

Thiết Kỳ Sĩ vẫn mỉm cười, phóng hai tay mà trả lại cây Thiết trượng miệng nói :

- Lão trượng! Thế này có chi là đáng kể uy lực? Rồi đây có ngày gặp nhau nữa

Chàng nhìn hai thiếu nữ vẫy tay bằng bằng đi ra ngoài. Đồ đệ của lão nhân lại càng kinh hãi đến thộn mặt ra. Gã quên cả sư phụ, cặp mắt chớp nháy nhìn bóng sau lưng Thiết Kỳ Sĩ. Nhân Lực Tử cũng không phải hạng tầm thường, có điều hắn chưa quên mình còn đứng ở trước mặt địch nhân nên trong lòng gã tuy cũng bị thần công của Thiết Kỳ Sĩ làm chấn động, gã ráng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Gã thấy Thiết Kỳ Sĩ chưa đi xa liền tra kiếm vào vỏ chạy theo sau la gọi :

- Này! Ông bạn hãy chờ một chút!

Thiết Kỳ Sĩ quay lại cười đáp :

- Xin lỗi bằng hữu. Tại hạ còn có việc phải đi.

Nhân Lực Tử vội rụt theo hỏi :

- Xin ông bạn cho biết quý tính là gì?

Thiết Kỳ Sĩ quay lại cười đáp :

- Bằng hữu! Sau này tại hạ sẽ cho hay.

Lúc này chàng cùng hai cô vừa ra tới cửa hang. Chàng vội nhìn Kỳ Dao nói :

- Rẽ qua mé hữu. Đừng để gã rụt theo nói làm nhảm.

Kỳ Dao cười đáp :

- Gã bước theo phía chính diện chạy đi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Chúng ta thùng thảng đi.

Văn Đế Đế đột nhiên cười nói :

- Sỡ ca ca! Chân lực của ca ca càng ngày càng tinh tiến.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Vừa rồi ta tiếp chiêu, nếu không phải đêm trước ở xóm chài đã trải qua thì thật chẳng dám ném thử. Nội lực của lão này dường như còn kém Đại muối và Nhị Lang.

Kỳ Dao hỏi :

- Đêm trước ca ca thử bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó vô tình mà thành thử đòn. Đêm trước Kỳ muối cùng sư ca đi rồi, ta lại phái Cao đại ca và Văn Đế Đế rượt theo các vị. Ở nhà chỉ còn Đại Muối và Nhị Lang, vì Bạch thư thư cũng ra bờ biển. Ngồi rồi thấy buồn, ta liền thử coi cách phản ứng của Nhị Lang và Đại muối xem có tiến bộ không. Ta liền nhân lúc Đại muối và Nhị Lang ra ngoài thôn xóm chơi, giả làm địch nhân tập kích.

Văn Đế Đế nói :

- Bạch muối từ không vụng đại đâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhị Lang càng tinh quái hơn. Ta chưa tới gần chúng đã phát giác. Thậm chí cả hai tên là ngấm ngầm choảng ta. Ta bị chúng đánh bất ngờ không đường né tránh, cũng không tiện vọt lên không để thoát thân, đành ẩn vào dưới đồng chài lưới rách.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Rồi bọn chúng làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn chúng đến gần đồng lưới, chẳng nói năng gì, vung cây Phong ma đồng côn vận toàn lực giáng xuống đồng lưới cá.

Văn Đế Đế bật tiếng la hoảng :

- Trời ơi!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- May ta đã đề tụ công lực từ trước mà vẫn bị chúng đánh chôn xương sống.

Kỳ Dao tức mình nói :

- Ai bảo Sỡ ca đi trên hai đũa ngọc. Chúng đánh chết cũng không oan.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Sau nghĩ tới vẫn còn lút mồ hôi, nhưng cũng hay. Nếu không có vụ đó thì khi nào đêm nay dám tiếp chiêu của lão quái. Đêm hôm ấy ta còn thảm hại hơn tình trạng lão quái đêm nay.

Văn Đế Đế hỏi :

- Công lực của lão này so với công lực Thần Ứng chân nhân thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dường như lão này còn cao cường hơn một chút. Nguyên lão ở Quái Hải bang.

Kỳ Dao nói :

- Ở miền núi Nam Hải e rằng còn nhiều bang phái thần bí. Gia phụ chưa từng đề cập đến điểm này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Theo lời Nhân Lực Tử thì còn Yêu hải bang gì vụ đó, không hiểu là nhân vật nào?

Kỳ Dao cười đáp :

- Tiểu muội cũng không hay. Nhân vật võ lâm ngoài biển khơi khác với vùng nội địa, phạm vi hoạt động của bọn họ còn bát ngát hơn ở nội địa. Phần nhiều họ xuất hiện khu vực xa lạ, nên không ai biết đến.

Mấy người đi tới chân núi đứng dựng rất cao. Văn Đế Đế ngừng đầu trông lên ra chiều kinh ngạc hỏi :

- Vách núi loại này ít thấy trong nội địa. Không hiểu đây là địa phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Võ lâm nảy mấy vụ song bao

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bên trên là ngọn núi chính tên gọi là Trung Chi Phong. Đó cũng là cửa hậu của phái Quỳnh Nhai. Ngoài vách núi đứng dựng này, Quỳnh châu không còn chỗ nào đặc biệt mà chỉ lắm hòn núi nhỏ xinh xắn, vì thế mà võ lâm kêu bằng Quỳnh Nhai.

Lúc này Kỳ Dao khẽ kéo tay Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Có người trên núi cúi xuống dòm chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Người ấy muốn làm khó dễ hai cô đó.

Kỳ Dao ngạc nhiên hỏi :

- Sĩ ca bảo sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Kỳ muội cứ lưu tâm quan sát là biết ngay. Chắc Kỳ muội phải tức mình.

Văn Đế Đế hỏi :

- Thử thử tức mình rồi. Sĩ ca nhận ra đối phương là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Y đã xuất hiện trên đỉnh núi một lần, các vị không chú ý mà thôi, chỉ mình ta ngó thấy.

Kỳ Dao dẫn đổi hỏi :

- Họ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Rồi Kỳ muội sẽ thấy. Hà tất phải nói ngay bây giờ?

Kỳ Dao biết chàng muốn trêu chọc, nhưng vẫn giả vờ nói :

- Để tiểu muội lên đánh cho thị một chập.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đây là chốn thâm sơn cùng cốc, Kỳ muội không thể bảo người ta vô lý. Chúng ta đi được thì họ dòm mình cũng được chứ sao?

Kỳ Dao hỏi :

- Họ dòm chúng ta được ư?

Thiêt Kỳ Sĩ đáp :

- Đó không phải là lý do bắt lỗi người mà người ta còn cho là chúng mình rắc rối một cách vô lý. Đi thôi! Để cho thị yên đầu. Có hai vị đây giám thị chẳng lẽ còn sợ thị cướp mất ta lời đi.

Văn Đế Đế cười ngặt nghẽo nói :

- Té ra thị cũng là người như vậy.

Kỳ Dao nói :

- Muội từ! Coi chừng Sĩ ca bẻ quẹo ý niệm của chúng ta.

Văn Đế Đế cười nói :

- Chỉ cần thị từ té là được. Bọn tiểu muội không sợ nhiều người đâu.

Thiêt Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Đế Đế! Đế Đế không sợ đụng chạm ư? Coi chừng lời nói đó.

Kỳ Dao hằng dặng đáp :

- Dù là con gái đức Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng đừng hòng xen vào giữa chị em tiểu muội.

Nàng vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người bé nhỏ xuất hiện ra trước mắt. Thiêt Kỳ Sĩ cười mát nói :

- Con gái đức Ngọc Hoàng Thượng Đế chưa tới, nhưng một nàng tiên từ vô danh đến rồi.

Kỳ Dao chú ý nhìn bóng người trước mắt thấy rằng xinh đẹp phi thường. Có điều cô gái mặt lạnh như tiền, mình mặc áo trắng, lưng đeo trường kiếm, dường như cô ý cản đường.

Kỳ Dao quay lại nhìn Văn Đế Đế hỏi :

- Muội từ! Muội từ có thấy không? Dường như đây là Bắc Cực.

Văn Đế Đế cười nói :

- Còn cách xa như vậy mà tiểu muội đã cảm thấy rét lạnh rồi.

Thiêt Kỳ Sĩ mỉm cười nói :

- Đàn ông lại sợ nóng, có thể xin cô cho qua tháng sáu.

Kỳ Dao gạt đi :

- Đừng nói giỡn nữa. Y đến đây không phải thiện ý.

Thiêt Kỳ Sĩ tiếp tục tiến về phía trước. Bỗng thấy nữ lang kia bước lại đón đường, đồng thời cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Các vị ở đâu tới đây?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Cái đó liên can gì đến cô?

Nữ lang nghiêm nghị đáp :

- Bản cô nương hỏi người đàn ông kia, không cần cô trả lời.

Kỳ Dao cười lạt nói :

- Y là phu quân của tiện thiếp.

Nữ lang cười lạt cất giọng âm trầm nói :

- Té ra là người nhà của nữ nhân.

Thiệt Kỳ Sĩ cười rộ hỏi :

- Nam nhân của cô nương đâu?

Nữ lang lớn tiếng :

- Bần cô nương chán ghét bọn đàn ông thói tha. Bao nhiêu trai thiên hạ đều là đáng chết hết.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Té ra cô nương không muốn thấy mặt đàn ông nên mới đón đường tại hạ để rắc rối.

Nữ lang tức giận nói :

- Giết các người như giết gà. Muốn yên lành phải đưa tứ bảo ra, không thì cả người lẫn nữ nhân sẽ bị giết hết.

Thiệt Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ có tứ bảo gì đâu? Sao cô nương không nói rõ?

Nữ lang cười lạt đáp :

- Vô lâm thiên hạ đều muốn kiếm “Hoàng ngọc kinh khí kết tinh kiếm”, “Hoàng kim linh khí võng” lại còn “Hoàng kim anh thai”. Người không đi được đâu.

Tin tức này khiến Thiệt Kỳ Sĩ giật mình kinh hãi. Chàng quay lại hỏi Kỳ Dao :

- Vụ này là thế nào? Bọn ta chưa đi tìm kiếm thì bảo vật đã bị người lấy mất rồi.

Kỳ Dao cảm thấy câu chuyện không phải tầm thường. Nàng vội nhìn nữ lang hỏi :

- Tứ bảo này bị ai lấy mất?

Nữ lang cười đáp :

- Các người đừng giả vờ nữa. Đã có người ngó thấy các người ở khu Địa Ngục quần tại Châu Liên tiền đi ra. Các người lấy tứ bảo rồi ngấm nghĩa hoài. Chẳng lẽ còn định chối cãi chăng?

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi :

- Một nam hai nữ mà cô nương nói đó, bọn họ hiện ở Quỳnh Nhai ư?

Nữ lang đáp :

- Đừng nói quanh nói quẩn. Nếu không nhìn nhận là phải động thủ.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Cô nương! Bọn tại hạ chưa từng đến Châu Liên tiền. Vụ này e là bọn nào khác.

Nữ lang đột nhiên rút kiếm cầm tay quát :

- Quân ngu dốt không biết điều kia! Coi kiếm đây?

Kỳ Dao thấy nữ lang đột nhiên động thủ chém Thiệt Kỳ Sĩ, bất giác cả giận lớn tiếng quát :

- Giống đàn bà lăng loạn này ở đâu mà dám tới đây dõ thói ngang tàng?

Nàng vừa nói vừa rút bảo kiếm đối địch.

Hai bên vừa giao thủ, Thiệt Kỳ Sĩ đã nhận ra kiếm thuật của nữ lang cao thâm vô cùng! Chàng quay sang ngó Văn Đế Đế nói :

- Những cao thủ ở hải ngoại nhiều quá! Chúng ta lùi lại một chút xem y ở môn hộ nào?

Văn Đế Đế hỏi :

- Liệu thư thư có địch nổi không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Trong bọn quần thoa, lệnh thư thư đáng kể vào cao thủ hạng nhất.

Cô gái kia bản lĩnh cao cường cũng không phải là đối thủ của y. Có điều cuộc chiến này kéo dài cho đến tối.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta làm gì có thì giờ lưu lại đây lâu thế được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chuyện này thật ly kỳ. Ta muốn điều tra nguyên nhân chân chính về tứ bảo ở nơi nữ lang kia.

Lúc này nữ lang đã cảm thấy đối thủ không phải hạng tầm thường, dần dần có đâm ra sợ hãi. Đột nhiên cô phát kiếm chiêu thật mau lẹ, đồng thời hú lên một tiếng dài.

Kỳ Dao biết cô muốn cầu viện, bèn gia tăng công lực, miệng cười lạt nói :

- Còn kêu hú làm chi? Ngươi muốn giết ta mà bản lĩnh chỉ có vậy thôi ư?

Nữ lang quát hỏi :

- Ngươi là hạng người nào ở Hải Nữ cung?

Kỳ Dao cười lạt hỏi lại :

- Ngươi là hạng người nào ở Yêu Hải?

Nữ lang lớn tiếng :

- Con A đầu kia! Chắc ngươi đã nghe đến ba chữ “Vô Tình Cô.”

Kỳ Dao hằng đặn đáp :

- Té ra ngươi là người đứng đầu trong Yêu Hải tam cô. Đáng tiếc ngươi gặp phải Đệ nhị đại chủ nhân ở Hải cung.

Nữ lang kinh hãi la lên :

- Thế ra ngươi là Kỳ Dao công chúa.

Kỳ Dao cười lạt đáp :

- Ngươi biết rồi thì nên trở về Yêu Hải kêu sư phó đến ngay.

Nữ lang cười nói :

- Không phải chuyện dễ dàng thế đâu. Chờ lát nữa xem ai phải rút về.

Giữa lúc hai người đang vận toàn lực để công kích, bỗng nghe hai tiếng hú vang lên từ đằng xa vọng lại. Tiếp theo bỗng hai cô gái vọt tới nhanh như điện chớp. Một cô lớn tiếng hỏi :

- Đại thư! Con A đầu này là ai?

Hiển nhiên Yêu Hải tam cô đều đến cả. Bỗng nghe Vô Tình Cô vừa thở dài vừa đáp :

- Nhị muội! Tam muội! Thị là Kỳ Dao công chúa. Bữa nay bọn ta phải cho thị biết mùi.

Hai cô mới đến đồng thời rút kiếm xông vào vòng chiến. Miệng đáp :

- Bọn tiểu muội đang muốn kiếm thị.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói :

- Để Để tiến ra đi! Hai chị em đối địch một người tất không thành vấn đề.

Văn Để Để rút kiếm ra lớn tiếng hô :

- Thù thù! Để thị kia cho tiểu muội

Kỳ Dao cười nói :

- Muội tử! Hai ả đến sau thì một ả là Vô Ái Cô và một là Vô Nhân Cô. Bọn chúng là sư thù sư muội. Muội tử phải coi chừng. Kiếm thuật Yêu Hải tàn độc vô cùng!

Yêu Hải tam cô màu áo khác nhau. Vô Tình cô mặc áo trắng, Vô Ái cô toàn thân vận màu đen, Vô Nhân cô y phục đỏ như máu.

Văn Để Để vung kiếm ngăn trở Vô Nhân Cô. Vô Ái Cô liền nhân cơ hội này lại giúp đại sư thù.

Chỉ trong nháy mắt, cuộc chiến trở nên kịch liệt vô cùng. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ vẫn thản nhiên. Chàng đứng tự thủ bàng quan tựa hồ chẳng để ý.

Năm cô gái càng đấu càng kịch liệt. Rừng cây trên vách núi đứng dựng bị kiếm phong quét tước. Cành lá nhảy múa đầy trời. Cát bụi mù mịt.

Những thanh lợi kiếm rít lên vù vù tưởng người đứng ngoài mười dặm cũng nghe tiếng. Thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Lúc này đã quá trưa, Thiết Kỳ Sĩ tỏ ra thái độ không được tự nhiên.

Chàng nhận thấy Kỳ Dao không còn cách nào gia tăng công lực thêm nữa.

Chàng liền phát tay áo một cái, tiến vào gần trường đấu.

Giữa lúc ấy, đột nhiên vách núi có tiếng quát vang :

- Thằng lỏi kia! Đứng hòng đứng tay vào.

Thanh âm rất mạnh dường như ở miệng một bà già đã thốt ra. Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu lên nhìn thấy trên đỉnh núi thình lình có hai người già một nam một nữ vẻ mặt xám xanh hạ xuống, hiển nhiên ra chiều bất thiệp.

Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi ngay :

- Hai vị tiền bối có điều chi dạy bảo?

Mụ già cất tiếng âm trầm đáp :

- Thằng lỏi không đáng được dạy. Hãy đứng bên mà coi cho ngoan ngoãn.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục hỏi tiếp :

- Ba cô gái kia là người thế nào của tiền bối?

Lão già háng dặng cất tiếng đáp :

- Chúng là đồ đệ của vợ chồng lão phu.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười ha hả nói :

- Thế ra là lão Yêu ở Yêu Hải đã đến rồi.

Lão đầu từ cả giận quát :

- Thằng lỏi con dám vô lễ.

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng hỏi :

- Bất luận vô lễ hay hữu lễ. Lão có biết cuộc đấu này sẽ đưa đến kết quả nào không?

Lão phụ lớn tiếng đáp :

- Phải phân thắng phụ mới xong.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt hỏi :

- Chẳng lẽ nhị vị tiền bối muốn cho lệnh đồ mất mạng ư?

Hai vợ chồng lão già quát lên :

- Thằng lỏi này muốn chết rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cũng tức giận đáp :

- Chỉ sợ hai vị tiền bối cũng khó lòng sóng sót để rút lui.

Mụ già rút cây Phụng đầu trượng sắc vàng ở sau lưng ra lớn tiếng quát :

- Lão nương hãy thu thập người trước.

Thiết Kỳ Sĩ thấy mụ nhảy xổ tới liền xoay tay toan rút Phụng Hoàng Kiếm thì đột nhiên sau lưng có lão già lớn tiếng la :

- Tiểu tử hãy khoan! Nơi đây nguyên là cự chiến trường của lão nhân gia.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng quay đầu nhìn lại, không ngờ chính là lão đạo vương. Chàng vội rút tay về hỏi :

- Tại sao lão gia lại từ Tam Á cũng tới đây?

Lão đạo vương cười ha hả đáp :

- Đại cuộc đột nhiên biến đổi, không đến thì làm thế nào?

Lão sấn tới trước mặt Thiết Kỳ Sĩ, trở vào chỗ mụ già đứng cười ha hả nói tiếp :

- Không ngờ, thật là không ngờ! Vợ chồng Yêu Hải hải chúa lại gặp lão phu ở chỗ đã gặp nhau bốn chục năm trước.

Mụ già lớn tiếng thóa mạ :

- Lão Hải đạo kia! Bọn nam nữ thanh niên này là người thế nào của lão mà lão định dúng tay?

Lão đạo vương cười khanh khách đáp :

- Lão đạo rất nhiều bạn hữu thiếu niên. Phía sau rừng còn một toán lớn. Lão tức phụ! Thiên hạ hiện nay không phải là của bọn già chúng ta nữa. Chàng thanh niên đứng bên lão đạo này là đệ tử của Phụng Hoàng Thần. Chẳng những các vị nên gọi đồ đệ quay về cho lệ, mà chính hai vị cũng nên thu quan niệm già cả của mình lại. Nếu không thể thì hậu quả khó mà lường được.

Mụ già nghe nói chấn động tâm thần, nhưng cũng găm lên :

- Phụng Hoàng Thần thì đã làm gì? Ngày trước lão chỉ thắng vợ chồng lão thâm một chút mà thôi.

Lão đạo vương lạnh lùng nói :

- Đó là lão muốn lưu tình cố ý tha cho vợ chồng mụ trở về Yêu Hải.

Mụ già cũng chưa chịu phục nhưng bỗng thấy một bọn người từ trên núi nhảy xuống là ba thiếu niên. Mụ liền quay lại bật cười âm trầm nói :

- Quái Hải tam khách cũng tới rồi!

Lão đạo vương cười lớn đáp :

- Quái Hải tam khách tới đây, tất không phải chuyện tầm thường. Chẳng gieo tai thì cũng rắc vạ.

Vợ chồng Yêu Hải dường như nước lửa với Quái Hải tam khách. Mụ già liền quát bảo ba cô :

- Tam cô hóa tốc về đi. Đánh giặc không bằng đánh cường đạo.

Ba tên đồ đệ nghe tiếng lui khỏi trường đấu nhanh như gió, nhưng đã thở hồng hộc, đầy mình toát mồ hôi.

Kỳ Dao và Văn Đế Đế không đuổi theo, thu kiếm về tiến đến trước mặt lão đạo hỏi :

- Quần hào đâu đến cả ư?

Lão đạo vương cười ha hả đáp :

- Tam Á Càng chẳng còn gì nữa, không đến ở làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Quái Hải tam khách đã bị tại hạ một vô thê thảm. Phải chăng bọn họ tới đây để rửa hận?

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Bọn họ đã điều tra ra dưới đáy rương sắt, chẳng những không trả thù nguoi nữa, thậm chí Thần Điện y họ cũng không đòi lại.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy họ xuất hiện để làm gì?

Lão đạo vương đáp :

- Họ ở trên đỉnh núi ngó thấy lão gia nên xuống đây, nhưng vì vợ chồng Yêu Hải nhìn họ bằng cặp mắt thù hận nên tạm thời họ không tiện mở miệng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bọn họ kiếm lão gia làm chi?

Lão đạo vương đáp :

- Họ muốn thám thính lai lịch những nhân vật thần bí của ba nhà.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng hỏi :

- Chính bọn họ lại không biết, phải đến hỏi lão gia ư?

Lão đạo vương đắc ý cười đáp :

- Việc trên trời không ai hiểu biết rằng sự phó nguoi. Còn việc dưới đất thì... haha! Người võ lâm ai dám tự nhận là biết rõ hơn lão gia.

Lão vừa dứt lời, bỗng sau lưng có tiếng thóa mạ :

- Thật là quân cường đạo khoác lác. Đưa bọn trẻ nít về đi. Thiếu gì người biết nhiều hiểu rộng hơn lão?

Lão đạo vương nghe nói rút đầu rút cổ, thè lưỡi dài đến năm tấc, vội nắm Thiết Kỳ Sĩ lại nói :

- Lão hoạt đầu của nguoi tới rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cũng đã nghe rõ thanh âm sư phó vội dẫn Kỳ Dao và Đế Đế xoay mình chạy đi, khiến lão phải cố sức đuổi theo.

Lão đạo vương chạy đến trước mặt chấp tay cười khanh khách nói :

- Nghĩa huynh vẫn bình yên chứ?

Lão hỏi câu này khiến bọn thanh niên ngẩn nguoi, chỉ trợn lên nhìn bạch phát lão nhân.

Lão già đưa tay ra vẫy lão đạo vương, cười đáp :

- Hiền đệ cũng bình yên chứ?

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói :

- Thật rồi!

Bạch phát lão nhân vừa cười vừa hỏi lại :

- Cái gì thật cái gì không thật?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai vị lão gia đúng là đã kết thành nghĩa huynh, nghĩa đệ.

Lão già cười đáp :

- Ta cứu y đến mười hai lần y mới chịu nhận làm huynh đệ.

Lão đạo vương cười ha hả nói :

- Nghĩa huynh! Nghĩa huynh nói quá nửa lần, tính ra mới có mười một lần rưỡi mà thôi.

Lão già hăng dặng hỏi :

- Sao lại có nửa lần?

Lão đạo vương đáp :

- Lần cuối cùng tiểu đệ lợi nước thoát chết đấy chứ.

Bạch Phát lão nhân cười khanh khách nói :

- Lần ấy lão ngô tạng lệnh lạc, cặp giò gãy rời, tay mặt trật khớp chỉ còn một tay trái mà cách Cửu Yêu đảo đến ba chục hải lý thì dù tài bơi lội của lão có giỏi cũng bị yêu quái nuốt trứng. Như vậy mà kể là có nửa lần. Sự thực lần này còn nguy hiểm hơn cả mười một lần trước.

Lão đạo vương nói :

- Không phải. Chỉ được kể nửa lần thôi vì lần này hãy còn một tia hy vọng. Mười một lần trước mới hoàn toàn tuyệt vọng.

Bạch Phát lão nhân thờ dãi đáp :

- Được rồi! Được rồi! Ta đành chịu thiệt nửa lần. Này! Bây giờ làm thế nào với bọn người kia?

Lão đạo vương đáp :

- Bọn họ đã nghe rõ cả rồi, chắc là bọn họ thẹn nên lén lút bỏ đi.

Bạch Phát lão nhân cười ha hả hỏi :

- Ngày trước ta lại chưa chạm trán bọn họ thì còn sợ gì?

Lão đạo vương cười rộ đáp :

- Có nhiều hạng yêu ma quỷ quái chưa ngó thấy Chung Húc mà có nghe thấy tiếng cười đã xa chạy cao bay.

Lão chưa dứt lời đột nhiên đổi giọng hỏi :

- Nghĩa huynh! Nghĩa huynh biết việc thiên hạ nhiều hơn tiểu đệ ư?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Mười bữa trước đây trong võ lâm xảy ra một quái sự. Đã là người võ lâm có tiếng tăm thì bất luận già hay trẻ cũng đều gặp phải án song bao hai người là ta, tiêu hoạt đầu của ta cũng hai tên. Thậm chí, còn có hai lão đạo vương. Lão mà biết được vụ này thì thật là cao minh hơn người.

Lão đạo vương nhảy bổ lên hỏi :

- Làm gì có chuyện đó? Đúng là nói nhăng nói càn.

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Không giả chút nào hết. Cả ta cũng bị bụng mất mấy lần.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Lão nhân gia gặp chuyện gì?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Ta thấy một đôi tiên hạc mỡ mỡ đang liêu mạng, lại thấy hai tên Phở Phở nguyên soái đánh nhau đến trời sập đất thâm. Thậm chí cả hai Cổ Mộ U Linh cùng đại diện thần thông. Bọn họ đều là tà môn, ta chỉ đứng trong bóng tối tụ thủ bàng quan. Nhưng hôm qua ta lại gặp hai vị Chương môn phái Thiếu Lâm đang đánh nhau trong hang núi. Ta không dám động thủ vì sợ đánh vào người thật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thật là nguy hiểm. Chẳng lẽ không ai được ai thua?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Hiển nhiên công phu của người già cao hơn. Nếu người thật cao hơn người già thì đã có kết quả rồi.

Lão đạo vương hoang mang hỏi :

- Nghĩa huynh tưởng chúng ta có thể phanh phui vụ án song bao này chăng?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Cái đó còn tùy võ công của đối phương. Nếu bản lĩnh họ cao thâm hơn bọn ta thì chẳng những đừng hòng phá án mà cái mạng già của chúng ta cũng đến ngày tận số rồi.

Kỳ Dao hỏi xen vào :

- Bá bá! Đối phương đã lộ diện mấy lần mà sao không giết chết đối thủ?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Bọn họ không phải là một người. Trong đám còn có nam có nữ. Theo nhận xét của bá bá thì chẳng những bọn họ võ công cao thâm khôn lường mà còn có thể biến thành nam nữ già trẻ. Tướng mạo và niên canh chân chính của họ chẳng một ai hay. Chúng chưa hạ sát đối phương là chưa đến thời cơ. Mục đích của chúng hiện giờ là làm rối loạn võ lâm để thị uy.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thiết Kỳ Sĩ thử thách khách song bao

Lão đạo vương nhảy bỏ lên la :

- Bọn họ là những nhân vật đã lấy được cổ báu trong Kim Ngọc đồ.

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Lão phản ứng quả cao minh hơn người. Ta gặp những tay lão đối thủ ngày trước, lần này đành chịu giảng hòa. Không ai muốn giao thủ nữa mà cân bình tâm tĩnh trí để thương nghị vấn đề trước mắt. Nhận xét của mọi người đều giống lão cường đạo.

Lão vương trịnh trọng nói :

- Lão huynh chạm trán Tam cường năm trước rồi ư?

Bạch Phát lão nhân gật đầu đáp :

- Đúng thế! Bọn họ vẫn như ngày xưa chưa già đi mấy. Cô Phương Tử hòa hoãn nhiều rồi. Hận Thế Sinh nét mặt tươi cười. Bính Đáo Đề vẫn gác kiếm.

Lão đạo vương thờ dãi hỏi :

- Nhất tuyệt Tam cường võ lâm ngày trước không có ai cao hơn. Chẳng ngờ ngày nay cũng bị vấn đề rắc rối này. Không hiểu là họ làm thế nào?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Bọn họ phải đệ tử chân truyền đi tìm kiếm bọn nam nữ thần bí đó. Ta sợ tên tiểu hoạt đầu hiểu lầm rồi gây thành thù hận nên phải đến đây tìm gã bảo cho biết rõ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đồ đệ của họ hình dạng thế nào?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Chúng đều là bọn trẻ diêm dúa. Đồ đệ của Cô Phương Tử kêu bằng Ngọc Trung Ngọc. Đồ đệ của Hận Thế Sinh kêu bằng Khí Trần Tiên. Đồ đệ của Bình Đáo Đề là Thiên Chủ Định. Bọn chúng đều cố gắng theo thầy học võ, người không nên gây thù cũng chẳng mong kết nghĩa, đừng xâm phạm lẫn nhau là được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ đệ tử nên làm gì?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Người cùng sư huynh dẫn bạn hữu về Lôi Châu. Ta cùng lão đạo vương có việc khác phải làm. Người võ lâm ở Quỳnh Nhai sắp bỏ đi rồi, vì bọn nam nữ thần bí dường như đã ở Quỳnh đảo.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Về Lôi Châu rồi làm gì?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Không thể nóng nảy được. Bây giờ từ từ theo miền duyên hải lên bắc. Ta muốn người đi kiếm không phải là bọn nam nữ thần bí mà là một vị lão đạo sĩ. Hiện nay lão là người luyện Phi kiếm giỏi hơn hết trong võ lâm. Lão còn hiểu rõ phép trường sinh. Võ công bản thân lão không cao lắm, vì phạm tội luyện võ công loạn xạ khiến cho căn bản thành hư hoại, vĩnh viễn không tới chỗ tuyệt đích được. Nhưng cũng nhân vụ tìm tòi những điều ảo diệu mà lão hiểu được phép dưỡng sinh và luyện kiếm. Chính lão không hy vọng gì nữa, nhưng lão có thể gây dựng cho người khác. Ta chỉ sợ bọn nam nữ thần bí kia bắt được và bức bách lão dạy nghệ thuật thì hậu quả khó mà lường được. Người muốn kiếm lão không phải chuyện dễ. Lão là sư phụ của Sư Thiên Hồ, rất nhiều cơ trí mà chẳng tin nhiệm một ai. Người muốn bảo vệ lão, nhưng nói từ tế không được, dùng cường lực cũng không xong. Đồng thời có khi còn bị lão làm cho ngu muội.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy đối phó với lão đạo này không phải chuyện dễ dàng.

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Vì sợ bọn nam nữ thần bí bắt lão đưa đi, nên dù khó khăn người cũng phải cố gắng.

Lão đạo vương nói :

- Trường hợp này Vu Trung Vu rất đặc dụng. Tái Lão Quân là sư huynh của mụ.

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Có thể nói là vị hôn phu thê, nhưng Vu Trung Vu vì ham lợi làm cho Tái Lão Quân chán nản. Nhờ Vu Trung Vu đi kiếm lão cũng bằng võ dụng, vì lão không chịu lộ diện.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão đạo đó hiệu là Tái Lão Quân ư?

Lão đạo vương đáp :

- Chính thị cơ trí của người có thể đấu với lão được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Phải chăng bọn nam nữ thần bí vì được Hoàng ngọc kết tinh linh kiếm, Hoàng kim linh khí võng, Hoàng kim quả và Hoàng kim mặc sở thành mà gây nên bản lĩnh?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Không phải. Lấy được tứ bảo nhưng chỉ có Hoàng kim anh là dùng để soi sáng. Còn chỗ ảo diệu của ba món kia không phải lấy được là hữu dụng ngay. Gã phải kiếm Tái Lão Quân mới xong. Bọn ta không chế Tái Lão Quân rồi mới có thể tìm cách đối phó với bọn chúng.

Hai lão nói chuyện xong lập tức lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ liếc mắt nhìn mọi người, kể cả Bạch Từ, Bạch đại muội, Thiết nhị lang, Ngũ vương tử, Minh Châu quận chúa, Kỳ Dao, Đế Đế, Cao Dương, Cao Thức, cả thầy chín người. Chàng liền hỏi Cao Thức :

- Sư ca! Chúng ta lên đường được chưa?

Cao Thúc đáp :

- Trời tối rồi. Ban đêm chính là lúc thuận tiện cho ta rời khỏi Quỳnh đảo. Lão nhị thử coi xem ai là người dẫn đường được?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lại phải nhờ Cao Dương đại ca dẫn đường.

Cao Dương hỏi :

- Ta từ từ bay ở trên không được chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Như vậy lộ liễu quá.

Cao Dương nói :

- Đi dưới mặt đất lại sợ gặp chuyện song bao. Khi đó các vị chẳng biết theo ai.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phải rồi! Chúng ta phải làm ám hiệu trước, lỡ gặp phải bọn nam nữ thần bí thì chuyện đề phòng rất khó khăn.

Cao Thúc nói :

- Bọn chúng không có áo bay. Cái gì thì cũng biến được, còn bảo y thì tin rằng chúng không làm nổi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn người không có bảo y thì sao?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Sĩ ca quy định ám hiệu cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu gặp phải tình trạng này thì bọn ta giơ cao tay trái lên.

Kỳ Dao hỏi :

- Người ta cũng làm theo mình thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu thế miệng hô “Biển Bức Nhân” vì bọn họ không biết ngoại hiệu này. Nếu chúng bắt chước hô thì mình hỏi đến nội tình.

Cao Thúc nói :

- Cái đó tạm được dù chưa thỏa đáng. Và bắt quá chúng ta chỉ đề phòng trong một thời gian ngắn ngủi.

Cao Dương nói :

- Vậy ta đi trước để các vị theo sau.

Đi suốt đêm đoàn thanh niên nam nữ mới rời khỏi khu vực Ngũ Chi sơn, vì mọi người không thi triển khinh công chạy lẻ, và không muốn đi trên đường lớn sợ bại lộ hành tung.

Lúc trời sáng, Cao Dương dọc đường đánh được mấy con phi cầm tẩu thú liền nướng làm bữa sáng. Quần hào ngồi xuống bên khe suối ăn uống.

Ăn xong, Cao Dương lại toan dẫn mọi người thượng lộ, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ hô :

- Cao đại ca! Đường chúng ta đi có động tình rồi.

Cao Dương vội hỏi :

- Cách đây bao xa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thanh âm dường như bị tòa núi cao cách trở. Phía trước là địa phương nào?

Cao Dương nói :

- Máy chục dặm phía trước đều không có núi cao. Ngọn cao nhất cách đây không đầy nửa dặm. Khe lạch này thông ra sông Vạn Tượng. Qua sông bốn chục dặm mới đến Sinh Mao Lĩnh, nhưng không phải đường chính của chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ ước lượng ngoài mấy dặm có một trái núi. Chân núi có hai tay cao thủ đặc biệt đang đánh nhau kịch liệt phi thường!

Cao Dương nói :

- Chúng ta đi thêm hai chục dặm rồi rẽ qua mé hữu để đi tới Lê Mẫu Lĩnh. Lão nhị thử quan sát động tĩnh con đường mình phải đi qua.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vậy xin đại ca đi coi trước. Bọn ta đông người không nên tiếp cận cùng một lúc.

Cao Dương nhìn Cao Thúc vẫy tay nói :

- Lão đệ! Lão đệ đi với ta. Từ lúc ta nghe vụ nam nữ thần bí đến giờ lúc nào trống ngực cũng đánh hơn trống làng.

Cao Thúc cười hỏi :

- Bản lĩnh đại ca không phải tầm thường, thêm vào bức y là thừa thắng, thì còn sợ gì?

Tuy y nói vậy, nhưng vẫn theo sau Cao Dương.

Hai người đề tụ khinh công đi chưa mấy chốc quả bị trái núi không rõ tên gì ngăn chặn. Đồng thời đã nghe kiếm phong rít lên veo veo.

Cao Dương dừng lại hỏi :

- Chúng ta vượt qua ngọn núi hay đi vòng quanh?

Cao Thúc đáp :

- Cứ đi thẳng lên ngọn núi, hy vọng ở trên cao nhìn xuống thấy rõ.

Cao Dương nói :

- Nếu vậy thì bay lên nhưng đừng bay cao quá là được.

Cao Thúc đồng ý. Y khoác Địch Vương y rung tay vọt lên không trước.

Cao Dương nhận thấy Địch Vương y cũng nhẹ nhàng tiện dụng chẳng kém gì bức y, chỉ có hình thức là khác một chút. Lão rung tay bay lên.

Cao Thúc thấy hần bay theo liền khẽ dặn :

- Phải coi chừng trên núi có người võ lâm nào khác chăng! Chúng ta vượt ngọn cây mà đi.

Cao Dương hiểu ý liền theo sau, đề tụ nội kinh coi rất giống con doi lướt đi lên ngọn núi.

Vừa đến đỉnh núi, bỗng nghe tiếng nữ nhân niệm Phật hiệu. Thanh âm tựa hồ ở giữa khoảng đá núi trên ngọn phát ra.

Cao Thúc nghe tiếng vội hạ thấp xuống dùng phép truyền âm bảo Cao Dương :

- Đại ca! Trên đỉnh núi có vị ni cô thần bí.

Lúc Cao Dương hạ thấp xuống mắt hần đã ngó thấy một vị lão ni, biết rằng không ần nấp được liền khẽ bảo Cao Thúc :

- Y đến rồi!

Hắn chưa dứt lời đã nghe thanh âm hiền hòa của lão ni cất lên :

- Nhị vị thí chủ! Bất tất phải nghỉ ngơi nữa. Lão ni pháp hiệu là Kim Quang.

Cao Thúc nghe nói không khỏi ngạc nhiên tự nhủ :

- Bà này là sư phụ của Bạch Từ.

Y không kịp suy nghĩ gì nữa liền thi lễ đáp :

- Sư thái! Vãn bối là Cao Thúc và đây là tôn huynh tên gọi Cao Dương xin có lời thỉnh an.

Nữ ni ồ lên một tiếng đáp :

- Té ra hai vị Cao thí chủ. Nếu vậy tiểu đồ cũng đến rồi.

Cao Thúc kính cẩn đáp :

- Bạch cô nương còn đi sau. Bọn vãn bối nghe dưới chân núi thấy có động tĩnh mới lên trước coi.

Lão ni nói :

- Dưới chân núi trong hang đang đánh nhau kịch liệt. Hai vị không nên tới gần.

Cao Dương hỏi :

- Sư thái! Những ai đánh nhau dưới đó?

Lão ni đáp :

- Một người là Thông Thông quốc sư. Người khác cũng là Thông Thông quốc sư.

Cao Thúc kính hải la lên :

- Lại chuyện song bao án.

Lão ni nói :

- Vì thế bản ni mới không muốn hai vị tiếp cận. Chi lộ chân tướng một chút là tất có hai người khác giả hiệu xuất hiện.

Cao Thúc hỏi :

- Sư thái có biết lai lịch của kẻ giả mạo không?

Lão ni đáp :

- Trong võ lâm xảy ra đại sự trước nay chưa từng có, bản ni chẳng thể điềm nhiên tọa thị, nhưng chạy khắp chốn bốn mặt đông nam tây bắc để điều tra chỉ được một chút tin tức.

Cao Thúc vội hỏi :

- Tin tức thế nào?

Lão ni đáp :

- Bản ni gặp một vị đạo cao tiểu tiến nơi cửa Phật. Tuy lão nhân gia không phải người võ lâm, nhưng chỉ điểm bản ni đến một nơi kêu bằng Áo Ảnh đông. Bản ni vào hỏi một nhân vật pháp hiệu là Áo Ảnh thiên sư mới biết trong võ lâm có một nơi kêu bằng Áo Ảnh hư cảnh. Trong Áo Ảnh hư cảnh từ ngàn năm trước có một môn phái tự xưng là Áo Hải môn. Những nhân vật ở môn này không có mấy. Trải qua bao đời truyền lại, mỗi đời chưa tới năm người. Trước kia bọn họ không can thiệp vào việc võ lâm giang hồ, cũng chẳng tranh cường hiếu thắng. Bọn họ có một lối võ công riêng biệt cao thâm khôn lường, đồng thời ảo thuật của họ ảo diệu phi thường nói không xiết được.

Cao Thúc nói :

- Trên chốn giang hồ đồn đại bọn nam nữ thần bí đó chắc ở tà môn này.

Lão ni gật đầu đáp :

- Bần ni chỉ biết có vậy, còn phải tiếp tục dò la mới hiểu tường tận.

Cao Thức hỏi :

- Tại sao tà môn này bây giờ mới xuất hiện trên chốn giang hồ? Họ làm náo loạn võ lâm với mục đích gì?

Lão ni đáp :

- Thí chủ hỏi mấy câu giống như hầu hết nhân vật võ lâm. Bần ni từng tự mình đặt ra ba vấn đề. Một là môn phái này nhất định mới nảy ra vị Chương môn đây đã tâm. Hai là trước hết họ náo loạn võ lâm cho lòng người hoảng sợ để gây thanh thế. Ba là họ muốn độc bá võ lâm.

Cao Thức nói :

- Chắc bọn họ đã lấy được tứ bảo trong Kim Ngọc đồ?

Lão ni đáp :

- Có lẽ Chương môn tà phái này vì lấy được Tứ bảo rồi quyết tâm không lộ diện nữa. Trong Tứ bảo, Hoàng ngọc kết tinh kiếm giúp người ta tăng thêm hùng tâm, Hoàng kim quả có thể luyện thành trường sinh bất tử. Bọn họ cho là có thể vĩnh viễn ở ngôi cao cả.

Cao Thức nhìn Cao Dương nói :

- Đại ca! Xin đại ca đón lão nhị đến đây, đồng thời chuyển lời chỉ giáo của sư thái cho y biết trước để y khỏi mạo hiểm.

Cao Dương nghe lời xoay mình toan đi, lão ni đứng dậy hỏi :

- Trong các vị mấy người có bảo y để bay được?

Cao Thức đáp :

- Sáu người, Bạch cô nương cũng có một tấm.

Lão ni nói :

- Thí chủ dặn họ từ nay phải đề phòng cả trên không. Tà môn này chẳng những đã lợi hại ở dưới đất mà trên không cũng ghê gớm lắm!

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Thật thế ư?

Lão ni đáp :

- Các vị đã gặp bọn Thần Ứng chân nhân, Tiên Hạc mỡ mỡ, Quỷ Thù lão tổ chưa?

Cao Thức đáp :

- Văn bối biết cả rồi.

Lão ni nói :

- Ba lão ma đầu đó ý vào phi cầm để xưng hùng, nay đã thành cá lọt lưới.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Áo Hải môn ý vào cái gì để hoạt động trên không?

Lão ni đáp :

- Bọn họ có Phi Thử thân y lại thêm ảo thuật. Coi đó họ có thể biết biến chế bảo y của các vị một cách dễ dàng.

Cao Thức nghe nói khác nào trái banh xi hơi. Y vẫn định ninh ý vào bảo y để chống cự đối phương, nhưng bây giờ thì không trông cậy ở điểm này được nữa, liền thở dài nói :

- Thế là tà môn này biến ảo được hết mọi sự.

Lão ni thấy y chán nản liền tìm lời cổ vũ :

- Hải tử đừng nản lòng. Hiện nay các chính phái võ lâm đều kính trọng sư đệ ngươi. Ai cũng nhận thấy gã có thể vẫn hồi kiếp nạn.

Dứt lời bà đứng dậy nói tiếp :

- Bà nì không thể chờ họ để hội diện vì có việc gấp phải đến Phở Đà.

Cao Thức đáp :

- Sư đệ của văn bối sẽ tới ngay.

Lão nì nói :

- Việc kiến diện không cần lắm, người cứ bảo cho y hay là được. Muốn thắng Yêu Hải phải trông vào trí tuệ.

Cao Thức kính cẩn đáp :

- Văn bối nhớ rồi. Xin sư thái bảo trọng.

Lão nì đi chưa bao lâu, Thiết Kỳ Sĩ dẫn mọi người tới nơi. Chàng hỏi ngay :

- Kim Quang thần nì đâu rồi?

Cao Thức đáp :

- Lão nhân gia không thể chờ lão nhị được vì còn phải đến Phở Đà rất gấp.

Bạch Từ hỏi :

- Lúc lâm hành lão nhân gia có dặn gì không?

Cao Thức liền đem lời của thần nì thuật lại cho Thiết Kỳ Sĩ nghe rồi hỏi :

- Đối phương cũng có Phi Thử thần y, biết làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Môn phái đó rất ít người. Tiểu đệ nhận thấy không lợi hại bằng Cổ Mộ môn. Bọn này chỉ ý vào võ công cao thâm để thị uy. Còn Cổ Mộ môn cả người thường cũng không buông tha. Sự thực tiểu đệ muốn trông vào bọn này một phần để tiêu diệt Cổ Mộ môn.

Cao Thức thở dài nói :

- Cái đó còn tùy ở nơi trí tuệ của lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sư ca! Hai người chúng ta xuống núi để coi một chuyến song bao án cũng hay. Đồng thời tiểu đệ chưa gặp Thông Thông quốc sư bao giờ. Hẳn là ca ca của Cổ Mộ U Linh, cần coi cho biết bản lĩnh của họ đến trình độ nào.

Cao Thức đáp :

- Lão sư thái đã dặn chúng ta không nên tiếp cận bọn họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta đừng lộ hình tích là được.

Hai vị sư huynh sư đệ vừa xuống đến chân núi, còn cách đấu trường khá xa, đã nghe một tràng cười dài. Đồng thời tiếng đả đấu im bật.

Cao Thức “ủa” một tiếng nói :

- Bọn họ dừng lại rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vội nói :

- Sư ca! Chúng ta mau thay hình đổi dạng.

Cao Thức không hiểu ý cũng lập tức vận công để thay đổi diện mạo.

Đồng thời Thiết Kỳ Sĩ biến thành một người sắc mặt xám xanh, hoàn toàn không phải là một trang mỹ nam tử. Cao Thức ngạc nhiên nhưng không tiện

hỏi.

Thiết Kỳ Sĩ trò vào thanh Phụng hoàng kiếm sau lưng nói :

- Lúc có việc phải chú ý đến bảo khí ở chuôi kiếm. Cái đó họ không thể biến ảo mau lẹ được. Thanh Cự Khuyết kiếm của sư ca có cái đó mà các bảo kiếm khác không có.

Cao Thức nghe nói hiểu ngay nghĩ bụng :

- Y thật khôn ngoan, biết cách phòng ngừa Yêu Hải môn hành động ngấm ngầm.

Khi tới cửa núi, bỗng thấy một nhân vật đứng tuổi đang hần học nói liên thanh. Coi cách ăn mặc ra kiểu quý tộc người nước Y Lê. Cao Thức khẽ bảo Thiết Kỳ Sĩ :

- Cha này chắc là Thông Thông quốc sư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Chúng ta cứ đi thẳng về trước, đừng chú ý nhìn hần.

Vừa thấy hai thanh niên xuất hiện, người Y Lê đứng tuổi kia đột nhiên dừng lại, dường như hần bị người Yêu Hải làm cho sợ hết hồn.

Nhưng hần lùi lại rồi xông ra ngay quát hỏi :

- Hai vị là ai?

Không hiểu Thiết Kỳ Sĩ có dụng ý gì, chàng chấp tay đáp :

- Đại quốc sư! Quên cố nhân rồi ư?

Chàng làm cho nhân vật ăn mặc như người Y Lê đâm ra hồ đồ. Hiển nhiên hần lộ vẻ cổ quái, nhưng tay vẫn giữ trường kiếm hồi lâu mới hỏi lại :

- Hai vị ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp ngay :

- Các hạ quên rằng ba năm trước đã gặp người bạn võ lâm ở chỗ đó. Đồng thời coi tình hình các hạ dường như vừa mới chiến đấu với ai?

Người Y Lê chẳng hiểu gì cả, đảo tròn mắt hồi lâu mới “ồ” một tiếng rồi nói :

- Các bạn là nhân vật trong “Thất Hán Tử” ở ngoài Ngọc Môn quan rồi!

Thiết Kỳ Sĩ chẳng hiểu Thất Hán Tử nào, nhưng muốn cho xuôi chuyện liền cười khanh khách đáp :

- Đại quốc sư quả là người nhớ dai. Tại hạ chính là một trong Thất Hán Tử. Còn ông bạn đi sau là tệt sư huynh.

Người Y Lê “ồ” lên một tiếng nói :

- Bằng hữu! Ta nhớ ra rồi. Năm trước vào một buổi tối ông bạn đã ngấm ngầm giúp ta bắt một tên phản nghịch ở tệt quốc. Đáng tiếc đêm hôm ấy rối loạn quá thành ra chưa kịp chú ý nhìn kỹ diện mạo của ông bạn.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Thế thì không trách được. Tại hạ cứ tưởng đêm hôm ấy các hạ đã thấy rõ rồi.

Người Y Lê thờ dài :

- Nhờ bằng hữu giúp đỡ mà tại hạ chưa từng biểu lộ tấm lòng cảm kích.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đại quốc sư! Hà tất các hạ phải khách khí. Tại hạ xin hỏi vừa rồi các hạ động thủ với ai?

Người Y Lê hần học đáp :

- Vụ này một lời không nói hết được. Hiện nay võ lâm có một bọn quái vật biến hóa vô cùng. Vừa rồi suýt nữa tại hạ thất cơ.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Đại quốc sư thần công cao thâm khôn lường, có lý nào thất cơ được? Hiển nhiên các hạ dụng phải nhân vật ở Yêu Hải môn rồi.

Người Y Lê kinh ngạc hỏi :

- Ông bạn biết rõ gốc gác họ ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Tại hạ cũng biết được đôi chút. Nếu các hạ muốn hiểu rõ thì chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được chẳng?

Chàng đã có mối thom lo gì Y Lê quốc sư chẳng mắc câu. Hắn thu bảo kiếm về nói ngay :

- Bằng hữu đi đâu? Tại hạ mong ông bạn chỉ giáo cho.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lừa địch nhân Kỳ Sĩ hiển kế

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Tại hạ muốn đi Lôi Châu, chẳng hiểu có cùng đường với Quốc sư chăng?

Y Lê quốc sư cả mừng đáp :

- Tại hạ cũng đi Lôi Châu đây.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy xin mời Quốc sư thượng lộ.

Ba người từ cửa hang đi về phía tây, mục tiêu rất rõ rệt. Dĩ nhiên bọn người phía sau đều ngó thấy. Bọn này do Ngũ vương tử cầm đầu vẫn cách một quãng xa xa, ngấm ngầm theo sau.

Trong khi đi đường, Y Lê quốc sư nhìn Kỳ Sĩ hỏi :

- Bằng hữu! Ông bạn đã biết những nhân vật thần bí khôn lường gần đây rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là người Áo Hải môn. Võ công họ rất cao cường, biết bay lại có thể biến hình. Những nhân vật này chẳng bao lâu nữa sẽ phát động cuộc tàn quét võ lâm, các hạ tính sao?

Y Lê quốc sư đáp :

- Tại hạ về nước rồi nhất định triệu tập những cao thủ võ lâm quyết một trận sống mái với bọn Áo Hải môn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ xin chờ giai âm.

Đến cửa biển vào giữa trưa ngày thứ tư, Y Lê quốc sư chia tay từ biệt rồi, Cao Thúc mới hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão nh! Máy bữa nay đã tác động cân não Y Lê quốc sư như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Tiểu đệ tác động cân não rất đúng lúc. Công lực hắn tuy cao thâm nhưng ý chí không được kiên cường. Dọc đường tiểu đệ đã đưa hắn vào quyết định phản kháng Áo Hải môn ra mặt. Chuyến này hắn trở về nhất định lòi Cổ Mộ môn xuống nước. Đó là kế đuổi hổ nuốt lang.

Cao Thúc hỏi :

- Còn tên Phở Phở nguyên soái thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gặp cơ hội cũng sẽ làm như vậy.

Cao Thúc quay đầu nhìn lại thấy Ngũ vương tử đã dẫn mọi người tới nơi. Lúc này vừa sáng sớm lại gần thành thị ở cửa biển. Quân hùng hội diện rồi đi vào thành.

Mười người ăn một bữa no, không nghỉ ngơi gì, lập tức mướn thuyền qua Quỳnh Châu hải giáp.

Thuyền vượt biển của quan có, của tư nhân cũng có. Thuyền tư nhân quá nửa là thương gia cho mướn, nhưng cũng có thuyền chở hàng tiện rước khách.

Cao Dương không muốn nhập bọn với người khác liền mướn một chiếc thuyền không, để khỏi lộ hình tích.

Mười người giang hồ kết bạn cùng đi mà muốn khỏi lộ hình tích là một việc không thể được. Thiết Kỳ Sĩ đã hiểu điểm này. Khi chàng cùng Cao Thúc gặp Y Lê quốc sư đã thay hình đổi dạng, bất quá là để phòng bọn Áo Hải môn và ngầm ngầm phá hoại bằng cách tác động cân não Y Lê quốc sư. Nhưng sau khi cáo biệt người Y Lê, chàng trở lại chân tướng vì hiểu rõ bọn Áo Hải môn chưa biết gì về chàng.

Dưới thuyền Cao Thúc thấy ngoài lái dò không còn người nào khác mới nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Lão nhị! Bọn ta chưa nổi danh gì trong võ lâm phái không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi cười nhẹ một tiếng đảo mắt nhìn mọi người, rồi sau cùng ngó Ngũ vương tử cười nói :

- Ngũ gia! Chắc Ngũ gia đã hiểu ý câu hỏi của tề sư ca.

Ngũ vương tử cười đáp :

- Tại hạ tưởng bọn Áo Hải môn đã chú ý đến chúng ta rồi.

Cao Thúc cười lớn hỏi :

- Sao họ không tìm đến mình?

Ngũ vương tử đáp :

- Có khi họ sợ Cao đại ca là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Cao Thúc cười nói :

- Xin Ngũ gia đừng nói giỡn. Bọn Áo Hải môn ra đời chưa lâu, huổng chi tại hạ lại giả mạo làm lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng nói :

- Ngũ gia! Tề sư ca đã bị theo dõi. Chính y lại không biết. Bọn Áo Hải môn tuy lộ hình tích chưa lâu, nhưng những chuyện giang hồ chắc họ đã dò biết từ trước rồi. Từ nay trở đi người thoát được thị tuyến của họ e rằng chỉ có một mình tại hạ.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Lão nhị! Lão nhị phát giác có người theo dõi ta ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Lúc ở quán tại Hải thành đi ra sư ca đã bị ai cản trở?

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi đáp :

- Chẳng lẽ nữ nhân bán dầu đó là người của Áo Hải môn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng nữ nhân này, nhưng thị không thể biến thành đàn ông. Kẻ biến ra sư ca chính là nam nhân đứng tuổi ở phía sau. Hấn sai cô gái bán dầu cản sư ca lại để nhìn cho rõ mặt cùng nhận xét trên người sư ca có những gì.

Cao Thúc hỏi :

- Bây giờ ta thay đổi y phục, nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vô ích. Họ dùng ảo thuật thì muốn hóa trang cách nào họ cũng biến ra được ngay trong chớp mắt như bóng theo hình, không tài nào thoát được.

Cao Thúc hỏi :

- Vậy phải ứng phó cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc lên bờ sư ca đừng thoát ly mọi người, coi xem họ làm sao? Tiểu đệ tin rằng những nhân vật này muốn động thủ cùng người khi họ định làm song bao án, tất kiếm đối thủ đơn độc mới thực hiện được, hoặc tìm cơ hội trà trộn vào lúc gặp đám đông. Thủ đoạn của bọn chúng là để cho đối thủ không thể quần công hay vây hãm.

Cao Thúc hỏi :

- Ta muốn tìm cơ hội để thử kiếm thuật xem sao.

Ngũ vương tử phản đối :

- Không được! Như thế là mạo hiểm quá.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ bọn họ chỉ náo loạn chứ chưa hạ thủ giết người. Cả Thông Thông quốc sư cũng đánh một trận rồi bỏ đi, chắc chẳng có gì nguy hiểm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Công lực của sư ca so với Thông Thông quốc sư chỉ hơn được một chút mà thôi. Muốn thử thì phải làm cho họ mất oai phong, giết một tên cho chúng coi. Nếu đánh ngang sức là giúp cho chúng khinh thị võ lâm.

Như vậy lợi bất cập hại.

Kỳ Dao nói tiếp :

- Như vậy Kỳ ca phải ra tay mới được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn hậu đãi của chúng chưa xuất hiện, ta muốn lưu lại để đối phó về sau, nếu không thì rút mây động rừng. Kim ngọc tứ bảo lọt vào tay những nhân vật hậu đãi của họ mà mình giết bọn nanh vuốt làm kinh động bọn hậu đãi thì vĩnh viễn tứ bảo không bao giờ lấy được.

Ngũ vương tử hỏi :

- Bây giờ hiền đệ tự kiếm chế để đánh thành ngang sức được không?

Thiết Kỳ Sĩ nhảy bổ lên đáp :

- Ngũ gia có nhắc, tại hạ mới nhớ ra. Phải lắm! Thế là mình dùng cách gây ông đập lưng ông lại càng tuyệt diệu.

Minh Châu quận chúa nói :

- Chú ý của Ngũ gia không hay đâu. Trái lại nó sẽ làm cho Thiết đại hiệp tiết lộ công phu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Quận chúa nhận thấy kết quả như thế nào?

Minh Châu quận chúa đáp :

- Lão nhị là lá bài tối hậu của chúng ta, bất luận trong trường hợp nào cũng không thể để địch nhân biết rõ hành tung. Lão nhị bộc lộ sớm quá, bọn nanh vuốt bên địch không địch nổi sẽ thi hành thủ đoạn khác để uy hiếp. Không may mà trong bọn ta có người thất tung, địch sẽ dùng làm con tin.

Thiết Kỳ Sĩ tỉnh ngộ nói :

- Quận chúa quả là người suy nghĩ sâu xa. Trường hợp này thực nguy hiểm phi thường.

Ngũ vương tử hỏi :

- Nếu bây giờ bọn Áo Hải môn muốn kiếm Cao đại hiệp thì làm sao?

Cao Thúc đáp :

- Tại hạ đành quyết đấu một phen. May ở chỗ địch nhân chỉ muốn giữ thế quân bình.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Theo lời tôn sư của Bạch thư là Thần ni tiền bối thì bọn Áo Hải môn không có nhiều người. Minh trừ diệt được mấy tên khiến cho nhân số của họ đã ít lại càng ít hơn.

Cao Thúc đáp :

- Đó là lão sư thái nói về quá khứ, nhưng hiện nay bọn chúng đã dám phát động thì nhân số không ít đâu.

Thiết Kỳ Sĩ kiên quyết nói :

- Đi bước nào tính bước ấy. Hãy coi cử động của bọn tại hạ rồi sẽ bàn. Bây giờ mình nghĩ cách đối phó không hay bằng tùy cơ ứng biến.

Mọi người không đưa ra ý kiến gì nữa. Ai cũng hoang mang vô cùng!

Lúc thuyền đến bến, trời đã hoàng hôn. Quần hào lên bờ tiến vào thị trấn Bạch Sa ăn cơm tối rồi nhân lúc sương biển mịt mờ lại ra đi, chưa tính gì đến chuyện ngủ đêm.

Lúc đi đường, Thiết Kỳ Sĩ đi sát cạnh sư huynh, đồng thời nhìn Cao Dương hỏi :

- Cao đại ca! Phía trước đến thành gì?

Cao Dương quay lại đáp :

- Còn mấy chục dặm nữa là đại trấn mới tên gọi là Hải An mà cũng là khởi điểm cho đường quan đạo. Từ Hải An đi thêm mấy chục dặm là thành Từ Văn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta phải đi gần nhau, chớ có lảng ra xa. Đêm nay sương mù dày đặc ảnh hưởng đến thị tuyến rất nhiều.

Cao Dương hỏi :

- Phía trước có một toán người. Thiết đại hiệp đã nhìn thấy chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thấy rồi. Họ cũng là người võ lâm. Mặc kệ họ.

Cao Thúc khẽ hỏi :

- Lão nhị có điều tra ra chút gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đối phương dường như lảng xa chúng ta. Thế mới lạ.

Cao Thúc cười hỏi :

- Có lẽ họ biết chúng ta đã phòng bị?

Ngũ vương tử chạy lại gần nói :

- Phía sau có hai người rượt theo.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta bắt tất phải đề phòng. Hai tên đó là những cao thủ thông thường.

Trước sau và hai bên đều bị cảm giác linh mãnh của chàng nhận ra hết. Ngũ vương tử rất khâm phục cười hỏi :

- Công lực của địch nhân sao hiển lộ cũng nhận ra được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Người võ công cao thâm giả vờ làm cao thủ thông thường đi cản đường, cũng như cao nhân võ lâm giả vờ ngần ngại, bước chân của họ đều không thể che mắt tại hạ được.

Ngũ vương tử hỏi :

- Cái bệnh của họ như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hạng cao thủ đặc biệt giả vờ làm thông thường thì bước chân họ đặt xuống tuy cố ý nặng nề, nhưng thanh âm vẫn nhẹ hơn.

Minh Châu quận chúa nghe nói rất lấy làm kỳ, đến gần hỏi :

- Làm sao lại nhận biết được chỗ đó?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cao nhân mà cố ý giả làm người tầm thường thì khi bước chân hạ xuống không đụng mạnh vào đất cát nên vẫn nhẹ. Còn thanh âm tròn trĩnh mà không tan đi là kẻ thông thường muốn giả vờ làm đặc biệt, mặc dù họ đề tụ khinh công để cất bước, cát đá trên mặt đất vẫn phát ra tiếng động.

Ngũ vương tử hỏi :

- Nếu chân họ không đặt xuống đất thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đó là nói về những nhân vật cao thủ thông thường trở lên, không thể che mắt tại hạ được. Tỳ như hai người phía sau thì tập kích chúng ta thế nào được?

Cao Thúc cười nói :

- Cây hai bên đường cũng có nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư ca! Sư ca có muốn ăn thịt cú mèo không?

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị hỏi vậy là có ý gì?

Thiết Kỳ Sĩ tiện tay bẻ một cành khô vút vào cây rừng bên đường nhanh như chớp. Bỗng nghe đánh chát một tiếng, một vật gì rớt xuống.

Cao Thúc hiểu ý lạng người vào rừng, lúc trở ra trong tay cầm con cú mèo. Hắn cười nói :

- Mất lão nhị ngày càng thần kỳ.

Ngũ vương tử cười khanh khách nói :

- Như vậy chứng tỏ địch nhân không có cách nào ẩn mình được trong bóng tối.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cứ ẩn nấp như cũ thì được, nhưng không có cách nào tập kích mau lẹ. Đồng thời họ lại nín thở, kiềm chế hơi trong người cho khỏi phát tán ra ngoài. Thử hỏi người này trừ khi gặp gió lớn thổi ngược, không thì thế nào cũng bị tại hạ ngửi thấy.

Lúc này Cao Dương đi trước dẫn đường cũng không dám dời xa đồng đội. Sương mỗi lúc một dày. Hắn dừng lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thủ lĩnh! Cả ánh trăng cũng không nhìn thấy nữa rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Để Kỳ Dao đi với lão Cao. Đây là mù biển, chỉ đi mười mấy dặm nữa là hết.

Kỳ Dao muốn tiến lên bỗng nghe phía sau có người lớn tiếng hô :

- Phía trước phải chăng là Thiết Kỳ Sĩ đại hiệp?

Thiết Kỳ Sĩ nghe hô chau mày hỏi :

- Ai đó? Thật là không có một chút kinh nghiệm giang hồ mới đêm khuya cản đường lớn tiếng hô danh.

Cao Thức nói :

- Lão nhị cần phải đề phòng!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không sao. Đó là hai người theo sau.

Chàng dừng bước quay lại đồng đặc hô :

- Vị nào ở mặt sau đó?

Hai người đi sau chạy nhanh tới lộ vẻ vui mừng nói :

- Đúng là Thiết đại hiệp rồi!

Thiết Kỳ Sĩ trông thấy đối phương cũng reo lên :

- Ủa! Kiếm Sa!

Người này là trợ thủ đắc lực của lão đạo vương. Hắn vừa thờ vừa nói :

- Thiết đại hiệp! Mau rẽ qua đường nhỏ mé hữu mà đi. Lão đạo vương cùng lệnh sư kêu đại hiệp xuống ngồi thuyền.

Thiết Kỳ Sĩ thấy tình hình khác lạ vội hỏi :

- Tại sao các vị đổi đường đi thuyền?

Kiếm Sa lại gần hơn khẽ nói :

- Trước khi bọn các vị mười người qua biển lên bờ, đã có một toán Áo Hải môn biến thành các vị đi trước rồi. Lệnh sư ước lượng bọn họ nhất định cản trở chúng ta ở Thất Tinh lĩnh để mở cuộc chiến đấu.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh. Cao Thức sợ hãi nói :

- Bọn họ biến ra mười người chúng ta cả ư?

Kiếm Sa đáp :

- Trong bọn họ cũng có hai người lớn già dạng giống hệt. Đại muội cùng Nhị lang, chẳng còn cách nào nhận được ai chân ai giả.

Bạch Từ hỏi :

- Bọn họ cũng có người to con đến thế ư?

Kiếm Sa đáp :

- Không phải. Theo lời Phụng Hoàng lão gia thì hoàn toàn là biến ảo hết mà không ai nhận ra được, vì so với người thật chẳng khác chút nào. Trong tay bọn chúng cũng có cây Phong Ma đồng côn.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại cất giọng kiên quyết nói :

- Kỳ Dao! Kỳ muội cùng ta và sư ca rượt theo bọn chúng. Kỳ dư đi theo Kiếm Sa xuống ngồi thuyền. Thử xem đối phương còn cách thần thông nào khác lừa gạt không?

Kỳ Dao hỏi :

- Phụng Hoàng bá bá không ưng cho Sĩ ca làm như vậy thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão nhân gia không can thiệp vào hành động của ta.

Chàng quay lại bảo Ngũ vương tử :

- Ngũ gia! Ngũ gia mau đưa mọi người đi. Bọn Áo Hải môn đã hý lộng quý thân, tức là bức bách tại hạ phải cho họ biết tay.

Ngũ vương tử nhìn Bạch Từ nói :

- Cô nương! Chúng ta đi thôi.

Bạch Từ tiến về phía Thiết Kỳ Sĩ dùng phép truyền âm hỏi :

- Lão nhị có chắc Kiếm Sa là thật không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bạch thư cứ yên lòng. Kiếm Sa không phải là giả đâu.

Kiếm Sa kinh hãi nói :

- Tại hạ xuất hiện một cách quá đột ngột.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ông bạn từ trần Bạch Sa rớt theo, sao lại không hô hoán từ trước?

Kiếm Sa đáp :

- Sương mù xuống dày quá, rớt theo lại không dám chạy nhanh. Vừa rồi lão Hồ nhận ra thân hình của Cao Dương tiên sinh mới chịu lên tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Các vị trở về phải thận trọng. Gia sư cùng lão đạo vương có ở dưới thuyền không?

Kiếm Sa đáp :

- Lệnh sư còn ở đó, nhưng hai vị lão gia chưa xuống thuyền, còn chờ các vị đến mới đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Được rồi! Chúng ta tạm chia tay, sẽ gặp nhau trong bước tiền đồ.

Sau khi từ biệt, Thiết Kỳ Sĩ dẫn sư huynh và Kỳ Dao thi triển khinh công tuyệt đỉnh đuổi một mạch mấy chục dặm, qua trấn Hải An lên đường lớn. Dọc đường gặp rất nhiều nhân vật giang hồ, bọn Thiết Kỳ Sĩ mặc cho người khác ngạc nhiên, cứ tiếp tục chạy tới.

Lúc trời sáng ba người đến thành Từ Châu vẫn chưa thấy bọn ngự trang đến.

Vừa vào thành, bỗng gặp một toán vừa hòa thượng vừa đạo sĩ, ba người nảy ra cảm giác kinh dị. Một lão hòa thượng nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay hỏi :

- Thí chủ! Thí chủ có nhận ra bản tăng không?

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy “ùa” một tiếng hô :

- Hoành Duyên trưởng lão!

Nguyên bọn hòa thượng và đạo sĩ này đều là nhân vật phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang. Tuy Thiết Kỳ Sĩ chỉ quen biết một Hoành Duyên trưởng lão, chàng cũng chấp tay thi lễ với từng người, rồi khiêm cung đứng đó.

Hoành Duyên trưởng lão nhận thấy không tiện nói chuyện ở ngoài đường, liền nhìn những tăng đạo đồng bạn nói :

- Các vị sư đệ cùng đạo huynh hãy đi trước một bước. Vụ đó để một mình bản đạo nói cho Thiết đại hiệp hay.

Những lão đạo cùng lão tăng ở phía sau liền nhìn anh em Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bẩm lão tăng, bần đạo xin cáo biệt.

Thiết Kỳ Sĩ liền biết ngay đã xảy ra việc trọng yếu, cũng chấp tay đáp lễ mọi người rồi nhìn Hoành Duyên nói :

- Đại sư! Phía trước có khách sạn. Chúng ta vào đó sẽ nói chuyện.

Tới cửa điểm, Cao Thức bảo tiểu nhị làm một mâm cơm chay. Mọi người cùng Hoành Duyên hòa thượng lên thượng phòng ăn bữa sáng.

Lúc ăn cơm, lão hòa thượng trình trọng khê hỏi :

- Thiết thí chủ! Các vị không phải mười người đi với nhau ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Đại sư trông thấy rồi chẳng?

Lão hòa thượng đáp :

- May có một vị trưởng lão phái Võ Đương đưa ra lời cảnh cáo, không thì bần tăng mắc hòm rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý hỏi :

- Bọn họ qua đây đã lâu chưa?

Lão hòa thượng đáp :

- Vào khoảng canh tư hôm qua, bọn bần tăng ngó thấy toán người ngụy trang thí chủ trên núi đá bên đường lớn. Bây giờ có lẽ họ đã qua thành Hải Khang rồi. Té ra thí chủ đã biết vụ này.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn tại hạ nguyên mười người đi với nhau, nhưng sau khi được tin liền cho bảy người đi hướng khác. Chỉ có bọn tại hạ ba người theo dõi hành tung. Không hiểu Hải Khang thành cách Thất Tinh lĩnh bao xa?

Lão hòa thượng hỏi :

- Chừng bảy chục dặm. Thí chủ tính sao bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ quyết định chạy đến Thất Tinh lĩnh trước chờ đợi. Nếu đại sư không còn việc gì khác thì nên ra khỏi điểm trước đi.

Hòa thượng nói :

- Các phái ở Trung Nguyên đã nhận được Phụng Hoàng lệnh của tôn sư chỉ thị theo dõi họ chứ đừng hành động gì. Thí chủ muốn rượt theo nên thận trọng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ đã có cách đối phó. Phiền đại sư ngầm ngầm thông tri cho các môn phái là mai mốt có gặp hai trai một gái tự xưng là nhân vật ở Tiên Thiên tam kiếm khách thì ai nấy hết sức né tránh đừng có động thủ. Ba người đó tức là bọn tại hạ. Đồng thời loan truyền tin tức này ra ngoài. Về việc truyền tin không nên nói bọn tại hạ là hảo nhân mà cũng đừng bảo là tà môn, kéo cao thủ các phái lại xôn xao đem hết lực lượng kiếm ba người bọn tại hạ để động thủ.

Lão hòa thượng kinh hãi hỏi :

- Kế hoạch của thí chủ như vậy là thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Làm như vậy để né tránh địch nhân khỏi biết rõ bọn tại hạ có mối liên quan với những nhân vật ở quý phái, đồng thời chỉ có bọn tại hạ ba người là đối nghịch với Áo Hải môn.

Hoành Duyên hiểu ý liền nói :

- Thí chủ quyết tâm động thủ với địch lại sợ liên lụy đến người phe mình. Đó là nỗi khổ tâm của thí chủ. Lão tăng nhất định làm theo kế hoạch của thí chủ.

Nhà sư nói rồi đứng dậy cáo từ ngay.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Kỳ Dao và Cao Thức nói :

- Chúng ta mau thay đổi y phục, bay trên không đi đường vòng tới Thất Tinh lĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: U Linh Yêu Nữ đột nhiên xuất hiện

Kỳ Dao hỏi :

- Phải chăng Sĩ ca ra mặt bằng tư cách địch nhân của phe mình?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Khi tới Thất Tinh lĩnh, việc đầu tiên của ta là tìm kiếm những kẻ đã biến ra người bên chúng ta.

Cao Thức hỏi :

- Bảo y của chúng ta làm lộ chân tướng thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ đoán bọn Áo Hải môn không có người quanh đây, chúng ta vọt lên tận tầng mây là che dấu hình tích được.

Kỳ Dao nói :

- Thế cũng không xong, vì ngay sau khi chúng ta để lộ bảo y là tiết lộ cơ quan. Đồng thời trong cuộc chiến đấu này, nếu chúng không địch lại Sĩ ca nhất định dùng Phi Thử thân y để chạy trốn, chẳng lẽ Sĩ ca không rượt theo? Hễ rượt theo là lộ chân tướng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lời đồn về Bức y và Diệp y, không ai dám xác định số mục. Bọn mình có thì người ta cũng có. Cái đó không thể chứng minh điều khả nghi. Cần nhất là lúc đã đấu, chúng ta phải nhờ Thiết Kỳ Sĩ mà đánh. Thế là đủ rồi. Ngày sau chúng ta lại không ngót kiếm cao thủ các phái để động thủ. Thậm chí tại hạ kiếm cả sự phụ đề giao đấu.

Cao Thức cười hỏi :

- Nhưng sư phó lại không đánh nhau giả với lão nhị thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Minh cứ thử coi, có thể khiến sư phó cũng không nhận ra được võ công của bọn mình.

Cao Thức hỏi :

- Nhưng còn thanh Phụng Hoàng kiếm của lão nhị?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngay đây sư ca cũng không nhận ra cho mà coi. Sư ca cùng Kỳ Dao hóa trang mau đi!

Dứt lời một mình chàng ra đi mà không ai hiểu đi đâu. Chỉ nghe tiếng bước chân chàng đã ra khỏi khách điểm.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiểu muội không ăn nữa. Sư ca uống thêm mấy chung rượu đi.

Cao Thức đáp :

- Chắc lão nhị sắp động thân rồi. Ta cũng không ăn uống nữa.

Hai người đều vào phòng riêng. Lát sau Kỳ Dao ra trước. Nàng biến thành một cô gái lớn tuổi hơn một chút, giả làm một thiếu phụ. Tiếp theo Cao Thức cũng biến thành một hán tử trung niên. Hai người ngồi nhìn nhau mà cười để chờ Thiết Kỳ Sĩ trở về.

Đợi chừng nửa giờ vẫn chưa thấy Thiết Kỳ Sĩ đâu. Kỳ Dao nóng ruột ra cửa phòng trông ngóng. Bỗng thấy một thanh niên thô hào từ dãy hành lang phía sau đi tới. Khi đi qua Kỳ Dao mắt y chiếu ra những tia hàn quang cổ quái. Đồng thời y thò đầu ngó vào trong phòng.

Kỳ Dao tức mình xẵng giọng :

- Các hạ kiếm ai?

Thanh niên thô hào trợn mắt lên đáp :

- Không kiếm người.

Kỳ Dao hỏi :

- Không kiếm người thì ngó vào phòng bản nhân làm gì?

Thanh niên thô hào cười khanh khách hỏi lại :

- Trong phòng của cô nương chẳng lẽ có vật gì không muốn để người khác ngó thấy?

Cao Thức ở trong phòng nghe tiếng nổi nóng xông ra quát hỏi :

- Quý tính các hạ là gì?

Thanh niên cười lạt đáp :

- Còn ai không biết bản nhân là Thần Dao Khách ở Lôi Châu.

Cao Thức háng dặng hỏi :

- Té ra các hạ là địa đầu ở đây. Nhưng các hạ có biết cử động này là phạm vào quy củ của võ lâm không?

Thanh niên thô hào cả giận đáp :

- Bằng hữu! Bằng hữu mở lớn mắt ra mà coi. Trong vùng Lôi Châu, đừng nói là ở khách sạn, mà ngay hậu đường của quan phủ bản nhân cũng ra vào như không!

Cao Thức quát hỏi :

- Các hạ có dám ra ngoài thành nói chuyện không?

Thanh niên thô hào cười ha hả đáp :

- Phía ngoài cửa kia là Ngũ Lý đình. Thần Dao Khách chờ ông bạn ở đó. Nhưng ông bạn phải đến ngay, không thì khó coi lắm.

Y nói rồi rào bước đi ngay.

Cao Thức nhìn Kỳ Dao dặn :

- Cô nương hãy chờ ở đây, tại hạ đi trước một bước.

Kỳ Dao hỏi :

- Sư ca! Hà tất sư ca phải đưa hơi với hạng địa đầu xà như vậy?

Cao Thức đáp :

- Ở Lôi Châu quả có Thần Dao Khách. Nghe nói hắn là Tổng bảo tiêu ở các thành thị tại Nam Cương. Hắn là một tên rất ngang tàng, ta phải trừ hại cho dân chúng. Trước kia ta chưa từng gặp qua, nhưng nay đã gặp, nhất định phải trừ khử.

Kỳ Dao nói :

- Hãy khoan! Coi chừng hắn là người của Áo Hải môn. Chờ tiểu muội để chữ lại cho A Kỳ rồi chúng ta cùng đi.

Cao Thức đồng ý. Y tính trả tiền phòng xong ra ngoài điểm chờ đợi.

Chẳng bao lâu Kỳ Dao cũng ra theo. Hai người lập tức chạy ra cửa bắc.

Ngoài cửa bắc chừng năm dặm có tòa đại lương đình ngay bên đường.

Lúc này trong đình, Lôi Châu Thần Dao Khách đã ngồi chờ sẵn. Cao Thức ngó thấy liền vỗ tay hô :

- Địa đầu xà! Lấy khí giới ra!

Thần Dao Khách liền rút trường kiếm ở sau lưng ra. Thanh kiếm đen như mực khiến Cao Thức vừa ngó thấy đã nhận ra có điều khác lạ, lập tức ngấm ngầm phòng bị.

Nguyên trước Kỳ Dao vẫn hoài nghi Thần Dao Khách này là Thiết Kỳ Sĩ hóa trang, bây giờ nàng ngó thấy bảo kiếm, mọi hoài nghi liền tan biến hết, nhìn Cao Thức khẽ nói :

- Sư ca! Thanh Hắc Long thần kiếm trong tay hần là một kỳ kiếm có một không hai. E rằng nó chẳng kém gì Cự khuyết kiếm của sư ca.

Cao Thức đáp :

- Ta từng nghe Lôi Châu Thần Dao Khách có thanh Hắc Long kiếm. Bây giờ cả người lẫn vật đều chứng thực.

Lôi Châu Thần Dao Khách từ từ bước ra khỏi lương đình, cười hô hô hỏi :

- Bằng hữu! Bằng hữu có biết thanh kiếm của tại hạ chăng?

Cao Thức cười lạt đáp :

- Trước nay các hạ vẫn ý vào thanh Hắc Long kiếm để làm điều tàn ác.

Thần Dao Khách đột nhiên cười rộ nói :

- Sư ca! Sư ca và Kỳ Dao đều bị tiểu đệ bụng mất rồi.

Cao Thức kinh hãi la :

- Lão nhị đây ư?

Thanh niên thô hào tiến lại gần đáp :

- Kiếm có rồi. Thanh Phụng Hoàng kiếm có thể giấu đi. Chúng ta mau lấy áo choàng, cởi bỏ áo ngoài để bay lên không.

Kỳ Dao lớn tiếng hỏi :

- Hãy khoan! Sĩ ca lấy được Hắc Long kiếm ở đâu?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Ta ra ngoài đã khá lâu vì có chút việc. Lôi Châu Thần Dao Khách bị giết rồi, ta đoạt lấy bảo kiếm thành ra mất đến nửa giờ.

Cao Thức hỏi :

- Thật thế ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Chẳng lẽ các vị không tin chăng?

Kỳ Dao hô :

- Tam khuyết nhất!

Cao Thức không hiểu câu này, nhưng Thiết Kỳ Sĩ vừa cười vừa hô theo :

- Bất tác đệ tam cá mộng.

Kỳ Dao cười khanh khách nói :

- Bây giờ thì đúng rồi.

Nguyên đó là bí ngữ trong khuê phòng của hai người. Cao Thức hiểu ý liền cười nói :

- Lão nhị! Thật ta không thể nhận ra huynh đệ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Những tăng đạo phái Thiếu Lâm và Võ Đang đều động thân rồi. Chúng ta hành động lẹ một chút để đến Thất Tinh linh sớm hơn, e rằng bọn Áo Hải môn qua đó rồi.

Ba người bỏ áo choàng nhét vào bọc đồng thời rung cánh tay vọt lên như tên bắn, chớp mắt đã ẩn vào tầng mây không thấy đâu nữa. Ba người dọc theo đường quan đạo tiến về phía trước chừng một giờ, bỗng thấy một trái núi hiện ra đằng xa. Cao Thức la lên :

- Lão nhị! Thất Tinh linh kia rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy một toán nam nữ đang đi dưới đất, liền cảnh cáo Cao Thức :

- Sư ca! Đừng để lộ hình tích ra ngoài đám mây. Bọn Áo Hải môn đang đi phía dưới.

Cao Thức đáp :

- Vậy bay đường quanh đến Thất Tinh linh hay hơn.

Kỳ Dao vọt tới gần hỏi :

- Có người lớn trong đó không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có rồi. Ta cũng không nhận ra được chút gì là hóa trang cả.

Ba người liền bay vòng quanh, chẳng bao lâu hạ xuống một khu rừng ở chân núi trong khu Thất Tinh linh, khoác áo choàng vào.

Thiết Kỳ Sĩ trở đường lớn dưới sườn núi khẽ nói :

- Đi tới phía sau rừng cây mé hữu. Hai vị đừng lộ mặt ra, để tiểu đệ thử dẫn dụ họ một phen. Nếu trong bọn họ chỉ có một người chạy vào rừng rượt theo thì tại hạ giao cho các vị. Chắc bọn chúng chưa hiểu, tuyệt đối không ra mặt hết đâu.

Kỳ Dao đáp :

- Để tiểu muội đi dẫn dụ. Sĩ ca ở trong bóng tối hạ thủ hay hơn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế cũng được. Cần giết một tên để thị uy đã.

Bàn định kế hoạch xong, ba người lập tức chạy vào khu rừng bên đường. Thiết Kỳ Sĩ đi ra ngoài ven rừng. Kỳ Dao và Cao Thức đi sau.

Chẳng bao lâu đã nghe trên đường lớn có tiếng người nói.

Cao Thức nhảy lên ngọn cây lớn, phóng tầm mắt nhìn ra phía trước thì thấy một lũ vừa nam vừa nữ sắp đi tới. Y phát giác những người này giống hệt bọn mình, không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Tà thuật của bọn chúng rất cao minh, đến trình độ không thể lường được.

Đột nhiên y đồng dục quát :

- Bọn nam nữ trên đường quan đạo kia hãy nghe đây! Tại hạ là Tiên Thiên tam kiếm khách chờ các vị ở đây từ lâu rồi. Ai là Thiết Kỳ Sĩ trong bọn hãy vào rừng ngay để nói chuyện.

Bọn Áo Hải môn ngụy trang nghe tiếng hô giật mình kinh hãi giương mắt nhìn vào rừng.

Cao Thức lớn tiếng quát :

- Họ Thiết kia! Ta biết các ngươi từ Quỳnh đảo trở về. Nếu ngươi là kẻ chỉ có hư danh ta cũng không thèm chấp, nhưng ngươi phải quỳ xuống đường lớn quay vào đây khấu đầu ba cái là ta buông tha cho.

Cao Thúc quát hai lần lại ra giọng ngang tàng khiến cho bọn người kia nổi giận đùng đùng. Một người gầm lên :

- Các hạ là cái thứ gì mà dám khiêu chiến với anh em Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ?

Cao Thúc cười khanh khách đáp :

- Tiên Thiên tam kiếm khách đã quét sạch Tứ cực bát hoang chưa từng gặp đối thủ, lại nghe anh em Thiết Kỳ Sĩ võ công cao cường, không hiểu đó là sự thực hay chỉ đội hư danh. Bữa nay bản kiếm khách tìm đến quyết tâm so tài cao thấp.

Bọn Áo Hải môn lập tức xúm lại tựa hồ cùng nhau thương lượng. Sau một người tiến ra quát :

- Các hạ ẩn mình trong rừng, sao không lộ mặt ra?

Cao Thúc liền cười rộ đáp :

- Các hạ Ngũ vương tử ở Thanh đình, xin đừng tiến vào. Công lực của các hạ không phải là đối thủ của bọn Tam Kiếm khách đâu. Hay hơn là đưa Thiết Kỳ Sĩ huynh đệ ra đi.

Người kia lạnh lùng đáp :

- Bản vương tử nhất định phải tương hội với các hạ đã.

Người hấn vọt vào như con gió lốc. Thiết Kỳ Sĩ vừa ngó thấy liền vùng Hắc Long kiếm tập kích.

Người kia, chưa nhìn rõ mặt đối thủ, chỉ ngó thấy làn hắc quang lấp loáng, người đã bị kiếm khí bao phủ. Hấn giật mình kinh hãi, cũng vùng kiếm như gió táp mưa sa để nghinh chiến.

Thiết Kỳ Sĩ bị thứ kiếm khí cổ quái cản trở, liền nhận ra công lực đối phương rất cao cường. Chàng không khỏi nghĩ thầm :

- Áo Hải môn quả nhiên khác hẳn với các môn phái võ lâm.

Người kia chẳng rõ sâu nông, muốn ý vào điều sở học để không chế Thiết Kỳ Sĩ. Nhưng không ngờ hấn gặp phải tay kinh địch ghê gớm nhất từ trước tới nay, hấn không dám coi thường.

Thiết Kỳ Sĩ thấy đối phương tăng gia công lực dần dần để phản kích, chàng cũng phát huy kiếm khí mỗi lúc một tăng cường, nhưng không để sức đã kích vượt mức đối phương.

Người kia đã phát huy toàn lực. Thiết Kỳ Sĩ cũng nhận ra chưa gặp đối thủ nào ghê gớm thế. Chàng sợ chúng quần công, liền thi triển kỳ chiêu một cách đột ngột, khê quát :

- Nằm ra!

Người kia bỗng cảm thấy chân khí bị kiếm chế, mất tối sầm lại.

Trước ngực bị xuyên thủng một lỗ lớn, nhưng tiếng rú thê thảm bị thần công của Thiết Kỳ Sĩ áp chế không phát ra được.

Thiết Kỳ Sĩ thu kiếm về cúi xuống nhìn, phát giác ra hấn đã hiện nguyên hình, không phải là Ngũ vương tử nữa, mà là một thanh niên hung ác lối ba mươi tuổi.

Người kia mình mặc áo đen. Thiết Kỳ Sĩ thò tay xé áo thấy trong hấn đầy lông lá, bất giác vừa kinh hãi vừa mừng thầm, miệng lẩm bẩm :

- Đây là Phi Thử thần y của hấn.

Chàng dùng thủ pháp rất mau lẹ xé hết áo ngoài để nhìn rõ cả tấm Phi Thử thần y. Chỗ khác lạ của áo này là làm bằng da chuột do bàn tay ảo diệu chế thành. Hiển nhiên lúc bay lên cũng phải dùng nội công kiềm chế, không thì chẳng thể nào bay lượn trên không được. So với Biển Bức y và Điện y, thứ áo này còn kém xa lắm, không đáng gọi là bảo vật.

Thiết Kỳ Sĩ cởi áo của địch nhân ra rồi cầm lấy chạy về phía sau rừng.

Kỳ Dao ngó thấy tiến lại hỏi :

- Thành công rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ liền giao tấm Phi thử thần y cho nàng nói :

- Bọn Áo Hải môn ngoài công lực cao thâm, kiếm thuật cao cường, ảo thuật thần diệu, còn đánh nhau ở trên không thì chẳng có gì đáng sợ vì tấm Phi thử y không kỳ diệu bằng Biển bức y. Kỳ muội cất đi, và kêu sư ca lại ra dẫn dụ.

Kỳ Dao thu áo cất rồi thúc giục :

- Sĩ ca lại tiến ra khu rừng trước đi.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý tiến ra phía trước ẩn nấp. Kỳ Dao chạy lại gốc chỗ Cao Thức ẩn mình, khẽ nói :

- Sur ca! Thành công rồi. Sur ca lại đi dẫn dụ tên khác đến đi.

Cao Thức nghe nói cả mừng. Y động tâm lớn tiếng hô :

- Các vị bằng hữu trên đường hãy nghe đây! Té ra các vị là bọn Áo Hải môn mà giang hồ thường đồn đại. Ha ha! Vị mạo xưng là Ngũ vương tử về châu Phật rồi! Các vị cho người vào mà thu xác.

Bọn ngụy trang bị phanh phui giật mình kinh hãi. Trong đám một người gào lên :

- Các ngươi dám sát hại đồng môn của ta!

Cao Thức cả cười đáp :

- Tiên Thiên tam kiếm khách bất luận người ở môn phái nào cũng không cần hỏi đến. Đối thủ ở phe tà hay chính cũng mặc, chỉ cần tỷ kiếm để phân cao hạ. Kiếm thuật kém cỏi thì dù là Thiên hoàng cũng phải chết.

Nếu các vị không phục, xin phái người khác đến giao thủ.

Bọn Áo Hải môn lần đầu bại trận, trong lòng rất đỗi hoài nghi, lại hoang mang vô cùng. Chúng không dám đơn độc mạo hiểm mà cùng đồng bọn kéo cả vào rừng.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy vội chạy về phía sau cảnh cáo Kỳ Dao cùng Cao Thức, nói :

- Sur ca mau dẫn Kỳ Dao lui về phía bắc. Coi chừng bị bọn chúng vây hãm.

Kỳ Dao vội hỏi :

- Còn Sĩ ca làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ kiên quyết đáp :

- Ta vẫn thi triển kỳ chiêu tập kích. Dù không đắc thắng cũng làm náo loạn một phen khiến bọn chúng từ nay không dám ngang ngược nữa.

Cao Thức dặn :

- Vậy lão nhị phải thận trọng.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay nói :

- Chạy mau đi!

Kỳ Dao và Cao Thức vừa bỏ đi, Thiết Kỳ Sĩ đã phát giác khu rừng phía trước có chín bóng đen tiến vào sục tìm. Chẳng buông tiếng cười lạt, đồng thời thi triển môn khinh công vô thượng hành động như chớp mà không phát ra tiếng động. Tay trái cầm Hắc Long kiếm, tay mặt cầm Phụng Hoàng Thần kiếm, chẳng ẩn hiện vô thường chẳng khác gì u linh quỷ mị thi triển kỳ chiêu tập kích.

Địch nhân thấy kiếm quang từ bốn mặt xô tới, quát tháo om xòm, nghinh địch, nhưng chẳng thấy bóng người đâu, thành ra náo loạn cả lên.

Thiết Kỳ Sĩ không mong thắng, chỉ cầu khỏi thất bại. Chẳng tấn công chừng nửa giờ thấy địch nhân thủ thế mỗi lúc một nghiêm mật, chẳng tên nào dám lia đàn xông ra. Nhận thấy tình hình không thể thắng được, chàng lập tức rút lui ẩn mình.

Tuy Thiết Kỳ Sĩ bỏ đi rồi, quần địch vẫn chưa biết, tiếp tục cuộc phòng thủ sum nghiêm.

Cao Thức và Kỳ Dao chạy ra khỏi khu rừng rồi hai người vận dụng toàn lực thoát ly Thất Tinh lĩnh, chạy một mạch ngoài bốn mươi dặm, đến chân một trái núi khác mới dừng lại.

Kỳ Dao hỏi :

- Sur ca! Đây là trái núi gì?

Cao Thức đáp :

- Đây là Bút Giá sơn. Chúng ta chờ lão nhị tới rồi cùng đi.

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội chỉ lo y bị địch nhân vây hãm.

Cao Thúc cười đáp :

- Cô nương khỏi lo. Trong võ lâm không còn ai vây hãm được lão nhị. Cô là thế tử của y e rằng cũng chưa hiểu rõ bằng sư ca y. Hiện nay võ công y cao thâm hơn cả sư phó.

Kỳ Dao cười nói :

- Tiểu muội sợ y phát khùng, cố ý dùng ít thắng nhiều.

Cao Thúc toan đáp thì đột nhiên một phụ nhân xuất hiện ngay phía sau Kỳ Dao. Mụ đã nạ dòng nhưng còn đầy vẻ phong lưu, thân pháp ngoạn mục, cực kỳ hấp dẫn.

Cao Thúc hồi hộp nghĩ thầm :

- Dường như mình đã gặp qua phụ nhân rồi. Phải chăng mụ là Cổ Mộ U Linh.

Kỳ Dao thấy nét mặt Cao Thúc lộ vẻ khác lạ biết là sau lưng có địch nhân, quay đầu nhìn lại không khỏi giật mình. Đột nhiên nàng lùi về phía sau một bước tay nắm bảo kiếm.

Phụ nhân ra chiều lãng mạn cười khanh khách nói :

- Hai vị tìm nơi đây tâm sự thú quá nhỉ?

Kỳ Dao tức giận quát :

- Cổ Mộ U Linh! Đừng nói nhăng nói càn.

Phụ nhân lại cười khanh khách nói :

- Ủa! Ta không biết ngươi mà sao ngươi nhận được bản tiên cô. Các ngươi là ai?

Cao Thúc lớn tiếng quát :

- Yêu phụ! Đừng rườm lời nữa. Mau động thủ đi!

Phụ nhân bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Hai ngươi mà dám tính chuyện động thủ với bản tiên cô ư? Ha ha! Thế là các ngươi tự tìm đường chết. Thanh niên kia! Mặt mũi ngươi cũng khá. Bản tiên cô không nỡ hạ độc thủ. Tên họ ngươi là chi? Con nhỏ này là ai?

Cao Thúc háng dặng hỏi lại :

- Yêu phụ! Ngươi đã nghe đến tự hiệu của Tiên Thiên tam kiếm khách bao giờ chưa?

Phụ nhân lãng mạn đột nhiên buông tiếng cười rộ đáp :

- Con người từ tế kia! Đừng hòng dờ dò trước mặt bản tiên cô. Sự thực có phái Tiên Thiên và hiện nay cũng có người ra đời, nhưng không phải bọn ngươi. Đồng thời họ ra đời chỉ xưng là Tiên Thiên môn chứ không có tự hiệu tam kiếm khách chi hết. Các ngươi muốn mạo xưng nhưng chẳng giống chút nào. Có khi các ngươi cũng là những cao thủ phái khác.

Kỳ Dao lại quát :

- Bất luận giống hay không giống thì bữa nay ngươi cũng đừng hòng sống sót.

Yêu phụ cười rất tươi đáp :

- Con a đầu xinh đẹp kia! Chớ có sinh cường. Bản tiên cô không muốn động đao động kiếm. Nếu các ngươi tự tin là có bản lĩnh thì hãy nghe bản tiên cô ca một khúc tiên nhạc chưa từng thấy ở nhân gian.

Mụ nói rồi rút cây Ngọc tiêu ở sau lưng ra. Mặt mụ lộ nụ cười dâm đãng, mụ từ từ ngồi xuống đất.

Kỳ Dao thấy vậy vội bảo Cao Thúc :

- Sư ca ngồi xuống cho mau. Thị sắp thi triển U Hồn khúc.

Cao Thức nghe lời ngồi xuống đất vận công.

Kỳ Dao không làm thế. Nàng cũng rút trong tay áo ra một cây San hô tiêu ngồi đối diện với yêu phụ.

Yêu phụ vừa nổi tiếng tiêu thì sự tình đột nhiên biến đổi. Trong rừng có tiếng quát vang :

- Yêu phụ hãy im mồm.

Kỳ Dao bỗng thấy sắc mặt yêu phụ biến đổi. Quả nhiên, mụ dừng lại.

Nàng không khỏi lấy làm kỳ, nhìn qua mé bên, thì thấy một thiếu nữ từ trong rừng đi ra. Thiếu nữ này còn nhỏ tuổi hơn nàng.

Kỳ Dao giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Cô này là ai? Dung nhan cô đẹp quá!

Mặt thiếu nữ tươi như hoa đào, mày liễu mắt phượng. Minh cô mặc xiêm vàng coi chẳng khác nào Hằng Nga giáng thế. Cô cũng hao hao giống Kỳ Dao, nhìn nàng nói :

- Thư thư ơi! Khúc Hải cung long ngâm của thư thư tuy huyền diệu, nhưng chỉ đủ phòng vệ cho mình, còn sư huynh cô tất ngộ hại về U Hồn khúc của yêu nữ.

Cô dứt lời nhìn yêu phụ cười lạt nói tiếp :

- Lần đầu tiên ta không muốn giết mụ, nhưng đây là lần thứ hai rồi. Ta đã bảo không muốn giết ngươi và mong ngươi hối cải. Ngươi hãy ghi nhớ lấy. Lần thứ ba còn gặp ngươi là mở sát giới đó.

Yêu phụ lộ vẻ rất khó coi. Có lẽ mụ bị thiếu nữ cảnh cáo một cách thâm hại. Mụ cảm giận mà không dám nói. Mụ quang tựa hồ muốn tóe lửa, mụ không nói gì, hắng dặng một tiếng, nhảy vọt đi, trong lòng còn uất hận.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tiên Thiên phái hủy diệt lũ yêu môn

Kỳ Dao liền nhìn thiếu nữ chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương chỉ điểm, không thì e rằng lỡ mất cuộc tiền trình của tỳ sư ca.

Thiếu nữ cười mát đáp :

- Thư thư! Giữa chúng ta chưa rõ là bạn hay thù. Hà tất thư thư phải tạ ơn sớm quá.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Quý tính muội từ là gì? Sao lại bảo là chưa rõ bạn thù? Nếu là thù sao muội từ lại viện trợ ta? Đã giúp ta tức là bạn rồi.

Thiếu nữ thờ dãi đáp :

- Thư thư! Thư thư bất tất phải hỏi đến họ của tiểu muội. Sau này lúc không có ai thư thư cứ kêu bằng Tiểu Ngọc là được. Có điều thư thư nên nhớ, trước mặt người ngoài thì đừng hô hoán chi hết, cứ lơ đi như không quen biết tiểu muội là được.

Kỳ Dao bâng khuâng không hiểu ý cô, liền hỏi tiếp :

- Muội từ ở đâu?

Thiếu nữ đáp :

- Ở ngoài khơi, cũng giống như chỗ ở cũ của thư thư tại dưới đáy biển.

Dứt lời, đột nhiên cô ngừng đầu lên, hắng dặng một tiếng, tựa hồ không kịp cáo biệt đã tung mình vọt lên nhanh như chớp, vượt rừng đi ngay.

Cao Thức đứng dậy nhìn Kỳ Dao nói :

- Đệ muội! Cô bé đó rất là thần bí!

Kỳ Dao không đáp. Bỗng nàng lượm mảnh giấy vo tròn ồ lên một tiếng nói :

- Lúc ra đi sao y còn bỏ mảnh giấy này lại.

Cao Thức vội đến bên hỏi :

- Có phải y bỏ lại không?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Đúng rồi.

Nàng liền mở giấy ra. Cao Thức ngó thấy trên giấy viết :

“Bỏ ngay Phi Thử thần y vào bọc áo, đề lộ ra ngoài là rất nguy hiểm. Thái Hư ảo chúa ở Áo Hải thân hành dời khỏi cung rồi. Đồng thời phải coi chừng Căn Khôn Áo Ảnh Chưởng môn và đồ đệ lão. Đại nữ đồ là Vũ Trụ Áo Tiên, lại còn Tứ đại Áo chúa, Tứ đại Áo cơ. Đó đều là những nhân vật trọng yếu phi thường ở Áo Hải môn. Nhưng cứ yên dạ, họ tự nhận là thiên hạ vô địch, tuyệt đối không thêm thi triển ảo thuật.”

Hai người coi xong cực kỳ kinh hãi. Hồi lâu Cao Thức mới lên tiếng :

- Thiếu nữ này biết rõ gốc gác Áo Hải môn.

Kỳ Dao hỏi :

- Y là hạng người nào?

Cao Thức đáp :

- Dường như là người phái Tiên Thiên gì đó.

Kỳ Dao nói :

- Cái đó cũng chưa chắc.

Cao Thức hỏi :

- Tại sao lão nhị chưa tới?

Bỗng một bóng người chạy như bay tới nơi.

Kỳ Dao cao hứng reo lên :

- A Kỳ đã đến kìa.

Bóng người hạ xuống đúng là Thiết Kỳ Sĩ. Mặt chàng rất cổ quái, nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Các vị đã gặp Cổ Mộ U Linh chưa?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Sao Sĩ ca biết?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mụ bị một thiếu nữ thần bí hãm mà phải bỏ chạy.

Kỳ Dao hỏi :

- Ủa! Sĩ ca biết hết rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thiếu nữ đó cũng vừa giải nguy cho ta một lần.

Kỳ Dao kinh ngạc hỏi :

- Sĩ ca bị ai vây hãm?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sau khi ta quấy rối bọn Áo Hải môn liền rượt theo các vị ngay, nhưng giữa đường bị đôi nam nữ ngăn chặn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cách đây bao xa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngoài hai chục dặm. Đôi nam nữ này tiểu đệ chưa gặp bao giờ. Người đàn ông lớn hơn sư ca một chút. Tiểu đệ vừa ngó thấy biết ngay là phường nghiện rượu hiếu sắc. Mụ đàn bà càng tệ hơn, vào trạc hai sáu, hai bảy tuổi. Cách ăn mặc cực kỳ lăng mạn. Tiểu đệ ngó thấy tường mụ là Chương môn của bọn Hồ ly tinh.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Chẳng lẽ còn tệ hơn cả Cổ Mộ U Linh? Vừa rồi mụ yêu phụ kia làm cho tiểu muội phải buồn nôn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cổ Mộ U Linh so với mụ kia đáng kể là hạng khuê các. Kỳ nhi ngó thấy Cổ Mộ U Linh đã buồn nôn, thì chờ gặp mụ kia, mụ sẽ làm cho phải nôn thốc mửa tháo cả ruột gan ra ngoài.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị có hỏi lai lịch không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ không dám hỏi. Vả lại nam nhân vừa gặp tiểu đệ đã ra tay.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Hắn điên hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Người hắn không điên, nhưng kiếm thuật điên cuồng. Liền một lúc hắn công kích ta đến hai ngàn chiêu. Kiếm thức của hắn mau đến độ ta phải phát sợ. Còn về công lực thì từ ngày ra đời đến nay mới gặp hắn là người cao thâm hơn hết.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Sau kết quả ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mụ đàn bà thấy tiểu đệ lúc nào cũng chiếm thượng phong, đứng yên chẳng nói gì, tựa hồ muốn ra tay giúp công. Sự thực, nếu bản lãnh mụ cũng cao cường như nam nhân kia thì tiểu đệ nhất định phải thua. Nhưng mụ vừa phát động tấn công vào mé bên tiểu đệ thì đột nhiên có tiếng nhạc vang lên. Phụ nhân nghe tiếng nhạc lập tức dừng bước. Mụ lộ vẻ căm hận xoay mình nhảy xổ về phía phát ra tiếng nhạc.

Kỳ Dao nói :

- Chắc tiếng nhạc là do thiếu nữ thần bí phát ra.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng rồi! Khi đó ta sợ yêu nữ quay lại giúp công, liền phản khởi tinh thần đẩy lui nam nhân, đồng thời xoay mình chạy ngay.

Cao Thúc cười nói :

- Đây là lần thứ nhất lão nhị phải bỏ chạy.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Tiểu đệ chắc đôi nam nữ đó là nhân vật trọng yếu ở Áo Hải môn. Lúc dò xa mấy dặm liền gặp thiếu nữ thần bí, tay cô cầm một chiếc nhạc rất cổ quái. Cô đem chuyện hai vị gặp Cổ Mộ U Linh nói cho tiểu đệ hay và bảo tới đây lập tức.

Kỳ Dao nói :

- Là quá nhi? Hành động của cô bé đối với bọn ta rất rõ rệt...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Đừng bàn chuyện này nữa. Chúng ta phải đi mau. Cô nói bọn Áo Hải môn kéo hết vào nội địa rồi.

Cao Thúc chạy trước, quay lại nói :

- Lão nhị! Lại còn phái Tiên Thiên gì đó mới ra đời.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Có phái Tiên Thiên thật ư?

Kỳ Dao cười đáp :

- Sĩ ca bảo chúng ta lấy tên là Tiên Thiên kiếm khách, ai ngờ lại có chuyện trùng hợp.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ai bảo có phái Tiên Thiên?

Kỳ Dao đáp :

- Cổ Mộ U Linh bảo những nhân vật phái này không phải tầm thường.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nghe đồn các nơi mặt đông bắc đang loạn to. Xem chừng tình thế vô lâm nát bét.

Trước nay Cao Thúc đi đường chưa từng đề phòng bị người ngăn chặn hay ngầm ngầm đánh lén. Lần này y đâm ra hoang mang, vừa đi vừa hồi hộp trong lòng, chỉ sợ chung quanh có địch nhân nhảy ra tập kích. Tuy có sư đệ võ công thiên hạ vô địch đi sau, y cũng mất cả tin tưởng.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu rõ tâm trạng của y, liền la lên :

- Sư ca! Can chi mà phải sợ? Những nhân vật võ lâm trong thiên hạ hơn được bọn ta cũng không có mấy.

Cao Thúc quay lại đáp :

- Đừng khoác lác nữa. Cổ Mộ U Linh chẳng coi chúng ta vào đâu. Thế mà muội gặp thiếu nữ kia sợ dúm dít lại chuồn ngay. Đồng thời lão nhị cũng tri cơ rút lui lần thứ nhất.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Rút lui để mà tùy cơ hành động chứ tiểu đệ chưa bị đả bại và không sợ ai.

Cao Thúc hỏi :

- Giả tỷ cặp nam nữ đó lại xuất hiện thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hiện giờ bọn ta những ba người.

Kỳ Dao thấy chàng vẫn thản nhiên như trước, bất giác cười nói :

- Sĩ ca chưa nhìn thấy sông Hoàng hà là chưa biết lo. Hoặc giả trong lòng Sĩ ca có chỗ nương tựa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh không sợ chết, biết rõ bọn Áo Hải môn còn những tay lợi hại hơn, nhưng bây giờ với ngày mai là khác nhau rồi. Đến sư phó trước nay ta cũng không ý lại hưởng chi người khác. Vừa rồi đối phó với bọn kia ta cũng chưa rút thần kiếm ra khỏi vỏ.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị mới sử dụng Hắc Long kiếm thôi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Khi nào tiểu đệ rút đến bảo kiếm mới là gặp đối đầu.

Ba người đi năm ngày liền không gặp một địch nhân nào. Sáng sớm hôm ấy Cao Thức trở về phía trước nói :

- Lão nhị! Chúng ta đến Điện Bạch thành rồi.

Kỳ Dao ồ lên một tiếng hỏi :

- Điện Bạch thành ở bờ biển ư?

Cao Thức đáp :

- Phải rồi! Chúng ta đi đường núi vòng quanh thành ra xa gấp đôi, giả tỷ do đường Đạm giang thì chỉ hơn hai ngày là tới nơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chúng ta vào thành thám thính coi bọn Ngũ gia đã tới chưa?

Cao Thức đáp :

- Bất tất phải thám thính. Bọn họ không dừng lại ở thành này. Có lẽ Ngũ gia đưa thẳng cả bọn ngược Bắc rồi.

Qua hai ngày vẫn chưa gặp người nào khả nghi. Thiết Kỳ Sĩ đã tưởng thoát khỏi chuyện rắc rối. Không ngờ lúc bước chân vào cửa nam thành Điện Bạch, bỗng trong đám đông xuất hiện một đại hán dòm ngó bọn này.

Đại hán lối ngoài bốn chục tuổi, ăn mặc gọn gàng, dáng người thô hào khỏe mạnh. Lưng cài một thanh đao rộng bản sống dày. Chuôi đao nạm châu quang bảo khí. Vô đao màu tía, không hiểu làm bằng gì. Ai vừa ngó thấy cũng biết chẳng phải vật tầm thường. Đại hán mắt không dời ba người, nhưng vẫn lên vào đám đông ở mé nam chứ không dám lại gần.

Thiết Kỳ Sĩ thấy nhân vật giang hồ đi trên đường phố rất nhiều, chàng chẳng buồn chú ý đến từng người. Lúc này chàng ngó thấy một nhà quán liền tiến vào trước.

Đại hán kia gục gặc cái đầu nhìn tám chiêu bài rồi đi thẳng về phía cửa Bắc.

Ngoài cửa Bắc chừng ba dặm thì ven đường lớn là rừng rậm chạy dài đến nửa dặm. Sau rừng là một trái núi. Chân núi có tòa cổ miếu nhưng bỏ hoang đã lâu năm. Gần đó không một nhà dân cư nào.

Đại hán xuyên qua khu rừng rậm đi thẳng đến cửa miếu. Bỗng thấy hán cát giọng trầm trầm hỏi :

- Lão nhị có đây không?

Trong miếu hoang một đại hán xuất hiện chạy ra hỏi :

- Lão đại! Có thám thính được gì không?

Đại hán vội đáp :

- Một bọn nam nữ ba người tiến vào cửa Nam thành Điện Bạch, hiện giờ chúng ở Hải An khách sạn. Bọn này không giống người võ lâm khác, chắc là đối đầu của chúng ta.

Đại hán trong miếu gật đầu nói :

- Vậy phải bẩm báo cho đại thiếu chủ biết ngay.

Đại hán lớn tuổi hỏi :

- Đại thiếu chủ chưa tới ư?

Đại hán trong miếu trầm ngâm đáp :

- Sắp tới rồi. Cả Nhị thiếu chủ và Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư cùng đi với nhau. Bọn người lão đại do thám ra đó không hiểu là phái nào?

Đại hán lớn tuổi đáp :

- Nếu không phải phái Thái Hư thì là phái Thái Huyền. Cùng nữa là Áo Hải môn.

Đại hán trong miếu hỏi :

- Lão đại quên rằng phái Thái Huyền không có nam nhân ư?

Đại hán lớn tuổi ồ một tiếng đáp :

- Phải rồi! Nghe nói phái Thái Huyền chỉ có Thái Huyền bát mỵ, Thái Huyền thánh mẫu không thu nam đồ. Nếu vậy thì chắc chúng ở phái Thái Hư.

Đại hán trong miếu nói :

- Đại thiếu chủ đã thám ra phái Thái Hư chỉ có Thái Hư tam kỳ và Thái Hư song cảm mà chưa rõ diện mạo, cũng chưa hiểu hành động của họ.

Giữa lúc ấy bỗng nghe bên miếu có người trầm giọng nói :

- Các người nói khề một chút. Chỗ này không phải là nhà mình.

Hai đại hán chấn động tâm thần vội im miệng, đồng thời ngó qua mé bên. Lão đại bỗng la lên :

- Đại thiếu chủ, Nhị thiếu chủ và hai vị tiểu thư đều tới đây cả.

Bốn thanh niên nam nữ từ mé bên đi ra. Chàng trai lớn chừng 26, 27 tuổi. Người nhỏ hơn chừng 23, 24. Người thứ ba là thiếu nữ lồi hai mươi tuổi. Đi sau cùng là thiếu nữ mới 17, 18 tuổi.

Bọn này đi gần đến trước mặt hai đại hán đồng thời cất tiếng hỏi :

- Trong thành Điện bạch có tin gì không?

Đại hán đi thám thính vừa về đáp :

- Đại thiếu chủ! Tại Hải An khách sạn trong thành có ba nam nữ thanh niên khác thường trú ngụ. Thuộc hạ đoán chúng là nhân vật của một phe địch.

Thanh niên lớn tuổi hỏi :

- Có biết họ ở môn phái nào không?

Đại hán đáp :

- Thuộc hạ chưa thám thính ra vì đại thiếu chủ không cho tiếp cận địch nhân.

Thiếu niên nhỏ tuổi hơn nói :

- Bây giờ người dẫn chúng ta đến Hải An khách sạn. Các người không thể thám thính cho ra gốc gác bọn họ được.

Thanh niên lớn tuổi hơn trầm ngâm đáp :

- Lão nh! Giải đất này rất nhiều người võ lâm. Trừ những môn phái lớn ở Trung Nguyên tới, lại còn Áo Hải môn, Cổ Mộ môn, Thái Hư phái, Thái Huyền phái... có đến mấy chục môn phái. Bọn ta đi kiểu này thì e rằng mình chưa thám được ai, chính mình đã bại lộ hành tung.

Thanh niên hỏi :

- Sư huynh! Chẳng lẽ phái Tiên Thiên chúng ta còn sợ ai nữa?

Chàng lớn tuổi đáp :

- Đây chẳng phải là vấn đề sợ hay không sợ, nhưng địch ở trong bóng tối mà ta ở ngoài ánh sáng thì hạ thủ khó khăn.

Thanh niên nhỏ tuổi lớn tiếng :

- Cần gì mà phải ở ánh sáng với bóng tối? Kẻ nào tìm đến đây thì mình liều mạng với họ.

Đại thiếu nữ thấy hai người tranh luận hoài liền xen vào :

- Đại sư huynh và nhị sư huynh bắt tất phải tranh chấp. May ở chỗ gốc gác chúng ta chưa ai hay biết, vậy bảo bát kiếm sĩ đi trước, chúng ta đến sau.

Hãy thu thập ba tên đó rồi sẽ tính.

Thanh niên lớn tuổi lắc đầu đáp :

- Trong bát kiếm sĩ hiện giờ chỉ có Đại kiếm sĩ và Nhị kiếm sĩ ở đây, còn sáu người khác đi theo sư phó. Muốn đi thì cả sáu người chúng ta cùng đi. Nhưng ta yêu cầu: nếu ta không đồng ý thì bất luận là ai cũng không được ra tay loạn động.

Thanh niên ít tuổi hỏi :

- Chẳng lẽ điều tra được lai lịch của đối phương cũng không chuẩn bị động thủ?

Đại thanh niên đáp :

- Có tỷ đấu cũng phải ra ngoài thành, chẳng thể động thủ giữa chỗ đông người để hại lây bách tính.

Đại thiếu nữ nói :

- Đúng thế! Đúng thế! Chúng ta quyết định như vậy. Đại kiếm sĩ dẫn đường cho chúng ta ngay.

Đại hán lớn tuổi đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Sáu người ra tới khu rừng rậm trước cửa miếu, đột nhiên nghe tiếng người quát :

- Bọn họ ở trong này. Bao vây lấy chúng.

Sáu người nhìn ra thấy ngoài rừng bóng người chuyển động. Lập tức hơn hai chục đại hán xông vào, một toán vận đồ trắng, một bọn mặc áo đen, do hai thanh niên dẫn đường. Chớp mắt sáu người đã bị bao vây bốn mặt.

Đại thanh niên vùng kiếm quát hỏi :

- Các ngươi là hạng người nào?

Một thanh niên mặc áo trắng trong toán bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Thiết Kỳ Sĩ! Đừng giả vờ nữa. Đã biết bọn ta ở Cổ Mộ môn còn làm bộ hỏi. Nạp mạng đi thôi. Phên này bản Lệnh chủ không để ngươi trốn thoát đâu.

Đại thanh niên tức giận quát mắng :

- Bọn đui mắt kia! Té ra các ngươi ở Cổ Mộ môn. Các ngươi tự tìm đường chết mới dám bao vây chúng ta. Xông vào đi!

Tiểu thanh niên bỗng la lên :

- Sư huynh hãy khoan. Để tiểu đệ hỏi coi.

Gã tiến ra trở vào người áo trắng lớn tiếng hỏi :

- Ông bạn nói gì về Thiết Kỳ Sĩ?

Người áo trắng cười lạt đáp :

- Lại còn giả ngây giả dại. Thiết Kỳ Sĩ tức là Tiểu Phụng Thần. Con mẹ nó! Ngươi là bạn gã còn giả vờ cái gì?

Đại thanh niên vùng kiếm chém người áo trắng quát :

- Giết đi!

Còn năm người nữa nghe tiếng hô lập tức xông ra bốn mặt, vùng kích vùng kiếm lên tấn công địch như gió táp mưa sa.

Bọn Cổ Mộ môn vừa giao thủ đã nhận ra thế chống không nổi. Tiếng rú thê thảm vang lên. Người chết thấy đổ ngổ ngang.

Đại thanh niên một mình đấu với Bạch Y Nhân, tiểu thanh niên giao thủ cùng Hắc y nhân. Hai người phản công chẳng mấy chốc lại chiếm được thượng phong.

Bạch y nhân dường như biết có điều khác lạ, vừa đánh vừa lùi. Đồng thời hắn nhìn đại thanh niên quát hỏi :

- Kiếm thuật của các ngươi không giống nhau. Vậy các ngươi là hạng người nào?

Đại thanh niên cười khanh khách đáp :

- Quân đui mù kia! Các ngươi đã biết mùi Tiên Thiên kiếm thuật của ta. Mau đi kêu Cổ Mộ U Linh ra đây.

Bạch y nhân nghe nói cả kinh, biết là gặp phải khách tinh, lại lớn tiếng hỏi :

- Các ngươi ở Tiên thiên phái ư?

Đại thanh niên cười rộ đáp :

- Quân chết đấm này! Ngươi là Bạch Quan lệnh chủ rồi. Còn gã động thủ với sư đệ ta chắc là Hắc Quan lệnh chủ. Ta cho ngươi hay, dù Cổ Mộ U Linh là hậu đãi của các ngươi, cũng không dám hội diện với Chí Thiên Kiếm này. Bên kia sư đệ ta là Hạo Thiên Kiếm. Đồng thời sư muội ta là Tiên Thiên Đào muội và Tiên Thiên Từ muội cũng ở cả đây. Quân chó má kia! Đối với tám kiếm sĩ của ta ngươi còn chưa địch nổi. Sao lại dám động thủ với bản thiếu gia? Muốn chết thì nạp mạng đi!

Bạch y nhân nghe nói la hoảng :

- Thế là hiểu lầm rồi!

Đại thanh niên tự xưng là Chí Thiên Kiếm cười khanh khách nói :

- Bây giờ ngươi mới bảo là hiểu lầm thì chậm quá rồi. Bất cứ một tên nào trong bọn người cũng đừng hòng sống sót.

Bạch y nhân nghe nói liều mạng chống đỡ, chỉ mong trốn chạy, nhưng hắn bị kiếm khí của Chí Thiên Kiếm vây phủ, chẳng có cơ hội nào tẩu thoát. Không đầy một khắc, bỗng hắn rú lên một tiếng, miệng học máu tươi ngã lăn xuống đất.

Đại thanh niên thấy vậy cười lạt nói :

- Quân chó má này biết là không thoát được liền tự sát.

Gã đảo mắt nhìn bốn phía thấy bọn Cổ Mộ môn chết hết rồi. Một tên kiếm sĩ bên gã đang rượt theo một bóng đen. Gã liền lớn tiếng hô :

- Đại kiếm sĩ! Để một tên sống sót cho gã trở về đưa tin.

Kiếm sĩ nghe nói quay lại hỏi :

- Đại thiếu chủ! Trận này giết được bao nhiêu tên?

Chí Thiên Kiếm cười khanh khách đáp :

- Tất cả ba mươi tám tên, chỉ còn một tên dưới tay ngươi để hắn chạy đi. Mau lấy nước rửa sạch vết tích rồi chúng ta vào thành.

Hai kiếm sĩ đồng thời lấy bình ngọc trong mình ra không biết đựng thuốc gì nhỏ giọt xuống xác chết. Không ngờ lúc rửa thì thể những xác chết hóa thành nước xanh tiêu hết.

Xong việc, sáu người tiến về phía Điện Bạch thành vào Hải An khách sạn. Bọn chúng hỏi nhà điểm mướn thượng phòng trú ngụ, chứ chưa đến điều tra bọn Thiết Kỳ Sĩ.

Bọn Thiết Kỳ Sĩ ở hai gian. Kỳ Dao riêng một gian.

Mấy người vừa ăn cơm xong, Kỳ Dao mở cửa nhìn ra ngoài, mục quang chú ý đến gian phòng của người phái Tiên Thiên vừa vào trọ. Đoạn nàng đến gian phòng giáp vách khẽ gõ cửa hỏi :

- A Kỳ có nhà không?

Trong phòng có tiếng Cao Thức vọng ra :

- Mời đệ muội vào đây. Lão nhị ra ngoài chừng nửa giờ rồi.

Kỳ Dao đẩy cửa bước vào, đóng cửa lại khẽ hỏi :

- Y ra ngoài làm chi?

Cao Thức đáp :

- Y không nói rõ việc gì.

Kỳ Dao nói :

- Trong điểm này vừa có sáu người tiến vào mà không phải là nhân vật tầm thường. Tiểu muội ngó qua khe cửa thì dường như là bọn Ảo Hải môn.

Cao Thúc kinh hãi hỏi :

- Bọn họ rượt theo chúng ta rồi. Chúng ở đâu?

Kỳ Dao đáp :

- Chúng trú ở thượng phòng đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vì đạo nhân nhiều phải dụng độ

Cao Thúc hỏi :

- Bọn chúng có mấy người?

Kỳ Dao đáp :

- Sáu tên, bốn trai hai gái. Bọn trai là hai thanh niên và hai đại hán lối bốn mươi tuổi.

Cao Thúc nói :

- Chúng nhiều quá mà bên mình chỉ có ba người, lấy một chọi hai không được. Chúng ta để tiền lại rồi đi ra thôi.

Kỳ Dao hỏi :

- A Kỳ chưa về biết làm thế nào?

Cao Thúc đáp :

- Đứng chờ y ngoài cửa điểm. Ta chắc bọn chúng chưa ra ngay.

Kỳ Dao đồng ý, nàng liền trả tiền nhà điểm rồi lưu ám hiệu lại vì sợ Thiết Kỳ Sĩ sẽ do cửa sổ mặt sau tiến vào.

Hai người dò khò điểm giả vờ đi coi náo nhiệt ngoài đường phố rồi vào đứng trước quầy tiệm bán hải sản.

Chẳng bao lâu, Cao Thúc bỗng khẽ cất tiếng bảo nàng :

- Đệ muội, hãy ngó bọn người ở mé tả.

Kỳ Dao liền liếc mắt ngó qua thì thấy mấy nhân vật khác thường trà trộn vào trong đám đông. Bất giác nàng khẽ la :

- Chà, tám người đẹp quá!

Cao Thúc gật đầu nói :

- Lại ngó về phía sau coi. Chắc đệ muội phải tức mình.

Kỳ Dao chuyển động mục quang phát giác ra Thiết Kỳ Sĩ ở phía sau đang nhìn chăm chăm bọn kia. Nàng cười nói :

- Bữa nay y được nhìn no mắt.

Cao Thúc hỏi :

- Đệ muội không nổi nóng ư?

Kỳ Dao cười đáp :

- Sư ca coi làm người rồi. Tiểu muội không phải bình giấm chua mà A Kỳ cũng không phải phường hiếu sắc. Hãy coi xem vì nguyên nhân gì mà y theo dõi bọn này.

Cao Thúc thấy tám thiếu nữ xinh đẹp đi rồi, muốn cất tiếng hô nhưng bị Kỳ Dao cản lại :

- Đừng lên tiếng, chúng ta đi theo A Kỳ.

Cao Thúc hiểu ý liền chen vào đám đông, theo sát Thiết Kỳ Sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ tựa hồ ngó thấy, nhưng chàng chỉ mỉm cười chớ không quay đầu lại.

Đi được một lúc, tám cô gái biến mất, bọn chúng rẽ vào ngõ hẻm.

Trong ngõ ít người, Thiết Kỳ Sĩ dừng bước, quay lại nhìn Kỳ Dao cười :

- Bị Kỳ muội bắt được quả tang rồi.

Kỳ Dao cười mát đáp :

- Tám cô đều vào loại mỹ nhân hạng nhất, nhưng e cũng là những tay đao thủ.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Một bầy cộc cái mới ra đời. Tại sao các vị cũng tới đây?

Cao Thúc đáp :

- Lánh nạn.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên :

- Ủa, sư ca thấy bọn nào vào điểm trọ?

Kỳ Dao đáp :

- Sáu người, bốn trai hai gái. Hai cô đẹp lắm chẳng kém gì tám cô này, đủ tư cách để Kỳ ca chọn.

Thiết Kỳ Sĩ ủa một tiếng nói :

- Thế thì khéo quá, bọn họ cũng trọ cùng điểm với chúng ta ư?

Cao Thúc đáp :

- Bọn ta thay đổi chỗ trọ quách, bọn đó lẽo nhựt gặp rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay nói :

- Nếu vậy chúng ta đổi qua cửa bắc. Đáng lẽ đêm nay bọn mình thượng lộ nhưng giờ không đi nữa.

Cao Thúc không tiện nói chuyện ngoài đường liền im tiếng đi về cửa Bắc, tìm vào một khách sạn rất lớn lấy phòng. Thiết Kỳ Sĩ lại dẫn hai người đi ra cười nói :

- Đến giờ ăn tối, chúng ta vào quán rượu.

Kỳ Dao hỏi :

- Ăn ở trong điểm không được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trong khách sạn chỉ có cơm bữa. Tìm quán rượu để mình thích thứ gì ăn thứ đó.

Ba người tiếng vào tửu quán kêu một bàn rượu nhắm, vừa ăn vừa kể lại những chuyện vừa phát giác.

Trên tửu lầu thực khách ngồi đầy cả, ba người không tiện nói lớn.

Đồng thời Thiết Kỳ Sĩ dường như phát giác ra điều gì, chẳng ra hiệu cho Cao Thức, nói :

- Điện Bạch thành nhận nhịp thật, đến tối ta đi du ngoạn một chuyến.

Kỳ Dao khẽ nói :

- Bên mé Đông lại có vấn đề.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đùng dùm ngó họ. Đó là một bầy mãnh thú mới ra khỏi rừng.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị có biết lai lịch của tứ nam nhị nữ đó không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn họ ở phái Tiên Thiên, vừa mới thu nhập một toán lớn Cổ Mộ môn. Kiếm thuật của chúng tinh diệu vô song.

Kỳ Dao hỏi :

- Có phải là nhân vật chính phái không?

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng đáp :

- Họ chỉ là hạng điên khùng ghét cay ghét đắng những cao thủ thiên hạ. Bọn chúng chẳng chính cũng chẳng tà nhưng khinh đời ra mặt. Ai nổi danh là họ đi tìm người đó để đá kích. Chớ coi họ là người chính phái.

Cao Thức hỏi :

- Còn tám thiếu nữ đó ở môn nào?

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng đáp :

- Đó là Hồng Phấn bát sát của phái Thái Huyền rất thần bí. Những kẻ sĩ hiệu kỳ trên chón gian hồ kêu bằng Thái Huyền Bát Mỹ. Kiếm thuật của các cô kỳ tuyệt.

Kỳ Dao hỏi :

- Tiểu muội gặp sáu người là ở phái Tiên Thiên ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhân vật tối cao của Tiên Thiên là Tiên Thiên lão tổ. Lão đạo này có hai nam đệ tử là Chí Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kiếm, tức hai thanh niên mà kỳ muội đã gặp đó. Hai thiếu nữ là nữ đồ của Tiên Thiên lão tổ, cô lớn kêu bằng Đào muội, cô bé kêu bằng Từ muội. Ngoài ra có tám kiếm sĩ tùy tùng đạo tổ. Hai đại hán Kỳ Dao đã ngó thấy là đại kiếm sĩ và Nhị kiếm sĩ trong bọn tám người.

Cao Thức khẽ hỏi :

- Su phụ của Hồng Phấn bát sát là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mụ lấy hiệu là Thái Huyền thánh mẫu, nhưng không biết phải trái.

Nghe nói mụ là nhân vật tối cao trong đại cừu địch của Áo Hải môn. Đồng thời mụ cũng là đại địch sống chết với Tiên Thiên lão tổ. Lại còn phái Thái Hư. Các vị lưu tâm ba trai hai gái ngồi ở góc phòng, họ là người phái này.

Kỳ Dao kinh hãi :

- Chính bọn họ đó ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ngồi chủ tịch là Đạp Đạp Tử, mẹ tã là lão nhị biệt hiệu Không Không Tử, mẹ hữu là lão tam Huyền Huyền Tử, người đàn bà đối diện là Cầm Anh, cô bé là Cầm Linh. Su phụ họ là Thái Hư thiên tôn. Ba bốn phái đại thần bí này truyền đời cừu địch, chúng ta không nên xung đột với họ. Nhưng Áo Hải môn ra đòi, họ cũng đứng lên. Trước mắt là sắp xảy ra cuộc đại chiến, chúng ta thoát ra ngoài được là hay, không thì cũng bị lôi cuốn vào giữa ba đại

cường đó.

Ba người vừa ăn cơm xong, bỗng thấy một toán đông nam nữ ở dưới đi lên. Thiết Kỳ Sĩ toan cất bước, nhưng thấy đám này lại ngồi xuống.

Chàng nhìn Cao Thức nói :

- Bọn đối đầu của chúng ta tới rồi.

Cao Thức kinh hãi hỏi :

- Áo Hải môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Trong này có cả một nam một nữ chặn đầu chúng ta.

Kỳ Dao hỏi :

- Hai người nào?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Gã trai thanh niên và cô gái che mặt.

Kỳ Dao ngó lại mười người thì chỉ một mình cô gái che mặt bất giác kinh hãi hỏi :

- Kỳ ca bảo thị kiều ngạo tuyệt luân mà sao tiểu muội nhận không ra?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa thấy nam nhân đâu, không thì muội đã lộ nguyên hình. Đồng thời hiện giờ muội che nửa khuôn mặt nên Kỳ muội không trông rõ. Nhưng Kỳ muội hãy nhìn vào cặp mắt láo liên của muội là hiểu ngay không phải hạng tầm thường.

Cao Thức nói :

- Bốn phụ nhân và bốn người đứng tuổi dường như là thủ hạ của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ thấy toán người đó chuyển qua mé tây liền nói khẽ :

- Bốn phụ nhân và bốn trung niên nam tử dường như là thủ hạ của chúng nhưng quyết chẳng phải nhân vật ở ngoại tăng trong Áo Hải môn. Hiện giờ bọn chúng đang chú ý đến những nhân vật phái Thái Hư. Chúng ta hãy chờ coi, sắp xảy ra xung đột đến nơi.

Kỳ Dao nói :

- Chắc là họ không đánh nhau trong thành, chúng ta ra đường chờ, họ có xung đột cũng tự nhiên đi chỗ khác.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Vậy chúng ta đi thôi.

Ba người vừa đứng dậy, đột nhiên có tiếng quát :

- Đứng lại!

Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm nhìn Cao Thức :

- Gã thanh niên ở Áo Hải môn đã phát giác ra tiểu đệ. Chúng ta chuẩn bị ứng chiến.

Dứt lời chàng xoay mình thì vừa gặp gã thanh niên ở Áo Hải môn lướt tới. Lại nghe gã cười lạt nói :

- Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, té ra người trốn tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục cười đáp :

- Các hạ bất tất phải làm pháo. Ngày nay Áo Hải môn không còn oai danh lẫy lừng như lúc mới ra. Cứ coi trước mắt đi cũng đủ biết quý phái phải đối phó rất phiền phức.

Thanh niên tức giận hỏi :

- Ai dám đối nghịch với Áo Hải môn?

Đột nhiên trong góc phòng phía đông có tiếng cười lạt vang lên nói :

- Càn Khôn Áo Ảnh! Đừng có buông lời cuồng ngạo. Mau về kêu sư phó đến đây, đồng thời bảo lão đem kim ngọc tứ bảo dâng lên, không thì khó lòng tránh khỏi họa diệt môn.

Gã thanh niên Áo Hải môn nghe nói quay phắt lại đáp :

- Đạp Đạp Tử, người tưởng bản nhân chưa phát hiện ra người. Sinh mạng của phái Thái Hư đã nằm sẵn trong tay của Áo Hải môn rồi. Nếu người không tin thì hãy thử coi.

Những người ngồi trong bàn mé đông lập tức đứng dậy quát :

- Quân khốn kiếp kia, người tưởng Áo Hải môn đông người quá rồi chăng? Hãy ra ngoài thành cửa bắc. Bữa nay bọn ta muốn coi tà công của các người, quyết không sợ Càn Khôn Áo Ảnh, Vũ Trụ Áo Tiên, Tứ đại Áo tiên, Tứ đại Áo cô đều hiện diện ở hiện trường.

Thiết Kỳ Sĩ nhân cơ hội không còn việc gì đến mình liền nhìn Cao Thúc và Kỳ Dao nói :

- Chúng ta đi thôi.

Ba người xuống lầu trả tiền rồi đi gấp ra cửa bắc. Đến ngoại thành, Kỳ Dao nói :

- Chúng ta chờ ở đây ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải là trường đấu, chúng ta tiếp tục đi tới Phong Lâm cốc.

Chắc bọn họ vào đó khai chiến.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Sĩ ca có chuẩn đích không?

Thiết Kỳ Sĩ giục :

- Lẹ lên, đã có người nhanh chân hơn chúng ta đang đi ở phía trước rồi.

Cao Thúc ồ một tiếng hỏi :

- Ta trông thấy hai toán. Sao họ biết mau thế?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Họ ở dưới lầu nghe tiếng. Các vị coi kia, người võ lâm tới rất nhiều.

Phong Lâm cốc là địa phương mà Thiết Kỳ Sĩ vừa đi qua, cách đường lớn chừng nửa dặm. Trong hang toàn là cỏ dại và cát nhỏ. Người ta kêu bằng Phong Lâm vì nơi đây tịch tịch không người ở, chỉ có gió thổi.

Ba người vào hang chỉ thấy sau những đồng cát là có thể ẩn thân được, ngoài ra không còn chỗ nào kín đáo. Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Ta muốn lại gần thêm chút nữa. Vậy đến mặt sau ngồi bên những đồng đá.

Kỳ Dao đáp :

- Người đến coi đông quá. Bọn mình đi thì họ cũng đi. Chi bằng đứng ngay trong rừng ở bên mé là xong, xa một chút càng khỏi phiền.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Phải đó, chỉ mong bọn Áo Hải môn đừng đến nhiều quá, không thì ẩn chỗ nào không được.

Ba người đến gần rừng cây, đã nghe trong rừng có động tĩnh rồi.

Thiết Kỳ Sĩ phát giác ra chỉ có một người, liền lạng mình tiếng vào.

Người kia chưa kịp ẩn nấp đã bị Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy, thì ra một lão đạo. Lão biết không trốn tránh được bèn nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chào thí chủ!

Thiết Kỳ Sĩ chợt nhớ tới lời dặn của sư phó, liền tự hỏi :

- Phải chăng đây là Tái Lão Quân. Tại sao lão lại ẩn trong rừng cây này.

Động hoài nghi, chàng liền chấp tay hỏi :

- Tự hiệu của đạo trưởng là gì?

Lão đạo lạnh lùng nói :

- Bản đạo lâu nay không nhắc đến tự hiệu, xin thí chủ nguyên lượng cho.

Đạo sĩ không nói tự hiệu khiến Thiết Kỳ Sĩ càng nghi hoặc. Giữa lúc ấy Kỳ Dao và Cao Thức tới nơi, chàng liền đưa mắt ra hiệu cho hai người rồi nhìn đạo nhân chấp tay nói :

- Xin hỏi đạo trưởng, tại sao đạo trưởng lại ẩn vào trong khu rừng này?

Đạo nhân thờ dài đáp :

- Chính bản đạo cũng chẳng hiểu lắm lối gì mà gần đây vô lâm thiên hạ đều tra hỏi. Có người tỏ ý bảo vệ, có người coi bản đạo như tên tội phạm bỏ chùa, muốn bắt đem về giam cho hết đời. Bữa nay có một đám nhân vật tự xưng Áo Hải môn muốn mời bản đạo xuống Tiềm cung long nào đó. Vì lẽ gì thì bản đạo không sao hiểu được. Coi tình hình khác lạ, bản đạo phải trốn vào trong này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Những nhân vật Áo Hải môn hiện giờ ở đâu?

Lão đạo thờ dài đáp :

- Bọn người thần bí đó sục tìm từ sáng tới giờ chưa thấy bản đạo, chắc họ còn giám thị quanh đây, nên bản đạo không dám ra.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu đạo trưởng không nghi ngờ, vẫn bồi tình nguyện bảo vệ đạo trưởng thoát khỏi hang núi này.

Lão đạo trầm ngâm nói :

- Ba vị thí chủ từ tế quá, nhưng bản đạo vẫn sợ khó lòng ứng phó được với bọn nhân vật thần bí kia. Bọn họ có đến mấy chục người.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu bị bắt rồi thì dĩ nhiên khó mà thoát được, nhưng phá vòng vây chạy đi thì không thành vấn đề. Nếu ở yên đây thì lại càng nguy hiểm vì trong hang này sắp xảy ra cuộc chiến đấu giữa các cao thủ mây phải.

Đạo nhân cả kinh hỏi :

- Nếu vậy xin ba vị thí chủ giúp đỡ cho, dường như mé bắc có thể thoát thân được.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Kỳ Dao nói :

- Kỳ muội cùng sư ca đoạn hậu, chúng ta chạy về phía bắc.

Lão đạo bị lọt vào quăng giữa. Bốn người đề tụ khinh công chạy thật lẹ. Dè đâu vừa tới cửa hang mặt bắc, đột nhiên gặp bốn đại hán. Chúng lớn tiếng quát :

- Các ngươi là ai? Đề lão đạo lại đó.

Thiết Kỳ Sĩ tay cầm Hắc Long Kiếm cười nhạt đáp :

- Bọn nanh vuốt của Áo Hải môn kia, các ngươi có bản lĩnh hãy ngăn cản bọn ta.

Chàng vung kiếm tấn công liền, đồng thời quay lại hô :

- Sư ca cùng Kỳ Dao bảo vệ cho đạo trưởng đi.

Cao Thúc liền làm người dẫn đường, Kỳ Dao đoạn hậu, ba người hết sức xông ra.

Bốn đại hán muốn ngăn chặn nhưng bị Thiết Kỳ Sĩ thi triển khinh công nhanh như chớp cầm chân, họ không sao thoát ra được.

Cao Thúc không còn địch nhân cản đường, quay lại nhìn lão đạo vẫy tay nói :

- Đạo trưởng! Chạy lên.

Lão đạo khinh công cũng không đến nỗi yếu kém liền chạy đuổi kịp Cao Thúc. Kỳ Dao đi sau cùng theo sát lão đạo. Dĩ nhiên nàng sợ người khác cướp lão đem đi, đồng thời lại e lão thừa cơ chạy mất.

Chạy được mười mấy dặm, Cao Thúc dừng lại nói :

- Bây giờ đi thông thả một chút, chờ lão nhĩ tới rồi chạy nhanh.

Kỳ Dao thấy ven rừng phía trước xuất hiện tám thiếu nữ, thái độ ra chiều khác lạ, liền nhìn Cao Thúc hỏi :

- Sư ca, trước mặt có bọn người ngăn chặn.

Lão đạo vừa ngó thấy kinh hãi la lên :

- Bọn này tự xưng là nhân vật phái Thái Huyền. Nghe nói chúng là Thái Huyền bát sát. Bản đạo đã lọt vào tay bọn chúng rồi.

Cao Thúc hỏi :

- Bọn chúng cũng muốn kiếm đạo trưởng ư?

Lão đạo thở dài đáp :

- Đúng thế! Sau bản đạo thừa cơ trốn thoát. Hỡi ơi, lần này thì không thoát được rồi. Võ công bọn chúng cao thâm khôn lường, lại không chịu nói chuyện phải trái.

Kỳ Dao nhìn Cao Thúc nói :

- Quay về không được mà đi đường vòng lại bị chúng khinh khi. Chúng ta cứ tiến thẳng phía trước xem bọn chúng nói sao?

Lão đạo không chờ Cao Thúc trả lời liền tái mặt la :

- Đi không được, đi không được! Mau trở lại thôi.

Cao Thúc hỏi :

- Chỉ cách bọn họ không đầy tầm tên thì sao thoát được. Lão đạo trưởng, bọn văn bối không sợ đâu, chúng ta cứ đi.

Y nói rồi bức bách lão tiến về phía trước. Lúc gặp tám thiếu nữ, một á cất tiếng hỏi :

- Hai vị là nhân vật phương nào? Tại sao lại lôi kéo lão đạo đây?

Cao Thúc chấp tay đáp :

- Cô nương cản đường có chuyện gì? Tại hạ là kẻ tầm thường trên chốn giang hồ.

Thiếu nữ cười nhạt nói :

- Các hạ hỏi mà không biết đường khinh trọng. Hay hơn hết là để lão đạo lại.

Cao Thúc đồng dạng đáp :

- Tại hạ đã hứa lời bảo vệ đạo trưởng. Cô nương cố cản đường đòi giữ người thì e không phải là chuyện dễ.

Thiếu nữ quát :

- Rượu mời không uống, lại uống rượu phạt. Phải chăng ngươi không muốn sống nữa.

A Thúc toan nổi nóng, bỗng nghe Kỳ Dao hô :

- Sư ca, A Kỳ ca tới nơi rồi.

Cao Thúc quay lại thấy Thiết Kỳ Sĩ đang vọt tới, bắt giặc la lên :

- Lão nhĩ, bọn ta bị nữ cường đạo cản đường đánh cướp.

Thiết Kỳ Sĩ chạy tới cười rộ nói :

- Muốn đòi tiền mãi lộ thì dễ thôi, cho mấy cô vài lạng bạc là đi được.

Cao Thúc lạnh lùng nói :

- Mấy cô coi trúng lão đạo rồi, vụ này không phải cướp tiền.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại nhìn thiếu nữ nói :

- Thưa cô nương, chắc quý phủ mới dựng một ngôi chùa mà chưa có đạo sĩ trụ trì?

Thiếu nữ quát :

- Nói bậy, kẻ nào dám ngông cuồng trước mặt Thái Huyền bát mỷ là không muốn sống rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng hỏi :

- Té ra đây là Thái Huyền bát mỷ oai danh lừng lẫy. Tại hạ cam bẻ thất kính. Xin hỏi cô nương giữ đạo trường này làm gì? Phải chăng quý phủ có yêu tinh quỷ quái xuất hiện, nên mời đạo trưởng đến phù phép chăng?

Thiếu nữ tức giận quát :

- Tên khốn này muốn chết thật rồi, mau nộp mạng đi thôi.

Thị quát rồi vung kiếm đánh tới.

Thiết Kỳ Sĩ vội xua tay nói :

- Cô nương hãy khoan.

Thiếu nữ hỏi :

- Ngươi còn nói gì nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không có gì nói nhưng mà có chút tin tức cho cô nương hay.

Thiếu nữ đàng hăng nói :

- Tin tức gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ coi chừng vị đạo trưởng này đáng giá vạn lạng. Hiện giờ phía sau đuổi theo lão không phải một người mà bốn phái lớn. Nào Áo Hải môn, Tiên Thiên phái, Thái Hư phái, Cổ Mộ môn. Nếu cô nương động thủ với tại hạ thì chậm trễ thời giờ, bọn họ sẽ theo đuổi tới nơi.

Thiếu nữ nghe nói sững sốt quát :

- Vậy các ngươi đi đi, bọn cô nương tha cho một lần.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn vị đạo trưởng này thì sao?

Thiếu nữ đáp :

- Để lão lại.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói :

- Nếu thế thì không được.

Thiếu nữ quát :

- Vậy động thủ đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cũng không được, tại hạ có biện pháp giải quyết được vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tỷ lệng đá hai phen thắng cuộc

Thiếu nữ hỏi :

- Biện pháp gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta động thủ thì mất thời giờ, mà không động thủ lại khó nổi hạ đài. Cô nương ơi! Theo ý tại hạ thì chúng ta đánh cuộc để phân thắng bại. Người thắng đưa đạo trưởng đi, người thua không được rắc rối.

Thiếu nữ cười lật hỏi :

- Đánh cuộc bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta tỷ nội công hay kiếm thuật đều không hay, vì tại hạ là nam tử hán, có thắng cũng chẳng vinh gì, còn bại thì mất thể diện. Chúng ta đánh cuộc bằng trò chơi nhỏ mọn tốt hơn.

Thiếu nữ hỏi :

- Tỷ thí trò chơi nhỏ mọn thể nào? Ngươi thử nói nghe, chẳng lẽ ta sợ ngươi ư?

Thiết Kỳ Sĩ lượm một viên đá khắc chữ vào rồi cười nói :

- Cô nương cũng khắc chữ vào một viên đá liệng về phía bắc. Đó là phương hướng bọn tại hạ ra đi. Kế đó chúng ta thi triển khinh công đi kiếm. Cô nương kiếm viên đá của tại hạ. Còn tại hạ kiếm viên đá của cô nương. Ai kiếm được trước là thắng. Chúng ta ấn định thời gian vào ngay đêm nay. Địa điểm tái hội là thành Dương Giang ở phía trước. Chúng ta sẽ gặp nhau ở Dương giang thành. Ai đến trước là thắng.

Thiếu nữ cười lật nói :

- Thành Dương Giang rộng lớn thì người đến sau làm sao biết được kẻ đến trước? Người đến trước cũng chẳng có bằng chứng gì là mình đến trước.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Cô nương nói thế cũng phải. Vậy đến Dương Giang phải tìm vào khách sạn lớn nhất ngay.

Thiếu nữ nói :

- Bản cô nương còn phải đề phòng bọn người mấy phái kia, nên đành nhẫn nại theo đề nghị của ngươi. Nhưng lão đạo phải để cho ta giữ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thế thì không xong rồi. Đạo trưởng hiện giờ tại hạ bảo vệ, đương nhiên tại hạ là chủ, khi nào lại để cô nương đưa đi?

Thiếu nữ lớn tiếng hỏi :

- Giả tỷ các ngươi đem lão trốn chạy thì ra bản cô nương mắc lừa hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ thấy đôi phương không tín nhiệm liền nghiêm nghị đáp :

- Cô nương! Không phải tại hạ sợ tám chị em cô đâu, đồng thời cũng phải đề phòng địch nhân ở phía sau. Nếu không thì điểm này cứ thẳng thắn động thủ chưa biết ai chết về tay ai. Đồng thời tại hạ là người có chút tiếng tăm trong võ lâm, khi nào lại thất tín với phụ nữ? Cô nương đã không đồng ý thì chúng ta động thủ đi.

Thiếu nữ thấy Thiết Kỳ Sĩ lộ vẻ giận dữ, dường như cô nảy ra cảm giác cao thâm khôn lường. Nhưng cô đã tự nhận võ lâm không ai thắng nổi tám chị em cô, liền lớn tiếng hỏi lại :

- Quý tính các hạ là gì?

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Xin miễn thứ cho tại hạ khỏi trình bày. Có điều rồi đây cô nương sẽ biết tại hạ là ai.

Thiếu nữ cười nhạt nói :

- Được rồi. Bản cô nương quyết không sợ các hạ man trá. Dù các hạ có bay lên trời, bản cô nương cũng tìm được.

Thị dứt lời, liền lượm viên đá dùng ngón tay khắc chữ vào. Miệng hô :

- Liệng đi!

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cô nương có lòng tín nhiệm, tại hạ cảm kích vô cùng!

Dứt lời chàng cầm viên đá liệng ra.

Hai người liệng đá, nhất quyết không phải chỉ trong vòng mười trượng, lại nín thở liệng mạnh thật khó mà lường được hai viên đá đó đi xa đến đâu.

Thiết Kỳ Sĩ liệng đá rồi chấp tay nói :

- Mời cô nương!

Thiếu nữ vẫy tay một cái. Miệng vẫn mỉm cười, thị cùng bảy cô em lướt đi như gió.

Kỳ Dao thấy nụ cười của thị có vẻ kỳ bí khê “ùà” một tiếng hỏi :

- A Kỳ! Con nha đầu này dường như tâm tính trá ngược, không hiểu có điều chi ngoắt ngoéo.

Thiết Kỳ Sĩ làm bộ quýnh quất cười đáp :

- Thị có tám chị em dĩ nhiên tìm thấy viên đá một cách dễ dàng. Thị chiếm phần tiện nghi nên ngấm ngầm đắc ý.

Lão đạo nóng nảy nói :

- Các vị thí chủ! Bọn ta có bốn người, chỉ bằng nửa chúng. Sao còn chưa chạy đi?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Đạo trưởng cứ yên dạ. Nếu không nắm vững phần thắng khi nào tại hạ lại đánh cuộc với thị! Mời đạo trưởng!

Lúc mọi người chạy đi, Cao Thức đột nhiên cười ha hả nói :

- Tại hạ hiểu rồi!

Kỳ Dao hỏi :

- Sư ca biết rõ A Kỳ nắm chắc ở chỗ nào?

Cao Thức đáp :

- Dĩ nhiên viên đá của lão nhị không khắc chữ nào thì bọn Thái Huyền bát sát còn kiếm thấy thể nào được?

Lão đạo nghe nói cũng nổi lên tràng cười.

Kỳ Dao nói :

- Không phải đâu. Viên đá của A Kỳ hiển nhiên tiểu muội thấy y bảo khắc ba chữ Tiểu Phụng Hoàng.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Cô này tinh mắt thật. Tại hạ đã định dùng kế đó, nhưng xem chừng không trôi đành phải khắc chữ vào rồi.

Lão đạo chán phèo thờ dài nói :

- Nếu thế thì bọn Bát Sát nhất định tìm thấy.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng nói gì cứ chạy thẳng về phía trước. Khi đến bên một khu rừng, chàng lâm như đã trông rõ, nhảy vọt lại lượm lấy viên đá.

Lúc đưa mọi người coi quả thấy trên khắc hai chữ Thái Huyền.

Kỳ Dao đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy tông tích bát nữ đâu, vội hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Bọn chúng ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ trỏ đầu núi mé bên đáp :

- Họ đang tìm ở chỗ kia.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị liệu đá tôi đó ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp :

- Cứ đi đi! Bây giờ chạy thẳng tới Dương giang.

Bốn người lại chạy về phía trước. Chẳng bao lâu đến một cây cầu đá.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn xuống nước cười nói :

- Bọn chúng mà muốn kiếm thấy viên đá của tại hạ thì phải xuống sông tắm nước lạnh.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Sao Sĩ ca biết chỗ này có giòng sông?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta đã qua lại hai lần đường này. Nếu không liệng đá xuống nước thì tất bọn chúng đã kiếm thấy rồi.

Lão đạo lại yên dạ cười khanh khách nói :

- Thí chủ quả trí tuệ hơn người. Bản đạo khâm phục vô cùng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đạo trưởng quá khen mà thôi. Chúng ta chạy mau tới Dương Giang thành. Tám con nha đầu đó kiếm không thấy đã bực mình, chắc còn tìm đến trở mặt với chúng ta.

Bốn người tới Dương Giang thành vào lúc chập tối. Thiết Kỳ Sĩ vội dẫn mọi người đến Dương Giang khách sạn nhưng không vào được, gọi tiểu nhị ra cho gả một đỉnh bạc và bảo :

- Đỉnh gia! Tại hạ nhờ một việc và xin thù lao chút bạc này để uống rượu.

Tiểu nhị khom lưng đáp :

- Quý khách sai phải việc gì xin cứ nói ra.

Thiết Kỳ Sĩ cầm viên đá đưa cho gã dặn :

- Tiểu nhị ca! Lúc trời tối tất có tám vị cô nương đến kiếm tại hạ.

Vậy tiểu nhị ca giao viên đá này cho các cô và bảo họ bọn tại hạ chờ lâu không thấy, mà đã hết thời hạn nên phải ra đi.

Tiểu nhị nghe nói gã chỉ phải làm một việc tầm thường, sượng quá cười đáp :

- Quý khách! Câu chuyện có vậy mà quý khách cũng thưởng bạc! Tiểu nhân nhất định đưa đến tay các cô.

Thiết Kỳ Sĩ nói thêm mấy câu khách khí rồi dẫn mọi người đi ngay tiến về phía bắc.

Đi tới nửa đêm, đạo nhân bỗng dừng lại nói :

- Ba vị thí chủ! Nhờ ơn ba vị hộ tống, bây giờ đã thoát vòng nguy hiểm không dám phiền thí chủ nữa.

Thiết Kỳ Sĩ ngăn người, nhưng không dám miễn cưỡng. Chàng động tâm chấp tay đáp :

- Đạo trưởng! Nếu đạo trưởng nhận thấy không có việc gì nữa, thì xin cứ tùy tiện.

Cao Thúc cũng nóng lòng nhưng không tiện nhúng miệng vào.

Lão đạo lại cười nói :

- Đã vượt qua cửa ải khó khăn rồi. Bần đạo xin cáo từ.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Dọc đường đạo trưởng nên bảo trọng. Hiện nay giải đất này đầy những nhân vật Áo Hải môn. Huống chi còn thêm Thái Huyền bát sát, đệ tử phái Thái Hư, anh em phái Tiên Thiên. Đạo trưởng không thận trọng tất lại bị lọt vào tay người.

Lão đạo dừng bước hỏi :

- Thí chủ biết chắc trên đường này toàn là bọn Áo Hải môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chưa qua sông Hoàng Hà, chỗ nào cũng có thể chạm trán họ. Nhưng đạo trưởng đề phòng cẩn thận, may ra không việc gì.

Đạo nhân hỏi :

- Ba vị thí chủ định đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn tại hạ vốn chưa nhất định, muốn lên Bắc Kinh chơi một chuyến.

Lão đạo trầm ngâm hỏi :

- Nếu thí chủ không sợ phiền, cho bần đạo vẫn đi theo được không?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chỉ cần đạo trưởng không nghi ngờ là được. Còn thêm bạn đồng hành thì làm gì có chuyện ngăn trở?

Đạo nhân thờ dài nói :

- Như vậy thì lại làm phiền ba vị.

Lão vừa dứt lời, bỗng nghe phía trước có thanh âm mụ già cất lên :

- Cha này còn nhỏ tuổi mà lòng dạ rất quý quái. Đáng tiếc lão bà đã tới đây, thẳng lời con đừng hòng khổng chế cho lão nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói biết là có biến vội xông lại lớn tiếng hỏi :

- Vị tiên bối nào ở phía trước?

Một mụ già đầu tóc bạc phơ xuất hiện, cười khàng khặc đáp :

- Lão thân là Thái Huyền. Tiểu tử! Để đạo nhân lại đó.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi than thầm :

- Mụ là Thái Huyền Thánh Mẫu rồi. Hồng bát!

Rồi chàng chấp tay nói :

- Té ra Thái Huyền Thánh Mẫu lão tiền bối giá lâm. Văn bối cam bẻ thất kính.

Lão thái bà lạnh lùng đáp :

- Đứng giờ trò nữa. Mau để lão đạo lại rồi rút đi! Bằng không lão bà tử nổi giận thì thanh Thái Huyền thần kiếm không nể nang ngươi.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy sau lưng mụ cái một thanh cổ kiếm liền nghĩ thầm :

- Mụ này coi bộ không phải hạng tầm thường. Tuy chưa chắc ta đã thua mụ, nhưng giữ sao khỏi động thủ vẫn hơn.

Chàng liền cười nói :

- Thừa tiền bối! Lão nhân gia nổi tiếng võ lâm vào hàng tiền bối, sao lại toan đoạt người trong tay kẻ hậu sinh tiểu bối? Vụ này đồn đại ra ngoài há chẳng khiến những bạn hữu giang hồ cười cho ư?

Lão thái bà lớn tiếng quát :

- Lão nhân gia trước nay bất chấp lời dị nghị của kẻ khác.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thừa tiền bối! Phải chăng vì lệnh đồ thua cuộc mà tiền bối phải bực mình?

Lão thái bà nổi lên tròng cười khằng khặc đáp :

- Thằng loi con đưa ra quỷ kế khiến cho tám con a đầu của lão nhân gia mắc hẻm. Lão nhân gia không nhắc tới mà ngươi lại nói ra. Bọn chúng tuy thua cuộc một cách oan uổng, nhưng thua vẫn là thua, có điều lão nhân gia không chịu thua đâu.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão tiền bối nhẫn nại đến bây giờ vẫn chưa hạ thủ, tỏ ra vẫn còn điều úy kỵ bọn văn bối.

Lão thái bà háng đặng đáp :

- Ngươi mà không rút đi là lão nhân gia hạ thủ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiền bối! Chúng ta còn biện pháp nào khác để giải quyết chăng? Văn bối không muốn động đến đao kiếm.

Lão thái bà cười lạt đáp :

- Ngươi lại muốn giờ trò quý rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu lão tiền bối sợ mắc hẻm thì xin để lão tiền bối đưa đề nghị ra.

Lão thái bà nói ngay :

- Được rồi! Lại liệng đá như trước. Lão nhân gia thử coi trò quý của ngươi đến trình độ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Như vậy đủ tỏ lão tiền bối vẫn chưa phục về vụ lệnh đồ đã thua cuộc. Có điều lần này văn bối xin nói rõ trước: Ai thua là thua, đừng tìm bên thắng để rắc rối nữa.

Lão thái bà tức mình lớn tiếng :

- Thằng loi cứ thắng đi, vĩnh viễn lão bà tử không kiếm ngươi để gây chuyện đâu.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Một lời nói của tiền bối đáng giá ngàn vàng. Hay lắm! Quân tử nhất ngôn. Lão tiền bối lượm đá đi.

Lão thái bà cười lật đáp :

- Tiểu tử! Đừng tăng bốc ta nữa. Nhưng ngươi phải nói rõ hòn đá của ngươi khắc chữ gì Ngươi khắc rồi để cho ta chứng nghiệm minh bạch. Dĩ nhiên ta cũng cho ngươi coi.

Thiết Kỳ Sĩ liền lượm một viên đá nặng tới nửa cân, khắc chữ vào rồi đưa lại nói :

- Xin lão tiên bối qua mắt.

Lão thái bà ngó thấy “ùa” một tiếng nói :

- Té ra ngươi là đồ đệ của lão Phụng Hoàng Thần ư? Đáng tiếc ngươi không được thành thật như sư phó.

Mụ cũng khắc một chữ vào khối đá đưa cho Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu tử! Coi rõ chưa?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chẳng lẽ lão tiên bối lại làm chuyện giả dối?

Lão thái bà cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Xem chừng ngươi vẫn giữ lòng dạ thiếu quang minh. Đáng tiếc là phía trước không có sông.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có sông cũng chẳng ích gì. Căn cứ vào thần công của lão tiên bối thì dù có biển cũng bằng vô dụng.

Lão thái bà đã nói là không ăn phỉnh, nhưng nghe Thiết Kỳ Sĩ tăng bốc trong lòng cũng khoan khoái. Nét mặt mụ hòa hoãn lại nhiều.

Mụ lớn tiếng hô :

- Lần này phải hạn chế cả thời gian nữa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Xin lão tiên bối cứ nói ra, vẫn bối nhất thiết đều tuân mạng.

Lão thái bà nói :

- Bảo đạo sĩ đếm một trăm viên đá rồi hô “Dừng.” Ai kiếm được trước là thắng.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Biện pháp của lão tiên bối hay quá!

Lão thái bà vận toàn lực liệng viên đá ra. Viên đá bay đi vừa cao vừa xa. Mụ nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tiểu tử! Ngươi nghe rõ tiếng rót rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười cũng liệng đá ra rồi hô :

- Đi!

Lão thái bà đang lắng tai bị tiếng hô “đi” làm mụ lảng trí, dường như chưa nghe rõ tiếng đá rót. Mụ biến sắc nhưng không nói gì, cùng Thiết Kỳ Sĩ chạy đi.

Kỳ Dao mỉm cười nhìn Cao Thức nói :

- A Kỳ thật là giỏi hoạt.

Lão đạo vừa lượm đá sỏi đếm, vừa khấn thầm :

- Xin hoàng thiên phù hộ khiến Thánh mẫu đừng nghe thấy tiếng đá rót.

Cao Thức trịnh trọng nói :

- Lão nhị hô lớn tiếng đó chắc là có nguyên nhân. Viên đá vận chân lực liệng ra, tiếng hô cũng không che lấp được lỗi tai một nhân vật như Thánh mẫu.

Kỳ Dao hỏi :

- Sư ca có nghe thấy không?

Cao Thức đáp :

- Viên đá của Thánh mẫu dường như rớt xuống trên đồng lá cách đây chừng nửa dặm, nhưng vẫn có tiếng trầm trọng, còn viên đá của lão nhị rớt xuống tai mình nghe không rõ.

Kỳ Dao hỏi :

- Lúc y ra tay cũng tiếng gió réo lên như Thánh mẫu mà sao không có tiếng đá rớt xuống?

Cao Thức bỗng ồ lên một tiếng đáp :

- Thánh mẫu lại thất bại rồi. Mụ lại mắc bẫy lão nhị.

Kỳ Dao hỏi :

- Sao sư ca biết?

Cao Thức đáp :

- Trong nội công tâm pháp của gia sư có yếu quyết kêu bằng “Ly Sa Băng Sơn” tức là giấu chân khí mình trong hạt cát. Hạt cát ra khỏi tay rồi chạm vào vật gì cũng tự động nổ tung mà không thành tiếng rồi mất biến. Nếu đánh trúng vào hạt cát của đối phương thì công lực của bên địch cũng bị tiêu tan. Nhất định lão nhị đã luyện đến chỗ ảo diệu này thì Thái Huyền Thánh Mẫu còn tìm đâu cho thấy viên đá kia.

Kỳ Dao cười nói :

- Té ra là thế!

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe lão đạo đề tụ công lực lớn tiếng hô :

- Dừng!

Tiếng hô này vang xa đến một dặm. Tiếp theo lại nghe tiếng Thiết Kỳ Sĩ cười rộ nói :

- Tìm thấy rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vừa nói xong, bỗng thấy Thái Huyền Thánh Mẫu chạy tới quát :

- Đưa cho lão giao coi.

Thiết Kỳ Sĩ hai tay cầm hòn đá dâng lên nói :

- Xin lão tiên bồi qua mắt.

Thái Huyền Thánh Mẫu đón lấy coi thì đúng là hòn đá của mụ khắc chữ. Mụ giật mình kinh hãi cười khằng khặc nói :

- Tiểu tử! Sau này sẽ gặp nhau.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Xin miễn thứ cho vãn bối khỏi tiến chân.

Chàng chạy về. Cao Thức ra đón cười hỏi :

- Lão nhị! Thủ pháp Ly Sa Băng Sơn của lão nhị giỏi quá!

Thiết Kỳ Sĩ thờ phào đáp :

- Sư ca hãy coi chừng kéo lão thái bà nghe tiếng.

Thiết Kỳ Sĩ thắng Thái Huyền Thánh Mẫu kể như qua được cửa ải khó khăn nhất. Nhưng chàng vừa hô Cao Thức kín tiếng bỗng trong bóng tối có tiếng người cười nhẹ nói :

- Đừng đắc ý vội. Công phu của sư phó ngươi, lão bà tử đó biết rõ rồi.

Hiện giờ ngươi giấu được mụ, nhưng trong vòng một giờ mụ phát giác ra sẽ tìm đến ngươi. Thằng lỏi con đừng chọc giận mụ.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi quay lại hỏi :

- Cao nhân ở phương nào? Xin cho ra mắt được chăng?

Thanh âm khàn khàn lại cười rộ đáp :

- Không phải là bằng hữu mà chạm mặt nhau là xảy cuộc động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ cũng cả cười nói :

- Tiểu tử nghe tiếng đã biết tiền bối rồi. Thằng lỏi này không sợ đâu. Tiền bối cứ ra nói chuyện, nên chăng? Đánh nhau thì có gì quan hệ, chỉ cần tiền lễ hậu binh là xong.

Người kia cả cười đáp :

- Không. Phụng Hoàng Thần có cao đồ thì lão phu cũng có. Ngươi hãy đấu với đồ đệ của lão phu rồi hãy bàn. Nói cho ngươi hay, lão phu cũng đòi đạo nhân luôn.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Bây giờ tiền bối ẩn hình chờ lệnh đồ thừa rồi mới ra thì e rằng có sự khác biệt. Chắc tiền bối là Thái Hư thiên tôn phải không?

Người kia hỏi lại :

- Ủa! Tiểu tử căn cứ vào điều chi mà xác định như vậy?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Giọng lưỡi này trong võ lâm chỉ có hai vị. Ngoài lão nhân gia là Tiền Thiên lão tổ. Nhưng Tiền Thiên lão tổ là người xuất gia, chẳng khi nào tự xưng là lão phu, nên vẫn bối xác định như vậy.

Người kia nói :

- Thằng lỏi con quả có chỗ thông minh quý quyết. Giỏi lắm! Lão phu phục ngươi rồi. Sẽ gặp nhau trong bước tiền đồ.

Cao Thúc khế nói :

- Bước tiền đồ lại gặp chuyện rắc rối...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Chắc lúc trời sáng lại gặp lão.

Kỳ Dao hỏi :

- Chúng ta đổi đường nẻo được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chúng ta đổi đường nào bây giờ? Các vị nhìn lên trời không có trăng sao. Tại hạ muốn làm cho bọn họ đón đường một cách vô ích.

Cao Thúc hỏi :

- Bay qua cửa quan này chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ bắt đầu bay, dưới đất không nhìn rõ. Bay đến lúc trời sáng ít ra cũng đã vượt xa đến mấy trăm dặm.

Kỳ Dao hỏi :

- Còn đạo trưởng làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta đảm nhiệm việc đề phòng tập kích trên không, nhưng không thể động thủ được.

Ba người liền cởi bỏ áo ngoài và áo choàng gấp lại. Thiết Kỳ Sĩ nhìn lão đạo nói :

- Đạo trưởng! Mau nằm phục trên lưng tại hạ.

Lão đạo cả kinh hỏi :

- Ba vị là người ở Áo Hải môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đạo trưởng đã ngộ thấy Phi Thử thần y của Áo Hải môn rồi, vậy coi lại thần y của bọn tại hạ là không nghi ngờ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Cổ Cầm giáo cực kỳ khủng khiếp

Lão đạo vừa ngộ thấy thần y của Thiết Kỳ Sĩ bỗng kinh hãi la lên :

- Biến Bức thần y!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đạo trưởng coi lại áo của hai vị kia.

Đạo nhân coi rồi hô :

- Điệp thần y!

Thiết Kỳ Sĩ cúi xuống giục :

- Lẹ lên! Trăng sao mà tỏ rõ là không bay lên được.

Đạo nhân hỏi :

- Liệu thí chủ công nổi bàn đạo chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đạo trưởng gầy nhom. Đến năm người như vậy cũng không ăn thua gì!

Lão đạo nghe nói kinh nghi, đành ngồi lên lưng chàng.

Thiết Kỳ Sĩ lại hô :

- Đạo trưởng ôm thật chặt nghe.

Chàng chấn động hai tay, đề tụ chân lực bay lên mây.

Cao Thức và Kỳ Dao vọt lên theo. Mối chớp mắt đã rời khỏi mặt đất hơn trăm trượng.

Cao Thức vừa rượt theo vừa hô :

- Lão nhì! Làn mây dưới đất rất dày, có thể gia tăng kinh lực lướt nhanh về phía trước.

Thiết Kỳ Sĩ bảo Cao Thức :

- Sur ca! Sur ca nhằm đúng phương hướng đi trước mở đường và phải coi chừng bọn Áo Hải môn.

Cao Thức cười đáp :

- Mỗi khùng khiếp của ta đối với Áo Hải môn dần dần tiêu tan rồi. Trừ bọn hậu đãi ra, còn thì ta dám đương đầu với họ.

Đạo nhân tuy không phải là người võ công kém cỏi, nhưng suốt đời chưa từng bay trên không, lão giương mắt nhìn làn mây mù trước mắt xoay chuyển, tai nghe tiếng gió vù vù, tưởng chừng mình được lên cõi tiên.

Trước khi trời sáng, Cao Thức bay gần bên sư đệ khế nói :

- Phương đông đã rạng hoa lê. Phía trước mé tả có núi cao, bên hữu là biển cả, có thể dừng được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vậy hạ nhanh xuống đỉnh núi.

Cao Thức sà xuống trước để ý coi chừng không thấy động tĩnh gì mới ngừng đầu lên hú một tiếng dài.

Kỳ Dao và Thiết Kỳ Sĩ hạ xuống sau.

Lão đạo thở dài nói :

- Chuyển đi này của tại hạ thật không uổng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đạo trưởng biết người biết của, chắc những cổ kim kỳ trân đều hiểu rõ hết?

Lão đạo cười khanh khách nói :

- Đó là chỗ sở trường của bản đạo. Đáng tiếc ở chỗ mình hiểu biết mà lại không có.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói :

- Đã biết là có ngày lấy được. Kê không biết mới phải tuyệt vọng.

Lão đạo thở dài đáp :

- Ai lấy được là người có duyên.

Cao Thức bỗng la lên :

- Đây là ngọn chủ phong núi Liên Hoa.

Kỳ Dao nói :

- Mặc kệ nó. Chúng ta xuống núi tìm nơi nào ăn bữa sáng đã.

Cao Thức nói :

- Đi xuống mé hữu trái núi này, tiến thêm mấy chục dặm là đến Lục Phong thành.

Mọi người liền động thân thi triển khinh công chạy thật nhanh tới Lục Phong thành thì trời vừa hừng sáng.

Lúc vào quán Thiết Kỳ Sĩ hỏi lão đạo :

- Đạo trưởng dùng cơm chay hay sao?

Lão đạo cười khanh khách đáp :

- Bản đạo không kiêng kỵ chi hết.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thế thì càng tiện.

Chàng liền gọi tiểu nhị sắp một mâm cơm rượu. Quán hào ăn một bụng no nê.

Ăn cơm xong mọi người lại lên đường đi về phía bắc. Suốt mười mấy ngày chưa gặp rắc rối, hiển nhiên đã thoát khỏi các phe phái rượt theo.

Trưa hôm ấy bốn người đến Phân Thủy quan là chỗ giao giới hai tỉnh Triết, Mân.

Cao Thúc hô Thiết Kỳ Sĩ dừng bước nói :

- Lão nhì! Chúng ta nghỉ lại ở bờ sông phía trước ăn lương khô rồi sẽ đi, gần tới Nhạn Đăng sơn rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Từ giờ trở đi phải coi chừng. Dọc đường này lướt qua Bắc Nhạn Đăng Quát Thương sơn, Thiên Đài sơn, Tử Minh sơn đều có địch nhân cản đường ở những nơi hiểm yếu.

Kỳ Dao hỏi :

- Chúng ta chưa thấy bọn Ngũ vương tử đâu, không hiểu vì nguyên nhân gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Họ được sư phó chiếu cố, chúng ta có thể yên dạ. Các vị đó chưa đến cũng hay. Gặp họ rồi, mình hành động khó khăn hơn.

Đang ăn lương khô, Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy trong khu rừng bên bờ sông có tiếng động liên báo Cao Thúc :

- Sư ca! Các vị ẩn vào sau gốc cây. Có người ở trong rừng đi ra.

Cao Thúc hỏi :

- Có phải dân thường chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Dân thường hay võ lâm cũng không phân biệt ra thì còn làm gì được?

Chàng tung mình xông vào rừng quát hỏi :

- Ai đó?

Một lão già trong rừng sâu “ồ” một tiếng đáp :

- Té ra là thằng lỏi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng cả mừng hỏi :

- Đúng lão đạo vương rồi.

Chàng chạy tới cười ha hả hỏi :

- Tiền bối đây ư?

Lão đạo vương ra hiệu đáp :

- Đừng lớn tiếng! Giải đất này toàn là cao thủ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Gia sư đâu?

Lão đạo vương đáp :

- Lão dẫn đại đội đi xa rồi, lưu ta lại đây để thám thính truy binh.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Tiền bối! Bọn văn bối bảo vệ một lão đạo phải vượt qua bao nhiêu chỗ ngăn chặn. Hiện lão ở bờ sông.

Lão đạo vương kinh ngạc hỏi :

- Người kiếm được Tái Lão Quân rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão không chịu nói tự hiệu, nhưng đúng là người mà những phái Tiên Thiên, Thái Huyền, Thái Hư và Ảo Hải môn đều muốn bắt. Cái đó có thể chứng minh là Tái Lão Quân.

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Ta cũng thấy nhân vật các lộ truy tầm được mấy lão đạo, nhưng đều không phải là Tái Lão Quân.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão đạo vương cười đáp :

- Hiện giờ trừ lão đạo nào có người chứng thực môn phái, còn toàn là hạng vớ vẩn. Lão đạo mà người hộ vệ đó chắc cũng không phải.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Lão đạo vương đáp :

- Tái Lão Quân là nhân vật cơ trí tuyệt luân, người vô lâm ít ai nhận biết, cả sư phó người cũng chưa từng gặp mặt. Vì lẽ đó nhân vật các lộ chẳng có cách nào kiếm được lão. Họ cứ thấy lão đạo là hạ thủ.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” một tiếng nói :

- Đó là bọn đạo nhân gặp vận xui mà bị bắt, nhưng đạo nhân do vận bối hộ vệ có chỗ đặc biệt là lão không chịu nói rõ lai lịch.

Lão đạo vương đáp :

- Để ta đi nhận coi. Tuy ta mới gặp Tái Lão Quân hai lần, nhưng không thể làm được.

Thiết Kỳ Sĩ vội dẫn lão ra khỏi rừng cây đi tới gần bờ sông.

Cao Thúc vừa ngó thấy cả mừng hô :

- Sư thúc!

Lão đạo vương nhìn đạo nhân rồi lớn tiếng thóa mạ :

- Té ra là Đa Bảo lão đạo con khỉ này!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói chán phèo, thật là dở cười dở khóc.

Đạo nhân thấy lão đạo vương vội gật đầu chào :

- Lão thí chủ! May được gặp đây!

Lão đạo vương phì một tiếng nói :

- Lão làm cho bọn hài tử của ta cực nhọc vô cùng!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đạo trưởng đây là ai?

Lão đạo vương cười hô hô đáp :

- Tuy lão là nhân vật thần bí, nhưng không đáng để người bảo vệ.

Lão mang đạo hiệu là Đa Bảo đạo nhân.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần đạo nhân hẳn học nói :

- Đạo trưởng! Đạo trưởng làm cho tại hạ mắc bẫy rồi. Bao nhiêu phen nguy hiểm đạo trưởng cũng không chịu tỏ lộ chân tình.

Lão đạo ngạc nhiên hỏi :

- Thí chủ! Khi nào bản đạo dám để cho thí chủ mắc họa?

Lão nói câu này khiến cho Thiết Kỳ Sĩ không khỏi nghĩ thầm :

- Vụ này quả không thể trách lão vì chính mình muốn đem lão đi theo.

Chàng ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Đạo trưởng! Sao đạo trưởng không chịu nói rõ tự hiệu?

Lão đạo vương cười rộ đáp :

- Tự hiệu lão là Đa Bảo, người còn chưa biết ư?

Lão là giống quái vật tích trữ kỳ trân dị bảo, so với Hoàng gia còn có phần nhiều hơn. Bản thân lão bị bọn hắc đạo giang hồ ráng bắt cho bằng được, khi nào lão dám nói rõ tự hiệu?

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Vậy những môn phái kia định bắt lão làm chi?

Lão đạo vương đáp :

- Cái đó rõ ràng lắm rồi. Vì hành động của lão lén lút, úp mở, họ nghi lão là Tái Lão Quân.

Đạo nhân nhảy bổ lên hỏi :

- Nhân vật các đạo muốn bắt bản đạo vì tưởng bản đạo là Tái Lão Quân ư?

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Người gặp vận xui không phải chỉ một mình lão. Khắp nơi từ nam chí bắc hễ họ gặp đạo nhân nhiều tuổi là rượt theo như đuổi chó nhà có đám ma. Ngoài trừ những người đã chứng thực được môn phái, còn đều biến thành “của báu” hết.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn đạo nhân thờ dãi nói :

- Đạo trưởng! Bây giờ xin tùy tiện. Chuyển bảo tiêu này tại hạ toi công rồi.

Lão đạo vương trầm trọng đáp :

- Thí chủ! Nhờ ba vị bảo vệ bao phen nguy hiểm, bản đạo cảm kích vô cùng. Bản đạo chẳng có chi báo đáp rất lấy làm xấu hổ. Kim ngân châu báu thí chủ không thèm lấy, nhưng có một điểm chắc làm cho thí chủ rất cao hứng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đạo trưởng có điều chi khiến tại hạ cao hứng?

Đạo nhân đáp :

- Đó là hành tung của Tái Lão Quân!

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc nhảy lên hỏi :

- Đạo trưởng có biết ư?

Đạo nhân đáp :

- Lão thí chủ đó tuy không cùng chí hướng với bản đạo, nhưng trước kia có mối giao tình. Nửa năm gần đây, bản đạo mới gặp được lão hai lần, một lần ngoài quan ải và một lần ở núi Hạ Lan. Bản đạo xem ra lão tìm kiếm vật gì đó, nên đoán hiện giờ lão không phải ở phía trong quan ải.

Lão đạo vương căn dặn :

- Đa Bảo đạo quý! Chuyện đó lão đề dạ không được tiết lộ với ai nghe.

Đa Bảo đạo nhân gật đầu đáp :

- Lão thí chủ cứ yên lòng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đa tạ đạo trưởng. Vậy chuyến hàng này tại hạ chẳng đến nỗi về không. Mai hậu còn có phen tái hội.

Đạo nhân cúi đầu đáp :

- Thí chủ! Chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài quan ải.

Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn lão đạo vương hỏi :

- Tiền bối cùng đi chứ?

Lão đạo vương cười đáp :

- Không. Tin này cần phải cho sư phó người hay. Ba người ngược bắc cho lệ, ra ngoài quan ải càng sớm càng hay.

Dứt lời lão phát tay áo.

Cao Thúc thờ phào nói :

- Không còn Đa Bảo đạo nhân đi kèm, chúng ta thoải mái hơn nhiều.

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ bảo chàng :

- Ngó lên trên đỉnh Nhạn Đăng sơn.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn theo ngón tay nàng trở, đột nhiên la :

- Trên không có cuộc đại chiến.

Cao Thúc nói :

- Còn ở xa lắm nhìn không rõ. Chúng ta phải tức tốc rượt theo.

Thiết Kỳ Sĩ dẫn đầu chạy trước. Chàng quay lại hỏi :

- Ngoại trừ Áo Hải môn biết bay, chẳng lẽ còn bọn người nào mới xuất hiện?

Kỳ Dao đáp :

- Không khéo là Đế Đế và Bạch thư cùng Cao lão ca đụng đầu bọn Áo Hải môn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải đâu. Không gian phía trên đỉnh núi chẳng phải chỉ năm sáu người, đồng thời ta còn nhận ra lối bay khác, quyết không đúng là bức y và điệp y.

Cao Thúc gạt đi :

- Bất tất phải nói nhiều. Rượt tới nơi sẽ rõ.

Phía trên đỉnh núi vọt lên mười mấy chấm đen, mỗi lúc một rõ hơn.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng la hoảng :

- Một bên không phải là người.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc nói :

- Đó là giống chim gì?

Chúng vừa to vừa lạ, có lẽ lớn hơn cả chúng ta.

Kỳ Dao “ồ” một tiếng đáp :

- Đường như bọn Thiết linh hạc mà gia phụ đã nói tới. Giống chim này bay nhanh nhất.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nó khác với giống hạc thông thường ở chỗ nào?

Kỳ Dao đáp :

- Đây là giống chim lạ đời xưa, khác với hạc thường là lớn gấp đôi.

Lông cánh vừa trơn vừa rắn, bảo đao cũng khó chém đứt. Mỏ và móng sắc như đánh sắt. Nó lại linh hoạt vô cùng!

Cao Thức nói :

- Bên kia là bọn Áo Hải môn đều mặc Phi Thử thần y. Chúng ta không nên để bộc lộ hành tung.

Ba người vừa đến chân núi, bỗng thấy lão đạo vương cũng ở đó. Thiết Kỳ Sĩ chạy lại gần hỏi :

- Tiền bối cũng chưa đi xa ư?

Lão đạo vương trở lên đỉnh núi đáp :

- Bị cuộc đả đầu cổ quái kia hấp dẫn, ta phải dừng lại.

Cao Thức hỏi :

- Ở dưới đất còn người Áo Hải môn không?

Lão đạo vương cười đáp :

- Nhiều lắm, nhưng chúng chết cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Họ bị quái điều đánh chết ư?

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Bọn người chết gặp quái điều trước, chúng không có Phi Thử thần y và đều là nanh vuốt bậc thấp nhất. Sau mới có toán biết bay tới cầm cự quái điều. Hiện giờ người nhiều chim ít. Bọn quái điều sắp thua chạy rồi.

Kỳ Dao trịnh trọng hỏi :

- Tiền bối có biết lai lịch bầy quái điều này không?

Lão đạo vương lộ vẻ nghiêm nghị đáp :

- Mấy trăm năm trước có một giáo phái khác lạ kêu bằng Cổ Cầm giáo. Giáo chủ gọi là Cổ Cầm giáo chủ. Giáo phái này rất ít người, chỉ có mấy tên đệ tử. Chúng ý vào giống phi cầm để hoành hành. Các loại phi cầm cổ quái đều là vật hi hữu từ đời xưa còn sót lại, nhưng chúng mãnh liệt phi thường. Ta e rằng tà giáo đó lại ra đời.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhưng giống Thiết linh hạc này chỉ đối phó được với những cao thủ thông thường, hại người không mấy.

Lão đạo vương cười lật đáp :

- Đó là người nói về cá nhân, nhưng đối với toàn thể võ lâm thì mấy con chim này tác hại không vừa đâu. Huống chi đây chưa phải là giống chim ghê gớm nhất.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiền bối còn biết được mấy loại quái điều nữa?

Lão đạo vương đáp :

- Bây giờ không rảnh để nói chuyện này. Hãy coi chừng mấy tên nô tài ở trên núi chỉ huy bầy hạc. Chúng ta mau rời khỏi đây.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ muốn ở lại coi xem kết quả ra sao đã.

Lão đạo vương trầm giọng nói :

- Tiểu tử! Tâm ý ngươi không kịp được lão nhân gia. Ngươi muốn điều tra kẻ chỉ huy mãnh hạc để trừ khử đi.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị hỏi :

- Cái đó có chi là quá đáng?

Lão đạo vương cười lật đáp :

- Đừng mơ mộng nữa. Ngươi mà không nghe lời khuyên cáo của lão nhân gia là tự đốt lửa thiêu mình đó. Ngươi có thể thoát được, nhưng còn sư huynh ngươi và Kỳ Dao thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế ư?

Lão đạo vương đáp :

- Chẳng những ngươi không trừ diệt được bọn người sử dụng ác điều mà còn hết đường tẩu thoát. Dù ngươi trốn được thì hai đồng bạn cũng không thoát nạn.

Cao Thúc hỏi :

- Chỉ có mấy con hạc mà đáng sợ thế ư?

Lão đạo vương thở dài đáp :

- Mấy con hạc thì lão nhân gia cũng không sợ, nhưng ngoài ra còn có bốn loại, cả sư phó ngươi cũng hoảng hồn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn giống khác nữa ư?

Lão đạo vương đáp :

- Nơi đây nguy hiểm lắm. Ta hãy cho ngươi hay, một loại kêu bằng Ngân châm phong. Giống chim này nhỏ bé mà mỏ nó còn độc hơn ong châm gấp trăm lần. Cái đó còn chưa đáng kể, nhưng số đông đến mấy ngàn con bay nhanh như chớp, ào ạt như đàn ong, chuyên mổ vào hai mắt địch nhân, không thể phòng cho xiết được.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cũng bỏ vía hỏi :

- Có thể vận khí phòng thân được không?

Lão đạo vương đáp :

- Ngươi vận khí thì được, nhưng lâu đến chín mười ngày thì không nổi, vậy ngươi trốn đi đâu? Ngươi có thể lặn xuống nước, nhưng ở dưới nước được bao lâu? Nói tóm lại ngươi chẳng thể nào thắng nổi, chỉ còn đường lẩn tránh. Lẩn tránh mà không thoát nổi thì chân khí khô kiệt là chết.

Kỳ Dao run lên giục :

- A Kỳ! Chạy lẹ đi thôi! Tình trạng này A Kỳ cũng không làm gì được đâu.

Thiết Kỳ Sĩ biết là tình hình nghiêm trọng phi thường. Chàng gật đầu nhưng còn hỏi lại lão đạo vương :

- Như vậy không còn cách nào để đối phó ư?

Lão đạo vương đáp :

- Dĩ nhiên phải có, nhưng hy vọng rất mong manh. Ngươi hãy theo ta dời khỏi nơi đây rồi sẽ bàn. Nếu muốn coi kết quả phải tìm nơi kín đáo ẩn mình mà dòm trộm.

Dứt lời lão lùi lại trước, dẫn ba người chạy về phía rừng rậm. Lão trở một cây lớn trước mắt nói :

- Chúng ta hãy nhảy lên ngọn cây.

Ba người nghe nói nhảy lên ngay, ẩn thân rồi lấy nhánh lá che kín, ngồi xuống cành cây.

Lão đạo vương nhìn quanh, thở phào nói :

- Nơi đây có thể được. Tuy cách đỉnh núi không xa nhưng cũng khó bị người phát giác.

Lúc này trên không đánh càn dữ. Chín con Thiết linh hạc bị mười tên Áo Hải môn mặc Phi Thử thân y vây đánh. Bảy quái điều phải nhào lộn né tránh.

Lão đạo vương ngó thấy thờ dài nói :

- Tình hình này tất khiến bọn đệ tử Cổ Cầm giáo phải phẫn nộ.

Kỳ Dao hỏi :

- Tiền bối vừa nói bọn nô tài gì đó?

Lão đạo vương đáp :

- Đồ đệ của Cổ Cầm giáo chủ đều là hạng nô tài. Giáo phái này có bốn điều dục vọng. Một là thiên hạ không còn ai địch thủ, hai là tiền bạc châu báu, ba là mỹ nữ, bốn là người võ lâm không được phản đối chúng. Nhưng không phải bọn chúng hề thấy người là động thủ, trừ những ai xâm phạm vào luật lệ của họ, không thì gặp mặt cũng chẳng sao. Có điều tài bảo và mỹ nữ thì đừng đề chúng ngó thấy, vì đó là mục đích chủ động của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên la hoảng :

- Tiểu điều! Tiểu điều bay thành đàn đầy trời từ phía Bắc ào ạt kéo đến. Trời ơi! Chẳng phải chỉ mấy ngàn con mà là mấy vạn.

Lão đạo vương ồ một tiếng đáp :

- Bầy này không phải Ngân châm phong mà là thứ khác kêu bằng Di thiên sa, nhỏ hơn Ngân châm phong.

Kỳ Dao hỏi :

- Giống chim nhỏ này có hại gì không?

Lão đạo vương thờ dài đáp :

- Nó còn ghê gớm hơn Ngân châm phong, trên mình có loại ký sinh trùng, như giông vắt bám vào mình trâu, chỉ nhỏ như hạt cát. Trên mình mỗi con có đến mấy ngàn độc trùng. Khi tiểu điều tấn công, chúng bao vây địch nhân, chấn động toàn thân cho độc trùng rớt vào người. Loại côn trùng này có cánh, dù vận chân khí đề phòng chúng cũng bám sát kỳ cho đến lúc hao tận chân khí, hút huyết dịch trong người khô kiệt mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Kỳ Sĩ lo mưu trừ ác điều

Kỳ Dao nghe nói toàn thân run bần bật. Nàng ngó lên không thấy bầy chim nhỏ kéo đến tiếp ứng cho chín con thiết hạc, vây kín bọn Áo Hải môn mặc Phi Thử thân y, không còn thấy bóng đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ bờ vĩa thờ dài, nói :

- Người ta bảo bầy kiến cắn có thể chết người quả là không sai.

Lão đạo vương nói :

- Cổ Cầm giáo còn mấy loại dị điều: Kim câu tử, tác dụng cũng như Ngân châm phong, nhiều tới mấy ngàn con. Thực nhân thú tác dụng như Thiết linh hạc, Độc mỹ nhân miệng phun hơi độc, đông tới mấy trăm con. Dịch nhân bị công kích khác nào lạc vào đám khói mù, hít khói độc vào là chết. Sau hết là loại Cuồng phong vồng có đến hàng vạn, mỏ chim nhả tơ bền và rắn. Chúng tấn công địch như nhện bắt ruồi. Chỉ phút chốc biến người thành con tằm khổng lồ nằm trong tổ kén.

Ba người càng nghe càng kinh hãi. Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm :

- Đó đều là những vật không thể dùng võ công cao thâm mà đối địch.

Chàng thở dài hỏi :

- Có biện pháp nào để đối phó?

Lão đạo vương đáp :

- Mấy trăm năm trước Cổ Cầm giáo bị bại về ba vị lão phụ. Bao nhiêu chim lạ cơ hồ mất hết. Có lẽ vì chưa tuyệt chủng nên sau mấy trăm năm lại sinh sản ra nhiều như ngày nay.

Kỳ Dao hỏi :

- Ba phụ nhân đó dùng công phu gì?

Lão đạo vương đáp :

- Nghe nói nữ đồ của ba phụ nhân này đều bị Cổ Cầm giáo chủ bắt về phá hoại danh tiết nên ba mụ thề báo thù cho bằng được. Ba phụ nhân gọi chung là Tam động tiên mỗ. Mụ thứ nhất là Thiên La tiên mỗ, tu ở động Thiên La, hai là Địa Vồng tiên mỗ, tu ở động Địa Vồng, ba là Phiêu Diêu tiên mỗ, tu ở động Phiêu Diêu. Vì việc báo thù cho đồ đệ, ba mụ tìm được ba tấm lưới thần về cổ thời kêu bằng Thiên vồng, Địa vồng, Phiêu diêu. Loại chim Di thiên sa và Cuồng phong vồng của Cổ Cầm giáo số mục nhiều hơn hết mà là thứ chim rất nhỏ bị lưới Phiêu Diêu tiêu diệt. Còn những loại chim lớn mắc lưới Thiên la, Địa vồng và bị giết chết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ba tấm lưới này đã thất truyền còn tìm đâu ra được?

Lão đạo vương đáp :

- Việc này phải thỉnh cầu sư phó ngời và song thân của Kỳ nhi. Vụ Tam mỗ ngày trước mấy lão đó biết rất rõ.

Cao Thức đột nhiên la :

- Những chim nhỏ trên không bay về phía tây như một đàn mây.

Người Áo Hải môn không thấy một tên nào nữa.

Lão đạo vương đáp :

- Mười mấy người Áo Hải môn chưa chết được, nhất định chúng bay về phía tây chạy trốn, nên bị đàn chim Di thiên sa bao vây theo đi, nhưng chẳng bao lâu chúng sẽ bị rơi xuống đất là hết đường cứu chữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiền bối đi vấn kế gia sư. Văn bối đi coi kết quả.

Lão đạo vương dặn :

- Ngươi phải gia tâm đề phòng, không phải chuyện chơi đâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn bối biết rồi. Bọn văn bối đi trước. Tiền bối có tin gì xin thông tri cho biết ngay.

Lão đạo vương lại nhắc :

- Các ngươi đừng quên việc kiếm Tái Lão Quân.

Thiết Kỳ Sĩ liền vọt về phía Tây. Mắt nhìn trời, chân không chấm đất, chạy nhanh như chớp.

Cao Thức và Kỳ Dao chạy đến ba chục dặm, ngừng đầu trông lên không thấy bầy chim, liền hô :

- Lão nhì! Quần diều mắt hút rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chạy mau đi coi! Có vật gì rớt xuống phía trước.

Kỳ Dao kinh hãi nói :

- Coi chừng những con sâu trên mình chim nhỏ.

Thiết Kỳ Sĩ trở vào khu rừng trước mặt nói :

- Đi chậm lại để vào gần. Bầy chim nhỏ còn ở trong rừng. Các vị hãy nghe thanh âm của chúng như hàng vạn con đé kêu.

Kỳ Dao kéo chàng lại nói :

- Đừng đi nữa! Tiểu muội mới nghe thanh âm của chúng đã hoảng hồn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không sao đâu. Miễn là bọn ta đừng lộ vẻ thù nghịch với chúng là được.

Cao Thúc nói :

- Lão nhị nói như trẻ nít. Bầy sâu này nhỏ như hạt cát làm sao ngó thấy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sư ca! Không phải tiểu đệ vì hiếu kỳ mà mạo hiểm. Một khi Cổ Cầm giáo ra đời là toàn thể võ lâm bị thanh thế của họ làm cho chấn động. Ai cũng chỉ sợ hãi rụng rời mà không biết làm thế nào. Ngày xưa đã vậy thì ngày nay cũng thế. Biết bao nhiêu cao thủ trí tuệ vì chữ “sợ” mà thành ra mờ tối, chỉ tìm đường lẩn tránh chứ không nghĩ cách đối phó. Cả lão đạo vương cũng sợ tái mặt. Tiểu đệ nghĩ rằng nếu ai cũng vậy thì Cổ Cầm giáo không còn coi võ lâm vào đâu nữa. Chúng ta cần tìm hiểu để nghĩ ra được biện pháp nào chăng.

Kỳ Dao hỏi :

- Còn biện pháp nào nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải ta nghĩ biện pháp tiêu diệt Cổ Cầm giáo, nhưng trường hợp không còn ba tấm lưới kia thì cũng phải có cách ứng biến lúc lâm nguy mới không đến nỗi bó tay chịu trời hay ngồi mà đợi chết.

Cao Thúc nói :

- Nhưng ta tưởng nghĩ ra không được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu đệ xin hỏi sư ca: Trên mình giống chim nhỏ Di thiên sa đây còn trùng, chúng có sợ lửa không?

Cao Thúc nói :

- Giống gì mà chẳng sợ lửa!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhưng vấn đề này ngày trước cũng như bây giờ đã ai nghĩ đến chưa? Hay bị cái sợ làm cho hoảng vía? Chưa ai nghĩ tới mà tiểu đệ nghĩ ra vậy phải thử coi.

Kỳ Dao hỏi :

- Thử bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai vị hãy chờ ở đây. Tiểu đệ đi một chút rồi trở lại ngay.

Đứt lời chàng lạng người tiến vào rừng, chẳng bao lâu đã quay về.

Chàng xắn tay áo lên, vờn cánh tay ra, đồng thời hổi hà giục :

- Các vị mau chạy về phía Bắc.

Cao Thức thấy trên cánh tay Thiết Kỳ Sĩ đầy những con sâu nhỏ rất cổ quái đang bò lổn ngổn. Những con sâu này tám chân, mình tròn mà đẹp như những hạt gạo màu vàng thẫm. Cao Thức hốt hoảng la :

- Lão nhì! Trên tay lão nhì..

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời :

- Không sao đâu. Đó là tiểu đệ cố ý cho bám vào!

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Nó không cắn Sĩ ca ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Huynh đã vận chân khí kháng cự, nó không cắn qua làn da được. Chạy lẹ đi và coi chừng bầy chim nhỏ.

Ba người lại chạy như điên nẩy chục dậm. Trời tối mịt. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thức nói :

- Sur ca! Phía trước có nhà nông, mau tới đó tá túc.

Cao Thức vẫy Kỳ Dao nói :

- Đệ muội! Hai chúng ta đi. Có đàn bà là nông dân không nghi ngờ.

Thiết Kỳ Sĩ đi đến trước một nông gia, thấy Kỳ Dao vẫy tay, chàng mới tiến vào.

Cao Thức hỏi :

- Làm gì bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bảo người ta cho mượn một phòng trống rồi thấp đèn lên.

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca đừng lưu cơn trùng lại ở nông gia.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta vận công hút vào để giữ chúng. Giống trùng này chẳng những biết thông tin cho đồng bạn mà còn không rời khỏi mình chim nhỏ. Chim bay lên, cơn trùng cũng bay lên mình chim mà đậu.

Ba người vào phòng trống. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Thức hỏi :

- Sur ca! Bắt một con đưa vào ngọn đèn đốt đi.

Cao Thức hỏi :

- Nó nhỏ thế bắt làm sao được?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Hỡi chủ nhà mượn mũi kim đâm vào rồi đưa lên ngọn đèn đốt đi.

Kỳ Dao liền hỏi nông phụ mượn kim khâu xiên một cơn trùng trên tay Thiết Kỳ Sĩ. Trùng bị kim đâm mình chảy máu. Lúc gieo vào ngọn đèn thì lạ thay! Bị lửa đốt nó càng cử động mạnh.

Thiết Kỳ Sĩ rất lấy làm kỳ nói :

- Giống trùng này không sợ lửa.

Cao Thức nói :

- Như vậy lại càng ghê!

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đâm vào không chết, lửa đốt không cháy. Tiểu đệ không tin tà ma.

Bỗng chàng lớn tiếng quát :

- Hóa!

Tiếng quát vừa dứt, bỗng thấy những sâu trên cánh tay chàng chớp mắt biến thành than.

Kỳ Dao reo lên :

- Chân hỏa giết được chúng.

Thiết Kỳ Sĩ kéo tay áo xuống mỉm cười nói :

- Bại địch thì không được nhưng có cách phòng thân rồi. Bây giờ chỉ còn sợ hai giống chim Độc mỹ nhân và Cuồng phong võng. Còn giống Di thiên sa không hại được chúng ta rồi.

Lúc này nông phu đưa com canh vào. Ba người ăn xong bữa, trà mụ một đỉnh bạc rồi tiếp tục thượng lộ.

Ba người không nói chuyện lớn tiếng, đề tụ khinh công chạy đến canh hai. Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên dừng lại “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Trên đất cỏ mé bên sao lại có người rên rĩ?

Cao Thức đáp :

- Chỗ này không có đường đi thì làm gì có người, cả nông xá cũng không nốt.

Thiết Kỳ Sĩ vội chạy vào giữa đám đất cỏ bất giác nhìn Cao Thức la hoảng :

- Sư ca! Đa bảo đạo trưởng bị thương nằm đây.

Thiết Kỳ Sĩ vội điếm vào người lão mấy cái. Huyết ra quá nhiều rồi, chỉ hy vọng lão hồi tỉnh nói được câu nào chăng?

Kỳ Dao cho đạo nhân uống một viên thuốc. Mãi đến canh ba tiếng rên của đạo nhân mới lớn hơn một chút. Chẳng bao lâu, lão mở bừng mắt ra.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi :

- Đạo trưởng! Sau khi chia tay đạo trưởng gặp ai?

Lão đạo cố nhin đau thều thào đáp :

- Không phải người mà là giống chim Thực nhân thú.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Sao? Đạo trưởng giẫy với bọn Cổ Cầm giáo ư?

Lão đạo run run đáp :

- Cổ Cầm giáo đòi bảo tàng của bản đạo. Bản đạo không đồng ý, người đó liền hô ba con Thực nhân thú đến công kích.

Thiết Kỳ Sĩ thấy thanh âm lão rất yếu ớt, vội hỏi :

- Rồi sau ra làm sao?

Lão đạo ráng gắng gượng chống đỡ một lúc mới tiếp tục thều thào nói :

- Sau.... sau một thiếu nữ... lại... hai người lớn...

Nghe nói đến hai người lớn, Thiết Kỳ Sĩ cả kinh, vội điếm thêm mấy ngón, lớn tiếng hỏi :

- Người lớn làm sao?

Chàng trút chân khí vào người đạo nhân hồi lâu, lão mới mở mắt ra thở hổn hển đáp :

- Thí chủ! Bần đạo không sống nổi nữa. Sau thiếu nữ... và hai người to con... đuổi đến, địch nổi ba con thú. Bần đạo... dùng hai tay bò tới đây. Thí chủ... Trong mình bần đạo có một cuốn tập, địch nhân... chưa rõ thấy. Bần đạo... tặng cho thí chủ...

Thiết Kỳ Sĩ la gọi :

- Đạo trưởng! Đạo trưởng! Người lớn và thiếu nữ đi đâu, mau cho tại hạ hay.

Đạo nhân không nói ra tiếng, di động bàn tay trở về góc Tây bắc rồi tắt hơi.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng la :

- Sur ca! Thế là chúng bị ba con thú dẫn dụ về phương hướng đó. Chúng ta phải rượt theo cho mau.

Cao Thức lần trong người đạo nhân lấy cuốn sách, không kịp mở coi, đề tỵ khinh công vọt đi. Chàng còn quay lại nói :

- E rằng không kịp nữa.

Kỳ Dao vừa rượt vừa la :

- Đành bay lên không rượt theo, không thể úy kỵ được nữa.

Ba người lập tức cởi áo choàng, đồng thời vọt lên không, bay miết về phía Tây bắc.

Vì đêm tối không thể bay cao để còn ngó thấy động tĩnh dưới mặt đất. Chạy một lúc lâu, Thiết Kỳ Sĩ bỗng ngó thấy đồng lửa đốt, đồng thời bên cạnh có hai nhân vật cao lớn, đang nung nấu vị.

Thiết Kỳ Sĩ bay thấp là cách mặt đất mấy chục trượng. Đột nhiên chàng lớn tiếng nói :

- Đúng bọn chúng rồi.

Cao Thức thấy chàng hạ xuống liền nhìn Kỳ Dao nói :

- Chúng ta phải coi chừng mấy con Thực nhân thú.

Xuống tới mặt đất mới biết đây là hang núi. Thiết Kỳ Sĩ nhìn rõ Thiết Nhị Lang và Bạch Đại muội thì lúc này Nhị đồng cũng phát giác trên không có người hạ xuống, liền ẩn vào trong bóng tối.

Ba người ở trên không đã ngó thấy cử động của nhị đồng. Kỳ Dao liền hô hoán :

- Nhị Lang! Chúng ta đây mà.

Thiết Nhị Lang nghe thanh âm liền chạy ra cả cười hỏi :

- Kỳ thư đây ư?

Thiết Kỳ Sĩ không ngó thấy người thứ ba ở bên cạnh nhị đồng liền hỏi ngay :

- Lão Tam! Còn người nữa đâu?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Còn hai vị thư thư.

Kỳ Dao lại hỏi :

- Văn thư thư đâu rồi?

- Y bị một vị thư thư đưa đi.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi :

- Y bị bắt hay sao?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Ai bảo vậy? Vị thư thư đó là ân nhân cứu bọn tiểu đệ. Y giết chết ba con Thực nhân thú.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hình thù y thế nào?

Bạch Đại muội đáp :

- Cũng đẹp như Kỳ thư và Văn thư nhưng bản lĩnh phi thường. Y quăng ra một tấm lưới chụp bắt được ba con Thực nhân thú. Chà! Thịt thú nướng chín rồi. Các vị lại đây mau.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi :

- Có tấm lưới ư?

Thiết Nhị Lang gật đầu đáp :

- Một tấm bảo võng, cuốn lại không bằng nắm tay, nhưng quăng lên không, thần võng rộng đến mấy chục trượng. Ba con thú cộng lại đến hơn hai trăm cân thịt, bị mắc lưới đành chịu rút xuống.

Cao Thúc trịnh trọng hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão nhị! Phải chăng là truyền nhân của Tam tiên mẫu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, nhưng làm sao chứng thực được?

Chàng lại hỏi nhị đồng :

- Nữ nhân kia có nói tên họ không? Tại sao y lại đưa Văn thư chạy đi?

Bạch Đại muội đáp :

- Bọn tiểu muội quên hỏi họ tên. Y bảo muốn đưa Văn thư đi học công phu gì đó. Văn thư liền đi theo y ngay chẳng hoài nghi gì hết.

Kỳ Dao nói :

- Tiểu muội chỉ lo nữ nhân kia là yêu nữ ở Áo Hải môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Yêu nữ làm gì có bảo võng?

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca quên rồi ư?

Trong Kim Ngọc đồ chẳng có một vật kêu bằng Hoàng Kim linh khí võng là gì?

Nếu thị là yêu nữ thì Văn muội mắc bẫy rồi.

Thiết Kỳ Sĩ trong lòng hồi hộp, lại hỏi nhị đồng :

- Các người coi thiếu nữ đó có vẻ chính phái, hay đượm mùi tà khí?

Thiết Nhị Lang lắc đầu đáp :

- Không phải đâu! Không phải đâu! Y cũng giống hệt Văn thư, Bạch thư, Kỳ thư, chính chính lấm lấm. Văn thư rất ưa thích y.

Kỳ Dao thở dài nói :

- Chỉ cần thị không phải tà môn, còn ngoài ra không lo gì hết.

Thịt thú nướng đã bốc khói lên. Cao Thúc lại gần coi thì chỉ là hai cái đùi, bắt giắc reo lên :

- Đùi chim lớn quá! Mau lại mà ăn.

Kỳ Dao chau mày đáp :

- Thực nhân thú! Nghe cái tên cũng đủ buồn nôn, ăn cái gì được.

Cao Thức đáp :

- Thom đáo đề!

Kỳ Dao nói :

- Sur ca! Đừng lẩm miệng nữa. Chúng ta đi thôi.

Bây giờ thêm hai cự đồng không bay được. Quân hào đánh đi bộ. Dọc đường, Thiết Kỳ Sĩ chợt nhớ ra điều gì liền hỏi Nhị Lang :

- Sao các người không đi cùng đường với sư phó? Vì lẽ gì phải phân khai? Ngũ vương tử, Bạch thư và Cao Dương lão ca đâu?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Bọn tiểu đệ đi tới phía bắc Nhạn Đãng sơn thì được tin về Cổ Cầm giáo gì đó. Sư phụ lão nhân gia đột nhiên lộ vẻ phản thường, dường như trong lòng xao xuyến không yên. Lão nhân gia liền phái tiểu đệ và đại muội đi đón các vị. Lão nhân gia còn bảo muốn đem bọn Bạch thư đi Hoàng sơn, sau Văn thư yêu cầu đi với bọn tiểu đệ để đón nhị ca. Thế rồi bọn này cùng sư phụ chia tay.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Sư phụ có bảo bọn ta lên Hoàng sơn không?

Thiết Nhị Lang đáp :

- Không. Lão nhân gia chỉ dặn nhị ca đừng đi về phía chính bắc mà phải theo nẻo Tây bắc thượng lộ, đồng thời lưu tâm đến vụ Tái Lão Quân.

Cao Thức nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hoàng sơn nằm ở phía Tây bắc. Chúng ta rẽ về mé hữu mà đi, vượt qua Vân Hà lĩnh và Hoài Ngọc sơn, đi thẳng tới Hoàng Sơn, không chừng đuổi kịp sư phụ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ý kiến của sư phụ là có tác dụng khác, chứ không phải kêu bọn ta đi gặp lão nhân gia. Lão nhân gia có ý chỉ dẫn bọn ta do hướng này đi Trường Thành.

Kỳ Dao đột nhiên hỏi Bạch Đại muội :

- Muội từ! Văn thư và vị thư thư kia đi về phương nào?

Bạch Đại muội trò tay đáp :

- Phương này.

Cao Thức nói :

- Chẳng lẽ cũng là hướng Tây bắc?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bất luận có trùng hay không, chúng ta cũng cứ đi, nhưng dọc đường phải coi chừng.

Mọi người không nường đùi thúi nữa, đập tắt lửa đi rồi nhất tề lên đường.

Lúc này trời sắp bình minh. Năm người đang đi, đột nhiên nghe tiếng u ú quái lạ từ trên không vọng lại, dần dần tới trên đỉnh đầu của năm người, tức là di động chuyển về phía Tây. Đồng thời quái thanh không chỉ có một tiếng mà chỗ xướng chỗ họa thành ra náo động khắp nơi, ước lượng có đến mấy ngàn.

Thiết Kỳ Sĩ phát giác trước tiên khẽ bảo mọi người :

- Ăn lệ đi! Đây là tiếng quái điệu.

Bốn người kia nghe nói cả kinh, lập tức chui vào đồng cỏ rậm bên đường, mắt vẫn ngó lên trời.

Lúc này không còn một ngôi sao, bầu vũ trụ tối đen, nhưng thanh âm quái gở kia vẫn bay quyen trên đầu, khiến năm người hoang mang vô cùng!

Kỳ Dao nằm xuống bên Thiết Kỳ Sĩ rồi xích gần lại khẽ hỏi :

- A Kỳ! Các giống chim đêm khuya thường không bay được kia mà!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ai bảo thế? Những loại cú mèo, ưng nhạn, dạ canh tử hoạt động về đêm. Huống chi loài quái điều của Cổ Cầm giáo lại không giống chim thường.

Kỳ Dao nói :

- Chúng bay quyen bên trên không bỏ đi, hay là chúng muốn đậu xuống vùng này? Chúng ta bỏ đây mà đi được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tất bọn chủ nhân chỉ huy chúng sắp đi qua đây. Chúng ta đừng có cử động.

Kỳ Dao hỏi :

- Người chỉ huy ở dưới đất ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Dĩ nhiên cũng có thể ở trên không. Hiện giờ bọn chúng đã đoạt được mười mấy tấm Phi Thử thần y, dù không có thử y, họ vẫn cười trên lưng Thực nhân thú, Thiết linh hạc được.

Lúc này Cao Thức cũng bỏ lại gần hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ chưa phân rõ thứ quái điều gì trên không. Hay hơn hết là chúng ta đừng cử động.

Chàng vừa dứt lời, bỗng nghe gần đó vang lên những tiếng quái thanh khác. Kỳ Dao nhận ra rồi. Nàng bật tiếng kinh dị :

- Hóa duyên linh và Ma địch. Hai lão ma này cũng ở nơi đây.

Lúc này quái thanh rõ rệt hai thứ khác nhau. Thiết Kỳ Sĩ ồ lên một tiếng nói :

- Té ra người Cổ Cầm giáo phát hiện ra bọn chúng nên dừng lại.

Kỳ Dao đáp :

- Ma địch và Ma linh không phải tùy tiện thổi lên. Đó là bản lĩnh trấn gia của Địch ma và Huyết Thực đầu đà. Nếu không gặp cường địch phi thường thì chẳng bao giờ dùng đến. Hiện nhiên bây giờ họ bị người Cổ Cầm giáo tìm ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phục tài hào kiệt, Địch Cổ quy hàng

Cao Thức nói :

- Dường như có tiếng u ú, sà xuống mé hữu.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng đứng lên hô :

- Xây cuộc tỷ đấu rồi. Chúng ta đi thử coi, xem quái điều có sợ sát thanh không?

Kỳ Dao đáp :

- Loài súc sinh dĩ nhiên sợ bị đồ sát, nhưng quái điều nhất quyết có đủ năng lực đề kháng, không thì chúng chẳng dám sà xuống.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lúc cần thiết ta tình nguyện viện trợ Lưỡng ma đánh bại bọn tà giáo là kẻ địch công cộng.

Kỳ Dao nói :

- Lưỡng ma tề hại vô cùng, lại ngang ngược không nghe phải trái, không phân hắc bạch, mà Kỳ ca giúp họ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu chúng không tề hại thì sao người võ lâm lại kêu tà ma?

Kỳ Dao nói :

- Ngày trước bọn chúng đã từng đối đầu với lệnh sư.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Cái đó chẳng có chi là lạ. Những nhân vật tề danh thường nổi lòng ghen tức. Ta cũng căm hận ác ma lắm. Người ta thường nói: Dâm là đầu mọi tội ác. Cổ Cầm giáo phạm tội ác này thì còn khoan dung thể nào được?

Kỳ Dao thờ dãi hỏi :

- Kỳ ca có biện pháp gì giúp Lưỡng ma?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Để coi xem rồi sẽ liệu.

Cao Thúc nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Chúng ta chưa gặp Lưỡng ma bao giờ. Võ công của bọn chúng ra sao?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội chỉ nghe gia gia nhắc tới ngày trước giang hồ có câu ca dao “Tam ma liễu mạng với Tam cường, còn Hải Thần kích thích Phụng Hoàng.” Hải Thần là gia phụ, Phụng Hoàng là lệnh sư.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tam cường là Cô Phương Tử, Hận Thế Sinh, Bính Đảo Đễ phải không?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Ngày trước Địch Ma là một văn nhũ thư sinh, Cổ Ma là anh chàng bán tạp hóa xuất thân. Tên thứ ba là một Đầu đà nhưng không tụng kinh niệm Phật, không kiêng ngũ giới, nên người giang hồ kêu bằng Huyết Thực đầu đà, võ công còn kém lệnh sư.

Đi được ngoài hai chục dặm trời vừa sáng rõ. Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy dưới sườn núi trước mặt có hai người ngồi xếp bằng. Hai người này tuy tuổi già mà mặt mũi hồng hào, tỏ ra tinh lực chẳng kém gì tuổi tráng niên.

Một người là Đầu đà, một người là lão nho. Lúc này hai người đang ngồi nhắm nghiền mắt tĩnh tọa. Một người thổi cổ địch, một người lắc nhạc.

Trên đầu hai lão mấy ngàn con quái điều chúc xuống vọt lên không ngớt.

Chúng sà xuống còn cách đầu người chừng hơn trượng lại theo hướng khác vọt lên không. Những tiếng quái gở réo ầm ầm tưởng chừng long trời lở đất.

Kỳ Dao nói :

- Hiện giờ Lưỡng ma còn vận chân khí được để hộ thân, nhưng chân khí hao tán hết là phải chết.

Cao Thúc nói :

- Đường như quái điều réo lên quang quác để chống cự sát thanh.

Kỳ Dao gật đầu nói :

- Đúng thế. Nhưng không thấy người chỉ huy của Cổ Cầm giáo đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Họ ở trong bóng tối chứ không xuất hiện. Bọn tà môn này chỉ ý vào quái điều để sánh cường, còn công lực bản thân họ rất tầm thường, nhưng nhất định họ có cách phòng thân mà địch nhân không phát giác ra được.

Cao Thúc bỗng khề la :

- Hãy coi khu rừng mé tả!

Mọi người ngảnh đầu nhìn lại thấy dưới bóng cây có một thanh niên tuấn mỹ ngồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Gã là ai?

Kỳ Dao đáp :

- Mặc kệ gã.

Bạch Đại muội lại la lên :

- Trên sườn núi cũng có một tên.

Thiết Nhị Lang đáp :

- Trên cây mé hữu cũng lại có một người giống thế.

Giữa lúc ấy, bỗng người trên cây vọt nhanh tới trước mặt Kỳ Dao nhanh như chớp, tươi cười chấp tay nói :

- Kỳ Dao công chúa! Đã lâu không được hội diện.

Mọi người thấy gã anh tuấn phi thường, diễm lệ như mỹ nữ.

Kỳ Dao khẽ gật đầu đáp :

- Ủa! Té ra là Ngọc Trung Ngọc.

Nàng nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- A Kỳ! Vị này là truyền nhân chính tông của Cô Phương Tử tiền bối.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn đối phương chấp tay nói :

- Tiểu đệ thường ngưỡng mộ đại danh huynh đài.

Ngọc Trung Ngọc đột nhiên chau mày, dường như rất chán ghét Thiết Kỳ Sĩ. Gã miễn cưỡng đáp lễ nói :

- Không dám! Không dám!

Gã lại nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Kỳ Dao công chúa! Vị này là ai?

Hiển nhiên Kỳ Dao có ý nghĩ quái dị. Nàng tựa hẳn vào mình Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng cười khô khan đáp :

- Y họ Thiết, hôn phu của tiện thiếp.

Ngọc Trung Ngọc biến sắc. Gã miễn cưỡng nhẫn nại, làm bộ tươi cười hỏi :

- Công chúa! Thật là đáng mừng! Mục quang của công chúa cao xa đến thế ư?

Kỳ Dao nghiêm nghị đáp :

- Đúng rồi. Đối với việc chung thân không nhìn cao thế nào được? Nhưng tiện thiếp đã tìm được A Kỳ.

Ngọc Trung Ngọc hồ hững gật đầu hỏi :

- Trước kia công chúa đã nói chẳng cần thận trọng, không tìm đối tượng kia mà?

Kỳ Dao trầm giọng đáp :

- Tiệp thiệp vừa mất rồi là giữ chặt không buông ra nữa.

Thiết Kỳ Sĩ vốn không để ý đến câu chuyện bên cạnh, chàng chỉ hỏi qua Thạch Trung Ngọc một tiếng rồi để hết tinh thần theo dõi cuộc chiến đấu.

Cao Thước lại không thể. Y lặng lẽ quan sát thái độ của Kỳ Dao.

Trong lòng đã có thành kiến, y thấy gã trai xinh đẹp dường như môn trón Kỳ Dao mà hiển nhiên nàng coi gã như giấy rách.

Muốn phá tan cục diện trơ trên, y nhìn Kỳ Dao cười nói.

- Đệ muội! Vị kia cùng người mé tả đang hy vọng Lưỡng ma cùng chết.

Ngọc Trung Ngọc có cơ hội hạ đài liền nói :

- Nhân vật trên sườn núi đó là truyền nhân của Hận Thế Sinh, tự hiệu là Khí Trần Tiên. Mé tả y là Thiên Chú Định, đệ tử của Bính Đáo Đễ. Cả tại hạ nữa, dĩ nhiên cũng hy vọng Lưỡng ma bại trận.

Kỳ Dao ồ một tiếng nói :

- Chúng ta phải viện trợ cho họ.

Ngọc Trung Ngọc hỏi :

- Công chúa viện trợ Lưỡng ma ư?

Kỳ Dao đáp :

- Cổ Cầm giáo đã làm chết không biết bao nhiêu thiếu nữ mà muốn cho họ thắng thì chỉ là người cùng phe. Ít ra Lưỡng ma cũng chưa phải là kẻ đứng đầu muôn tội ác.

Ngọc Trung Ngọc hỏi :

- Xin hỏi công chúa: Lấy thứ gì để đã bại được loài dị diệu Kim câu tử kia?

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên quay lại nói :

- Tại hạ đã khám phá ra chỗ ẩn thân của người chỉ huy.

Ngọc Trung Ngọc hỏi :

- Thế thì kỳ thiệt! Họ đã có phép thần thông Ngũ hành thể hình, sao còn ngó thấy được? Nghe nói hễ có người trở được chỗ ẩn thân là họ không đánh nữa tự ý rút lui.

Thiết Kỳ Sĩ “ùa” lên một tiếng đáp :

- Tin này hay quá! Để tại hạ trở cho mà coi.

Ngọc Trung Ngọc dường như mong muốn bọn Cổ Cầm giáo tìm thấy Thiết Kỳ Sĩ, nờ nụ cười bí hiểm nói :

- Hy vọng huynh đài thành công, tại hạ xin cáo biệt.

Kỳ Dao háng dặng nói :

- Tưởng ta nên lánh đi sớm là hơn, nếu bị liên lụy mình chẳng có chỗ nào để báo tin.

Thiết Kỳ Sĩ thấy Ngọc Trung Ngọc vào rừng ẩn mất hút rồi liền hỏi Kỳ Dao :

- Chẳng lẽ Kỳ muội bất mãn với gã? Hay là gã nói điều gì làm cho muội xúc động?

Kỳ Dao cười đáp :

- Sĩ ca chưa biết nguyên nhân. Thằng cha đó không biết điều. Vừa rồi gã ra vẻ khinh khi Sĩ ca.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Khinh người thì người khinh lại, chẳng tổn hại gì đến mình. Sự phụ gã là Cô Phương Tử có về tự phụ lắm, vậy đồ đệ của lão cũng giống thế có gì là lạ? Từ nay Kỳ muội đừng làm cho họ khó chịu.

Kỳ Dao cười nói :

- Sĩ ca là người đi trên đường lớn, không biết đến sự gian hiểm của kẻ đi đường rừng, cũng như vùng thái dương vĩnh viễn không soi tới chỗ âm u.

Cao Thúc cười xen vào :

- Bất tất nói chuyện đó nữa, cần phải giải quyết vấn đề trước mắt. Âm sát của Lưỡng ma dường như sắp kiệt lực.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Các vị đứng lộ diện, ngồi yên ở đây chờ đợi tiểu đệ ra trò chỗ ẩn thân của người đó.

Kỳ Dao đáp :

- Không nên tin lời Ngọc Trung Ngọc. Chớ để bọn quái điều đánh vào đầu mình.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tiểu huynh rất chán ghét kẻ tiểu nhân thi hành thủ đoạn trong bóng tối, nên không sợ bọn Cổ Cầm giáo mấy nữa.

Kỳ Dao hỏi :

- Hạng người đó như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hắn có vẻ phong lưu công tử, tay xách chiếc lồng chim. Trong lồng đựng hai con quái điều khác nhau, chắc là lệnh phù về quần điều kia.

Cao Thúc hỏi :

- Ở chỗ nào? Bọn ta không ngó thấy.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mục quang của tiểu đệ không giống người khác nên nhìn rõ hắn ngồi sau gốc cây bên sườn núi, cách chỗ Lưỡng ma chừng hai chục trượng. Khí Trần Tiên lại ở phía dưới một chút. Hắn ngó thấy Khí Trần Tiên rồi nhưng không lộ vẻ cừu địch. Quy củ của Cổ Cầm giáo quả có chỗ đặc biệt.

Cao Thúc dặn :

- Lão nhị đi tới gần vờ như không biết đến hắn là người chỉ huy quái điều.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu tiến đến bên bia rừng, vượt qua khe suối chảy thẳng lên sườn núi. Chàng vòng quanh qua Lưỡng ma, ngừng lên nhìn thì lạ thay, tuy chàng đi ở phía dưới mà bọn quái điều bay bên trên không lý gì đến chàng.

Gần tới nơi chàng đã ngó thấy người ẩn mình lộ vẻ kinh nghi.

Thiết Kỳ Sĩ trở vào mặt hắn nói :

- Bằng hữu! Ông bạn mau dời khỏi nơi đây. Bên trên quái điều bay lượn mà phía dưới có Lưỡng ma thì thật là nguy hiểm cho họ.

Người kia dường như đã xác định bị Thiết Kỳ Sĩ nhận ra. Đột nhiên hắn nhảy bổ lên, chẳng nói năng gì, xoay mình đi ngay.

Người kia đi rồi không thấy bóng sau lưng đâu nữa. Tiếp theo chỉ nghe tiếng còi thét lên lạnh lạnh.

Những quái điều trên không dường như nghe thấy hiệu lệnh vọt lên cao, đình chỉ cuộc tấn công. Nháy mắt chúng lặn vào trong từng mây mù hút.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào một cái, liền trở gót đi về phía Lưỡng ma.

Quái điều đình chỉ cuộc tấn công, Lưỡng ma cũng lập tức ngừng thổi sáo, lắc nhạc, nhưng chúng nhảy xổ tới Thiết Kỳ Sĩ gầm lên :

- Tiểu tử! Ngươi thật là đa sự.

Thiết Kỳ Sĩ dờ khóc dờ cười, miệng lẩm bẩm :

- Mình giải nguy cho chúng, không ngờ chúng trả ơn bằng cách mắng mình là đa sự.

Chàng tươi cười hỏi :

- Nhị lão làm sao vậy? Tỷ đấu đến thế còn chưa đủ ư?

Đầu đà quát :

- Đủ đấu đủ hay chưa mặc ta. Ta không muốn kẻ khác tới giải vây.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi :

- Hai vị định đấu đến bao giờ?

Lão nho đáp :

- Đó là chuyện khác. Bọn lão phu là hạng người nào mà lại đi nhờ thằng trẻ nít? Bây giờ ngươi muốn kẻ on với bọn lão phu, khiến cho lòng chúng ta rất băn khoăn, vì trước nay chưa có chuyện này.

Thiết Kỳ Sĩ cười hô hô nói :

- Lão cổ quái hơn cả những người cổ quái thông thường. Tại hạ chẳng cần ai báo đáp, đồng thời không quen biết hai vị. Đã là người võ lâm thì giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay viện trợ là chẳng có chi đáng kể.

Lão nho đáp :

- Tiểu tử! Người thi ân không kẻ, nhưng kẻ chịu ơn vẫn nghĩ là chuyện thực.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nhị vị cứ coi chuyện đó như không có, chẳng nhắc tới nữa. Chỉ xin hỏi hai vị tại sao bọn Cổ Cầm giáo lại hạ thủ làm khó dễ hai vị?

Đầu đà hăng dặng hỏi lại :

- Ngươi không ngó thấy trong tay bọn ta cầm bảo linh và thần địch ư?

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu đáp :

- Té ra chúng muốn đoạt bảo!

Lão nho bỗng quay lại nhìn Đầu đà quát hỏi :

- Món nợ giữa chúng ta chưa tính xong, bây giờ tiếp tục chứ?

Đầu đà đột nhiên vùng chưởng đánh liền, miệng quát tháo :

- Phật gia cũng muốn thế!

Thiết Kỳ Sĩ thấy hai người nói đánh là đánh. Chàng không khỏi lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi :

- Bây giờ giữa nhị vị lại trở mặt với nhau ư?

Đầu đà la lên :

- Cái gì mà trở mặt? Phật gia với hần vốn là kẻ thù sinh tử.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao nhị vị đồng thời bị Cổ Cầm giáo tìm thấy?

Lão nho vừa tấn công vừa đáp :

- Bọn ta đến đây thanh toán nhau, nhưng bị Cổ Cầm giáo xen vào.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ra cười thầm nghĩ bụng :

- Té ra bọn chúng đang đánh nhau rồi mới bị người đệ tam đến tấn công, đành phải liên thủ chống lại bọn Cổ Cầm giáo. Bây giờ người đệ tam bỏ đi, chúng lại động thủ với nhau. Bọn quái vật này quen tính hiểu đầu rồi.

Muốn giải quyết vụ đả đầu giữa Lưỡng ma, chàng chợt động tâm cơ.

Hai tay phân ra phóng chưởng. Tay mặt đánh Đầu đà, tay trái tấn công lão nho. Đồng thời miệng chàng la :

- Đánh nhau thì đánh nhau cả. Văn bối cũng tham gia một phần.

Lưỡng ma đột nhiên thấy cường kình đánh tới, không kịp quát hỏi, đành vung tay tiếp chiêu. Hai lão ma kháng cự mười mấy chiêu mới giữ vững lại được thế trận.

Đầu đà quát hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi định tấn công cả hai người chúng ta ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Nếu hai vị muốn gỡ thế diện thì chúng ta đều một người chọi hai.

Lão nho quả một tay đánh Đầu đà, một tay đánh Thiết Kỳ Sĩ, miệng lớn tiếng hỏi :

- Ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Người võ lâm chỉ nhìn nhận võ công chứ không nhìn nhận người. Văn bối không hỏi nhị lão thì nhị lão cũng đừng hỏi văn bối, cứ coi công lực để nhận xét, nếu không địch nổi thì rút lui.

Lưỡng ma đồng thanh gầm lên :

- Thằng lỏi này ngông cuồng quá!

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục đáp :

- Văn bối không dám ngông cuồng, nhưng võ công của văn bối quả có chút ngông cuồng.

Cao Thức đứng coi thích quá cười ha hả nhìn Kỳ Dao nói :

- Lão nhị cũng lấy phải tính dờ hoi của Lưỡng ma rồi. Ai ngờ y cũng ra động thủ.

Kỳ Dao cười đáp :

- Tiểu muội cũng ưa y ở điểm này, vĩnh viễn khiến cho người ta không hiểu được.

Bạch Đại muội khẽ nói :

- Bọn Ngọc Trung Ngọc, Thiên Chú Định, Khí Trần Tiên đều ra rồi. Dường như chúng rất lấy làm kinh dị.

Kỳ Dao đáp :

- Bọn chúng cũng đến kiếm Lưỡng ma. Bây giờ bọn chúng thấy công lực của Lưỡng ma rất cao thâm nên phải giật mình. Đồng thời chúng ngó thấy nhị ca dám một mình chọi với hai người thì chẳng những chúng kinh ngạc mà còn đổ kỵ nữa.

Lưỡng ma càng đấu càng nhận ra công lực của chàng thanh niên kỳ tuyệt, chúng phải đem quá nửa nội lực để kháng cự chàng mà cũng cảm thấy hao sức vô cùng. Về sau bất giác biến thành hai người giáp công một mình Thiết Kỳ Sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ đã nhận thấy Lưỡng ma quên mình liên thủ giáp công nhưng chàng không nói huyếch toẹt ra. Chàng giả tăng nội công, cười thảm tử nhủ :

- Hai lão mở miệng thờ hồng học, ta cũng chưa dùng tay.

Lão nho đột nhiên nhìn Đầu đà quát hỏi :

- Chúng ta đánh đến bao giờ?

Đầu đà gầm lên :

- Đánh đến tới mới thôi.

Lão nho đồng ý đáp :

- Ăn cơm tối ở Long Du thành.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói không hiểu bọn chúng dở trò gì, đột nhiên chàng lùi lại hỏi :

- Các vị nói gì vậy?

Đầu đà cười rộ đáp :

- Tiểu tử! Ngươi hãy rượt theo bọn ta.

Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý cười thầm nghĩ bụng :

- Chúng muốn tỵ khinh công.

Bỗng nghe Lưỡng ma đồng thanh hô :

- Đi!

Hai người chạy nhanh như chớp về phía Tây. Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên quay lại dặn Cao Thúc :

- Sư ca! Sư ca đưa họ đi theo.

Chàng sợ bị lạc hậu xa quá, nên vừa dứt lời, liền ra sức đuổi theo.

Lúc này tuy mới cuối giờ ty, nhưng còn cách thành Du Long đến bảy trăm dặm. Bảy trăm dặm đường mà chạy trong mấy giờ tới nơi được thật là chuyện khó tin, chẳng những đối với người thường mà bạn hữu võ lâm cũng phải hoảng hồn.

Sự thực chứng minh Lưỡng ma đã làm nổi. Khi hai người cách thành Du Long không đầy một dặm, chúng ngẩng đầu trông lên thì vùng thái dương vừa xuống núi. Trời hãy còn sáng sủa như thường.

Đầu đà đột nhiên cười rộ nói :

- Lão đồ kiết kia! Thăng lôi đó công lực cao thâm khôn lường. Hai người chúng ta mà còn đấu nữa là phải kiệt lực, may lão nghĩ đến cách tỵ thí khinh công gã mới chịu kềm, khiến bọn mình gỡ lại được ít nhiều thể diện.

Lão nho cười đáp :

- Nhà sư thịt chó kia! Chúng ta suốt đời xưng hùng, không ngờ lúc tuổi già lại liên thủ với nhau để cầm cự một thằng nhỏ.

Đầu đà thở dài hỏi :

- Thăng lôi đó thật khó chơi quá! Hỡi ơi! Lão đồ kiết kia! Ngươi quên lời thề giữa chúng ta rồi ư?

Lão nho đáp :

- Không quên đâu, nhưng...

Đầu đà cười lạt ngắt lời :

- Nhưng làm sao? Thấy gã nhỏ tuổi trong lòng không phục chứ gì?

Lão nho đáp :

- Nếu mình làm nô bộc cho gã thật sự, tất bị những nhân vật đồng hàng khinh rẻ.

Đầu đà hắng giọng nói :

- Những nhân vật ngang hàng đều biết mình đã lập lời trọng thệ mà không thực hành, há chẳng khiến người ta si tiểu?

Lão nho đáp :

- Chờ gã đến sẽ bảo gã là một quái vật, e gã không đồng ý.

Đầu đà đáp :

- Nếu gã ưng thuận thì chúng ta thanh minh từ đây thay đổi tâm tính thành hảo nhân. Bằng gã không ưng sẽ cho gã hay là từ nay chúng ta càng tệ hại hơn! Xem chừng gã là một thanh niên chính phái, chắc gã chịu lời.

Lão nho cười nói :

- Nhà sư thật chó! Lão cũng biết dùng mưu kế. Được rồi! Ta cũng theo chủ ý của lão.

Lưỡng ma đến thành Du Long tìm vào một tửu quán lớn, lên lầu ngay, định ăn uống xong sẽ hội diện Thiết Kỳ Sĩ.

Thành Du Long ở bên hải cảng. Lưỡng ma vừa bước chân đến cửa lầu Lâm Giang, bất giác giật bắn người, miệng không nói được.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng Thiết Kỳ Sĩ cười rộ nói :

- Nhị vị tiền bối mới đến ư? Vừa may văn bối đã hô một bàn rượu thịt, không ăn uống hết được. Mời nhị vị vào ngồi đi.

Nguyên Lưỡng ma tưởng mình bỏ Thiết Kỳ Sĩ lại một quãng xa, không ngờ chàng lại đến trước và đã đang ăn rồi. Hiển nhiên chàng tới trước chúng khá lâu.

Hai quái vật ngượng nghịu tiến lên đồng thanh hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi mau lẹ chưa đủ lạ, võ công ngươi cũng chưa đủ lạ, nhưng ngươi đoán biết chúng ta ăn cái gì mà nhất định đến tửu lâu này nên mới gọi một bàn rượu thịt. Đó là một điều mà chúng ta không sao hiểu được.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Con người võ lâm chỉ ý vào võ công xưng hùng thì chưa đủ. Văn bối tuy chưa phải là thần tiên, nhưng đoán việc như thần.

Lão nho thở dài nói :

- Bây giờ hai lão bắt tử chúng ta chân chính khẩu phục tâm phục ngươi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tứ Kỳ bang đến bước đường cùng

Dứt lời lão ngồi xuống nhìn Đầu đà nói :

- Nhà sư thật chó! Trên lầu này đông người quá, không nên lớn tiếng, ý kiến của chúng ta vừa rồi lão nói nhỏ cho y biết.

Đầu đà đến gần Thiết Kỳ Sĩ thì thăm hỏi lâu.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên đứng dậy đáp :

- Như vậy không được.

Đầu đà hỏi :

- Đại hiệp muốn bọn ta tiếp tục đến ngày chết chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Làm bạn của đại sư thế nào?

Lão nho đáp :

- Bề ngoài thì có thể, nhưng thực tế thì không được, vì bọn lão phu đã có lời thề.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thực tế như thế nào?

Lão nho đáp :

- Nhất Thiết đại hiệp muốn sai khiến gì cũng được, bọn lão phu từ nay không có chủ trung.

Thiết Kỳ Sĩ nhăn nhó cười đáp :

- Văn bối thật lấy làm khó nghĩ vì gia sư mà biết ra tất trách phạt rất nặng.

Đầu đà trình trọng hỏi :

- Lệnh sư là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chẳng đâu gì nhị vị gai sư là Phụng Hoàng Thần.

Lão nho cười rộ nhảy lên đáp :

- Chính y rồi. Ha ha! Nếu vậy bọn ta không có gì đáng thẹn nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Được nhị lão quá trọng vọng, văn bối xin nhị lão nể mặt gia sư cho tại hạ xưng hô như bậc sư trưởng.

Lão nho nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cầu nhục hòa thượng tính sao?

Đầu đà đáp :

- Không được bây giờ đành thế này vậy, bọn ta làm lão đại ca là xong, nếu cao quá thì phản bội lời thề.

Lão nho cả cười nói :

- Hay lắm! Tiểu tử người cũng đồng ý rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy thi lễ nói :

- Nhị vị lão ca! Xin cho tiểu đệ thi lễ.

Nhị lão rất khoan khoái đồng thời đỡ chàng dậy nói :

- Lại đây! Bữa nay Chúng ta phải uống say sưa...

Hai lão chưa dứt lời, thì đột nhiên trong góc phòng có bốn người lớn tiếng hô :

- Còn tụi này nữa chứ.

Bốn thanh âm có tiếng đồng đặc, có tiếng ồm ồm, lại có tiếng trong trẻo khiến hai lão cực kỳ kinh ngạc.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn về phía đó vẫy tay nói :

- Bây giờ các vị lại đây được rồi.

Hai lão thấy bên đó có cả hai nam, hai nữ, trong đám này có hai đứa nhỏ mà người lớn. Hai lão kinh ngạc hỏi :

- Bọn họ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ trở vào Cao Thước giới thiệu :

- Y là đệ sư huynh, sau lưng y là tiện nội, còn hai cụ đồng là tiểu đệ muội.

Đầu đà cười rộ nói :

- Càng hay! Lại cả đây uống đến lúc thiên hôn địa ám.

Mọi người thi lễ rồi ngồi xuống quanh bàn. Ai nấy đều cao hứng.

Đầu đà uống liền ba bát lớn, thở phào một cái, vừa cười vừa nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Đệ muội! Cô thấy lão ca ca ăn uống thế này có ngán không?

Kỳ Dao cười đáp :

- Ngán thì không ngán, nhưng nhà sư ăn thịt uống rượu là chuyện ly kỳ cổ quái.

Lão nho cười nói :

- Thịt heo, thịt bò đã ăn thua gì, lão xơi cả thịt chó...

Hòa thượng gắp lên :

- Đồ kiết kia! Coi chừng đừng để đệ muội ăn không nổi.

Vừa già vừa trẻ bày người ăn uống cho đến lúc sang canh một mới giải tán.

Cao Thúc đi trước ra khỏi tửu lâu, quay lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão nhị! Vào điểm trọ hay là tiếp tục đi đêm?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đi thôi, nhưng đừng gấp quá, bữa nay có thể nói bằng ba ngày khác.

Đầu đà hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Các người định đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đi kiếm một lão đạo.

Lão nho ủa một tiếng hỏi :

- Kiếm Tái lão quân phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lại còn phải tìm ba tấm bảo võng.

Đầu đà nhảy bổ lên nói :

- Thiên La, Địa Võng, Phiêu Diêu rồi!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nhị vị lão ca có biết đi đâu kiếm được không?

Lao Nho đáp :

- Bọn ta cũng vì hai món đó mà phải ra đi, đáng tiếc chưa được tin tức gì hết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hai vị lão ca gần đây có thấy Cổ Mộ môn có động tĩnh gì không?

Đầu đà đáp :

- Cái đó thì biết được một chút. Dường như Cổ Mộ môn toàn quân tan vỡ về tay bọn Áo Hải môn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ở đâu?

Lao Nho đáp :

- Ở giữa quãng Tiên Hà Lĩnh và Ngũ Phong sơn. Những nhân vật chủ chốt Cổ Mộ môn đều hiện diện, Cổ Mộ U Linh thống lĩnh Ngũ Quan lệnh chúa và hơn ba trăm thuộc hạ sau lại có Quân Thiên đế chúa và Y Lê quốc sư dẫn hai toán cao thủ đến viện trợ, nhưng e rằng cả Cổ Mộ U Linh cũng chết về

tay Hư Vô Ngọc Nữ ở Áo Hải môn rồi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi :

- Toàn thể Áo Hải môn đều xuất động hay sao?

Đầu đà đáp :

- Đường như tiểu đệ chưa hiểu rõ về Áo Hải môn, Hư Vô Ngọc Nữ là tay cao cường nhất trong môn phái này, mụ ghê gớm hơn cả Thái Hư Áo Ảnh.

Kỳ Dao hỏi xen vào.

- Một mình Hư Vô Ngọc Nữ mà đã bại được Cổ Mộ môn ư?

Lão nho đáp :

- Không phải thế, hôm đó cả Thái Hư áo chúa cũng thân hành đến đốc trận, còn lại đại đồ đệ là Càn Khôn Áo Ảnh, nhị nữ đồ là Vũ Trụ Áo Tiên, bốn đại Áo tướng, bốn đại Áo cơ, bảy mươi hai Áo sĩ, ba mươi sáu Áo nô.... tất cả để dự trăm người. Nguyên nhân sự thất bại của Cổ Mộ môn là những nhân vật trọng yếu của họ biến thành Song bao làm cho mặt trận rối loạn.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thủ đoạn đó của Áo Hải môn quả là khủng khiếp, số người chiến đấu càng nhiều càng lợi cho họ, nếu không trừ diệt được tà môn này thì thật là nguy hại cho các phái ở Trung Nguyên.

Đầu đà cười đáp :

- Hiện giờ ở Áo Hải môn lại đứng đầu phái khác tinh là Cổ Cầm giáo. Áo Hải môn có giới tài biến ảo đến đâu cũng chẳng làm gì được giống chim bay. Áo Hải môn tuy chưa đến nỗi phải thất bại xiềng liềng, nhưng đã mấy lần thua những trận nhỏ, trong bọn hơn trăm Áo sứ và Áo nô có phải thử thân y, ít ra đã chết mất hơn ba chục tên.

Kỳ Dao hỏi :

- Giữa Hư Vô Ngọc Nữ vào Áo chúa ở Áo Hải môn có mối liên quan thế nào?

Lão nho đáp :

- Hai người đó là tình thầy trò. Hư Vô Ngọc Nữ là một thiếu nữ thần bí, tuy là đệ tam nữ đồ của Áo chúa, nhưng chí hướng của hai thầy trò không giống nhau, tác phong càng trái ngược. Thậm chí Áo chúa phải đề phòng cả nữ đồ. Nói cho đúng hơn thì Áo chúa không thể khống chế nữ đồ được nữa.

Đoàn người qua khỏi thành Long Du, qua sông rồi đi ngay đêm về phía tây.

Thiết Kỳ Sĩ được hai tay lão trợ thủ càng phấn khởi hùng tâm. Nhưng qua mấy bữa chàng được tin tức gì về Văn Đế Đế, trong lòng không khỏi có điều lo nghĩ.

Qua sông đi chưa được mười dặm, bỗng nghe hồi trống tong tong nổi lên.

Cao Thúc đi trước đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Thiết Kỳ Sĩ :

- Lão nhì! Trên núi mé hữu có tiếng trống, không hiểu vì nguyên nhân gì?

Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn nhì lão hỏi :

- Đêm khuya, sao ngoài hoang dã lại còn có người hồi trống?

Đầu đà nhìn lão nho nói :

- Đây là tiếng tiểu cổ. Phải chăng Thu Hoang Háo đã đến.

Lão nho đáp :

- Chúng ta thử đến coi thế nào mới biết được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thu Hoang Háo là ai?

Lão nho đáp :

- Ngày trước trên giang hồ có Tam ma, hiện nay lão đã thu nạp hai tên, còn Cổ Ma lạc lõng một mình. Nếu đúng là lão thì e rằng lại bị người thu dụng nốt.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Văn sinh có tài đức gì mà dám thế? Chỉ sợ mình đối xử bạc bẽo y không vui lòng.

Đầu đà nói :

- Người thu lưu cả bọn ta ba người là trừ cho giang hồ được ít nhiều tai hại, công lao đó cả lệnh sư cũng không làm nổi.

Hai lão chạy lên son đầu mé bên, bỗng thấy một người ăn mặc như nhà buôn ít vốn, bất giác đồng thanh cười nói :

- Đúng là Hoang Hảo rồi.

Lão thương nhân trầm giọng hỏi :

- Đồ kiết và nhà sư thật chó má bấy hay sao mà lại đi theo bọn tiểu bối?

Lão nho trịnh trọng đáp :

- Lời thề của chúng ta quả đã ứng nghiệm.

Lão thương nhân cười nhạt hỏi :

- Tên nào trong bọn thanh niên đó?

Đầu đà đáp :

- Gã thấp lùn trong hai thanh niên, người cao lớn hơn là sư huynh y. Thiếu nữ là vị hôn thê. Còn hai cự đồng là đệ đệ và muội muội của y.

Lão nho nói tiếp :

- Hóa lang! Y chỉ nhận chúng ta làm lão ca thôi.

Lão thương nhân hỏi :

- Cái đó không cần, ta chỉ muốn biết võ công của gã thế nào thôi?

Đầu đà cười khanh khách đáp :

- Vấn đề là ở chỗ ba người bọn mình liệu có giữ được thế quân bình với gã không?

Lão thương nhân nhảy lên la :

- Nói bậy!

Đầu đà lạnh lùng đáp :

- Gã là đệ tử của Phụng Hoàng Thần mà còn giỏi hơn cả sư phụ, nếu lão không muốn thì trước hết hãy tỷ đấu với bọn ta một keo.

Lão thương nhân đột nhiên thờ dài nói :

- Bây giờ ta đi đối nghịch với bọn họ là bất lợi vì Cổ Cầm giáo đang muốn kiếm ta.

Lão nho nói :

- Hai người chúng ta đã bị Cổ Cầm giáo kiểm thấy rồi, chính gã này đã giải nguy cho chúng tôi.

Lão thương nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Gã chống lại được Cổ Cầm giáo ư?

Đầu đà đáp :

- Gã dùng trí để giải nguy, bây giờ bọn ta muốn giúp gã đi kiếm ba tấm bảo võng của Tam Tiên Mỗ, đồng thời còn kiếm Tái lão quân, chúng ta đi thôi.

Lão thương nhân không nói được gì đành phải theo xuống núi.

Thiết Kỳ Sĩ vội chấp tay nói :

- Văn bối kính cần chào tiến bối.

Lão thương nhân nhìn chàng hỏi :

- Ngươi còn muốn thêm một lão ca nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp :

- Những vị ca ca kiểu này càng nhiều càng hay.

Chàng liền dẫn bọn Cao Thức tới giới thiệu rồi hỏi :

- Cả ba vị ở một đoàn, văn bối biết xưng hô cách nào cho phân biệt?

Lão nho nói :

- Cứ kêu bằng lão Cỗ, lão Địch, lão Linh là được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Bây giờ xin ba vị ca ca hãy thượng lộ, chờ trời sáng sẽ tìm vào quán để ăn uống.

Ba lão này suốt đời trước kia hề gặp mặt là đánh nhau, chứ chưa từng làm bạn đồng hành được trong vòng nửa dặm. Tình thế ngày nay biến đổi hẳn, ba người cùng ý vị tân kỳ. Lão nho nhìn lão thương nhân cười hỏi :

- Chắc lão không ngờ chúng ta lại có ngày nay?

Lão thương nhân lạnh lùng hỏi :

- Khi bọn chúng ta gặp Phụng Hoàng Thần biết nói sao?

Lão nho đáp :

- Dĩ nhiên là xưng hô theo cách ngang hàng.

Lão hòa thượng phì một tiếng hỏi :

- Như vậy thì Thiết lão đệ phải đối xử bằng cách nào?

Lão nho đáp :

- Trên chốn giang hồ thiếu gì tình trạng tương tự như bọn ta? Cách giao tiếp ai giữ phận người nấy. Nhân vật võ lâm có hỏi đến gia phả bao giờ đâu?

Đầu đà đề nghị :

- Sự thật chúng ta nên ngấm ngấm theo nhau là hơn, bọn chúng còn tuổi trẻ tất có cá tính của thanh niên. Tụi già nua chúng ta xen vào thật không tiện.

Lão nho đáp :

- Ý kiến này cũng hay. Chúng ta phải coi chừng tình hình đã, khi gặp việc không thể nào né tránh được.

Ba lão già đi trước chừng được hai dặm. Lúc này đêm đã sang canh ba, bọn họ không đi đường lớn.

Sang canh tư bốn bề yên lặng như tờ mà gần miền cũng chẳng có một bóng người nào, bỗng trong khu rừng phía trước hiện ra một tia lửa sáng.

Đầu đà nhìn lão nho nói :

- Đồ kiết! Chỗ kia lửa cháy bùng bùng, chắc là người võ lâm đang làm bữa ăn tối.

Lão nho đáp :

- Bây giờ là giờ nào? Bụng dù đói tới đâu cũng không nên làm bữa.

Lão thương nhân lạnh lùng nói :

- Hai lão thật lắm chuyện, đó là nơi chúng ta phải đi qua, cứ đi tới nơi sẽ rõ.

Ba người thi triển khinh công chạy thẳng vào rừng thấy một lão đạo nhân.

Một lão quái bà và một lão quái vật sư chẳng ra sư, đạo chẳng ra đạo. Đầu đà vừa ngó thấy liền lộ vẻ cừu địch nói :

- Té ra là Thần Ung chân nhân, Tiên Hạc mỡ mỡ và Quỷ Thúi lão tổ. Phen này chúng ta lại xảy ra trường kịch chiến.

Lão nho đáp :

- Bọn chúng bị Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn đẩy vào bước đường cùng, không thì không bao giờ hội hợp với nhau, chúng ta dùng cách tiên lễ hậu binh để thám thính tình hình bọn họ rồi sẽ tính.

Đầu đà tiến vào trước, đo mắt nhìn bốn phía mà chưa thấy tọa kỵ của bọn họ. Nhà sư nghĩ thầm :

- Tại sao không thấy Thần ung, Tiên hạc và Quỷ thúi của họ? Chẳng lẽ đã bị Cổ Cầm giáo thu thập rồi?

Thần Ung chân nhân ngó thấy có người tiến lại bất giác giật mình kinh hãi, sau nhìn rõ hấn bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Huyết Thực Đầu Đà! Đi làm đường phải không?

Đầu đà cả cười đáp :

- Nghe nói ba vị đã đại thắng Áo Hải môn và Cổ Cầm giáo, bản hòa thượng đặc biệt tìm đến chúc mừng, sao lại bảo là đi làm đường? Hỡi ơi! Chẳng hiểu lời đồn có thực chăng?

Quỷ Thúi lão tổ nhảy bỏ lên la :

- Lão trọc kia! Dám buông lời chế giễu trước mặt bọn ta ư?

Lão nho liền xông lại cười lạt đáp :

- Chế giễu thì đã sao? Có điều bọn ta không muốn đánh chó khi nó đã rớt xuống nước.

Tiên Hạc mỡ mỡ ngoác cái miệng rưng hết răng gặm lên :

- Phải chăng các người nhân lúc đêm khuya có ý tìm đến?

Lão thương nhân ở phía sau lớn tiếng thóa mạ :

- Mụ ăn xin! Tìm đến thì làm sao? Trước nay chưa từng thấy mặt mà đêm nay gặp nhau là thiên duyên tác hợp.

Bỗng trong bóng tối có người nổi lên tràng cười hô hô nói :

- Còn ta nữa!

Tiếp theo liền có tiếng lừa hí vang lên, một lão già lưng còng từ trong bóng tối đi ra.

Lão nho mới ngó thấy đã nhận ra là Quái Lư Trọng Nhân, bất giác cười lạt hỏi :

- Lão cười lừa kia! Lão đứng bên đó ư?

Quái Lư Trọng Nhân cười ha hả đáp :

- Vụ này khó chơi quá, một đằng bay lên trời, một đằng chạy dưới đất thì đứng chung làm sao được?

Tiên Hạc mỡ mỡ lớn tiếng thóa mạ :

- Lư Bán Tử, đêm nay không còn chỗ cho lão, nếu diễn tuồng độc cước thì đừng hòng sống nữa.

Quái Lư Trọng Nhân cười hô hô nói :

- Đêm nay e rằng không một ai được an toàn, ta cười lừa cũng sợ bọn mụ chết hết. Sau này sợ còn một mình cô độc nên phải liều mạng tìm đến.

Đầu đà gặm lên :

- Lão nói thúi lắm!

Quái Lur Trượng Nhân tắc lưỡi hai tiếng đáp :

- Hòa thượng! Coi lão chẳng có vẻ người xuất gia chút nào, ăn nói lại thô lỗ. Lúc này Từ kỳ chưa đến, lão hãy niệm đùm chúng ta một bản kinh để chết xuống khỏi phải sa vào địa ngục.

Quý Thú lão tổ quát hỏi :

- Lur Bán Từ! Lão đã nhìn thấy gì rồi?

Quái Lur Trượng Nhân thở dài đáp :

- Cổ Cầm giáo chủ yêu cầu ta đưa tin đến cho các vị, hạn trong ba ngày các vị phải tới đầu hàng, không thì y dùng thủ đoạn nghiêm khắc nhất để đối phó với các vị.

Tiên Hạc mổ mổ thét lớn :

- Lão đầu hàng rồi ư?

Quái Lur Trượng Nhân cười khanh khách hỏi :

- Bọn chúng ta bảy người sống đã thành oan gia, nhưng lại là thân gia. Bây giờ ta chỉ hỏi các vị tính sao?

Quý Thú lão tổ bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Lão toàn ăn nói hồ đồ. Người ta ngó thấy lão là hạ thủ liền mà còn dám khoe khoang họ yêu cầu đưa tin dùm. Chắc chắn là lão đã đầu hàng rồi.

Quái Lur Trượng Nhân cả giận nói :

- Quý Thú! Lão là cái thá gì dám ngậm máu phun người? Thủ hạ của Cổ Cầm giáo đã bắt bang chúng của Quý Kỵ bang nhà lão, có điều chưa sát hại mà thôi. Còn Bang chúa Tiên Kỵ bang và Thần Kỵ bang không một tên sống sót thì trong vụ này mới chính là có quý.

Quý Thú lão tổ cười hỏi :

- Quý gì?

Quái Lur Trượng Nhân nhảy chồm lên đáp :

- Lão mới chính là kẻ khôn khéo đi đầu hàng người ta.

Thần Ứng chân nhân đột nhiên trở vào mặt Quý Thú lão tổ hỏi :

- Quý Thú! Vừa rồi lão đã nói gì?

Tiên Hạc mổ mổ cũng gầm lên :

- Phải rồi, hấn khuyên bọn ta không nên chống lại Cổ Cầm giáo chắc là hấn đầu hàng rồi đến đây để làm thuyết khách.

Quý Thú lão tổ đột nhiên lảng ra nổi lên tràng cười âm trầm nói :

- Chuyện khác chưa cần bàn tới, Tiên hạc của mụ và Thần ưng của Chân nhân đã vào tay Giáo chủ, nếu muốn hai con chim đó còn sống thì ngoài cách đầu hàng chẳng còn đường thứ hai nào nữa. Tại hạ cũng vì bọn bang chúng và con Quý thú mà phải cúi đầu trước Cổ Cầm giáo, các vị đi đâu về đâu tùy ý lựa chọn, cái đó không liên can gì đến tại hạ.

Quái Lur Trượng Nhân lớn tiếng quát :

- Quân hèn mặt vô tư cách kia! Địa vị như người ở trong võ lâm mà chịu quỳ gối đầu hàng thì con ra thể thống gì? Ta đây hãy thu thập người trước.

Lão nho bước ra can lại nói :

- Lur Bán Từ! Đừng có nóng vội, đêm nay nếu hấn không có điểm tựa tất chẳng dám đến làm gian tế, chúng ta phải đề phòng mới được.

Quái Lur Trượng Nhân hét to :

- Bọn Địch Ma, Cổ Ma và Huyết Thực Đầu Đà các người đừng giả vờ nữa, các người mưu tính chuyện gì hãy chờ ta thanh toán xong vụ này đã, ta muốn đánh là đánh, các người không can thiệp được.

Lão nho cười khanh khách đáp :

- Đúng thế! Người võ lâm hiện nay không ai hiểu ai, mỗi người tìm lấy một nẻo đường, người đi trên đường Dương Quan biết đâu chẳng đến cầu Độc Mộc, mà người trên cầu Độc Mộc lại tính chuyện đi đường Dương Quan. Lư Bản! Lúc này là lúc sẽ rõ mặt hết, nhưng lão đừng vội nóng. Quý Thú có nương dựa vào Cổ Cầm giáo cũng chẳng được từ tể gì đâu. Đùa với lừa là tự đốt mình. Thử coi lão còn sống được bao lâu.

Quái Lư Trọng Nhân thét lên :

- Ai muốn đứng về bên ta thì lại đây, không thì tránh xa ra, đừng rườm lời vô ích.

Lão nho nhìn Đầu đà và lão hòa thượng xua tay nói :

- Chúng ta hãy lui lại để coi trường nào nhiệt này.

Trong lúc ba người lui lại, Tiên Hạc mỗ mỗ bỗng tro tay vào mặt Quý Thú nói :

-Lão Quý! Bây giờ lão quay đầu lại còn kịp, chúng ta có thể bắt tay hợp tác. Không thì đường ai nấy đi.

Quý Thú cười khằng khặc đáp :

- Mỗ mỗ! Mụ đi đường nào? Đường Quan đạo không có phần của mụ, Độc Mộc kiều đã bị Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn chiếm mất rồi, mụ định ở quăng giữa chẳng? Ha ha! Coi chừng hai mặt giáp công đó.

Tiên Hạc mỗ mỗ lớn tiếng la :

- Lão bà từ đi đường của mình, chết thì chết cũng giữ tư cách.

Quý Thú lão tổ cười khằng khặc nói :

- Hào ý không lay được loài trâu ngựa ngu đần, khi tới kỳ hẹn các ngươi mới biết là ghê gớm.

Quái Lư Trọng Nhân nhảy ra quát :

- Quý Thú! Ta hãy thu thập ngươi trước.

Đột nhiên có người trầm giọng quát :

- Hãy khoan! Để lão cho thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Kim quang sa xuống, Quý Thú quy thiên

Một bóng người từ trên không hạ xuống. Quần hào nhìn lại thì ra là một thanh niên chưa từng quen biết.

Thanh niên vừa đáp xuống đất liền nhìn Quý Thú cười lạt nói :

- Ai đầu hàng Cổ Cầm giáo tức là kẻ tử thù của Áo Hải môn chúng ta.

Quý Thú biến sắc lui lại hỏi :

- Càn Khôn Áo Ảnh! Bây giờ ngươi muốn sao?

Mọi người nghe nói thanh niên là Càn Khôn Áo Ảnh ở Áo Hải môn trong lòng đều hoang mang vô cùng! Đầu đà khẽ cất tiếng hỏi lão nho :

- Tại sao Thiết huynh đệ còn chưa tới?

Lão nho đáp :

- Chắc là y ở trong bóng tối để quan sát động tĩnh, chúng ta hãy lặng lẽ quan sát coi Quý Thú đối phó như thế nào.

Đầu đà nói :

- Hẳn không phải là đối thủ của nhân vật ở Áo Hải môn.

Giữa lúc đó, đột nhiên có hai quái nhân xuất hiện ở sau lưng Quý Thú lão tổ. Không rõ niên kỷ bao nhiêu, vì toàn thân của họ mặc tấm áo choàng hình trái chuông úp xuống. Ngoài hai tay áo và cặp mắt những tia hào quang, mặt mũi không hở ra một chỗ nào. Quái nhân mặt đỏ trông như hai người máu.

Lão nho vừa ngó thấy đã bờ vĩa khê bảo Đầu đà.

- Những nhân vật trọng yếu của Cổ Cầm giáo cũng đã xuất hiện rồi.

Đầu đà đáp :

- Trong Cổ Cầm giáo chia ra làm ba bậc. Giáo chủ là tối cao rồi đến bốn tên đồ đệ, dưới bọn đồ đệ là Tứ nô. Ngoài ra không còn ai nữa.

Lão nho nói :

- Không đúng, bọn họ coi Quý Thú không phải là người ngoài kia mà?

Đầu đà đáp :

- Đó chỉ là cách lợi dụng lâm thời mà thôi, hoặc giả vì nhân số của Áo Hải môn quá đông, bọn Cổ Cầm giáo khó bề đối phó, đồng thời còn nhân mã mấy phe khác. Bọn Tứ đồ và Tứ nô phải đi việc khác.

Lão hòa thượng lạnh lùng nói :

- Hai lão cứ lẳng lặng mà coi đừng nói chuyện. Gã thanh niên ở Áo Hải môn đã ngó thấy hai quái vật mà vẫn không lộ vẻ nao núng.

Lão nho ồ lên một tiếng đáp :

- Đúng rồi! Gã vẫn ra chiều uy hiếp Quý Thú.

Đầu đà nói :

- Đây là ở dưới đất, nếu ở trên không thì bọn Áo Hải môn không dám, vì chẳng thể nào thi triển được Áo Ảnh pháp, nếu họ bị Cổ Cầm giáo bao vây là không trốn thoát được. Bây giờ đang ở trong rừng, họ nhờ bóng cây để biến ảo, đồng thời ỷ vào số đông hiện diện tại trường, gã có thể phát huy kỹ xảo một cách dễ dàng.

Lão nho nói :

- Cổ Cầm giáo cũng có thể mượn vật ẩn hình.

Đầu đà đáp :

- Đó chỉ là cách ẩn hình để phòng thân không để người khác nhìn rõ, chứ không dùng làm biện pháp tấn công được, hiệu quả còn kém Áo Hải môn xa. Áo Ảnh của Áo Hải môn chiếm phần chủ động, vì thế mà bọn Cổ Cầm giáo vẫn có điều úy kỵ đối thủ.

Bỗng nghe quái nhân quát to :

- Càn Khôn Áo Ảnh! Lần trước ngươi đã bị chết hụt mà bây giờ ngươi còn dám lộ diện ư?

Thanh niên ở Áo Hải môn dừng bước cười đáp :

- Đại thiếu giáo chủ! Áo Hải môn chúng ta mà chẳng bay trên không thì Cổ Cầm giáo các vị chỉ còn đường dương mắt lên nhìn. Bầy súc sanh của các vị lại chỉ vậy đánh được vật hữu hình, bây giờ các vị phóng bầy chim lên thử coi xem làm gì được bọn ta không?

Quái nhân áo đỏ cất bước đi về phía trước mấy thước, bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Quý Thú tiên sinh có thù hận gì với Áo Hải môn các người?

Càn Khôn Áo Ảnh háng giọng đáp :

- Quý Thú đã chịu ơn bản Thiếu chủ buông tha ba lần không giết, hiện giờ y đã đầu hàng Cổ Cầm giáo các người. Thế là hẳn đã coi thường Áo Hải môn chúng ta. Nói tóm lại nếu hẳn giữ nguyên lập trường cũ thì Áo Hải môn ta mặc kệ hẳn. Nhưng hẳn đã đầu hàng Cổ Cầm giáo các người thì bọn ta phải hủy diệt.

Quái nhân áo đỏ cười khàn khàn hỏi :

- Y đầu hàng Cổ Cầm giáo là chịu sự bảo vệ của chúng ta. Các ngươi dám làm gì y.

Càn Khôn Áo Ảnh rút bảo kiếm ra cười lật hỏi lại :

- Ngươi dám so tài với bản thiếu gia chẳng?

Quái nhân áo đỏ cười âm trầm đáp :

- Ngươi tưởng võ công của Cổ Cầm giáo chúng ta không bằng các ngươi ư? Nhà ngươi muốn động thủ thì hãy chờ một lát nữa đi! Ta quay lại dặn mấy vị rồi sẽ cùng ngươi quyết phân thắng bại.

Càn Khôn Áo Ảnh cười lật nói :

- Muốn nói gì thì nói đi. Bản Thiếu chủ không chờ lâu được đâu?

Quái nhân áo đỏ đột nhiên trở về phía Tiên Hạc mỡ mỡ và Thần Ứng chân nhân quát hỏi :

- Các vị đã tiếp lệnh phù của bản Giáo chủ chưa? Kỳ hạn ba ngày chẳng mấy chốc sẽ tới ngay. Nếu không chịu đầu hàng là không muốn sống nữa.

Tiên Hạc mỡ mỡ lớn tiếng quát lại :

- Thúi lắm! Lão bà từ trước nay độc lai độc vãng, chưa từng để cho người khác cai quản. Cổ Cầm giáo các ngươi đã giết hại đệ tử của ta lại còn giữ Tiên hạc. Mỗi thù sâu tựa bể này ta chưa trả được mà ngươi còn nói đến chuyện đầu hàng, ngươi đừng có nằm mơ nữa. Còn Thần Ứng chân nhân, thắng lỗi đừng hỏi nữa, thái độ của y cũng giống như của lão bà từ, quyết tâm chẳng đội trời chung với Cổ Cầm giáo các người.

Quái nhân áo đỏ đột nhiên bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Các ngươi không sợ chết là giỏi lắm! Hãy chờ coi!

Hắn quay lại nhìn tam lão cười lật nói :

- Cổ Ma! Định Ma! Huyết Thực Đầu Đà! Bây giờ các vị cứ coi như bọn ta đã thông tri rồi. Lại may ba lão cùng đi với nhau. Bản thiếu Giáo chủ để kỳ hạn cho ba vị, liệu mà đến bản giáo đầu hàng cho kịp.

Lão nho ngạo nghễ trầm giọng đáp :

- Các hạ muốn bọn ta đầu hàng cũng chẳng khó gì, nhưng hãy trừ diệt bọn Cổ Cầm giáo trước đi.

Quái nhân áo đỏ cả giận quát mắng :

- Lão chó má kia thật là lớn mật! Rồi lão sẽ được coi những chuyện đẹp đề!

Càn Khôn Áo Ảnh thấy hắn dứt lời, đột nhiên xông ra quát :

- Tiếp chiêu đây!

Quái nhân áo đỏ đột nhiên rút một thanh quái kiếm toan nghênh địch, nhưng quái nhân áo đỏ kia lớn tiếng hô :

- Đại sư huynh! Sư phụ đã dặn ba ngày nay phải giới sát, đại sư huynh quên rồi ư?

Quái nhân được kêu bằng đại sư huynh đột nhiên dừng bước trở vào Càn Khôn Áo Ảnh cười lật nói :

- Các hạ hãy còn vận hên, đêm nay ta tha chết cho.

Càn Khôn Áo Ảnh tức giận đáp :

- Ngươi để Quỷ Thố lại ta mới tha cho ngươi đi.

Quái nhân sư huynh bật tiếng cười âm trầm nói :

- Các hạ có nghe thấy thanh âm gì trên không chưa? Bữa nay nếu không phải là ngày giới sát thì những ai ở đây đừng hòng thoát khỏi con Thần Điều Cuồng Phong Vồng của ta.

Trên không vọng xuống những tiếng quái điệu. Càn Khôn Áo Ảnh đã biết những giống chim này rất lợi hại, nhưng cũng cười lật đáp :

- Chẳng có chân tài thực học, chỉ ý vào giống súc sanh để mà ra oai sao lại đáng mặt anh hùng.

Quái nhân áo đỏ cười khàn khạch đáp :

- Sau đây ba bữa, bản Giáo chủ không cần Thần điều cũng lấy được cái mạng chó má của nhà ngươi. Ngươi có giỏi thì đến đứng hẹn gặp bản Giáo chủ trên núi Hoàng Sơn.

Càn Khôn Áo Ảnh hắng giọng hỏi :

- Tên ngươi là gì? Sau ba ngày ta kiếm ngươi bằng cách nào?

Quý Thú lão tổ cười lật đáp :

- Tiểu tử! Trong võ lâm không ai nhận biết bốn vị Giáo chủ ở Cổ Cầm giáo. Đây là Đại thiếu giáo chủ Thanh Bằng lệnh chủ. Phía sau là Nhị thiếu giáo chủ Thiết Hạc lệnh chủ, ngoài ra còn Cửu Đầu lệnh chủ và Ngũ Hạc lệnh chủ. Cả bốn vị Lệnh chủ đều có võ công tuyệt thế. Rồi ngươi sẽ biết.

Bỗng có tiếng quát mắng :

- Tên lão tặc chó má kia! Ngươi ý thế người ta để lên mặt thì thật là kẻ dê tiện hèn nhất trong võ lâm. Không thể để cho ngươi sống được.

Tiếng quát mắng đột ngột từ bốn phương tám hướng nổi lên. Dư âm còn chưa hết, một đạo kim quang từ trên không trung sà xuống lấp lánh trên đầu Quý Thú lão tổ. Hần rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.

Luồng kim quang thoáng cái đã biến mất. Chưa ai nhìn rõ tông tích của người mới đến. Đúng là một quái sự thâm sâu quỷ khốc khiến cho các phe phái đều phải chấn động.

Thanh Bằng lệnh chủ cả kinh thất sắc gầm lên :

- Kẻ nào dùng ám khí để sát hại hộ pháp của ta?

Đột nhiên từ bốn mặt tám phương nổi lên một tràng cười rộ rồi tiếng người đồng dục hô :

- Thanh Bằng lệnh chủ! Các hạ hãy đưa tin về cho lệnh sư nói là có nhân vật thi triển kim quang muốn cũng lão hội diện. Xin lão làm thịt mấy con hảo điều để đãi khách. Bản nhân bây giờ hãy kể thực đơn trước: Một đùi Thiết Linh hạc, mười hai con Kim câu, ba mươi hai con Ngân Châm phong, một khay thịt Nhân thú, một con Độc mỹ nhân, ngoài ra là Di Thiên Xa, Cuồng Phong Vồng, còn những tọa kỵ của Thanh Bằng, của lệnh sư mẫu Cửu đầu lão thái, già quá không ăn được. Tọa kỵ của lệnh sư mẫu lại tuyệt độc ăn cũng vô vị. Được rồi. Ngươi hãy về đi! Bây giờ ta không giết sư huynh sư đệ các ngươi để các ngươi còn có người đưa tin về.

Thanh Bằng lệnh chủ bật tiếng cười âm trầm hỏi :

- Các hạ chẳng phải là hạng vô danh tiểu bối mới biết rõ những tọa kỵ của gia sư. Chẳng lẽ các hạ không dám lộ diện lại cũng chẳng dám để tên họ?

Thanh âm kia đồng dục đáp :

- Ở trước mặt người của quý giáo, tại hạ tự hiệu là Thực Cầm công tử. Ở Áo Hải môn bản nhân tự xưng là Chiếu Yêu kính, ở Cổ Mộ môn kêu bằng Tái Chung Húc. Bấy nhiêu là đủ rồi. Nếu còn hỏi nữa thì phải theo Quý Thú xuống Âm phủ.

Thanh Bằng lệnh chủ hần học nói :

- Cổ Cầm giáo chúng ta sẽ chờ ngươi.

Hần không thêm nói tới thi thể của Quý Thú lão tổ nữa, lập tức cùng sư đệ chuồn thẳng vào rừng đông tuốt.

Lúc này Lão nho mới phát hiện Càn Khôn Áo Ảnh đã ẩn thân đâu mất, liền nhìn Đầu đà nói :

- Nhà sư thịt chó! Chúng ta qua bên Tiên Hạc Bà Tử nói chuyện nên chăng?

Đầu đà lắc đầu đáp :

- Mụ cùng Thần Ứng chân nhân cũng bị người trong bóng tối làm cho hoảng hồn rồi. Bây giờ mình qua nói chuyện không khỏi khiến cho người ta hồ thẹn. Vậy bọn mình đi thôi.

Cổ Ma khẽ hỏi :

- Thanh âm đó là của ai?

Đầu đà đáp :

- Hần thi triển công phu Thiên Lại Truyền Thanh, nên không nghe rõ khẩu âm chân chính. Rút lại võ công hần đến trình độ tối cao vi thượng, e rằng cả Phụng Hoàng Thần cũng chưa bì kịp hần...

Ba người len lén lủi ra ngoài rừng đảo mắt nhìn quanh. Trên trời trăng tỏ, bốn bề hoang dã không một bóng người.

Lão nho hỏi :

- Ô hay! Sao bọn Thiết huynh đệ còn chưa tới nơi?

Đầu đà đáp :

- Chúng ta cứ tiếp tục thượng lộ. Nhất định bọn họ ở phía trước.

Tam lão theo phương hướng cũ mà đi, đến lúc trời sáng, Đầu đà lên tiếng :

- Phía trước là Trục An thành rồi!

Cổ Ma nói :

- Đùng vào thành nữa, chúng ta đi lẹ tới Hoài Ngọc sơn. Chắc là Thiết huynh đệ đã tới đó rồi.

Lão nho bỗng cười khanh khách hỏi :

- Trên đường lớn phía trước có năm bóng người, trong đó hai người cao lớn đặc biệt, có phải là cự đồng không?

Đầu đà vừa ngó thấy liền chạy lên trước hô lớn :

- Các người hãy chờ một chút.

Năm bóng người đó đúng là bọn Thiết Kỳ Sĩ. Thiết Kỳ Sĩ quay lại cả cười hỏi :

- Ba vị lão ca ca lạc hậu rồi.

Đầu đà chạy lại trịnh trọng đáp :

- Bọn ta còn phải coi một trường náo nhiệt.

Cao Thức cả cười nói :

- Bất chiến tự nhiên thành, có chi là náo nhiệt? Nhưng mới chết được một con Quỷ Thù.

Hai lão nữa chạy tới nghe Cao Thức nói như vậy kinh ngạc hỏi :

- Các người cũng coi rồi ư?

Kỳ Dao công chúa cười khanh khách hỏi lại :

- Ba vị lão ca ca có nghe thấy thanh âm của nhân vật đã hạ sát Quỷ Thù không?

Lão nho kinh ngạc hỏi lại :

- Người đó là Thiết huynh đệ ư?

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- A Kỳ bịp cả ba vị lão ca ca.

Đầu đà nhảy bổ lên hỏi :

- Thiết huynh đệ! Tại sao huynh đệ không giết luôn Thanh Bằng lệnh chủ và sư đệ của gã?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Bầy quái điều Cuồng Phong Vong ở cả trong rừng. Hiện giờ tiểu đệ còn chưa có cách đối phó. Nếu mà mình xử trí không khéo thì ba vị ca ca cũng gặp tai bay vạ gió. Vì thế tiểu đệ không dám vọng động, chỉ hy vọng quý thần một phen khiến cho sư huynh đệ bọn chúng hoảng hồn rút lui là được rồi.

Cổ Ma nói :

- Những chuyện huynh đệ vừa nói, bọn ta cũng không biết, sao người lại thám thính hiểu rõ đến thế?

Cao Thức cười đáp :

- Anh em Thăng Bằng lệnh chủ còn đem hai tên thủ hạ để trong bóng tối, chúng là những võ lâm cao thủ nô tài chỉ chuy bầy chim nhỏ. Bọn chúng vô tình tiết lộ bí mật về Cổ Cầm giáo và bị Thiết lão đệ nghe rõ hết.

Lão nho hỏi :

- Cổ Cầm giáo chủ có hai vị phu nhân thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế! hai tên đó nói ra, tiểu đệ nghe được Cổ Cầm giáo chủ cười con Thanh Bằng. Còn hai vị phu nhân thì mỗi người cười một con Cửu Đầu điều, một người cười Thiên Niên hạc. Ba con này so với quái điều khác còn lợi hại hơn, vụ bí mật này chưa từng tiết lộ. Đêm nay tiểu đệ nói huych tẹt ra, khiến hai tên Thiếu giáo chủ càng thêm khiếp sợ.

Đầu đà nói :

- Nhưng còn tên Càn Khôn Áo Ảnh sao cũng buông tha hắn?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Chuyến này chắc Càn Khôn Áo Ảnh không dám một mình tới Hoàng Sơn. Nhất quyết hắn phải thỉnh sư phụ là Thái Hư ảo chúa thân hành xuất động.

Lão nho hỏi :

- Tại sao vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ nói những gì với Thanh Bằng lệnh chủ, dĩ nhiên hắn cũng phải nghe rõ, tóm lại tiểu đệ cố ý để hắn nghe thấy dạng hắn trở về xin huy động nhân mã toàn bộ xuất trận. Chúng ta ở trong bóng tối xem cuộc rồng tranh hồ đấu.

Cả ba lão đồng thanh khen ngợi :

- Chú ý của huynh đệ hay tuyệt! Còn đối với Thần Ứng chân nhân và Tiên Hạc mỗi huynh đệ định xử trí bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu chúng không quy ẩn cho sớm tất sẽ bị uống mạng. Có điều nếu bọn họ chịu cái tà quy chánh, tiểu đệ cũng giải cứu cho, nhưng hiện giờ họ chưa đến bước đến đường cùng. Có khuyên giải cũng bằng vô ích.

Đầu đà trở về phía trước hỏi :

- Chúng ta có vào thành không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đã mua long khô rồi! Bất tất phải vào thành nữa, không chừng ở Hoài Ngọc sơn đã xảy ra chuyện rồi.

Lão nho kinh hãi hỏi :

- Hoài Ngọc sơn có chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ phát giác ra số lớn nhân vật Cổ Mộ môn đã qua đây, không hiểu bọn chúng đi đối phó với mặt nào.

Đầu đà ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Bọn Cổ Mộ môn chết gần hết rồi kia mà?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- E rằng những nhân vật bị sát hại mới từ hàng Phó lệnh chủ trở xuống. Đồng thời còn bọn Quân Thiên bang, thêm vào một bộ phận của Y Lê quốc sư. Mới đây còn Phong Thanh Phổ Phổ nguyên soái hiệp lực với Y Lê quốc sư, như vậy thế lực của họ cũng không yếu kém.

Lão nho nói :

- Y Lê quốc sư chỉ có công phu cương mãnh ghê gớm, còn ngoài ra không có gì đáng sợ, nhưng Phổ Phổ Nguyên Soái lấy được ấn hình châu, ta chẳng

thể coi thường.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Vì thể mà tiểu đệ chủ trương ta hãy dùng bàng quang đã, sau sẽ nghĩ đến cách đối phó.

Trước lúc hoàng hôn, đoàn người đã tiến vào khu vực Hoài Ngọc sơn. Giữa lúc ấy, bỗng nghe phía sau có thanh âm lão già quát hỏi :

- Trong bọn người đi phía trước có gã Thiết tiểu tử không?

Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại nhận ra là Quái Lư Trọng Nhân, bất giác nhìn tam lão cười nói :

- Lão cũng đến rồi.

Lão nho đáp :

- Hắn muốn liều mạng với Quý Thù mà chưa thành công, chắc trong lòng cũng ầm ức.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thử coi lão nói gì?

Quái Lư Trọng Nhân chạy như bay tới nơi, Thiết Kỳ Sĩ đón tiếp niềm nở nói :

- Lão trọng! Lâu nay tại hạ chưa được gặp.

Quái Lư Trọng Nhân “ủa” lên một tiếng đáp :

- Đúng là ngươi thật rồi. Thế mới càng kỳ! Thiết tiểu tử! Ngươi có biết ba lão khốn kiếp này là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Ba vị đều là lão ca ca của vãn bối.

Quái Lư Trọng Nhân nhảy bổ lên hỏi :

- Sao lại có chuyện lạ như thế này được?

Đầu đà cất tiếng lạnh lùng đáp :

- Lão cười lừa kia! Đừng có đứng trong khe cửa mà nhòm ra, Dương Quan đại đạo không phải chỉ có một mình lão là đi được.

Quái Lư Trọng Nhân tỉnh ngộ cười khanh khách đáp :

- Thiết tiểu tử quả là có sức xoay lại vận trời. A Di Đà Phật! Thiên hạ sắp thái bình rồi!

Lão nho phì một tiếng hỏi :

- Lão đến đây làm gì?

Quái Lư Trọng Nhân cả cười đáp :

- Lão phụ tướng các vị liên thủ làm động cân não của Thiết tiểu tử.

Cổ Ma háng đặt hỏi :

- Lão đứng vào khối Thần Ứng, liệu có thuyết phục được họ không?

Quái Lư Trọng Nhân lắc đầu đáp :

- Bọn họ còn chưa tới lúc nguy ngập, không thể lấy chuyển được. Nhưng các vị đã buông dao đồ tể cũng có thể lấy chuyển được họ.

Đầu đà hỏi :

- Bốn chân của lão để đâu rồi?

Quái Lư Trọng Nhân cả cười đáp :

- Bây giờ nhờ các vị thánh thính tin tức dùm, chúng ta tiến vào Hoài Ngọc sơn cho lệ. Thiết tiểu tử còn có việc trọng yếu phải làm, đây là cơ hội rất may cho gã, không thì gã còn phải tốn công khá nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chuyện gì?

Quái Lur Trọng Nhân đáp :

- Bọn người đã vây đánh phụ thân của người ở Phụng Hoàng đài, hiện giờ đang tụ hội ở Hoài Ngọc sơn. Bọn họ đều là một bộ phận của Cổ Mộ U Linh.

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng hỏi :

- Sao lão trọng cũng biết được việc ngày trước?

Lão nho nhảy lên nói :

- Thế ra Thiết lão đệ là con La Phù đại hiệp Thiết Lạp Ông ngày trước ư?

Quái Lur Trọng Nhân đáp :

- Té ra ba lão vẫn chưa biết.

Lão thờ dài nói tiếp :

- Sư đệ của ta chết cực kỳ thê thảm.

Lão nho liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão đệ! Sao không bá kiến sư bá đi?

Thiết Kỳ Sĩ nghe Quái Lur Trọng Nhân tự xưng là sư bá của mình, nổi mừng biết lấy chi cân, chàng quỳ xuống nói :

- Sư bá! Kỳ nhi chưa nghe gia gia nói gì về chuyện sư bá.

Quái Lur Trọng Nhân đỡ chàng dậy thờ dài đáp :

- Phụ thân người cùng tam sư thúc Phạm Minh Tuyền nghe giang hồ đồn đại ta là người phe với Quỷ Thố, Thần Ung, Tiên Hạc, chẳng những không nhận ta là sư huynh thậm chí còn vây đánh ta. Ngày ấy ta giải thích cũng không đem lại hậu quả gì đành bỏ đi, từ ngày phía Bắc núi Thiên Sơn lại trở về Trung Nguyên, không ngờ toàn gia người gặp kiếp nạn phụ thân người và tam sư thúc chết cả ở Phụng Hoàng đài. Khi đó ta đau khổ muôn phần, nên gặp sư phụ người tức Thiên Ngoại lão nhân Phụng Hoàng Thần mới hay người là đứa con độc nhất của nhị sư đệ ta.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn tam lão hỏi :

- Ba vị cũng nhận biết gia phụ ư?

Quái Lur Trọng Nhân đỡ lời :

- Thế này mới là duyên phận ly kỳ, bọn họ ngày trước không phải bằng hữu hễ chạm trán là đánh nhau như là kẻ thù, nhưng đối với phụ thân người rất trọng vọng, họ đối với sư bá người là ta đây cũng như là kẻ thù.

Lão nho cả cười nói :

- Cái đó chỉ đáng trách lão mà thôi.

Quái Lur Trọng Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Ta chẳng hiểu ba lão vì nguyên nhân gì lại thù hằn ta. Bây giờ thử nói nghe.

Đầu đà bỗng lên tiếng :

- Trên thực tế chỉ là chuyện hiểu lầm, Thiết Lạp Ông và Phạm Minh Tuyền võ công không bằng nửa lão, chính lão lại thay mặt sư phụ truyền nghệ cho họ. Bọn ta tưởng lão có lòng bất chính.

Chương 91: Hang Ngọc Thổ quần hào trúng độc

Quái Lư Trọng Nhân hừ lên một tiếng rồi hỏi :

- Các vị tướng ta không hết lòng chăng? Hỡi ơi! Thế thì oan uổng chết người đi được. Thực ra Thiết lão nhị và Phạm lão tam thiên tư không được cao minh cho lắm, đồng thời hai vị luyện công lại làm biếng thì còn trách ta thế nào được?

Cổ Ma gật đầu đáp :

- Bây giờ lão đưa ra lý do này, bọn ta có thể tin được rồi. Còn trước kia bất luận lão nói thế nào ai cũng cho là lão đang ngụy biện.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hiện giờ bọn cừu nhân có chừng bao nhiêu người? Ở vùng nào trong dãy Hoài Ngọc sơn?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Sáng sớm hôm nay sư huynh người phái Lư nhi đến báo với ta bọn người đó tiến vào Hoài Ngọc sơn rồi, dường như chúng lên Thái Huyền Nhai. Ta đã phái Lư nhi đi thám thính rồi.

Lão dừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Ngày trước những người hạ thủ phụ thân người cùng tam sư thúc trên Phụng Hoàng đài, nhân số là bao nhiêu, e rằng vĩnh viễn không thể nào điều tra ra được. Cả những nhân vật có mặt tại trường cũng khó lòng biết rõ, vì khi đó chẳng phải chỉ có nhân vật ở một phương mà thôi. Hiện giờ ta cũng mới biết một số ở Quân Thiên bang và Cổ Mộ Môn.

Thiết Kỳ Sĩ cười lật đáp :

- Tiểu diệt sẽ có phương pháp điều tra ra hết, bây giờ hãy xin ba lão ca cùng sư bá đi trước dẫn đường, bọn tại hạ nhỏ tuổi chưa biết Huyền Thiên Nhai ở chỗ nào?

Lão nho đáp :

- Huyền Thiên Nhai ở Hoài Ngọc sơn là một nơi khá nổi tiếng trong võ lâm. Trăm năm trước chín phái đã đoạt bảo ở đó. Vụ này đã xảy ra tại hang Thổ Ngọc.

Bốn lão đi rồi, Thiết Kỳ Sĩ chạy theo hỏi :

- Sư bá! Bọn người ki ở trong hang núi Thổ Ngọc phải không?

Quái Lư Trọng Nhân gật đầu đáp :

- Bốn mặt sơn cốc đều là vách núi đứng dựng. Không có chỗ nào thông xuống được. Ba mặt Đông, Tây, Nam có ba lỗ hổng để đi vào, ngoài ba chỗ đó ra thì phải từ trên sườn núi nhảy xuống chứ chẳng còn lối nào để đi vào nữa. Sơn cốc này trước đây trăm năm có một con Ngọc Tinh Linh đồng thời lại nhân có ba huyết động mà mang tên như vậy.

Kỳ Dao hỏi :

- Sư bá! Bọn người đó ở trong hang Ngọc Thổ làm gì?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Quân Thiên bang chia thành ba phe như thế chân vạc. Bây giờ lại càng rõ rệt, cừu nhân của người một bộ phận là Từ đảng của Cổ Mộ U Linh, bọn chúng tụ tập trong hang, mười phần có đến tám là để đối phó với hai phái kia có âm mưu gì đó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chuyến này muốn quăng một mẻ lưới để quét hết thì nên làm thế nào?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Xin ba lão bít lấy ba cửa hang, còn mọi người do ta thống lãnh mà chiếm đóng bốn mặt trên sườn núi bờ vực thẳm. Một mình người xuống hang để hạ

thủ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Dưới hang còn có động phủ nào không?

Đầu đà đáp :

- Có động Thổ Ngọc. Chắc bọn chúng tụ hội ở trong động.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nếu vậy bắt tất phải bít ba cửa hang kia lại làm gì, chúng ta len lén đi về phía trước diệt trừ bọn canh gác bên ngoài trước rồi bít cửa hang lại là xong.

Quái Lư Trượng Nhân đáp :

- Người canh gác tuyệt đối không phải chỉ có một tên. Ba cửa hang tất phải có ba người canh gác. Trên miệng vực ít ra mỗi mặt một tên là bốn tên nữa, lúc chúng ta đi hãy chia bảy đường mà tiến và lúc hạ thủ cần mau lẹ. Đồng thời phải coi chừng chính Cổ Mộ U Linh cũng ở trong đó.

Cổ Ma nói :

- Mụ yêu nữ đó không đi đâu, mới đây ta thám được một tin bí mật phi thường là mụ âm mưu đoạt lấy Ấn Hình châu của Phở Phở nguyên soái. Sau khi lấy được trái bảo châu, mụ sẽ tính đến vụ tam bảo trong Kim Ngọc đồ của Áo Hải môn. Tam bảo vào tay rồi, yêu nữ sẽ đủ lực lượng đối phó với Cổ Cầm giáo.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc nói :

- Thế ra Phở Phở nguyên soái không liên thủ với mụ ư?

Đầu đà đáp :

- Những âm mưu của yêu nữ mới ở bước đầu. Ngươi tưởng bọn chúng thành thật hợp tác với nhau à? Cái đó trời cũng không biết.

Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Yêu nữ mà tuân tự hành động như vậy thì thật không phải là hạng tầm thường. Kỳ nhi đối phó với vụ này phải đề phòng cực kỳ thận trọng mới được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chương trình hành động của yêu phụ rất đúng với chương trình hành động của tiểu diệt, có điều thủ đoạn không giống nhau mà thôi.

Lão nho hỏi :

- Ngươi định dùng thủ đoạn gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ dùng thực lực thu thập Phở Phở nguyên soái để đoạt lấy Ấn Hình Châu. Kế đó thay đổi phương pháp ngấm ngầm tập kích Thái Hư ảo chúa.

Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Kế hoạch này dùng được nhưng phải giữ cho kín mật mới được, đồng thời tam bảo trong kim ngọc đồ thì món Huỳnh Kim Linh Khí Vồng chỉ trừ diệt được những chim lớn của Cổ Cầm giáo mà thôi. Còn đối với những thứ quái diệu như Kim Câu Từ, Ngân Châm Phong, Độc Mỹ Nhân, Di Thiên Sa, Cuồng Phong Vồng lại không dùng được.

Lão nho đáp :

- Sau vụ báo thù ở Ngọc Thổ cốc này, chúng ta chia nhau tiến hành công việc. Thiết huynh đệ cứ việc chuyên tâm hành động. Còn bọn ta kiểm bảo vồng của Tam Vồng Tiên Mỗ.

Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Thiết Kỳ Sĩ được ba vị trợ lực có thể xong được phân nửa. Vậy trước hết lão phu có lời tạ ơn ba vị.

Đầu đà cười lạt đáp :

- Cả lão cũng đừng hòng đứng ra ngoài, những chuyện tiêu dao khoan khoái như trước bây giờ không còn nữa đâu.

Quái Lur Trượng Nhân thở dài đáp :

- Được liên thủ với ba vị, lão Lur này không còn cầu gì nữa, muốn ngồi nhàn cũng không thể được.

Cổ Ma cười khanh khách nói :

- Chuyện đó xong rồi, chúng ta hãy kiếm vợ chồng Hải Thần, lôi họ ra ngoài Hải cung để nếm mùi sóng gió giang hồ.

Kỳ Dao cười khanh khách đáp :

- E rằng song thân của tiểu muội đã lên đường hành động từ sớm rồi.

Đầu đà nói :

- Gần đây ta chẳng được tin tức gì về động tĩnh của họ nên ta chưa tin được.

Cổ Ma nói lảng sang chuyện khác.

- Ở đây chỉ cách hang Thổ Ngọc mấy trái núi, bây giờ chúng ta hãy chia đường ra mà đi.

Lão nho nói :

- Lão cười lừa kia! Bọn tuổi trẻ không hiểu địa hình ở Ngọc Thổ cốc, lão đưa chúng lên đầu núi. Ta cùng Cổ lão đi bít ba cửa hang kia lại. Thiết lão đệ từ từ tiến vào trong hang.

Quái Lur Trượng Nhân nhìn Kỳ Dao, Cao Thức và Nhị đồng vẫy tay nói :

- Các người theo ta.

Bọn trẻ tuổi nghe nói lập tức chạy theo, tam lão đề tụ khinh công chia đường mà đi. Thiết Kỳ Sĩ thấy mọi người hành động cả rồi chàng nóng ruột, chỉ lát sau cũng lên đường.

Hình thế hang Ngọc Thổ tương tự như cái thùng gỗ khổng lồ nhưng không được hoàn chỉnh cho lắm, lại giống một tòa thanh vương. Bốn mặt tường cao có cây rừng. Trong vùng rộng không đầy nửa dặm.

Thiết Kỳ Sĩ đi xuống chân núi mặt Đông. Chàng không tin phía đó lại có hang thăm, chàng ngẩng đầu trông lên thấy đỉnh núi cao chừng bảy tám chục trượng. Đồng thời nghe thấy tiếng của lão nho ở dưới chân sườn núi cách ngoài mười trượng khe hở :

- Huynh đệ! Lại đây mau! Chỗ này có người chết.

Thiết Kỳ Sĩ nghe gọi chạy đến thấy lão đứng trước cửa một lỗ hổng trên sườn núi, đồng thời bên miệng cửa hang nằm lán ra một xác chết. Bất giác chàng cất tiếng hỏi :

- Không có người canh giữ ư?

Lão nho đáp :

- Con tử quỷ này chắc là người canh giữ, nhưng không hiểu sao hắn lại nằm chết ở đây?

Thiết Kỳ Sĩ cúi xuống quan sát chẳng thấy thông tích gì liền tiện thể phóng chân đá lật tử thi lên. Miệng người bị nạn chảy máu đen khiến chàng không khỏi kinh hãi la lên :

- Hắn chết vì trúng độc.

Lão nho thấy máu đen lộ vẻ nghiêm trọng hỏi :

- Hắn trúng phải chất độc gì? Đường như rất là ghê gớm! Coi sau lưng gã cái cây Cương tiên trầm trọng này thì chẳng những vô công gã hơn bọn cao thủ thông thường. Mà nội công gã rất là thâm hậu. Tại sao gã lại không kèm chế được chất độc?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão ca hãy canh giữ ở đây để tiểu đệ xuống hang điều tra xem sao?

Lão nho nói :

- Từ đây tiến thẳng vào là tới hang, ở giữa là Ngọc Thổ cốc.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu khom lưng chuồn qua lỗ hổng, sườn núi dày đến hơn mười trượng. Thiết Kỳ Sĩ vào trong rồi, bỗng ngó thấy Đầu đà đi tới, liền hỏi :

- Lão ca ca! Tại sao lão ca lại bỏ huyết động đó mà tới đây.

Hòa thượng nghiêm nghị đáp :

- Trong lỗ hổng ta vừa đi qua có một cao thủ chết về trúng độc. Suốt đường hầm chẳng thấy động tĩnh gì, đành chờ người vào điều tra động Ngọc Thổ.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh nói :

- Trong cửa hang của lão nho bên kia cũng có một cao thủ trúng độc chết, vụ này là thế nào?

Đầu đà đáp :

- Chúng ta hãy mau đi gặp Cổ lão xem sao.

Hòa thượng chưa dứt lời thì đã nghe Cổ Ma lên tiếng :

- Cũng thế! Cũng thế! Đứng lại nữa. Trong hang đã xảy ra chuyện rồi.

Lão nho nghe tiếng cũng chạy tới. Ba người lập tức cùng Thiết Kỳ Sĩ chạy vào Ngọc Thổ động.

Vừa tới nơi đã thấy Quái Lư Trọng Nhân dẫn bốn người tuổi trẻ đi đến cửa động. Đồng thời lão trịnh trọng lên tiếng :

- Bốn mặt núi đều có cao thủ trúng độc mà chết, dường như những người canh gác hoàn toàn bị bọn này đến trừ diệt.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn mọi người nói :

- E rằng trong hang đã xảy ra chuyện phi thường rồi, chúng ta mau mau tiến vào điều tra xem sao.

Quái Lư Trọng Nhân nhìn lão nho nói :

- Lão Địch! Lão giữ ngoài cửa động để chúng ta tiến vào. Không chừng cả những người canh giữ trong hang cũng hoàn toàn chết hết.

Lão nho dặn :

- Phải coi chừng địch nhân ngấm ngầm tập kích.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ đi trước! Các vị hãy theo sau.

Hang Ngọc Thổ quanh co sâu đến mấy chục trượng. Đường hầm cao đến ba trượng mà có thể ba người sóng vai cùng đi. Thiết Kỳ Sĩ đề tụ khinh công nghe ngóng. Dọc đường chẳng thấy động tĩnh gì, càng tỏ ra tình hình đúng như lời chàng tiên liệu.

Tòa cửa cuối cùng đóng lại. Thiết Kỳ Sĩ vận kinh đẩy mạnh một cái. Cửa đá mở tung ra. Chàng thò đầu nhìn vào bên trong còn ánh lửa dầu thông, địa diện rất rộng rãi. Nhưng vì khói mù dày đặc nhìn không thấy gì, chàng quay lại vẫy tay rồi vọt vào trước.

Chàng vận hết mực lực ngó thấy trong động nằm ngổn ngang bốn năm chục xác chết, bất giác la hoảng:

- Sur bá! Bọn chúng chết hết rồi.

Quần hùng nghe tiếng lập tức theo sau Quái Lư Trọng Nhân tiến vào.

Quái Lư Trọng Nhân trịnh trọng hỏi :

- Kỳ nhi! Ai đã làm thay mình vụ này?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- E rằng không phải họ làm thay mình mà là hành vi của địch nhân ở Cổ Mộ môn. Cũng có thể là bọn Cổ Cầm giáo đã hạ thủ.

Quái Lư Trọng Nhân nói :

- Những người chết ở đây cũng giống những người ở ngoài hang, hết thảy đều trúng chất kỳ độc.

Cổ Ma đột nhiên hỏi :

- Các vị có ngửi thấy có mùi gì ở trong này không?

Cao Thức kinh hãi đáp :

- Một mùi hương rất cổ quái!

Đầu đà lớn tiếng nói :

- Chúng ta phải đề tụ nội công và lập tức phong tỏa huyết Đan điền, chắc là hơi độc rồi.

Quần hào kinh hãi liền đề tụ công lực bế trụ hô hấp, tiếp theo lại nghe Quái Lư Trọng Nhân quát :

- Lùi lại mau!

Mọi người được nhắc nhở lập tức lùi lại.

Sau một lúc quần hào rời khỏi động rồi, lão nho thấy tình hình khác lạ vội hỏi :

- Phía trong ra sao?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Mọi người trong hang đều đã chết hết, chúng tôi còn ngửi thấy hơi độc.

Lão còn chưa dứt lời bỗng nghe Bạch Đại Muội lên tiếng :

- Tiểu muội thấy khó chịu quá, cơ hồ muốn xỉu.

Quái Lư Trọng Nhân la hoảng :

- Thế thì người đã trúng độc rồi.

Tiếp theo Cao Thức, Kỳ Dao, Thiết Nhị Lang, Cổ Ma, Đầu đà, cả Quái Lư Trọng Nhân chân đứng không vững. Chẳng ai tự chủ được nữa phải ngồi phệt xuống đất.

Thiết Kỳ Sĩ cực kỳ kinh hãi nói :

- Nguy rồi!

Lão nho biến sắc nói :

- Hiện đệ! Hiện đệ có sao không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ thấy không có gì khác lạ mới thật là kỳ.

Lão nho gật đầu hỏi :

- Thế là công lực của người đã đến độ xuất thân nhập hóa, bách độc không xâm nhập vào nội thể. Làm thế nào bây giờ? Địch nhân mà kéo đến thì hậu quả thiệt không biết sẽ ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Trước hết phải đem các vị cả già lẫn trẻ an trí vào một chỗ nào yên ổn mới được. Ngoài huyết động này, không hiểu còn chỗ nào tạm ẩn thân được chăng? Cần nhất là đừng để địch nhân ngó thấy rồi sẽ tính sau.

Lão nho nói :

- Lúc các vị vào động, ta đã điều tra trên vách núi. Người hãy ngừng đầu lên coi. Chỗ mỏm đá lồi ra kia phía sau có một tòa cổ động trước nay chưa có ai đến gần.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Lão ca canh giữ ở dưới này để tiểu đệ đưa từng người lên đó.

Lão nho nói :

- Bây giờ còn chưa có động tĩnh gì, cả hai chúng ta cùng nhau đưa người lên cho nó mau lẹ hơn.

Hai người động tác rất thần tốc, chỉ trong khoảnh khắc bao nhiêu già trẻ trúng độc đều được đưa hết lên động ở lưng chừng vách núi. Cổ động này không sâu và không lớn lắm nhưng cũng đủ an trí quần hùng.

Lão nho hỏi :

- Bây giờ làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão ca canh giữ ở đây, tiểu đệ chạy đến Hoàng Sơn kiếm gia sư. Chất độc này lợi hại phi thường.

Lão nho nói :

- Không được, Thiết lão đệ chớ dời khỏi nơi đây, một mình ta bảo vệ họ thế nào nổi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn họ sắp hôn mê đến nơi rồi, tiểu đệ trong lòng cực kỳ xao xuyến, tuy mọi người đã cảnh giác trước bể huyết Đan điền lại, nhưng trình độ trúng độc đến đâu tiểu đệ không dám nói quyết. Nếu chất độc tấn công vào huyết Đan điền thì phải chết hết.

Lão nho thở dài nói :

- Cả ta và Thiết đệ đều không sợ độc, nhưng trước mắt chẳng một vị nào chống nổi chất độc. Độc tố xâm nhập vào người khó mà hiểu được. Thiết huynh đệ! Huynh đệ chưa bị hại đủ chứng minh đã luyện thân hình đến trình độ kim cương bất hoại, bây giờ lão đệ thử vận công trừ độc tố cho bọn họ xem có hiệu quả gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vậy lão ca hãy ra ngoài cửa động bảo vệ dùm cho, bất luận phát hiện ra người nào, trừ phi họ tìm đến đây, không thì cứ mặt kệ họ. Chỉ trong khoảnh khắc là tiểu đệ chữa xong một người

Lão nho gật đầu nói :

- Vậy thì ta ra ngoài kia.

Dứt lời lão đi ngay. Vừa tới ngoài cửa động, đột nhiên lão ngó thấy hai bóng người xuất hiện dưới chân vách núi đi tới. Lão cực kỳ kinh hãi vội lùi vào.

Thiết Kỳ Sĩ toan vận công, nhưng chưa kịp ngồi xuống thì đã ngó thấy lão nho trở về, không khỏi kinh hãi, chàng vội hỏi :

- Lão ca đã thấy gì?

Lão nho khẽ đáp :

- Thiết đệ hãy tạm đình việc vận công, Cổ Mộ U Linh và Phở Phở nguyên soái đã xuất hiện dưới chân vách núi này rồi.

Thiết Kỳ Sĩ chấn động tâm thần hỏi :

- Bọn chúng có lộ về gì không?

Lão nho đáp :

- Yêu nữ nét mặt xám xanh.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thế là vì mụ đã phát giác ra bọn thù hạ bị hại, hiện mụ chưa tiến vào động, không thì mặt mụ còn khó coi hơn nữa.

Lão nho nói :

- Phở Phở nguyên soái cũng lộ về lo âu nhưng hiển nhiên không phải vì lẽ người chết.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hồng bát! Hắn bị Cổ Mộ U Linh kiềm chế rồi, tiểu đệ đã gặp hắn ít khi hắn lộ vẻ đau khổ.

Lão nho hỏi :

- Những người của chúng ta bị trúng độc, chắc còn chống đỡ được hai ngày, Thiết đệ đừng có nóng nảy. Bây giờ chúng ta hãy ra cửa động thám thính, chưa hiểu chúng có vào đây không?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Phải rồi, cần lên nghe chúng bàn chuyện gì?

Hai người lén lút đi tới cửa động ngoài, nhưng lúc này phát giác ra cửa hang Thổ Ngọc thì chỉ còn một mình U Linh Yêu Nữ.

Lão nho mỉm cười nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Không thấy Phở Phở nguyên soái đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Phở Phở nguyên soái mắc bẫy rồi.

Lão nho nghi ngờ hỏi :

- Mắc bẫy thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Yêu nữ bảo hấn tiến vào, chắc hấn cũng bị trúng độc.

Lão nho kinh hãi hỏi :

- Sao Yêu nữ lại biết trong hang có độc.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Giản dị lắm! Mụ không tiến vào đủ chứng tỏ mụ đã đến trước một lần. Có khi chính mụ cũng trúng độc mà không hiểu mụ dùng phương pháp gì hóa giải được.

Lão nho hoan hỷ nói :

- Hiền đệ! Vậy hiền đệ nắm lấy cơ hội này bất luận bằng giá nào cũng ráng mà bắt cho được Yêu nữ để hỏi mụ lấy thuốc giải.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ đã tính rồi, lúc tới việc sẽ bàn.

Lát sau, bỗng thấy một nhân vật đứng tuổi người cao lớn từ trong động đi ra, tướng mạo rất uy mãnh, hấn trịnh trọng nhìn yêu nữ hỏi :

- Tiên tử! Đúng như lời tiên liệu của Tiên tử. Trong động cũng có mời mấy tên thủ hạ của Tiên tử ngã lán ra.

Yêu nữ đột nhiên bật tiếng cười âm trầm nói :

- Cổ Cầm giáo gây ra mối thù này, ta phải trả được mới thôi.

Hán tử uy mãnh dĩ nhiên là Phở Phở nguyên soái. Hấn trịnh trọng hỏi :

- Chất độc gì mà ghê gớm đến thế?

Yêu nữ đáp :

- Đó là độc Yên vũ tử mỏ con hạc ngàn năm phun ra. Trong thiên hạ chỉ có hai người là chống được chất độc này thôi.

Phở Phở nguyên soái hỏi :

- Hai người đó là ai?

Yêu nữ đáp :

- Một là gia sư của ta. Bây giờ gia sư đã quy tiên rồi thì chỉ còn một mình ta.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh, lập tức ngấm vận công lực đồng thời chàng lại nghe Phở Phở nguyên soái hỏi :

- Tiên tử! Tiên tử triệu bản soái tới đây phải chăng để coi chừng quý thuộc hạ?

Yêu nữ đột nhiên nổi lên tràng cười dâm dăng đáp :

- Không phải chỉ có thế.

Phổ Phổ nguyên soái hỏi :

- Vậy còn dụng ý gì nữa?

Yêu nữ cười khanh khách đẩy về lãng mạn đáp :

- Còn hai điều. Một điều là cáo tố cho đại soái biết và một điều nữa là xin đại soái cho mượn cái đó.

Phổ Phổ nguyên soái biến sắc kinh ngạc hỏi :

- Tiên tử cho bản soái hay việc gì?

Yêu nữ đáp :

- Đêm qua Quân Thiên lão quý tộc chung chính tâm rồi. Con trai lão làm Hồng Quan lệnh chúa với ta cũng chết một cách đột ngột trong đêm qua.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh khê hỏi lão nho :

- Tại sao vậy?

Lão nho đáp :

- Phải nghe xuống dưới mới biết kết quả được.

Bỗng thấy Phổ Phổ nguyên soái biến sắc trầm giọng nói :

- Tiên tử! Tiên tử hành động nóng nảy quá. Cha con họ tuy phản đối việc Tiên tử liên thủ với bản soái, nhưng cũng không nên ngầm ngầm hạ sát chúng

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Mất bảo châu Yêu nữ cắn hờn

Yêu nữ cười lạt nói :

- Mọi cấu kết giữa chúng ta đã bị tên tiểu súc sinh phát giác, nguyên soái cũng biết đó. Trên giường ta trước kia một mình Thiên Quân lão quý tộc chiếm, sau tên tiểu súc sinh lại kế tiếp vị trí của phụ thân gã. Bây giờ ta chán bọn chúng rồi và đã có Phổ Phổ, không cần đến chúng nữa. Để chúng lại chỉ có chường mất thôi.

Phổ Phổ nguyên soái thở dài đáp :

- Việc đã làm rồi đành bỏ qua vậy, nhưng bản soái sắp phải về một chuyến, sự tình chúng ta đề ngày sau sẽ nói lại được chăng?

Yêu nữ bật tiếng cười âm trầm nói :

- Nguyên soái còn chưa hỏi tới việc thứ hai kia mà.

Phổ Phổ nguyên soái ủa một tiếng hỏi :

- Bản soái xuyết nữa quên. Tiên tử muốn mượn vật gì của bản soái?

Yêu nữ uốn éo tâm thân cất bước, nét mặt cười cợt rất dâm dăng, đồng dục nói :

- Bây giờ đôi ta đã thực sự trở thành phu thê, chính ra chẳng cần dùng đến tiếng “mượn”. Đại nguyên soái! Đại soái đưa Ấn Hình châu cho ta dùng một chuyến được chăng?

Phở Phở nguyên soái biến sắc, lắc đầu nói :

- Tiên tử! Tiên tử đã trừ khử đệ nhất phu nhân của Cổ Cầm giáo, đồng thời lại còn đoạt Cửu Đầu điều của y. Lần thứ hai này bản soái e rằng khó mà tuân mạng được.

Yêu nữ bật cười khanh khách nói :

- Không tuân mạng thì khử mạng đi. Đại nguyên soái! Chẳng muốn giữ lấy mạng sống hay là muốn giữ lấy Ân Hinh châu, giữ mạng sống chẳng những chẳng chiếm được cả người ta mà còn trở nên bậc tôn chủ ở Cổ Mộ môn nữa. Ta cũng còn ở dưới quyền đại soái. Bằng đại soái muốn giữ lấy Ân Hinh châu thì ha ha, đại soái chỉ còn sống được bảy ngày mà thôi.

Phở Phở nguyên soái đột nhiên lùi lại, cả giận nói :

- Tiên tử! Bản soái không sợ tiên tử đâu.

Yêu nữ xua tay đáp :

- Đại nguyên soái! Nguyên soái đừng hiểu lầm ý ta, giữa chúng ta vĩnh viễn không xảy ra chuyện xung đột đâu.

Phở Phở nguyên soái trầm giọng hỏi :

- Vậy bảy ngày nữa thì ai đòi mạng của bản soái?

Yêu nữ thờ dãi hỏi lại :

- Đại nguyên soái! Chẳng lẽ Đại nguyên soái không cảm thấy bị nhức đầu hay sao?

Phở Phở nguyên soái bỗng la hoảng :

- Bản soái cũng đã trúng Hạc độc rồi ư?

Yêu nữ đắc ý cười đáp :

- Đại nguyên soái! Bất tất phải nóng nảy. Chất độc Hạc đan so với chất độc Hạc vũ còn ghê gớm gấp trăm lần, nhưng phát tác thì rất là chậm. Người bị nặng thì sống được năm ngày, còn bị nhẹ thì được bảy ngày. Có điều người đã hít phải chất đan độc thì dù là Đại La Kim Tiên cũng phải chết. Tuy đại nguyên soái văng đầu nhưng chưa té xuống vẫn có thể vận công về nhà được.

Phở Phở nguyên soái đột nhiên người nhũn ra. Hắn nhìn Yêu nữ nói :

- Tiên tử! Xin Tiên tử ra tay giúp cho, chất độc này chỉ có Tiên tử là cứu được.

Yêu nữ thò bàn tay ngọc nhỏ nhắn trắng trẻo ra cười khanh khách đáp :

- Đưa Ân Hinh châu đây. Lần này thì không mượn nữa.

Phở Phở nguyên soái biết rõ mình đã mắc mưu Yêu nữ, nhưng mạng sống là quan trọng nhất, hắn không tiếc bảo vật nữa, liền nhả trái Ân Hinh châu sáng ngời ra, nhưng hình thù lớn nhỏ không hợp với lời truyền ngôn. Trái châu này lớn gần bằng trứng bò câu, hắn giao cho yêu nữ rồi nói :

- Xin Tiên tử hãy nhận lấy và đưa thuốc giải cho bản soái!

Yêu nữ đón lấy trái châu coi, rồi cười khanh khách đáp :

- Đại nguyên soái bất tất phải buồn phiền. Bản tiên tử tuy lấy bảo vật của chàng, nhưng thiếp thân vẫn là người của chàng.

Mụ lấy trong mình ra một viên thuốc trao cho Phở Phở nguyên soái và bảo hắn :

- Nuốt đi rồi vận công, chỉ trong một giờ là hết.

Lúc Phở Phở nguyên soái ngồi xuống. Thiết Kỳ Sĩ dường như đã có chủ ý, chàng ghé tai vào lão Nho thì thầm một lúc rồi bỏ về phía sau lưng lão.

Cổ Mộ U Linh đắc ý mỉm cười, mụ đang ngắm trái châu, bỗng mục quang của mụ ngó lên vách núi.

Nguyên tử trên vách núi một viên đá lăn xuống, Yêu nữ dường như đã phát giác, bỗng mụ nổi lên tràng cười khanh khách hỏi :

- Nhân vật ở phương nào? Sao dám ở trên vách núi dòm dò cô nhưng nhưng?

Bỗng một tràng cười nổi lên ở trên vách núi, rồi tiếng người nói :

- Cổ Mộ U Linh thật là ghê gớm! Phát giác ra lão phu rồi.

Đứt lời người cũng xuất hiện. Lão Nho cũng Thiết Kỳ Sĩ nhảy xuống.

Cổ Mộ U Linh giặt mình rồi cười lớn nói :

- Té ra là Địch Ma! Ô hay! Lão đầu tử! Chúng ta vốn chưa có xung đột gì với nhau, sao lão lại ẩn nấp nhìn bản tiên tử?

Lão Nho cười hô hô đáp :

- Lão phu vừa ở trong động ra sao lại bảo là ẩn lánh tiên tử?

Cổ Mộ U Linh cười lạt hỏi :

- Người ngồi trên lưng lão là ai?

Lão Nho cười đáp :

- Chẳng dẫu gì tiên tử gã là đồ đệ cừu nhân của lão phu. Bữa nay may lại gặp gã. Thắng lời này trúng độc nên lão phu chẳng mất một mảy may hơi sức đã tóm được gã.

Cổ Mộ U Linh cười khanh khách hỏi :

- Cừu nhân của lão là ai?

Lão Nho cười rộ đáp :

- Dĩ nhiên tiên tử biết rồi, hần là Thiên Ngoại lão nhân Phụng Hoàng Thần. Gã này là đồ đệ của hần. Chà chà! Chắc Tiên tử cao hứng rồi.

Cổ Mộ U Linh nghe nói chấn động tâm thần hỏi :

- Lão bắt được Tiểu Phụng Hoàng ư?

Lão Nho gật đầu nói :

- Thắng lời này được sư phụ trao Phụng Hoàng kiếm cho. Bảo kiếm lọt vào tay lão phu rồi.

Cổ Mộ U Linh đương cặp mày liễu lên cười rất mê ly nói :

- Lão cho ta coi một chút được không?

Lão Nho nghiêm nghị đáp :

- Cổ Mộ U Linh! Đừng mơ mộng nữa. Bất cứ ai cũng đừng hòng đoạt Phụng Hoàng kiếm ở trong tay lão phu.

Yêu nữ cười khanh khách nói :

- Địch Ma! Lão chớ lấy tư cách kẻ tiểu nhân đo lòng dạ người quân tử. Bản tiên tử muốn coi là coi Tiểu Phụng Hoàng, ai thêm gì thành Phụng Hoàng kiếm?

Lão Nho liền đặt Thiết Kỳ Sĩ xuống, rồi lùi lại nửa trượng lạnh lùng đáp :

- Giá trị thắng lời này quả là hơn cả Phụng Hoàng kiếm, nhưng hiện giờ kiếm đã lọt vào tay lão phu thì người gã không đáng tiền nữa. Cô nương muốn coi thì được nhưng muốn đem đi lại là vấn đề khác.

Yêu nữ vẫn cười khanh khách nói :

- Lão đầu! Lão bắt thắng lời này đem đi cũng vô dụng vì gã đã trúng độc chẳng sớm thì muộn cũng chết. Bản tiên tử có thể chữa cho gã sống lại để mà dùng.

Mụ nói rồi tiến gần lại Thiết Kỳ Sĩ, nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra, đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ xoay mình nhanh như chớp, nắm lẹ vào ba huyệt mạch: Thôn, quan, xích, nơi tay nắm mụ. Đồng thời chàng nổi lên trảng cười ha hả nói :

- Cổ Mộ U Linh! Ngươi còn chạy đi đâu được nữa?

Yêu nữ tái mặt. Đột nhiên mụ vận công toan bài chạy trốn, nhưng mụ không phát huy được chút công lực nào. Toàn thân tê chồn, cứng nhắc.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói :

- Cổ Mộ U Linh! Ngươi được mấy hơi sức mà cựa quậy làm gì cho nhọc sức.

Yêu nữ nhìn Lão Nho hần học nói :

- Lão tặc! Ngươi bán đứng bản Tiên tử. Thật là đứa thất phu.

Lão Nho cười rộ đáp :

- Cổ Mộ U Linh! Không ngờ Tiên tử cũng có phen mắc bẫy.

Yêu nữ lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ quát hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiên tử cứ yên tâm. Lần này tại hạ không giết Tiên tử đâu. Có điều Tiên tử muốn sống thì lấy Hoạt Độc đan đưa cho tại hạ.

Cổ Mộ U Linh cười lạt nói :

- Té ra ngươi chỉ cần lấy thuốc, nhưng đáng tiếc trong mình bản Tiên tử chỉ đem theo hai viên. Hôm qua ta đến đây bị trúng độc uống mất một viên, còn một viên đưa cho Phở Phở nguyên soái, chắc ngươi cũng đã nhìn thấy rồi.

Thiết Kỳ Sĩ xòe bàn tay ra cười nói :

- Tại hạ không lo Tiên tử chẳng cho thuốc, vì trái Ấn Hình châu đã lọt vào tay tại hạ rồi.

Cổ Mộ U Linh không tin, vì mục chẳng thấy gì và chính tay mục đã thu cất trái châu đi rồi. Mục phí bao nhiêu tâm huyết mới lấy được trái châu này, bây giờ lại thành tay không thật sự. Mục tức muốn chết người.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị nói :

- Tiên tử lấy thuốc ra thì trái Ấn Hình châu này vẫn là của Tiên tử.

Cổ Mộ U Linh cười lạt đáp :

- Quý nào tin được ngươi?

Thiết Kỳ Sĩ quát lên :

- Lời hứa của đồ đệ Phụng Hoàng Thần đáng giá ngàn vàng. Khi nào lại thất tín với ngươi.

Cổ Mộ U Linh đáp :

- Ngươi hãy buông tha bản Tiên tử trước đi.

Thiết Kỳ Sĩ buông tay ra cười nói :

- Buông thì buông, bản lĩnh của ngươi thêm cả U Linh khúc vào, thì bản thiếu gia cũng coi thường lắm.

Cổ Mộ U Linh dường như tự biết mình không phải là đối thủ của chàng. Mục được tha rồi lại cười khanh khách gật đầu nói :

- Bản Tiên tử đã có thành kiến, không đánh giá lầm ngươi đâu, nhưng ngươi muốn lấy thuốc thì trong mình ta không có thật. Nếu ngươi cần gấp thì hãy chờ trong nửa giờ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ấn Hình châu quan trọng phi thường đối với Tiên tử, tại hạ chẳng sợ Tiên tử không trở lại. Tiên tử đi đi, tại hạ chờ ở đây nửa canh giờ.

Cổ Mộ U Linh đáp :

- Ngươi cần bao nhiêu? Nhiều thì không có, ta chỉ còn có chín viên.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đủ rồi! Tiên tử đi mau rồi trở lại. Có điều tại hạ cần cảnh cáo tiên tử đừng ý vào số đông để thủ thắng.

Cổ Mộ U Linh cười đáp :

- Hào tiểu tử! Tâm nhân ngươi giỏi lắm!

Mụ dứt lời vọt người đi, quả như u linh quỷ mỵ.

Lão Nho thấy vậy trịnh trọng nói :

- Phở Phở nguyên soái còn mê man. Lúc lão tỉnh lại chắc là liều mạng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão ca coi chừng, lúc hấn tỉnh lại thì nhân khi bất ngờ điểm huyết đạo, nhưng không nên giết hấn.

Lão Nho hỏi :

- Hạng người này không trừ đi để làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lưu hấn lại vì còn dùng đến.

Nửa giờ sau quả thấy Cổ Mộ U Linh trở lại, mụ đồng dục cười hỏi :

- Tiểu tử cũng tin là bản Tiên tử trở lại chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đùng rườm lời nữa, đưa thuốc đây.

Cổ Mộ U Linh nói :

- Ngươi giao Ân Hình châu cho ta trước đã.

Thiết Kỳ Sĩ cả giận nói :

- Tại hạ không làm chuyện giao dịch cầm đằng lưỡi, Tiên tử được Ân Hình châu rồi sẽ dùng nó để thoát thân thì tại hạ bắc thang lên hỏi ông trời chăng?

Yêu nữ cười khanh khách hỏi lại :

- Giả sử ngươi lấy thuốc rồi không trả châu thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ không tin được Tiên tử, nhưng Tiên tử nhất định tin được tại hạ.

Yêu nữ cười nói :

- Hào tiểu tử! Ngươi đã nhất định chiếm phần hơn cũng được. Thuốc đây.

Mụ liệng cái bình nhỏ tới. Thiết Kỳ Sĩ tiện tay đón lấy quay lại bảo lão Nho.

- Xin lão ca thử đi coi xem có hiệu nghiệm không?

Lão Nho đáp :

- Vậy Thiết lão đệ hãy chờ một giờ.

Thiết Kỳ Sĩ dặn :

- Hãy thử cho một người uống rồi sờ mạch cho biết rõ đã.

Lão Nho cầm thuốc tung mình vọt ra khỏi động, Cổ Mộ U Linh ngó thấy cười khanh khách nói :

- Tiểu tử! Ngươi có nhiều người bị trúng độc rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Đáng tiếc Tiên tử chưa biết trước, không thì đã nắm được búi tóc của tại hạ rồi.

Cổ Mộ U Linh cười nói :

- Tất có một ngày thẳng lối sẽ biết mùi, bây giờ hãy đưa trái Ân Hình châu đây.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Trước khi thấy hiệu nghiệm, trong lòng tại hạ vẫn chưa yên.

Đột nhiên nghe Dịch Ma ở trong động là lên :

- Huynh đệ! Đúng là thuốc giải rồi, huynh đệ có thể yên lòng.

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão vừa nói vừa vọt tới, chàng khẽ hỏi :

- Lão ca thử ai trước?

Lão Nho đáp :

- Ta thử sư huynh người và Kỳ Dao cô nương, hai người uống rồi cử động được ngay. Bây giờ chúng bảo chất độc đã giải trừ hết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lão ca không nên xuống đây, hãy canh giữ nơi cửa động.

Lão Nho nói :

- Sư huynh người đang tiếp tục giải cứu. Kỳ Dao cô nương hiện ở cửa động, cô bảo có thể đánh nhau được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Như vậy chứng minh công lực y đã tiến bộ.

Yêu nữ hét lên :

- Bây giờ người có thể trả trái châu lại được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp :

- Tiên tử cứ yên dạ, chờ tại hạ mượn một thời gian rồi sẽ trả lại. Tiên tử muốn lấy tam bảo trong Kim Ngọc đồ mà tại hạ cũng muốn đoạt. Tiên tử muốn đánh bại Cổ Cầm giáo, tại hạ cũng muốn trừ khử tà giáo đó, bắt đầu từ bữa nay, kế hoạch của Tiên tử để tại hạ làm thay cho.

Yêu nữ nghe nói cả giận, ngoác miệng ra thóa mạ :

- Thằng lối thất tín kia! Đồ đệ của Phụng Hoàng Thần chỉ là một tên hèn mạt chuyên đi lừa gạt.

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Tiên tử không nên rêu rao ra ngoài, danh dự của con người là can hệ. Chỉ một thời gian ngắn trái châu lại trở về tay tiên tử.

Yêu nữ tức quá nhảy bổ lên nói :

- Tiểu tử! Người mà ăn lời là ta đem vụ này đồn đại khắp giang hồ. Từ nay trong võ lâm không còn một ai tin người, thế là thanh danh của người đi đời.

Thiết Kỳ Sĩ đắc ý đáp :

- Cổ Mộ U Linh! Tại hạ quả là kẻ lường gạt đến chết người. Tiên tử đã nghe người ta nói chuyện con mèo đến động chuột thường hô “Lão thử bằng hữu! Bằng hữu ra đây, ta bắt cá cho mà ăn” ha ha! Từ cô chỉ kim có bao giờ chuột lại được ăn cá của mèo đâu?

Lão Nho nghe nói thích quá, không nhịn được, nổi lên tràng cười hô hô, xen vào :

- Còn mèo quả nhiên là giáo quyết! Là một tên đại bịp!

Cổ Mộ U Linh đột nhiên nhảy xổ về phía Thiết Kỳ Sĩ. Thét lên lanh lảnh :

- Người đã ăn lời, quả nhiên có ý định giết ta, thì người giết đi.

Thiết Kỳ Sĩ lặng người né tránh xua tay đáp :

- Cỗ Mộ U Linh! Ngươi xưa đã nói: Lấy tiền tài của người thì phải tiêu tai giải nạn cho người. Bữa nay Tiên tử đã cho thuốc lại cho mượn châu, tại hạ chỉ có lòng cảm kích. Khi nào ra mặt thù nghịch? Xin Tiên tử về đi. Mong rằng trong lòng Tiên tử còn chút thiên lương hoặc gì vĩnh viễn tại hạ không giết Tiên tử. Nếu Tiên tử không đổi ác tính thì nên lánh tại hạ đi là hơn.

Cỗ Mộ U Linh biết mình không địch nổi, mụ tức quá, uất hận không nơi phát tiết bắt giặc khóc oà lên.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng động tâm chút nào, đối với bọn tà môn, trái tim chàng rắn như đá. Chàng cười khanh khách nói :

- Lão thử! Trước mặt mèo, chuột chạy đi là hơn, khóc bao nhiêu cũng không làm cho nó mềm lòng. Đi thôi! Không thì mèo lại há miệng.

Yêu nữ xoay mình thoả mạ :

- Quân xỏ lá! Quân lường gạt! Cỗ nhưng nhưng thề với các ngươi chẳng đội trời chung, bản Tiên tử dù có chết cũng biến thành quỷ tìm các ngươi thanh toán.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Tiên tử nó vậy là đúng với lòng thành thực. Chuột với mèo vĩnh viễn không thể nào thành bằng hữu, còn Phở Phở nguyên soái kia thì không thể nào lưu lại được. Người nước Phiên này dường như có một đoạn ân tình với Tiên tử, để lại e rằng bất lợi. Nhưng bữa nay nể mặt Tiên tử, vậy Tiên tử nên đưa hân đi ngay.

Quả nhiên Cỗ Mộ U Linh nghe lời. Mụ cặp Phở Phở nguyên soái vọt đi như một đám khói nhẹ.

Kỳ Dao ở trên núi cười khanh khách nói :

- Con yêu nữ này e rằng trong đời mụ, nay là lần thứ nhất mụ bị chinh một cách thê thảm.

Thiết Kỳ Sĩ ngẩng đầu lên hỏi :

- Nhị đồng và mấy lão tình hình ra sao.

Bỗng nghe Đầu đà đáp :

- Số ta chưa về được Tây Thiên, bọn họ cũng như thường cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên lên đường thôi.

Tiếp theo Quái Lư Trọng Nhân lên tiếng :

- Kỳ nhi! Ngươi thử sử dụng Ân Hình châu xem sao?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thử bằng cách nào?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Dễ lắm! Nuốt nó vào bụng rồi để tụ chân khí. Linh khí của Bảo châu liền tán ra ngoài thân thể là không nhìn rõ người nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Chỉ sợ là đến lúc đẩy ra hơi khó khăn.

Quái Lư Trọng Nhân cười hô hô đáp :

- Nếu như dễ dàng thì làm sao gọi là bảo vật được. Chỉ sợ nó đã bị Phở Phở nguyên soái đánh tráo. Trái châu thông linh ở trong dạ dày, trừ khi hân vận khí mới đẩy ra được, không thì mổ bụng kiểm cũng chẳng thấy.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đó là vì nguyên nhân gì?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Vào miệng nó hoá thành linh khí mà ra ngoài nó lại biến thành trái châu. Người muốn ẩn thì ẩn, muốn hiện thì hiện, muốn sao được vậy, hợp với tâm linh người. Người nuốt trái châu này đi vào lửa không bị đốt cháy, lội sông không thấm nước. Chỗ diệu dụng thật là tuyệt đại!

Thiết Kỳ Sĩ liền bỏ trái châu vào miệng nuốt xuống bụng, đột nhiên chàng vận chân khí mà chàng không tự biết bỗng nghe Kỳ Dao reo lên :

- Ha ha! Không thấy A Kỳ đâu rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ chưa xê xích một chút nào.

Lão Nho nói :

- Ta đứng ngay bên lão đệ cũng chẳng nhìn thấy tí gì.

Thiết Kỳ Sĩ sững quá hỏi :

- Thế thì tuyệt diệu! Hay lắm! Chúng ta đi thôi. Tiểu đệ ở trong bóng tối theo dõi.

Mọi người trong động liền nhảy xuống đồng thanh cười nói :

- Nhưng A Kỳ vĩnh viễn không thể đề tỵ chân khí.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Vận một chút chân khí ở trong mình tại hạ chỉ coi bằng một sợi lông.

Kỳ Dao cười khanh khách hỏi :

- Sao Kỳ ca không bảo không đáng sợi lông trâu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta không phải là trâu.

Kỳ Dao nói :

- A Kỳ ca không mất nhiều hơi sức là được rồi.

Cao Thức nói :

- Đừng có tán chuyện ngẫu nữa. Qua Hoài Sơn còn đi hai ngày, đồng thời phải coi chừng địch nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kỳ muội có thuộc đường không?

Chàng hỏi đột ngột, Kỳ Dao không hiểu hỏi lại :

- Để làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đến bên nàng trịnh trọng nói :

- Các vị ở cả lại sau, nếu Kỳ muội biết đường thì hãy dẫn ta đi trước. Ta nhận thấy có người đang đi ở phía trước.

Kỳ Dao nói :

- Vậy A Kỳ phải đi bên cạnh tiểu muội.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hẳn thế. Chúng ta đi trước nửa dặm, như vậy cũng có thể quan sát động tĩnh ở mặt sau.

Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Mặt sau nhân số đông quá, bây giờ làm thế này: Cao Thức dẫn hai đứa nhỏ đi sau. Lão đồ kiết và ta đi mé hữu. Lão Cổ Ma với nhà sư ăn thịt chó đi mé tả. Ai nấy đều phải nhớ không được dòi xa quá nửa dặm. Kỳ nhi cùng Kỳ Dao dừng lại thì hết thấy cùng đứng yên. Khi gặp thì trấn chúng ta hội họp

ở phía trước cửa vào thị trấn. Gặp thành đứng ở cửa thành nhỏ chờ nhau. Ra khỏi thành lại chia toán như vậy để đến Hoài Sơn.

Lão Nho đáp :

- Như thế được lắm!

Kỳ Dao nói :

- Vậy tiểu muội đi trước, còn ai đi vào tốp của người đó.

Cao Thức chờ ba mặt đi rồi mới dẫn hai cự đồng lên đường. Hai bên và phía trước y khỏi quan tâm, chỉ chú ý mặt sau, cuộc hành trình dễ dàng hơn nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ và Bạch Đại Muội lại không thể, đã lâu chúng không được đánh nhau. Tinh thần và sức lực dào dạt không nơi phát tiết cảm thấy chán quá.

Gần đến lúc hoàng hôn, bốn mặt không có cư dân. Trên sơn đạo lại vắng bóng người, trừ toán này chẳng có một ai khác.

Bạch Đại Muội nhìn Cao Thức nói :

- Sư ca! Kỳ thư ở phía trước cứ đi hoài không dừng lại, tiểu muội đói bụng rồi.

Cao Thức cười đáp :

- Bọn họ không dừng lại chắc là đi suốt đêm qua dãy núi Hoài Ngọc sơn. Đại muội vừa đi vừa ăn lương khô cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Phép đánh kỳ khô của Nhật Nguyệt Cầu

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Chúng ta đi lẹ lên một chút hô Kỳ thư đứng lại được không?

Cao Thức đáp :

- Người chủ trương không phải là Kỳ thư mà là lão nhị, y vẫn thượng lộ.

Thiết Nhị Lang than :

- Đi đường mà theo nhị ca thật là xúi quẩy.

Cao Thức cười nói :

- Ta là đại ca mà còn phải nghe y. Người đừng oán trách nữa, nghe y chủ trương mới khỏi lằm lằm.

Bạch Đại Muội bỗng kinh hãi la lên :

- Hãy nhìn về phía sau, xa xa có hai trái banh đang lăn tới.

Cao Thức và Thiết Nhị Lang nghe nói vội quay đầu nhìn lại, quả thấy hai vật tròn ửng đang lăn tới nhanh như bay. Chớp mắt đã đến gần, bất giác cất tiếng hô :

- Mau tránh.

Ba người lập tức tránh mình vào trong rừng bên đường.

Chẳng bao lâu lại thấy hai vật đó cũng dừng lại trên đường. Lúc này Cao Thức mới nhìn kỹ thì không phải trái banh mà là hai nhân vật rất là cổ quái.

Thiết Nhị Lang thấy chuyện lạ khê bảo Bạch Đại Muội :

- Trên đời sao có người tướng mạo cổ quái đến thế!

Nguyên hai người này hình thù rất lạ. Thân thể như hai trái banh bằng da, nhưng không tròn quá, giống quả trứng thì đúng hơn. Dưới đầu họ chẳng thấy cổ đâu, coi tựa hồ cái trứng nhỏ đặt lên quả trứng lớn. Tứ chi không cân xứng, hai chân ngắn bằng nửa hai tay. Mặt mũi không khó coi lắm.

Cao Thức cảnh cáo nhị đồng :

- Hai người này nhất định là kỳ nhân hy hữu trong võ lâm. Họ chạy tới đây cũng dừng lại, hiển nhiên đã ngó thấy chúng ta ẩn trong này rồi.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Có phải họ kiếm mình không?

Cao Thức đáp :

- Dĩ nhiên họ có việc hành động, chúng ta cứ coi chừng là được.

Giữa ban ngày ngó thấy hai quái nhân chỉ cảm thấy quái dị. Nếu gặp họ ban đêm tất nghĩ họ là yêu mà quý quái.

Thiết Nhị Lang nhìn Cao Thức hỏi :

- Đại sư ca! Sư ca có thấy vật gì cổ quái như thế này chưa?

Cao Thức đáp :

- Có phải người hỏi cái búi tóc lớn trên đầu họ không?

Bạch Đại Muội nói theo :

- Lại còn cái hồ lô ở sau lưng bọn họ nữa?

Cao Thức đáp :

- Bím tóc dài xuống đất thì hiển nhiên họ lưu lại có khi họ dùng đến. Nếu không họ đã chẳng phải đầu kết bím. Còn hồ lô để đựng rượu hay dùng là khí giới.

Bạch Đại Muội hỏi :

- Đường như trên chốn giang hồ chưa từng có ai như hai nhân vật này?

Cao Thức đáp :

- Coi mặt mũi họ mà đoán thì họ chưa tới ba chục tuổi. Có lẽ là những quái nhân mới ra đời chưa được bao lâu.

Đột nhiên một trong hai quái nhân lớn tiếng quát :

- Sư ca! Đi thôi! Bọn ba người vừa rồi mười phần có đến tám là nhân vật võ lâm thông thường.

Người được kêu bằng sư ca cười lạt nói :

- Lão nhị! Mặt mũi người thế thì làm gì được?

Ra đời nửa năm trời mà chưa học được chút kinh nghiệm nào. Hai người lớn vừa rồi dường như là nam kim cương và nữ kim cương mà bọn võ lâm thường đồn đại.

Lão nhị cười khanh khách nói :

- Nếu chúng là nam nữ kim cương thì thấy chúng ta việc gì phải lần tránh?

Người sư huynh đáp :

- Bọn ta chưa gặp được đối thủ, phải kiếm bằng được nam nữ kim cương để tỷ thí một phen.

Lão nhị nói :

- Lão đầu bữa nay chắc là Thái Hư ảo chứa gì đó. Tiểu đệ kêu sư ca ra tay mà sư ca không chịu, hấn đi rồi sư ca lại đuổi không kịp nữa. Sư phụ lúc lâm chung đã nói “Muốn thành danh thì phải chiến đấu nhiều”, nhưng sư ca chỉ kiếm nhân vật đặc biệt. Trong võ lâm làm gì có những nhân vật đặc biệt cho sư ca kiếm?

Tên sư huynh đáp :

- Đi! Nghe nói Cổ Cầm giáo chủ và Cổ Mộ U Linh đều ở Hoàng Sơn.

Hai quái vật sứt lời lập tức lăn đi tựa hồ chạy về phía Tây. Cao Thức thấy thế nóng nảy nói :

- Chúng ta phải rượt theo cho mau, bọn họ sắp gặp Kỳ Dao.

Thiết Nhị Lang hỏi :

- Hai quái vật này té ra chỉ vì chiến đấu mà đi. Tiểu đệ cùng Đại Muội ti thí với hấn một keo nên chẳng?

Cao Thức đáp :

- Chưa được lão nhị ưng thuận, các ngươi chớ có chủ trương, để bọn chúng tỷ đấu với người khác là hay hơn.

Ba người đuổi theo đến canh hai mà vẫn còn chưa kịp, tới canh ba bỗng thấy Kỳ Dao từ mé bên chạy lại hô mọi người dừng lại rồi nói :

- Các vị cũng đã tới nơi rồi, mau đi theo tiểu muội.

Cao Thức hỏi :

- Đệ muội! Ngươi có nhìn thấy hai quái nhân đó không?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Hai nhân vật tròn ủng như hai quả cầu lớn, chỉ một mình A Kỳ ngó thấy.

Cao Thức hỏi :

- Mấy lão kia đâu rồi?

Kỳ Dao đáp :

- Ở trong nhà liệt hộ về mé tả cách đây không xa, chúng ta tới đó chờ A Kỳ trở về rồi sẽ đi.

Đến một nơi sơn cốc quả thấy trong rừng có lửa bốc lên, mấy người vừa tới gần, bỗng thấy Đầu đà ra đón gọi :

- Mau lại đây ăn một chút rồi còn lên đường.

Cao Thức hỏi :

- Lão nhị về đây rồi ư?

Lão Nho ở trong nhà liệt hộ chạy ra đáp :

- Y đưa tin về rồi đi ngay. Trước khi trời sáng còn nhiều chuyện vui lắm. Các vị ăn lẹ đi.

Kỳ Dao hỏi :

- Y đưa tin tức gì về?

Lão Nho hỏi lại :

- Các ngươi có thấy hai quái nhân không?

Kỳ Dao đáp :

- Biết rồi, nhưng không hiểu là nhân vật nào?

Lão Nho nói :

- Lão nhị đã điều tra: Họ là kỳ nhân mới ra đời và là sư huynh sư đệ, sư huynh kêu bằng Nhật Cầu, sư đệ là Nguyệt Cầu, chúng là đồ đệ của Chiến Thần. Chiến Thần nguyên là người Trung Nguyên, nhưng suốt đời không xuất hiện ra ngoài võ lâm. Lão mới chết rồi.

Cao Thức hỏi :

- Võ công của họ thế nào?

Lão Nho đáp :

- Đêm khuya hôm nay sẽ có thể nhìn thấy võ công của họ. Bọn họ đã cùng Y Lê quốc sư ước hẹn quyết đấu ở Huỳnh Sa cốc.

Mấy người vào trong nhà thấy trên mặt bàn đã bày rất nhiều thịt nướng. Quần hào ăn no một bữa rồi do Đâu đà dẫn đường chạy thẳng đến Huỳnh Sa cốc.

Chừng hết canh tư, Đâu đà quay đầu lại khẽ nói :

- Tôi nói rồi. Phía trước là Huỳnh Sa cốc, chúng ta ở đây chờ Thiết lão đệ.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Thiết Kỳ Sĩ xuất hiện khẽ nói :

- Mau đi theo tại hạ!

Đâu đà hỏi :

- Đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mé đông Huỳnh Sa cốc có sườn núi cao. Đó là một nơi rất tốt cho chúng ta ẩn thân theo dõi cuộc đấu.

Quần hào liền đi theo, Kỳ Dao hỏi :

- Hai bên chưa tới ư?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lường cầu ở dưới chân núi đang ăn. Còn Y Lê quốc sư chưa thấy xuất hiện, coi tình hình này có khi trời sáng mới động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ dẫn quần hào đến đỉnh sườn núi, thò đầu ra coi từ trên đỉnh núi xuống đến đáy vực sâu hơn ba chục trượng. May ở chỗ dưới chân sườn núi trong phạm vi mấy chục trượng vuông đều nhìn rõ. Dưới chân núi lại có khe nước trong chảy qua.

Lúc này hai quái nhân hình trái cầu đang ăn thịt nướng. Bên cạnh là đồng lửa đang cháy phừng phừng.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn chur lão hỏi :

- Cái hồ lô đeo trên lưng họ không đựng rượu. Từ nãy tới giờ tiểu đệ chưa nhìn thấy họ lấy xuống uống, không hiểu trong đó đựng gì, đồng thời họ không mang binh khí. Chẳng lẽ họ toan tỷ đấu bằng nội công và quyền chưởng?

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Kể ra cũng có những nhân vật võ lâm không dùng binh khí, nhưng khắp mình mẩy họ đao thương chém không vào. Đồng thời võ công cũng chẳng có chỗ nào không đặc biệt. Nếu gặp những nhân vật loại này mà giao thủ với họ thì phải cẩn thận lắm mới được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu đệ muốn xuống tỷ thí với họ nên chăng?

Lão Nho đáp :

- Không nên. Cuộc đấu hôm nay chẳng phải chỉ một keo là xong, bên Y Lê quốc sư chắc còn người khác. Chúng ta đứng bằng quan sẽ nhận ra võ công của họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cổ Mộ U Linh chắc là không tới.

Đâu đà đáp :

- Phở Phở nguyên soái sẽ đến đây.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cổ Mộ U Linh đã đoạt Ân Hình châu của hần thi hợp tác kẻ như tan rã rồi, chắc hần không tới, nhưng. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu vừa cười

vừa đáp :

- Nhưng cũng có thể hấn vẫn còn say mê Cổ Mộ U Linh, cũng chưa biết chừng.

Trời sắp sáng, ngoài hang vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Bỗng hai quái nhân tròn ủng nhảy bổ lên gã cao nhìn gã lùn hỏi :

- Sư đệ! Chắc đối thủ sắp tới rồi, chúng ta hãy vận kình một lúc xem sao?

Gã lùn hỏi :

- Sư ca! Lấy vật gì làm đối thủ bây giờ?

Gã cao đáp :

- Dùng cây lớn ở phía sau cách chừng năm trượng được không?

Gã lùn quay đầu nhìn lại thấy thân cây lớn chừng hai người ôm, liền gật đầu nói :

- Sư ca! Sư ca làm binh khí trước hay tiểu đệ?

Gã cao đáp :

- Theo luật lệ thì mỗi người đánh ba chiêu rồi hay thay đổi. Còn ai trước ai sau thì cũng được.

Gã lùn bật lên tiếng cười quái gở hỏi :

- Nếu cây kia không chịu nổi hai chiêu thì sao?

Gã cao đáp :

- Bất luận dùng cái gì làm địch nhân cũng được. Cứ sau ba chiêu mới thay đổi.

Quần hùng trên sườn núi cả già lẫn trẻ đều không hiểu. Kỳ Dao vội nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn họ nói gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Ta cũng không hiểu, đại khái lúc anh em chúng cùng người đối địch thì một gã dùng làm binh khí. Còn cách đánh thế nào thì chưa rõ.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy gã cao lạng tới phía sau gã thấp, chụp lấy búi tóc vừa lớn vừa dài của gã này. Đột nhiên gã rung tay mặt hô :

- Sư đệ! Chuẩn bị!

Gã lùn giục :

- Sư ca ra chiêu đi!

Đột nhiên gã cao vung tay mặt múa lên. Gã dùng sư đệ làm trái lưu tinh trụ. Tiếng gió rít lên vù vù, đồng thời gã lớn tiếng hô :

- Phi Cầ Kịch Nhật!

Gã buông tay liệng ra, tên sư đệ bay đi như sao sa đập vào cây lớn.

Sầm một tiếng rùng rợn, gã lùn đụng vào cây lớn rung chuyển răng rắc. Cành lá bay lên tới tấp, thân cây bị sạt một nửa. Kỳ hon nữa, gã lùn mượn đà văng trở lại. Sư huynh lại chụp lấy bím tóc.

Bọn già trẻ trên sườn núi thấy thế kinh hãi vô cùng. Quái Lư Trọng Nhân la hoảng :

- Họ chơi kiểu gì thế?

Lão Nho đáp :

- Té ra lúc chúng cùng người động thủ, họ dùng phép đánh quái gở này. Một tên động thủ, còn một tên dùng làm binh khí. Thật là tự cổ chí kim chưa từng có cuộc đả đấu kỳ dị như thế.

Mấy người toan tiếp tục đàm luận thì thấy gã cao lại ra chiêu. Cũng như lần trước gã nắm tóc gã lùn múa lên, quát lên một tiếng thật to đồng thời liệng ra.

Cây lớn hai người ôm bị đập mạnh hai lần. Sầm một tiếng chấn động! Nửa cây trên bay đi xa hơn mười trượng mới đổ xuống. Nửa cây dưới bật cả gốc rễ. Trái cầu người cũng văng trở lại, đồng thời nghe tiếng hô :

- Sư ca! Tiểu đệ đã bảo cây đó không chịu nổi hai chiêu. Sư ca tính sao bây giờ?

Gã cao lại quát lớn :

- Vách núi!

Vừa dứt lời, gã lại liệng mạnh gã lùn ra.

Món binh khí vọt đi. Chát một tiếng khùng khiếp! Vách núi chấn động không ngớt, làm cả tòa hang núi cũng rung rinh.

Đang lúc gã lùn mượn thế vắng trở về thì thấy vách núi thủng vào một lỗ sâu đến năm thước.

Lúc này gã lùn văng ngược lại rồi rớt xuống đất, miệng gã hô :

- Bây giờ đến lượt tiểu đệ động thủ.

Gã nắm lấy bím tóc gã cao cười khanh khách nói :

- Sư ca! Tiểu đệ hãy ra chiêu “Vũ Đà Lê Hoa”

Gã cao hỏi :

- Địch nhân đâu?

Gã lùn đáp :

- Mé bên rừng rậm có rừng cây lớn đại biểu cho cây lê. Nhưng chiêu này chỉ đánh được năm mươi cây, mỗi cây đại biểu cho một địch nhân.

Gã cao giục :

- Động thủ đi!

Gã lùn dùng gã cao làm lưu tinh trùy vung lên rất nhanh. Miệng gã quát một tiếng lớn, tay liệng gã cao vào đám rừng cây rậm rạp.

Tiếp theo, khu rừng rậm phát ra những tiếng đùng đùng như pháo liên châu.

Cả tòa địa cốc chuyển động, rít lên những tiếng ầm ầm như long trời lở đất, sau năm chục tiếng chấn động, trái banh người từ khu rừng văng trở lại.

Gã lùn lại chụp lấy bím tóc sư huynh cười nói :

- Sư ca! Chiêu vừa rồi sư ca chậm một chút.

Gã cao cười lật đáp :

- Đó là tại ngươi không đủ kinh lực.

Gã lùn cười nói :

- Sư ca nói vậy thì oan cho tiểu đệ, chính sư ca không phát huy công lực đến tột độ.

Gã cao cười ha hả đáp :

- Đây chẳng phải là cuộc đả đấu chân thực, thôi im đi! ta còn đánh hai chiêu nữa.

Gã lùn nói :

- Bây giờ tiểu đệ ra chiêu “Hoàng Oanh Thúy Liễu”, tiểu đệ đếm mười tiếng, sư ca xuyên qua đủ trăm gốc cây. Tiểu đệ đếm đủ mười tiếng mà sư ca chưa quanh hết thì sáng mai không được uống rượu.

Lão cao cười đáp :

- Ra chiêu đi! Khu rừng này rộng quá, ngươi không được đếm lẹ.

Gã lùn múa lên liệng gã cao, miệng hô :

- Một.

Gã cao vọt đi như sao sa, coi chẳng khác trái banh lớn liệng quanh những cây lớn từ đồng qua tây. Thân pháp mau quá, người ta chỉ thấy một tia hắc ảnh xuyên qua những khe cây trong rừng đồng thời nghe gã lùn tiếp tục đếm.

- Hai. ba. bốn. năm.

Tiếng mười tối hậu vừa dứt, bóng đen cũng vừa quay về.

Gã lùn chụp lấy búi tóc bóng đen cầm trong tay cười khanh khách nói :

- Sư ca thua rồi!

Gã cao ở trong tay gã lùn lớn tiếng la :

- Ta đã quanh đủ một trăm cây sao lại thua?

Gã lùn đáp :

- Cây sau cùng sư ca chưa quanh hết vòng đã trở lại, dù thua một chút xíu cũng là thua.

Gã cao không chịu lớn tiếng la :

- Ngươi nói bậy, ta đã lưu ký hiệu bằng cách vạch một vết vào thân cây. Ngươi hãy đi coi lại.

Gã lùn cười ha hả đáp :

- Hào sư ca! Té ra sư ca không tin tiểu đệ.

Gã cao háng đặt đáp :

- Ngươi quen thói cãi ầu. Ta mắc hòm ngươi nhiều rồi.

Gã lùn hô :

- Đệ tam chiêu là “Xuyên Vân Nã Nguyệt”.

Gã vung tay mạnh một cái, tung gã cao lên không coi như pháo thăng thiên vọt thẳng qua từng mây.

Bọn già trẻ trên núi không khỏi le lưỡi, nuốt một hơi khí lạnh. Chỉ một mình Thiết Kỳ Sĩ coi rồi tủm tủm cười.

Mới trong nháy mắt gã cao từ trên không rớt xuống nhìn gã lùn nói :

- Sư đệ! Ta ngờ thấy con chim khổng lồ đương bay quỵện trên từng mây.

Gã lùn đáp :

- Lão thái bà lại xuất hiện nữa rồi. Chà! Lần trước chúng bắt con hạc khổng lồ của mụ nướng ăn, bây giờ mụ tìm đến bọn ta để liều mạng, xem chừng lần này chúng ta không thể tha mụ.

Gã cao nói :

- Thằng cha Y Lê quốc sư có lẽ thất ước, chúng ta phải đi kiếm hấn.

Gã lùn đáp :

- Thất ước là chịu thua, còn kiếm hấn làm gì? Chúng ta đi kiếm Thái Hư ảo chúa thôi.

Gã cao hỏi :

- Chúng ta đi rồi mà Y Lê Quốc sư tới thì làm sao?

Gã lùn đáp :

- Đã ước định đến lúc trời sáng là hết hạn. Bây giờ trời sáng rồi không phải thất ước thì còn là gì?

Bọn chúng dứt lời liền động thân vọt về cửa hang đi ngay.

Quái Lur Trượng Nhân thấy thế liền nhìn lão Nho nói :

- Đồ Kiết! Chúng ta mau theo dõi, chắc hai tên này biết chỗ trú thân của Thái Hư ảo chúa.

Lão Nho đáp :

- Chúng ta đi về phương hướng này theo dõi cũng được, nhưng không nên lộ diện. Hai quái vật đó thật khó bề đối phó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nghe giọng lưỡi của chúng thì lão thái bà là Cổ Cầm giáo chủ phụ nhân. Nhưng không hiểu tại sao bọn chúng lại không sợ Thiết linh hạc và làm thế nào để bắt nường ăn?

Đầu đà đáp :

- Nhất định là bọn chúng có môn võ đặc biệt, chúng ta cần phải dò thám cho ra.

Mặt trời đã lên cao. Bỗng thấy hai quái nhân hình trái cầu đột nhiên dừng bước, một gã ngo qua mé bên đường lớn tiếng quát :

- Ai?

Sao dám ngấm ngầm dòm ngó?

Tiếp theo phía hữu có thanh âm một lão già cười khăng khặc hỏi lại :

- Phải chăng các ngươi là Nhật Cầu và Nguyệt Cầu?

Gã cao găm lên :

- Đã biết oai danh của đại gia, thì tìm đường trốn đi cho sớm.

Người trong bóng tối bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Hai quái vật kia! Các ngươi bảy phần giống quỷ ba phần giống người mà cũng mở miệng nói đến oai danh. Lão phu đến Ngũ Lý Bình phía trước chờ ngươi, thử xem ngươi dờ trò gì?

Gã lùn cả cười đáp :

- Lão nhi! Hãy báo danh đi!

Người trong bóng tối cười khàn khặc đáp :

- Các ngươi không đáng hỏi tự hiệu của lão phu.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên một bóng đạo nhân vọt lên về mé bên nhanh như chớp rồi lao về phía trước.

Hai quái nhân vừa quát vừa rượt theo.

Quái Lur Trượng Nhân khẽ nói :

- Chúng ta tiếp tục rượt theo, Ngũ Lý Đình ở cạnh đường lớn, chúng ta giả là người đi đường đến bàng quan.

Lão Nho hỏi :

- Lão già đó là ai?

Quái Lur Trượng Nhân đáp :

- Lão phu còn chưa gặp qua, trong những nhân vật lão bối, bọn ta biết rất ít. Không hiểu người này là ai?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thái Hư ảo chúa và Cổ Cầm giáo chủ các vị đã gặp chưa?

Chương 94: Rượt Tam thử, Linh Miêu gặp nữ lang

Đầu đà đáp :

- Bọn họ ở trong đám lão bối, thuộc hạng người thần bí. Ít khi ra mặt, chỉ có sư phụ người và lão Hải Đạo biết rõ hơn chẳng.

Đoàn người già trẻ ra khỏi khu vực núi non liền thấy ngoài rừng là một đường lớn. Mọi người đi trên đại đạo ngừng đầu nhìn thấy ba người đứng trong khu đại thảo bình, một bên là lão già, một bên là hai quái nhân hình trái banh. Lúc này hai bên chưa khai diễn cuộc đả đấu, đối lập cách nhau chừng năm sáu trượng, đang vận công chuẩn bị.

Quái Lư Trọng Nhân dặn :

- Chúng ta đừng cử động gì, chỉ đứng đây coi, lại gần quá có thể khiến cho bọn chúng sinh lòng ngờ vực.

Lão Nho nói :

- Trên đường rất đông người vô lâm và khách giang thương đứng đầy cả. Chúng ta có lại gần thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Đầu đà đáp :

- Nếu lại gần thêm là dòm khỏi đường lớn. Lão Quái Lư nói đúng, chúng ta không nên để lộ một chút gì sơ hở.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Mình chỉ cần coi họ đánh nhau, đừng dây vào là được. Nếu muốn nghe họ nói gì thì ở đây xa quá. Hiện giờ đến mặt mũi lão già cũng chưa nhìn rõ.

Quái Lư Trọng Nhân đáp :

- Bộ râu lão dài thế kia, sau này còn gặp là sẽ nhận ra, lão không chịu tỏ rõ lai lịch thì đứng xa nhìn hay lại gần coi cũng vậy thôi.

Lão Nho nói :

- Trên lưng lão dường như cái thanh cổ kiếm mà không rút ra là lão rất cao ngạo. Nếu quả lão dùng quyền chưởng địch nổi Nhật Nguyệt Cầu thì hiển nhiên võ công lão cao thâm khôn lường.

Quái Lư Trọng Nhân cười nói :

- Hai quái nhân tròn ủng khi động thủ thì một tên dùng làm vũ khí mà thực ra cả hai gã liên thủ hợp tác, phép đánh này chẳng những cổ lai chưa có mà so với phi kiếm còn linh hoạt hơn.

Kỳ Dao bỗng cất tiếng la :

- Khai diễn rồi. Lần này gã lùn làm vũ khí, gã cao huy động cuộc tấn công.

Cổ Ma trịnh trọng đáp :

- Hãy để ý lão nhân kia. Dường như phép đánh của chúng khiến cho lão ngơ ngác.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Cách đánh này e rằng cả gia sư cũng phải kinh ngạc, lão già kia giao thủ lần đầu, chắc chắn chân tay phải luống cuống.

Cao Thức la lên :

- Liệng ra rồi!

Nhật Cầu liệng Nguyệt Cầu ra đang lao về phía lão nhân. Tiếng gỏi rít lên vù vù.

Lão già hiển nhiên giật mình kinh hãi, hốt hoảng lạng người sang mé bên.

Nhưng Nguyệt Cầu ở trên không cũng chuyển hướng như bóng theo hình, kinh lực vừa mạnh vừa mau ai cũng trông thấy.

Lão già lảng tránh liền một lúc mười mấy phương vị mà không sao thoát. Lão đành quát lên một tiếng vung hai tay đẩy ra.

Sầm một tiếng chấn động! Hai tay lão già đẩy Nguyệt Cầu văng ra. Nhưng lão cũng lão đảo lùi lại đến hơn mười trượng.

Nguyệt Cầu trở về đến tay sư huynh, tốc độ vẫn không giảm sút. Nhật Cầu lại chụp liệng ra, lần này thế liệng vừa mau vừa mạnh hơn lần trước.

Lão già chân vừa đứng vững. Thấy Nguyệt Cầu vọt tới lại phải huy động song chưởng đánh ra và vẫn đã lui được trái banh không lồ.

Vọt đi vọt lại. Nhật Cầu vẫn không thay đổi phương thức vừa đánh vừa sấn gần lại lão già.

Lão già đẩy mười mấy chiêu liền. Lão đã lùi đến bờ thỏ bình về mé Tây. Lão nổi giận đột nhiên rút bảo kiếm ở sau lưng ra, tung mình nhảy về phía Nhật Cầu.

Nguyệt Cầu lại liệng Nguyệt Cầu ra. Bao nhiêu người trên đường lớn đều hoảng sợ, có người bật tiếng la :

- Chuyến này “Trái dưa” tất bị chặt đứt!

Thanh âm vừa dứt, bảo kiếm của lão già đã chém tới bằng chiêu “Hoành Giang Đoạn Lưu” và nhắm rất đúng.

Không ngờ Nguyệt Cầu chưa bị đứt đã đẩy lão già tung lên vọt ngang ra, rồi giờ lại bay về trong tay sư huynh.

Biến diễn này khiến cho cả Thiết Kỳ Sĩ cũng phải giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng :

- Lưỡng Cầu nhân không sợ bảo kiếm.

Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Khí công của chúng hiền nhiên thâm hậu phi thường! Tránh được binh khí chưa lấy gì làm lạ, kỳ ở chỗ bảo kiếm chém tới, cương kinh của gã bật lên đánh chất một tiếng. Lão già công lực cao thâm như vậy mà thất bại về tay Lưỡng Cầu quái vật ư?

Lúc này lưỡng Cầu quái nhân vẫn chưa đình thủ, song song rượt theo lão già không chịu buông tha.

Lão Nho nhìn Quái Lư Trượng Nhân nói :

- Lão Quái Lư! Muốn rượt theo nữa thì dừng dừng lại!

Quái Lư Trượng Nhân lắc đầu đáp :

- Bọn họ đi về phía Tây Nam. Chúng ta đi về phía chính Tây, thế là không đúng phương hướng. Hai cái quái nhân này ngày sau chúng ta chắc còn nhiều phen gặp gỡ, hà tất phải cấp bách trong lúc nhất thời.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lần sau tái ngộ tiểu đệ chuẩn bị quyết đấu với chúng.

Cao Thúc hỏi :

- Lão nhị đã nghĩ được phương pháp chiến đấu chưa?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đề ứng phó với hai gã này, một là mình phải phát huy xảo kinh, hai là thi triển khinh công. Bằng phẳng thần đối địch tất hao tổn rất nhiều hơi sức. Phép đánh của chúng rất thần diệu, nhưng không đủ mưu mẹo vì đầu óc chúng rất giản dị. Nhưng chúng ta cần phải coi cho biết chỗ bí mật về sự thất bại của lão già.

Chư lão đồng thanh hỏi :

- Không phải lão hoàn toàn thất bại chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Kể về công lực lão có thể giữ thế quân bình mà không phải lùi lại, nhưng lão thất bại về bím tóc của Cầu Hình nhân.

Chư lão đồng thanh kinh ngạc hỏi :

- Bím tóc đó làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nhật Cầu lệnh Nguyệt Cầu ra rồi. Khi Nguyệt Cầu gần đụng tới người lão, chẳng những lão huy động kinh lực ở hai tay mà cả kinh lực toàn thân thì sức nặng ít ra có đến muôn cân. Nhưng Nguyệt Cầu tiếp cận lão thì cái bím tóc của gã như con lình xà nhằm đâm hai mắt lão. Đồng thời như ngọn roi linh động tấn công quang cổ và lưng lão nhân khiến lão chân tay luống cuống. Dù sao ta cũng phải nhân thức công lực lão cao thâm tuyệt vời, lâm nguy không loạn chừng pháp, vừa thấy thế bất lợi liền lùi ngay.

Quái Lur Trọng nhân kinh hãi la lên :

- Bím tóc của chúng cũng là binh khí ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cái đó chỉ đáng kể làm ám khí, bất cứ ai cũng khó đề phòng được lúc tiếp cận địch nhân lại dùng bím tóc tập kích.

Cao Thúc hỏi :

- Vậy phải đối phó bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ đã nói phải dùng đòn xảo diệu và khinh công, có khinh công mới thắng được khinh công. Bọn chúng lấy người làm binh khí linh hoạt đến cực điểm, mình không khéo thì chẳng sao địch lại nổi. Đồng thời bím tóc lại có chỗ diệu dụng, mình phải trông vào sự khéo léo mới thủ thắng được.

Đoàn người vừa nói chuyện vừa đi về hướng Tây. Đến trưa thì tiến vào khu Mã Toàn Lĩnh, còn phải đi chừng hai ngày hai đêm nữa mới tới Hoàng Sơn.

Mã Toàn Lĩnh thuộc về địa giới của tỉnh An Huy. Khu này không có thành thị nào hết, quần hào tìm đến chỗ mát mẻ cạnh dòng suối trong để nghỉ ngơi và ăn lương khô. Định ăn xong vượt qua Mã Toàn Lĩnh tiếp tục tiến về phía Tây.

Không ngờ lúc bọn già trẻ đang đi thì đã bị hai nhân vật theo dõi mấy chục dặm mà chẳng ai phát giác. Mọi người đang nghỉ ngơi, hai nhân vật liền đi đường quanh lên Mã Toàn Lĩnh. Họ không dừng lại khắc nào, tranh tiên chạy trước. Đến bên một tòa thành, họ dừng lại một chút rồi tiến vào ngay.

Hai nhân vật võ lâm này một già một trẻ, lão già nhìn thanh niên nói :

- Thực lệnh sứ! Người đi bẩm Giáo chủ là bọn Tiểu Phụng Hoàng gần tới Hoàng Sơn rồi. Đồng thời Nhật Nguyệt Cầu cũng tiến về phía Tây.

Thanh niên hỏi :

- Cầu hộ pháp! Phải chăng Thái Hư ảo chúa đã giao thù với Lưỡng Cầu?

Lão già đáp :

- Chắc đúng là lão rồi, ngoài lão ra còn ai có công lực cao thâm đến thế.

Thanh niên nói :

- Cầu hộ pháp! Tại hạ đi rồi, hộ pháp tiếp tục lưu ý, chắc bọn Tiểu Phụng Hoàng sẽ ngủ đêm tại thành Hư Ninh.

Lão già đáp :

- Chẳng những bản tòa chú ý đến Tiểu Phụng Hoàng, đồng thời còn muốn điều tra hai thiếu nữ che mặt kia. Thực lệnh sứ về xin Giáo chủ phải thêm nhân mã tới.

Hai người chia tay rồi, lão già lập tức chạy về phía cửa Tây Thành Hư Ninh.

Nhưng đến trước một cửa quán, bỗng thấy trong điểm có một lão già tương tự ra đón. Lão chưa nói gì đã ra hiệu tay rồi hai người rẽ vào trong ngõ hẻm.

Lúc này trời đã hoàng hôn, trong ngõ vắng tanh. Hai người dừng lại đồng thời dòm ngó mọi chỗ không thấy bóng người, lão già ra đón lên tiếng :

- Lão đại! Thắng lời đó về Hoàng Sơn rồi ư?

Cầu hộ pháp khề đáp :

- Ta mà không thoát ly gã thì làm sao tới đây gặp lão được?

Lão kia nói :

- Lão tam ở ngoài tòa miếu cửa Tây chờ lão rồi mới quyết định.

Lão hộ pháp đáp :

- Lão nhị! Chẳng còn thương lượng gì nữa. Gia nhập Cổ Cầm giáo để làm chó săn thì bọn ta không chịu.

Lão nhị hỏi :

- Làm chó săn còn là việc nhỏ. Tiểu đệ e rằng Cổ Cầm giáo lo thân mình cũng chưa xong thì còn bảo vệ ai được? Chúng ta gia nhập Áo Hải môn nên chăng?

Cầu hộ pháp đáp :

- Áo Hải môn thế lực còn thua cả Cổ Cầm giáo. Nói tóm lại chúng ta chẳng còn chỗ nào yên thân nữa.

Lão nhị hỏi :

- Vậy thì làm thế nào? Hành tung của chúng ta đã bị đồ đệ của Quái Lư Trọng Nhân điều tra ra rồi. Vụ đoạt bảo ở Phụng Hoàng đài ngày trước, ba anh em ta có ở trong đám này, chẳng sớm thì muộn sẽ bị Tiểu Phụng Hoàng Thần truy sát.

Cầu hộ pháp hỏi lại :

- Chẳng lẽ bọn Càn Khôn tam thủ chúng ta không tìm nổi một chỗ ẩn thân?

Lão nhị đáp :

- Tự hiệu chúng ta đã phạm vào khước tính, không trách bị đồ đệ của Quái Lư Trọng Nhân là gã tiểu tử Thần Bí Linh Miêu theo dõi lão tam cùng tiểu đệ hai ngày không nơi ẩn tránh.

Lão hộ pháp hỏi :

- Không có người nào đi theo Linh Miêu chứ?

Lão nhị đáp :

- Không nhìn thấy, bọn tiểu đệ không dám nhảy xổ vào gã, vì sợ có người ám trợ.

Cầu Hộ pháp hỏi :

- Gã tiểu tử Thần Bí Linh Miêu hình dạng thế nào?

Lão nhị đáp :

- Tiểu đệ chưa nhìn thấy người. Gã kêu một tên khất cái hoặc một tên tiểu nhị trong khách sạn đưa thư cho bọn tiểu đệ.

Cầu hộ pháp hỏi :

- Trong thư viết thế nào?

Lão nhị đáp :

- Thư chỉ có mấy chữ “Mèo đang theo dõi các người, giống chuột khó mà tránh khỏi tội gây ra ở Phụng Hoàng đài”.

Hai lão nói rồi ra cửa Tây. Chẳng bao lâu đi tới tòa nhà phá miếu bên đường, lúc bọn chúng len lén tiến vào cửa miếu, đột nhiên ngó thấy trong viện có một người đứng cổ bị treo lên. Lão la hoảng :

- Lão tam! Lão làm sao vậy?

Người đứng tuổi bị treo chưa chết cũng bị thương, nhưng hăng đáng miệng không ngớt, mặt hướng ra ngoài.

Hắn vừa ngó thấy hai lão tiến vào liền gọi :

- Đại ca, nhị ca! Trốn lẹ đi!

Lão nhị vào trong điện trầm giọng hỏi :

- Lão tam làm sao vậy?

Hắn tử trung niên chưa kịp đáp, bỗng thấy hai quái nhân tròn ủng. Chúng vừa ngó thấy hai lão đồng thanh cười ha hả nói :

- Té ra kẻ ăn cắp cũng có đồng đảng.

Cầu hộ pháp vừa ngó thấy hai quái nhân đã biến sắc, vội chấp tay hỏi :

- Nhị vị đại hiệp! Tệ nghĩa đệ không hiểu đắc tội ở chỗ nào?

Quái nhân tròn ủng người thấp lùn cười lạt đáp :

- Hắn ăn trộm thịt gà nướng của ta. Tội đáng chết treo.

Cầu hộ pháp nói :

- Đó là một việc nhỏ lão hủ tình nguyện bồi thường gấp đôi. Xin đại hiệp khoan thứ cho y.

Quái nhân lùn lắc đầu đáp :

- Kẻ nào ăn cắp vật gì của ta tức là khinh thường võ công bọn ta. Đã phạm tội khinh thường chúng ta thì chỉ có ba cách để giải quyết. Một là bó tay chịu chết treo. Hai là thi võ công cao thấp. Trường hợp này tất đi đến chỗ có kẻ sông người chết. Ba là làm thủ hạ cho anh em ta để nghe lời sai khiến.

Cầu hộ pháp nghe vậy cả mừng nói :

- Bọn lão phu xin theo điều thứ ba, vĩnh viễn theo hầu hai vị đại hiệp.

Quái nhân người cao trịnh trọng nói :

- Làm thủ hạ chúng ta không phải chuyện dễ. Trước hết phải lập công mới được.

Cầu hộ pháp hỏi :

- Lập công bằng cách nào?

Quái nhân cao đáp :

- Chúng ta phải các ngươi làm điều gì phải làm xong mới được, bây giờ mới coi các ngươi là chuẩn thủ hạ. Tương lai làm xong sứ mạng sẽ thành thủ hạ chân chính.

Gã lại hỏi :

- Tên họ các ngươi là gì? Quá khứ đã có tự hiệu gì nổi danh trong võ lâm chưa?

Lão hộ pháp đáp :

- Lão phu là Cầu Đại An. Lão nhị là Trương Đại Thánh, còn người bị treo là Toàn Đại Lệnh. Người giang hồ kêu bọn lão phu là Càn Khôn tam thủ, bữa nay được hai vị đại hiệp thu dụng. Bọn lão phu rất lấy làm hân hạnh.

Quái nhân cao nói :

- Té ra các ngươi là Càn Khôn tam thủ! Được rồi, như vậy cũng kể là có chút danh vọng, bây giờ các ngươi hạ Toàn Đại Lệnh xuống. Từ nay đi theo hầu anh em ta.

Cầu Đại An lớn tiếng hô :

- Trương nhị! Mau cỡi lão tam xuống, bây giờ chúng ta có chỗ nương tựa rồi.

Toàn Đại Lệnh được cỡi treo rồi, quái nhân thấp lùn cười nói :

- Các ngươi vào hậu viện lấy gì mà ăn. Sau bữa này, các ngươi phải cung phụng ẩm thực cho chúng ta.

Càn Khôn tam thủ nhất nhất vâng lời. Bọn họ đang lâm vào bước đường cùng, lúc này nhân họa thành phúc lại tìm được điểm tựa rất vững vàng nên trong lòng vui sướng vô cùng! Ba người vâng dạ lui vào hậu viện.

Tam thủ đang kiếm đồ ăn, thì ngoài cửa miếu đột nhiên xuất hiện một con lừa, người cỡi trên lưng là một thanh niên vừa cao vừa gầy. Hắn ngó vào trong điện rồi tự nói một mình :

- Tam thủ đầu hàng làm thủ hạ Nhật Nguyệt Cầu. Ta phải bẩm vụ này với sư phụ mới được.

Hắn vừa nói vừa vỗ lưng lừa bảo nó :

- A Hắc! Mau đi kiểm sư phụ. Càn Khôn tam thủ là một trong năm toán người đã vây đánh sư thúc Thiết Lạp Ông ở Phụng Hoàng đài. Bọn chúng không chịu quy thuận Cổ Mộ U Linh, mà hiện nay đã đầu hàng Nhật Nguyệt Cầu. Bây giờ ta còn đi theo dõi Quý Cốc tam lang và Bắc Hoang tam bảo.

Hắn từ trên lưng lừa nhảy xuống. Con lừa lập tức tung bốn vó chạy như ba ra khỏi thành Hư Ninh.

Thanh niên cao gầy nhìn lại trong miếu lần nữa toan trở gót bỗng nghe sau lưng có tiếng cười của thiếu nữ vang lên. Hắn giật nảy mình quay đầu nhìn lại thấy thiếu nữ che mặt đứng ở phía sau mà không hiểu hai cô từ phương nào tới. Cô cao chưa mở miệng thì cô thấp hơn một chút cất tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Linh Miêu Cao Bản?

Thanh niên cao gầy miễn cưỡng gật đầu hỏi lại :

- Sao cô nương lại nhận ra tại hạ?

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Tien thiếp đã được nghe các hạ tự nói một mình, nhưng bắt tất phải quan tâm. Tại hạ là người quen biết lệnh sư, dĩ nhiên chẳng có ác ý gì đâu.

Linh Miêu lại hỏi :

- Quý tính cô nương là gì?

Thiếu nữ cười đáp :

- Tien thiếp họ Văn, vị này là tề thư thư.

Linh Miêu gật đầu hỏi :

- Nhị vị cô nương ngẫu nhiên qua đây hay là có việc gì?

Cô gái họ Văn đáp :

- Bọn tien thiếp thấy các hạ hành động thần bí, luôn luôn theo dõi ba lão già, không hiểu là việc gì?

Linh Miêu đáp :

- Tại hạ có một vị sư đệ đồng môn chưa từng gặp mặt, ba lão già này là kẻ thù giết phụ thân y nên tại hạ theo dõi bọn họ.

Thiếu nữ họ Văn “ùa” một tiếng hỏi :

- Vậy ra lệnh sư là Quái Lư trượng Nhân còn có sư đệ ư?

Linh Miêu đáp :

- Có hai người. Nhị sư thúc và tam sư thúc của tại hạ bị cừu nhân giết chết rồi. Nhưng nhị sư thúc còn có con trai.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Vị sư đệ đó họ gì?

Linh Miêu đáp :

- Y họ Thiết. Tại hạ chỉ biết họ Thiết vì phụ thân y là nhị sư thúc La Phù đại hiệp Thiết Lạp Ông ngày trước.

Thiếu nữ họ Văn nói :

- Vậy ra các hạ là sư huynh của Sĩ ca rồi.

Linh Miêu nghe nói kinh ngạc hỏi :

- Sĩ ca của cô nương là ai?

Thiếu nữ họ Văn đáp :

- Té ra các hạ chưa biết đồ đệ của Phụng Hoàng Thần tên gọi là Thiết Kỳ Sĩ tức lệnh sư đệ.

Linh Miêu khẽ hỏi :

- Tệ sư đệ là Tiểu Phụng Hoàng ư?

Thiếu nữ họ Văn nói :

- Cao sư ca! Câu chuyện này khá dài, chúng ta sẽ nói sau, bây giờ sư ca hãy nói ba vị lão nhân kia đi đâu rồi?

Linh Miêu khẽ đáp :

- Bọn họ tìm nơi nương tựa. Hiện giờ ở trong tòa phá miếu bên kia. Cô nương không qua được vì người đỡ đầu cho bọn họ rất ghê ghớm.

Nữ lang che mặt người cao hỏi tiếp :

- Người hậu thuận cho họ là ai?

Linh Miêu đáp :

- Là quái nhân mới xuất hiện, cả hai người thân hình tròn ủng như trái banh mà võ công cao thâm khôn lường! Tại hạ đã thấy chúng đã bại không biết bao nhiêu là cao thủ.

Nữ lang che mặt cười nói :

- Té ra là Nhật Nguyệt song cầu. Cái đó không sao, các hạ đi đi. Để ba kẻ thù của Tiểu Phụng Hoàng cho bọn ta trả oán thay y. Tiện thiếp thấy các hạ còn phải đi điều tra hai toán, vậy cứ tiến hành. Khi nào biết chỗ họ trú chân mà gặp cơ hội thì báo cho bọn tiện thiếp hay.

Linh Miêu dẫn :

- Hai quái nhân người tròn ủng đó đao thương chém không vào.

Nữ lang che mặt đáp :

- Cái đó huynh đài bắt tất phải quan tâm, cứ việc đi lo phận sự củ mình cho xong.

Nàng nhìn thiếu nữ họ Văn nói tiếp :

- Muội tử! Ngươi vào phía sau miếu thu thập Tam thư, còn mặt trước miếu để cho ta.

Thiếu nữ họ Văn đáp :

- Thư thư! Thư thư không nên giết Song cầu mà nên thu phục hai người này. Còn có chỗ dừng đến.

Nữ lang người cao hỏi :

- Thu hai tên khó coi đó làm gì?

Thiếu nữ họ Văn đáp :

- Trong hồ lô của chúng đựng một thứ giao thủy rất cổ quái. Chính là để đối phó với hai loài chim rất nhỏ của Cổ Cầm giáo. Hễ chúng phục tòng thì mình thu lấy mà dùng. Khó coi thì có quan hệ gì. Đồng thời tội chúng chưa đáng chết.

Nữ lang cười hỏi :

- Như vậy A Kỳ không trách ngươi ư?

Thiếu nữ họ Văn cười đáp :

- Chúng ta thu dụng trợ thủ đắc lực cho y thì y còn nói gì được nữa?

Nữ lang cười nói :

- Được rồi! Văn muội ra phía sau, để phòng bọn họ trốn chạy.

Nàng dứt lời chạy thẳng tới cửa miếu. Nàng vừa tiến vào trong điện thấy hai Cầu nhân nằm lăn ra mà ngủ. Nhưng vừa nghe tiếng động rất khẽ chúng đã nhảy bổ lên quát hỏi :

- Ai?

Chương 95: Hồng Trần Kim Cương Đình Nhất Bạch

Nữ lang cười lạt hỏi :

- Các ngươi không nhận ra bản cô nương ư?

Cao câu ngó thấy đột nhiên lùi lại kinh hãi la lên :

- Tiên tử!

Nữ lang cười lạt nói :

- Các ngươi dám thu lưu Càn Khôn tam thủ làm thủ hạ là phạm vào tội o bế quân giặc cướp. Bây giờ các ngươi còn nói gì nữa? Chuẩn bị lãnh cái chết đi.

Gã cao lập tức quì xuống đáp :

- Tiên tử! Anh em tiểu nhân không biết Càn Khôn tam thủ là quân trộm cướp. Hiện giờ bọn chúng ở hậu điện. Tiểu nhân xin lỗi chúng ra giết ngay đi được chăng?

Nữ lang lạnh lùng hỏi :

- Trên chốn giang hồ các ngươi được người ta thôi phò là thiên hạ vô địch phải không?

Gã lùn quì xuống đáp :

- Tiên tử! Dù sao cũng phải bỏ Tiên tử ra ngoài.

Nữ lang che mặt giận dữ nói :

- Nói vậy! Khiên Ngu của các ngươi không phải là tuyệt kỹ vô địch. Ngoài Huỳnh Ngọc kiếm của ta, còn Phụng Hoàng kiếm cũng có thể chém chết các ngươi được. Các ngươi là ếch nằm đáy giếng coi trời bằng vung.

Hai quái nhân kinh hãi la lên :

- Phụng Hoàng kiếm ở trong tay ai?

Nữ lang cười lạt đáp :

- Các ngươi không cần phải hỏi. Cứ gấp y là ngày tận số của các ngươi đó.

Hai quái nhân đồng thanh năn nỉ :

- Tiên tử hãy tha cho bọn tiểu nhân lần thứ hai. Bọn tiểu nhân không dám khoác lác nữa.

Nữ lang đáp :

- Không được! Dã tâm của bọn ngươi chưa trừ hết, tất còn làm hại giang hồ. Đêm nay không để các ngươi chết dưới lưỡi Hoàng Ngọc kết tinh thần kiếm của ta không được.

Hai quái nhân đập đầu bình bình van lơn :

- Tiên tử! Chỉ cầu tiên tử tha mạng cho rồi tiên tử muốn bảo sao bọn tiểu nhân cũng chịu.

Nữ lang che mặt hỏi :

- Các ngươi có muốn làm gia nhân không?

Hai quái nhân cả mừng hỏi :

- Tiên tử muốn lưu bọn tiểu nhân chăng?

Nữ lang che mặt đáp :

- Không phải. Ta muốn các người qui hàng dưới trướng Tiểu Phụng Hoàng để làm nhân vật chính phái. Nếu các người lòng một dạ hai thì dù y không giết người, ta cũng chém chết.

Hai quái nhân hỏi :

- Bọn tiểu nhân tuyệt đối tuân theo, nhưng chưa biết Tiểu Phụng Hoàng thì làm thế nào?

Nữ lang che mặt đáp :

- Chính y là Thiết Kỳ Sĩ. Hiện nay y đang tìm kiếm Cổ Mộ U Linh và Cổ Cầm giáo chủ. Vậy bắt đầu từ bây giờ, các người có thể tự do hành động chuyên việc kiếm hai môn phái đó mà đã đầu để lập công làm lễ kiến diện.

Hai quái nhân hỏi :

- Kính cẩn tuân lệnh tiên tử. Bọn tiểu nhân còn chưa hiểu có nên kiếm bọn Ảo Hải môn không?

Nữ lang che mặt đáp :

- Thái Hư ảo chúa đánh bại thì được, nhưng không nên giết chết. Còn bọn đồ đệ cùng thủ hạ của lão nếu phạm vào hành vi độc ác trong võ lâm thì không thể tha được.

Quái nhân nói :

- Bọn tiểu nhân đã đấu với Thái Hư ảo chúa. Công lực của lão rất cao thâm. Bề ngoài lão bị bại hai lần mà không phải là thua thật. Lão chỉ không có cách nào đối phó bọn tiểu nhân.

Thiếu nữ che mặt nói :

- Các người coi chừng trên người hắc đeo thanh Hoàng Ngọc kết tinh kiếm giả. Tuy nó còn kém thanh kiếm này, nhưng cũng lợi hại lắm! Lần sau khi các người gặp hắc, không nên phát huy Thái Ngưu khí xông thẳng vào. Đồng thời hắc còn tẩm Hoàng Kim Linh Khí Vồng. Nếu các người lọt vào tẩm lưới của hắc, phải nhớ đừng có vận hết Thái Ngưu khí vì không phá nổi. Các người giả vờ bị bắt. Chờ lúc hắc mở lưới, các người liệu mà tùy cơ trốn chạy

Quái nhân cao hỏi :

- Muốn tránh khỏi mắc lưới của hắc thì làm thế nào?

Nữ lang che mặt đáp :

- Các người dùng khinh công nhưng người đừng đưa lên khỏi mặt đất thì có thể tránh được. Nếu vọt lên cao thì không trốn thoát được đâu.

Hai quái nhân ngó lời cảm tạ nữ lang che mặt rồi, đồng thanh hỏi :

- Tiên tử! Tẩm lưới mà lần trước tiên tử dùng để bắt bọn nữ nhân kêu là gì?

Nữ lang che mặt đáp :

- Cái đó là Hoàng Kim Linh Khí Vồng thứ thiệt. Dù các người chẳng vọt lên không cũng vô phương trốn thoát, vì tẩm lưới này lúc phát ra đã vô hình, bị chụp cũng không cảm giác.

Quái nhân cao hỏi :

- Tiên tử! Bọn tiểu nhân đã đi được chưa?

Thiếu nữ che mặt dặn :

- Các người phải ghi nhớ lời ta, không được nẩy dã tâm. Từ nay phải noi theo chính nghĩa, đừng làm điều tà ác.

Hai quái nhân đồng thanh nói :

- Tiên tử yên dạ. Bọn tiểu nhân không dám đâu.

Hai quái nhân bỗng thấy thiếu nữ họ Văn từ hậu điện đi ra, liền cười nói :

- Thưa thưa! Té ra bọn họ đã bị thưa thưa đã bại rồi.

Nữ lang che mặt hỏi :

- Ý kiến của Văn muội đã đạt mục đích. Ba người ở phía sau đâu rồi?

Thiếu nữ họ Văn đáp :

- Tiểu muội quên chưa hỏi tự hiệu chúng. Càn Khôn tam thử không phải hạng tầm thường. Có khi chúng ở ngoài nghe bọn mình nói chuyện đã chuồn đi rồi.

Nữ lang che mặt háng đàng nói :

- Trước mắt chúng ta mà để bọn chúng chuồn đi thì thật là mất thể diện. Muội từ! Phải đuổi theo bọn chúng!

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Không hiểu chúng chạy về phương nào?

Nữ lang che mặt đáp :

- Muội từ theo ta. Thử xem chúng chôn đâu cho thoát?

Nàng không chạy vào phía sau miếu mà lại chạy ra trước cửa. Nàng chỉ bước mau chứ không hề tự khinh công chạy thật lẹ. Khi ra đường lớn, nàng vờn tay nắm gió đưa vào mũi người rồi bảo thiếu nữ họ Văn :

- Muội từ! Bọn Tam thử đã chạy được mấy chục dặm.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Thử thử! Trên mình chúng có mùi gì?

Nữ lang che mặt đáp :

- Ta nghe nói Càn Khôn tam thử luyện Thổ Long công. Luyện môn này tuy không đạt đến trình độ tối cao, nhưng cũng thành được thánh lực như môn thuận phong nhĩ. Vừa rồi bọn chúng ở ngoài đã nghe biết động tĩnh. Nhưng Thổ Long công lại có chỗ bất lợi là người luyện môn này đi đâu thường để lại trong không khí một mùi vị đặc biệt.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Chúng đi ngược gió có ngửi được không?

Nữ lang che mặt đáp :

- Ta đã tiên đoán chúng chạy về phía Hoàng Sơn là phương chính Bắc. Bây giờ lại gặp gió Bắc. Nếu trường hợp ngược gió thì không thể nhận ra xa hay gần.

Hai nàng đang đi, bỗng phía trước một đoàn người xuất hiện cản đường.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Thử thử! Trong đó có lệnh sư huynh và sư thử không?

Nữ lang che mặt đáp :

- Muội từ! Từ nay muội không được nói thế. Càn Khôn Áo Ảnh và Vũ Trụ Áo Tiên chẳng những không phải sư huynh sư thử với ta, trái lại chúng còn là đồ đệ của cừu nhân. Sư phó ta là Tái Lão Quân. Đồng thời lão nhân gia còn là sư phó của muội từ nữa. Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Không phải thử thử học thành tài ở nơi Thái Hư ảo chúa ư?

Thiếu nữ che mặt đáp :

- Học lên võ công của địch nhân chỉ là một kế hoạch gây ông đập lưng ông. Đồng thời mục đích của ta là lấy trộm Tứ bảo trong Kim Ngọc đồ. Hiện giờ chỉ trái bảo châu là chưa vào tay, nhưng cái đó không quan trọng nên ta lập tức thoát ly Áo Hải môn.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Thử thử thoát ly rồi, Áo Hải môn có biết không?

Nữ lang che mặt đáp :

- Có khi họ biết rồi. Gần đây họ cũng hiểu ta ngấm ngầm đối nghịch, nhưng họ chưa hay ta dùng vật phụ thay vào vật chính. Không thì Thái Hư ảo chúa đã thân hành đến kiếm ta.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Giả tỷ Thái Hư ảo chúa thân hành đến kiếm thư thư thì làm thế nào?

Nữ lang che mặt đáp :

- Bản lĩnh của ta đã cao thâm hơn lão từ hai năm trước, nhưng lão không hay, chỉ hoài nghi mà thôi. Vì lão không đủ tư chất, chẳng thể luyện nghệ thuật cổ truyền của Ảo Hải môn đến nơi, ta lại hoàn toàn luyện thành rồi

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Như vậy thư thư có thể báo thù được chưa?

Nữ lang che mặt lắc đầu đáp :

- Giết chết lão thì khó lòng, đồng thời ta cũng không nỡ hạ thủ vì lão không phải là kẻ thù chính.

Thiếu nữ họ Văn hỏi :

- Thù về chuyện gì? Kẻ thù chính là ai?

Nữ lang che mặt đáp :

- Kẻ thù giết song thân ta là Thái Hư lão tổ, sư huynh của lão. Hiện giờ không biết nhân vật này lạc lõng nơi đâu. Nghe nói hắc hiểm trá khôn lường, hành tung thần bí. Cả sư đệ lão là Thái Hư ảo chúa cũng không hay chỗ ở của lão.

Thiếu nữ họ Văn nói :

- Vậy thư thư hãy coi chừng. Có khi bản lĩnh của họ còn cao hơn Thái Hư ảo chúa

Nữ lang che mặt đáp :

- Nhất định võ công lão cao thâm hơn. Chính miệng Thái Hư ảo chúa cũng nói vậy.

Thiếu nữ họ Văn nói :

- Thư thư! Tiểu muội tưởng thư thư nên gặp mặt Kỳ ca. Lòng ái mộ của thư thư đối với y đã biểu lộ trong mọi hành động. Vừa rồi thư thư hô Lưỡng cầu nhân đi phục tùng y, nhất định thư thư yêu một cách sâu xa. Thư thư mà liên thủ với y thì không sợ gì Thái Hư lão tổ nữa.

Nữ lang che mặt nói :

- Con cóc này! Ngươi không đổ kị với ta, ta rất cảm xúc, nhưng còn Kỳ Dao công chúa ở Hải cung thì sao?

Nguyên thiếu nữ họ Văn chính là Văn Đế Đế. Cô đáp bằng một giọng chân thực :

- Thư thư ơi! Kỳ thư rất quân tử. Y cũng là một kỳ nữ tử. Tiểu muội dám xác định y không đổ kị gì đâu.

Nữ lang che mặt nói :

- Nhưng ngươi hãy chờ một thời gian nữa rồi hãy dẫn ta đến hội diện với y, vì các thứ tâm pháp mà muội tử học ở nơi sư phó chưa hoàn toàn thành công. Chờ muội tử luyện thành rồi ta sẽ có cách an bài.

Bỗng nghe tiếng người quát lớn :

- Hai cô che mặt kia đừng tiến nữa! Mau bỏ khăn bịt ra.

Văn Đế Đế khẽ nói :

- Thư thư! Anh em Càn Khôn Ảo Ảnh đã tới rồi.

Nữ lang che mặt đáp :

- Để chúng nhìn chân tướng ta.

Dứt lời nàng tháo tấm khăn che mặt ra lạnh lùng đáp :

- Càn Khôn Áo Ảnh! Bây giờ ta bỏ tấm khăn che mặt xuống rồi.

Thanh niên kia vừa ngó thấy liền biến đổi sắc mặt, nhưng gã làm bộ kinh ngạc háng đặng hỏi :

- Tam sư muội đấy ư?

Nguyên nữ lang che mặt là Hư Vô Ngọc Nữ. Nàng háng dặng hỏi :

- Ai là sư muội người?

Thanh niên kia hỏi tiếp :

- Sao sư muội lại thoát ly Áo Hải môn, đồng thời hạ sát nhiều bạn đồng môn?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tại sao thoát ly ư? Nguyên ta là đồ đệ của Tái Lão Quân. Mặt khác Áo Hải môn vốn là cừu địch với ta. Các người về đi, nói cho Thái Hư ảo chúa hay ngày trước anh em lão giết cả nhà Luyện khí sĩ. Đó là cha mẹ anh em ta. Món nợ này ta đã đặt kế hoạch đòi lại rồi.

Nàng nói mấy câu này khiến đôi phương chấn động tâm thần. Càn Khôn Áo Ảnh cười lạt nói :

- Một ngày làm thầy suốt đời làm cha mẹ mà người phản bạn ư?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đồng môn cũng phân thành sông Kinh sông Vị. Trong vẫn là trong, đục thì cứ đục. Giữa chúng ta chẳng có chút tình cảm chi hết. Cút ngay đi!

Không thì ta cho các người phải bò xuống đất mà về Càn Khôn Áo Ảnh tức giận nói :

- Giỏi lắm! Ta đi mời sư phó đến thu thập người.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên cười khanh khách nói :

- Thái Hư ảo chúa không tới đâu. Lão tự biết mình rồi, nên mới kiếm sư huynh của lão.

Nàng nói rồi nhìn Văn Đế Đế bảo :

- Muội từ! Chúng ta đi thôi Nàng đi trước dẫn đường. Càn Khôn Áo Ảnh và Vũ Trụ Áo Tiên không dám cản trở, lập tức tránh ra để nhường lối Những nhân vật khác ở Áo Hải môn đều hiểu rõ uy lực của Hư Vô Ngọc Nữ cũng lùi lại, chẳng một ai dám lên tiếng.

Văn Đế Đế nghĩ thầm :

- Thù thù mình oai phong thiệt!

Hai cô đi đến lúc trời sáng thì trước mắt hiện ra một thị trấn. Hai cô liền vào quán ăn cơm Vừa ra khỏi quán, bỗng thấy trong đám đông người đang đi trên đường có một thanh niên bệnh thể rất nghiêm trọng. Văn Đế Đế nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Thù thù! Người kia bệnh nặng quá!

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Người này thiện tâm rồi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Cõi y đi đường cực nhọc như người qua cầu cheo leo. Thù thù cứu y được không?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Muội từ đã muốn thế, lẽ nào thù thù chẳng nghe theo? Nhưng ở ngoài đường phố làm sao cứu được.

Văn Đế Đế đáp :

- Chúng ta qua đó hỏi coi.

Hur Vô Ngọc Nữ gạt đầu kéo Văn Đế Đế tiến lại. Nàng vẫn che mặt, tới nơi ngó thấy thanh niên tướng mạo đường đường. Hiển nhiên là một nhân vật võ lâm. Nàng liền hỏi :

- Huynh đài mắc bệnh chẳng?

Thanh niên cúi đầu xuống, dường như không đủ khí lực để mở mắt ra. Gã lạnh lùng đáp :

- Không phải bệnh đâu

Hur Vô Ngọc Nữ biết tính tình gã cao ngạo, lại hỏi :

- Thế thì bị nội thương hay sao?

Thanh niên ồ một tiếng, hồi lâu mới gạt đầu đáp :

- Đúng là bị nội thương mà là thứ nội thương không ai trị được.

Văn Đế Đế dường như biết Hur Vô Ngọc Nữ có vẻ tức mình, cô liền nói :

- Vị đại ca kia! Bọn ta đều là người giang hồ. Đại ca bị thương gì thư thư ta cũng có thể chữa được.

Người kia nghe Văn Đế Đế ngừng đầu lên nhìn thì chỉ thấy hai vị cô nương che mặt. Gã lẳng lặng một chút hỏi :

- Cô nương! Chắc các cô biết bọn Áo Hải môn rồi?

Văn Đế Đế “ủa” một tiếng rồi hỏi lại :

- Huynh đài bị người Áo Hải môn đã thương ư?

Thanh niên cười lạt đáp :

- Đúng thế! Y là một nhân vật tối cao ở Áo Hải môn.

Hur Vô Ngọc Nữ kinh ngạc hỏi :

- Huynh đài trúng phải Thông Tâm chưởng của Thái Hur ảo chúa ư?

Thanh niên đáp :

- Thái Hur ảo chúa chưa phải là nhân vật tối cao. Tuy hắn làm Chưởng môn, nhưng võ công mới vào hạng nhì. Tại hạ trung phải Thông Tâm chưởng của Thái Hur lão tổ. Hỡi ơi!...

Hắn thở dài nói tiếp :

- May mà tại hạ chịu đựng ba chưởng còn sống được ba ngày. Nếu kẻ khác chỉ một chưởng là xong đời.

Hur Vô Ngọc Nữ trầm giọng hỏi :

- Huynh đài gặp Thái Hur lão tổ ở đâu?

Thanh niên đáp :

- Cách đây trong vòng một trăm dặm mà không hiểu địa danh. Tại hạ chỉ nhớ là một thị trấn phía nam.

Hur Vô Ngọc Nữ lại hỏi :

- Quý tính đại danh huynh đài là gì?

Thanh niên thở dài đáp :

- Người sắp chết còn dấu tên tuổi làm chi? Tại hạ là Đinh Nhất Bạch, một kẻ lãng tử giang hồ, chẳng có bang phái nào hết. Ra đời chưa lâu lại mang tự hiệu là Hồng Trần Kim Cương. Xin hai vị cô nương tùy tiện. Tại hạ ra khỏi thị trấn rồi chuẩn bị tự đào lấy một thổ huyết để yên giấc ngủ ngàn thu.

Văn Đế Đế an ủi gã :

- Đại ca đừng nản chí. Thư thư ta trị thương cho đại ca được

Thanh niên đột nhiên lẩn tránh. Không ngờ người gã lạng đi nhanh như điện chớp. Gã cười lạt hỏi :

- Các cô là người ở Áo Hải môn. Đi đi thôi. Ta đã bị một nhân vật Áo Hải môn đã thương thì không cần người Áo Hải môn giải cứu.

Hur Vô Ngọc Nữ bình tĩnh tiến về phía thanh niên hỏi :

- Các hạ có biết môn Không Tâm Chương Áo Hải môn có mấy người thi triển được và có mấy người có thể giải cứu?

Thanh niên nghe hỏi “ồ” một tiếng đáp :

- Chỉ có anh em Thái Hur ảo chứa thi triển Không tâm chương. Còn người đủ tài giải cứu e rằng chỉ có một mình Thái Hur lão tổ.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Bây giờ tiện thiếp trị được thì huynh đài có cảm tưởng gì?

Thanh niên ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô nương! Cô dùng cách gì để cứu tại hạ?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Ở đây giữa đường phố không tiện. Xin huynh đài ra ngoài thị trấn rồi sẽ bàn.

Thanh niên liền đi trước ra khỏi thị trấn. chân gã chạy nhanh như bay.

Văn Đế Đế thấy vậy nhìn Hur Vô Ngọc Nữ khẽ hỏi :

- Té ra vừa rồi gã giả vờ ư?

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Người không còn chút sinh cơ thì tinh thần mất hết. Còn người tuy gần kề cái chết mà còn hy vọng toàn sinh thì tiềm lực về tinh thần đột nhiên tăng lên rất cao. hiện tượng của y là như vậy. Chúng ta rượt theo cho mau.

Hai cô đuổi theo ra ngoài thị trấn, bỗng thấy Hồng Trần Kim Cương Đình Nhất Bạch chân bước không vững té xuống bên đường.

Hur Vô Ngọc Nữ vội vọt lại phóng chỉ điểm loạn như mưa rào.

Lạ thay! Không ai ngờ Đình Nhất Bạch bị thương nặng đến thế mà nàng điểm huyết xong chưa đầy một khắc, thương thế tựa hồ mất hết. Gã nhảy lên rồi quỳ xuống nói :

- Ân nhân! Ôn đức này Đình mỗ suốt đời không quên, nguyện đem thân khuyến mãi làm nô bộc để phụng thị nhị vị cô nương.

Hai cô bẽn lén lại không thể đưa tay ra đỡ dậy, liền đồng thanh la lên :

- Các hạ đứng lên đi! Cái đó có chi đáng kể?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Nếu tại hạ không được như nguyện quyết qui ở đây cả năm không đứng dậy nữa.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Các hạ hãy đứng lên đã! Thế này coi không tiện. tiên thiếp sẽ có cách an bài.

Thanh niên họ Đình đứng lên hỏi :

- Tiểu thư an bài cách nào?

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Không làm nô bộc được chăng?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Đó là lời dặn của gia sư lúc lâm chung. Lão nhân gia bảo tiểu nhân trong số mạng đã chỉ rõ phải làm nô bộc, không thì gặp họa sát thân. Dù tiểu nhân võ công cao thâm đến đâu e rằng cũng không thoát khỏi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lệnh sư là ai?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Lão nhân gia không có tiếng tăm gì trong võ lâm. Chỉ mấy vị lão tiền bối là biết đến và kêu bằng Quyền Đả Bát Tiên.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi la lên :

- Lệnh sư là Thiên Long Tử tiền bối rồi.

Đinh Nhất Bạch kinh hãi hỏi :

- Sao tiểu thư lại biết tự hiệu của gia sư về trăm năm trước?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Câu chuyện khá dài. Tien thiếp hãy ưng lời yêu cầu của các hạ nhưng chỉ bề ngoài là nô bộc mà thôi. Tien thiếp không thích kiểu cách này.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Thanh niên nào đả bại Đinh Nhất Bạch?

Đinh Nhất Bạch gật đầu nói :

- Tiểu nhân hiểu rồi.

Đột nhiên gã hỏi :

- Phải chăng vừa rồi tiểu thư thi triển môn Bỏ Thiên chỉ, một kỳ công tối cao của Áo Hải môn?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Thùng thủng rồi ta sẽ cho các hạ hay. Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Tiểu thư định đi đâu?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hãy đuổi Càn Khôn tam thủ, giết xong chúng rồi sẽ lên Hoàng Sơn kiếm Cổ Cầm giáo chủ Đinh Nhất Bạch nghe nói rượt theo Càn Khôn tam thủ liền lập tức chạy trước dẫn đường ra khỏi địa giới thành Hư Ninh vào lúc giữa trưa.

Không ngờ phía sau có tiếng người huyên náo liền quay đầu nhìn lại thì thấy một toán rất đông nhân vật giang hồ rầm rộ đi tới Hư Vô Ngọc Nữ ngó thấy liền nhìn Văn Đế Đế khẽ nói :

- Muội tử! Đó là năm vị sư huynh muội ở phái Thái Hư dẫn một toán thủ hạ đi. Chúng ta đừng lý gì đến họ. Nhất định họ đi tìm kiếm hai phái cừu địch truyền đời là Thái Huyền và Tiên Thiên.

Văn Đế Đế nói :

- Năm nay là năm võ lâm rất nhiều chuyện. Ba phái đó tự lo cho mình còn chưa xong còn đi tranh hơi làm chi?

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Bọn họ không biết tự lượng, lại muốn đi tranh đoạt Kim Ngọc đồ Tam bảo.

Văn Đế Đế hỏi :

- Phải rồi! Thư thư! Thư thư lấy cấp tam bảo mà sao Áo Hải môn không biết?

Hur Vô Ngọc nữ cười đáp :

- Lấy vật phụ đổi vào vật chánh, hình thức chẳng khác gì nhau. Nếu không rành thì thần tiên cũng khó lòng phân biệt.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chính phẩm đã lọt vào tay ảo chúa, chẳng lẽ lão không giữ cẩn thận? Vật phụ thư thư lấy ở đâu ra?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Vật phụ lấy từ Kim Ngọc Sơn. Vì Sư phó đến trễ chỉ lấy được vật phụ. May ở chỗ chưa bị Áo chúa lấy hết. Lão lấy được vật chính rồi lòng sung sướng khôn tả, quên mất vật phụ. Trước lão rất thích ta nhưng thấy võ công tiến bộ nhanh quá lão mới sinh dạ hoài nghi mà không còn đưa ta giữ, nhưng chỗ lão cất dấu ta đoán ra được, nên ta đổi chẳng khó khăn gì.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Lão lấy được rồi không biết cách dùng cũng bằng bỏ uổng.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Sử dụng có hai cách, một cách phổ thông một cách phi thường. Huỳnh Ngọc kiếm có thể sử dụng theo cách phổ thông, nhưng không thể dùng làm phi kiếm. Linh Khí vòng cũng vậy. Hiện giờ ta sử dụng theo lối phổ thông. Phải chờ muội tử hiểu tâm pháp rồi mới có thể luyện thành xuất thần nhập hóa được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao sư phó không tự mình luyện lấy, hoặc dạy thư thư rèn luyện?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Sư phó Tiên Thiên bất túc không thể luyện được. Còn võ công của ta lại rất phức tạp chứ không đơn thuần như muội tử, nên lão nhân gia bảo ta đi đón muội tử về.

Lúc này Đinh Nhất Bạch phát giác ra tình hình phía sau. Gã đứng dưới gốc cây chờ hai cô, rồi quay lại nhìn Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Tiểu thư! Phía sau có một toán người của phái Thái Hư.

Hur Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Đinh huynh đã gặp họ rồi ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Thừa tiểu thư, xin tiểu thư đừng xưng hô như vậy.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Chị em ta không thể coi Đinh huynh như kẻ nô bộc. Chúng ta đã có chủ ý rồi.

Đinh Nhất Bạch thở dài đáp :

- Như vậy Đinh mỗ chẳng yên tâm chút nào.

Văn Đế Đế nói :

- Đinh huynh chưa gặp A Kỳ ca. Y mà thấy chị em ta thu Đinh huynh làm nô bộc, tất chẳng bằng lòng.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- A Kỳ ca là ai?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Bây giờ huynh bắt tất phải hỏi làm chi, mai mốt sẽ biết ngay. Vừa rồi ta hỏi Đinh huynh đã chạm trán bọn người phái Thái Hư chưa? Hay là đã có lần xung đột với họ?

Đinh Nhất Bạch nói :

- Thuộc hạ chưa xung đột. Vì thuộc hạ ăn mặc lôi thôi thế này không lọt vào nhãn quang họ nên họ chưa chú ý.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Môn phái của họ chỉ có ba người, nhân vật các phái khác có vẻ khinh mạn họ, nhưng bọn ta không nên coi họ là kẻ thù, mà cũng chẳng cần hoan nghênh họ.

Đinh Nhất Bạch lại nói :

- Ngoài biển có hai phái nữa đến, nhưng hầu hết bị bại dưới tay thuộc hạ. Nhất là ba thiếu nữ, họ vừa thấy mặt là cầm hận Đinh mỗ thấu xương.

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Đó là Yêu Hải tam cô. Song thân chúng thuộc về tà môn.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Tà môn Đinh mỗ không sợ mà chỉ sợ mấy loại tiểu điều của Cổ Cầm giáo. May ở chỗ Đinh mỗ biết phương pháp ẩn lánh.

Văn Đế Đế hỏi :

- Phương pháp gì?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Gia sư có truyền cho tiểu nhân một thứ đòn pháp kêu bằng Thập Lý Phong. Chỉ lạng mình một cái đã ra xa mười dặm không thấy tông tích đâu nữa. Một lần tiểu nhân bị bọn Cổ Cầm giao thủ, giống tiểu điều Di thiên sa ra nhiều đến hơn vạn con. Tiểu nhân tùy cơ liền thoát thân được. Bầy chim nhỏ đó không biết đường đuổi theo.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Phải xa mười dặm, chứ năm ba dặm là bầy chim nhỏ đó vẫn có thể đuổi kịp.

Lúc này phái Thái Hur đã tới gần. Văn Đế Đế khẽ nói :

- Chúng ta đi chậm quá.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bọn mình không sợ họ hà tất phải đi mau.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Đại tiểu thư! Dường hai cô gái kia kêu bằng Thái Hur song tuệ gì đó. Có lần bọn chúng coi tiểu nhân như kẻ ăn xin, không cho ngồi bên bàn họ để uống trà.

Hur Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Đinh huynh bị họ khinh thường mà không nổi giận ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Sự thật tiểu nhân cũng chẳng khác gì kẻ ăn xin.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sao Đinh huynh không mua tấm áo mới mà mặc?

Hur Vô Ngọc Nữ đỡ lời :

- Tính tình y giống sư phó đến tám phần mười, chẳng thích hào hoa, không ham danh lợi.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Đại tiểu thư hiểu biết sâu xa về gia sư. Tiểu nhân chưa rõ vì nguyên nhân gì?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Gia sư và lệnh sư là chỗ hảo hữu thâm giao, làm gì ta không rõ.

Đình Nhất Bạch kinh hãi nói :

- Gia sư chỉ có một người bạn là Tái Lão Quân.

Văn Đế Đế cười khanh khách nói :

- Lão nhân gia chính là sư phó của bọn ta.

Đình Nhất Bạch thở dài nói :

- Vậy ra là người nhà.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Vì thế ta không thể coi Đình huynh là nô bộc.

Lúc này trên con đường xéo bên vắt ngang có một toán người đi tới. Đình Nhất Bạch khẽ hỏi hai cô :

- Nhị vị tiểu thư có nhận ra toán người kia không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chúng là đồ đệ của Tam cường ngày trước. Tên y là Ngọc Trung Ngọc. Gã đi giữa là Thiên Chú Đình, kẻ sau cùng là Khí Trần Tiên. Không ngờ bọn chúng đồng thời xuất hiện.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Dường như bọn họ và phái Thái Hur không quen biết nhau?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cũng có thể họ quen biết nhau rồi nhưng chưa có chuyện giao thủ hoặc xung đột mà thôi.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy trong rừng bên đường phía trước có ba bóng người chạy ra. Hur Vô Ngọc Nữ vừa ngó thấy vội bảo Đình Nhất Bạch :

- Đình huynh! Đó là bọn Tam Thù. Rượt theo cho mau.

Đình Nhất Bạch nghe nói vội người đi mau lẹ tuyệt luân, cũng khác gì chớp nhoáng.

Tam thù phát giác ra điều khác lạ. Tình thế vô cùng cấp bách. Bọn chúng liền vọt vào rừng rậm ở phía đối diện.

Đình Nhất Bạch sợ mất hút, lập tức nhảy xổ vào.

Phái Thái Hur và ba tên đồ đệ của Tam cường chẳng hiểu chuyện gì, cũng hối hả rượt theo Tam thù.

Văn Đế Đế nhìn Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Thù thù! chẳng lẽ những người hai phe kia giữa đường thấy chuyện bất bằng mà ra tay can thiệp?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Bọn họ vì hiếu kỳ cũng có, vì tưởng là chuyện đoạt bảo cũng có.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta không chạy theo để đề phòng Đình đại ca xảy chuyện thất bại ư?

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Tuy ta chưa biết rõ bản lĩnh họ Đình, nhưng y là truyền nhân của Đả bát tiên thì khỏi lo.

Văn Đế Đế hỏi :

- Võ công của sư phó y cao thâm lắm phải không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cao đến trình độ nào chẳng một ai hay, nhưng sư phó chúng ta đã nói cả Thái Hư ảo tổ cũng không dám đến kiếm lão. Lão là người rất thần bí, chỉ ra tay một lần vào chín chục năm trước. Lão đánh cho tám người luyện khí sĩ tự xưng là bát tiên thua xiềng niềng, không dám lộ mặt ra giang hồ nữa.

Văn Đế Đế nói :

- Tự hiệu của lão chắc do vụ đó mà ra.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đúng thế. Nhưng lão không có cuộc đả đấu thứ hai nào nữa.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đem lão so với Phụng Hoàng Thần bá bá, võ công ai cao hơn?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Một người như vùng thái dương soi sáng khắp thiên hạ. Một người như chòm sao lớn vô danh. Thần thông ai hơn ai vĩnh viễn người võ lâm không thể biết được.

Văn Đế Đế nói :

- Câu thí dụ của thư thư tiểu muội nghe vẫn chưa hiểu.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Phụng Hoàng Thần như núi Tu Di, ai cũng ngó thấy. Còn Đả Bát Tiên chìm sâu dưới đáy biển thì ai mà hiểu được?

Văn Đế Đế gật đầu hỏi :

- Bây giờ tiểu muội hiểu rồi. Nhưng Đinh Nhất Bạch đại ca so với A Kỳ ca võ công ai hơn?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cái đó...

Nàng ngẫm nghĩ rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Cái đó còn phải coi thành tựu của hai người, chẳng thể so sánh võ công của sư phó mà biết được đồ đệ ai cao ai thấp. Nếu muội từ muốn biết ai mạnh ai yếu giữa hai người đó ta cũng có cách.

Văn Đế Đế ngạc nhiên hỏi :

- Thư thư dùng cách gì, hay làm cho hai người họ đánh nhau?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Ngoài cách đó muội từ làm sao mà biết được?

Văn Đế Đế vội đáp :

- Không được! Lưỡng hồ tương tranh tất hữu nhất thương. Tiểu muội không muốn coi họ đánh nhau.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Ta muốn coi, nhưng đã có biện pháp không để họ đánh nhau đến chỗ nguy hiểm.

Văn Đế Đế kinh hãi đáp :

- Thư thư ơi! Vụ này không phải trò đùa, thư thư chớ nên làm.

Hư Vô Ngọc Nữ nhận chân hỏi :

- Muội từ! Phải chăng ngươi muốn cả ta cũng lấy Thiết Kỳ Sĩ?

Văn Đế Đế đáp :

- Vì thư thư cũng yêu y.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Đúng thế! Sau khi ta gặp y rồi, trong lòng quả thực sinh lòng yêu mến y. Nhưng...

Văn Đế Đế hỏi :

- Nhưng làm sao?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bản lãnh ta đã gần đến trình độ xuất thần nhập hoá, ta không muốn lấy chàng trai võ công kém mình.

Văn Đế Đế nói :

- Thế thì thư thư không yêu y một cách chân thành rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không phải. Ta quả yêu y thật. Nhưng hiện y có muội tử và Kỳ Dao công chúa rồi thì khi nào ta lại đi lấy nam nhân đã có hai vợ?

Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội thật không sao hiểu được ý tứ của thư thư. Còn tiểu muội yêu ai thì nhân vật đó không đủ sức trói nổi con gà cũng chẳng quan hệ gì.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Quan niệm của muội tử là quan niệm của kẻ thông thường còn người võ lâm lại không giống thế. Người võ lâm từ sáng đến tối sống trên mũi đao lưỡi kiếm. Kẻ yếu bị người mạnh ăn thịt. Ta không chịu thành quả phụ.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bản lãnh thư thư đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần mà không bảo vệ cho y được ư?

Hư Vô Ngọc nữ đáp :

- Gái bảo vệ trai là khó coi lắm. Đồng thời nam nữ võ lâm chẳng thể ngày nào cũng đi bên cạnh nhau mà không ly khai.

Văn Đế Đế nói :

- Thư thư ơi! Tiểu muội không gả thư thư cho A Kỳ ca nữa. Thư thư đừng để y động thủ với Đình đại ca.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên nhìn chăm chú vào mặt Văn Đế Đế hồi lâu mới cười khanh khách nói :

- Muội tử! Muội tử yêu y một cách rất thiết tha.

Văn Đế Đế thờ dài đáp :

- Có khi đó là chỗ tầm thường của muội.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên ôm lấy cô hôn lấy hôn để khẽ hỏi :

- Muội tử! Yêu đương chân chính không phải tầm thường mà là thần thánh. Nhưng không hiểu Kỳ Dao ra sao? Chẳng lẽ y cũng như người?

Văn Đế Đế đáp :

- Y có chỗ bất đồng với tiểu muội là đã đem sinh mạng cùng danh tiết đổi lấy mạng sống cho A Kỳ ca. Vậy y còn đáng tôn kính hơn tiểu muội.

Hư Vô Ngọc Nữ thờ dài nói :

- Kẻ ngốc đại quả nhiên được hưởng phúc. Muội tử! Chúng ta đi thôi Đình Đại ca đã đuổi xa mấy chục dặm rồi.

Văn Đế Đế đáp :

- Không! Thư thư còn chưa trả lời tiểu muội.

Hư Vô Ngọc Nữ an ủi :

- Con cóc kia! Vô công của A Kỳ ngươi không hiểu bằng ta. Thậm chí chính y cũng không hiểu rõ y. Đừng nói ta không phải là đối thủ của y. Sự thực Thái Hư ảo chúa và Cô Cầm giáo chủ hai người liên thủ với nhau e rằng cũng không đả bại y được, chứ đừng nói chuyện Đỉnh đại ca.

Văn Đế Đế kinh dị hỏi :

- Sao thư thư lại biết rõ thế?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đây là bí mật tạm thời phải giấu muội tử.

Văn đế Đế hỏi :

- Những điều thư thư vừa nói là có ý gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Ta muốn thử ngươi có thực tình với y không.

Văn Đế Đế toét miệng ra nói :

- Không xong rồi. Thư thư thật tệ quá.

Hai cô lập tức đề tụ khinh công rượt theo Đỉnh Nhất Bạch. Vượt qua mấy chục dặm đường vẫn chẳng thấy bóng y đâu. Đồng thời bọn Thái Hư và đồ đệ của Tam cường cũng mất hút. Văn Đế Đế hoang mang nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Thư thư! Đỉnh đại ca đi đâu rồi?

Hư Vô Ngọc nữ đột nhiên đứng yên không nhúc nhích. Dường như nàng phát giác ra điều gì. Một lúc lâu bỗng nàng trở về phía bắc ra chiều kinh ngạc nói :

- Sau tòa núi này đang xảy ra cuộc đả đầu.

Văn Đế Đế đáp :

- Chắc là Đỉnh đại ca đang đánh nhau với Tam thử.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Tam thử mà chống được mười chiêu của Đỉnh đại ca thì là hạng giỏi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sao thư thư biết thế?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đỉnh đại ca chịu được một chiêu Không Tâm chương của Thái Hư ảo chúa đến mấy ngày thì trong những nhân vật lão bản hạng nhì ở võ lâm cũng khó tìm ra một người, chứ đừng nói bọn thanh niên. Cái đó chứng minh công lực của Đỉnh đại ca rất thâm hậu. Tam thử chưa đáng kể vào hạng nhì thì chúng chống cự Đỉnh đại ca thế nào được?

Văn Đế Đế nói :

- Chúng ta rượt theo xem sao?

Hư Vô Ngọc Nữ liền chạy trước. Nàng ước lượng trái núi phải vượt qua này dài đến mười tám mươi chín dặm. Khi lên tới đỉnh núi bỗng thấy Đỉnh Nhất Bạch mờ mờ nhể nhại, toàn thân dính đầy cát vàng thờ hồng học đứng đó Văn Đế Đế vội hỏi :

- Đỉnh đại ca! Đại ca làm sao vậy?

Đỉnh Nhất Bạch vừa thở vừa đáp :

- Nhị vị tiểu thư ơi! Tiểu quả là đồ bỏ. Tam thử bị người ta giết rồi. Cả tiểu nhân cũng bị đả bại.

Hur Vô Ngọc Nữ nghe nói ngạc nhiên hỏi :

- Đầu đuôi vụ này ra làm sao?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Tiểu nhân rượt theo Tam thử. Thính giác của bọn này thật linh mẫn. Chúng cố tình trốn thoát khỏi tay tiểu nhân. Dọc đường xoay chuyển bảy tam khúc quanh. Cả phái Thái Hur và bọn đồ đệ của Tam cường cũng không đuổi kịp. Tiểu nhân chỉ hụt một chút. Lúc lên trái núi này tiểu nhân rượt thật mau. Ngờ đâu một người che mặt xuất hiện đột ngột chặn ngăn Tam thử, cầm cả tiểu nhân đi qua

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Hình dạng người che mặt như thế nào?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Đại khái nhỏ tuổi hơn tiểu nhân. Chỉ nghe thanh âm gã nói Tam thử là cừu nhân của gã, không cho tiểu nhân hạ thủ

Văn Đế Đế hỏi :

- Dĩ nhiên Tam thử rất nhiều kẻ thù. Kết quả ra làm sao?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Tiểu nhân đuổi đã bấy nhiêu xa, lại vâng lệnh nhị vị tiểu thư dĩ nhiên phải ráng bắt Tam thử đưa về để hai vị phát lạc. Nhưng gã đó hạ sát Tam thử như giết mấy con cừu.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Gã động thủ nhanh đến thế ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Nhanh đến nỗi tiểu nhân không kịp cản trở. Tiểu nhân tức giận quá chùng cùng gã động thủ.

Văn Đế Đế nói :

- Thế thì không trách được. Thằng cha đó quả là vô lý.

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Tức hết chỗ nói! Tiểu nhân đánh mười chiêu gã không phản kích mà tiểu nhân không đặng được đến tà áo gã. Dường như gã cũng nổi đóa, luôn miệng quát tiểu nhân đình thủ. Thử hỏi hai vị tiểu nhân nhịn thế nào được? Rồi gã cũng tấn công nhưng chưa đầy bốn chục chiêu, tiểu nhân đã toát mồ hôi. Thật thành đồ bỏ mất rồi!

Hur Vô Ngọc Nữ “Ủa” một tiếng hỏi :

- Có hạng người cao thủ đến thế ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Đúng là một cao thủ ghê gớm, ít người tin được, may mà gã không muốn hạ sát thủ đối với tiểu nhân.

Văn Đế Đế hỏi :

- Hiện giờ thằng cha đó ở đâu?

Đinh Nhất Bạch nói :

- Gã đánh chừng năm chục chiêu liền lảng lạng tránh sang một bên rồi bảo tiểu nhân: “Bằng hữu! Giữa chúng đã không quen biết lại không thù oán. Bằng hữu đã truy sát Tam thử thì hiển nhiên không phải tà môn. Vậy chúng ta đình thủ quách.” Gã dứt lời đã chạy xuống núi, để tiểu nhân dờ cười dờ khóc.

Hur Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Gã không dùng binh khí ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Trên lưng gã cài một thanh cổ kiếm ở trong áo. Tiểu nhân nhận ra là một thanh đoản kiếm. Gã không lấy kiếm ra, chỉ dùng chưởng pháp khác nhau để đối phó với tiểu nhân. Nội lực gã bất tận như sông Trường giang, áp lực nặng như núi Thái Sơn. Thật là một cao thủ tiểu nhân chưa từng thấy ai hơn. Võ công gã cao hơn Thái Hư ảo chúa.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Kim Cương hiệp đại chiến Song cầu

Hư Vô Ngọc Nữ chau mày hỏi :

- Theo lời Đinh đại ca gã là một nhân vật hy hữu. Gã đi về phía nào?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Đại khái gã theo hướng Tây bắc

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Hãy để đó. Chúng ta còn dịp gặp gã. Bây giờ hãy tìm vào thành thị ăn uống đã.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Thi thê Tam thủ còn ở trên núi, nhị vị tiểu thư có muốn đi coi không?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Chúng chết rồi là được, còn coi làm chi nữa?

Đinh Nhất Bạch thở dài sườn sượt nói :

- Lần đầu tiên tiểu nhân vâng lệnh đi làm việc đã hư rồi. thật chán quá.

Hư Vô Ngọc nữ cười đáp :

- Việc gì mà chán nản. Tam thủ chết là được rồi, có điều không phải chúng ta ra tay hạ sát mà thôi.

Đinh Nhất Bạch nét mặt vẫn buồn rười rượi. Gã gượng cười dẫn hai cô xuống núi còn quay lại nói :

- Lần này rượt theo chúng ta theo đường chính bắc là chệch đường đi Hoàng Sơn. phía trước cách chừng năm dặm đến Tích Khê thành, mé phải là cửa ải Nhật Lập Lĩnh.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bây giờ không còn sớm nữa. Đêm nay ngủ ở Tích Khê thành, sang mai sẽ lên đường đi Hoàng Sơn.

Ba người xuống chân núi chẳng bao lâu thấy tường thành. Sau một lúc vào thành rồi, Đinh Nhất Bạch chạy trước trên đường lớn kiếm một khách sạn.

Lúc này mặt trời vừa lặn, gã mướn hai phòng lại kêu điểm gia sắp hai mâm cơm, một mâm đưa vào phòng cho hai cô. Còn gã ngồi ăn bên ngoài.

Hai cô thấy gã xử sự chu đáo, không giống người thô tục nên cũng thích gã. Ăn cơm xong, lại nghe gã đứng ngoài cửa hô :

- Thưa tiểu thư! Tiểu nhân ở trong phòng giáp vách. Khi có việc tiểu thư chỉ gõ vào vách là được.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đinh đại ca cứ tùy tiện. Khi có việc bọn ta tự biết cách hành động.Đinh đại ca cứ nghỉ thôi.

Thanh âm của Đinh Nhất Bạch lại vang lên ở bên ngoài cửa :

- Tiểu nhân xin ra ngoài một lát rồi trở về ngay.

Hur Vô Ngọc Nữ nghe nói liền cười hỏi :

- Đại ca ra ngoài làm gì?

Đình Nhất Bạch hạ giọng thấp xuống đáp :

- Vừa rồi có mấy tên theo dõi nhị vị tiểu thư, chắc là bọn Hắc đạo. Bây giờ tiểu nhân ra ngoài để nghe động tĩnh. Không chừng đêm nay bọn chúng sẽ làm kinh động nhị vị.

Hur Vô Ngọc Nữ cười lạt nói :

- Bọn chúng muốn chết thì đến đây. Đình huynh bắt tất phải điều tra nữa.

Đình Nhất Bạch đáp :

- Tiểu nhân đi không lâu đâu. Để chúng đến quấy nhiễu, sao bằng tiểu nhân rồi thu thập bọn chúng trước đi.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Đừng giết người bừa bãi. Tiểu muội và nhị tiểu thư còn có lão gia đứng đằng sau, lão không thích giết nhiều người.

Đình Nhất Bạch hàm hồ đáp :

- Tiểu nhân nhớ rồi. Xin tiểu thư đi nghỉ.

Hur Vô Ngọc Nữ chờ gã đi rồi tiện tay đóng cửa lại, nhìn Văn Đế Đế cười nói :

- Gã hành động rất qui củ, không giống kẻ mới ra đời.

Văn Đế Đế đáp :

- A Kỳ ca nhất định thích y lắm.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Ta nhận thấy chỗ hay nhất của gã là lòng dạ thẳng ngay, tính tình quang minh chính đại, không thì khi nào hai cô gái như chúng ta dám thu gã bên mình.

Văn Đế Đế cười đáp :

- Bản lãnh của thư thư thì gã trai nào tệ hại đến đâu cũng không dám nảy ra tà niệm.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Đây không phải là vấn đề dám hay không dám mà có nên thu dụng hay không. Không thu dụng gã cũng chẳng dám làm tổn thương đến danh dự của chúng ta.

Sắp sang canh một, lúc này Đình Nhất Bạch đang ở trên trái núi nhỏ vắng vẻ tại ngoài thành để do thám. Tuy chưa nhìn thấy gì, nhưng tiên liệu giải đất này không phải tầm thường.

Sang canh một gã xuống núi toan bước vào sơn cốc thám thính, chợt thấy ba bóng người từ chân núi chạy lên, dường như có ý đi về phía gã.

Đình Nhất Bạch hắng đằng một tiếng lờ đi như không thấy gì. Gã tiếp tục từ từ đi xuống.

Bỗng sau lưng có người lớn tiếng hô :

- Phải chăng các hạ là Hồng Trần Kim Cương đại hiệp?

Đình Nhất Bạch nghe tiếng không khỏi kinh ngạc tự hỏi :

- Hẳn là ai mà nhận ra ta?

Gã quay đầu nhìn lại thì ra một trong ba bóng đen chạy tới. Người này là một lão già. Đình Nhất Bạch quay lại hỏi :

- Ba vị là cao nhân phương nào? Sao lại biết Đình mỗ?

Ba lão già đến gần chỉ còn cách vài trượng. Lão già đi trước vừa cười vừa đồng dục đáp :

- Cây có bóng, người có tên. Đinh đại hiệp nổi tiếng từ bắc chí nam, dĩ nhiên nhiều người nhận biết. Bọn lão hủ là Quý Cốc tam lương.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Đại hiệu của ba vị, tại hạ đã nghe lâu. Không hiểu ba vị có điều chi dạy bảo?

Lão đi đầu thờ dài đáp :

- Bọn lão hủ bị hai cái quái vật truy sát không sao thoát được mà đánh thì không lại. Gần tối hôm nay lúc ở trong thành bọn lão đã gặp thấy Đinh đại hiệp, toan chạy đến cầu viện, nhưng sợ địch trông rõ, đồng thời e ngại đại hiệp không chịu viện trợ, nên phải nhẫn nại chưa dám ra mặt. Sau thấy đại hiệp ra ngoài thành mới mạo muội đi theo cầu viện.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Hai cái quái vật đó thế nào, bọn chúng thuộc tà môn ở đâu?

Lão già thờ dài đáp :

- Bọn chúng quả là lai lịch bất minh, nhưng chắc có mối quan hệ với Cổ Cầm giáo.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Hiện giờ bọn chúng ở đâu?

Lão già đi đầu đáp :

- Ở tòa cổ miếu cách đây không xa. Tòa miếu đó không ai đèn hương đã lâu, rất thích hợp là nơi trú ngụ của bọn quái vật.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Ba vị đừng đi, chỉ cần cho biết chỗ trú ngụ, Khi tại hạ thu thập quái vật xong rồi sẽ tới nơi thông tri cho ba vị.

Lão già đi đầu nói :

- Đinh đại hiệp! Bọn lão hủ cảm kích vô cùng! Đại hiệp lợi dụng khu rừng bên đường lớn tiến gần về phía cổ miếu, để đề phòng bọn chúng phong thanh chạy trốn. Xong việc mời đại hiệp đến chơi Huỳnh gia thôn.

Đinh Nhất Bạch gật đầu khoát tay đáp :

- Mời ba vị về nhà. Tại hạ đi ngay bây giờ, chắc có giai âm đưa lại.

Dứt lời chàng vọt về phương hướng đã định, trong bụng nghĩ thầm :

- Ta chưa điều tra được nhân vật khả nghi ở trong thành, nhưng thu thập hai tên thủ hạ ở Cổ Cầm giáo cũng là một việc đáng làm, khi trở về báo cáo với tiểu thư, chắc hai vị vui dạ.

Lúc đến gần cổ miếu, bỗng thấy phía trong có tia lửa chiếu ra. Đinh Nhất Bạch đoán là hai quái nhân đang nướng thịt ăn. Gã đề tụ khinh công vọt lên nhanh như chớp hạ mình xuống nóc miếu. Gã cúi xuống quan sát phát giác ra trong sân miếu có hai quái vật tròn ủng ngồi đó. Nhưng gã vừa tới nơi đã bị chúng phát giác. Đột nhiên nghe một tên lớn hơn quát hỏi :

- Ai mà dám dòm ngó bọn đại gia?

Hai quái nhân này là Nhật Nguyệt song cầu, nhưng Đinh Nhất Bạch chưa từng gặp qua, gã nhảy xuống cười lạt đáp :

- Quái vật! Chẳng những Đinh đại gia dòm ngó mà muốn thu thập bọn nguoi nữa.

Song cầu nghe nói cả giận, đồng thời tung mình lên quát tháo :

- Quân cường đồ lớn mặt! sao dám buông lời cuồng ngạo. Nguoi có giỏi thì ra khu đất cỏ ở sau miếu để phân cao thấp.

Đinh Nhất Bạch thấy bọn chúng rút kiếm chạy ra sau miếu, cũng đi theo liền Khu đất cỏ là một quảng trường. Đinh Nhất Bạch thấy đại cầu nắm lấy tiểu cầu múa tít. Kinh phong rít lên vù vù, bất ngờ đứng ngăn ra tự hỏi :

- Bọn chúng làm trò gì thế này?

Gã nhận ra công lực đối phương không phải tầm thường liền vận động chân khí xông gần vào quát :

- Quái vật hãy thông tên báo họ. Đinh đại gia không thèm giết hạng vô danh tiểu bối.

Đại cầu thép lớn :

- Ngươi thật hủ lậu, đến Nhật Nguyệt song cầu cũng không biết. Hãy tiếp chiêu đây!

Một người vọt ra như sao sa nhăm nhắp vào Đỉnh Nhất Bạch.

Đỉnh Nhất Bạch thấy thế lại càng kinh dị. Tay quyền vận tới tám thành kinh lực, quát to một tiếng, thẳng thắn nghênh địch Sầm một tiếng chấn động! “Lư tinh trụ” bị đẩy trở về. Đỉnh Nhất Bạch cũng lao đảo nhưng vẫn đứng nguyên chỗ Đại cầu đón lấy tiểu cầu, trong lòng kinh hãi, gầm lên :

- Giỏi lắm! Đón được một chiêu không phải lùi lại thật là hiếm có! Coi chừng chiêu thứ hai.

Mười hiệp liền. Đỉnh Nhất Bạch thẳng thắn đón tiếp vẫn đứng nguyên chỗ không xê xích. Nhưng gã cũng nhận ra công lực của Song cầu rất cao thâm. Nếu còn tiếp tục đánh nữa tất phải lùi lại.

Đại cầu chưa từng gặp phải đối thủ cao cường đến thế. Lúc hấn ra chiêu thứ mười một liền ngấm ngấm đặn tiểu cầu :

- Sur đệ! Phải dùng đến bím tóc rồi đấy.

Tiểu cầu đáp :

- Chiêu thức của sư huynh cũng phải phát huy toàn lực.

Đỉnh Nhất Bạch chưa thấy “Lư tinh trụ” phóng ra, cũng đã chuẩn bị. Tay trái thủ thế chờ đợi, tay mặt ngấm ngấm vận tụ công lực không nhúc nhích nữa. lúc Lư tinh trụ phóng tới, đột nhiên gã vọt lên không ra chiêu “Đảo Phiến Thiên Hà”, dốc người ngược xuống, tay mặt gã vươn ra nắm lấy bím tóc của tiểu cầu đang ngấm ngấm đánh tới. Gã nhân đà đẩy của tiểu cầu vọt đi.

Tiểu cầu bị nắm bím tóc mất sức kháng cự. Bị Đỉnh Nhất Bạch đem theo ra xa năm sáu chục trượng.

Đại cầu ngó thấy tiểu cầu bị Đỉnh Nhất Bạch nắm bím tóc vọt đi trong lòng xao xuyến, quát to một tiếng xông tới.

Đỉnh Nhất Bạch vẫn không đặt tiểu cầu xuống đất, Xách hấn lên như trái cầu khiến hấn dấy dựa loạn lên, miệng quát tháo :

- Quân cho má này! Ngươi có giỏi thì đặt ta xuống!

Đỉnh Nhất Bạch cười lạt đáp :

- Cái bánh bao đã vào trong tay có khi nào lại bỏ đi. Tiểu quái vật! Ngươi bảo đại quái vật đừng bước ngay. Nếu hấn bước lại gần, ta sẽ bóp nát ngươi như quả trứng.

Tiểu cầu vội lớn tiếng hô :

- Sư ca hãy dừng bước. tiểu đệ tuy không sợ hấn bóp chết, nhưng không chịu nổi nữa rồi.

Đại cầu nghe tiếng liền dừng bước, quát hỏi Đỉnh Nhất Bạch :

- Ngươi muốn sao bây giờ?

Đỉnh Nhất Bạch cười khanh khách hỏi lại :

- Phải chăng các ngươi là đồ đệ của Thiên Ngưu tiên ông?

Đại cầu kinh dị hỏi :

- Sao ngươi biết?

Đỉnh Nhất Bạch đáp :

- Ta nắm bím tóc của sư đệ ngươi là biết ngay. Bím tóc luyện thành cứng nhắc có thể dùng làm ám tiễn. Đồng thời nội công các ngươi là Thiên Ngưu thần công. Hừ! Thiên Ngưu tiên ông là tôn phái bí ẩn trong võ lâm, lại là nhân vật quang minh chính đại. Không ngờ các ngươi đi đầu hàng Cổ Cầm giáo.

Đại cầu thét lên :

- Nói bậy! Bọn ta là người quang minh chính đại. Ai đầu hàng Cổ Cầm giáo?

Đỉnh Nhất Bạch đáp :

- Có ba lão già các ngươi muốn rượt theo bọn lão và yêu cầu ta thu thập dùm.

Đại cầu bật tiếng la quái gở :

- Ba lão mà nguoi nói đó là Quỷ Cốc tam lang hay Bắc Hoang tam báo? Con mẹ nó! Bọn chúng là đồ tồi, lại là kẻ thù giết chú của chủ nhân ta. Bọn ta vâng lệnh chủ nhân đi bắt chúng.

Đinh Nhất Bạch ngạc nhiên đáp :

- Ba lão đó tự xưng là Quỷ Cốc tam lang.

Đại cầu kinh hãi nói :

- Con mẹ nó! chữ “lang” thêm vào chữ “khuyển” chẳng phải chữ “lang” là chó sói thì còn gì nữa? Nguoi bị mắc bẫy chúng rồi.

Đinh Nhất Bạch liền hạ tiểu cầu xuống nói :

- Thế là ta lầm rồi. Xin lỗi nhé.

Gã dứt lời tung mình vọt đi trở lại đường cũ.

Lúc Đinh Nhất Bạch còn lơ lửng trên không, Đại Cầu vội hô hoán :

- Hào bằng hữu! Nhận làm chuyện đã rồi, bằng hữu tên họ là gì?

Đinh Nhất Bạch lạnh lùng đáp :

- Suốt đời đại gia chưa nhận làm ai. Nay nhận làm là hỏng rồi. Đại gia là Hồng Trần Kim Cương Đinh Nhất Bạch.

Đại cầu lớn tiếng hỏi :

- Hào bằng hữu! Bằng hữu đi đâu đó?

Đinh Nhất Bạch lớn tiếng đáp :

- Đại gia phải đuổi theo bọn Tam lang.

Đại cầu gầm lên :

- Tam lang là kẻ tử thù của tẹ chủ nhân. Để chúng nó đó cho bọn ta.

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Chủ nhân nguoi thì mặc chủ nhân nguoi. Tam lang lừa gạt ta, ta phải giết chúng.

Gã vừa dứt lời người đã vọt đi xa nửa dặm, nhưng gã không hiểu Huỳnh gia thôn ở phương nào, tìm đến trời sáng vẫn chưa ra.

Đinh Nhất Bạch sợ hai cô ở trong thành nóng ruột phải chạy về thị trấn vượt tường thành mà vào.

Trời sáng rõ gã đến trước cửa điểm thấy kẻ ra người vào tấp nập. Gã vừa ngó tới Văn Đế Đế đang đứng ở cửa trông ngóng, vội chạy lại nói :

- Nhị tiểu thư! Tiểu nhân đã về tới.

Văn Đế Đế hỏi :

- Suốt đêm qua Đinh huynh đi đâu?

Đinh Nhất Bạch thờ dãi đáp :

- Tiểu nhân bức mình quá đổi.

Văn Đế Đế không muốn hỏi chuyện ở ngoài cửa điểm nên dẫn gã về phòng. Hư Vô Ngọc Nữ hỏi ngay :

- Đinh huynh! Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sắc mặt huynh ra chiều tức bức?

Đinh Nhất Bạch thờ dãi đáp :

- Tiểu nhân bị mắc hạm bọn Quỷ Cốc tam lang.

Gã liền thuật lại chuyện xảy ra rồi thờ dài nói :

- May mà ở chỗ chưa đả thương nhân mạng.

Hur Vô Ngọc Nữ “ủa” một tiếng đáp :

- Song cầu cũng là người bọn mình. Các vị chưa nói chuyện với nhau hay sao?

Đinh Nhất Bạch kinh hãi đáp :

- Chúng là người bọn mình ư? Chúng chỉ nói chuyện đi bắt Tam lang và Tam báo để trả thù cho chủ nhân.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- May mà chưa làm gì tổn thương đến Song cầu, chủ nhân của chúng cũng là chủ nhân tương lai của Đinh huynh.

Đinh Nhất Bạch càng kinh hãi nói :

- Nhị vị tiểu thư là chủ nhân của thuộc hạ rồi mà?

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Trọng phu của bọn ta là người thế nào của Đinh huynh?

Đinh Nhất Bạch vỗ đầu hỏi lại :

- Tiểu nhân thật là hồ đồ. Xin hỏi vị công tử đó là ai?

Văn Đế Đế đáp :

- Y là Thiết Kỳ Sĩ. Cho Đinh huynh hay điều này là đủ rồi.

Đinh Nhất Bạch nhảy bổ lên nói :

- Đúng là Tiểu Phụng Hoàng Thần, oai danh chấn động võ lâm.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Ta đoán Đinh huynh đã gặp y rồi.

Đinh Nhất Bạch lắc đầu đáp :

- Trước nay tiểu nhân vẫn muốn kiếm y để ấn chứng võ công, nhưng bây giờ không được rồi. Tiểu nhân chưa gặp y, y lớn nhỏ thế nào cũng chưa biết.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Đinh đại ca! Lúc đại ca truy sát Càn Khôn tam thủ ta lại đoán đại ca đã gặp Tiểu Phụng Hoàng Thần lần nữa rồi.

Đinh Nhất Bạch giật nảy mình lên nói :

- Đó là Thiết công tử? Thần công y quả nhiên cao thâm khôn lường! Chà! Tiểu nhân thua về tay y cũng đáng đời.

Văn Đế Đế cười nói :

- Đừng tán dương y nữa. Mau đi ăn cơm rồi còn thượng lộ.

Ba người ra khỏi thành lên đường lớn đi thẳng tới Hoàng Sơn. Dọc đường gặp rất đông người võ lâm cùng đi về phương hướng đó.

Văn Đế Đế bỗng nhìn Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Thưa! Song cầu đại khái do Sĩ ca phái đi. Bọn chúng chân chính qui thuận rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ đột nhiên kêu Đinh Nhất Bạch đứng lại hỏi :

- Đinh đại ca! Song cầu còn nói muốn kiếm Tam báo phải không?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Chúng có nhắc đến tự hiệu Tam bảo, chứ không nói là đi kiếm bọn đó.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đình đại ca biết chúng vẫn ở trong miếu chứ?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Chắc chúng đi từ lúc trời sáng.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Gặp được bọn chúng mà hỏi thì hay lắm. Không hiểu Thiết công tử đến Hoàng Sơn chưa?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Coi người đi đường không chừng thấy bọn họ cũng nên. Có khi bọn chúng đi kiếm tam lang rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên thúc giục Đình Nhất Bạch :

- Đình đại ca! Rượt theo cho mau! trong đám người phía trước. Lão già kia là một cao thủ võ lâm. Điều tra coi lão là nhân vật phương nào?

Đình Nhất Bạch chú ý nhìn một lúc rồi cười đáp :

- Nhân quang của tiểu thư thật là ghê gớm. Lão hóa trang là người thường đi đường mà tiểu thư cũng nhận ra.

Văn Đế Đế dặn :

- Đình đại ca! Đừng vặn hỏi người ta một cách sỗ sàng để họ trở mặt thì khó hạ đài

Đình Nhất Bạch cười đáp :

- Nhị vị tiểu thư cứ yên dạ. Tiểu nhân không lỗ mồm thế đâu.

Văn Đế Đế nói :

- Ta không ngại Đình huynh hành động lỗ mồm mà e bọn lão bối mười người có đến chín người đều là quái vật. Đình huynh lịch sự cũng không được.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Muội từ càng ngày càng thận trọng. Thấy nhân vật khả nghi thì phải tra hỏi, bất luận họ trách hay không trách.

Đình Nhất Bạch đi trong giây lát đã theo kịp bọn kia. Gã dần dần tiếp cận sau lưng lão già. Nhưng chỉ thoáng cái gã vội quay về.

Hư Vô Ngọc Nữ biết ngay có khác lạ vội hỏi :

- Đình đại ca! Lão là ai vậy?

Đình Nhất Bạch thận trọng đáp :

- Tiểu nhân chưa ngó rõ mặt, nhưng đã nhìn thấy sau lưng lão đeo một cái chuông quái dị.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lão là người cấy lúa hay sao?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Không phải. Không phải. Đại tiểu thư đã nghe lệnh sư kê thiên cổ sự trăm năm trước về những lão quái nhân chưa? Tiểu nhân đã được nghe gia sư nói đến nhiều rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Có chuyện biết chuyện không. Đình huynh nhận ra lão kia là quái nhân trong hàng lão bối trăm năm trước ư?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Trong đám lão quái nhân trăm năm trước có Toán Tử tướng sĩ, Công Táng lão nhân, Diệu Vong tú sĩ... chẳng lẽ tiểu thư chưa được nghe qua?

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi nói :

- Nếu Công Táng lão nhân xuất hiện là điềm bất tường.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Tiểu nhân ngó thấy sợ giặc này mình. Chẳng lẽ chuyến này đi nguy hiểm phi thường?

Văn Đế Đế vội hỏi :

- Hai vị nói chuyện gì? Tiểu muội chẳng hiểu chi hết?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Lão già trước mặt kia là Công Táng lão nhân. Bước tiền đồ tất gặp nguy hiểm phi thường, không thì lão chẳng bao giờ xuất hiện.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sao thư thư lại chắc thế?

Hư Vô Ngọc nữ đáp :

- Công Táng lão nhân là một trong bốn quái nhân nổi tiếng. Ngày trước mỗi khi lão gặp đám đông cao thủ chết là lão lại ra tay mai táng, không để bộc lộ hải cốt. Trước nay lão không đá đầu với ai, nhưng lão đã xuất hiện tất có chuyện phi thường sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ba lão quái đồng thời xuất hiện

Văn Đế Đế hỏi :

- Đinh đại ca còn nói Toán Tử tướng sĩ, vị đó là người thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Lão này có chỗ bất đồng với những nhân vật coi tướng khác là coi điềm hung dữ cùng tướng người sắp chết. Lão nhìn ai rồi lắc đầu là người đó chẳng gặp tai nạn lớn thì uống mạng.

Văn đế Đế kinh hãi nói :

- Cái đó kêu bằng Toán hung bắt toán cát. Thế thì quả là cổ quái!

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Điều vong tú sĩ lại càng bất tường. Mục quang của lão coi người sinh tử. Lão ngó ai mà thờ dài , miệng niệm “ô hô ai tai!” là người ấy tuyệt đối không sống được. Vì lão đối với các cao thủ chết chóc đều thương tiếc, nên kêu bằng Điều Vong tú sĩ. Nếu người chết là nhân vật nổi danh một thời, lão còn làm văn tế để ai điều.

Văn Đế Đế đáp :

- Mấy nhân vật đó tuy không phải là người tệ hại, nhưng họ xuất hiện là điềm bất tường.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Vì thế những người vô lâm hời đó dễ thấy mấy lão này xuất hiện là phát sợ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chúng ta thử tiến lên coi lão có nói gì không?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Lão không nói gì cả. Nếu có nói thì lại là những câu dự ngôn nghe cũng không hiểu. Đồng thời tiểu thư có hỏi lão cũng lẳng lặng.

Hư Vô Ngọc Nữ Hỏi :

- Quái nhân vào hàng lão bối thật là nhiều. Những lão Tur Thám, Gian Tế, chẳng hiểu còn sống hay chết rồi?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Nếu gặp được Tur Thám hay Gian Tế thì có biện pháp hỏi bước tiền đồ gặp đại sự gì?

Văn Đế Đế hỏi :

- Lão Tur Thám làm gì?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Lão chuyên thám thính chuyện bí mật. Nếu ai muốn nhờ lão tra việc thì thật là đích đáng, nhưng phải trả lão một giá rất đắt. Việc nhỏ cũng phải trăm lạng bạc, mà việc lớn tới ngàn lạng hoàng kim. Còn Lão Gian Tế thì hành động cũng tương tự như Tur Thám và cũng đòi tiền.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Có khi những nhân vật đó còn chưa chết, nhưng khó mà gặp được.

Văn Đế Đế trở về phía trước ra chiều ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao chỗ ngã tư đường kia lại đông người chen chúc? Dường như họ đang coi vật gì?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Nhất định có chuyện rồi. Chúng ta đi lệ lên một chút.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Lão già đó cũng đi nhanh, bọn ta phải rượt theo.

Ba người đuổi đến chỗ ngã tư thấy dưới gốc cây lớn, hai đại hán đứng tuổi chết lẫn ra đó. Bên cạnh xác chết đều có một thanh trường kiếm, đủ tỏ họ là nhân vật võ lâm.

Đình Nhất Bạch bỗng nhìn Hư Vô Ngọc Nữ khẽ nói :

- Tiểu thư hãy coi lão.

Lão già cầm cây thuổng ngắn đã lần tới trước mặt xác chết. Lão chẳng do dự gì cả, cúi xuống bên người chết thò tay vào ngực tìm. Bao nhiêu người đứng quanh ngó lão cũng mặc kệ. Kết quả lão mò được khá nhiều bạc vụn ở trong mình hai xác chết. Ngoài ra là những vật dụng vật vãnh của người võ lâm. Sau lão lượm những thanh trường kiếm cất vào bọc hành lý. Miệng lão nói lảm nhảm như để mình nghe :

- Đáng tiếc! Hai ông bạn này bần cùng quá!

Dứt lời lão nhìn những người xung quanh trở vào hai hai hán tử trung niên nói :

- Lão đệ! Hai vị làm chuyện phúc đức đem hai xác chết này xuống chân núi mé tả để lão phu mai táng cho họ.

Hai hán tử trung niên là nhân vật giang hồ. Một hán tử cất tiếng hỏi :

- Lão trượng! Bao nhiêu tài vật của người chết lão lấy hết rồi thì bọn tại hạ làm việc không công hay sao.

Lão nhân cười khanh khách đáp :

- Xin giúp dùm đi! Lão đệ! tiền uống rượu về phần lão hủ chịu.

Hai hán tử trung niên cười hi hi, vác hai cái xác chết chạy xuống chân núi.

Hư Vô Ngọc Nữ ra hiệu tay. Lập tức Đình Nhất Bạch và Văn Đế Đế rời khỏi đám đông tiếp tục tiến về phía trước. Đi được một quãng, Văn Đế Đế hỏi Đình Nhất Bạch :

- Đỉnh đại ca! Thế ra Công Táng lão nhân chẳng phải vì lòng nhân đạo mà chôn người. Lão mai táng tử thi của ai, cũng xục tìm lấy hết đồ trên người chết.

Đỉnh Nhất Bạch cười đáp :

- Như vậy so với ăn cướp hay sang đoạt hay hơn nhiều.

Hư Vô Ngọc nữ nói :

- Dù sao cũng không phải là hành vi của người chân chính. Thảo nào người võ lâm không ai bình luận đến lão.

Đỉnh Nhất Bạch nói :

- Tuy nhiên đem lão so với Toán Tử tướng sĩ tương đối còn chút đức hơn. Toán Tử tướng sĩ thường làm chuyện bất lương.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bất lương ở chỗ nào?

Đỉnh Nhất Bạch đáp :

- Lão nổi danh là người đoán trúng sinh tử, nên bọn giang hồ sợ nhất là lão hô bốn chữ “ô hô ai tai”. Lão bắt lương ở chỗ đáng lẽ người ta không chết, lão cũng nhìn người đó mà niệm “ô hô ai tai” để họ phải yêu cầu lão giải cứu.

Văn Đế Đế hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Đỉnh Nhất Bạch đáp :

- Khi trong mình lão không có tiền vào quán ăn cơm mà lão hô: ô hô ai tai! Thì dĩ nhiên chủ phải cầu lão giải cứu và đưa ra một trăm lạng bạc. Lão lấy bạc rồi dẫn người đó đến một nơi tỵ hung hoặc bảo họ đi kiếm một nhân vật nào đó bảo vệ. Người bỏ bạc ra đều thoát chết.

Văn Đế Đế cười nói :

- Trong vụ này có điều man trá.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cái đó ai mà biết được? Có khi người kia chẳng có chuyện gì nguy hiểm, chỉ vì kinh hãi mà mất tiền cho lão.

Văn Đế Đế cười nói :

- Vậy Toán Tử tướng sĩ quả là bất nhân.

Trước mặt hiện ra một thị trấn. Ba người liền vào quán ăn cơm. Khi đến quán cơm lại thấy Công Táng lão nhân xuất hiện ở phía sau.

Văn Đế Đế nhìn Đỉnh Nhất Bạch nói :

- Lão táng người mau quá, chớp mắt đã tới đây rồi.

Đỉnh Nhất Bạch cười đáp :

- Lão dùng thuốc đào mặt đất sâu xuống một chút bỏ xác chết vào lấp đất kia đi là xong. Nhị vị tiểu thư tướng lão đào sâu như phần mộ chẳng?

Nhà quán khá rộng. Bên trong rất đông thực khách Đỉnh Nhất Bạch kiếm một bàn thanh tĩnh mời hai cô ngồi rồi kêu tiểu nhị đem đồ ăn vào.

Hư Vô Ngọc nữ chợt nhìn thấy bàn bên cạnh có một nhân vật, coi bề ngoài mới vào hạng đứng tuổi, dáng nâng chung uống rượu. Bên hán đặt tám mộc bài son đỏ. Trên bài viết bốn chữ đen “Toán thiên hạ vong”. Bất giác nâng chân động tâm thần, chờ Đỉnh Nhất Bạch ngồi xuống rồi dùng phép truyền âm nói :

- Đỉnh đại ca! hãy chú ý người đứng tuổi ngồi bàn bên cạnh.

Đỉnh Nhất Bạch quay đầu ngó lại cũng rất đổi ngạc nhiên, gã dùng phép truyền âm đáp :

- Lão là Toán Tử tướng sĩ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Công Táng lão nhân kia cũng đến. Giữa bọn họ có liên quan gì không?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Nghe nói ai làm việc người nấy, quen nhau thì có chứ không kết bạn.

Công Táng lão nhân lên lầu, mục quang chạm ngay vào Toán Tử tướng sĩ đang ung dung ngồi uống rượu một mình. Lão không gọi cũng không ngạc nhiên, ngồi vào mé bên Đinh Nhất Bạch. Lão còn dẫn hai người giang hồ vào ngồi cùng bàn gọi lấy rượu thịt như chủ nhân mời khách.

Rượu thịt Đinh Nhất Bạch gọi cũng vừa đưa tới. Gã vừa rót rượu cho hai cô vừa dùng phép truyền âm nói :

- Hai bữa nay gặp mấy bạn khách võ lâm đều vào hạng không phải tầm thường.

Ba người vừa uống rượu vừa chú ý đến mọi thực khách cả tòa lầu , quả nữa là người võ lâm.

Hai cô uống hai chung rượu rồi ăn cơm. Giữa lúc ấy bỗng thấy Toán Tử tướng sĩ đứng dậy, tay lão cầm chung rượu, chân cất bước đến bàn ở trong góc mặt sau lầu. Bàn này ngồi đầy đủ tám người: Bốn thiếu niên, ba trung niên và một lão già.

Hur vô Ngọc Nữ nhìn Đinh Nhất Bạch nói :

- Có chuyện rồi!

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Lão xem trúng người ngồi bàn đó.

Gã chưa dứt lời đã thấy Toán Tử tướng sĩ nâng cao chung rượu nhìn lão già nói :

- Huynh đài! Mời huynh đài một chung.

Lão già kia không quen biết lão, nghe nói vậy không khỏi sùng sốt.

Lão đứng phắt dậy hỏi :

- Quý tính các hạ là gì? Tại hạ chưa từng quen mặt.

Toán Tử tướng sĩ thờ dài đáp :

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng. Ô hô ai tai!

Lão già kia nghe đến bốn chữ bất tường đột nhiên biến sắc trầm giọng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Toán Tử tướng sĩ?

Toán Tử tướng sĩ không dừng lại nhìn lão già đáp :

- Huynh đài! Nên uống nhiều một chút. Thời giờ chẳng còn là bao.

Toán Tử nói câu này rồi ngồi xuống. Đột nhiên lão già kia lớn tiếng quát tháo :

- Thầy tướng kia! Ta là Bắc Hoang bảo chủ, vốn không tin tà ma, lão đã động đến ta vô ích.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người đang đồng dục cười nói :

- Ai không tin tà ma? Chỉ sợ lại kêu ta làm văn tế.

Hur Vô Ngọc Nữ nhìn Đinh Nhất Bạch nói :

- Diệu Vong tú sĩ cũng đã đến đây rồi!

Đinh Nhất Bạch gật đầu đáp :

- Tam quái cùng đến một lúc thật là chuyện hiếm có.

Công Táng lão nhân nhìn Toán Tử tướng sĩ cười lạt nói :

- Thầy tướng kia! Lần này lão tính không linh nghiệm rồi. Người ta không cần lão giải cứu.

Toán Tử tướng sĩ cười khanh khách đáp :

- Lão chôn người chết kia! Câm miệng đi! Trên mình y có mỡ rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên cửa lầu xuất hiện một nhân vật quần áo trùm hết người, mặt bịt khăn đen, chỉ chừa hai con mắt lấp loang ánh hàn quang đảo nhìn toàn lầu khắp một lượt. Người này rào bước tiến vào bên bàn góc nhà mặt sau. Khi đến gần hán nhìn lão già kia nói :

- Bắc Hoang bảo chủ! Người không còn thì giờ qui đầu Cổ Cầm giáo chủ nữa rồi.

Người này xuất hiện đột ngột khiến các thực khách đều sùng sốt.

Đồng thời Bắc Hoang bảo chủ biến sắc, không dám lên tiếng. Đột nhiên lão dõng dạc nói: "Đi!" Hai người nhảy qua cửa sổ mé sau chạy trốn.

Người áo đen che mặt ung dung nhảy qua cửa sổ rượt theo. Lạ hơn là bảy người ngồi cùng bàn với Bắc Hoang bảo chủ cũng không dám lên tiếng ngồi ngây ra như tượng gỗ.

Lại nghe Toán Tử tướng sĩ nhìn Công Táng lão nhân cười lạt nói :

- Lão chôn người kia! Đi lẹ lên! Nếu chậm sẽ bị người khác cướp mất món hàng.

Thật là tức cười! Công Táng lão nhân quả nhiên đứng dậy nhìn hai hán tử trung niên nói :

- Lão đệ! Thần tài đến nhà, ta phải đi ngay. Tiền cơm rượu trả rồi. Hai người cứ ngồi ăn uống thông thả.

Đinh Nhất Bạch nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Đại tiểu thư! Chúng ta đi thôi.

Hư Vô Ngọc Nữ hiểu ý lập tức cùng Văn Đế Đế đứng dậy. Lúc bọn này dõng dạc không ngờ Toán Tử tướng sĩ theo sau.

Ra khỏi thị trấn, đi chừng một dặm, bỗng nghe trong rừng lau bên đường bật tiếng lát xát. Đồng thời nghe một lão già trong rừng thở dài nói :

- Hôm qua lão mai táng bọn đồ đệ Bắc Hoang tam báo, bữa nay lại chôn vị sư phó này. Đúng là lão với ta có duyên phận trong cửa Bắc Hoang. Được rồi! Mai táng lão không mất nhiều công phu, lặt thảo lập lên một nấm đất vàng.

Văn Đế Đế nghe nói hải hùng cất tiếng hỏi :

- Bắc Hoang giáo chủ bị giết rồi ư?

Hư Vô Ngọc nữ nói :

- Té ra Tam báo là đồ đệ lão này.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Người che mặt đó là ai? Sao lại truy sát Bắc Hoang giáo chủ?

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn Văn Đế Đế hỏi :

- Muội từ có nghe được thanh âm người đó là ai không?

Văn Đế Đế đáp :

- Không biết! Nhưng cũng không phải A Kỳ ca. Nếu là y tiểu muội đã hô hoán rồi.

Hư Vô Ngọc nữ cười nói :

- Đó là Cao Thúc đại ca, sư huynh của A Kỳ ca, dù y thay đổi thanh âm cũng không bịp được ta.

Văn Đế Đế kinh ngạc hỏi :

- Sao thư thư không báo sớm, tiểu muội muốn hỏi y mấy câu.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Trên lầu đồng người giang hồ quá lại có Toán Tử tướng sĩ đang chú ý đến bọn ta, hô hoán làm sao tiện?

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Thế ra người áo đen cũng là người phe mình?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hần tên gọi Cao Thúc. Bản lĩnh cũng tương đương với Đinh huynh, là đệ tử ký danh của Phụng Hoàng Thần.

Bỗng phía sau có tiếng lão già hô :

- Ba vị hãy chờ một chút!

Đinh Nhất Bạch “ừ” lên một tiếng nói :

- Toán Tử tướng sĩ đuổi tới nơi rồi. Chúng ta đi lẹ lên.

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Sợ gì lão. Thử xem lão nói sao?

Đinh Nhất Bạch nói :

- Coi chừng lão thốt ra lời bất tường.

Hur Vô Ngọc Nữ cười mát hỏi :

- Sợ lão bảo chúng ta sắp chết chăng?

Đinh Nhất Bạch chưa kịp đáp đã nghe phía sau có tiếng người thở dài nói :

- Ba vị đi nhanh quá.

Đinh Nhất Bạch cười lật hỏi :

- Tiền bối rượt theo bọn vân bối làm chi?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Ba vị hiểu lầm lão phu vì thiện ý mà rượt theo.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chưa từng quen biết làm sao có thiện ý?

Toán Tử tướng sĩ hỏi lại :

- Bước tiền đồ có việc làm ăn muốn hợp tác cùng ba vị, chưa hiểu ý ba vị nghĩ sao?

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Lão trượng không bảo trong bọn tại hạ có người sắp chết chứ?

Toán Tử tướng sĩ cười ha hả đáp :

- Tương lai ba vị gặp điều kinh hãi chỉ có, nguy hiểm thì không. Ba vị bất tất phải quan tâm.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bước tiền đồ có chuyện làm ăn gì?

Toán Tử tướng sĩ đắc ý cười đáp :

- Phía trước có Trương gia trang. Trang chủ là một lão bảo ở tiêu cục nổi tiếng ở võ lâm ngày trước. Hiện giờ gia tài của lão có cả trăm vạn. Tiêu cục không hoạt động nữa. Lão ngồi nhà hưởng phúc thanh nhàn, nhưng trong quá khứ lão rất nhiều cừu nhân. Lý rằng mấy bữa nay có một người đến tìm lão.

Đinh Nhất Bạch cười hỏi :

- Phải chăng lão trượng muốn tới đó coi tướng? Nói một cách khác là lão trượng đến làm tiền?

Toán Tử tướng sĩ cười khanh khách đáp :

- Lão coi tướng rồi, nhưng lão phu hứa nhận lời tìm người bảo vệ cho mà mấy bữa nay chạy ngược chạy xuôi không kiếm được ai đủ tư cách. Lúc này ở tửu lầu mới phát hiện ba vị rất hợp thức nên chạy rượt theo hỏi ba vị có đồng ý không?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Lão nhân gia nhận tiền trả ơn rồi chăng?

Toán Tử tướng sĩ lắc đầu đáp :

- Chưa. Nếu không kiếm được người bảo tiêu, không dám nhận lãnh tiền thù lao.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Cừu nhân là nhân vật thế nào? Bao giờ sẽ tìm đến?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Hắn là một độc cước đại đạo khét tiếng ngày trước. Người ta kêu bằng Huyết Đao Vương. Hắn cướp của giết người. Suốt đời bị một võ cay với Trương cục chủ, nên hắn nhất định báo thù. Lão phu đoán quyết đêm nay hắn sẽ tới

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Thù kim được bao nhiêu?

Toán Tử tướng sĩ cười rộ đáp :

- Nhà Trương cục chủ cả già trẻ mười mấy người. Trước nay Huyết Đao Vương vẫn chủ trương nhỏ cỏ trừ rễ không để một ai sống sót. Lão phu nhất định đòi mỗi nhân mạng ba ngàn lạng thiếu một đồng cũng không được.

Đinh Nhất Bạch cười rộ hỏi :

- Hơn năm vạn lạng đó chúng ta chia nhau là sao?

Toán Tử tướng sĩ cười đáp :

- Lão phu rất công bằng. Chúng ta chia đều mỗi người một phần nên chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Được rồi! Nhưng số bạc đó đem đi không tiện. Lão trượng bảo Trương trang chủ làm ngân phiếu được chăng?

Toán Tử tướng sĩ liền thanh đáp :

- Phải lắm! phải lắm!

Quyết định rồi, bốn người đi về phía Trương gia trang. Nhưng vừa tới cổng trang bỗng nghe phía sau có tiếng khàn khàn quát :

- Hãy khoan! Ta cũng phải có một phần.

Toán Tử tướng sĩ nghe tiếng liền quay lại la lên :

- Lão chôn người kia! Lão ăn cơm của ai? Sao đòi chia phần với chúng ta?

Công Táng lão nhân lớn tiếng la :

- Các vị phải hiểu Huyết Đao Vương mà đến chém mỗi tên một đao thì cách làm ăn tối hậu phải đến tay ta.

Đinh Nhất Bạch cười khanh khách đáp :

- Được rồi. Lão cũng có một phần.

Công Táng lão nhân háng đàng nói :

- Lão đệ này thật là người thông tình đạt lý.

Văn Đế Đế cười nói :

- Lão đừng hiểu lầm. Phần của lão là con người Huyết Dao Vương.

Toán Tử tướng sĩ vỗ tay cười nói :

- Đúng lắm! đúng lắm! Lão chôn người kia! Lão nghe nói rồi chứ?

Làm nghề nào ăn nghề ấy. Vậy chờ ở ngoài trang.

Công Táng lão nhân cười lạt nói :

- Ngày trước Trương trang chủ đánh bại Huyết Dao Vương chỉ chiếm một chút thượng phong. Từ đó Huyết Dao Vương phát thệ quyết báo thù, lão đã chạy suốt trời nam đất bắc cầu học võ nghệ. Hiện nay hẳn luyện thành tuyệt công độc đáo mấy môn. Lát nữa hẳn tới chẳng những Trương gia khó giữ nổi đầu, e rằng những người bảo tiêu cũng theo lão luôn. Khi đó lão nhân gia thật bận rộn. Các vị chết rồi cũng không được tử tế vì trong mình không có vạn bạc là lão phu không mai táng cho đâu.

Toán Tử tướng sĩ cười rộ nói :

- Lão chôn người kia! Ta đoán người chết có mấy khi tại nguyện? Lão thử thám thính hai vị cô nương và lão đệ đây lai lịch như thế nào.

Công Táng lão nhân háng đàng hỏi :

- Lão coi tướng sao lại không biết rõ?

Toán Tử tướng sĩ cười đáp :

- Chẳng đầu gì lão. Ta mất cả trăm lượng bạc để điều tra lai lịch các vị. Đáng giận lão Tư Thám kia trả đến năm mươi lượng cũng không chịu.

Công Táng lão nhân “ồ” một tiếng hỏi :

- Té ra là thế! Lão Tư Thám trú ngụ ở đâu?

Ta cũng có việc cũng muốn kiếm lão.

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Đêm nay lão sẽ đến. Lão cũng chờ ở đây là được gặp.

Công Táng lão nhân hỏi :

- Lão đến đây chỉ?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Lão thiếu ta năm chục lượng chưa thực hiện được, đã hẹn đêm nay đến Trương gia.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tư Thám mắc lừa Đình Nhất Bạch

Công Táng lão nhân nói :

- Hay lắm! chúng ta cùng vào trang

Toán Tử tướng sĩ “phỉ” một tiếng hỏi :

- Sao lão đến trang được?

Công Táng lão nhân gầm lên :

- Cái đó không liên can gì lão. Đêm nay bất luận người bên nào chết cũng là khách hàng của ta, sao ta không đến được? Trái lại, Trương trang chủ mà xử sự tử tế thì lão chết rồi ta sẽ chôn sâu một ít.

Lúc này trong trang có một già một trẻ đi ra. Còn ở đằng xa hai người đã chấp tay thi lễ nói :

- Thưa các vị khách quý! Mời các vị tiền trang. Trương Tín Nghĩa kính cần chờ đợi từ lâu rồi.

Công Táng lão nhân cướp lời :

- Trương trang chủ! Trang chủ có mời lão phu không?

Trương trang chủ chấp tay đáp :

- Thưa lão tiền bối! Có lý nào không mời lão tiền bối? Xin tiền bối cho biết tôn tính đại danh.

Toán Tử tướng sĩ xen vào :

- Trương trang chủ! Lão là người bất tường, Trang chủ không nên mời lão. Lão là Mai Thi (người chôn thầy ma) đó.

Trang chủ nghe nói ồ lên một tiếng đáp :

- Xin lỗi! Té ra là Công Táng tiền bối, Lão tướng sĩ khéo nói giỡn! Xin mời các vị, tiệc rượu đã chuẩn bị cả rồi.

Toán Tử tướng sĩ háng dặng nói :

- Trang chủ biết trước bọn lão phu đến đây hay sao?

Trang chủ cười đáp :

- Tiền bối làm việc rất thủ tín. Dĩ nhiên văn bối biết rồi. Xin hỏi cao tính đại danh ba vị kia.

Toán Tử tướng sĩ vội đỡ lời :

- Trang chủ! Đó là những đại tiêu sư lão phu mời đến giúp Trang chủ. Nói ra thật tức cười. Mấy chục năm trước lão mở Tín Nghĩa tiêu cục. Bây giờ lại mời người khác bảo tiêu. Cô nương đây là Ngọc cô. Cô kia là Văn cô. Thanh niên kia là Đình lão đệ. Còn lại lịch các vị bất tất phải hỏi đến. Các vị dư sức cản trở Huyết Dao Vương là được.

Hai cô hàm hồ che mặt chỉ để lộ một nửa. Trương trang chủ không nhìn rõ, nhưng lão là tay lão luyện giang hồ, không cần tra hỏi tường trình. Lão chỉ nhìn kỹ Đình Nhất Bạch, nhưng cũng không nhận ra võ công của gã.

Tiến vào đại sảnh, quần hào thấy bàn tiệc bày sẵn. Mọi người bắt phân già trẻ tùy ý ngồi vào, không câu nệ khách sáo.

Lúc mọi người nâng chung, bỗng bên ngoài có tiếng người hô :

- Khách đến!

Trương trang chủ liền nhìn thanh niên đằng sau nói :

- Đón nhĩ! Người ra xem khách nào, cứ mời vào đừng có thất lễ.

Thanh niên chạy ra, một lát gã đưa vào một lão già.

Trương trang chủ ra chiều kinh ngạc. Bỗng nghe Công Táng lão nhân cười hô :

- Tư Thám! Lão đây ư?

Nguyên lão quái nhân tiếng tăm lừng lẫy giang hồ này là Tư Thám.

Lão cười khanh khách đáp :

- Hay quá! Cái lão chôn người chết cũng ngồi đây rồi.

Toán Tử tướng sĩ lạnh lùng nói :

- Năm chục lạng bạc đã bảo đêm nay mới có mà bây giờ lão đến thì sớm quá!

Tư Thám không chờ chủ mời, đi thẳng vào ghế ngồi cười rộ đáp :

- Lão thầy tướng! Không nên nóng nảy! Ta cũng biết tiền thù lao của lão chưa lấy được.

Toán Tử tướng sĩ cười lạt đáp :

- Vậy lão đến sớm làm chi?

Tư Thám lão nhân cả cười đáp :

- Dĩ nhiên vì chuyện làm ăn.

Toán Tử tướng sĩ háng dặng nói :

- Ai làm ăn với lão?

Tư Thám lão nhân đáp :

- Đầu tiên lão chôn người chết có chuyện làm ăn với ta, thứ nhì là Trang chủ đây, ba là hai vị cô nương này. Cử động bữa nay gồm mấy việc ta không đến đây thì đi đâu kiếm các vị?

Trương trang chủ chấp tay hỏi :

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Tư Thám lão nhân xoạc tay ra đáp :

- Tiền trao cháo múc. Vụ này đáng lẽ phải ngàn lạng nhưng đêm nay đã uống bữa rượu ở đây thì lấy hai trăm lạng bằng ngân phiếu là được rồi.

Trương trang chủ đã biết bọn lão quái vật này nói sao phải đúng như vậy, liền quay người bảo thanh niên :

- Đơn nhi! Mau đi lấy ngân phiếu

Tư Thám chẳng khách khí gì cầm ngân phiếu vào tay rồi nhìn Trương trang chủ hỏi :

- Trương trang chủ! Có phải Trang chủ phái Đại thiếu trang chủ ra ngoài do thám không?

Trương trang chủ rất đỗi khấn trương hỏi lại :

- Tiền bối! gã đã xảy chuyện gì rồi chẳng?

Tư Thám đáp :

- Y lọt vào tay một thám tử trung niên kêu bằng Liên Căn Bạt. Hiện giờ bị giam ở phía sau trái núi Hoàng Sơn vương đô. Nếu không kịp thời cứu thì e rằng y không sống được.

Trương trang chủ cả kinh thất sắc nói :

- Liên Căn Bạt là một trong đám cừu nhân của tại hạ. Tiền bối thấy gã sao không giải cứu?

Tư Thám lắc đầu đáp :

- Lão phu không làm việc ngoài.

Đinh Nhất Bạch xăng giọng hỏi :

- Hành động của tiền bối chẳng thể tránh khỏi đắc tội với người. Nếu tiền bối gặp sự phiền phức còn ai chịu ra tay giúp đỡ nữa.

Tư Thám cười ha hả đáp :

- Suốt đời lão phu chẳng cầu cạnh ai, đã làm công việc này hơn trăm năm rồi, phải trải qua hàng ngàn chuyện rắc rối, mà lão phu vẫn vượt qua được.

Trương trang chủ nghe nói tướng tử bị địch nhân bắt đem đi, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Hắn liền nhìn Toán Tử tướng sĩ năn nỉ :

- Tiền bối! Vụ này... vụ này biết làm thế nào?

Toán Tử tướng sĩ lấy ra ba đồng tiền gieo xuống mặt bàn cười khanh khách nói :

- Đặc biệt đối với Trang chủ, lão phu gieo một quẻ không lấy tiền. Đại thiếu gia tự nhiên có quý nhân phù trợ. Trưa mai y sẽ trở về. Đáng tiếc tấm ngân phiếu hai trăm lạng đưa cho lão Tư Thám thật là uổng, lại làm Trang chủ một phen kinh hãi.

Trương trang chủ dường như hoàn toàn tin lời lão, thờ thào một cái nói :

- Đa tạ tiền bối đã bói một quẻ thần toán.

Bỗng nghe Công Táng lão nhân nhìn Tư Thám hỏi :

- Món hàng để cho lão phu phải bao nhiêu?

Tư Thám đáp :

- Đối với lão bằng hữu một trăm lạng được rồi, lão muốn thám điều chi, tối mai sẽ giao hàng.

Công Táng lão nhân cười nói :

- Tối hôm kia thấy một đạo hồng quang từ đỉnh ngọn Thiên Đô núi Hoàng Sơn vọt lên. Ánh hồng quang này âm đậm chứ không phải sáng tỏ, chẳng phải kiếm khí, cũng không là yêu hoá, lão có thể thám coi là chuyện gì không?

Tư Thám đáp :

- Được rồi! Tối mai nhất định phúc đáp, lão cứ sắp tiền đi.

Công Táng lão nhân nói :

- Cuộc mua bán đêm nay sắp thành tựu. Tối mai nhất định có tiền.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Tư Thám tiền bối! Tại sao tiền bối biết đại tiểu thư của tại hạ muốn mua tin tức nơi tiền bối?

Tư Thám cười khanh khách đáp :

- Lão phu nói rõ một chút trước, dĩ nhiên cô phải chiếc cổ.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Tiền bối thử nói coi, hễ là điều quan trọng là tiểu nữ mua ngay.

Tư Thám đáp :

- Gần đây nhiều kỳ nhân dị sĩ gồm đủ nam phụ lão ấu hai phe chính tà cùng tăng sĩ đạo tục không hiểu vì sao mà chết. Cái chết của họ như một giấc mộng. Có người mất tích luôn cả thi thể, khiến lão Công Táng làm ăn vào đâu được. Đó là vì nguyên nhân gì? Lão phu muốn bán món hàng đó có quan trọng không?

Quần hùng đều kinh nghi, đồng thanh hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Tư Thám đáp :

- Món hàng này nửa trên đã vào tay lão phu lại tuyệt mất, còn nửa sau e người ta tìm đến lão Gian Tế.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tiền bối định giá bao nhiêu?

Tư Thám đáp :

- Ít nhất một ngàn lạng. Cái đó còn tùy sự quan hệ của chủ mua. Giá tỷ mãi tử không phải là cô nương thì... hà hà! Một vạn lạng cũng không bán. Vì tin này bán ra, lão phu phải đề phòng một hiểm.

Trương trang chủ xen vào :

- Đáng lắm! Số tiền không bao nhiêu. Tại hạ xin đài thọ thay cho Ngọc cô nương. Tiền bối nói đi.

Tư Thám cười đáp :

- Lấy ngân phiếu đi đã. Tiền trả mạ nhỏ. Lệ luật của lão phu là như vậy.

Trương trang chủ sai con lấy hai tấm ngân phiếu một ngàn lạng giao cho Tư Thám. Lão liền nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Cô nương! Thái Hư ảo tổ mời một bang tà môn ở dị vực, nhưng tiến vào Trung nguyên mới có ba người. Họ sẽ lục tục kéo đến sau. Hiện giờ kẻ đứng đầu tà môn ở dị vực là một thanh niên. Thủ hạ của gã là hai người đứng tuổi. Bọn họ nhận đồ lễ của Thái Hư ảo chúa là tám rương châu báu để một mặt để đối phó với Cổ Cẩm giáo, một mặt quét sạch võ lâm Trung Nguyên. Chúng hành động rất bí mật. Cổ Cẩm giáo không đồng mưu với họ mà hành động cũng giống thế. Chúng đem trăm lạng hoàng kim mời một tà môn ở dị vực. Hiện giờ chưa rõ nhân số, mới biết đứng đầu là một thiếu nữ tuyệt mỹ. Còn hai bang tà môn dùng công phu gì, nhân danh làm sao thì phải tìm lão Gian Tề mới biết được.

Công Táng lão nhân hỏi :

- Hồng quang từ đỉnh núi Thiên Đô bốc lên có liên quan gì đến hai tà môn đó không?

Tư Thám đáp :

- Xin lỗi! lão phu thám thính việc gì ra việc ấy chứ không phỏng đoán. Được rồi! Lão phu đi đây.

Tiệc rượu chưa xong, Trương trang chủ đứng lên mời :

- Tư Thám tiên bối! Uống xong rồi hãy đi. Không thì ngủ đêm ở đây cũng được.

Tư Thám đáp :

- Huyết Đao Vương sắp tới rồi. Xin lỗi Trang chủ. Lão phu không hẹn chạm trán hần.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt nói :

- Hần sắp đến rồi, tiền bồi ngồi lại hay hơn. Nếu ra ngoài mà gặp hần thì tin tức tiền bồi vừa bán ra làm gì hần không rõ.

Tư Thám “ùa” lên một tiếng nói :

- Hần đến rồi.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách trên nóc nhà khách sảnh rồi tiếng người nói :

- Tư Thám! một ngày kia lão sẽ chết về vụ đem bí mật người ta đi rao bán.

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn Đinh Nhất Bạch nói :

- Đại ca! Xin đại ca ra ngoài khuyên hần đình thủ được hay là không thì phải tỷ đấu.

Đinh Nhất Bạch lạng người ra ngoài khách sảnh đồng dục hỏi :

- Huyết Đao Vương ở đâu?

Một nhân vật đứng tuổi từ trên nóc nhà nhảy xổ tới noi cười lạt hỏi :

- Ngươi là ai? Kêu Trương cục chủ ra đây.

Đinh Nhất Bạch cười đáp :

- Giữa các hạ và Trương trang chủ đã không có huyết hải thâm cừu mà hiện nay người võ lâm sắp xảy ra nhiều chuyện lớn. Sự xích mích giữa các hạ và Trương trang chủ thật không đáng kể. Tại hạ được Trương trang chủ mời tới là bảo vệ mà thực tình có ý muốn hòa giải hai bên. Không hiểu ý các hạ thế nào?

Người mặt che kia cười lạt :

- Các hạ còn nhỏ tuổi mà đi bảo tiêu người. Tức cười cho Trương cục chủ suốt đời ăn cơm bảo tiêu mà nay lại phải mời người ta bảo tiêu cho mình.

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Cái đó có chi đáng cười? Đại tiêu sư bảo vệ người, tiểu tiêu sư bảo vệ hàng hóa.

Huyết Đao Vương gầm lên :

- Tiểu tử! bản lãnh ngươi được bao nhiêu mà dám tự xưng là đại tiêu sư?

Đinh Nhất Bạch cười khanh khách đáp :

- Không phải ruộng tốt chẳng thể trồng rừng. Nếu tại hạ không đủ bản lĩnh thắng được các hạ nào dám sinh mạng ra làm trò đùa?

Huyết Dao Vương lại quát :

- Các hạ thông danh đi! Nếu các hạ khiến cho Vương mỗ tâm phục thì món nợ của Trương Nhân Nghĩa từ đây xóa bỏ. Bằng không cả Trang chủ cũng chết

Đinh Nhất Bạch trầm giọng đáp :

- Huyết Dao Vương! Dù cá hạ không bỏ khăn che mặt, nhưng tại hạ nghe thanh âm cũng biết ba tháng trước đây các hạ bị Tử Dương kiếm khách Tư Mã Quan bắt được ở Đồng Quan. Sau tại hạ giải thuyết một hồi, Tư Mã đại hiệp mới tha chết cho các hạ. Thế mà đêm nay các hạ buông lời bắt nã với tại hạ, thì ra các hạ không coi chừng cái mạng già.

Huyết Dao Vương kinh hãi la lên :

- Các hạ là Hồng Trần Kim Cương nổi tiếng ở Đồng Quan ư? Đêm hôm ấy nhờ đại hiệp ngấm ngầm thuyết trình, lão hủ suốt đời không quên. Đêm nay đại hiệp đã can thiệp thì Huyết Dao Vương này từ đây không làm khó dễ Trương Nhân Nghĩa nữa. Vừa rồi vương mỗ đã thất lễ, mong đại hiệp lượng thứ cho.

Đinh Nhất Bạch cười đáp :

- Tại hạ từng nghe Huyết Dao Vương lòng dạ độc ác. Nhưng xét ra các hạ vẫn còn trọng đạo nghĩa. Hay lắm! Đinh Nhất Bạch này lại một phen kết bạn với các hạ. Mời các hạ tùy tiện. Chúng ta sau này còn gặp nhau.

Huyết Dao Vương chưa đi ngay, đứng lại nói :

- Đinh đại hiệp, Tử Dương kiếm khách đang muốn kiếm đại hiệp đó. Y cũng đến khu vực Hoàng Sơn rồi. Hôm ấy y tha chết cho tại hạ sau lại đổi đãi rất tử tế

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Hay lắm! Các hạ có gặp y nói dùm cho tại hạ đã có chủ nhân rồi

Huyết Dao Vương cũng vâng dạ đi ngay. Đinh Nhất Bạch vào sảnh đường nói :

- Trương trang chủ! Tại hạ làm như vậy Trang chủ vừa lòng chăng?

Bỗng nghe Toán Tử tướng sĩ cả cười xen vào :

- Tiểu tử! Oai danh của ngươi không phải nhỏ.

Trương trang chủ chấp tay đáp :

- Té ra đại hiệp là Hồng Trần Kim Cương. Lão phu thất kính mất rồi. Cừ chi của đại hiệp đêm nay thật là tuyệt diệu! Lão phu cảm kích vô cùng!

Toán Tử tướng sĩ nói :

- Bây giờ lấy tiền thù lao đi thôi.

Trương trang chủ đáp :

- Chuẩn bị cả rồi. Xin đem ra ngay bây giờ.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Trang chủ! Món thù kim bộn tiểu nữ chỉ lấy một phần tư thôi, còn ba phần còn lại coi như đã đánh rớt trong phủ Trang chủ.

Toán Tử tướng sĩ la lên :

- Bạc trắng ngần mà các vị không thèm lấy ư?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Quân tử cũng thích tiền tài nhưng lấy được phải theo đạo nghĩa. Tiền bạc của Trương trang chủ là do ngày trước lão nhân gia phải vào sinh ra tử, trải bao nhiêu sóng gió, chỉ còn thiếu đồ máu chết người. Đêm nay chúng ta ăn cơm uống rượu của Trang chủ mà còn lấy bạc kể ra cũng hơi mặt dày. Các hạ

nhận phần của các hạ đi thôi.

Toán Tử tướng sĩ cười ha hả nói :

- Cô nói thế thì ta không thể lấy được. Ha ha! Có thể mới là bạn đồng hành cũng là lý tưởng.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Đồng lưu hợp được chăng?

Toán Tử tướng sĩ cả cười nói lại :

- Hợp nghĩa ư? Trời ơi! Đêm nay lão nhân gia làm đều hợp nghĩa rồi.

Đột nhiên Công Táng lão nhân nhảy bổ lên la :

- Các ngươi bảo nhau quấy phá nghề nghiệp của ta. Thế là công việc làm ăn của ta hôm nay bị tiêu rồi.

Quần hùng nghe nói nổi lên tràng cười rộ. Tư Thám đắc ý reo lên :

- Chỉ có ta là ăn ngon. Tiền trả mạ nhỏ, không thì cũng toét hết.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Võ công của Huyết Đao Vương thế nào?

Tư Thám ồ lên một tiếng hỏi lại :

- Tiểu cô nương! cô hỏi cái đó làm chi?

Văn Đế Đế đáp :

- Câu chuyện của hần và Trương trang chủ thế là xong rồi, nhưng món nợ của tiền bối chưa thanh toán. Tiểu nữ chắc hần còn chờ lão nhân gia ngoài trang.

Tư Thám bỗng nhìn Công Táng lão nhân nói :

- Lão chôn người kia! Nếu quả ta bị Huyết đao vương ngăn chặn thì lão chôn ta sâu một chút nghe.

Công Táng lão nhân vui vẻ đáp :

- Coi tình hình này thì đêm nay ta vẫn chưa thất nghiệp. Lão bán tin tức kia! Ta mong lão té xuống trong mình lão còn hơn ngàn lạng bạc.

Tư Thám hừ một tiếng nói :

- Lão chôn người! Đừng thốt ra điều bất lợi. Ta không sợ võ công Huyết Đao Vương đâu.

Đột nhiên trên nóc nhà có tiếng cười ha hả nói :

- Tư Thám! Hai tháng trước Huyết Đao Vương không đánh nổi lão, nhưng sau hai tháng... ha ha, lão chuẩn bị ném mùi Huyết quang bảo đao đi! Kẻ sĩ cách nhau ba ngày đã khác rồi, huống chi là hơn hai tháng. Lão ra đây ta chờ ngoài này.

Tư Thám nhảy bổ lên quát :

- Tên tiểu tử nào trên nóc nhà mà dám huênh hoang trước mặt lão phu.

Người trên nóc nhà cười khanh khách đáp :

- Lão già thật rồi. Chỉ có thể kiếm tin tức bán lấy tiền ăn, còn cùng người động thủ là chết rồi. Nhất định Huyết Đao Vương sẽ thắng lão. Còn tin hay không là quyền ở lão.

Tư Thám cười nói :

- Ngươi là ai?

Người trên nóc nhà cười rộ đáp :

- Tiền bối đã thần thông quảng đại về việc đi lấy tin mà sao đến văn bối cũng không biết.

Bỗng thấy Đinh Nhất Bạch ngừng đầu lên trời cười nói :

- Tư Mã huynh! Mời huynh đài xuống đây. Lâu nay tiểu đệ không được gặp.

Lập tức một chàng thanh niên tuấn tú từ cửa sảnh đường tiến vào.

Chàng nhìn mọi người chấp tay thi lễ rồi hỏi Đinh Nhất Bạch :

- Hiền đệ! vị nào là quý chủ nhân?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Huynh đài thông thả rồi hãy nói chuyện. Hãy bái kiến nữ chủ nhân của tại hạ đã.

Văn Đế Đế cười nói :

- Tư Mã đại ca! Chớ nghe lời Đinh đại ca. Bọn tiểu muội không phải chủ nhân nào hết, đều là huynh đệ thư muội mà thôi.

Thanh niên “ừ” một tiếng ra chiều kinh ngạc hỏi :

- Văn cô nương! Sao cô lại che mặt? Hơn một năm nay chưa gặp, may còn nghe rõ được thanh âm. Cô nương đây là ai?

Văn Đế Đế đáp :

- Y là sư thư của tiểu muội. Còn việc gì thùng thảng sẽ nói. Tiểu muội muốn hỏi rằng Huyết Dao Vương còn ở ngoài kia thật không?

Từ Dương kiểm khách Tư Mã Quang đưa mắt trộm cho cô, rồi trịnh trọng đáp :

- Dĩ nhiên hấn còn ở bên ngoài. Tại hạ không biết Đinh Nhất Bạch hiền đệ ở đây. Khi đi qua bên ngoài trang mới gặp hấn, hấn cho biết mới vào đây.

Văn Đế Đế liền nhìn Tư Thám cười nói :

- Tiền bối! Tiểu nữ tiên liệu không sai rồi.

Tư Thám nhìn Đinh Nhất Bạch nói :

- Lão đệ! chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà chẳng khác tình cố cựu. Lão đệ ra đó nói với hấn một tiếng nên chăng? Tình thật lão phu không sợ Huyết Dao Vương, nhưng chỉ sợ phải đánh nhau.

Văn Đế Đế đưa mắt ra hiệu cho Đinh Nhất Bạch, Đinh Nhất Bạch hiểu ý liền cười hỏi lại :

- Tiền bối! Lão gia là người đã hiểu rõ làm nghề gì ăn nghề ấy. Văn bối làm việc này thì tiền bối tính sao?

Tư Thám nhăn nhó cười đáp :

- Dĩ nhiên lão đệ làm tiêu sư bảo vệ người.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Nếu vậy được rồi. Tiền bối ra giá ra sao?

Tư Thám chau mày hỏi lại :

- Lão đệ muốn lấy bao nhiêu?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Lấy nhiều thì tiền bối không có. Bây giờ đành thế này vậy. Văn bối biết tiền bối có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Võ lâm bao phủ mây mờ mịt

Tư Thám la lên những tiếng quái gở :

- Lão đệ biết ta có một ngàn ba trăm lạng, chẳng lẽ đòi lấy hết?

Đinh Nhất Bạch đưa ngón tay lên bấm, miệng lẩm bẩm :

- Toán Tử tướng sĩ tiền bối một trăm lạng, đại tiểu thư một ngàn lạng, Trương trang chủ vừa đưa hai trăm lạng, Phải rồi. Đúng một ngàn ba trăm lạng.

Chàng ngừng đầu lên nhìn Tư Thám đáp :

- Thế này là rẻ lắm! Văn bối bảo vệ Trương trang chủ lấy những ba ngàn lạng.

Tư Thám không sao được, trong lòng đau xót mà phải lấy bạc đưa ra cho Đinh Nhất Bạch. Lão thở dài than :

- Biết thế này thì đừng ở lại ăn uống, bỏ đi ngay là không đến nỗi mất tiền.

Đinh Nhất Bạch thu ngân phiếu rồi đứng dậy nói :

- Tiền bối hãy ngồi đây, để văn bối đi báo Huyết Dao Vương một chuyến.

Gã ra ngoài một lát trở vào nhìn Tư Thám nói :

- Tiền bối cứ vững tâm mà đi. Tuy Huyết Dao Vương không chịu, nhưng hấn phải nể mặt văn bối, không chịu cũng không được. Hiện giờ hấn đi rồi.

Tư Thám hoài nghi nói :

- Lão đệ! Vừa rồi ta chỉ nghe bước chân lão đệ ra tới cửa.

Đinh Nhất Bạch cười rộ đáp :

- Lão tiền bối quên cả thuật thiên lý truyền âm rồi ư? Đi đi thôi!

Tư Thám hậm hực bỏ đi rồi, lát sau Công Táng lão nhân và Toán Tử tướng sĩ cũng ra đi. Trong sảnh đường chỉ còn Văn Đế Đế và Hư Vô Ngọc Nữ lẫn ra mà cười.

Trương trang chủ chẳng hiểu ra sau, nhìn hai cô hỏi :

- Hai vị cô nương! Có gì đáng cười đâu?

Văn Đế Đế đáp :

- Trang chủ cứ hỏi Tư Mã đại ca sẽ biết.

Trương trang chủ vội đưa mục quang nhìn Tư Mã Quan, chưa kịp nói gì, thì Từ dương kiếm khách đã cười đáp :

- Trang chủ! Văn bối đến ngồi trên nóc nhà từ trước. Lúc văn bối nghe Văn cô nương cảnh cáo Tư Thám, đã biết Văn cô nương đang động cân não lấy lại ngân phiếu của Tư Thám.

Văn Đế Đế cười, tán dương :

- Tư Mã đại ca hay thật!

Trương trang chủ nói :

- Lão hủ cũng đã biết Huyết Dao Vương đi rồi chứ không còn ở ngoài trang.

Đinh Nhất Bạch cả cười lên tiếng :

- Tư Thám được ngân phiếu rồi chắc ý là chuyện nhỏ, chắc lão còn đòi tiền Công Táng lão nhân và Toán Tử tướng sĩ.

Trương trang chủ cũng cười khanh khách nói :

- Đầu óc kẻ già nua đâm ra ngớ ngẩn. Ngày trước Tam quái tinh minh là thế mà bây giờ cũng hồ đồ như vậy.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tư Thám còn sinh lòng ngờ vực. Lão biết tin đại ca ra đến cửa rồi chẳng là gì nữa, nhưng lại bị bốn chữ Thiên lý truyền âm khiến lão tất hợm.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Bọn lão rồi đây cũng nghĩ ra, phải coi chừng họ đem tin tức nói toang ra ngoài.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chúng ta phải tìm lão Gian Tế ngay mới được. Tình hình đêm nay rất nghiêm trọng.

Từ Dương kiếm khách Tư Mã Quan nghiêm nghị nói :

- Tại hạ dòi chùa Thiếu Lâm từ bốn tháng trước, đã tưởng Cổ Mộ môn là ghê gớm nhất, không ngờ nửa tháng nay được nghe nhiều phe phái khủng khiếp hơn. Chính mắt tại hạ đã nhìn thấy hơn hai chục xác chết vô danh và nghe nói đều là những cao thủ.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Đại ca có nhìn thấy không?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- May mà chưa ngó thấy, không thì chẳng thể sống được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đại ca đã gặp A Kỳ ca chưa?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Tại hạ đang muốn hỏi cô về điểm này? Tại sao y lại dòi xa cô nương?

Văn Đế Đế cười đáp :

- Tiểu muội lại thêm một vị sư phó. Đây là tệt sư thư. Chắc các vị chưa gặp qua.

Từ Dương kiếm khách nói :

- Sau khi chia tay chắc còn nhiều chuyện phức tạp. Cô nương cho tại hạ biết vị này là ai? Nếu y không che mặt, có khi tại hạ cũng nhận ra.

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Tư Mã huynh chưa quen biết tiểu muội. Tiểu muội là Phương Tiểu Ngọc.

Từ Dương kiếm khách thờ dãi nói :

- Tại hạ quả hầy còn hủ lậu. Từ nay mong cô nương chỉ giáo thêm cho.

Văn Đế Đế đáp :

- Đúng thế thật. Tệt sư thư biết rất nhiều.

Hư Vô Ngọc Nữ khề la :

- Muội từ chẳng lẽ mao chi hết. Tư Mã đại ca là đại hiệp nổi tiếng.

Từ Dương kiếm khách khiêm nhượng đáp :

- Cô nương! Chúng ta không phải là người ngoài. Văn cô nương lại biết tại hạ rất sâu xa. Mạng sống này cũng do Thiết huynh đệ giải cứu mới còn.

Văn Đế Đế cười hỏi :

- Tư Mã đại ca! Đại ca ở chùa Thiếu Lâm có được điều gì hay đẹp không?

Tư Mã Quan thờ dãi đáp :

- Phái Thiếu Lâm coi bọn tại hạ như đệ tử chân truyền, truyền thụ cả Đại Kim Cương pháp của bản phái cho mình. Nhưng thời gian ở chùa Thiếu Lâm ngắn quá mà muốn luyện tâm pháp cho thành công ít nhất phải trên một năm.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Trong một trăm lẻ tám môn của phái Thiếu Lâm thì Đại Kim Cương pháp là một trong ba bộ cao thâm nhất. Chẳng những nói khó luyện mà còn là một môn học ít truyền cho môn đồ. Tư Mã đại ca học được bộ tâm pháp này là hay quá rồi. Nhưng bộ tâm pháp có một điểm...

Văn Đế Đế thấy y dừng lại không nói liền hỏi :

- Còn một điểm thế nào?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Công lực của Tư Mã đại ca có lẽ không không chế được sự xung kích mãnh liệt về tâm pháp này. Nếu mình tự luyện lấy thì e rằng mười năm mới thành công. Giả sử được người nội công đã đến trình độ xuất thần nhập hóa giúp cho thì Tư Mã đại ca mới mau thành tựu.

Tư Mã Quan nói :

- Có một người như vậy ngoại trợ rồi, nhưng còn cần có nội trợ nữa.

Văn Đế Đế hỏi :

- A Kỳ ca làm ngoại trợ được không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Y là người ngoại trợ duy nhất, nhưng nội trợ là tùy ở duyên phận của Tư Mã đại ca.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Thiên niên thành nhân Chi Anh được chăng?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không được. Chi Anh là vật trợ âm đối với phụ nữ thì được. Còn đối với Đại Kim Cương pháp phải có thuần dương tiên quả.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sâm vương được không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Sâm vương nóng quá, tùy thuộc dương mà không thuần sức xung kích quá mãnh liệt thì trợ giúp cho Đại Kim Cương pháp thế nào được?

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Vậy phải làm sao?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Mười năm trước gia sư đã nói ở một địa phương chẳng có tiếng tăm gì xuất hiện một con Tam túc Kim ô đậu trên bông hoa sen. Nếu bắt được con chim đó nấu ăn thì có thể thành tựu.

Văn Đế Đế hỏi :

- Loài quạ sắc đen, làm gì có sắc vàng, lại còn ba chân nữa thì kiếm đâu ra?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Có thể mới là kỳ lạ trong vũ trụ, không phải chuyện tầm thường.

Văn Đế Đế hỏi :

- Tại sao con quạ đó thuộc về thuần dương?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Con quạ này ngày bay vạn dặm, đêm ngủ ở tổ cũ. Nó vốn là con quạ đen ba chân và là vua trong loài chim. Sau ngẫu nhiên nó thấy bông sen vàng mà nảy ra linh trí rồi đậu trên hoa sen mà ngủ. Mỗi sáng lúc mặt trời mọc nó hít lấy khí tinh hoa, tu luyện muôn năm mà thành tiên quả. Đối với công lực của

Tư Mã đại ca thì chỉ cần con chim đậu trên hoa sen là đủ.

Tư Mã Quan hỏi :

- Nghe nói luyện Phật công không được sát sinh, khi nào tại hạ dám giết chim để trợ công cho mình?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Kim cương là hộ pháp lực sĩ trước cửa Phật, đồng thời là vị thần duy nhất giữ luật sát phạt, nên luyện Đại kim cương thần thông không phải cấm kỵ. Cũng vì sợ sát sinh mà không cho đệ tử nơi cửa Phật rèn luyện môn thần công này. Kim Cương kinh cất vào Tầng Kinh lâu trong chùa Thiếu Lâm. Tư Mã đại ca không phải đệ tử Phật môn, dĩ nhiên không kiêng kỵ.

Đình Nhất Bạch nói :

- Đây cũng là nói chuyện chơi mà thôi. Tìm được Kim ô há phải chuyện dễ dàng?

Tư Mã Quan hỏi :

- Có Kim ô đó xuất hiện ở địa phương nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Ở Khủng Bố Chiêu Trạch tại bến Vô Nhân Ván. Người võ lâm không ai muốn tới đó vì là nơi tằm thường mà nguy hiểm. Nó tằm thường vì chỉ là cái ao đầm không thể dùng làm nơi ẩn cư tu luyện. Huống chi trong ao quanh năm độc khí bốc lên âm ẩm. Chẳng một ai nghĩ tới nơi đây đã có Kim ô xuất hiện. Có thể nói chỉ một mình gia sư đã qua thăm địa phương quý quái này. Chính lão nhân gia cũng xuyt chết ở đó.

Từ Dương kiếm khách cả kinh nói :

- Nếu vậy là ao chằm đen tối hoang vu, người võ lâm không dám bén mảng tới.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Theo lời gia sư thì Khủng Bố Chiêu Trạch chẳng những không phải tằm thường mà là nơi thần bí vô cùng. Nhiều vật hy hữu trên thế gian người đời chưa từng nghe thấy hay biết đến. Khu này rộng tám trăm dặm. Xung quanh trừ thiểu số người Mãn tộc từ đời nguyên thủy trú ngụ, không còn loại người nào khác nữa. Những nhân vật võ lâm thấy nơi đó chỉ có hại chứ chẳng ích gì mà bảo là khu vực tằm thường. Thủy tổ Cổ Mộ môn đã muốn lập căn cứ địa ở đó, nhưng ba trăm năm trước mười tay cao thủ đi thăm đường đất không một ai trở về. Bảy trăm năm trước, Âm Ma giáo đột nhiên mất tích cũng vì bị hủy diệt ở trong Khủng Bố Chiêu Trạch. Cổ Cầm giáo chủ đã cười quái điều thân hành đến thăm, nhưng ở trên không ngó xuống thấy khí mù dày đặc, không dám sa xuống. Ngoài ra còn rất nhiều nhân vật tà môn muốn dùng nơi đó làm sào huyệt rồi cũng không dám thử thách.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chỗ đó ở phương nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đó thuộc về Cương Đế tư sơn mạch ở Côn Luân và là nơi hội hợp ba đường sơn mạch lớn. Người Thiên Trúc nói nơi đó ở vùng Ấn Chi Na. Người Tân Cương và Tây Tạng lại bảo thuộc địa khu của họ, nhưng chỉ tranh luận sông chứ chưa ai đến địa phương quý quái đó.

Từ Dương kiếm khách thờ dài nói :

- Nếu Kim ô ở vùng Hắc Trạch thì tại hạ vô hy vọng.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Mưu sự là ở người. Bọn ta hãy đến Hoàng Sơn coi động tĩnh rồi sau sẽ liệu.

Quần hào dòm khỏi Trương gia trang đi về phía Hoàng Sơn.

Vào lúc canh tư, bỗng thấy bóng người phía trước tiến tới. Đình Nhất Bạch và Từ Dương kiếm khách đứng chặn đường hỏi :

- Ai?

Đối phương nghe tiếng liền dừng lại. Té ra là một thanh niên mới ngoài ba chục tuổi. Hắn đồng dạng đáp :

- Tại hạ họ. Trương, ngụ ở Trương gia trang phía trước mặt.

Đình Nhất Bạch “ừ” lên một tiếng hỏi :

- Phải chăng huynh đài là trưởng tử của Trương trang chủ?

Người kia vội vàng đáp :

- Chính là tại hạ.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Nghe nói Trương huynh bị một lão già là Liên Căn Bạt bắt đem đi, tại sao lại thoát thân trở về được?

Thanh niên biết là nhân vật chính phái liền tiến lại đáp :

- Tại hạ bị giam ở sau ngọn Thiên Đô, may gặp một vị đại hiệp tên gọi Thiết Kỳ Sĩ giải cứu. Thấy trò Liên Căn Bạt bị giết rồi.

Văn Đế Đế hỏi ngay :

- Hiện giờ Thiết Kỳ Sĩ ở ngọn Thiên Đô núi Hoàng Sơn phải không?

Thanh niên đáp :

- Tại hạ không hay. Được y đưa đi một quãng rồi chia tay. Dọc đường tại hạ thấy rất nhiều người chết không biết tên tuổi. Thiết Kỳ Sĩ nói là họ bị tà ma ám sát.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Liên Căn Bạt là hạng người nào?

Thanh niên đáp :

- Hắn là kẻ thù của Thiết đại hiệp, bị đại hiệp rượt tới Thiên Đô Phong rồi điều tra ra. Ba tên đồ đệ của hắn là Quỷ Cốc tam lang.

Đình Nhất Bạch cười khanh khách nói :

- Quỷ Cốc tam lang rút cục vẫn không thoát chết. Cơ báo ứng thật đã không lầm.

Từ Dương kiếm khách nhìn thanh niên nói :

- Trương huynh mau về đi. Lệnh tôn đang mong đợi.

Họ Trương cáo biệt đi rồi. Văn Đế Đế liền giục :

- A Kỳ ca chắc còn ở Hoàng Sơn. Chúng ta đi lẹ lên.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Dọc đường các vị phải đề cao cảnh giác. Bọn tà môn ở trong bóng tối hành động rất thần bí. Võ công họ cao thâm lại quái đản.

Văn Đế Đế nói :

- Thảo nào lâu nay không gặp những quái điều của Cổ Cầm giáo thì ra họ chúng đến những tà môn ở di vực, nhưng tà môn này chưa tìm đến Thiết Kỳ Sĩ ca ca.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hy vọng y chưa gặp họ. Chúng ta đi chuyến này phải tìm cho ra bằng được lão Gian Tế. Nếu không điều tra ra hư thực của địch nhân thì từ nay chẳng có cách nào đối phó được.

Đến lúc trời sáng, quần hào đã vào sâu trong khu vực núi Hoàng Sơn.

Khi tới một bờ vực, Đình Nhất Bạch liền hô quần hào nghỉ lại. Gã lấy lương khô ra cho mọi người ăn bữa sáng.

Ánh dương quang vừa lên khỏi bờ vực, bỗng thấy một bóng đen từ trên núi đi xuống. Hư Vô Ngọc Nữ vội lại nhìn mọi người khê hô :

- Trên núi có người. Các vị đứng tựa vào vách núi.

Quần hào nghe nói lặng người tiến sát vào chân vách núi. Đình Nhất Bạch hỏi :

- Mấy người?

Hur Vô Ngọc Nữ trở ánh dương quang chiếu bóng đáp :

- Mới thấy một tên kia.

Mọi người nhìn theo ngón tay trở của nàng thì bóng cũng không thấy.

Văn Đế Đế hỏi :

- Có thấy bóng người nào đâu?

Hur Vô Ngọc Nữ cả kinh hỏi lại :

- Các vị không nhìn thấy bóng ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Không thấy. Vụ này ra làm sao?

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Bóng vẫn đứng nguyên đó không nhúc nhích mà sao các vị không ngó thấy? Trong vụ này có điều chi cổ quái, chẳng lẽ chỉ một mình tiểu muội nhìn rõ?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Có thể cô nương luyện nội công khác người, mục quang đã đến trình độ siêu việt. Bóng người có thể che mắt kẻ khác mà không che được mắt cô nương.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Nội công tuy có chỗ bất đồng, nhưng chỉ khác biệt trong lúc quan sát những sự vật đặc. Còn bóng trước mắt này thì người thường cũng trông rõ được huống chi các vị. Hiển nhiên không phải vì lý do này.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Thế thì vì nguyên nhân nào?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bây giờ tiểu muội hiểu rồi. Đó là vì trong mình tiểu muội có vật phát sinh hiệu lực. Nguyên bóng người đó không rõ mà bảo vật trong mình tiểu muội làm cho rõ thêm.

Từ Dương kiếm khách trịnh trọng hỏi :

- Người đó là ai?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bây giờ bóng người mất hút rồi. Họ đã dời khỏi đỉnh núi. May ở chỗ họ chưa phát giác ra chúng ta ở chân núi.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chẳng lẽ hán là người đã hạ sát những cao thủ võ lâm mới đây?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cái đó không dám xác định. Dù sao chúng ta cũng phải cẩn thận.

Quần hùng đều là những cao thủ phi thường, nhưng vì chưa hiểu rõ địch tình nên ai nấy trong lòng rất hồi hộp. Sau khi dời khỏi chân núi, dọc đường vẫn gia tâm đề phòng.

Đến trưa, Đinh Nhất Bạch chuẩn bị đi kiếm dã thú về nướng ăn thì đột nhiên những tiếng ầm ầm vọng lại. Gã dừng bước rồi chạy tới hỏi Hur Vô Ngọc Nữ :

- Nơi nào đã xảy ra cuộc đả đấu chẳng?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Ô mé tả phía trước. Chúng ta mau lại đó coi.

Quần hào chạy về phía phát ra tiếng động nhưng chưa tới nơi thanh âm đã im bật.

Từ Dương kiểm khách khề la :

- Ô hay! Sao không thấy tiếng gì nữa.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Phía trước tất có hang sâu. Chúng ta đi mau. Cuộc đã đấu rất kịch liệt, tình thế sắp đi đến chỗ lưỡng bại câu thương.

Đoàn người xuyên qua sườn núi đầy cây tùng rậm rạp, quả thấy cửa hang. Địa thế đột nhiên lõm vào.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Ủa! Thật là một hang núi u trầm.

Hur Vô Ngọc Nữ giục :

- Chạy xuống đáy hang cho mau. Quả không ra ngoài sự tiên liệu của tiểu muội. Phía dưới có hai nhân vật đều thất bại.

Từ cửa hang vào đến trung ương cách một khoảng trống đầy hoa cỏ.

Trong khu này một cây thấp cũng không có. Giữa khu đất bằng là một cái ao nước trong. Cảnh trí cực kỳ u nhã.

Bốn người đến cạnh ao quả thấy một nam nhân nằm thẳng cẳng trên đất cỏ và một thanh niên chưa tới ba chục tuổi. Y chưa chết, nằm nhắm mắt lại, vẻ mặt xám xanh. Thanh trường kiếm trên lưng dường như chưa dùng tới.

Cách thanh niên chừng mười trượng, một người đứng tuổi ở Dị Vực thuộc loài da trắng. Trên lưng hắn cũng có hai thanh kiếm chưa rút ra.

Hiển nhiên hai nhân vật này động thủ bằng quyền chưởng.

Đinh Nhất Bạch nhìn Từ Dương kiểm khách hỏi :

- Người bạch chủng đến Trung Nguyên chúng ta không có bao nhiêu, nhất là giới võ lâm. Nhưng ở biên cương mặt Tây bắc thì thường lắm, vì người xứ Mông Cổ thường giao dịch với người La Sát. Đây là địa giới tỉnh An Huy sao cũng có người võ lâm da trắng lẫn tới?

Từ Dương kiểm khách đáp :

- Lai lịch người này rất khả nghi. Không hiểu họ bị thương ở chỗ nào?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hai người này đều bị thương. Người da trắng bị chân khí cao thâm đã thương nguyên thân, khó lòng sống được lâu. Còn thanh niên kia bị thương âm khí, có cơ cứu chữa.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Công phu gì phong tỏa được nguyên thần?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Phong tỏa nguyên thần thì có nhiều tà công. Mấy trăm năm trước Huyền Âm giáo nổi danh về tà công phong tỏa nguyên thần. Vu phái ở Tây phương cũng sở trường về môn này.

Từ Dương kiểm khách hỏi :

- Cô nương cứu sống được người này chăng?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Y là nam nhân tiểu muội không tiện giải cứu. Đồng thời cần hai người hiểu phương pháp mới làm được. Huống chi chúng ta chưa rõ lai lịch nhân vật này thế nào?

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Vậy làm sao bây giờ?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hai vị đem y về phái Võ Đương. Quý Chương môn chẳng những có thể cứu chữa mà còn biết y bị tà công gì kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thương Tâm Tố và Vô Sinh Cầm

Từ Dương kiểm khách hỏi :

- Từ đây lên tới núi Võ Đương xa quá, chẳng hiểu người này còn sống được chăng?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Trong vòng mười ngày y chưa chết đâu. Hai vị muốn cứu họ thì nên đi ngay.

Từ Dương kiểm khách nghe nói người kia còn sống mười ngày liền quay lại hỏi Đinh Nhất Bạch :

- Đinh huynh! Chúng ta đi một chuyến chẳng?

Đinh Nhất Bạch nhìn Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Sau này tiểu nhân sẽ gặp cô nương ở đâu?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đinh huynh và Từ Mã huynh đi cùng đường khi làm xong vụ này, hay hơn hết là tìm Thiết đại hiệp trước. Chúng ta gặp nhau được là may, bằng không gặp nhau được cũng bắt tất phải tìm kiếm. Hậu nhật lo gì không còn ngày tái hội?

Từ Dương kiểm khách toan công thanh niên lên để thượng lộ thì đột nhiên có tiếng người quát rồi từ trên không vọt tới hô :

- Dừng tay!

Hur Vô Ngọc Nữ ngó thấy lạng mình ngăn chặn người mới đến. Khi nhìn lại thì cũng là một thanh niên, lớn hơn người bị thương một chút.

Nàng lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ muốn giết người đã bị thương?

Thanh niên kia lớn tiếng đáp :

- Y là sư đệ ta. Các vị di động thân thể y là làm cho y chóng chết đó.

Hur Vô Ngọc Nữ sững sốt. Nàng không tin, lạnh lùng hỏi lại :

- Sao các hạ biết thế?

Thanh niên kia ngạo nghễ đáp :

- Cô không hiểu sư đệ ta trúng phải tà công Thực nguyên hóa thân.

Không động đến thì y còn dùng công lực của mình để chống cự được. Hễ đụng đến y là chết ngay lập tức.

Từ Dương kiểm khách chấp tay hỏi :

- Các hạ có biết địch nhân là ai không?

Thanh niên đáp :

- Võ công của Ôn Nguư đáng ở Tây phương mà các vị cũng không rõ ư? Đây là Cổ Cầm giáo đem sinh lễ mời tà môn ở dị vực tới. Bên kia giải đất này là những hào thủ của đảng đó. Thủ lĩnh của người này là Nguư đầu thần. Bọn chúng dùng Nguư đầu tiêu ký làm lệnh phù.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Gân đây rất nhiều cao thủ võ lâm chết về tay tà đảng này.

Thanh niên kia đáp :

- Không hoàn toàn đúng. Còn một bộ phận là nhân thủ Phong Mã đảng do bọn Áo Hải môn mời đến. Thủ lĩnh đảng đó là Thập Tứ Mã. Bọn này luyện Vụ thần công, chỉ khác với Ôn Nguư đảng một điểm là làm cho người chết sau mười ngày thì thể tự nhiên tiêu hóa, ngoài ra không có thụ thương tích hay đồ máu gì hết. Bọn võ lâm Trung Nguyên khó mà khám phá ra được.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Các hạ dùng phương pháp nào để cứu mạng sư đệ?

Thanh niên đáp :

- Cái đó không liên quan gì đến các vị. Bây giờ xin các vị dời khỏi nơi đây ngay, đừng làm lỡ việc của ta.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lật hỏi :

- Quý tính các hạ là gì? Sao lại bất cậ nhân tình đến thế? Bọn tiện thiếp đã không quấy nhiễu lại không trở ngại, chẳng lẽ ở lại trong hang này cũng không được ư?

Thanh niên lớn tiếng đáp :

- Các vị đã lấy được gì cũng chẳng cần phải bọn ta bảo vệ, nhất là đừng hòng hiểu rõ lai lịch của ta.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lật nói :

- Không ngờ Vô ảnh phái của các vị lại tự phụ như thế! Chúng ta đi thôi.

Thanh niên “ừ” lên một tiếng hỏi :

- Coi cô ta không nhận ra là ai mà sao cô lại biết lai lịch của ta?

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn quần hào xua tay nói :

- Đi! Bọn họ chỉ ý vào Vô Ảnh Thần Lực để đối địch với bọn ám sát chẳng có chi là lạ. Hai trăm năm trước phái này đã bị bại về Liệt Dương giáo.

Thanh niên đột nhiên lạng người ra cản trở quát hỏi :

- Các ngươi là ai?

Hư Vô Ngọc Nữ cười lật đáp :

- Các hạ đừng mong được biết thêm điều chi, cũng đừng tra hỏi lai lịch bọn tiện thiếp nữa, nhất là đừng hòng bọn tiện thiếp giúp đỡ. Các hạ cản đường là tự rước lấy cái nhục. Hãy cứu lệnh sư đệ đi thôi!

Nàng ăn miếng trà miếng khiến cho thanh niên tắc họng không nói sao được. Trong lòng ôm mối hoài nghi trầm trọng mà quả nhiên không dám cản trở.

Bốn người ra khỏi hang thăm, Văn Đế Đế hỏi :

- Thưa! Gã đó ở Vô ảnh phái nào vậy?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Ta đã ngộ thấy bóng hấn ở dưới chân núi lúc nãy, bây giờ thì rõ ràng lắm rồi. Khi họ muốn động thủ liền phát động nội công là thân hình mất biến. Thuật này so với Ấn thân pháp còn tuyệt diệu hơn. Không ngờ phái này hãy còn nhân vật tồn tại.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Lại còn Liệt Dương giáo nào nữa? Tiểu nhân chưa được nghe ai nói tới hai phái đó.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hai phái này là người Trung Nguyên, nhưng không lập phái ở Trung Nguyên nên ít người biết tới.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chuyến này chúng trở về Trung Nguyên phải chăng vì có việc trọng yếu?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đó là một điểm đáng lưu tâm. Ngoài chuyện thăm viếng cố hương chắc họ còn có mưu đồ gì khác.

Mọi người nhảy lên khỏi hang sâu, tiến vào một khu rừng tùng rộng lớn, bỗng thấy phía trong có người ngồi. Hư Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên quay lại hỏi :

- Tam cường mỗi người đem theo một đồ đệ. Không hiểu bọn họ tụ họp ở đây làm chi?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Chắc họ đang thương nghị việc gì trọng đại.

Ba lão già ngồi trong rừng cũng đã ngó thấy bốn người bên này. Một lão từ từ đứng dậy, vẻ mặt trầm trọng cất tiếng hỏi :

- Các ngươi là ai?

Từ Dương kiếm khách chấp tay hỏi lại :

- Bọn văn bối là bạn với Thiết Kỳ Sĩ đại hiệp ở Trung Nguyên. Phải chăng lão nhân gia là Hận Thế Sinh tiền bối?

Lão già gật đầu đáp :

- Thiếu hiệp đã nhận ra lão hủ thì không còn điều gì khả nghi nữa.

Mặt khác thiếu hiệp là bạn với Thiết thiếu hiệp thì càng chẳng phải người xa lạ. Mời các vị vào đây ngồi chơi.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Ba vị lão gia ít khi ngồi với nhau một chỗ. Đó là chuyện võ lâm đều biết. Bữa nay các vị tụ hội dĩ nhiên không phải chuyện tầm thường. Bọn văn bối đâu dám quấy nhiễu?

Lão khác đứng lên hỏi :

- Phải chăng thiếu hiệp họ Đinh?

Đinh Nhất Bạch chấp tay đáp :

- Chính là văn bối. Sao lão nhân gia lại biết kẻ hậu bối này?

Lão già kia thờ dãi nói :

- Lão đệ là hàng hậu bối nhưng nổi tiếng giang hồ. Lão phu may có dịp ở trong bóng tối được thấy qua. Xin hỏi quý tính của hai vị cô nương.

Hư Vô Ngọc Nữ thi lễ đáp :

- Văn bối là Phương Tiểu Ngọc. Đây là tiểu muội Văn Đế Đế ít khi ra khỏi cửa.

Lão kia gật đầu nói :

- Người ta kêu lão hủ bằng Bình Đáo Đế. Vị này là Cô Phương Tử. Chàng thanh niên kia! Các vị vào cả đây.

Lão lại giới thiệu ba gã thanh niên rồi mỗi người kiếm một tảng đá mà ngồi.

Lão già thứ ba tức Cô Phương Tử lúc này mới ngừng đầu lên ngó bốn thanh niên nam nữ. Lão vẫn giữ thói quen như cũ không muốn tụ hội, liền đứng lên chấp tay để sau lưng lảng ra một bên rồi quay lại nhìn Hận Thế Sinh nói :

- Lão Hận Thế! Đừng kéo cả bọn chúng xuống theo nữa.

Đinh Nhất Bạch nghe câu nói cổ quái này kinh hãi hỏi :

- Các vị tiền bối đã xảy ra chuyện gì?

Hận Thế Sinh hỏi lại :

- Các vị có biết Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn đã thành những tà môn ở dị vực đến chưa?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Bọn văn bối đã được nghe qua.

Hận Thế Sinh hỏi :

- Cao thủ võ lâm bị hại rất nhiều, các vị có biết họ chết về công phu gì không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Họ chết về tà công Thực Nguyên hóa thân.

Hận Thế Sinh lắc đầu nói :

- Đó là thủ đoạn che mắt thế gian mà thôi. Trên thực tế người ta đã bị độc thủ không thể cứu chữa được nữa, địch nhân mới dùng Thực Nguyên Hóa thân công thêm vào, để lừa gạt bạn hữu võ lâm.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Có chuyện đó ư? Họ dùng độc thủ gì vậy?

Hận Thế Sinh đáp :

- Độc thủ kêu bằng Thương Tâm Tố. Nghe danh từ này không giống chiêu thức võ lâm, nhưng người chết không đỏ máu lại không thấy thương tích, nếu có là thương ở tâm mạch nên hết bề cứu trị.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Sao tiền bối lại biết thế?

Hận Thế Sinh đáp :

- Cô Phương Tử tiền bối ngày trước đã du lịch cõi ngoài mới thám thính ra, không thì chẳng ai biết được.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Cổ Cầm giáo mời Ôn Ngưu đảng ở Tây phương, còn Áo Hải môn mời Phong Mã đảng. Võ công của những tà môn này như thế nào?

Bính Đáo Đế đáp :

- Đảng này dùng môn Vu thần công để che mắt. Còn tuyệt công giết người là Vô sinh cảm. Kết quả cũng tương tự như Thương Tâm Tố. Người trúng phải không sống nổi mười ngày, chỉ có phương pháp là khác biệt.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lúc họ hạ thủ có cử động gì?

Hận Thế Sinh đáp :

- Cái đó các vị phải mời Cô Phương Tử tiền bối thuyết minh.

Đinh Nhất Bạch nhìn Cô Phương Tử hỏi :

- Xin tiền bối chỉ giáo được chăng?

Cô Phương Tử thờ dài đáp :

- Môn công phu này thật khó đề phòng. Phương pháp của họ lại rất nhiều, một lời nói không hết được. Có khi bị đánh trúng, có khi vô ý mà chết. Nói tóm lại môn tà công của chúng phần nhiều đánh vào lỗ tai đối phương. Chỉ người điếc là không sợ.

Mọi người nghe nói không sao hiểu được. Từ Dương kiếm khách ngạc nhiên hỏi :

- Cái đó vì nguyên nhân gì?

Cô Phương Tử đáp :

- Nguyên nhân là địch nhân phát tà công bằng âm hưởng, tựa hồ âm sát mà không đúng. Tỷ như nói thiếu hiệp cùng địch nhân đã đấu, đánh địch nhân ngã ra. Địch nhân nằm dưới đất nấn nỉ thiếu hiệp, khiến thiếu hiệp không tài nào hạ thủ được. Khi đó thiếu hiệp sẽ ra sao? Lúc thiếu hiệp nghe là trúng phải độc thủ rồi. Lại còn phương pháp khiến thiếu hiệp không sao nhìn thấy. Tỷ như đột nhiên thiếu hiệp nghe tiếng khóc lóc kêu than vọng lại, liệu thiếu hiệp bỏ đi hay dừng lại lắng tai nghe cho biết khóc than chuyện gì. Thiếu hiệp nghe rõ là trúng độc thủ rồi. Cả tiếng đàn tiếng sáo cũng là thủ đoạn sát nhân của hai tà môn này.

Mọi người nghe nói đều khiếp sợ. Văn Đế Đế hỏi :

- Mình không nghe thì sao?

Cô Phương Tử đáp :

- Không nghe thì chẳng sao, nhưng lỗi tại con người là để nghe. Lúc đối địch có khi còn cảnh giác, nhưng lúc bình thời không nghe làm sao được, nhất là trong lúc bất ngờ.

Ai cũng nhận thấy mối nguy này không sao đề phòng cho xiết được.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Các vị lão gia ở đây thương lượng chuyện gì, lại nói đừng lời bọn văn bối xuống theo là ý kiến thế nào?

Cô Phương Tử đáp :

- Hai phái tà môn đã dần dần dời khỏi Hoàng Sơn đi về phía Nam không hiểu vì nguyên nhân gì. Bọn lão phu quyết tâm theo dõi, một mặt để thám thính xem có kế hoạch gì phòng ngừa được chăng? Hai là nghe nói Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn đang thu thập người võ lâm đầu hàng. Coi tình thế này thì hai bên đã thành thù nghịch chẳng đội trời chung. Những nhân vật nào đến quy thuận đều cống hiến hoàng kim châu báu.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Bọn họ đã muốn giết người lại muốn thu dụng là nghĩa làm sao?

Cô Phương Tử đáp :

- Những người bị giết chẳng phải là không có duyên cớ. Phần đông vì có ý đối nghịch từ trước. Nhưng họ không muốn thu nạp những người ở các môn phái lớn ở tại Trung Nguyên nên những kẻ bị hại thường là cao thủ các phái lớn.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Bọn họ đã biết những môn phái lớn không chịu đầu hàng nên họ không thích. Nhưng họ không đề phòng những kẻ trá hàng ư?

Hận Thế Sinh đáp :

- Bọn họ nhận định không ai dám trá hàng, và không sợ kẻ Gian Tế.

Dù có người trá hàng thật, nhưng đã ở trong tay họ thì không nào loạn được. Vì thế hễ người nào đem hoàng kim châu báu đến nhiều là họ đều tiếp thụ.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Ba vị lão nhân gia chuẩn bị hành động rồi chứ?

Hận Thế Sinh đáp :

- Đúng thế. Nhưng trước hết phải chuẩn bị hoàng kim châu báu mới được. Nghe nói hai phe chính tà đều có người đi rồi. Hiện giờ Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn cũng định chỉ hành động ám sát.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Bọn văn bối cũng đã được nghe tin này, đương nhiên phải coi tình thế mà làm. Vậy chúng ta tự lựa chọn lấy một phương pháp.

Hận Thế Sinh hỏi :

- Hiện giờ các vị theo phương pháp nào? Cũng trá hàng những tà môn đó chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Văn bối muốn ngấm ngầm tiến vào Cổ Cầm giáo.

Nàng đứng dậy từ biệt, dẫn mọi người ra khỏi khu rừng, bỗng quay lại nói :

- Tinh tinh Tam cường biến đổi rất nhiều. Các vị cũng liên thủ xuất hiện. Đây là một cái may cho võ lâm. Tiểu muội chắc các vị cũng đến Cổ Cầm giáo trả hàng.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Đại tiểu thư! Tiểu thư đã nói lựa chọn phương pháp trả hàng rồi kia mà?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Nếu tiểu muội không nói bọn mình lựa Cổ Cầm giáo, có khi các vị đi đầu hàng Áo Hải môn. Bây giờ chắc các vị không đi Áo Hải môn nữa.

Từ Dương kiếm khách hỏi :

- Vì nguyên nhân gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Các vị vốn không muốn lời chúng ta đi theo là sợ chúng ta tự đưa đầu vào tròng. Hiện giờ các vị đã hiểu rõ về Đinh huynh, nhưng chưa hiểu rõ ba người bọn tiểu muội. Các vị nhất định đến hàng cùng một nơi với chúng ta là có ý bảo vệ cho chúng ta.

Từ Dương kiếm khách hỏi :

- Cô nương nói trước nơi đầu hàng là phòng khi các vị gặp nguy hiểm, mình cũng bảo vệ cho các vị phải không?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Quả có ý như vậy. Tam cường đem theo ba tên đồ đệ, lực lượng không bằng chúng ta nên nguy hiểm nhiều hơn. Chúng ta chẳng thể khuyên can, cũng không thể lựa chọn sau vì sợ đi lầm phương hướng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Thư thư! Tam cường có biết rõ tình hình địch nhân thật không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Những điều các vị biết có thể tin được, nhưng chưa dám hoàn toàn tin nhiệm.

Từ Dương kiếm khách nói :

- Cô nương cũng nhận ra hai phái tà môn ở dị vực còn lợi hại hơn chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Quả tiểu muội nghĩ thế. Nếu chỉ có hai môn tà công Thương Tâm Tổ và Vô sinh cảm thì chẳng cần đi trả hàng.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Tại sao vậy?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Nếu không có thứ lợi hại hơn thì Thái Hư ảo tổ ở Áo Hải môn đã chẳng đưa sính lễ mời Phong Mã đảng, vì võ công tối cao ở Áo Hải môn không sợ U Hồn khúc. Nói một cách khác cũng không sợ hai tà công Thương Tâm Tổ và Vô sinh cảm thì còn mời họ làm chi?

Văn Đế Đế nhảy bổ lên nói :

- Đúng rồi! Thư thư đã học được môn võ công tối cao của Áo Hải môn, dĩ nhiên cũng không sợ hai tà công này.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hiện giờ chưa có thể nói là không sợ. Ta cũng chưa rõ tác dụng của những tà công này có thật giống U linh công hay không?

Bốn người gần đến cuối rừng trên đỉnh núi, bỗng ngó thấy một vị thái thái dẫn tám thiếu nữ do mé bên những cây tùng thấp đi ra. Văn Đế Đế hỏi :

- Ô kìa! Bọn họ là ai?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Các vị hãy thông thả một chút. Lão thái bà là Thái Huyền thánh mẫu, chủ nhân phái Thái Huyền. Tám cô đệ tử đi sau gọi chung là Thái Huyền bát mỹ. Cô nào cũng khinh người như rác, chẳng coi ai ra gì.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Chẳng lẽ bọn ta lại sợ chúng?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Nhưng chúng ta không có thì giờ tranh hoi với họ Thái Huyền thánh mẫu cũng đã ngó thấy bốn người bên này, nhưng mụ không dừng lại, dẫn tám đệ tử tiếp tục tiến về phía Nam. Một trong tám cô chạy lại gần lão thái bà hỏi :

- Sư phó! Bốn tên vừa trai vừa gái kia là hạng nào?

Lão thái bà lạnh lùng đáp :

- Trong bọn này có một gã kêu bằng Tử Dương kiếm khách, chứng tỏ chúng không phải là người tà môn. Nhưng đừng lý gì đến gã, chủ trương của chúng ta là không giao đàm với ai.

Thiếu nữ kia lại hỏi :

- Sư phó! Thái Hư phái và Tiên Thiên phái đều qui thuận Cổ Cầm giáo, vậy từ nay bọn ta gặp họ cần gì phải nể nang? Ngày trước chi tỷ kiếm thuật, nhưng mai đây có thể liều mạng với nhau chứ?

Lão thái bà hững hờ đáp :

- Ta hiểu rõ hơn các ngươi. Bọn họ trá hàng đó.

Thiếu nữ “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Sao họ phải trá hàng?

Lão thái bà đáp :

- Một mặt họ muốn ẩn lánh cho Cổ Cầm giáo khỏi sát hại, một mặt họ nằm vùng trong giáo phái đó để thám thính hư thực.

Thiếu nữ khác hỏi :

- Thám thính cái gì?

Lão thái bà đáp :

- Cổ Cầm giáo đem lễ đến mời Ôn Ngưu đảng, một tà phái ở dị vực, đưa vào Trung Nguyên, mục đích để đối phó với Áo Hải môn và để trấn áp võ lâm thiên hạ. Nhưng tà môn này cũng có một phe đối đầu sinh tử là Phong Mã đảng. Đảng Phong Mã được Áo Hải môn mời đến giúp sức. Lực lượng thành thể quân binh. Có điều ta lại nghe nói hai tà môn này mới đây xảy việc bất ngờ là cũng có người chết. Ban đầu họ tưởng hai bên ám hại lẫn nhau, nhưng sau phát giác bọn thù hạ bị giết đều không phải độc thủ của hai bên.

Thiếu nữ kia “ùa” lên một tiếng hỏi :

- Vậy chúng chết về tay ai?

Lão thái bà đáp :

- Phái Tiên Thiên và phái Thái Hư đang dò xét. Thực ra ta đã biết vụ này rồi.

Thiếu nữ hỏi :

- Sư phó nhận ra người hạ thủ rồi ư?

Lão thái bà nói :

- Hẳn thế. Nhưng kẻ hạ thủ cũng chết luôn.

Thiếu nữ kinh hãi hỏi :

- Vụ này ra làm sao?

Lão thái bà đáp :

- Người giết thủ hạ. Ôn Nguo đảng là đệ tử phái Vô Ảnh. Còn thủ hạ Phong Mã đảng bị chết về đệ tử phái Liệt Dương. Hành động hai bên cùng chết không phải là biện pháp hay.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hào kiệt sa cơ phải trả hàng

Thiếu nữ hỏi :

- Phái Tiên Thiên và phái Thái Hư thám thính ra làm sao?

Lão thái bà đáp :

- Ngoài ra còn hai điều. Một là muốn thám thính công phu thần bí nhất của hai phái Ôn Nguo và Phong Mã. Hai là nghe nói hai tà phái đó đến Trung Nguyên, mục đích chân chính không phải vì vàng bạc châu báu mà là sưu tầm một vật trọng yếu, khắc tinh của hai tà môn này.

Thiếu nữ kinh ngạc hỏi :

- Vật đó là vật gì?

Lão thái bà đáp :

- Đây cũng là chủ ý của ta chuẩn bị quy đầu Cổ Cầm giáo. Có điều các người đến Cổ Cầm giáo không nên nhón nháo.

Lão thái bà thanh âm không lớn, nhưng Hư Vô Ngọc Nữ cách xa không đầy một tấc tên đều nghe rõ hết. Không những Hư Vô Ngọc Nữ mà cả ba người kia cũng nghe thấy. Đinh Nhất Bạch kinh hãi hỏi :

- Đại tiểu thư! Đại tiểu thư nghe thấy rồi chứ?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đó là lão thái thái có ý muốn cho bọn ta nghe rõ và chứng tỏ mụ không dối nghịch gì với mình.

Từ Dương kiếm khách hỏi :

- Những tin tức này quan trọng phi thường. Chúng ta nên làm thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Mình còn chưa hiểu hai phái Ôn Nguo, Phong Mã sợ thứ gì, cần thám ra điểm này mới hành động được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Người ở Cổ Cầm giáo có hiểu mục đích của những nhân vật mà họ mời đến không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chắc họ không hay. Nếu họ biết rồi thì đã phái người đi kiếm vật đó. Giáo phái này mà họ đắc thủ thì họ chẳng cần mời người kiếm chế Ôn Nguo đảng nữa.

Thái Huyền thánh mẫu dẫn tám tên đệ tử đi trước, bây giờ đã lên trái núi cuối cùng đồng thời chân bước nhanh hơn.

Đinh Nhất Bạch đột nhiên phát giác ra điều gì, nhìn Hư Vô Ngọc Nữ vội nói :

- Đại tiểu thư! Tiểu nhân ngó thấy một đạo hồng quang lấp lánh.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Ở chỗ nào?

Đỉnh Nhất Bạch đáp :

- Ở trên không về mặt núi bên kia nhưng chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Hur Vô Ngọc Nữ trịnh trọng nói :

- Công Táng lão nhân đã thấy hồng quang và đến mua tin tức của lão Tư Thám. Chúng ta phải coi chừng. Có lẽ cao thủ của Ôn Ngưu đang ở phía trước.

Đỉnh Nhất Bạch hỏi :

- Ánh hồng quang có liên can gì đến Ôn Ngưu chăng?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Lão Tư Thám đã chịu lời bán tin tức cho Công Táng lão nhân. Nếu chúng ta gặp Công Táng lão nhân là biết ngay.

Bốn người không nhìn thấy bọn thầy trò Thái Huyền thánh mẫu nữa, chắc bọn đó vượt qua núi rồi. Mọi người liền đi nhanh hơn chạy một mạch lên núi.

Vừa đến ngọn núi, Văn Đế Đế đột nhiên “ô!” lên một tiếng. Người cô lão đảo tựa hồ đứng không vững. Tiếp theo đến Từ Dương kiếm khách, Đỉnh Nhất Bạch cũng chân bước loạng choạng.

Hur Vô Ngọc Nữ thấy vậy cả kinh, vội đỡ Văn Đế Đế lên hỏi :

- Muội tử làm sao vậy?

Văn Đế Đế nhắm mắt, hiển nhiên toàn thân bất lực, nhưng cô vẫn tỉnh táo đáp :

- Thưa thưa! Tiểu muội buồn ngủ lắm.

Hur Vô Ngọc Nữ cả kinh quay lại ngó Từ Dương kiếm khách và Đỉnh Nhất Bạch. Coi tình hình hai người này ngồi dưới đất còn nguy hiểm hơn.

Nàng lại hỏi Văn Đế Đế :

- Muội tử! Muội tử có cảm giác gì khác lạ hay chỉ thấy buồn ngủ?

Văn Đế Đế tựa vào người nàng thều thào đáp :

- Thưa thưa! Dường như tiểu muội ngửi thấy mùi hương quái lạ rồi chân đứng không vững nữa.

Hur Vô Ngọc Nữ nghe cô nhắc nhở, bây giờ dường như nàng cũng ngửi thấy mùi thơm khác lạ, nhưng chân chưa nhũn ra và không buồn ngủ.

Nàng hoảng hốt nghĩ thầm :

- Bọn mình trúng phải ám toán của địch nhân rồi, biết làm thế nào bây giờ?

Đang lúc nôn nóng không có kế gì, tai nàng bỗng nghe một thứ thanh âm nhỏ bé. Nàng lập tức đặt Văn Đế Đế rồi cũng nằm theo.

Sau một lúc nàng nghe thanh âm đàn ông cười ha hả nói :

- Sư ca! Bích nhãn ma pháp thuật cao cường! Hắn vừa ra tay dưới kia đã chín người ngã, trên này lại thêm bốn tên nữa.

Tiếp theo tiếng người khác trịnh trọng cất lên :

- Lão nhị! Nói năng phải coi chừng. Lão mui lộ hiện ở dưới kia. Ngươi kêu hắn bằng Bích nhãn ma, hắn mà nghe thấy là khó chịu lắm đó.

Người nói trước đáp :

- Ai thích thì kêu bằng bác sĩ. Tiểu đệ không hiểu bác sĩ là cái gì.

Người nói sau lên tiếng :

- Người bạch chủng lấy “bác sĩ” làm danh dự nhất. Chúng ta mời họ đến dĩ nhiên phải thuận theo họ một điểm.

Hur Vô Ngọc Nữ nằm dưới đất dòm trộm thấy hai thanh niên đi lên.

Lúc này người nhỏ tuổi hơn một chút hỏi :

- Sur ca! Hấn liệng trò chơi gì lên không mà phát ra ánh hồng quang?

Người lớn tuổi hơn lắc đầu đáp :

- Ta làm sao biết được? Chắc đó là công phu đặc biệt của hấn.

Gã nhỏ tuổi hỏi :

- Trước khi chưa phóng cái đó sao hấn lại cho chúng ta ngửi một bông hắc liên hoa?

Gã lớn tuổi đáp :

- Hấn nói là pháp bảo của hấn phát ra thứ thần hương, ai ngửi phải là té nhào, nên hấn cho ngửi hắc liên hoa để tránh khỏi.

Gã nhỏ tuổi nói :

- Thế là tà pháp rồi. Những người này chắc cũng như những người thu thập trước, không đầy mười ngày là chết hết. Chúng ta chả cần phải bồi thêm một kiếm.

Gã lớn tuổi đáp :

- Bác sĩ đã bảo những người bị thu thập sau không chết đâu, nhưng chúng phải nghe theo bản giáo sai khiến.

Gã nhỏ tuổi “ùa” một tiếng hỏi :

- Tại sao vậy?

Gã lớn tuổi đáp :

- Bác sĩ vâng lệnh sư phó thu dụng nhiều tay cao thủ để đối phó với Áo Hải môn. Vậy từ giờ những ai đã bị pháp thuật của bác sĩ kiểm chế đều đem đến căn cứ mới ở Quý trạch. Công việc của chúng ta phải Thiết Linh hạc đem đi.

Gã nhỏ tuổi vội hỏi :

- Chẳng lẽ pháp bảo của hấn có hai tác dụng: Muốn cho ai chết là phải chết, muốn để ai sống là được sống?

Gã lớn tuổi cười đáp :

- Nghe nói trong ánh hồng quang của hấn mà thêm thanh âm Thương Tâm Tổ vào là địch nhân hết sống, bằng không thêm món đó thì chỉ không chế tâm thần chứ không làm cho người chết.

Hur Vô Ngọc Nữ nghe trộm đến đây, bỗng không gian nổi tiếng gió lớn. Nàng hé mắt dòm trộm thấy mười mấy con hạc đen từ trên mây hạ xuống. Nàng nghĩ thầm :

- Bọn chúng muốn cột chúng ta vào lưng hạc để chở đi. Té ra họ dùng Hắc Chiêu trạch này làm nơi căn cứ cho Cổ Cầm giáo.

Lát sau quả thấy nhiều người nữa đến cột những nhân vật bị té vào lưng hạc, cả Hur Vô Ngọc Nữ cũng vậy. Mỗi con hạc mang một người. Bầy hạc vọt lên không bay về phía Tây nam. Ở trên không, Hur Vô Ngọc Nữ phát giác ra bọn Thái Huyền thánh mẫu cũng mắc tay địch thủ, nhưng chỉ có một mình Hur Vô Ngọc Nữ vẫn tỉnh táo. Người nàng cũng nhún ra không còn chút lực lượng nào.

Bầy hạc bay luôn ba ngày ba đêm chưa hạ xuống. Hur Vô Ngọc Nữ ước lượng chúng đã bay đến mấy ngàn dặm. Nàng ngo xuống dưới nhận ra vượt qua Cương đề tư sơn, miệng lăm bầm :

- Phía dưới là khu vực Hắc Chiêu trạch.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bầy hạc hạ xuống một hang núi sâu thẳm. Bốn vách đứng dựng. Chỗ này cách Chiêu trạch khói bốc mù còn xa. Sau lại thấy một toán nhân vật Cổ Cầm giáo đến cột những người trên lưng bầy chim xuống rồi đưa vào trong một tòa cổ động.

Hur Vô Ngọc Nữ mở mắt ngó lên thì đây là một tòa thạch bảo thấp thoáng thông sáng rực. Một người da trắng vào hạng trung niên lấy một bông hoa sen màu đen quệt vào mũi từng người xong rồi ra khỏi động.

Người da trắng đi chưa bao lâu, Thái Huyền thánh mẫu tỉnh lại. Mụ ngó thấy Hur Vô Ngọc Nữ ngồi dậy trước mình thì không khỏi kinh ngạc, khẽ cất tiếng hỏi :

- Cô nương! Đây là đâu?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Chốn này là một Quỷ trạch nổi danh. Chúng ta đều bị Cổ Cầm giáo bắt đem vào đây.

Lão thái bà tức giận hỏi :

- Bọn mặt chuột định làm gì lão nương?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Dĩ nhiên họ muốn chúng ta đầu hàng. Lão thái thái! Bọn tiểu tử cũng bị bắt cùng một chỗ với các vị.

Lão thái bà muốn nhảy bổ lên, nhưng mục phát giác vận kinh không nổi, liền thóa mạ :

- Loài quỷ ngoại quốc chết băm chết vằm đo đã làm trò gì khiến cho lão không vận công được nữa?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Theo ý nghĩ của văn bối thì chúng ta chỉ còn cách đầu hàng. Nếu phản kháng tất là phải chết.

Lão thái bà nói :

- Ta nhất định không chịu, lão nương đâu phải kẻ nhu nhược?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Một mình tiền bối đã đánh, nhưng còn tám vị đệ tử há chẳng đáng tiếc ư?

Lão thái bà hỏi :

- Quý tính cô nương là gì?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Văn bối là Phương Tiểu Ngọc.

Lão thái bà hỏi :

- Phương cô nương! Cô chịu đầu hàng thật ư?

Hur Vô Ngọc Nữ đưa mắt ra hiệu cho mục, miệng đáp :

- Chỉ cần họ đừng khuất nhục chúng ta thì đầu hàng cũng chẳng sao.

Lão thái bà hiểu ý, nhưng vẫn hằn học nói :

- Con người toàn thân bất lực thì sống không bằng chết.

Bổng cửa Đông có người cười ha hả nói :

- Muốn khôi phục công lực phải ba ngày nữa. Có điều các vị đừng đem dạ trá hàng, vì sau đây ba ngày tuy các vị được khôi phục công lực mà tâm thần vẫn bị khống chế. Dù các vị trốn chạy ra ngoài muôn dặm rồi, e rằng cũng phải tìm đường trở lại xin tha.

Một hán tử trung niên tiến vào đem rất nhiều thực vật để trong động rồi lại lui ra.

Sau chừng nửa giờ, mọi người đều tỉnh lại. Ai cũng hành động được rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ nhìn mọi người nói :

- Mời các vị hãy ăn uống đi. Người ta gấp mái nhà thấp tất phải cúi đầu mới vào được. Ăn no rồi sẽ nói chuyện.

Lão thái bà nhìn nàng rồi nhìn tám tên nữ đệ tử vẫy tay nói :

- Hãy nghe lời Phương cô nương đây. Các người ăn đi. Chờ xem bọn mặt chuột định làm gì chúng ta?

Mọi người ăn xong, lại có một hán tử trung niên tiến vào nói :

- Đây là nơi ăn ở của các vị. Hiện giờ ánh dương quang lên tới đỉnh đầu. Đúng là lúc giữa trưa. Các vị có thể ra trước giữa hang tản bộ. Sau ba ngày hãy nghe sai phải.

Lão thái bà quát hỏi :

- Người là cái thá gì ở Cổ Cầm giáo?

Người đứng tuổi cười khanh khách nói :

- Lão bà tử! Mụ đừng ý mình già nua mà làm phách. Bản tòa giữ địa vị gì trong bản giáo, ba ngày nữa mụ sẽ biết. Bản tòa cho mụ hay, ăn nói phải dè dặt một chút, không thì tòa thỉnh bản câu Giáo chủ đặt mụ dưới quyền sai phải của bản tòa. Khi đó mụ sẽ biết mùi.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt nói :

- Các hạ ngông cuồng quá! Lão nhân gia đây là một vị tiền bối võ lâm.

Người kia nhìn nàng bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Cô nương! Cô vào trong hang mà coi. Tiền bối võ lâm nhiều lắm, nhưng vào đến bản giáo họ chỉ là bọn nô tài.

Hắn nói rồi trở gót bước đi, thái độ rất kiêu ngạo. Thái Huyền thánh mẫu tức đến chết người, mụ nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Phương cô nương! Làm sao chịu nổi bọn chó má này?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Lão nhân gia đừng nổi nóng. Chúng ta hãy vào trong hang coi, không hiểu còn những nhân vật nào đồng bệnh tương lân với chúng ta.

Lão thái bà gật đầu vẫy ta bảo bọn nữ đồ đệ :

- Các người tự ý đi chơi. Ta cùng Phương cô nương ra ngoài bàn định.

Hư Vô Ngọc Nữ dắt tay Văn Đế Đế rồi nhìn Tử Dương kiếm khách và Đinh Nhất Bạch nói :

- Hai vị đến một chỗ khác để xem những ai bị bắt vào đây.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Nếu gặp người của phe mình có bảo họ đến đêm vào thạch thất hội diện không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không cần. Chờ tiểu muội kiếm được một nơi nào khác ở trong hang rồi sẽ tính. Chỗ này không tiện.

Nàng dẫn Văn Đế Đế cùng Thái Huyền thánh mẫu ra khỏi động, nhưng lạ thay dọc đường không gặp một người nào ở Cổ Cầm giáo cả.

Đi tới khu rừng trong hang núi. Văn Đế Đế khẽ hỏi Hư Vô Ngọc Nữ :

- Thử thử! Bọn họ không giám thị chúng ta ư?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tâm thần chúng ta bị kiềm chế thì họ cần gì phải giám thị chúng ta nữa?

Thái Huyền thánh mẫu hỏi :

- Phương cô nương! Chúng ta làm sao bây giờ?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Phải tạm thời nhẫn nại để chờ công lực phục hồi đã. Chúng ta thử xem họ xử trí thế nào, nếu họ để chúng ta tự do hành động khi đó sẽ tính.

Có phải lão nhân gia đã nói Ôn Nguru đang muốn kiếm một vật?

Thái Huyền thánh mẫu đáp :

- Đúng thế. Nhưng không hiểu là vật gì.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Khi chúng ta được tự do sẽ nghĩ biện pháp để thám thính cho biết rõ là cái gì. Chúng ta hết sức tìm kiếm mà lấy được là có thể phản kháng.

Văn Đế Đế đột nhiên lên tiếng :

- Phía trước có người đi tới.

Thái Huyền thánh mẫu ngừng đầu nhìn “ồ” lên một tiếng nói :

- Thằng lỏi xấu xí đó cũng bị bắt vào đây.

Hư Vô Ngọc Nữ ngó thấy thanh niên cực xấu xí đi tới, nàng hỏi :

- Lão tiền bối! Gã là ai?

Thái Huyền thánh mẫu đáp :

- Gã từng làm cho lão thân tức đến chết người. Gã tự xưng là Kim Bất Hoán, võ công rất cao cường mà lại cực kỳ thần bí, không ai hiểu gốc gác gã.

Thanh niên xấu như quỷ chạy về phía Thái Huyền thánh mẫu cười ha hả nói :

- Lão thái bà! Bây giờ hay quá rồi. Chúng ta đều biến thành ba ba trong rọ.

Thái Huyền thánh mẫu lớn tiếng thóa mạ :

- Tên tiểu quỷ kia! Tổ nhưng nhưng ngươi chưa khôi phục công lực, không thì lại cùng ngươi quyết một trận sống mái. Bước đi! Đừng ở đây ba hoa nữa.

Thanh niên xấu xí cười khanh khách đáp :

- Lão thái bà! Té ra lão thái bà mới bị bắt. Hừ! Có thể nói là tại hạ đã gia nhập giáo phái này bước trước. Cổ Cẩm giáo có lệ luật người đến trước địa vị cao hơn kẻ đến sau.

Thái Huyền thánh mẫu gầm lên :

- Cút ngay! Đáng tiếc cho thằng lỏi bản lãnh siêu quần đi làm nô tài lại còn hãnh diện.

Giữ lúc ấy, bỗng có một thanh niên ở phía xa xa lên tiếng :

- Thái thái! Đừng lý gì đến thằng lỏi đó. Gã cũng chưa được đón tiếp sứ mạng của bản giáo.

Hư Vô Ngọc Nữ nghe tiếng ngó lại thì ra một thanh niên mặt trắng, liền nhìn Thái Huyền thánh mẫu hỏi :

- Tiền bối! Gã là ai?

Lão thái bà háng dặng đáp :

- Gã là một đứa hạ lưu.

Thanh niên xấu xí đột nhiên lên mặt nghiêm nghị đổi giọng :

- Lão thái bà! Gã mới chính là một tên hèn hạ, được Cổ Cẩm giáo cho làm Phân giáo chủ ở Đệ tam Phân giáo, chỉ còn thiếu nhận lệnh phù nữa thôi.

Lão thái bà đáp :

- Lão thân tuy không biết công lực gã ra sao, chỉ hiểu gã là một nhân vật trọng yếu ở Thần bí cốc. Mấy lần gã muốn tiếp cận lão thân không hiểu có dụng ý gì?

Xú thanh niên nói :

- Không thèm lý gì đến gã nữa là xong. Tại hạ đang điều tra hành vi quá khứ của gã.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tại sao huynh đài lại muốn điều tra hành vi của gã?

Xú thanh niên cười đáp :

- Tại hạ tuy mặt xấu nhưng lòng không xấu. Những kẻ xấu bụng dạ, tại hạ đều điều tra cho biết rõ gốc gác. Nói một cách khác gã là địch nhân của tại hạ.

Thái Huyền thánh mẫu nói :

- Gã họ Hồ tên gọi Bắc Thần, ở một tà phái trong võ lâm ngày trước.

Những nhân vật thuở xưa tại phái này đều võ công cao cường, lại xuất hiện bất thường khiến các phái chính đành chịu bó tay.

Xú thanh niên nói :

- Tại hạ chỉ biết ngoại hiệu của hắn là Thần Phong. Gã quy đầu Cổ Cầm giáo vì bị bắt hay là có mối liên quan gì với đệ nhất phu nhân ở Cổ Cầm giáo.

Thái Huyền thánh mẫu hỏi :

- Xú tiểu tử! Ngươi đã tính toán gì chưa?

Xú thanh niên đáp :

- Kim ô ngọc thể chỉ cần được một món là có thể xưng hùng thiên hạ.

Lão thái bà kinh ngạc hỏi :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đỡ lời :

- Tiền bối! Bất tất phải hỏi nhiều. Văn bối đã hiểu ý hắn rồi.

Xú thanh niên cười khanh khách nói :

- Tại hạ xin cáo biệt. Sau ba ngày nữa lại gặp nhau.

Xú thanh niên chưa đi khỏi mười bước bỗng thấy thanh niên mặt trắng tức Thần Phong lạng người đến trước mặt thánh mẫu hỏi :

- Thái thái! Gã xấu xí vừa rồi nói Kim nha, ngọc nha gì vậy?

Thái Huyền thánh mẫu cười lạt đáp :

- Ngươi nghe không rõ thì còn hỏi làm chi?

Thần Phong bật tiếng cười âm trầm nói :

- Bây giờ chúng ta đã thành người đồng giáo, chẳng lẽ còn có điều không nói công khai ra được?

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt đáp :

- Kẻ cam tâm làm nô tài với người bị bức bách khác nhau xa. Bọn ta người phục mà lòng không phục. Ai thêm làm đồng giáo với ngươi?

Thần Phong cười ruồi nói :

- Cô nương ơi! Bản giáo đã có lệ luật. Đàn ông tự ý lựa chọn phối ngẫu. Cô nương là người được bản tòa lựa chọn đó.

Hư Vô Ngọc Nữ tức giận quát mắng :

- Đừng nói càn.

Thần Phong cười ha hả đáp :

- Đây là chân ý của bản tòa. Cô nương sắp được làm phân giáo phu nhân trong đệ tam phân giáo của bản giáo rồi. Bản tòa làm Đông cung phân giáo, quyết nắm rõ việc này với giáo chủ.

Thái Huyền thánh mẫu cũng nổi giận quát :

- Ba ngày nữa chúng ta khôi phục công lực là ngươi phải chết.

Thần Phong càng đắc ý cả cười đáp :

- Lão thái bà! Cô này đã được tuyển rồi, không thể phạm tội phản kháng phu quân. Trừ phi hiện giờ cô có đủ lực lượng giao thủ với bản tòa, bằng không là cô tự nguyện rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ tức đến chết người, tuy toàn thân không chút lực lượng, nhưng đến lúc tối hậu nàng chẳng sợ gì nữa, quát to một tiếng nhảy xổ lại phóng chưởng đánh ra.

Thần Phong thấy thế cả cười né tránh nói :

- Cô nương! Lúc này bản tòa động thủ thì chỉ một ngón tay là dư sức.

Đang lúc Hư Vô Ngọc Nữ nhảy xổ lại mấy lần cơ hồ muốn té thì đột nhiên một thanh niên lớn tiếng quát :

- Dừng tay! Làm sao mà các người xảy chuyện xung đột?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Kim Bất Hoán đả bại Hồ Bắc Thần

Thần Phong quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm trang, chấp tay đáp :

- Đại thiếu giáo chủ! Bản tọa chiếu theo qui tắc trong bản giáo, lựa cô nương đây làm Phân giáo phu nhân. Xin Đại thiếu giáo chủ chứng kiến cho.

Thanh niên này nguyên là tên đồ đệ đứng đầu ở Cổ Cầm giáo. Gã nhìn Thần Phong trầm giọng hỏi :

- Người chưa được lệnh phù, sao đã tự xưng là bản tòa?

Thần Phong Hồ Bắc Thần nghe nói liền khúm núm đáp :

- Dạ dạ! Thuộc hạ biết tội rồi.

Đại thiếu giáo chủ hắng giọng quát :

- Lui ra!

Thần Phong Hồ Bắc Thần đi rồi, Đại thiếu giáo chủ tiến lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Cô nương mới tới, chắc chưa khôi phục thần công. Hồ phân giáo chủ có quyền lựa chọn cô nương. Hiện giờ cô nương chưa đủ sức phản kháng, có thể thỉnh cầu người bảo vệ phản kháng dùm.

Hư Vô Ngọc Nữ lạnh lùng đáp :

- Tiện tiếp xin được khôi phục thần công rồi tự mình ra tay.

Đại thiếu giáo chủ nói :

- Thế thì không được đâu. Theo thể lệ bản giáo là phải hành động ngay lúc này.

Thái Huyền thánh mẫu xen vào :

- Thần Phong nhân lúc người ta chưa khôi phục công lực đã lựa chọn thì có hợp lý không?

Đại thiếu giáo chủ lắc đầu đáp :

- Bản giáo không quy định điểm này. Nếu hiện giờ không phản kháng được là thành định cuộc.

Hư Vô Ngọc Nữ uất hận cơ hồ ngất xỉu, quát lên :

- Ta phải giết gã tiểu nhân đó.

Đại thiếu giáo chủ trầm giọng đáp :

- Bản giáo không cho phép vợ con được xâm phạm đến chồng. Ai vi phạm luật lệ là phải xử tử.

Đột nhiên có người lớn tiếng la :

- Thuộc hạ xin phụ trách bảo vệ người.

Đại thiếu giáo chủ nhìn về phía phát ra thanh âm thì chính là xú thanh niên, vội hỏi :

- Người là Kim Bất Hoán phải không?

Xú thanh niên dạ một tiếng, hần lại đến đứng bên Hư Vô Ngọc Nữ rồi nhìn Hồ Bắc Thần cười lạt hỏi :

- Tên hèn mạt kia! Người định động thủ ngay hay còn lựa chọn ngày giờ để quyết đấu.

Thần Phong bật tiếng cười âm trầm mắng lại :

- Xú quý! Người ta không chỉ định người bảo vệ, thì người quyết đấu thay cho ai?

Kim Bất Hoán quay lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Cô nương! Cô đồng ý cho tại hạ bảo vệ chứ?

Hư Vô Ngọc Nữ đã biết Hồ Bắc Thần là Phân giáo chủ thì công lực nhất định thâm hậu. Đồng thời nàng chưa rõ võ công của Kim Bất Hoán, nếu nàng ưng thuận sợ hấn bị uống mạng, mà không chịu thì chẳng còn chút hy vọng nào nữa.

Nàng không biết quyết định thế nào liền đưa mắt nhìn Thái Huyền thánh mẫu, hy vọng mẹ quyết định dùm cho.

Thái Huyền thánh mẫu hiểu ý liền bảo nàng :

- Cô nương! Bây giờ chưa có người thứ hai nào bảo vệ, cô nên đồng ý đi.

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn Kim Bất Hoán đáp :

- Huynh đài! Đây là chỗ sinh tử quan đầu. Huynh đài nên coi tính mạng mình là trọng.

Kim Bất Hoán lớn tiếng đáp :

- Sống chết đã có số mạng. Chỉ cần cô nương đồng ý là tại hạ quyết tâm liều mạng với gã.

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài đáp :

- Tiểu muội đồng ý để huynh đài bảo vệ, nhưng hy vọng huynh đài đừng liều mạng. Nếu không địch nổi thì nên rút lui.

Đại thiếu giáo chủ nhìn Hồ Bắc Thần nói :

- Hồ phân giáo chủ! Bây giờ cô kia thuận rồi. Phân giáo chủ quyết định đi.

Hần nhìn Kim Bất Hoán hỏi :

- Còn một điểm nữa người đã biết chưa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Xin Đại thiếu giáo chủ chỉ thị.

Đại thiếu giáo chủ trịnh trọng nói :

- Nếu người chiến thắng được Hồ phân giáo chủ sẽ được lên thay y.

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Tại hạ mà giết được y thì tình nguyện thay vào chỗ khuyết đó.

Đại thiếu giáo chủ liền lùi sang một bên lớn tiếng hô :

- Cuộc quyết đấu bắt đầu!

Hồ Bắc Thần liền xin chỉ thị :

- Đại thiếu giáo chủ! Nếu thuộc hạ thất bại, có thể chiếu theo qui định của bản giáo cử người bảo vệ để đoạt lại chức Phân giáo chủ không?

Đại thiếu giáo chủ đáp :

- Được. Nhưng chỉ có thể lấy lại chức Phân giáo chủ, chứ không thể đòi lấy cô nương này làm vợ được nữa. Bây giờ quyết đấu đi thôi.

Hồ Bắc Thần lại thỉnh cầu :

- Bẩm Đại thiếu giáo chủ! Thuộc hạ có thể xin vị cô nương đây bỏ mặt nạ được chăng?

Đại thiếu giáo chủ quát :

- Y không phải là người của Phân giáo chủ, sao lại bảo người ta bỏ khăn che mặt ra. Đến bản tòa cũng không có quyền đó. Người đã là cái thá gì mà ngang ngược vậy? Động thủ đi thôi!

Lúc này đã có nhiều người ở trong bóng tối dòm trộm. Chắc đây là những nhân vật mới bắt về.

Hồ Bắc Thần quả nhiên là một gã hồ đồ, chưa biết mặt mũi Hư Vô Ngọc Nữ thế nào, chỉ thấy thân hình nàng tha thướt liền sinh lòng ham muốn. Bây giờ gã không thể né tránh được cuộc đả đấu mà vẫn còn do dự.

Kim Bất Hoán quát lên một tiếng, vung chưởng đánh vào trước ngực Hồ Bắc Thần.

Hồ Bắc Thần thấy thế chưởng của đối phương tuy mau lẹ mà dường như không mãnh liệt. Mặt không lộ vẻ gì, gã lảng tránh mấy bước, xoay tay lại cả cười nói :

- Xú quý! Ta tưởng công lực người ghê gớm đến thế nào, té ra chỉ có vậy sao. Sao dám tự tiến cử để bảo vệ cho người?

Thái Huyền thánh mẫu sợ Hư Vô Ngọc Nữ hỏi hộp liền khê bảo nàng :

- Tuy ta không biết rõ võ công của gã xú tiểu tử, nhưng quyết chẳng phải chỉ có vậy.

Hư Vô Ngọc Nữ còn thấy rõ hơn mụ, liền gật đầu đáp :

- Gã chưa chịu hiện lộ công phu chân chính. Đây chỉ là đòn nhử để dụ địch. Văn bói hiểu rồi.

Đại thiếu giáo chủ chú ý nhìn Kim Bất Hoán ra tay không chớp mắt.

Kim Bất Hoán phóng mười chiêu liền mà chiêu nào cũng đánh sênh, lại lộ vẻ tức giận vô cùng! Diễn biến này quả khiến Hồ Bắc Thần động tâm. Hắn quát lên một tiếng chuyển thế thủ sang thế công.

Kim Bất Hoán lại giả vờ không chống nổi lùi dần từng bước. Gã lùi tới khu rừng rậm mới lớn tiếng quát :

- Khởi cuộc tấn công thật sự đi!

Đại thiếu giáo chủ dường như nẩy lòng ngờ vực Kim Bất Hoán. Hắn nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Cô nương! Kim Bất Hoán lai lịch thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tiệp thiếp chưa từng gặp y.

Đại thiếu giáo chủ hỏi :

- Thế thì kỳ thiệt! Ban đầu bản tòa đã thấy hắn đàm thoại với các vị rồi kia mà?

Thái Huyền thánh mẫu xen vào :

- Gã xú tiểu tử đó đã giao thủ với lão thần.

Đại thiếu giáo chủ ồ một tiếng hỏi :

- Gã mới bị bắt trước đây ba bữa. Xem chừng gã ra tay không chịu trở hết toàn lực.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Công lực của Hồ Bắc Thần cao quá! Có lẽ gã còn dò dẫm cho biết hư thực. Đây là kinh nghiệm của người võ lâm.

Thiếu giáo chủ gật đầu nói :

- Cô nương nói rất có lý. Chúng ta vào rừng xem sao.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Hồ Bắc Thần rên lên một tiếng. Người gã lão đảo lúi ra.

Lại thấy Kim Bất Hoán vọt mình rượt theo như chim ưng vồ thỏ, tựa hồ muốn hạ sát thủ.

Đại thiếu giáo chủ lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Kim Bất Hoán lùi lại lớn tiếng đáp :

- Bẩm Đại thiếu giáo chủ! Hồ Bắc Thần thi triển ám khí, ngấm ngầm mưu hại tại hạ.

Đại thiếu giáo chủ nói :

- Gã thua rồi. Người bảo vệ thành công là xong, không nên hạ thủ nữa.

Hồ Bắc Thần sắc mặt lợt lạt, một tay giữ trước ngực không thốt nên lời.

Thái Huyền thánh mẫu thừa cơ xin chỉ thị :

- Đại thiếu giáo chủ! Bọn lão thân rút lui được rồi chứ?

Đại thiếu giáo chủ vẫy tay đáp :

- Các vị có thể đi tản bộ. Chỉ một mình Kim Bất Hoán phải chuẩn bị giao thủ với người bảo vệ cho Hồ Bắc Thần. Bao giờ khai diễn cuộc quyết đấu sẽ thông tri sau.

Hắn quay lại nhìn Hồ Bắc Thần hỏi :

- Người chuẩn bị kiếm Kim Bất Hoán vào lúc nào thì tự mình quyết định lấy và chỉ cần mời bản giáo lão nhân làm chứng cũng được. Bây giờ người hãy về nghỉ đi.

Thái Huyền thánh mẫu thấy Đại thiếu giáo chủ nói xong bỏ đi, liền đưa mắt ra hiệu cho Kim Bất Hoán rồi đi về phía Tây.

Hư Vô Ngọc Nữ dắt Văn Đế Đế. Kim Bất Hoán theo sau. Mấy người đến một chỗ núi đá ngồn ngang mới dừng bước.

Thái Huyền thánh mẫu quay lại nhìn Kim Bất Hoán cười hỏi :

- Tình hình cuộc giao thủ vừa rồi ra sao?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Công lực thằng cha đó rất cao cường. Tại hạ định đánh một đòn cho chết tươi mà gã còn chống chọi được. Tại hạ toan bồi thêm phát nữa thì bị Đại thiếu giáo chủ can trở.

Kim Bất Hoán nói vậy, Hư Vô Ngọc Nữ nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không hỏi nữa chỉ cười nói :

- Kim đại hiệp chưa hết rắc rối.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Còn chờ xem gã mời ai bảo vệ. Tại hạ được biết nhiều cao thủ cũng hay.

Thái Huyền thánh mẫu trịnh trọng hỏi :

- Xú tiểu tử! Bản lãnh Hồ Bắc Thần so với lão bà tử thế nào?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Dĩ nhiên gã không bằng lão tiên bối.

Thái Huyền thánh mẫu thóa mạ :

- Xú tiểu tử! Đừng tăng bốc lão nương. Nếu gã nội công không bằng lão nương thì ngươi nhất định không có ý giết gã. Ngươi mà muốn hạ sát gã là sợ Cổ Cầm giáo còn lưu lại một nhân vật đáng kể ở đây.

Kim Bất Hoán hé nụ cười thần bí đáp :

- Văn bối mà thực tình định muốn giết gã thì lúc còn ở trong rừng đã cho một đòn khiến gã không lùi ra được nữa.

Thái Huyền thánh mẫu ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Thế là nghĩa làm sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cận nhật văn bối gặp nhiều người lạ mặt chưa từng thấy qua trên chốn giang hồ. Đồng thời văn bối cố giao thủ với gã, không muốn cho người ta hoài nghi mình nhiều. Ý kiến là như vậy, tiền bối hiểu rồi chứ?

Thái Huyền thánh mẫu “ồ” một tiếng nói :

- Ngươi muốn dùng phương thức này để gặp thêm những cao thủ ở đây phải không?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Lúc cần cả giáo chủ cũng là người bảo vệ. Quy củ của Cổ Cầm giáo là vậy.

Thái Huyền thánh mẫu trịnh trọng hỏi :

- Ngươi bị thua thì sao?

Kim Bất Hoán cười bí mật rồi làm bộ quỷ nhát đáp :

- Văn bối thua thì mời đến Diêm lão ngủ.

Thái Huyền thánh mẫu thấy gã lộ nụ cười thần bí, liền lớn tiếng thóa mạ :

- Xú tiểu tử! Đường như ngươi còn có chỗ hậu thuẫn phải không?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Nếu có chỉ là Hắc Chiếu trạch. Văn bối hy vọng các vị mạo hiểm một phen. Nếu không thể thì võ lâm thiên hạ chẳng bao lâu nữa sẽ thuộc về Áo Hải môn và Cổ Cầm giáo.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Bây giờ chúng ta rời khỏi hang núi này được ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Bây giờ thì chưa được. Các vị chưa phục hồi công lực, chẳng thể trèo lên bốn mặt vách núi đứng dựng. Hang núi này chẳng có chỗ nào khuyết, nó giống như cái thùng vuông. Lúc mình chưa ra được, Cổ Cầm giáo không cần canh giữ. Chỉ cần từ nay mình đừng phản kháng họ rồi họ sẽ giao sứ mạng cho mình hành động.

Văn Đế Đế hỏi :

- Đại hiệp dẫn bọn tiểu muội ra được không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cái đó không tiện. Đồng thời công lực các vị chưa phục hồi thì chẳng đi đâu được.

Thái Huyền thánh mẫu hỏi :

- Ngươi vừa bảo đến Hắc Chiếu trạch kia mà?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chờ các vị phục hồi công lực rồi sẽ bàn. Bây giờ nói ra nguy hiểm lắm.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Tien thiếp cùng muội tử tình nguyện mạo hiểm ra ngoài. Còn ở lại trong hang này khắc nào là chẳng yên tâm khắc ấy.

Kim Bất Hoán nói :

- Nếu vậy cô nương hãy chờ đến đêm rồi sẽ tính. Bây giờ tại hạ có việc phải đi làm.

Thái Huyền thánh mẫu hỏi :

- Làm việc gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Văn bối phải nói với Đại thiếu giáo chủ một tiếng trước để chứng minh bọn ta không trốn chạy, đồng thời kêu Hồ Bắc Thần tìm nơi quyết đấu.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Vậy đại hiệp đi thôi. Đến đêm bọn tiện thiếp lại tới đây hội diện với đại hiệp.

Kim Bất Hoán ưng lời lập tức nhảy lên lưng mình ra khỏi khu núi đá.

Thái Huyền thánh mẫu thấy gã đi rồi liền nói :

- Gã tiểu tử đó chỉ có mặt mũi xấu xa, còn mọi điểm điều hơn người.

Hai cô có thể vững dạ đi theo gã được.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Đến đêm lão tiền bối không ra ư?

Thái Huyền thánh mẫu đáp :

- Lão thân còn tám tên đệ tử bên mình, hành động không tiện. Có muốn dời khỏi nơi đây cũng phải sau ba ngày mới được.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Bọn văn bối không về hang nữa. Xin tiền bối ngấm ngầm thông tri cho Từ Dương kiếm khách và Đinh Nhất Bạch để đêm nay họ tới đây.

Thái Huyền thánh mẫu nhảy lên đáp :

- Vậy lão thân cáo biệt. Hai cô ở đây nên thận trọng.

Hư Vô Ngọc Nữ tiễn chân Thái Huyền thánh mẫu rồi quay lại nhìn Văn Đế Đế nói :

- Đêm nay thử coi Kim Bất Hoán đưa chúng ta lên vách núi đứng dựng bằng cách nào?

Văn Đế Đế đáp :

- Sự tình đã đến bước này, chúng ta chẳng thể tự hiềm nam nữ không kề cận nhau được nữa, đành nhờ y cõng lên núi vậy.

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu hỏi :

- Ta thì được, nhưng muội có chủ rồi, sao lại để người đàn ông thứ hai thân cận?

Văn Đế Đế đáp :

- Cõng một chút thì quan hệ gì?

Hư Vô Ngọc Nữ kiên quyết nói :

- Không được. Lúc đó bảo gã nghĩ biện pháp khác. Bằng không tìm ra được phương pháp thì chúng ta đành chờ ba ngày nữa sẽ đi. Con gái cần nhất phải giữ mình đừng để hoen ố.

Trời tối rồi, hai cô thấy Từ Dương kiếm khách và Đinh Nhất Bạch lén lút đi vào. Bọn họ đã mất võ công, hành động chẳng khác một tên ăn cắp vặt.

Hur Vô Ngọc Nữ thấy về mặt hai người khác lạ vội hỏi :

- Sao các vị ngơ ngác thế?

Đình Nhất Bạch đáp :

- Có một lão già cổ quái dòm ngó bọn tại hạ.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Người lạ ư?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Trước nay chưa gặp qua. Bọn tại hạ mất hết võ công muốn né tránh cũng không được. Chẳng hiểu là người bị bắt hay là người trong Cổ Cầm giáo. Hẳn theo dõi một cách rất chú ý.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Không sợ. Lát nữa sẽ có người đối phó với hân.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Bữa nay đại tiểu thư có gặp chuyện gì rắc rối không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Kim Bất Hoán sẽ trợ lực chúng ta. Các vị đã biết già rồi thì phải?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Chưa gặp già bao giờ mà tự hiệu cũng không nghe nói tới. Thái Huyền thánh mẫu về kể lại, bọn tại hạ cảm thấy con người này rất thần bí.

Kiếm khách vừa dứt lời, bỗng một lão quái lạng mình tiến vào. Đình Nhất Bạch vừa ngó thấy liền bảo Hur Vô Ngọc Nữ :

- Chính là lão này.

Hur Vô Ngọc Nữ tiến ra hỏi :

- Sao tiền bối lại theo dõi bọn ta?

Lão quái cười nhẹ đáp :

- Các vị đừng sợ. Lão phu cũng bị bắt vào đây.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Cùng là người bị bắt, sao lão lại theo dõi tới đây?

Lão nhân khẽ đáp :

- Lão hủ biết các vị cùng bọn với Kim Bất Hoán. Già thiếu lão hủ một ngàn lạng bạc.

Hur Vô Ngọc Nữ “ừ” một tiếng hỏi :

- Lão là Gian Tế ư?

Lão nhân cười đáp :

- Chính thị! Chính thị!

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lão nhân gia vì thám thính chuyện bí mật mà liều mình mạo hiểm.

Bây giờ sinh mạng đã lọt vào tay bọn Cổ Cầm giáo rồi thì làm thế nào?

Lão nhân đáp :

- Không sao. Công việc của lão hủ là phải mạo hiểm.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Mạng sống cũng đi đòi thì còn đòi bạc làm chi?

Lão nhân cười đáp :

- Cần tiền chứ không cần mạng sống. Tập quán của lão hủ là như vậy.

Bỗng nghe tiếng người cười lạt nói :

- Lão này hắc quá! Chưa đến hạn đã đòi nợ.

Bỗng thấy Kim Bất Hoán lạng người tới nơi. Lão nhân vừa ngó thấy vội nói :

- Xú tiểu tử! Không chờ được đến ngày. Lão hủ phải đi rồi.

Xú thiếu niên cười lạt cãi :

- Tin tức của lão chưa đầy đủ thì cũng coi như là chưa giao hàng.

Lão nhân đáp :

- Cái đó thực không sao lấy được, đành xin lỗi tiểu huynh đệ.

Kim Bất Hoán lạnh lùng nói :

- Hóa vật không đầy đủ thì năm món trước cũng uống công hết.

Lão nhân nhảy bổ lên hỏi :

- Uống công ư? Ngươi không chịu nhìn nhận lễ phải chăng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Việc mua bán của lão có bao giờ nói đến chuyện hợp lý. Đã hẹn rõ hai món, thiếu một món là không bán được. Phải rồi! Lão muốn đào tẩu chứ gì? Chẳng lẽ lão không sợ Ôn Ngưng đảng triệu hồi?

Lão nhân cười nói :

- Lão hủ mà sợ triệu hồi thì đã chẳng dám đến. Bây giờ làm thế này được chẳng. Hẹn năm nghìn lượng, ta chỉ thu ba nghìn lượng mà phải giao ngay tức khắc chịu không?

Kim Bất Hoán cười nói :

- Đưa đây!

Lão nhân hỏi :

- Đưa cái gì?

Kim Bất Hoán lạnh lùng đáp :

- Hắc liên thực.

Lão nhân lắc đầu nói :

- Đã bảo kiếm không ra thì đưa cho ngươi cái gì?

Kim Bất Hoán hỏi lại :

- Lão không đưa thật chứ?

Lão nhân lại lắc đầu nói :

- Không đưa chi hết.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Lão Tư Thám phải mua tin tức

Kim Bất Hoán cười hề hề nói :

- Lão dám đào tẩu là lộ hình tích. Nếu lão không được Hắc liên thực cứu mạng thì e rằng ra ngoài muôn dặm cũng bị Ôn Nguơu đăng triệu hồi. Ta hỏi lão có đưa hay không? Nếu không ta đi báo cáo.

Lão nhân biến sắc vội đáp :

- Tiểu tử! Ngươi thật là đũa bất lương. Đã được năm tin tức của ta không trả tiền. Bây giờ ngươi đi báo cáo thì trời không dung đâu.

Kim Bất Hoán cười nói :

- Đối với hạng người chỉ cần tiền chứ không cần tính mạng như lão thì còn lương tâm gì nữa? Đưa đây đi!

Lão nhân tức giận nói :

- Tiểu tử! Từ nay đừng hòng kiếm lão nhân gia nữa.

Dứt lời lão lấy trong mình ra một hạt đen sì đưa cho Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Tiểu tử! May còn một tin quan trọng chưa bán cho ngươi, không thì cũng bị ngươi ăn quịt hết.

Kim Bất Hoán ngó thấy chỉ có một hạt không đón lấy, đáp :

- Chưa đủ!

Lão nhân tức giận hỏi :

- Ngươi đòi bao nhiêu?

Kim Bất Hoán đáp :

- Năm hạt. Bọn ta đây những năm người kia mà.

Lão nhân nhảy lên nói :

- Lão nhân gia chỉ lấy cấp được một hạt này.

Kim Bất Hoán lớn tiếng :

- Lão lấy cấp...

Lão nhân vội xua tay ngắt lời :

- Tiểu tử đừng to tiếng. Đây không phải chuyện chơi. Được rồi! Năm hạt thì năm hạt. Thằng lỏi con ăn không của lão nhân gia rồi.

Kim Bất Hoán bức bách lão lấy ra năm hạt đưa cho mình rồi cười hỏi :

- Lão Gian Tế! Bây giờ lão có muốn lấy bạc không?

Lão nhân hần học đáp :

- Lão phu đành chịu mắc lừa thằng lỏi con. Từ nay thì đừng hòng.

Đây cũng kể như là lão nhân gia mất công để biết mặt ngươi mà thôi.

Kim Bất Hoán cười mắt nói :

- Lão bằng hữu! Lão không bán tin tức cho ta, e rằng có khi lão phải mua tin tức ở nơi ta. Ta mà không bán cho là lão không sống nổi.

Lão nhân “hừ” một tiếng hỏi :

- Lão phu phải mua ở người ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Đúng thế! Có một tin rất quan hệ cho lão. Còn người khác mua chẳng ích gì. Nhưng ta không bán cho đâu. Ta đi đây.

Lão nhân cả kinh hỏi :

- Chỉ liên quan đến lão phu thôi ư?

Kim Bất Hoán xua tay đáp :

- Xin lỗi! Lão cũng lớn tuổi rồi chết là đáng lắm. Mua hay không cũng chẳng quan hệ gì, lão chẳng còn sống được mấy ngày nữa.

Lão nhân cả kinh hỏi :

- Tiểu tử! Người đòi bao nhiêu tiền?

Kim Bất Hoán đáp :

- Giá tiền bây giờ chưa nói được. Chúng ta còn có việc phải làm. Lão đi đi thôi.

Quần hào chạy chùng ngoài hai chục dặm, treo đèo vượt núi lại xuyên qua mấy khu rừng rậm xuống đến một nơi rất thấp.

Bỗng thấy Kim Bất Hoán dừng bước quay lại nói :

- Ở đây còn cách Hắc Chiêu trạch không đầy một dặm. Chúng ta hãy nghỉ một lúc. Đáng tiếc không có lương khô để ăn.

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Tiểu đệ cùng Đinh huynh đi bắt dã thú. Chỉ chờ một lúc là có thịt nướng.

Kim Bất Hoán lắc đầu nói :

- Nơi đây chẳng có điều thú chi hết. Trong Hắc Chiêu trạch cá cũng không có. Vấn đề giải quyết thực vật rất khó khăn.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Hãy đến Trọc Trung Thanh nghỉ một lúc rồi sẽ tính.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Trọc Trung Thanh ở vào chỗ sâu trong Quỷ trạch thì còn có gì ăn nữa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Người ta thường nói :

Tường sơn cùng thủy tận là hết đường, biết đâu còn có đất Đào Nguyên. Trọc Trung Thanh là một trong ba khu đặc biệt ở Hắc trạch, có cây cỏ, có nước trong, có điều thú, có ánh dương quang, nên mới kêu bằng Trọc Trung Thanh.

Văn Đế Đế hỏi :

- Lão Gian Tế gặp họa sát thân thực không?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Không sao đâu. Lão này thần thông quảng đại. Bất luận nguy hiểm gì lão cũng không sợ mà chỉ thích tiền. Đến Hắc liên thực ở bên mình thủ lĩnh đảng Ôn Ngưu mà lão vẫn lấy được thì lão còn sợ gì nữa?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kim đại hiệp đã bảo có tin tức nhất định hẳn phải chết kia mà?

Kim Bất Hoán cả cười đáp :

- Suốt đời lão chỉ đem tin tức bán cho người, chưa từng phải mua tin tức của ai. Tại hạ liền dờ dặt tâm lý chiến khiến lão có tật giật mình.

Từ Dương kiếm khách cười hỏi :

- Lão đến thì Kim huynh bảo sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ đã sẵn thành kiến để đối phó với lão.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Sao huynh đài lại chơi lão như vậy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Các vị đã biết lão có nhiều tin tức. Tại hạ mà không dùng cạm bẫy giữ lão lại tất lão xa chạy cao bay.

Lúc này đêm đã khuya. Đột nhiên mấy bóng người vọt tới nhanh như điện chớp.

Kim Bất Hoán ngó thấy liền nói :

- Hồ Bắc Thần đuổi tới nơi rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Cổ Cầm giáo phát giác cuộc mưu đồ của chúng ta chăng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Không phải đâu. Đây chỉ là Hồ Bắc Thần kiếm tại hạ để báo thù.

Gã chưa dứt lời, Hồ Bắc Thần đã dẫn hai người đến trước mặt :

một trung niên và một thanh niên. Hắn lớn tiếng quát hỏi :

- Kim Bất Hoán! Ngươi định ăn cắp kiếm?

Kim Bất Hoán cười lật đáp :

- Nói bậy! Trước khi tại hạ dời khỏi sơn cốc đã nắm rõ với Đại thiếu giáo chủ.

Người trung niên trầm giọng hỏi :

- Ngươi đã phục hồi công lực ra khỏi hang núi chăng nói làm chi.

Nhưng bốn người này sao trèo được vách núi đứng dựng?

Kim Bất Hoán chấp tay đáp :

- Thanh Bằng lệnh chủ! Bản giáo không có luật lệ cấm người dời khỏi hang núi. Đây là tại hạ đã công họ ra.

Trung niên nhân lạnh lùng hỏi :

- Các vị ra ngoài mưu đồ chuyện gì?

Kim Bất Hoán vừa cười vừa hỏi lại :

- Đại Lệnh chủ đến đây để chứng kiến cuộc đấu đấu hay để tra hỏi?

Trung niên nhân quát lớn :

- Bản tòa không tra hỏi được ư?

Kim Bất Hoán cười lạt đáp :

- Vậy xin Đại lệnh chủ đưa Thần Loan lệnh tiền ra.

Trung niên nhân cười khảnh khách nói :

- Không ngờ ngươi thuộc hết lẽ luật của bản giáo. Giới lắm! Các ngươi quyết đấu đi. Nếu ngươi thắng hẳn, bản tòa sẽ xin lệnh phù tới đây hỏi cho ra. Ngươi có trốn lên trời cũng không thoát.

Kim Bất Hoán gật đầu hỏi :

- Như vậy mới phải lẽ. Xin hỏi quý tính vị này?

Trung niên nhân đáp :

- Y là Nhậm Ý Hành, Phân giáo chủ ở Nam Cương trong bản giáo, nay làm người bảo vệ cho Hồ Bắc Thần.

Kim Bất Hoán cả cười nói :

- Được nghe danh Nhậm phân giáo chủ đã lâu, lại được biết các hạ chuyên dùng Tru Tiên thần kiếm. Đêm nay tại hạ xin lãnh giáo.

Thanh niên lạnh lùng hỏi :

- Ngươi không rút kiếm ra đi?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Tại hạ tuy có bảo kiếm, nhưng không đeo bên mình. Nhậm huynh bắt tất phải khách sáo. Kim mỗ dùng quyền chưởng cũng được.

Thanh niên tức giận quát :

- Quân cuồng đồ lớn mặt! Được lắm! Bản tòa cũng dùng quyền chưởng hạ sát ngươi.

Kim Bất Hoán đột nhiên nhìn trung niên nhân hỏi :

- Thanh Bằng lệnh chủ! Vạn nhất Nhậm phân giáo chủ lỡ tay, Kim mỗ có được kiêm cả chức Phân giáo chủ kia không?

Trung niên nhân quát :

- Bản giáo không có luật lệ kiêm chức. Nhậm phân giáo chủ mà lỡ tay thì chức vị của y sẽ có người kế tiếp. Đừng rườm rà nữa. Động thủ đi thôi!

Kim Bất Hoán quay lại hỏi Từ Dương kiếm khách :

- Huynh đài! Huynh đài có biết gieo xúc xắc không?

Từ Dương kiếm khách nghe hỏi không khỏi sững sốt đáp :

- Kim huynh! Dĩ nhiên tiểu đệ biết lắm. Đó là một trò cờ bạc.

Kim Bất Hoán cười ha hả nói :

- Tiểu đệ tưởng huynh đài không hiểu.

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn Từ Dương kiếm khách hỏi :

- Đánh bạc gì vậy?

Từ Dương kiếm khách đáp :

- Đó là ba con xúc xắc bằng xương sáu mặt có chấm điểm và chia làm Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục. Người đánh cầm lên gieo xuống lòng đĩa.

Hư Vô Ngọc Nữ vội nói :

- Đại gia chuẩn bị đi! Y muốn hủy diệt cả ba người không để một ai sống sót trở về.

Đinh Nhất Bạch và Văn Đế Đế nghe nói liền vận công ngấm ngấm đề phòng.

Lúc này Kim Bất Hoán đã tiến lại nghinh tiếp Nhậm Ý Hành, đồng thời nghe gã cả cười hỏi :

- Các hạ đã mời ai kế tiếp chưa?

Nhậm Ý Hành cười lạt đáp :

- Dù bọn thủ hạ của bản tòa không ai sống sót thì đêm nay cũng chẳng để ngươi còn cơ hội đi mời người bảo vệ nữa.

Kim Bất Hoán cả cười hỏi :

- Vậy chúng ta quyết một chiêu sinh tử hay sao?

Nhậm Ý Hành cười lạt hỏi lại :

- Ngươi có dám tỷ thí chân khí với bản tòa không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ cũng không tính đến nước mời người bảo vệ nữa.

Nhậm Ý Hành quát lớn :

- Vậy ngươi đưa chương ra!

Kim Bất Hoán lập tức đưa tay về phía trước. Hai người cùng đặt tay phải vào nhau.

Đột nhiên trung niên nhân quát :

- Như vậy không được.

Hư Vô Ngọc Nữ nhảy tới nhanh như gió hỏi :

- Sao lại không được?

Trung niên nhân đáp :

- Chưa đủ ba ngày các ngươi làm gì có công lực.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt đáp :

- Các hạ bây giờ mới biết thì đã chậm mất rồi.

Nàng phóng chương ra nhanh như chớp.

Trung niên nhân không sao né tránh được đành phải tiếp chiêu.

Nhưng hắn nhìn Hồ Bắc Thần quát :

- Hồ phân thi chủ! Sao không về đi? Bọn chúng gây biến rồi.

Hồ Bắc Thần nghe nói sững sốt nhưng muốn rút lui cũng không kịp nữa. Đinh Nhất Bạch đã ngăn chặn mặt sau. Trước tình hình này hắn biết là bất diệu, lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi tạo phản chẳng?

Đinh Nhất Bạch vùng chương đánh ra, xăng giọng :

- Các ngươi tự tìm đường chết.

Trung niên nhân bật tiếng la hoảng :

- Võ công của Áo Hải môn!

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt đáp :

- Các hạ hãy ném mùi Không Tâm chuông!

Nàng vừa dứt lời, trung niên nhân rú lên một tiếng thê thảm nằm lún dưới đất, giấy giụa loạn lên. Tiếp theo Nhậm Ý Hành đột nhiên miệng thở máu tươi người gã bị hất ra ngoài mười trượng.

Đinh Nhất Bạch thấy thế càng nóng nảy. Chỉ còn mình y chưa thành công. Y tức quá gầm lên một tiếng hất tung Hồ Bắc Thần lên không.

Kim Bất Hoán lớn tiếng hô :

- Mau đem thi thể chúng vào Hắc trạch. Bầy quái điều bay tới bây giờ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Sao Kim huynh biết thế?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cô nương chưa nhìn thấy Thanh Bằng lệnh chủ lúc lâm tử đã liệng con tiểu trùng lên làm tín hiệu cầu cứu.

Quần hào nghe nói giật mình kinh hãi. Từ Dương kiếm khách xách thi thể người trung niên lên hỏi :

- Chạy về phương nào?

Kim Bất Hoán xách thi thể Nhậm Ý Hành vẫy tay đáp :

- Đi theo tại hạ.

Đinh Nhất Bạch vừa lòi xác Hồ Bắc Thần vừa thóa mạ :

- Thằng cha này vãi phân ra rồi.

Chạy đi chừng hơn dặm, bỗng thấy mặt đất toàn bùn lầy. Trăng sao trên trời không nhìn thấy nữa.

Bỗng nghe Kim Bất Hoán chạy trước hô :

- Các vị đề tỵ khinh công tiến vào bờ đầm. Đứng đặt chân xuống đất, chỉ bước lên cây ngắn hoặc cỏ lau.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Phía trên tối đen. Phải chăng là chướng khí mà người ta thường đồn đại?

Kim Bất Hoán đáp :

- Phải rồi! Hiện giờ mù chưa dấy, càng vào sâu càng đen tối. Đồng thời phải coi chừng dưới nước có rắn độc.

Văn Đế Đế nóng ruột hỏi :

- Còn cách Trọc Trung Thanh bao xa nữa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chừng hơn trăm dặm. Nhưng bây giờ không sợ địch đuổi theo nữa.

Năm người không đi thẳng đường lầm lũi theo sát Kim Bất Hoán như đi vào mê cung. Sau giờ tay không trông rõ ngón, chỉ nghe tiếng Kim Bất Hoán kêu gọi.

Bỗng thấy trên không nổi sắc trắng, lại nghe Kim Bất Hoán chạy trước nói :

- Mặt trời mọc rồi. Các vị mau phong tỏa hô hấp. Đây là chỗ chướng khí nặng nhất.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Ánh dương quang không chiếu xuống được ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Nếu có ánh dương quang chiếu vào thì Hắc trạch này còn chỉ là thần bí rừng rợn nữa?

Lại chạy thêm mấy giờ, Kim Bất Hoán hô :

- Mau liệng tử thi xuống mé tả. Chỗ này bùn sâu lắm.

Từ Dương kiểm khách và Đinh Nhất Bạch liệng thân ma ra rồi lại nghe Kim Bất Hoán hô :

- Các vị hãy vận toàn lực xông về phía trước. Vọt mình đi một cái là phải ra xa ngoài hai chục trượng.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Nơi đây chỉ có bùn lầy, lau cỏ không mọc được.

Mọi người đề tụ chân lực vọt về phía trước. Quần hào đều công lực thâm hậu, nhảy xa hai mươi trượng không coi vào đâu.

Đột nhiên trước mắt sáng lòa. Chân hạ xuống đất đầy hoa cỏ. Trên đầu ánh dương quang tràn ngập. Bất giác quần hào reo lên :

- Tới nơi rồi.

Kim Bất Hoán quay lại cười nói :

- Đây là Trục Trung Thanh, một địa phương rất thần bí, ngang dọc không đầy một dặm. Các vị coi bốn mặt xem sao?

Quần hào nghe nói chú ý nhìn thì thấy bên cạnh khu hoa cỏ đều có thể hơi Ngũ sắc bay lên.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh dị hỏi :

- Chương khí không xâm nhập vào khu hoa cỏ ư? Thế là nghĩa làm sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Không ai hiểu rõ nguyên nhân. Có người bảo khắp khu vực này có bảo vật, kẻ lại nói là đời xưa có tiên nhân hạ xuống cấm chế. Rút cục chỉ là tiếng đồn.

Văn Đế Đế hỏi :

- Nhưng lấy gì ăn?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Cô nương hãy coi rừng kim hoa phía trước. Giữa rừng hoa, tại hạ đã dựng một căn nhà tranh, chứa rất nhiều lương khô. Trong rừng hoa còn có suối nước trong uống được.

Hư Vô Ngọc Nữ “ừ” lên một tiếng hỏi :

- Chỗ hoa vàng đẹp tốt kia tên là gì?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Thần Bí đạo nhân Tái lão quân

Kim Bất Hoán đáp :

- Ngoài Hắc trạch này, khắp thiên hạ không còn ở đâu có thứ hoa đó.

Vì hoa sắc vàng rực rỡ kêu bằng Kim hoa. Còn tên chính của nó là gì thì không hiểu.

Từ Dương kiểm khách nói :

- Đây là Kim Lê hoa. Trong sách Dật Tiên Lục có ghi chép trái cây này trị được bách độc.

Kim Bất Hoán nói :

- Té ra là Kim Lê hoa. Hoa này nở đã lâu lắm. Tại hạ tới nơi nở rồi, đến nay vẫn chưa tàn.

Đoàn người tiến vào rừng, quả trong có mấy gian nhà gianh. Kim Bất Hoán mời quần hào vào ngồi trên chiếc ghế trúc đặt ở gian giữa. Y lại lấy thịt nướng ra cười nói :

- Các vị tùy tiện ăn một chút cho đỡ đói.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Nơi đây không có chướng khí. Nếu Cổ Cầm giáo phát động quái điều tới nơi thì làm thế nào?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Tại hạ đã bị quái điều rượt theo không còn đất trốn, sau lần vào tới bên khu chằm này gặp một vị đạo trưởng rồi lão nhân gia dẫn tới đây mới thoát.

Đinh Nhất Bạch lấy làm kinh dị hỏi :

- Quái điều của Cổ Cầm giáo cũng không dám đến ư?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Đến thì dám đến, nhưng bay ở trên cao chứ không dám sà xuống.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Ao chằm này rộng tám trăm dặm, có một con chim làm bá chủ tên gọi Kim ô. Ngoại trừ chim Phụng Hoàng, còn bất cứ mãnh cầm quái điều nào đều phải sợ nó như dê nhìn thấy cọp. Con Kim ô quả là chỉ ở dưới một con mà đứng trên muôn loài cầm điều.

Văn Đế Đế kinh ngạc la lên :

- Kim đại ca! Tư Mã đại đang mong có con Kim ô.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Kim Cương thần công của y đã có người chuẩn bị khiến y mau thành tựu. Cái đó không cần kíp.

Hư Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Sao Kim đại ca lại biết Tư Mã huynh có Đại Kim Cương thần công?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Thân thể các vị tại hạ hoàn toàn biết hết, nhưng xin các vị đừng hỏi nguyên nhân.

Từ Dương kiểm khách thở dài nói :

- Kim huynh thật thần bí khôn lường!

Kim Bất Hoán cả cười đáp :

- Tại hạ mà không giữ bí mật thì đã bị Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn giết chết rồi.

Bỗng nghe ngoài nhà gianh có tiếng người niệm Vô Lượng Thọ Phật.

Rồi một lão đạo sĩ tiến vào. Hư Vô Ngọc Nữ và Văn Đế Đế ngó thấy giật mình kinh hãi hô :

- Sư phó!

Lão đạo nhân nhìn ba thanh niên gật đầu nói :

- Ba vị thí chủ thoát hiểm rồi.

Kim Bất Hoán lập tức cùng Tử Dương kiểm khách và Đinh Nhất Bạch đứng lên chấp tay nói :

- Mời đạo trưởng an tọa.

Hắn lại nhìn Đinh Nhất Bạch và Tử Dương kiểm khách cười nói :

- Thưa hai vị. Đây là Tái lão quân tiên bối.

Tư Mã Quan và Đinh Nhất Bạch nghe nói lại thì lễ lần nữa rồi nói :

- Xin tiên bối chỉ giáo thêm nhiều cho.

Lão đạo cười đáp :

- Hai vị thí chủ khách sáo quá!

Lão nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Ngọc nhi! Ta có việc cần hỏi ngươi.

Hư Vô Ngọc Nữ kính cẩn hỏi :

- Lão nhân gia ở đâu tới đây? Có điều chi chi thị?

Lão đạo trở Kim Bất Hoán cười đáp :

- Từ lúc ta chỉ dẫn Kim thiếp hiệp tới đây, vẫn chưa rời khỏi Hắc Chiếu trạch, chỉ vì muốn chờ ngươi và sư muội. Ta đã biết rõ hành tung các ngươi.

Lão vẫn chưa ngồi, nhìn Văn Đế Đế nói :

- Đế nhi! Ngươi bồi tiếp ba vị thiếu hiệp. Ta cùng sư thụ ngươi ra ngoài một chút.

Văn Đế Đế đáp :

- Xin lão nhân gia tùy tiện. Ba vị đại ca đây không phải người ngoài.

Lão đạo xoay mình ra khỏi nhà gianh. Hư Vô Ngọc Nữ theo sau. Hai người vào chỗ sâu trong rừng Kim lê. Lão đạo quay lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Ngọc nhi! Kim Bất Hoán cứu ngươi ở trong hang. Ngươi có cảm tưởng gì không?

Hư Vô Ngọc Nữ không hiểu ý lão, nghiêm nghị đáp :

- Bạn hữu võ lâm giúp đỡ nhau là chuyện thông thường.

Lão đạo thở dài nói :

- Không những y cứu ngươi, lại cứu cả sư phụ đến năm lần, mà lần nào cũng liều mạng mới cứu nổi. Suốt đời ta không chịu ơn ai mà phải vĩnh viễn đội ơn y.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lão nhân gia có biết lai lịch y không?

Lão đạo lắc đầu đáp :

- Đó là một điều sư phụ rất bức mình. Trong võ lâm ai cũng biết ta là thổ công trên chốn giang hồ. Cả lão đạo vương cũng không hiểu nhiều chuyện thần bí bằng ta. Thế mà ta mất khá nhiều thì giờ điều tra vẫn chưa ra được gốc gác y.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Lão nhân gia kêu đệ tử ra đây phải chăng có mối liên quan với y?

Lão đạo gật đầu đáp :

- Ngọc nhi! Ta nói thẳng cho ngươi hay là muốn gả ngươi cho y, chắc cũng xứng với tâm nguyện của ngươi.

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu nói :

- Đệ tử đã lựa chọn rồi.

Lão đạo kinh ngạc hỏi :

- Ngươi lựa ai?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chẳng là đệ tử của Phụng Hoàng sư bá.

Lão đạo kinh hãi nói :

- Tiểu Phụng Hoàng ư? Gã đã có hai vị hôn thê rồi mà. Sư muội ngươi là một trong hai người đó.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đồ nhi đã ưng chịu lời thỉnh cầu của sư muội. Đồng thời chính đồ nhi lại có mối tình cảm với Tiểu Phụng Hoàng Thần.

Lão đạo lấy làm kỳ hỏi :

- Ngươi đã trò chuyện với gã rồi ư?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không. Đây là chuyện đơn phương của đồ nhi. Thực ra Tiểu Phụng Hoàng chưa hiểu lai lịch của đệ tử. Chẳng lẽ lão nhân gia lại phản đối vụ này?

Lão đạo thở dài hỏi :

- Phải chăng ngươi chê Kim Bát Hoán mặt mũi xấu xa?

Hur Vô Ngọc Nữ vội đáp :

- Chuyện đó không phải thế. Nếu đồ nhi chưa ám hứa với Tiểu Phụng Hoàng thì nhất định tuân mạng lão nhân gia.

Lão đạo thở dài nói :

- May ta hỏi ngươi trước, nếu như người khác lấy quyền sư phụ thì không chừng đã quyết định rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Lão nhân gia hiểu nỗi lòng cho đồ nhi, đồ nhi muôn vàn cảm kích!

Lão đạo cười nói :

- Nghe nói Tiểu Phụng Hoàng mất tích đã lâu. Đó là gã có ý ản thân để ngấm ngầm phản đấu. Ta biết gã đem một số đồng đồng bạn giao cho sư phụ gã. Hiện giờ gã đến động Ngọc thổ một mặt để tạ nạn, một mặt để chờ cơ hội ra đời.

Hur Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Ở Ngọc Thổ cốc có thể tạ nạn được ư?

Lão đạo gật đầu đáp :

- Đàng Ôn Ngu và đàng Phong Mã không thể tìm đến hang Ngọc thổ, cũng như không dám tiến vào Hắc Chiều trạch.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão đạo trầm trọng đáp :

- Vụ này ta đang điều tra. Chỉ có lão Gian Tế là khám phá được.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Lão Gian Tể đã bị Kim Bất Hoán đưa vào bẫy rồi. Chẳng bao lâu lão sẽ tới đây?

Lão đạo mỉm cười nói :

- Kim Bất Hoán quả là tay trí tuệ hơn đời. Ta ước lượng võ công và trí tuệ gã có khi còn hơn cả đệ tử của Phụng Hoàng Thần. Ngoài tướng mạo, Tiểu Phụng Hoàng thua y đủ mặt. Người nên nghĩ kỹ về việc của người.

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Trước nay đồ nhi không thay đổi ý định.

Lão đạo gật đầu nói :

- Vậy người về đi. Ta cũng đi đây.

Trước nay Hur Vô Ngọc Nữ không bao giờ hỏi sư phụ đi đâu. Nàng khom lưng nói :

- Lão nhân gia trân trọng hành sự.

Lão đạo cười khanh khách đáp :

- Ở võ lâm chỉ có hai người không sợ nguy hiểm là Phụng Hoàng Thần và ta đây.

Hur Vô Ngọc Nữ quay về nhà gianh. Văn Đế Đế ra đón cười hỏi :

- Sư phó đi rồi ư?

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Sao lại có một mình sư muội ra đây?

Văn Đế Đế đáp :

- Mặt Bắc nơi đây phát giác ra có nhiều xác chim, không hiểu vì nguyên nhân gì, hiện bọn Kim đại ca đang tra xét.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Loại chim gì?

Văn Đế Đế đáp :

- Theo lời Kim đại ca thì đó là giống quái điều Kim Câu Tử của Cổ Cầm giáo. Đại khái chết hơn trăm con. Tử Dương kiếm khách lại thấy hai con lớn là Thiết linh hạc và Thực nhân thú.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Mau dẫn ta đi coi.

Văn Đế Đế đi trước còn quay lại nói :

- Giống chim nhỏ Kim câu tử khắp mình chẳng có thương tích gì. Còn chim lớn thì trên đầu thủng ra một lỗ.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Nếu vậy không phải do người tạo nên.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng Đinh Nhất Bạch ở ven rừng vẫy tay hô :

- Hai vị tiểu thư lại đây mà coi! Kim huynh lại phát giác một đồng xác chim. Trong đó có cả Ngân châm phong, Di thiên sa, Cuồng phong vông không biết là bao nhiêu.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Phải chăng đều ở chỗ có ánh dương quang?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Không hẳn thế. Trong Hắc Chiếu trạch cũng có nhiều con rớt xuống bùn.

Bỗng thấy Kim Bất Hoán từ trong đám chướng khí chạy ra lớn tiếng hô :

- Các vị ngó lên không mà coi. Quái điều đang rớt xuống như mưa.

Hai nàng ngừng đầu lên nhìn thấy ở phía xa xa những chấm đen bay phát phới, bất giác đồng thanh hỏi :

- Đó là vì nguyên nhân gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Đại khái là khí số của Cổ Cầm giáo sắp bị tuyệt diệt.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh còn tin ở điều huyền hoặc. Đây chắc là các loại quái điều ở Cổ Cầm giáo gặp phải khác tính.

Kim Bất Hoán đáp :

- Khác tính ư? Trên không có hiện tượng gì đâu?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Vì trời bao phủ làn mây dày đặc. Nếu sáng sủa thì nhất định trông thấy.

Văn Đế Đế nói :

- Thử thử! Tiểu muội có bức y, muốn lên không coi được chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ cản lại :

- Không được. Trên trời còn rất nhiều quái điều. Muội tử không coi được gì là chuyện nhỏ, giả tỷ bị quái điều vây hãm thì nguy hiểm phi thường!

Bỗng nghe tiếng khàn khàn từ trong nhà gianh cười ha hả nói :

- Các vị hà tất phải phỏng đoán một cách hồ đồ. Đó là Cổ Cầm giáo đụng phải vận xui.

Kim Bất Hoán nghe tiếng cả mừng reo lên :

- Lão Gian Tế tới rồi. Nhất định lão biết rõ nguyên nhân.

Mọi người liền trở về nhà gianh thấy lão đang ngồi chễm chệ trên giường. Lão nhìn mọi người cả cười nói :

- E rằng những giống chim quái dị cả lớn lẫn nhỏ của Cổ Cầm giáo phen này bị hủy diệt quá nửa rồi. Nếu bọn chúng không triệu hồi thì chỉ mấy giờ nữa chim phải chết hết.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Lão đầu lại tính chuyện buôn bán tin tức chăng?

Lão già lắc đầu đáp :

- Đây không phải là chuyện bí mật. Có điều các ngươi không trông thấy mà thôi. Nếu nhìn kỹ trên mây thì mục lực các ngươi có thể thấy rõ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Nhìn cái gì?

Lão già đáp :

- Kim ô thần điều.

Kim Bất Hoán nhảy bổ lên nói :

- Thế ra con Kim ô đang tấn công bầy quái điều của Cổ Cầm giáo.

Lão già đáp :

- Bọn Cổ Cầm giáo theo dõi các ngươi, chúng cũng biết rõ không thể phái quái điều mạo hiểm vào không phận Quỷ trạch, nhưng các ngươi giết Thanh Bằng lệnh chủ và Nam Cương phân giáo chủ, khiến Cổ Cầm giáo chủ nổi giận. Chẳng những lão phái toàn bộ các loài dị điều đi truy tầm, mà còn phát động hết cao thủ trong giáo phái nữa.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Còn Ôn Nguư đáng thì sao?

Lão già đáp :

- Ôn Nguư đáng thì chết chứ không chịu đến Quỷ trạch. Cả vùng phụ cận chúng cũng không dám léo hánh tới.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Chúng ta trao đổi món hàng thế nào?

Lão già hỏi lại :

- Tiểu tử! Ngươi có cần biết tại sao Ôn Nguư đáng không dám đến Chiêu trạch?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cái đó cần biết lắm.

Lão già nói :

- Ngươi hãy nói tin tức của lão nhân gia trước.

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Lão đầu! Lão lại mắc hạm tại hạ rồi. Bây giờ mà tại hạ nói ra trước, nhất định lão phải trả miếng.

Gian Tế cười lật đáp :

- Ta mà nói trước, chắc thẳng lời lại giờ què.

Kim Bất Hoán cười ha hả hỏi :

- Vậy chúng ta trao đổi một cách công bằng thì sao?

Lão Gian Tế hỏi lại :

- Trao đổi công bằng như thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chúng ta đều viết tin tức vào tờ giấy để trao đổi cho nhau.

Lão Gian Tế ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói :

- Đưa bút đây!

Kim Bất Hoán đáp :

- Ở đây không có bút, vào nhà sau lấy cục than cũng được.

Gã xoay mình đi lấy ra hai mảnh giấy trắng và hai cục than rồi hai người cùng viết ở chỗ kín.

Hai người viết xong lại trở ra ngoài. Hư Vô Ngọc Nữ thấy Kim Bất Hoán lộ nụ cười bí ẩn, lại cảm thấy mặt gã chẳng xấu xa chút nào. Nàng nghĩ thầm :

- Chắc gã lại dở trò quỷ gì đây.

Lão Gian Tế đột nhiên xòe tay ra nói :

- Trao đổi đi.

Kim Bất Hoán cũng đưa tờ giấy của mình ra, tiện tay toan đón lấy tờ giấy của lão Gian Tế. Không ngờ đột nhiên lão cướp lấy, mặt lộ vẻ cổ quái, lão hỏi :

- Tiểu tử! Trên tờ giấy của ngươi có chữ không?

Kim Bất Hoán cười khanh khách đáp :

- Lần này thì lão không mắc bẫy nữa. Lão hãy coi lại trước đi.

Lão Tư Thám thấy gã nói như vậy mới đưa tờ giấy cho gã. Lão mở ngay tờ giấy ra. Ngờ đâu lão coi rồi xoay mình đi ngay, miệng quát tháo :

- Ai? Kẻ nào dám động đến não cân của lão phu?

Mọi người thấy lão như phát điên xông ra ngoài đi mất. Chớp mắt đã mất hút.

Từ Dương kiếm khách ngó lão Tư Thám biến vào trong làn sương khí rồi quay lại hỏi Kim Bất Hoán :

- Kim huynh! Kim huynh có tin tức gì trọng yếu cho lão thật ư?

Kim Bất Hoán cả cười đáp :

- Có tin tức gì chân thật đâu? Bất quá tại hạ biết nhược điểm nên đoán ra tâm bệnh của lão mà thôi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kim huynh đã viết gì trên giấy?

Kim Bất Hoán cười khanh khách đáp :

- Tại hạ chỉ viết hai câu “Mạo hiểm thập nạn sở thập niên, tàng bảo hữu nhân động não cân”. Không ngờ lão nao núng thật sự, so với sự tưởng tượng của tại hạ còn nghiêm trọng hơn.

Hư Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Ý nghĩa hai câu đó thế nào? Có liên quan gì đến lão?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Suốt đời lão ham tiền hơn cả tánh mạng. Một người trợ trợ thì kim ngân châu báu cất đi đâu?

Đinh Nhất Bạch hiểu ý cả cười nói :

- Tiền bạc châu báu lão gom góp mấy chục năm chắc là cất dấu một nơi đã cao như núi.

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Té ra Kim huynh bảo lão có người muốn động đến chỗ tàng bảo của lão mà lão tin là sự thực ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão đi chuyến này chắc là dò tài bảo đến một nơi khác.

Văn Đế Đế nói :

- Kim đại ca! Đại ca cho tiểu muội coi lão đã viết gì?

Kim Bất Hoán mở tờ giấy ra thấy hai câu :

“Kim ô Đông thẳng Ôn Nguu tận, Ngọc thố Tây trầm Phong Mã bốn”.

Hư Vô Ngọc Nữ “ủa” lên một tiếng nói :

- Té ra Ôn Nguu đang sợ con Kim ô, Phong Mã đang sợ con Ngọc thố.

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão bán tin tức xưa quá rồi, tại hạ đã biết rõ. Lần sau tại hạ quyết không tha lão.

Từ Dương kiểm khách hỏi :

- Kim huynh cho là tin tức này cũ rồi ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Ôn Ngưu đảng có tà công, rất sợ con Kim ô và mùi hương Kim Liên hoa. Nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chính khiến Ôn Ngưu đảng không dám đến quấy nhiễu. Lão đã cho tại hạ tin này rồi, bây giờ lão bán lần thứ hai.

Hur Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Lão sợ mắc bẫy Kim đại ca, nên không viết tin thật ra.

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão mà lại đến cầu tại hạ thì khi đó tại hạ sẽ làm cho lão phải phát khóc.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Lão đi rồi còn quay lại làm chi?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão có ba nơi tàng bảo thì hai nơi đã trống rỗng. Thế nào lão cũng tới yêu cầu tại hạ cho biết kẻ lấy cắp tài bảo là ai?

Mọi người nghe nói kinh ngạc hỏi :

- Lão bị mất cắp tàng bảo ở hai nơi ư?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Chính tại hạ đã động thủ. Cả lão Tư Thám cũng động thủ. Nhưng đối với lão tại hạ còn nể nang một chút. Nếu của ba lão kia thì tại hạ lấy hết rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ kinh ngạc hỏi :

- Còn ai nữa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Điều Vong tú sĩ, Công Táng lão nhân và Toán Tử tướng sĩ còn đáng ghét hơn lão Gian Tế và lão Tư Thám.

Mọi người nghe nói sững sờ đồng thanh nói :

- Ba người kia cũng có tàng bảo ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Coi bề ngoài thì mấy lão này không có gì, nhưng trên thực tế mấy lão đó còn có nhiều hơn.

Kim Bất Hoán nói chuyện Ngũ quái trên chốn giang hồ cất dấu tài bảo bị gã lấy cắp khiến cho Từ Dương kiểm khách, Đinh Nhất Bạch, Hur Vô Ngọc Nữ và Văn Đế Đế đều sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Hắc Chiêu trạch Cao Dương xuất hiện

Hồi lâu Hur Vô Ngọc Nữ mới hỏi :

- Điều Vong tú sĩ, Công Táng lão nhân và Toán Tử tú sĩ lấy đâu ra được bảo tàng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Công Táng lão nhân coi bề ngoài làm nghề chôn người chết mà trên thực tế là một tay chuyên môn ăn cắp ở những cỗ mộ. Người đời xưa có tập quán chôn theo người chết những thứ rất trân quý hồi sinh tiền. Thuở nhỏ Công Táng lão nhân là đạo mộ tặc. Đến già lão vẫn không thay đổi tính nết.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Điều Vong tú sĩ là một bản sĩ trong võ lâm thì sao lại có tàng bảo được?

Kim Bất Hoán đáp :

- Điều Vong tú sĩ chỉ là tự hiệu mười năm gần đây. Trước kia lão là tên độc cước đại đạo, sang đoạt của quan nha, cướp bóc nhà hào phú. Lão còn đoạt tiêu cục, hành động đơn thương độc mã mà chẳng bao giờ thất thủ. Thậm chí chẳng một ai biết rõ chân tướng. Lão đứng đầu về tài bảo trong Ngũ quái.

Văn Đế Đế hỏi :

- Toán Tử tướng sĩ làm gì cũng có tài bảo?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão này là chúa trá nguy, làm cao nhân coi tướng. Phàm kẻ tiền nhiều ai không sợ chết? Lão tùy cơ mở miệng vào những người không nguy hiểm. Do đó những tay đại phú đều mắc bẫy lão.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Những chuyện Kim huynh nói đây trước nay chưa ai nhắc tới, đủ rõ bọn họ giữ rất bí mật.

Kim Bất Hoán đáp :

- Nhưng bọn họ không thoát khỏi tay tại hạ.

Lúc này đã trưa rồi. Mọi người lấy lương khô ra ăn xong, Kim Bất Hoán đưa đề nghị chuẩn bị mở cuộc thám sát Hắc Chiêu trạch. Điều thứ nhất tra xét chỗ Kim Liên hoa, điều thứ hai là mong bắt được con Kim ô.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chiêu trạch rộng tám trăm dặm thì biết Kim ô ở chỗ nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ chỉ nói là hy vọng mà thôi. Chúng ta không đi kiếm thì vĩnh viễn không có hy vọng. Ở đây mãi không được mà ra đi lại sợ bọn Ôn Nguo đang bắt.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Vậy mọi người cần đem đủ lương khô và coi chừng đừng để thất tán mỗi người một nơi.

Mọi người nghe nói cho đều là phải. Ai nấy mang đi mười ngày lương khô. Kim Bất Hoán động thân dẫn đường.

Ra khỏi khu đất đặc biệt, năm người tiến vào Hắc trạch. Ai nấy chỉ đặt chân lên cây thấp và cỏ lau. Tình trạng thật nguy hiểm, nếu sảy chân là bước xuống bùn.

Năm người không có phương hướng nhất định, lần mò suốt một ngày một đêm không có chỗ nghỉ ngơi mà cũng chẳng thấy một bóng người. Ước lượng đi xa đã mấy trăm dặm, không còn chú ý phương hướng được nữa.

Hư Vô Ngọc Nữ cảm thấy lạc lõng liền hỏi Kim Bất Hoán :

- Chúng ta đi về phương nào. Kim đại ca có biết không?

Kim Bất Hoán ngừng đầu lên nhìn thì chỉ biết lúc này mới sáng còn không thấy nền trời, cũng chẳng nhìn rõ ánh dương quang. Gã đáp :

- Chưong khí dày quá. Ánh dương quang lại không ở trên đầu nên khó mà quan sát được phương hướng.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Nếu cứ bỏ nháo bỏ nhào nhảy đi thế này há chẳng thành một lũ điên khùng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ đang tìm kiếm hai nơi thần bí khác trong Chiêu trạch, chứ chẳng phải không có mục đích.

Từ Dương kiếm khách hỏi :

- Hai chỗ khác tên gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Một là Thần quật, hai là Trạch đảo. Theo lời Tái Lão Quân thì hai nơi này tuy chưa ai đến được, nhưng trong bản Dị cảnh lục của lão nhân gia có ghi chép.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Chính gia sư cũng không dám xác định những nơi đó có thật hay không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cả Trọc Trung Thanh trước kia không dám xác định mà Tái Lão Quân tìm ra. Đã có một nơi chứng thực thì hai nơi kia không thể hư giả được.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kiếm hai nơi đó làm chi?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lệnh sư bảo Kim Liên hoa và Kim ô nhất định ở hai nơi thần bí này.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Trong Chiêu trạch rộng mấy trăm dặm mà chúng ta cứ nhắm mắt đi liều, liệu có tìm thấy không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Không kiếm thấy Kim Liên hoa mà ra đi bị Ôn Nguru đang bắt.

Chẳng thà ở trong Hắc Chiêu trạch này còn hơn lọt vào tay địch nhân.

Giữa lúc ấy đột nhiên trên không phát ra tiếng rú hải hùng rồi thanh âm như người hết hơi rớt xuống.

Kim Bất Hoán kinh hãi hỏi :

- Người này là ai? Sao lại ở trên không rớt xuống?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Nghe thanh âm thì dường như ở phía trước thiên về mé hữu cách đây không xa.

Kim Bất Hoán vội nói :

- Vậy chúng ta mau mau qua mé hữu điều tra.

Năm người nhảy về phía phát ra thanh âm mở cuộc sưu tầm, nhưng chướng khí mịt mờ, ngoài xa mấy bước chẳng nhìn thấy gì.

Năm người lại sợ lạc lõng mất liên lạc, vừa tìm kiếm vừa gọi nhau, không ai dám dòi xa.

Lát sau Đinh Nhất Bạch lớn tiếng hô :

- Các vị lại đây mau! Trên cây này có một tiểu lão.

Văn Đế Đế gần đó liền nhảy lại hỏi :

- Ở chỗ nào?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Ở chỗ này. Lão mặc bức y, dường như bị quái điều đánh rớt xuống.

Văn Đế Đế tiến lại coi la hoảng :

- Chính là Cao Dương lão ca.

Người trên cây thấy Văn Đế Đế cũng kinh ngạc hỏi :

- Cô nương che mặt kia phải chăng là Văn tiểu thư?

Văn Đế Đế hỏi lại :

- Cao lão ca! Lão ca bị thương thế nào?

Cao Dương đáp :

- Không hề gì. Ta bị một con thanh loan, một con cừ đầu quái đểu vây đánh, nhưng thương thế không lấy gì làm nặng lắm.

Văn Đế Đế nói :

- Cao đại ca! Sao chỉ một mình đại ca ở trên không?

Cao Dương thở dài đáp :

- Thiết Kỳ Sĩ mất tích một thời gian khá lâu rồi. Mọi người chia nhau đi tìm kiếm.

Văn Đế Đế hỏi :

- Có mấy vị ra đi?

Cao Dương đáp :

- Phụng Hoàng Thần đưa bọn ta đến Ngọc Thổ cốc kiếm không thấy, vì thế ai cũng nóng ruột. Lão nhân gia lại phái ta cùng Cao Thúc và Bạch Từ ba người đi kiếm, vì chúng ta có bảo y bay trên không.

Văn Đế Đế hỏi :

- Còn Kỳ Dao thư thư đâu?

Cao Dương đáp :

- Cô tiến vào Ngọc Thổ cốc rồi mất tích, nhưng Phụng Hoàng Thần lão nhân gia bảo không cần. Đó chỉ là tại cô vào động Ngọc thổ rồi lạc đường chưa tìm thấy lối ra.

Lúc này mấy người đều tiến lại. Văn Đế Đế biết Cao Dương chưa hiểu mấy nhân vật này, liền giới thiệu từng người một. Đồng thời có kể lại vụ Cao Dương đến Ngọc Thổ cốc.

Lạ ở chỗ Kim Bất Hoán nghe rồi tỏ ra nóng nảy phi thường. Gã trầm giọng nói :

- Ở hang Ngọc Thổ đáng lý không nên phái người ra ngoài. Hiện giờ biết bay cũng bằng vô dụng. Cao đại nhân gặp bọn tại hạ là may lắm không thì nhất định bị chết ở Hắc Chiêu trạch. Đồng thời hai người nữa không khéo cũng lọt vào tay địch thủ.

Văn Đế Đế hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Còn làm thế nào được? Đành là trông vào số trời.

Cao Dương nói :

- Bốn mặt hang Ngọc thổ cũng có người Áo Hải môn, nhưng họ không dám tiến vào.

Kim Bất Hoán đáp :

- Chỉ có người đảng Phong Mã là không dám vào. Còn bọn Áo Hải môn dám vào lắm.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Chẳng có cách nào lo cho xiết được. Chỉ còn đường đi kiếm Kim Liên hoa.

Cao Dương hỏi :

- Kim Liên hoa ở địa phương nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Nó chỉ ở hai nơi thần bí trong Hắc Chiêu trạch này. Cao huynh đã đến Hắc Chiêu trạch, có thấy hòn núi đá nào giống hải đảo chưa?

Cao Dương nói :

- Lão Cao ở trên không ngó xuống thì chỉ thấy hắc khí bốc lên ùn ùn, cả cây cối cũng không nhìn rõ. Nhưng Cao mỗ vừa lượn trên không trong vùng Hắc Chiêu trạch thấy một con quái điều sắc vàng bay quanh trên đầu hoải.

Kim Bất Hoán đáp :

- Đó là con thần điều Kim ô. Nó không tấn công Cao đại ca là may lắm đấy.

Cao Dương nói :

- Nó rượt theo tại hạ một lúc rồi thấy đâu nữa.

Văn Đế Đế nhìn Kim Bất Hoán hỏi :

- Kim đại ca! Thần quật và Trạch đảo đều bị chúong khí bao phủ không nhìn rõ. Nghe nói hai nơi thần kỳ đó giống như tòa hải đảo có sơn cốc, có ánh dương quang, có điều thú, nhưng ở trên không dòm xuống chẳng thấy gì. Phải vậy không?

Hư Vô Ngọc Nữ nói theo :

- Nơi đây ngoài Kim Liên hoa và Kim điều e rằng còn có chỗ thần kỳ khác nữa.

Kim Bất Hoán đáp :

- Đó là vấn đề không ai hiểu rõ, chỉ có thân hành tới nơi mới biết được.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Chúng ta đành đi kiếm loạn lên mấy ngày coi. Trừ phi bọn ta kém duyên phận, không thì tất có lúc tìm được tới nơi.

Sáu người liền chia làm hai hàng mà tiến. Tuy cách nhau rất gần mà người sau chỉ ngó thấy người trước một chút bóng mờ.

Tính thời gian đoàn người đi đã thêm một ngày nữa mà chẳng thấy gì. Đến lúc chúong khí tan mất lại là lúc đêm tối, đột nhiên một trái núi cao hiện ra. Đinh Nhất Bạch la lên :

- Chúng ta ra khỏi Hắc Chiêu trạch rồi.

Kim Bất Hoán nói :

- Trái núi phía trước là Đại Long Vương tọa lạc tại phương Tây. Bên kia núi là Ban công hồ thuộc về nước khác. Mặt Bắc trái núi là chỗ công cộng thiên nhiên. Chúng ta tới đó sẽ thấy có mấy trăm ngàn người Hán, chẳng hiểu di cư tới đây từ bao giờ. Chính họ cũng không biết. Ngôn ngữ và phong tục của họ tương tự như vùng Vân Nam, Tứ Xuyên, nhưng theo ký ức của họ thì lại không phải là người của hai tỉnh này.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Có người Hán tới đây thì thật là chuyện ly kỳ. Chúng ta có thể ký ngụ ở đó được.

Kim Bất Hoán đáp :

- Những người trong mấy nhà đó thuộc mười họ. Mỗi họ là một đoàn thể. Đáng tiếc họ không hòa mục với nhau. Tại hạ đã tới nơi một lần giữa lúc họ đang xung đột.

Từ Dương kiếm khách thở dài nói :

- Đã dòi bỏ quê cha đất tổ đến ở vùng biên hoang, họ còn xung đột chuyện gì? Cái bệnh của người Trung Nguyên chúng ta là thế đó.

Kim Bất Hoán đáp :

- Người ngoài đến không thể khinh thị họ được. Cả nam phụ lão ấu võ công đều rất cao thâm. Võ công của họ không rõ đường lối nào, nhưng tổ họ các môn phái lớn ở Trung Nguyên, mà còn thấu nạp những tinh hoa nước ngoài. Mỗi họ có một nhân vật thần bí làm chủ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Họ đối với người ngoài thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cô nương muốn hỏi về phương diện gì? Họ đối với người Trung Nguyên, bất luận người Hán hay người Mãn, người Mông hay người Tạng đều rất khách khí. Cả nhân vật Hắc đạo cũng được tiếp đãi nồng hậu, nhưng ở đó đừng giờ trò. Còn đối với người dị vực họ điều tra rất kỹ, song họ cũng không kỳ thị. Nghe nói có lần một toán cao thủ muốn đến uy hiếp, liền bị họ tiêu diệt chẳng còn sống sót mống nào.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân núi. Không ngờ nhìn lại còn cách đến mười thôn trang lớn. Thôn họ cách thôn kia một bức tường cao. Lúc này đã lên đèn. Trong mười thôn đèn lửa sáng trưng, bóng người ló nhỏ.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Bây giờ chúng ta vào được không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lúc nào vào cũng được, chỉ cần mình quang minh chính trực. Đến đâu thôn nào cũng có người canh gác ra nghênh tiếp hỏi han.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Thôn ở phía chính diện chúng ta thuộc họ gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Họ Lưu. Nhân số hơn bảy trăm người. Thôn này vào hạng vừa vừa.

Thủ lĩnh tối cao tên gọi Lưu Văn lão nhân, năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi.

Khi gần đến thôn trang, bỗng thấy một bóng đen vọt ra nhanh như chớp lớn tiếng hỏi :

- Quý khách đi đâu?

Kim Bất Hoán tiến lại chấp tay chào :

- Lưu huynh vẫn bình yên chứ?

Thanh niên vừa thấy Kim Bất Hoán đã cười nói :

- Té ra là Kim huynh.

Kim Bất Hoán cười nói :

- Chuyến này tại hạ dẫn mấy bạn hữu tới đây, e làm phiền nhiều quý thôn.

Thanh niên đáp :

- Sao Kim huynh lại nói thế? Xin vào đi! Lần trước Thái công bảo Kim huynh đi vội quá.

Kim Bất Hoán liền giới thiệu mọi người rồi tiến vào. Qua bức tường vây đến một khuôn cửa lớn.

Thanh niên giang tay ra nói :

- Mời các vị ngồi chơi. Tại hạ bảo nhà trong chuẩn bị thức ăn.

Kim Bất Hoán đáp :

- Lưu huynh bất tất phải khách sáo. Bây giờ muộn quá rồi. Tại hạ chỉ cầu Lưu huynh cho ngủ trọ một đêm rồi sáng mai ra đi.

Thanh niên nói :

- Có lý nào thế được. Bây giờ mới nhăm lúc ăn tối. Thái công sắp ra đó.

Gã đi rồi, Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Gã nói Thái công gì đó, chắc là vị thủ lĩnh?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Phải rồi. Võ công lão cao thâm khôn lường mà thái độ rất hiền hòa.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng vang lên nói :

- Lão phu thất nghinh rồi. Kim lão đệ! Lão đệ mời quý khách đến cho ta đây ư?

Kim Bất Hoán đứng dậy cười đáp :

- Kính chào lão trượng. Lão trượng còn chưa đi ngủ ư?

Một lão già ngoài bảy mươi xuất hiện. Tinh thần lão còn tráng kiện, sắc mặt hồng hào. Lão rảo bước tiến gần về phía mấy người thanh niên nam nữ. Cặp mắt lấp lánh, lão lại cười khanh khách nói :

- Kim lão đệ! Mới chập tối làm gì đã ngủ? Mời các vị an tọa.

Kim Bất Hoán giới thiệu từng người rồi hỏi :

- Gần đây quý vị có thấy động tĩnh gì không?

Lão già trịnh trọng đáp :

- Kim lão đệ! Lão đệ không hỏi, lão phu cũng định nói ra. Gần đây ở Thập Tinh thôn này, rất đông nhân vật từ tam sơn ngũ nhạc kéo đến. Lại có cả kỳ nhân ở dị vực nữa.

Kim Bất Hoán kinh hãi hỏi :

- Thật thế ư?

Lão già nghiêm trang đáp :

- Dĩ nhiên là thật. Câu gia ở Bắc thôn, Hồ gia ở Nam thôn hiện giờ rống rần lẫn lộn. Còn bảy thôn khác cũng khách đầy nhà. Chỉ mình lão phu đây là có các vị đến thôi.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Lão trượng đã thám thính gì chưa? Những nhân vật đến Thập Tinh thôn lai lịch thế nào?

Lão nhân đáp :

- Toán đến Bắc thôn đã ngấm ngầm tra ra, kết quả là người Cổ Cầm giáo gì đó. Trong đám này còn Ôn Ngưu đảng ở dị vực. Bọn đến Nam thôn là Áo Hải môn. Họ cũng mời Phong Mã đảng gì đó ở dị vực.

Hư Vô Ngọc Nữ liền nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Nếu vậy chúng ta không thể ngủ đêm ở đây được.

Lưu lão thấy thần sắc Hư Vô Ngọc Nữ có điều khác lạ, lão sững sốt hỏi :

- Cô nương! Có điều chi không ổn?

Kim Bất Hoán thờ dãi đáp :

- Lão trượng có điều chưa hiểu.

Hư Vô Ngọc Nữ nói tiếp :

- Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn đều là đối thủ của bọn tiểu nữ. Đồng thời giữa hai phe này cũng đối nghịch nhau.

Lưu lão hỏi :

- Bọn họ dám động thủ với các vị ở Thập Tinh thôn này ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Thế lực hai phái này to lớn phi thường. Huống chi còn hai đảng Ôn Ngu, Phong Mã trợ thủ. Võ lâm thiên hạ không tài nào kháng cự được.

Lưu lão hỏi :

- Kim lão đệ! Lão hủ biết lão đệ là một kỳ sĩ hậu tiến. Việc gì lão đệ phải sợ họ đến thế?

Kim Bất Hoán thờ dãi đáp :

- Kể về chân chính võ công, văn bối cũng nhận thấy không đáng sợ.

Nhưng hai đảng ở dị vực có một môn tà công không hiểu tên là gì, chẳng thể dùng sức để hàng phục họ.

Lưu lão hỏi :

- Tà công gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Hiện giờ mới biết thủ lĩnh lưỡng đảng đều có tà công. Đảng Ôn Ngu phóng hồng quang lên, ai gặp phải là mất hết võ công, mê man bất tỉnh. Đảng Phong Mã phóng ra một đạo lục quang. Người gặp phải cũng mê đi. Công lực mất hết.

Lưu lão cả cười nói :

- Bọn họ không dám thi thố ở Hắc Chiêu trạch đâu. Các vị cứ vững tâm. Đó là trò chơi ở Tây phương. Thực ra Đông phương mình cũng có nhưng không ai rèn luyện.

Kim Bất Hoán kinh ngạc hỏi :

- Lão trượng nói đó là tà công gì?

Lưu lão đáp :

- Phép luyện công ở Đông phương sáng tạo ra, nhưng Đông phương lại thất truyền. Tà công đó là Bách Ôn đại pháp. Người Tây phương kêu bằng Tế khuẩn, giết người một cách vô hình. Khi luyện môn này phải có “nguyên tố” làm căn cơ. Căn cơ không giống nhau mà luyện thành tà công cũng khác biệt.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nguyên tố là gì?

Lão già đáp :

- Bên Đông phương chúng ta, nhất là ở Trung Nguyên, theo cổ truyền có thuyết Luân Vương thất bảo là Cầu bảo, Mã bảo, Ngu hoàng vân vân.

Cái đó đều là bảo vật sản sinh trên mình giống trâu ngựa có bệnh. Đơn thuần như Ngu hoàng có thể dùng trị bệnh điên. Nhưng thêm những vật kỳ độc khác vào để luyện công thì nó lại là một tà công vô hình giết hại người.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Sao bọn họ không dám thi triển ở Hắc Chiêu trạch?

Lưu lão đáp :

- Trong Hắc Chiêu trạch có mùi hương Kim Liên hoa khắc chế được tà công này. Ở Ngọc Thổ cốc lại có thứ Ngọc Liên hoa. Bọn họ có phóng ra cũng bằng vô dụng.

Đinh Nhất Bạch lại hỏi :

- Văn bối cũng đã nghe nói đến, nhưng mùi hương Kim Liên hoa chỉ có thể thắng được tà công mà không tiêu diệt nổi thì làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thập Tính thôn long xà tụ tập

Lưu lão đáp :

- Tiêu diệt tà công đồ quả không phải chuyện dễ. Kể ra cũng có mấy thứ, nhưng không lấy được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Những thứ đó phải chăng là Vạn niên Kim ô và Vạn niên ngọc thỏ?

Lưu lão thờ dãi đáp :

- Vạn niên ngọc thỏ chỉ là thứ bạch ngọc muôn năm. Cái đó đã có chủ nhân rồi, tuyệt đối không thể lấy được. Chỉ có Kim ô chưa lọt vào tay kỳ nhân nào, nhưng nó đã thông linh muôn tuổi thì có là thần linh cũng khó mà thu phục. Con chim này chuyên khắc chế mọi thứ tà công, nhất là đối với Luân Vương thất bảo thì càng đầy đủ uy lực. Nó cũng thích ăn mấy thứ trong Thất bảo đó.

Văn Đế Đế nói :

- Luân vương là gì?

Lưu lão đáp :

- Luân vương theo Phật điển là chuyển luân vương.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Đẳng Ôn Ngu đã sợ Kim ô thì bọn chúng còn đến đây làm chi?

Lưu lão ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên trầm giọng đáp :

- Nhất định bọn chúng đem theo Mã bảo và Ngu hoàng. Chúng định dùng hai món đó để dẫn dụ Kim ô để bắt lấy.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Bắt được ư?

Lưu lão đáp :

- Nếu con Kim ô ăn hết tám Ngu hoàng sẽ bị say ngã lăn quay ra là hết sức phản kháng. Chỉ việc bắt bỏ vào trong lồng bằng thép thì vĩnh viễn không xông ra được.

Kim Bất Hoán cả kinh nói :

- Nếu vậy thì thật là nguy hiểm. Khi Ôn Ngu đang không còn úy kỵ gì nữa thì Trung Nguyên hết bề đối phó.

Lưu lão đáp :

- Không có người nào tìm đến Trạch đảo được. Chẳng giấu gì các vị, ngay cả những vị lão bối ở Thập Tính thôn này cũng chỉ còn một mình lão hủ là nhớ phảng phất phương vị hòn đảo này.

Kim Bất Hoán cả mừng nói :

- Lão gia đã đến Trạch đảo rồi ư?

Lưu lão đáp :

- Chưa, chỉ có một lần lão phu ngó thấy một hòn đảo hình như trái núi, nhưng khi đi kiểm thì lại không thấy.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Các vị lão nhân ở Thập Tính thôn đều đến Chiêu trạch điều tra rồi ư?

Lưu lão đáp :

- Thập Tính thôn mà còn có ngày nay là nhờ tổ tiên mấy chục đời trước đã di cư đến đây để thám hiểm Chiêu trạch.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Lão nhân gia nhớ đại khái ở phương nào?

Lưu lão đáp :

- Các vị là nhân vật chính phái. Đương nhiên lão hủ không muốn dấu diếm. Nếu các vị muốn đến Trạch đảo, tuy không phải là việc dễ dàng, nhưng lão phu có thể đưa ra một phương pháp. Các vị do đường cũ đã đến đây trở ra. Khi đã lui về chừng trăm dặm thì thiên qua mé tả. Tại đó có ba cây khô mọc nổi lên trong bùn lầy. Mỗi cây khô mọc cao mười trượng, lớn cỡ người ôm. Ba cây khô mọc đứng thành hình tam giác. Một cây hướng Bắc, một cây hướng Tây, một cây hướng Đông. Các vị theo cây hướng Bắc đi chừng mười dặm, thì lại có một tốp khô mọc phát hiện. Ngay trước lão hủ đến khu này đã ngó thấy một trái núi đá hình thù kỳ dị ở phía trước.

Kim Bất Hoán nói :

- Đa tạ lão nhân gia có lòng chỉ điểm. Bọn văn bối cảm kích vô cùng.

Lưu lão nói :

- Mong rằng các vị chớ có lộ tin tức này ra ngoài, cả với người trong Thập Tinh thôn cũng vậy.

Kim Bất Hoán đáp :

- Văn bối kính cẩn vâng lời dặn bảo, tuyệt đối bưng kín miệng bình.

Lúc này người trong nhà bưng com ra. Lưu lão thân hành bồi tiếp.

Lão cười nói :

- Mời các vị, đây là com lạt trà xanh. Xin các vị miễn trách cho.

Từ Dương kiểm khách vội đáp :

- Lão nhân lại khách khí rồi.

Mọi người đang ăn com bỗng thấy thanh niên tiến vào sảnh đường báo :

- Thái công, bên ngoài có lão họ Ngưu xin vào ra mắt.

Lưu lão chau mày đáp :

- Mời vào.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Lão Ngưu của Thập Tinh thôn ư?

Lưu lão đáp :

- Người trong Thập Tinh thôn diện hòa mà tâm bất hòa. Trước nay chưa từng đến nhà nhau hội diện. Có gặp nhau ngoài đường cũng chỉ vài câu kiểu cách mà thôi.

Kim Bất Hoán thấy thanh niên đi rồi liền hỏi :

- Lão trượng, tại sao Thập Tinh thôn lại có hiện tượng bất hòa?

Lưu lão đáp :

- Đó là những quả tiết từ đời tổ tiên truyền lại. Nguyên nhân chân chân chính cũng chỉ vì việc do thám Chiêu trạch mà ra.

Bỗng thấy một lão già độ ngoài tuổi tiến vào, lão ăn mặc theo kiểu người Mông.

Lưu lão chấp tay nói :

- Đang đêm sao khách còn tới chơi, mời khách ngồi.

Bữa com ăn gần xong, mọi người lục tục đứng dậy. Lão già kia cười ha hả nói :

- Lưu thôn trưởng, tại hạ là Ngưu Hóa, đang đêm tới đây có điều quấy quả.

Lưu lão chấp tay nói :

- Trước nay Thập Tinh thôn đâu có kẻ gì ngày đêm. Khách đến chơi là quý, không hiểu Ngưu huynh có điều chi dạy bảo?

Ngưu lão cười hỏi lại :

- Mấy vị thanh niên đây là ai?

Lưu lão đáp :

- Xin Ngưu huynh cứ nói, mấy vị này là hương thân của tại hạ chứ không phải người ngoài.

Mọi người ngồi xuống rồi, đột nhiên Ngưu lão nghiêm nghị nói :

- Lưu thôn trưởng, từng nghe huynh đài hiểu rất nhiều về Hắc Chiêu trạch. Tại hạ xin đưa ra ngàn lạng vàng để huynh đài chỉ dẫn đường đến Trạch đảo.

Lưu lão trầm giọng hỏi :

- Ngưu huynh nghe ai nói lão hủ biết đường đến Trạch đảo?

Ngưu lão đáp :

- Lưu huynh bắt tất phải hỏi điểm này, tại hạ xin đưa ngàn lạng hoàng kim ngay.

Lưu lão lắc đầu nói :

- Ngàn lạng hoàng kim ai mà không ham, nhưng Lưu mỗ chẳng làm gì được. Trạch đảo là nơi huyền bí, tại hạ ở đây mấy chục đời mà bóng Trạch đảo cũng chưa ngó thấy.

Ngưu lão bật tiếng cười âm trầm nói :

- Hà hà, Lưu thôn trưởng cự tuyệt cả người ngoài ngàn dặm.

Lưu lão trầm giọng hỏi :

- Ngưu huynh nói vậy chẳng là quá nặng lời ư?

Ngưu lão đứng phắt dậy nói :

- Tại hạ xin kiếu.

Lưu lão không thèm chấp tay, lớn tiếng đáp :

- Chào khách.

Thanh niên đón khách nhìn Ngưu lão chấp tay nói :

- Chào Ngưu tiên bối.

Ngưu lão bật tiếng cười âm trầm rồi xoay người đi ra ngoài.

Kim Bất Hoán thấy lão đi rồi liền nhìn Lưu lão hỏi :

- Tiên bối, nhân vật lai lịch thế nào? Nghe khẩu âm tựa như người phương Bắc. Giọng nói có vẻ cứng cỏi.

Lưu lão đáp :

- Tuy không hiểu rõ lai lịch lão, nhưng lão không phải người Bắc phương. Lão ly khai Trung Nguyên mấy chục năm, cử động của lão có vẻ người Tây phương.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Vậy lão từ dị vực tới đây sao?

Lưu lão đáp :

- Lão đã thoát ly tập quán người Trung Nguyên, đủ tỏ lão sinh trưởng ở ngoại quốc.

Kim Bất Hoán đột nhiên lên tiếng :

- Luru lão tiền bối, người thủ lĩnh đảng Ôn Ngu này đầy vẻ khả nghi.

Luru lão kinh dị hỏi :

- Ý lão đệ muốn nói...

Kim Bất Hoán ngắt lời :

- Vị thủ lĩnh đó không phải người da trắng.

Luru lão lắc đầu hỏi :

- Lão đệ, hắn đưa đến toàn người bạch chủng. Chẳng lẽ bọn này chịu để người da vàng làm thủ lĩnh?

Kim Bất Hoán hỏi lại :

- Quý thôn cách Câu gia ở Bắc thôn bao xa?

Luru lão hiểu ý liền bảo người thanh niên đứng bên :

- Mau phái người theo dõi lão Ngu vừa rồi. Thử coi hắn đi về địa phương nào?

Thanh niên vâng lời chạy đi, sau chừng nửa giờ gã hối hả trở về vừa thở vừa báo cáo :

- Lão tiến vào Câu gia thôn.

Luru lão nhảy bổ lên :

- Thế thì thật khả nghi.

Kim Bất Hoán đáp :

- Bây giờ chưa thể xác định được. Hay hơn hết là đến Câu thôn thám thính coi người đó có mối quan hệ thế nào với Cổ Cầm giáo.

Luru lão nói :

- Lão đệ, tiến vào Câu gia không phải dễ dàng. Người trong Thập Tinh thôn không thể tới đó. Chỉ có người ngoài đến được.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Văn bối đi được không?

Kim Bất Hoán nói :

- Bọn ta mấy người đều bị Ôn Ngu đảng ngó thấy rồi. Mình đến nơi là họ nhận ra ngay.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngoài cửa có người vào :

- Thái công, ngoài tường có người muốn gặp lão nhân gia.

Luru lão kinh ngạc hỏi :

- Sao không mời người ta vào đây?

Người thanh niên nói :

- Y nói hội diện ở rừng cây trước mặt.

Luru lão nghi ngờ hỏi :

- Mấy năm nay có chuyện này đâu, hình dạng y thế nào?

Thanh niên đáp :

- Y che mặt không nhìn rõ chân tướng, nghe âm thanh dường như là một lão già.

Lưu lão cười lật hỏi :

- Y đi rồi ư?

Thanh niên đáp :

- Y đến rừng cây trước, xin thái công định đoạt.

Lưu lão nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Lão đệ, lão đệ hãy thay mặt Lưu mỗ hầu chuyện quý vị, lão hủ phải đi diện kiến với người đó xem có chuyện gì.

Kim bất Hoán đứng dậy đáp :

- Lão nhân gia đi một mình không được. Y đã bịt mặt thì hiển nhiên là cử động thiếu quang minh.

Lưu lão nói :

- Lão hủ không tin là họ có nguy kếp.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- E rằng họ có chủ ý gì đối phó với thôn xóm này?

Lưu lão cười khanh khách đáp :

- Y dám thi triển diệu hổ ly sơn ư? Cô nương, trong tệt thôn dù có mấy chục cao thủ võ lâm xông vào cũng đừng hòng muốn sao được vậy.

Kim Bất Hoán nói theo :

- Lão nhân gia đã vững dạ về việc trong thôn, vậy vẫn bởi đi bởi tiếp lão nhân gia.

Lưu lão đáp :

- Người đó đã nói là muốn diện kiến với lão hủ, mình đưa thêm người tất họ khinh khi. Lão đệ, nếu các vị không yên dạ thì lão hủ đưa thêm mấy tên con cháu đi là xong.

Lão nhìn thanh niên nói :

- A Minh, người đi kêu đại bá ở phòng nhì và nhị bá ở phòng bốn ra ngoài thôn chờ. Đồng thời ngầm truyền lệnh cảnh giác cho toàn thôn đề phòng bọn phi đánh úp.

Thanh niên vâng dạ đi ngay.

Lưu lão nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Lão đệ, phòng khách thu xếp cả rồi. Bây giờ đã gần canh ba, mời các vị vào ngủ. Miễn cho lão hủ khỏi bởi tiếp.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Vẫn bởi biết rõ mọi chỗ trong thôn, xin lão nhân gia tùy tiện.

Lưu lão chấp tay nói :

- Vậy lão hủ xin kiếu.

Quần hào thấy lão đi tay không, Từ Dương kiếm khách liền bảo Kim Bất Hoán :

- Kim huynh, Lưu lão coi địch nhân thường quá.

Kim Bất Hoán mỉm cười đáp :

- Lão coi thường thì chúng ta để ý, ai dám bảo mình ra ngoài không được.

Từ Dương kiếm khách Tư Mã Quan thấy Kim Bất Hoán lộ nụ cười thần bí lại nghe giọng nói liền hiểu ý đứng dậy hỏi :

- Chúng ta đi đàng hoàng hay ngấm ngầm theo dõi?

Kim Bất Hoán đáp :

- Dĩ nhiên là ngấm ngầm theo dõi. Tại hạ xem chừng đối phương không phải chỉ đi một người. Nếu họ có âm mưu, Lưu lão tất mắc bẫy.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Người che mặt phải chăng là lão họ Ngưu lúc nãy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cái đó khó mà biết được, chúng ta đi thôi.

Quần hào cửa ra khỏi cửa đã thấy một thanh niên tới gần hỏi :

- Kim đại hiệp, sao đại hiệp lại quên lối vào phòng khách?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Thiếu thôn chúa, bọn tại hạ chưa buồn ngủ.

Thanh niên trịnh trọng hỏi :

- Phải chăng các vị có ý muốn đến khu rừng đối diện?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Lưu huynh đệ, huynh đệ có muốn thái công khỏi mắc bẫy không?

Thanh niên thờ dài nói :

- Kim huynh, cảm phiền Kim huynh....

Kim Bất Hoán lắc đầu ngắc lờì :

- Võ công của quý môn Kim mỗ biết rồi. Cử động của Kim mỗ hoặc giả chỉ là thừa, nhưng khu rừng phía đối diện cách thôn khá xa. Một khi xảy ra chuyện, ở đây không nghe động tĩnh.

Gã dứt lời lập tức cất bước đi. Ra khỏi thôn trang, quay lại dặn mọi người :

- Chúng ta thì triển khinh công, nếu không thấy nguy cơ thì tuyệt đối không được lộ diện.

Cao Dương hỏi :

- Đề tiểu lão đi thám thính trước được không?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Đối phương không có âm mưu thì thôi, còn nếu có mà mình lộ diện tất bị bọn mai phục cản trở.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Vậy chúng ta làm thế nào để đi qua được?

Kim Bất Hoán đáp :

- Hễ gặp mai phục là đánh liền, bất chấp là ai.

Rừng cây cách thôn trang chừng hai dặm. Sáu người đề tụ khinh công vọt đi dưới ánh trăng mờ mờ như sáu mảnh sao sa không ánh sáng.

Đi một mạch tới ven rừng, lắng nghe bên trong chẳng thấy động tĩnh gì.

Kim Bất Hoán quay lại nói :

- Lưu lão bị dụ đến Hắc trạch rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Thế là hiển nhiên họ có âm mưu.

Đình nhất Bạch nói :

- Lúc tới đây, tại hạ còn nhớ qua khu rừng này, phía trước có trái núi đất. Hoặc giả họ động thủ ở huyết động phía bên kia.

Kim Bất Hoán giục :

- Lẹ lên, chúng ta lên núi lên lút do thám.

Sáu người xông về phía trước, qua chùng nửa dặm trong khu rừng rồi lên tới thỏ cương. Mọi người đứng trên ngó xuống thấy lưng chừng núi có bóng đen đứng đó. Đồng thời dưới chân núi, năm sáu cao thủ đang khai diễn cuộc đấu. Một bên là Lư lão và trung niên lối tuổi, một bên là người che mặt.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Họ đang đấu nhau kịch liệt, chúng ta làm thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chưa đến lúc nguy cơ, tạm thời chúng ta dừng hành động gì.

Giữa lúc ấy, đột nhiên bên đối phương có người quát :

- Lư thôn trưởng, nếu thôn chúa không chịu dẫn đường đến Hắc trạch thì đêm nay các vị chẳng những không thể sống sót trở về mà quý thôn còn bị hủy diệt.

Tiếp theo lại nghe Lư lão gầm lên :

- Các vị là ai? Muốn lão phu dẫn đường cũng không thể bức bách người ta như vậy được.

Một người che mặt bên đối phương bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Tại hạ là Mã Không Nguyên, còn lai lịch thế nào rồi Lư thôn trưởng sẽ rõ. Bây giờ đành phải dùng biện pháp cưỡng bách. Sau đây nửa giờ càng không lịch sự nữa. Chỉ có hai con đường là đưa tại hạ đi hay toàn thể quý thôn bị tiêu diệt. Thôn chúa hãy mau mau quyết định, kỳ hạn nửa giờ sẽ tới ngay.

Lư thôn trưởng sắc giọng đáp :

- E các vị không có đủ không có đủ khả năng tiêu diệt bản thôn. Lư mỗ không sợ ai hăm dọa.

Người che mặt kia lại nổi lên tràng cười âm trầm nói :

- Lư thôn trưởng tưởng một thôn trang nhỏ bé mà kháng cự được thế lực của lão phu ư? Chà chà, thêm một hai thôn nữa cũng không đủ sức đâu.

Lư lão cả giận hỏi :

- Phải chăng các vị ở Áo Hải môn?

Người che mặt cả cười nói :

- Áo Hải môn đối với Hắc trạch chẳng có hứng thú gì.

Lư lão dường như tỉnh ngộ quát :

- Lão là Ngưu Hóa che mặt rồi.

Người kia cười rộ đáp :

- Té ra Ngưu Hóa đã đến đàm phán với các hạ. Tại hạ không rảnh để làm việc này.

Lư lão lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, tại sao ông bạn lại chỉ định lão phu dẫn đường? Thập tinh thôn có vị thôn chúa chứ chẳng phải một mình lão phu.

Người che mặt đáp :

- Chỉ có một mình Lư thôn trưởng phát giác ra Trạch đảo. Tin này ở Thập Tinh thôn rất nhiều người biết. Lư thôn trưởng có muốn giấu cũng bằng vô

dụng. Chẳng thể thì hà tất bọn tại hạ phải lao sư động chúng.

Lưu thôn trưởng cả giận nói :

- Các hạ muốn cưỡng bách nhưng chẳng đời nào được như nguyện.

Các hạ hạ thủ đi thôi.

Người che mặt bật tiếng cười âm trầm đáp :

- Lưu thôn trưởng sắp chết còn chưa tỉnh ngộ. Hay lắm, vậy tại hạ không khách khí nữa.

Đột nhiên hần nhìn đồng bọn hô :

- Động thủ, hãy giết bọn văn bối của lão trước đi.

Kim bát Hoán đứng trên sườn núi nghe tới đây liền quay lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Cô nương, cô cùng Tư Mã huynh, Văn cô nương, Cao đại ca thu nhập người trên sườn núi. Tại hạ cùng Đinh huynh xuống dưới động thủ. Các vị đừng để tên nào chạy thoát.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hay nhất là để tên sống sót.

Kim Bát Hoán nói :

- E rằng không thể được. Bọn họ hành động rất kỳ bí, hiển nhiên không muốn để người ngoài điều tra lai lịch. Khi chúng sống sót là tự sát, có điều chúng ta cứ hết sức bắt sống.

Dứt lời gã dẫn Tư Mã Quan :

- Các vị phát động trước đi.

Từ Dương kiếm khách liền ra hiệu cho Hư Vô Ngọc Nữ. Bốn người nhanh như chớp nhảy xuống bắt bốn bóng đen.

Ba người che mặt đang đánh rất rát, đột nhiên nghe trên sườn đồi có tiếng đã đấu, chúng không khỏi sửng sốt. Tên thủ lĩnh nhìn Lưu thôn trưởng cười lạt nói :

- Lưu thôn trưởng, tại hạ không nhận ra thôn chúa đã đem theo mấy tên tiểu bối nhảm nhảm theo dõi...

Hần chưa dứt lời đột nhiên hai bóng đen từ trên không hạ xuống.

Chúng là hai chàng thanh niên, một tên cười ha hả nói :

- Lưu thôn trưởng, xin thôn chúa lùi lại. Để ba tên không dám lộ diện này cho bọn văn bối thu nhập.

Lưu thôn trưởng nhận ra Kim Bát Hoán liền la lên :

- Lão đệ, bọn chúng ghê gớm lắm.

Kim Bát Hoán cả cười nói :

- Thoi quyền của văn bối đập gang thép cũng tan tành, liệu chúng có rắn hơn gang thép không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Kim Bát Hoán bày trò ly gián

Ba người che mặt lảng ra nhanh như gió. Tên thủ lĩnh lớn tiếng hỏi :

- Người là ai?

Kim Bất Hoán cười rộ đáp :

- Ta là thần ở Hắc Chiếu trạch. Các người muốn vào đó sao không thỉnh giáo bản thần?

Tên thủ lĩnh che mặt liền vẩy hai tên thủ hạ cũng che mặt hô :

- Các người hãy thu nhập hai thăng lỗi này, càng nhanh càng tốt.

Hai tên thủ hạ cũng một loại như bốn tên ở sườn núi, vừa cao vừa lớn, chẳng nói năng gì, lập tức nhảy xổ lại.

Đinh Nhất Bạch nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Tên thủ lĩnh không vào, Kim huynh bắt tất phải động thủ.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Hẳn giám thị Lư thôn trưởng. Chúng ta thu nhập hai tên này xong rồi tính.

Hai người đón đánh hai tên. Hai bên giao thủ chưa tới mười chiêu, Kim Bất Hoán ra tay trầm trọng, phóng một chiêu tuyệt kỹ đánh một tên che mặt bay ra ngoài mười trượng, chết không kịp ngáp.

Võ công của gã khiến tên thủ lĩnh che mặt cả kinh thất sắc.

Kim Bất Hoán lạng người về phía hắn cười ha hả hỏi :

- Các hạ bảo càng lẹ càng tốt, tại hạ làm thế có lẹ không?

Tên thủ lĩnh lùi lại bật tiếng cười thâm trầm hỏi :

- Người là nhân vật nào ở Trung Nguyên?

Kim Bất Hoán cười khanh khách đáp :

- Tại hạ có nói ra các hạ cũng không hiểu, vậy chẳng nói nữa là xong.

Tên thủ lĩnh che mặt cười lạt nói :

- Bằng hữu, võ công ông bạn đứng vào số nhất nhì ở Trung Nguyên. Đúng ông bạn họ Thiết rồi.

Kim Bất Hoán cả cười nói :

- Thiết là sắt, cũng là một kim loại. Hà tất các hạ phải phân biệt rõ rệt.

Thủ lĩnh che mặt đáp :

- Tại hạ muốn kết bạn với các hạ.

Kim Bất Hoán lắc đầu hỏi :

- Sông Kinh sông Vị chảy một dòng nhưng bên trong bên đục. Các hạ nói câu này với dụng ý gì?

Thủ lĩnh che mặt hỏi lại :

- Các hạ có thể cho tại hạ nói chuyện riêng được không?

Kim Bất Hoán cười hỏi :

- Các hạ không sợ Lư thôn trưởng trở về ư?

Thủ lĩnh che mặt lạnh lùng đáp :

- Hòa thượng có chạy trốn cũng không bỏ chùa được.

Kim Bất Hoán khoát tay hỏi :

- Các hạ định tới đâu hội đàm?

Thủ lĩnh che mặt trở về phía sau hỏi lại :

- Trong rừng trúc kia được chăng?

Kim Bất Hoán cười ha hả đáp :

- Đại binh của các hạ chắc đóng ở đó. Được lắm, Kim mỗ có thể vào giữa đám vạn quân lấy đầu chủ tướng. Xin các hạ dẫn đường.

Thủ lĩnh che mặt vừa cất bước, bỗng nghe một tên thủ hạ rên la vì sắp chết. Đồng thời trên sườn núi tiếng rú thê thảm vang lên không dứt nhưng hắn làm ngơ không nghe thấy, vọt người đi nhanh như chớp về phía rừng trúc.

Lưu thôn trưởng thấy thế giật mình kinh hãi rụt theo Kim Bất Hoán hô :

- Lão đệ, không đi được đâu, trong rừng trúc có ma.

Kim bất Hoán khề đáp :

- Lão trượng, tại hạ muốn điều tra lai lịch hắn, không đi không được. Chỗ này xong việc rồi, lão trượng nên cùng đồng bọn tại hạ trở về ngay đi.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Kim huynh, tại hạ đi theo Kim huynh nên chăng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chưa chắc người kia đã có âm mưu. Tại hạ liệu chừng đi chuyến này chẳng có gì nguy hiểm, Đinh huynh cứ yên dạ.

Đinh nhất Bạch hỏi :

- Nếu vậy hắn mượn cớ để tẩu thoát chăng?

Kim Bất Hoán lại lắc đầu nói :

- Võ công người này không phải hạng chịu bỏ chạy. Hắn mà động thủ, chúng ta đã bại hắn thì được chứ bắt sống thì không thể. Vì thế tiểu đệ chưa muốn hạ thủ.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Phải rồi, tiểu đệ vừa đối phó với một người mà hảo thủ không vừa, thế mà hắn chẳng động tâm là hắn coi thường lắm. Kim huynh nên thận trọng.

Kim Bất Hoán cười nói :

- Đa tạ Đinh huynh nhắc nhở.

Dứt lời gã vọt vào rừng trúc, ngừng đầu lên thấy người che mặt quả nhiên đứng đó, liền hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Người che mặt trịnh trọng nói :

- Trước hết ông bạn phải thừa nhận tên mình đã.

Kim Bất Hoán cười nói :

- Các hạ chỉ yêu cầu một điều đó thôi ư?

Người che mặt đáp :

- Không phải, tại hạ biết tiểu phụng hoàng Thiết Kỳ Sĩ ở Trung Nguyên. Nếu ông bạn đúng là y thì chúng ta hãy nói chuyện.

Kim bất Hoán cười hỏi :

- Nếu tại hạ đúng là y thì sao?

Người che mặt đáp :

- Ông bạn chẳng thừa nhận mà cũng không phủ nhận khiến tại hạ khó nghĩ quá.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ phủ nhận các hạ cũng không tin, mà thừa nhận thì lại không có bằng chứng, cái đó cũng khiến tại hạ khó nghĩ.

Người che mặt nói :

- Chắc Lưu thôn trưởng đã đem vị trí Trạch đảo nói cho ông bạn nghe rồi?

Kim Bất Hoán cười hỏi :

- Đó phải chăng là mục đích của các hạ kêu tại hạ tới đây hội đàm?

Người che mặt đáp :

- Giả sử ông bạn quả là Thiết Kỳ Sĩ, muốn hủy diệt Áo Ảnh môn thì cũng là mục đích của ông bạn.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Các hạ có thể bỏ khăn che mặt ra được chăng? Như vậy có vẻ thành thực hơn.

Người che mặt liền bỏ khăn che xuống, để lộ ra một lão già khoảng tuổi. Râu lão đã bạc nhưng mục quang như điện, lão trầm giọng hỏi :

- Bằng hữu, như vậy có đủ thành thực chưa?

Kim Bất Hoán hỏi lại :

- Các hạ có phương pháp gì để hủy diệt Áo Ảnh môn?

Lão già đáp :

- Người võ lâm đã nói một lời, ngàn vàng khôn chuộc.

Kim Bất Hoán nói :

- Đáng tiếc là tại hạ chưa biết vị trí chân thực của Trạch đảo. Chắc các hạ không tin?

Lão già nói :

- Nếu bằng hữu là Thiết Kỳ Sĩ thì nói gì tại hạ cũng tin ngay.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ đúng là Thiết Kỳ Sĩ.

Lão già ngần ngại nói :

- Căn cứ vào võ công thì ngoài Thiết Kỳ Sĩ không còn người thứ hai nào. Đồng thời ông bạn sử chiêu Triển dực thanh minh khiến Mã mỗ muốn đàm phán, vì đó là tuyệt chiêu của lão Phụng Hoàng Thần ngày trước, nhưng bộ mặt ông lại khiến cho người ta chẳng thể không nghi ngờ. Theo lời đồn, Thiết Kỳ Sĩ là một trang anh tuấn hơn đời ở Trung Nguyên. Không hiểu sao mặt mũi ông bạn lại xấu xa thế này.

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Các hạ nên biết trong bản thảo lục có một thứ trái cây tên gọi là vô nhân quả.

Lão già kinh ngạc hỏi :

- Ông bạn ăn lắm thứ trái đó ư?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Cũng vì thế mà vị hôn thê của tại hạ cũng không thừa nhận.

Lão già nói :

- Nếu vậy tại hạ tin rồi. Ông bạn không biết vị trí chân thực của Trạch đảo cũng không phải hoàn toàn không hiểu.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ chỉ biết đại khái, nhưng các hạ hãy tin nhiệm trước rồi sẽ tính cuộc trao đổi.

Lão già hỏi :

- Trong Áo Hải môn chỉ có hai người khó bề đối phó là Áo tỗ và Áo chúa. Lão phu lấy cái đầu của Áo chúa đưa ra thì ông bạn tính sao?

Kim bất Hoán thấy lão đưa ra điều kiện giết Áo chúa trước, không khỏi nghĩ thầm :

- Lão đã nhận chân cuộc trao đổi rồi, nhưng ta chẳng thể nào dùng thủ đoạn này để trừ khử Áo Hải môn, vì đó là một âm mưu.

Chàng liền lắc đầu đáp :

- Không, tuy tại hạ muốn trao đổi, nhưng điều kiện chẳng phải là nhân vật đầu não của Áo Hải môn.

Lão già hỏi :

- Ông bạn muốn sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ sợ là sợ thủ lĩnh đảng Ôn Ngu. Nếu các hạ lấy được thủ cấp nhân vật đó, tại hạ nguyện xin thôn chúa nói vị trí Trạch đảo cho các hạ nghe.

Lão già trầm trọng hỏi :

- Ông bạn có nhận biết thủ lĩnh đảng Ô Ngu không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ không biết.

Lão già hỏi :

- Ông bạn đã không biết thì tại hạ có lấy được đầu hãn đưa ra, ông bạn căn cứ vào đâu để tin đó là sự thực.

Kim Bất Hoán cười khanh khách đáp :

- Cứ coi động tĩnh của Cổ Cầm giáo là biết. Thủ lĩnh đảng Ôn Ngu đi rồi, Cổ Cầm giáo sẽ cúp đuôi chạy trốn.

Lão già ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Được lắm, tại hạ sẽ làm hết sức.

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ xin chờ giai âm, chúng ta sẽ tái hội.

Lão già dường như coi vị trí Trạch đảo rất quan trọng. Lão chấp tay nói :

- Tiểu Phụng Hoàng, ông bạn chờ nghe tiếng qui khóc thần gào.

Sau khi chia tay, Kim Bất Hoán lập tức chạy về Lưu thôn, tới nơi vào lúc hết canh năm. Lưu thôn trưởng cùng con cháu đang ngồi bồi tiếp bọn Hư Vô Ngọc Nữ ở sảnh đường. Thấy Kim Bất Hoán trở về, ai cũng mừng.

Lưu thôn trưởng chấp tay lớn tiếng hô :

- Lão đệ, lão đệ an toàn trở về là hay lắm.

Kim Bất Hoán chấp tay nói :

- Hãn cũng là một lão già. Đêm nay thu được kết quả rất lớn.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Kim huynh, mấy người bị chúng ta giết là ai?

Kim Bất Hoán đáp :

- Bọn họ che mặt tại hạ cũng không biết.

Văn Đế Đế nói :

- Trong sáu tên có hai tên da trắng.

Kim Bất Hoán kinh ngạc hỏi :

- Chúng ở Phong Mã đảng ư?

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh bữa nay chắc hội đàm với tên thủ lĩnh là Thập Tự Mã?

Kim Bất Hoán đáp :

- Không phải, lão là người hoàng cung mà lại ở Trung Nguyên.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Coi cách chỉ huy thuộc hạ của lão có khác gì chỉ huy đâu?

Lưu thôn trưởng cũng nói :

- Nếu không thủ lĩnh thì cũng phó thủ lĩnh.

Kim Bất Hoán nói :

- Bất luận lão là gì, đêm nay tại hạ đã nhóm một đồng lửa để Ôn Ngưu đảng và Phong Ma đảng đánh nhau đến trời sập đất thâm.

Mọi người nghe sùng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Dùng vị trí của Trạch đảo để đổi lấy cuộc đánh lộn của hai phe.

Lưu thôn trưởng nói :

- Vị trí chân thực của đảo, lão hủ cũng không biết rõ.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Tại hạ cũng chưa bảo đảm tuyệt đối với lão. Thực ra mình có biết cũng không cho lão hay. Đối với hạng người này chớ có giữ đạo quân tử.

Mọi người nói chuyện đến lúc trời sáng rõ thì trong nhà đem cơm rượu ra. Quần hào ăn cơm rồi, Kim Bất Hoán nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Phương cô nương, từ nay chúng ta có ra ngoài cũng nên bịt mặt.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh có kế hoạch gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Diện mạo chúng ta có thể giấu được Phong Ma đảng, nhưng không thể bịp bọn Ôn Ngưu mà kế hoạch của tại hạ là muốn gặp một nhân vật chủ yếu trong đảng Ôn Ngưu.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Kim huynh muốn phóng hỏa ư?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Không phóng hỏa thì hai bên không động thủ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Sao đảng Ôn Ngu lại tiếp thụ ngục kế của Kim huynh?

Kim Bất Hoán đáp :

- Đảng Ôn Ngu tự nhiên trùng kế.

Hư vô Ngọc Nữ giục :

- Kim huynh hãy thuật những việc xảy ra đêm rồi.

Kim Bất Hoán chỉ không nói mình là Thiết Kỳ Sĩ, còn thuật lại hết câu chuyện đêm trước. Chàng cả cười nói tiếp :

- Tại hạ mạo xưng Tiểu Phụng Hoàng, lão kia tin là sự thực. Thiết Kỳ Sĩ đã được đảng Phong Mã coi là nhân vật trọng yếu thì dĩ nhiên đảng Ôn Ngu cũng thế. Từ nay các cô cứ kêu tại hạ là Thiết Kỳ Sĩ, hễ đảng Ôn Ngu nghe thấy tại hạ xuất hiện thế nào họ cũng tìm đến hội kiến.

Văn Đế Đế hỏi :

- Hôm qua Kim đại ca không che mặt mà sao lão kia cũng tin tưởng?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ có biện pháp khiến bọn họ tin mình.

Lưu lão hỏi :

- Lão đệ, chẳng lẽ lão đệ muốn đến Câu gia?

Kim Bất Hoán đáp :

- Bất tất phải đến. Đồng thời người đảng Ôn Ngu chẳng chịu ngồi chết trong xó mà không ra ngoài.

Lưu lão nói :

- Kim lão đệ, lão đệ muốn gặp Ôn Ngu đảng thì lão hủ mách một nơi có thể đến đó để hội diện với nhân vật đầu não này.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nơi nào?

Lưu lão đáp :

- Ở đây đi về phía Tây bắc chừng hai mươi dặm đến một tiểu trấn. Cư dân tại đó hỗn tạp nhiều chủng tộc. Tuy gọi là thị trấn, nhưng hình thức không giống thị trấn trong nội địa. Đường phố chẳng thành hàng lối chỉnh tề, nhà cửa toàn bằng cây, như một thôn ổ người Miêu, nhưng lại có thể mua được các đồ ăn uống. Quanh đây chỉ có thị trấn này là chỗ giao dịch duy nhất.

Kim Bất Hoán nói :

- Thật không ngờ, gần Hắc Chiều trạch mà có một thị trấn là một điều hay tuyệt.

Lưu lão nói :

- Thập Tinh thôn ở đây muốn mua gì cũng phải tới đó chứ chẳng còn chỗ nào khác.

Kim Bất Hoán đáp :

- Vậy bọn tại hạ đi ngay.

Lưu lão nói :

- Lão hủ phái người dẫn đường cho quý vị. Tuy chỉ có hai mươi dặm mà nhiều chỗ quanh co.

Hư Vô Ngọc Nữ bảo mọi người :

- Chúng ta đeo mặt nạ vào rồi thượng lộ ngay.

Mọi người đeo mặt nạ đi theo một thanh niên người nhà Lưu lão. Gã cũng mang mặt nạ.

Lúc này mới đầu giờ ty, quần hào đi về phía Tây bắc. Gã thanh niên tên gọi Lưu Lệnh nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Kim đại hiệp, trên đường này chỗ nào cũng có người họ khác trong Thập Tinh thôn, các vị chớ có hô tên tại hạ.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Vậy huynh đệ đừng kêu ta là Kim đại hiệp. Tới thị trấn các vị cứ kêu ta là Thiết Kỳ Sĩ.

Hư vô Ngọc Nữ nói :

- Vậy Kim đại ca phải nói kế hoạch trước mới được.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Tại hạ chuẩn bị cả rồi. Đây là một bức lược đồ, các vị cứ coi đó là biết cách vận dụng.

Chàng mở tờ giấy có chữ ra cho mọi người coi. Quần hào coi rồi đều mỉm cười.

Kim Bất Hoán thu lại giấy cười nói :

- Trừ phi ở thị trấn chẳng có người nào của Ôn Ngưu, không thì nhất định “mớ lửa” này đốt lên được.

Đi chưa đầy một giờ, quần hào đã nhìn thấy một tòa thị tập, người đông đến nỗi phải chen chúc nhau. Quả là đủ nhân vật các màu sắc, cả người Hán cũng không ít mới thật là kỳ.

Tiến vào thị trấn. Lưu Lệnh khẽ hỏi Kim Bất Hoán :

- Đi ăn hay đi giả vờ mua hàng.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Có quán trà không?

Lưu Lệnh đáp :

- Ở đây không ai uống trà mà chỉ uống sữa.

Kim Bất Hoán đáp :

- Tìm vào một quán như vậy cũng tốt.

Lưu Lệnh cười đáp :

- Ở đây không có quán. Các vị coi đó, toàn là lều cây. Theo thói quen không phân biệt nam nữ, ai ngồi đều được đừng úy kỵ gì.

Gã dẫn mọi người tiến vào một nhà lều ăn uống. Nhà này của người Mông mỗ. Lưu Lệnh nói mấy câu tiếng Mông, lập tức một người đứng tuổi đưa ra một mâm sữa đặt lên cái bàn thô sơ. Ở đây không có chén sứ, toàn dùng bát sành. Trong mâm còn có thịt bò thui và bánh bao.

Kim Bất Hoán nhìn Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Cô nương, tủy ông chẳng phải say vì rượu. Cô nương ăn không được cũng giả vờ ăn một chút.

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Kim đại ca đã phát giác ra điều gì chưa? Nơi đây thực khách đông quá. Bọn họ cũng đồng quan điểm với chúng ta, đa số đều che mặt.

Kim Bất Hoán đáp :

- Càng như vậy thì nhân vật càng khó hiểu.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Kim huynh hãy để ý một bàn đặt dưới gốc cây bên ngoài. Tuy chỉ có hai người che mặt ngồi, nhưng rất nghịch mắt tại hạ. Họ vào cỡ trung niên, trên lưng cõng cái vật gì đó.

Kim Bất Hoán đáp :

- Thế là màn kịch bắt đầu rồi. Chúng ta chiếu theo kế hoạch đi từng bước một.

Quần hào hiểu ý. Đột nhiên Cao Dương vỗ bàn lớn tiếng thóa mạ :

- Con mẹ nó, Ôn Nguư đáng là cái khi gì mà lão gia kiểm mấy bữa nay chẳng thấy một con rùa nào? Chẳng lẽ chúng rụt đầu rụt cổ trong cái mai cứng. Thanh âm lão khá lớn khiến bao thực khách điều kinh ngạc.

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Cao lão đại, lão còn nói cái quái gì? Ôn Nguư đáng nghe danh Thiết Kỳ Sĩ tới, khi nào chúng dám lộ mặt ra?

Cao Dương lại gầm lên :

- Lão gia mà thấy chúng thụt vô mai cũng quyết nắm cổ lôi ra.

Kim Bất Hoán đứng dậy nói :

- Nhị vị bất tất phải nóng nảy. Việc đâu còn đó, bọn họ đã không dám thi triển tà môn ở Hắc Chiếu trạch là không dám coi thường ta rồi.

Quần hào ăn xong liền theo chàng ra khỏi lầu cây. Từ Dương kiểm khách cười nói :

- Thiết huynh, Thiết huynh đã do thám được vị trí Trạch đảo như thế nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lưu thôn trưởng cho hay rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ lên đường.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Phong ma đảng đã nói chuyện với Thiết huynh, phải chăng họ có qui kế gì?

Kim Bất Hoán cười rộ đáp :

- Mới giao đàm một lần. Tại hạ đã đưa điều kiện, họ bảo để họ suy nghĩ, nhưng nhất định Phong ma đảng phải chịu điều kiện của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Đủ mặt quần hào đến Hắc trạch

Ra khỏi lầu cây, quần hào bỗng thấy hai người che mặt đứng dưới gốc cây, mục quang ngó qua bên này.

Đinh Nhất Bạch Khẽ bảo Kim Bất Hoán :

- Chắc bọn họ rồi.

Kim Bất Hoán gật đầu cố ý quay lại nói lớn :

- Chúng ta đi thôi, nơi này chẳng có trò gì mà coi.

Chàng dẫn mọi người đi tìm một chỗ vắng vẻ. Chẳng mấy chốc đi tới một trái núi đá. Chàng đảo mắt ngó quanh, nổi một tròng cười đồng dục nói :

- Bữa nay bầu trời đẹp quá. Nay các vị, chúng ta vào đây nghỉ một lúc còn hơn là chạy nhằng trong thị trấn người Miêu.

Hư Vô Ngọc Nữ khẽ nói :

- Hai kẻ đó ngấm ngầm theo dõi.

Kim Bất Hoán đáp :

- Há phải chỉ hai tên, mé tả hữu đều có người.

Đột nhiên nghe tiếng cười âm trầm cất lên :

- Vị nào là Thiết Kỳ Sĩ đại hiệp?

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện. Hai bóng người từ trên không hạ xuống nhanh như gió.

Kim Bất Hoán đứng dậy lạnh lùng hỏi :

- Hai vị là ai?

Hai người che mặt này đã gặp ở Nhữ Lạc. Một người lạnh lùng đáp :

- Đều là bạn hữu vô lâm, hà tất phải hỏi.

Kim Bất Hoán khẽ hỏi :

- Hai vị cho điều chi chỉ giáo?

Người che mặt giọng nói âm trầm đáp :

- Các hạ có biết tình trạng trước mắt ra sao không?

Kim Bất Hoán làm bộ nhìn bốn mặt thì thấy mười mấy người che mặt đã tới nơi. Chàng giả vờ kinh hãi quát hỏi :

- Các vị định làm gì?

Người che mặt đáp :

- Đại hiệp nói vị trí Trạch đảo ra thì các vị mới an toàn được.

Đỉnh Nhất Bạch quát to một tiếng mờ thế tấn công liền, đánh tới người che mặt thần tốc phi thường. Từ Dương kiếm khách, Văn Đế Đế, Cao Dương thêm vào Lưu Lệnh như bóng với hình, toàn thể phát động, tự tìm một hay hai địch nhân tấn công ráo riết.

Hur Vô Ngọc Nữ thấy địch nhân nhiều gấp rưỡi, vội nhìn Kim Bất Hoán nói :

- Kim đại ca không nên động thủ, để tiểu muội chiếu cố cho sư muội và Cao Dương.

Kim bất Hoán cười đáp :

- Trước mắt không có tay cao thủ đặc biệt.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kim đại ca định kéo dài thời gian chăng?

Kim Bất Hoán đáp :

- Không thể thì chẳng thể dụ dỗ nhân vật chính yếu chường mặt ra.

Hur Vô Ngọc Nữ nghe nói có lý liền đình chỉ mọi hành động. Nàng đứng trên đỉnh núi giám thị bốn mặt.

Bên địch đi đông người nhưng không địch nổi bên này, lâm vào tình trạng rối loạn.

Chừng nửa giờ, bỗng một người từ trên không hạ xuống quát :

- Hai bên hãy dừng tay.

Kim Bất Hoán tiến lại cười lạt hỏi :

- Các hạ là ai?

Người này cũng che mặt, cười khanh khách hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là Thiết đại hiệp?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp :

- Chính là tại hạ, các hạ có điều chỉ dạy bảo?

Người kia hỏi :

- Thiết Kỳ Sĩ là một nhân vật khét tiếng võ lâm. Lão phu may được hội diện. Xin hỏi đại hiệp có biết vị trí Trạch đảo thật không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Vụ này làm gì có chuyện giả. Và lại, Phong Mã đảng đã trả tại hạ bằng một giá rất cao.

Kim Bất Hoán nhắc tới Phong Mã đảng khiến người che mặt dường như sùng sốt. Hắn trầm giọng hỏi :

- Thiết đại hiệp nhất định hoàn thành cuộc trao đổi với Phong Mã đảng rồi chứ?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Làm gì có chuyện giản dị thế, Phong Mã đảng dùng võ công đến kiểm Lư thôn trưởng. Đó là y tính trật đường rầy. Lư thôn trưởng đã cho tại hạ hay, mà đó là lão cam tâm tình nguyện. Tuyệt đối lão không cho người thứ hai nào biết. Mặt khác, thực lực ở Lư thôn là đệ nhất trong Thập Tinh thôn, Phong Mã đảng muốn biết vị trí của Trạch đảo thì họ phải ứng chịu một điều kiện.

Người che mặt ra chiều nóng nảy hỏi :

- Thiết đại hiệp đã đưa điều kiện gì với Phong Mã đảng?

Kim Bất Hoán ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu đáp :

- Đây là chuyện bí mật giữa Phong Mã đảng và tại hạ. Xin miễn thứ không thể trình bày được.

Người che mặt hỏi :

- Giả tỷ tại hạ cũng muốn làm cuộc trao đổi với đại hiệp thì sao?

Kim Bất Hoán cười hỉ hả đáp :

- Nói thế thì các hạ không muốn dùng đến võ lực rồi.

Người che mặt cười khàn khạch đáp :

- Nếu cuộc trao đổi bất thành thì phải đến là chuyện khác.

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ nghe giọng lười nhả phần uy hiếp chán tai lắm.

Người che mặt nói :

- Tại hạ đã biết Thiết đại hiệp lừng danh võ lâm, võ công cái thế, nhưng đại hiệp có biết đâu Phong Mã đảng tiến vào Trạch đảo lấy được vật cần yếu cho họ, khi đó e rằng Thiết đại hiệp tuy là đáng anh hùng cũng không có đất dụng võ.

Kim Bất Hoán cả cười, cố ý thách thức :

- Trong đời tại hạ chỉ có biết ngày nay, không tính đến chuyện bữa mai. Nếu các hạ chẳng có chuyện gì thì chúng ta chứng nghiệm mấy chiêu.

Người che mặt vội đáp :

- Thiết đại hiệp, tại hạ chỉ mong cuộc trao đổi thành tựu, quyết chẳng muốn đắc tội với bằng hữu.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Thế này được không? Chờ tại hạ cự tuyệt giao dịch với Phong Mã đảng rồi cùng các hạ thương lượng.

Người che mặt vội đáp :

- Không được. Trong cuộc thương mại thường có câu “những kẻ đồng hành thường đem lòng đồ kỵ” Kim Bất Hoán hỏi :

- Các hạ đã biết tại hạ cầm hận bọn Áo Hải môn chưa?

Người che mặt cười khanh khách hỏi lại :

- Giả tỷ tại hạ lấy được thủ cấp của nhân vật trọng yếu ở Áo Hải môn dâng cho đại hiệp thì sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Nếu thế thì tại hạ sẽ đem vị trí của Trạch đảo trình lên các hạ một cách vô điều kiện.

Người che mặt liền quát bọn thủ hạ :

- Các ngươi quay về thị trấn đi, từ giờ trở đi cấm không được đối nghịch với Thiết đại hiệp.

Hắn nói xong, nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay chào rồi lập tức dẫn thủ hạ chạy đi như gió.

Đinh Nhất Bạch thấy thế liền hỏi Kim Bất Hoán :

- Kim huynh, té ra kế hoạch có chỗ thay đổi ư?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Trước tại hạ muốn dùng Ôn Nguu đảng đối phó với Phong Mã đảng, nhưng nếu tại hạ bảo họ đi hủy diệt Phong Mã đảng thì không khác gì cho lão hay mình có chuyện giao dịch với Phong Mã đảng. Lão này rất xảo quyệt, sẽ nghĩ ngay tới tại hạ đâm bị thọc chọc bị gao cho hai đảng tàn sát lẫn nhau.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Nhưng truy sát Áo Hải môn không phải là thủ đoạn cốt yếu của bọn ta.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Phong Mã đảng được Áo Hải môn mời đến. Vậy đảng Ôn Nguu muốn hạ thủ tất phải liều sống chết với Phong Mã đảng trước. Đó là diệu kế theo đường khác để tới đích.

Từ Dương kiếm khách cười ha hả, ca ngợi :

- Kim huynh lo nghĩ sâu xa thật là đáng phục.

Văn Đế Đế cũng cười khanh khách nói :

- Lời nói cùng hành động của Kim huynh thật chẳng khác gì A Kỳ ca.

Kim Bất Hoán nhìn cô cười nói :

- Vậy rồi đây tại hạ phải đấu với A Kỳ ca của cô nương mới được.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Đấu văn thì có thể ngang nhưng đấu võ thì Kim huynh vị tất là đối thủ của y, vì y đã luyện Phụng Hoàng kiếm đến xuất thần nhập hóa. Nếu tiểu muội ước lượng không lầm thì thanh kiếm đó đã bị chân khí vô thượng đồng hóa rồi.

Kim Bất Hoán làm bộ sững sốt hỏi :

- Cô nương hiểu rõ Thiết Kỳ Sĩ đến thế ư?

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài nói :

- Suốt đời tiểu muội chẳng chịu ai mà phải khâm phục y.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nếu vậy Thiết Kỳ Sĩ đã trở thành một bậc kiếm tiên rồi chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp :

- Nếu y lại luyện cả thanh Hắc Long kiếm phối hợp với Phụng Hoàng kiếm thì trong võ lâm e rằng không ai là đối thủ của y nữa.

Kim Bất Hoán làm bộ chán nản nói :

- Vậy tại hạ có gặp y là đánh phủ thủ xưng thần.

Lưu Lệnh cất tiếng hỏi :

- Bây giờ chúng ta đã về được chưa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Lưu huynh, bọn tại hạ không thể về thôn. Lưu huynh về đi thôi.

Sáng sớm mai Lưu huynh chuẩn bị cho bọn tại hạ một ít lương khô cùng nước uống đưa đến thị trấn. Bọn tại hạ ở đây rồi đi thám thính Trạch đảo.

Lưu Lệnh kinh ngạc hỏi :

- Kim đại hiệp định lên đường ngay ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Bọn tại hạ sợ hai đảng Phong Mã và Ôn Ngưu tranh tiên. Trạch đảo tuy chỉ một mình lệnh thái công biết vị trí của nó, nhưng việc đòi thường ra ngoài sự tiên liệu của con người. Bọn tại hạ chẳng thể không đề phòng.

Lưu Lệnh nói :

- Nếu vậy tại hạ xin cáo biệt trở về thôn. Kim đại hiệp vào thị trấn xin tìm tới điểm của Lưu Tam. Y là người của tộc thôn phải đến ngấm ngầm do thám tin tức ở đó. Y mở tiệm thuốc tại mé Bắc thị trấn, trong căn nhà gỗ thứ ba.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Sao y nhận được bọn tại hạ?

Lưu Lệnh đáp :

- Y đã về thôn một lần và ngó thấy các vị rồi. Các vị cứ đến là y sẽ bí mật đón tiếp. Xin đại hiệp nhớ kỹ chớ vào lầm nhà.

Kim Bất Hoán nói :

- Đa tạ Lưu huynh, bọn tại hạ đến đó ngay bây giờ.

Sau khi chia tay, Kim Bất Hoán dẫn quần hào vào thị trấn, tìm đến căn nhà gỗ thứ ba ở mé Bắc, quả là một tiệm thuốc. Mọi người đang đi giả vờ như không có chuyện gì, bỗng thấy hán tử trung niên từ trong chạy ra, dùng tiếng hán gọi :

- Bên ngoài không có ai cả, mời quý vị vào đi.

Quần hào nghe nói biết là Lưu Tam liền tiến vào.

Hán tử trung niên khẽ hỏi :

- Các vị nghỉ đêm ở đây chứ?

Kim Bất Hoán hỏi lại :

- Phải chăng đại thúc là Lưu Tam?

Hán tử trung niên chấp tay đáp :

- Chính thị, các vị đến vừa may. Tại hạ có chút tin tức báo cáo.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Tin tức gì?

Lưu Tam đáp :

- Vừa rồi có mấy toán nhân vật tới thị trấn đủ cả nam phụ lão ấu.

Tại hạ đã điều tra thì bọn họ là những bang phái rất nổi danh trong võ lâm Trung Nguyên.

Kim Bất Hoán kinh ngạc hỏi :

- Lưu đại thúc có thám ra được bang phái nào không?

Lưu Tam đáp :

- Toán đầu tiên từ mé Tây đến là Quái Hải tam khách, đem theo năm gã thanh niên hiệu là Ngũ Linh kiếm. Toán thứ hai cũng ở mé Tây tới là vợ chồng Yêu Hải, đem theo ba đệ tử còn nhỏ tuổi.

Kim Bất Hoán nói :

- Đó là Vô Tình Cô, Vô Ái Cô, Vô Nhân Cô.

Lưu Tam nói tiếp :

- Ba toán từ mặt Bắc đến. Đầu tiên là năm lão già. Trong đó có Huyết Thực đầu đà tay cầm chiếc nhạc cổ. Phía sau lão là Địch Ma, Cổ Ma và hai vợ chồng già.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Hai vợ chồng già là ai?

Lưu Tam đáp :

- Chính là vợ chồng Hải Thần, oai danh lừng lẫy giang hồ.

Kim Bất Hoán kinh ngạc hỏi :

- Họ trú ngụ ở đâu?

Lưu Tam đáp :

- Chưa ở đâu, hiện đang đi coi phong cảnh trong thị trấn.

Từ Dương kiếm khách nói :

- Hai vị đó là nhạc phụ nhạc mẫu Thiết Kỳ Sĩ. Cả Tam ma cũng được Thiết đại hiệp cảm hóa quay về chính đạo rồi.

Lưu Tam nói :

- Toán thứ hai ở mặt này là Tam cường ngày trước: Cô Phương Tử, Hận Thế Sinh, Bính Đảo Đẻ cùng đệ tử của họ.

Hư Vô Ngọc Nữ trịnh trọng nói :

- Những nhân vật lão bối đều đến rồi. Tại Hắc Chiêu trạch tất xảy cuộc chiến đấu không tiền khoáng hậu.

Lưu Tam lại nói :

- Toán thứ ba lát sau cũng tới là nhân vật rất hiển hách, tự hiệu Tu Di thiên tôn. Lão cũng đem theo một thanh niên.

Kim Bất Hoán đáp :

- Thanh niên là Thần Lực Sát Tinh. Còn lão già người ta đồn chết rồi, nhưng thật ra còn sống.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tu Di thiên tôn quả có tin đồn chết rồi, không ngờ lão hãy còn.

Lưu Tam nói :

- Từ mặt Nam tới càng nhiều, từng tốp cũng có, một người cũng có. Tại hạ nhận ra được Thiên Hà thượng nhân, Tinh Tú lão nhân, Kim Sơn tiên sinh...

Cao Dương nháy mắt lên nói :

- Tệ sư huynh cũng đến rồi. Trước nay lão nhân gia không ra khỏi cửa.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Tinh Tú lão nhân nguyên là sư huynh của Cao lão ca. Lão tới đây không phải chuyện tầm thường.

Lưu Tam nói :

- Tại hạ chưa kể hết. Sau ba lão là Phở Phở nguyên soái và Y Lê quốc sư. Các vị nghĩ coi, thật là chuyện không ngờ.

Kim Bất Hoán nói :

- Vậy Lưu huynh nhất định thấy Cổ Mộ U Linh đến rồi?

Lưu Tam đáp :

- Mộ Yêu phụ này rất thần bí. Mộ đến đây vào tề điểm mua hai gói thuốc.

Kim Bất Hoán vội hỏi :

- Thuốc gì?

Lưu Tam đáp :

- Thông liên hoa, một đặc sản ở Hắc Chiêu trạch.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Thuốc đó trị bệnh gì?

Lưu Tam đáp :

- Trị chứng khí.

Hư vô Ngọc Nữ hỏi :

- Yêu phụ đem toán người đi lại mua thông liên hoa nhất định dùng để tiến vào Hắc Chiêu trạch. Nhưng lạ ở chỗ mộ đưa những người không chống nổi độc chướng thì làm gì được.

Kim Bất Hoán đáp :

- Hoặc giả dùng vào việc khác.

Lưu Tam nói :

- Ngoài ra còn Thần Ứng chân nhân, Tiên Hạc mỡ mỡ, Quái Lư trượng nhân. Những người này điều tới riêng lẻ.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Còn nữa không?

Lưu Tam cười đáp :

- Tại hạ chưa nói người từ hướng Đông tới. Bọn này cũng linh tinh, nào Lôi Hỏa Thần, Cự Phong Thần, Kim Giáp Thần, Thổ Hành Thần. Lại còn nhiều bọn chưa điều tra được. Đó là những môn phái lớn cùng những người ở dị vực trong võ lâm.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Thị trấn này có đủ chỗ chứa bao nhiêu khách lạ không?

Lưu Tam đáp :

- Bọn họ tuyệt đối không ở khách điểm. Họ đến thị trấn để điều tra Cổ Cầm giáo và Áo Hái môn mà thôi, dĩ nhiên phần trọng yếu là Ôn Ngưu Phong Mã.

Đình Nhất Bạch nói :

- Lưu huynh cho tại hạ ăn bữa trưa đi, để rồi còn lên đường.

Lưu Tam đáp :

- Xin các vị chờ cho một lát. Mời các vị vào trong sảnh đường ngồi.

Nhà tại hạ tuy không được thanh nhã nhưng cũng đủ phòng khách ngủ.

Quần hào tiến vào nội sảnh. Tuy nhà không lớn nhưng rất sạch sẽ.

Chẳng bao lâu có hai thanh niên đưa đồ ăn vào.

Đang ăn cơm, Hư vô Ngọc Nữ hỏi Kim Bất Hoán :

- Hiện giờ hai phe chính tà điều tới đây, khó lòng tránh khỏi cuộc xung đột, mà lại nhiều nơi xảy ra chuyện thì chúng ta ứng phó bằng cách nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cái đó chúng ta không thể dòm tới được, chủ trương của chúng ta là đến Chiêu trạch cho lệ.

Đinh Nhất Bạch nói :

- Hiện giờ Ôn Nguơu đang và Phong Ma đang chắc không dám thi triển tà công. Chẳng lẽ chúng không sợ các chánh phái nổi lên đánh?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Bọn chúng chẳng những thế lực hùng hậu, lại còn Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn. Hiện giờ chính phái phát động bất lợi. Đồng thời chúng ta chưa thể xác định hai đảng này có gặp nguy cơ phải thi triển tà công hay không. Nếu họ bị dồn vào tình thế hiểm nghèo thì khó lòng tránh khỏi nạn tà công làm tử thương nhiều người.

Hư Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp :

- Tiểu muội cũng băn khoăn về điểm này. Bọn chúng đã dám ở đây lâu tất phải có chỗ ỷ mình. Còn may là những quái chiêu của Cổ Cầm giáo chẳng dám hoành hành, không thì càng nguy hơn nữa.

Ăn cơm xong Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta không ra ngoài xem sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Chúng ta nên cẩn thận một chút, ra ngoài chưa hẳn là không được, nhưng nếu gặp tà môn mình phải ước thúc một điểm mới xong.

Văn Đế Đế nói :

- Hay hơn hết là chúng ta hãy nghe ngóng xem Hải Thần và Hải Mẫu ở đâu, hoặc giả có tin tức về A Kỳ ca.

Kim Bất Hoán nhìn cô cười :

- Văn cô nương, A Kỳ ca của cô chắc cũng ở đây. Còn bảo nghe tin ở vợ chồng Hải Thần thì e không được đâu.

Văn Đế Đế hỏi :

- Sao Kim đại ca lại đoán thế?

Kim Bất Hoán đáp :

- Vợ chồng Hải Thần đến đây cũng để nghe tin tức về Kỳ ca của cô.

Văn Đế Đế ra chiều lo lắng nói :

- Chẳng lẽ A Kỳ ca xảy ra chuyện gì?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ nghe được một tin đã định không nói ra, nhưng thấy cô nương quan tâm như vậy mà còn giữ kín thì e cô nóng ruột. Tại hạ phải nói cho cô yên dạ chút.

Hư Vô Ngọc Nữ dường như còn nóng ruột hơn Văn Đế Đế, nàng hỏi :

- Kim huynh có tin gì về Thiết Kỳ Sĩ?

Kim Bất Hoán cười nói :

- Phương cô nương đối với Thiết Kỳ Sĩ dường như cũng có chút hảo cảm?

Hur Vô Ngọc Nữ không chút thẹn thùng, đáp ngay :

- Kim huynh, các vị là nam nhân thì khác với lòng dạ đàn bà. Bọn nữ nhi tiểu muội đối với vụ này đã nghĩ sao thì lòng dạ chỉ có một. Nói vậy e Kim huynh chưa hiểu?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Từ chữ Nhất suy ra trận pháp

Kim Bất Hoán thờ dài nói :

- Thôi được. Tại hạ nói để chị em cô hay. Hiện giờ Thiết Kỳ Sĩ đang bị nổi thống khổ không tài nào cứu vãn được, nhưng cái đau khổ này không hại gì đến tánh mạng, chỉ làm y không dám nhìn thấy ai. Muốn trị chứng bệnh đó, cần tìm được thứ sen vàng kết trái.

Hur Vô Ngọc Nữ và Văn Đế Đế nghe nói cả kinh, đồng thanh hỏi :

- Y bị chứng đau khổ gì?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Đại khái trong thân thể có bộ phận biến hóa, nếu không phải tứ chi tàn khuyết thì ở đâu có chỗ bị tổn thương. Nghe nói nếu không tìm được trái sen vàng muôn năm thì chẳng có cách nào chữa nổi. Có điều y vẫn giữ chính nghĩa võ lâm như trước, quyết không sao lãng.

Đình Nhất Bạch hỏi theo :

- Chẳng lẽ y không chịu gặp mặt cả những thân nhân của mình?

Kim Bất Hoán đáp :

- Đó là y không muốn để ai biết rõ chỗ đau khổ của y.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh! Vậy chúng ta mau tìm đến Chiêu trạch hy vọng lấy được Kim liên thực để trị bệnh cho y.

Kim Bất Hoán đáp :

- Đêm nay chúng ta chia nhau đi thám thính các ngả. Chờ trời sáng sẽ trở lại hội hợp ở đây. Khi đó Lưu Lệnh nhất định mang lương khô tới.

Chúng ta có lương khô là khởi hành đi kiếm Trạch đảo.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Cả sáu người đều đi riêng lẻ hay sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Có thể mới điều tra được nhiều.

Lúc này trời đã tối mịt, bên ngoài thấp đèn cả rồi. Hur Vô Ngọc Nữ nhìn Văn Đế Đế vẫy tay nói :

- Muội từ! Chúng ta đi với nhau xem có động tĩnh gì không?

Kim Bất Hoán không thể bảo hai cô phân khai được. Chàng thấy hai cô đi rồi liền nhìn Đình Nhất Bạch nói :

- Chúng ta vẫn đeo mặt nạ để hành động. Các vị ra ngoài phải thận trọng. Hay hơn hết là ra bốn mặt ngoại ô ở thị trấn để điều tra. Có gặp chính phái cũng đừng hô hoán.

Từ Dương kiểm khách hỏi :

- Nếu gặp vợ chồng Hải Thần thì sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Cũng không nên kêu gọi.

Cao Dương nói :

- Không hiểu tại sao trống ngực tại hạ đập nhộn lên. Gần đây dường như đã biến thành con quỷ nhát gan.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Không có chuyện gì xảy ra đâu. Tại Cao huynh mấy phen bị hành hạ nên sinh chột dạ. Người võ lâm mắc phải chứng này rất nhiều.

Bốn người lục tục ra khỏi tiệm thuốc, mỗi người đi một phương. Kim Bất Hoán quanh đến gần Hắc trạch, vì chàng biết phía này tất có nhiều nhân vật võ lâm.

Đi chừng nửa giờ chàng rất lấy làm kỳ là chẳng thấy động tĩnh chi hết. Chẳng những không có bóng người mà lại không một tiếng động.

Lúc chàng đi vào rừng sâu bỗng thấy một lão già công một thiếu nữ từ mé Nam xông ra nhanh như gió. Chàng kinh hãi lớn tiếng gọi :

- Hải bá! Đã xảy chuyện gì vậy?

Lão nhân ngó thấy thanh niên che mặt không khỏi sùng sốt, đứng chặn hỏi lại :

- Lão đệ là ai?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ là Kim Bất Hoán, chẳng phải người ngoài.

Chàng nhận ra người trên lưng lão là Hư Vô Ngọc Nữ lại càng kinh hãi hỏi :

- Tiền bối công Phụng cô nương. Y làm sao?

Lão nhân đáp :

- Quân hùng chính phái vây đánh Ôn Ngưu đảng và Cô Cầm giáo ở mặt Nam. Hiện họ đang chém giết nhau tựa trời long đất lở. Ôn Ngưu đảng bắt buộc phải thi tà công. Người chính phái ngã lăn ra nhiều lắm. Lão phu gặp chị em Phụng cô nương trúng phải tà công. Vãn cô nương cũng được một bạn già công đến Hắc trạch tỵ nạn. Lão đệ! lão đệ đã nhận ra cô này, vậy lão phu giao cô cho lão đệ. Xin lão đệ đưa cô vào Hắc trạch ngay. Lão phu quay lại cứu người khác.

Kim Bất Hoán đáp :

- Lão nhân gia công cô đi tiện hơn. Để vãn bối đón tiếp quân hùng.

Lão nhân nói :

- Không được. Lão đệ đi kiếm không tới nơi ngay, e rằng chậm trễ thời giờ.

Dứt lời, lão giao Hư Vô Ngọc Nữ cho Kim Bất Hoán rồi xoay mình chạy ngay.

Kim Bất Hoán đón lấy Hư Vô Ngọc Nữ, thấy nàng vẫn tỉnh táo, nhưng người nhũn ra. Chàng hỏi :

- Phụng cô nương! Cô làm sao? Lần này cũng giống hệt bữa trước ở trong hang.

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài đáp :

- Ôn Ngưu đảng ghê gớm, phi thường! Quân hùng mấy chục người ngã lăn ra. May mà Phong Mã đảng xông vào trường đấu, tình thế trở nên rối loạn. Tiểu muội trúng độc không nặng, còn nói năng được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Phong Mã đảng xông vào là có ý gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chắc chắn kế hoạch đêm qua của Kim huynh đã thành công. Phong Mã đang muốn lấy thủ cấp lãnh tụ đảng Ôn Nguu để trao đổi với Kim huynh.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Quần hùng đã bị ngã hết rồi ư?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không phải. Lúc Phong Mã đang xông vào, Ôn Nguu đang lập tức đình chỉ tà công. Hai bên khai diễn cuộc chiến đấu. Kế đó tiểu muội thấy nhân vật chính phái kéo đến rất đông. Tiểu muội té xuống, bên mình nhận ra có Cô Phương Tử trong Tam cường, Huyết Thực đầu đà và vợ chồng Hải Thần. Hải Mầu công Đế Đế sư muội, Hải lão công tiểu muội. Đồng thời nghe Hải lão hô quần hùng vào cứu người, không cho gia nhập cuộc đánh nhau.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Cô nương còn hành động được không?

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Tiểu muội mất hết nội công, toàn thân bất lực. Kim huynh! Tiểu muội ở đây được rồi. Kim huynh đi cứu người là việc khẩn yếu. Quần hùng bị té rất nhiều.

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Tại hạ yên tâm thế nào được? Hiện giờ cô nương đánh con khi cũng không xong mà bỏ mặc cô nương..

Hư Vô Ngọc Nữ ngắt lời :

- Kim huynh! Đến lúc này mà còn nói chuyện nam nữ phân biệt là bất trí. Xin Kim huynh cứ cứu tiểu muội đi. Có điều tiểu muội làm cho Kim huynh phải mệt nhọc.

Kim Bất Hoán thờ dãi đáp :

- Hiện giờ trừ Kim Liên hoa, đừng hòng Ôn Nguu đáng tự động cứu ai.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Quần hùng có được họ giải cứu cho phục hồi võ công thì cũng bị họ kiểm chế. Tiểu muội chẳng tha chịu mất võ công còn hơn để họ kiểm chế.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Bây giờ không có lương khô, làm sao tiến vào Hắc trạch được?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hải Thần bảo đến phía trong Chiêu trạch, có thể tìm thấy thứ ăn được. Sao chúng ta không thử đi coi? Ở ngoài nguy hiểm lắm.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Có thứ gì ăn được?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Trong Hắc Chiêu có thứ cá sộp vàng. Theo lời Hải lão thứ cá này chẳng những tránh được chướng khí mà mùi vị rất thơm ngon. Nó có tứ chi, không ngủ ở dưới nước mà lại đậu trên cây. Có điều nó thông linh phi thường. Ngoài ra còn thứ trái cây gọi là Nhân anh quả, hình trạng giống như trè nít. Trái to bằng quả dưa, mùi vị ngon ngọt lại có nước để mình giải khát. Đó là chưa kể mấy thứ trái cây khác cũng ăn được.

Kim Bất Hoán nói :

- Nhắc tới trái cây tại hạ lại phát sợ vì đã bị một thứ quả lạ làm cho tai hại.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Những thứ trái cây mà Hải lão nói đó, tiểu muội đều nhớ rõ hình trạng cùng màu sắc, Kim huynh cứ yên dạ.

Kim Bất Hoán gật đầu nói :

- Nếu vậy tại hạ đành đắc tội.

Đoạn chàng công Hư Vô Ngọc Nữ lên. Nhưng nàng hắng dặng một tiếng khiến cho Kim Bất Hoán giật mình hãi hãi :

- Cô nương! Có điều chi khác lạ?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Kim huynh đừng quản ngại gì, cứ công tiểu muội lên.

Kim Bất Hoán hỏi gặng :

- Sự thực có điều chi không ổn?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tà công của Ôn Nguu đảng chuyển này khác với lần trước. Người bị hại ngoài sự chịu đựng như lần trước còn khiến cho da thịt toàn thân đau ê ẩm. Thậm chí có chỗ sưng vù lên.

Kim Bất Hoán lớn tiếng hỏi :

- Đó là tà công gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hải lão cho biết thứ tà công này kêu bằng Hội độc. Nếu để lâu người trúng phải nát mình ra mà chết.

Kim Bất Hoán cả kinh hỏi :

- Có thuốc nào chữa được không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hải lão bảo nếu có Kim Liên hoa giã ra bôi vào là khỏi. Chất độc chưa giải trừ, thì công lực cũng không phục hồi được, nên phải trị chất độc trước. Độc tính hết, công lực tự nhiên trở lại như cũ.

Kim Bất Hoán nói :

- Cô còn chịu đựng được bao lâu. Nếu không tìm thấy Kim Liên hoa thì thật hỏng bét.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Kim huynh! Kim huynh cứ hết sức rồi tới đâu hay đó. Tiểu muội chỉ cần khỏi chết ở trước mặt địch nhân là được. Còn ngoài ra chẳng quan tâm. Huống chi người ngộ hại chẳng phải có một mình tiểu muội.

Kim Bất Hoán thận trọng buộc nàng lên lưng. Lúc lâm hành chàng lại hỏi :

- Cô nương! Cô có thấy Tư mã huynh và Cao Dương huynh không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chiến trường cực kỳ hỗn loạn. Có khi mấy vị đó nghe tiếng rồi bỏ đi. Cũng có khi họ chưa tới. Tiểu muội không dám xác định.

Kim Bất Hoán thở dài nói :

- Đêm nay mình không xuất động hay hơn. Ai ngờ xảy ra tai họa đến thế! Không biết vụ này bởi ai thúc đẩy, chính Ôn Nguu đảng không muốn sinh sự.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Nghe nói Thần Ung chân nhân tướng Ôn Nguu đảng không thi triển tà công, rồi lão giết một người nên mới xảy ra cuộc trọng đại.

Kim Bất Hoán nói :

- Lão quỷ đó thật không biết tự lượng, đồng thời các nhân vật chính phái cũng hồ đồ. Sao chưa quan sát cho rõ đen trắng đã xông bừa vào động thủ?

Lúc này Kim Bất Hoán đang tiến vào trong khu Chiêu trạch. Khu này chừng khí ghê gớm hơn các nơi khác. Cả đêm cũng bốc khói lên ngùn ngụt, không nhìn thấy ánh trăng sao. Cảnh vật hoàn toàn lờ mờ, hỗn độn.

Kim Bất Hoán chiếu theo lời dặn của Lưu thôn trưởng vận toàn lực đi về phía Bắc. Chân đặt lên những cây cụt hoặc cỏ lau mà đi nhanh như chớp. Đến lúc trời sáng, chàng ước lượng đi được trăm dặm, vẫn chưa gặp thấy ba cây khô mọc.

Hur Vô Ngọc Nữ ở trên lưng chàng sẽ nói :

- Kim huynh! Ba cây khô mộc không phải là mục tiêu lớn. Bây giờ Kim huynh đi thông thả tìm kiếm, chứ nóng nảy không được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Chỉ sợ không đủ thời giờ. Nhất đán người cô nương biến chứng thì làm thế nào?

Hur Vô Ngọc an ủi chàng :

- Kim huynh hành động chưa mất đến một ngày. Không gấp đâu.

Tiểu muội thấy vẫn như thường.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ còn lo Hải Mẫu cổng Đê Đê cô nương, chẳng hiểu có biết chỗ bí mật về ba cây khô không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cái đó Kim huynh khỏi lo. Vợ chồng Hải Thần là kỳ nhân trong võ lâm. Hai vị đã đến Chiêu trạch thì dĩ nhiên có đường lối rồi.

Kim Bất Hoán công Hur Vô Ngọc Nữ tiếp tục tìm kiếm. Lần này chàng điều tra kỹ càng, không bỏ sót một chút gì.

Mất chừng nửa giờ nữa, đột nhiên chàng ngó thấy ba bóng cao và đen ở phía trước. Chàng mừng quá bất giác reo lên :

- Cô nương coi kìa! Có phải ba cây khô mộc đó không?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tiểu muội mắt hết công lực, nhãn quan nhìn không xa được quá hai thước. Kim huynh lại gần coi.

Kim Bất Hoán vận hết sức nhảy một cái. Chàng nhìn rõ ba cây khô mộc lớn chừng bằng người ôm, cả mừng lớn tiếng hô :

- Đúng rồi! Bây giờ chắc cô nương cũng trông rõ.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đúng thật rồi! Kim huynh hãy đến gần đây, phía Bắc mà tiến rồi rẽ qua mé Tây đi hai dặm. Lưu thôn trưởng bảo ở đó cũng có ba cây.

Kim Bất Hoán theo lời Lưu lão tiến về phía Bắc rồi chạy qua mé Tây.

Lần này quả thực không sai. Chàng vừa đi chừng hai dặm đã ngó thấy ba cây khô mộc trước mắt. Chàng quay lại bảo Hur Vô Ngọc Nữ :

- Phương cô nương! Theo lời Lưu lão thì đứng đây trông thấy Trạch đảo.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kim huynh có thấy gì không?

Kim Bất Hoán tuy mục lực hơn người, nhưng vì chương khí dày quá chàng chỉ nhìn xa được trong vòng năm trượng. Chàng ngó bốn mặt một lúc rồi lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa thấy gì hết.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Trừ phi cô nhân bày trận pháp, không thì trông thấy Trạch đảo rồi mới phải.

Kim Bất Hoán kinh hãi la lên :

- Cô nương! Sao cô lại nghĩ tới hai chữ trận pháp?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Hai chỗ có ba cây khô mộc này rất khả nghi. Nếu dị nhân đời xưa mà bày trận pháp thì cây khô mộc này là cửa trận. Không thấy cửa trận là không vào được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Vậy Trạch đảo ở giữa trận hay sao?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tiểu muội có cảm nghĩ như vậy.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ lại hy vọng cổ nhân bày trận.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Kim huynh hiểu cổ trận hay sao?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp :

- Tại hạ không hiểu. Nếu không phải trận pháp, tại hạ sẽ thành hồ đồ, tìm kiếm loạn xạ ngẫu. Giả tỷ là trận pháp thì tại hạ đứng yên vận cân não suy nghĩ, há chẳng đỡ hao tổn khí lực?

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Kim huynh đã không hiểu trận pháp thì còn vận dụng cân não làm chi?

Kim Bất Hoán đáp :

- Trận pháp là do người nghĩ ra chỗ huyền diệu, chứ chẳng phải thiên tạo. Tại hạ cũng là người. Người đoán việc của người lâu rồi cũng phải nghĩ ra.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Nếu vậy tại hạ không quấy nhiễu nữa, để Kim huynh vận dụng cân não.

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ thường nghe người ta nói :

Cổ nhân đều bắt đầu bằng chữ Nhất để biến thành huyền diệu. Đồng thời chỗ huyền diệu của cổ nhân đều tiến tho bát quái âm dương, Nhất Khí hóa Thái cực, Thái cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tứ tượng, Tứ tượng biến Bát quái rồi sau đến chỗ vô cùng tận. Nếu đây là cổ trận thì cũng không ra ngoài nguyên tắc đó.

Hư Vô Ngọc Nữ nghe chàng nói không khỏi kinh dị về tư chất cao minh của chàng. Nàng liền hỏi :

- Kim huynh! Kim huynh đã hiểu ra đường lối nào chưa?

Kim Bất Hoán đáp :

- Những khô mộc này chỉ dẫn cho biết chúng ta đang trải qua Bát trận.

Hư vô Ngọc Nữ hỏi :

- Nhưng đến đây rồi không có đường đi thì sao?

Kim Bất Hoán đáp :

- Có chứ! Để tại hạ thử coi. Nếu tại hạ không lầm đường sẽ tìm ra ba cây khác.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Còn ba cây khác nữa ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Ban đầu chúng ta khởi hành từ phương Nam qua phương Bắc, rồi từ phương Bắc qua mé Tây. Bây giờ chúng ta lại từ mé Tây đi sang phía Đông là tìm thấy ba cây khô mộc nữa.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Thế ra Kim huynh theo Ngũ hành trận để tìm kiếm ư?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ không hiểu Ngũ Hành trận, nhưng hiểu được luật sinh khắc trong Ngũ Hành bát quái. Những sách cổ thư này tại hạ đọc nhiều rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Nam đối Bắc là Hỏa khắc Thủy, Bắc qua Tây là Thủy sinh Kim. Vì lý do gì bây giờ lại qua phía Đông để biến thành Kim khắc Mộc.

Kim Bất Hoán đáp :

- Nếu quả chỉ đi từ Nam đến Bắc để tìm thấy ba cây khô mộc thì tại hạ không hiểu được, nhưng từ Bắc rẽ sang phía Tây lại thấy ba cây khô mộc nữa làm cho tại hạ tính ngộ. Bây giờ đi từ Tây sang Đông chừng hai dặm chắc là có ba cây khô mộc khác.

Hur Vô Ngọc Nữ lại hỏi :

- Kim huynh! Giả tỷ Kim huynh thấy ba cây khô mộc nữa rồi làm sao?

Kim Bất Hoán vừa công Hur Vô Ngọc vọt về phía Đông vừa đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ lại rẽ qua mé Nam.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Đến chỗ nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Đó là Thổ vị ở trung ương mà cũng là Trạch đảo.

Hur Vô Ngọc Nữ chưa hoàn toàn tin tưởng, nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ y thông minh đến thế ư?

Không đầy một khắc bỗng Kim Bất Hoán reo lên :

- Tại hạ tìm thấy rồi. Chẳng phải ba cây khô mộc là gì đây kia?

Hur Vô Ngọc Nữ hoan hỷ khôn xiết, thở phào cười nói :

- Lưu thôn trưởng vị không đủ thông minh nên chỉ tìm được đến ba cây khô mộc. Bây giờ đủ chứng minh Kim huynh trí tuệ hơn đời.

Kim Bất Hoán không dừng lại, tiến về phía Nam. Chẳng bao lâu quả nhiên chàng nhảy lên một hòn đảo cổ quái. Nơi đây đầy kỳ hoa dị thảo.

Ánh dương quanh sáng rực giữa trời. Chàng nổi lên trắng cười khoan khoái nói :

- Có thể kể như tại hạ đã phá được kỳ trận của cổ nhân.

Hur Vô Ngọc Nữ tỏ vẻ kính phục, vừa cười vừa giục :

- Kim huynh! Bây giờ kim huynh mau đi kiếm Kim Liên hoa.

Kim Bất Hoán đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ rất cao hứng vì có thể giải cứu được cô nương.

Hur Vô Ngọc Nữ xúc động nói :

- Kim huynh! Kim huynh cứu sống tiểu muội lần thứ hai rồi. Ôn đức này biết lấy chi báo đáp?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Sao cô nương lại nói thế? Tại hạ cứu được cô nương là một điều vinh hạnh.

Chàng ngừng đầu nhìn thấy khu giữa đảo cao không đầy mười trượng coi chẳng khác một tòa Phật tháp, bốn mặt toàn là hang hốc. Chàng vừa cất bước vừa nói :

- Cô nương! Trước hết hãy kiếm một thạch động để cô ngồi nghỉ rồi tại hạ mới vững dạ đi kiếm Kim Liên hoa.

Hur Vô Ngọc Nữ nhõng nhẽo đáp :

- Không được. Kim huynh công tiểu muội đi kiếm.

Kim Bất Hoán nghĩ tới nơi đây bí mật phi thường, e có sự nguy hiểm liền đáp :

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ quên mất cô nương không còn chút sức lực nào để chống chọi. Bây giờ bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Kim Liên Hoa ở động Thần Ma

Chàng công Hur Vô Ngọc Nữ chạy như bay trên đảo, vừa chạy vừa nói :

- Cô nương! Cảnh vật nơi đây tuyệt mỹ và toàn những kỳ hoa dị thảo trên đời hiếm có.

Bỗng Hur Vô Ngọc Nữ cất tiếng hô :

- Kim huynh! Hãy coi mé hữu mỏm đá kia.

Kim Bất Hoán ngó thấy cũng reo lên :

- Ủa! Trên mỏm đá mọc cây gì mà giống trái đào?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Trái này đẹp lắm mà lại sắc vàng còn đẹp hơn trái đào.

Kim Bất Hoán chạy gần lại tung mình nhảy vọt lên ngắt hai trái hỏi :

- Hải lão đã nói tới loại trái cây này chưa?

Hur Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Dường như lão chưa đề cập đến thứ trái này.

Kim Bất Hoán trịnh trọng nói :

- Thế thì không nên ăn.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Thom lắm! Kim huynh cứ cho tiểu muội ăn đi.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Cô nương. Đã không biết là trái gì sao lại dám ăn?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tiểu muội khát nước muốn chết. Cứ cho tiểu muội ăn đi.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Ăn vào nguy hại thì làm thế nào?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Kim huynh để tiểu muội nếm một chút, hề thấy không ổn là bỏ không ăn nữa.

Kim Bất Hoán đưa trái cây cho nàng nói.

- Coi chừng nghe!

Hur Vô Ngọc Nữ “ừ” một tiếng đáp :

- Kim huynh! Tay tiểu muội không cử động được.

Kim Bất Hoán “ồ” một tiếng nói :

- Tại hạ quên mất.

Chàng hái thêm mất trái cất đi rồi cười nói :

- Tìm chỗ nào ngồi nghỉ để tại hạ bón cho cô ăn.

Chàng liền nhảy xuống khỏi mỏm đá chạy về phía cửa động. Bỗng thấy trước động có một tấm bia đá cao trên đề mấy chữ cổ tự “Ngũ hành bát quái sinh khắc kỳ trận”. Chàng kinh hãi la lên :

- Đúng là cô nhân lưu lại trận thế huyền diệu.

Hur Vô Ngọc Nữ cũng ngó thấy rồi, nàng nói :

- Tấm bia này tức là mất trận.

Kim Bất Hoán nói :

- Trong động e có điều cổ quái. Tại hạ không dám tiến vào.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Vậy dừng lại dưới chân bia đá này cũng được. Chờ khi tìm thấy Kim Liên hoa để tiểu muội phục hồi công lực rồi sẽ vào động dò thám.

Kim Bất Hoán liền cõi dây khề ôm Hur Vô Ngọc Nữ đến chân bia đá để nàng ngồi tựa vào đó. Chàng lấy trái cây trong bọc ra đút cho nàng ăn.

Hur Vô Ngọc Nữ cắn một miếng thấy vừa thơm vừa ngọt liền cười nói :

- Kim huynh! Chẳng có điều gì khả nghi nữa.

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Nếu vậy cô ăn đi. Trên đảo sợ không có nước.

Chàng lặng lẽ đút cho nàng ăn hết một trái.

Hur Vô Ngọc Nữ vừa ăn vừa nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ ra có duyên với y! Nhưng lòng ta đã hứa với Thiết Kỳ Sĩ, mà lại để y cứu mạng hai lần. Ta không lấy y, thật chẳng thể nào yên tâm được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Cô ăn nữa không?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Một trái cây lớn thế. Tiểu muội ăn no, cũng không khát nữa Kim huynh cứ ăn đi, chẳng có chi đáng ngại hết.

Kim Bất Hoán gặt đầu ăn ngon lành liền một lúc ba trái rồi liếm mép cười nói :

- Quả là ngon thật!

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Bây giờ Kim huynh lại cõng tiểu muội đi. Không hiểu Kim Liên hoa ở chỗ nào?

Kim Bất Hoán biết đây là trận thế, công nàng lên đi vẫn không yên dạ, ngừng đầu nhìn cửa động. Đột nhiên ngó thấy bốn chữ lớn “Vạn Cổ Thần Ma”. Bất giác chàng giật nẩy mình lên nói :

- Cô nương hãy nhìn trên kia!

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Đó là việc cổ thời, hà tất Kim huynh phải kinh hãi :

Kim Bất Hoán đáp :

- E rằng còn có điều ngoắt ngoéo.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh lại động tính hiếu kỳ rồi.

Kim Bất Hoán đáp :

- Không có cô nương ở đây, có lẽ tại hạ đã tiến vào voi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tiểu muội cũng hiếu kỳ. Kim huynh công tiểu muội tiến vào coi, việc gì mà sợ?

Kim Bất Hoán nói :

- Chờ tại hạ kiếm được Kim Liên hoa giải độc đã.

Chàng công nàng lên dờn khỏi cổ động, phóng tâm đi kiếm khắp nơi.

Hòn đảo này không lớn lắm. Chỉ trong một giờ là tìm hết mọi xó xỉnh mà chẳng thấy Kim Liên hoa đâu. Chàng chán nản đứng từ người ra.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy chàng nóng nảy, bất giác thờ dài hỏi :

- Kim huynh! Chắc Kim Liên hoa không có nhiều, đồng thời nó không mọc trên cạn được.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Trên đảo không ao không suối thì làm gì có nước?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bây giờ chúng ta thử tìm kiếm những hang hốc trên đảo coi.

Kim Bất Hoán gật đầu, phấn khởi tinh thần, gấp hang động nào cùng chuồn vào. Trên đảo rất nhiều hang hốc mà chẳng thấy một con thú vật. Kỳ Hoa dị thảo thì chẳng thiếu gì nhưng chẳng thấy Kim Liên hoa đâu. Cả những hoa giống hoa sen cũng không có.

Mặt trời đã lặn về Tây, chàng trở lại đến trước tấm bia “Ngũ Hành bát quái sinh khắc đại trận”.

Kim Bất Hoán bỗng nhảy bỏ lên nói :

- Phương cô nương! Kim Liên hoa chẳng phải vật tầm thường. Chắc ở trong động Vạn Cổ Thần Ma.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Kim huynh nghĩ điều gì cũng không sai trật. Thử thận trọng tiến vào xem sao.

Kim Bất Hoán nói :

- Tại hạ để cô nương bên ngoài động tương đối an toàn hơn.

Hư Vô Ngọc Nữ vội đáp :

- Không! Không! Tiểu muội cũng vào. Nếu gặp nguy hiểm chết người thì chúng ta cùng chết một chỗ.

Kim Bất Hoán lắc đầu nói :

- Cô nương nghĩ thế là sai. Tại hạ không thể cùng chết với cô nương một chỗ được.

Hur Vô Ngọc Nữ thờ dài hỏi :

- Kim huynh nói thế phải chăng có thành kiến gì?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Tâm ý cô nương thế nào tại hạ đã hiểu rõ.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Kim huynh! Kim huynh đối với tiểu muội có ơn mà ơn cũng là nghĩa. Tiểu muội chẳng thể vì tình quên nghĩa mà cũng không thể vì nghĩa quên tình. Chết với Kim huynh là vì nghĩa nhưng giữ lòng thanh bạch là vì tình. Rút lại trong đời tiểu muội không thể vẹn cả hai bề.

Kim Bất Hoán nghiêm nghị hỏi :

- Phải chăng trong lòng cô nương có điều đau khổ?

Hur Vô Ngọc Nữ thờ dài đáp :

- Ân tình phân ly ai không đau khổ? May ở chỗ Thiết Kỳ Sĩ chưa có mối hảo cảm với tiểu muội.

Kim Bất Hoán cười ha hả nói :

- Thiết Kỳ Sĩ đã biết cô nương một dạ chân tình với y rồi.

Hur Vô Ngọc Nữ kinh ngạc hỏi :

- Sao Kim huynh lại nói thế?

Kim Bất Hoán cười đáp :

- Cô nương bắt tất phải hỏi điều đó. Y cũng có chỗ uẩn khúc khó nói.

Y đã có hai người vị hôn thê, không thể rước thêm phiến nào.

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Thiết Kỳ Sĩ không cần tiểu muội thì đó là việc của y. Còn tiểu muội đem lòng luyến ái lại là việc của tiểu muội.

Kim Bất Hoán nhẹ buông tiếng thờ dài, đành chống nạng lên tiến vào trong động. Chàng nghĩ bụng :

- Kiếm không thấy Kim Liên hoa thì cả Kỳ Dao và Văn Đế Đế cũng không nhìn nhận ta, huống chi là cô.

Vạn Cổ Thần Ma động chẳng có chi kỳ dị. Động sâu không tới mười trượng, nhưng bên trong rất rộng. Kim Bất Hoán chợt thấy mặt sau luồng quanh tuyến trần ngập, không khỏi lấy làm kỳ nói :

- Cô nương! Hậu động có ánh sáng.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Trên nóc động có kẻ hở ánh dương quang lọt vào. Tòa động này là địa khu thần bí, nhưng trong động lại chẳng có chi ly kỳ.

Kim Bất Hoán nói :

- Trong động rất rộng rãi, dường như chẳng có chi nguy hiểm.

Hur Vô Ngọc Nữ đột nhiên hỏi :

- Mùi hương gì vậy?

Kim Bất Hoán kinh dị đáp :

- Đúng là mùi hoa thơm gì đây.

Chàng hồi hã tiến vào phía trong. Đột nhiên chàng cao hứng lớn tiếng hô :

- Kim Liên hoa!

Hur Vô Ngọc Nữ cả mừng vội hỏi :

- Ở chỗ nào?

Kim Bất Hoán đáp :

- Giữa động có giếng nước trong suốt, cô nương coi kia! Trong giếng chẳng có mười mấy bông Kim Liên hoa là gì?

Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Đặt tiểu muội xuống rồi đến bên giếng coi.

Kim Bất Hoán đặt nàng xuống, chạy đến cạnh giếng. Chừng ngó thấy Kim Liên hoa lớn gấp đôi hoa sen thường. Bông nào cũng nở tung, mùi thơm rất kỳ dị lan tràn khắp trong động. Nóc động quả có ánh dương quang chiếu xuống trúng vào giữa giếng.

Kim Bất Hoán coi kỹ một chút, phát giác ra một bông sen ở giữa lớn bằng cái chậu. Những hạt đen trong bông lớn bằng ngón tay cái. Nhưng bên ngoài dường như cũng có nhiều bông sen nhưng bị người ta ngắt đi, vết gãy hầy còn mới. Kim Bất Hoán nhảy lên nói :

- Phuong cô nương! Hồng bát! Có người tới đây rồi!

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Bây giờ không thể nghỉ nhiều được. Kim huynh bỏ những bông sen còn lại, đồng thời ngắt mấy bông hoa để trị tà công cho tiểu muội đã.

Kim Bất Hoán liền ngắt hai bông hoa rồi bửa bông sen lấy hạt.

Chàng giao một hạt cho Hur Vô Ngọc Nữ nói :

- Cô nương hãy ăn một hạt này trước. Tại hạ ra ngoài động coi.

Hur Vô Ngọc Nữ há miệng đón lấy hạt sen. Nàng vừa nhai vừa khen :

- Rất thơm ngon.

Nàng thấy Kim Bất Hoán cất bước ra ngoài động vội hỏi :

- Kim huynh đi đâu vậy?

Kim Bất Hoán đáp :

- Tại hạ phải ra ngoài. Cô nương dùng bông hoa sát vào mình.

Hur Vô Ngọc Nữ lại la lên :

- Tay tiểu muội không cử động được.

Kim Bất Hoán nghe nói sùng sốt “ủa” một tiếng hỏi :

- Vậy thì... làm thế nào?...

Hur Vô Ngọc Nữ nghĩ đến mình phải lộ thể để sát hoa sen không khỏi thẹn thùng. Nhưng ngoài cách kêu Kim Bất Hoán xát vào lưng cho không còn cách nào nữa. Nàng ngượng nghịu khôn bẻ mở miệng.

Kim Bất Hoán trong lòng xao xuyến chân không ngớt chạy quanh chạy quẩn. Chàng là người chính phái đã hiểu rõ chỗ phân biệt nam nữ.

Cả hai người cùng trầm lặng không nói gì. Một người tuyệt đối không muốn tiếp cận đàn bà, một người không muốn cời trần trước mặt nam nhân. Cơ cục ngổ ngang này chẳng có cách nào giải quyết.

Giữa lúc ấy đột nhiên sau vách đá có tiếng người ám ớ cất lên thóa mạ :

- Ngốc tiểu nữ! Trước tình trạng này mà ngươi còn làm bộ ngụy quân tử. Con nhỏ kia sắc nước hương trời để cho người cợt xát thì còn gì khoái hơn? Đồng thời nhỏ kia còn bẽn lèn làm chi nữa? Ngươi đã để gã công đi đường trường, dĩ nhiên cũng không chán ghét gã. Nếu còn dùng đẳng, chất tà độc sẽ làm cho ngươi nát thịt.

Kim Bất Hoán quát hỏi :

- Lão là ai?

Trong vách đá lại phát ra tiếng cười hô hô và giọng nói ầm ớ :

- Dĩ nhiên lão phu là Vạn Cổ Thần Ma.

Hư Vô Ngọc Nữ cất tiếng hỏi :

- Lão là nam nhân hay nữ nhân?

Thanh âm kia cười rộ đáp :

- Lão phu dĩ nhiên là nam nhân. Chẳng lẽ ngươi muốn lão phu sát mình cho ư?

Hư Vô Ngọc Nữ quát lên :

- Nói bậy! Sao lão không xuất hiện?

Thanh âm kia cười rộ đáp :

- Các ngươi đã lạc bước vào động thì dừng hòng theo phép Ngũ hành bát quái sinh khắc mà ra khỏi đại trận. Lão phu một mình ở đây đã hơn ngàn năm, buồn vì nổi không người bầu bạn. Từ nay các ngươi coi động cho lão phu.

Kim Bất Hoán nhìn vách đá chấp tay hỏi :

- Thừa tiền bối! Làm bạn là việc nhỏ, Phương cô nương đây bị tà độc cần phải cứu trị. Lão tiền bối có biện pháp nào giải cứu được chăng?

Thanh âm kia đáp :

- Chết tà độc phát tác đến nơi rồi. Ngươi mà không cời xiêm y cho thị thì một giờ nữa là nứt thịt ra mà chết.

Kim Bất Hoán nói :

- Lão tiền bối! Vãn sinh là kẻ có vợ rồi mà Phương cô nương là gái trinh bạch. Khi nào vạn bối dám xâm phạm ư?

Bóng người thấp thoáng. Tiếp theo lại nghe tiếng cười khúc khích nói :

- A Kỳ! A Kỳ ca bị tiểu muội bắt được rồi.

Kim Bất Hoán nghe tiếng kinh hãi nhảy bổ lên hô :

- Kỳ Dao! Nàng đây ư?

Hư Vô Ngọc Nữ thấy trước mặt một mỹ nhân xuất hiện, bất giác la lên :

- Kỳ Dao công chúa!

Thiếu nữ đó đúng là Kỳ Dao công chúa. Nàng cười khanh khách nói :

- Phương gia muội tử, muội tử đó một lòng luyến ái Kỳ ca thì y ở trước mắt đó. Y cứu Phương muội hai lần lại công tới đây, chẳng lẽ Phương muội không khám phá ra cho sơ hở nào ư?

Hư Vô Ngọc Nữ nghe nói, đảo mắt nhìn lại Kim Bất Hoán. Tiếp theo nàng bẽn lẽn mặt đỏ như hoa đào cúi đầu xuống.

Kim Bất Hoán nắm lấy Kỳ Dao nói :

- Dao muội thật lắm trò. Tại sao lại tới đây?

Kỳ Dao cười khanh khách đáp :

- Gia gia điều tra được A Kỳ ca ăn phải quả lạ, mặt biến thành xấu như Trư Bát Giới. Lão nhân gia liền bảo tiểu muội đến đây kiếm Kim Liên hoa.

Kim Bất Hoán nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Phương cô nương! Thực tình tại hạ không dám nhìn thấy ai. Trước kia tại hạ đã giấu giếm. Xin cô lượng thứ cho.

Hư Vô Ngọc Nữ cúi đầu đáp :

- Thiết huynh đối với Văn muội cũng không nói thực thì tiểu muội còn trách gì được nữa?

Kỳ Dao cười hỏi :

- Phương gia muội tử! Bây giờ để ta tác chủ. Ta cùng Đệ Đệ nguyện ý cùng Phương muội phục thị A Kỳ, Phương muội vui lòng không? Như vậy Phương muội có thể yên lòng được.

Hur Vô Ngọc Nữ thờ dài đáp :

- Muội tử từng nghe Đệ Đệ nói thư thư là một nữ hào kiệt. Thư thư đã không rề rúng, muội tử nguyện nghe lời sai khiến.

Kỳ Dao cười khanh khách nói :

- Ba chúng ta không phân lớn nhỏ. Cứ theo tuổi mà định chị em. Hai chữ sai khiến khó nghe lắm, có điều tiện nghi cho Trư Bất Giới là sự thực.

Nàng liền nhìn Thiết Kỳ Sĩ nghiêm trang lớn tiếng :

- Sao còn chưa ra ngoài để tiểu muội trị bệnh cho Ngọc muội?

Thiết Kỳ sĩ chẳng nói năng gì lật đặt ra khỏi động. Chàng ở ngoài ăn hai bông sen.

Sau một lúc chàng cảm thấy mặt mũi trở lại như cũ. Đồng thời nghe trong động vang lên tiếng cười khúc khích. Tiếp theo Kỳ Dao bỗng Hur Vô Ngọc Nữ ra ngoài.

Thiết Kỳ Sĩ thấy Hur Vô Ngọc Nữ cử động như thường. Chàng chấp tay nói :

- Phương cô nương! Cô nương hết thương rồi chứ?

Kỳ Dao gất lên :

- Hồ đồ quý! Xưng hô như thế là trật rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Mụ đương gia kia! Đúng là mẩu dạ xoa!

Kỳ Dao cười khanh khách nói :

- Bữa nay A Kỳ mới biết tiểu muội là lợi hại.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đùng đùa giỡn nữa! Chúng ta mau phải đi cứu người là điều cần kíp.

Kỳ Dao đáp :

- Má má đã đem Văn muội đến hang Ngọc thỏ. Lão nhân gia còn nói những người chính phái bị ngộ độc phần lớn đều tới đó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghe nói Kỳ nhi tiến lâm vào Ngọc Thỏ động mà sao lại ở đây?

Kỳ Dao cười đáp :

- Nếu tiểu muội không đến Ngọc Thỏ động thì làm sao biết được điều bí mật về trận thức đề tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có lấy được Ngọc Thỏ không?

Kỳ Dao đáp :

- Không thấy Ngọc Thỏ đâu. Ngọc Liên hoa thì xếp đầy trong Vạn Cổ âm quạt ở Âm Ma Kỳ. Vạn Cổ Thần Ma ở đây là trượng phu của Âm Ma kia.

Hur Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên nói :

- Té ra là thế.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Kim điều ở bên này cũng không thấy. Chẳng biết rồi đây lấy gì để tiêu diệt hai đảng Ôn Ma và Phong Mã?

Kỳ Dao đáp :

- Phụng Hoàng bá bá bảo tiểu muội đến đây canh giữ. Bất luận trường hợp nào cũng phải bắt cho bằng được con Kim ô, không thì vĩnh viễn chẳng có cách nào trừ được thủ lĩnh hai đảng đó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Cứ canh giữ ở đây là bắt được hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- A Kỳ và Ngọc muội ở đây càng hay. Phụng Hoàng bá bá bảo đã khám phá được Ngũ hành bát quái đại trận là Kim ô tự nhiên qui phục.

Chỉ còn vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Ở đây có thạch thất, chẳng lẽ mấy người ở trong động ngủ đêm?

Kỳ Dao cười khanh khách đáp :

- Chỗ chúng ta vừa ra khỏi là Đan thất của Vạn Cổ Thần Ma. Ở đó chưa tiêu giải cấm chế. Ai không biết chỗ huyền diệu, coi bề ngoài là vách đá nhưng thực ra trong là một gian thạch thất rất rộng lại có giường đá và đan động vân vân.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Khuôn cửa đá đó quả không ai nhìn ra được. Chẳng hiểu bên trong có gì ăn không?

Kỳ Dao đáp :

- Tiểu muội đem đến rất nhiều lương khô để cả trong thạch thất.

Đêm nay Kỳ ca cùng Phụng Hoàng muội cùng làm phòng ngủ.

Hư Vô Ngọc Nữ then quá khê nói :

- Thử thử đừng nói đùa.

Kỳ Dao nghiêm nghị đáp :

- Ta và Đế Đế cũng chưa trải qua lễ nghi chính thức. Người giảng hồ bát tất phải câu nệ lễ tục. Ngọc muội còn chờ đợi đến bao giờ?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chờ tiêu diệt xong hai đảng tà ma, vô lâm bình tĩnh rồi, chúng ta qui ẩn lâm tuyền sẽ bàn đến chuyện riêng tư được chẳng?

Kỳ Dao đáp :

- Không được. Người đời biến hóa vô thường. Biết bao giờ mới định thái bình? Tiểu muội là chủ nhà. Nhất thiết ai cũng phải nghe theo.

Hư Vô Ngọc Nữ đã không tranh biện cũng chẳng chối từ. Trong nội tâm nàng đã có định kiến, nhưng nàng then quá không dám ngừng đầu lên.

Kỳ Dao thấy trời đã gần tối liền dắt tay Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Đi! Chúng ta hãy xuống giếng tắm rửa thay đổi y phục đã.

Nàng quay lại giục Thiết Kỳ Sĩ :

- A Kỳ cũng tắm rửa thay đổi áo quần. Sao còn đứng ngẩn tò te ra đó?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Các cô vào tắm rửa trước đi. Ta ở đây canh gác. Những dị nhân vô lâm rất nhiều. Minh đến được thì người ta cũng đến được.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Minh trần Kỳ Sĩ luyện Ma đao

Kỳ Dao nói :

- Vậy Kỳ ca vào sau, không ai hô hoán nữa đâu.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu, nhìn hai cô vào động rồi tự nói một mình :

- Bà lớn của mình hách quá!

Giữa lúc ấy bỗng thấy trên không, ánh vàng lấp lánh. Một con chim sắc vàng xông thẳng tới phía chàng nhanh như chớp.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy cả kinh vội lui vào cửa động.

Kinh công của chàng đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, nhưng con chim kia còn mau lẹ hơn. Nó vọt tới trước mặt khiến chàng giật mình kinh hãi.

Nhưng lạ thay! Không phải nó tấn công mà là nó đậu xuống vai Thiết Kỳ Sĩ réo lên mấy tiếng quang quác.

Thiết Kỳ Sĩ thấy thần diệu đậu lên vai. Chàng hiểu ngay tự nhủ :

- Đúng là con Kim ô rồi!

Chàng lại thấy chim không có vẻ thù nghịch với mình mới yên dạ.

Nó cũng lớn bằng con quạ thường. Cặp mắt đỏ lảo liên không ngớt. Chàng cất tiếng nhẹ nhàng hỏi :

- Kim ô! Kim ô! Ngươi qui phục ta rồi phải không?

Kim ô gật đầu luôn mấy cái dường như hiểu tiếng người. Thiết Kỳ Sĩ vừa kinh dị vừa cao hứng muốn reo lên. Nhưng chàng lại nghĩ thầm :

- Tạm thời ta chưa cho hai cô biết vội. Ở đây không có người ngoài, sao ta không ở hưởng thụ mấy bữa nữa?

Chàng liền nhìn Kim ô nói :

- Kim ô! Ngươi đã qui phục ta, vậy ngươi cứ đi chơi. Khi ta ra đi, ngươi cứ ngấm ngấm theo dõi, nhưng chớ để người ngoài ngó thấy.

Kim ô nghe nói réo lên một tiếng rồi lập tức vọt ra khỏi động chớp mắt đã mất hút. Nó bay nhanh hơn cả điện chớp.

Thiết Kỳ Sĩ liệu chừng hai cô tắm xong rồi, toan trở gót vào động.

Nhưng chàng vừa xoay mình, một mảnh gỗ từ trên rơi xuống. Chàng sinh lòng nghi hoặc liền cúi xuống lượm lên thì thấy trên mảnh gỗ có chữ, nhưng không phải đao khắc mà là móng tay vạch vào. Chàng nhìn lại lẩm nhẩm đọc :

“Bạch ma, Huỳnh sát cùng vào Tây Cương. Hai đảng Ôn Ngu, Phong Mã đều qui thuận dưới cờ. Trong võ lâm sắp phát sinh vạ lớn. Quần hùng ở Trung Nguyên khó lòng tránh khỏi kiếp nạn”

Chàng thấy chuyện này bất giác giật mình kinh hãi.

Đột nhiên chàng nghĩ tới đây là con Kim ô dùng móng khắc chữ. Chẳng những nó hiểu tiếng người mà còn biết khắc chữ mới thật thần kỳ!

Thiết Kỳ Sĩ thu cất mảnh gỗ rồi tự nhủ :

- Không ngờ con Kim ô trong đoạn thời gian này lại thám được tin tức trọng đại kinh người!

Bạch ma cùng Huỳnh sát là cái gì. Thiết Kỳ Sĩ không hiểu. Chàng cúi đầu vào động, ngẫm nghĩ không tìm được đáp án, lại không muốn cho hai cô biết ngay sợ phai lạt hứng thú.

Hai cô ở trong động trông ngóng vừa thấy chàng vào động thanh hỏi :

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không có chi cả.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy mà sao bây giờ Kỳ ca mới vào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu huynh thấy thời gian chưa lâu mấy.

Kỳ Dao đang háng nói :

- Gần nửa giờ rồi :

Nàng trở giếng nước nói tiếp :

- Tắm lẹ đi! Chúng ta còn vào thạch thất chứ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai vị hãy ra ngoài động canh giữ. Trong này e rằng không được an toàn.

Hur Vô Ngọc Nữ khẽ hỏi :

- Nhất định Kỳ ca đã phát giác ra chuyện gì phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ không cần hỏi. Sáng mai chúng ta thượng lộ rồi.

Kỳ Dao hỏi gặng :

- Sự thực đã phát sinh ra chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Đã bảo đừng hỏi nữa. Hết đêm nay sẽ cho hay.

Hai nàng thấy tình hình khác lạ liền chạy ra ngoài. Tới cửa động Kỳ Dao nhìn Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Muội từ! Nhất định có chuyện bất thường xảy ra. Suốt đời y không khi nào lộ vẻ nghiêm trọng như bữa nay là vì duyên cớ gì?

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi lại :

- Sáng mai ra đi mà chưa bắt được Kim ô thì làm thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Nếu là việc nhỏ thì chúng ta có thể nói giỡn với y. Nhưng gặp đại sự chúng ta không nên phản đối. Y bảo sáng mai đi mình cứ đi theo, chẳng có Kim ô thì thôi.

Hur Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chẳng lẽ còn việc nghiêm trọng hơn hai đấng Ôn Ngưu, Phong Mã?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Chúng ta thử điều tra trên đảo xem, được không?

Hur Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp :

- Chỉ lo sự tình chẳng phải phát sinh ở trên đảo. Không thì y còn lòng dạ nào mà tắm rửa?

Hai nàng vừa nói chuyện vừa đi điều tra khắp chỗ nhưng chẳng thấy chi hết.

Đi tới mặt Bắc Trạch đảo, Hư Vô Ngọc Nữ trở vào chỗ cao nhất nói :

- Kỳ thư! Kỳ thư đã lên đó chưa, coi thật giống đỉnh cây tháp.

Kỳ Dao đáp :

- Ta chưa lên. Không hiểu trên đó hình trạng thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- E rằng trên đó chỉ đủ chỗ cho một người đứng.

Kỳ Dao tranh tiên nhảy vọt lên như tên bắn. Đồng thời nàng hô :

- Muội tử! Muội tử thông thả bay lên. Thử coi trung gian có chuyện gì chẳng?

Hư Vô Ngọc Nữ theo lời nhảy lên. Cứ cách vài trượng lại dừng bước để tra xét kỹ càng. Khi gần tới đỉnh, bỗng nghe Kỳ Dao gọi :

- Muội tử lên đây mau! Trên ngọn tháp có một bộ xương khô ngồi ở trong động.

Hư Vô Ngọc Nữ nghe nói sùng sốt nhảy lên coi thì quả trên nóc có một huyết động hình như Phật toà, nhưng trong chỉ có một bộ hài cốt vẫn chưa tan rã. Nàng tỉnh ngộ hỏi :

- Thư thư! Đây là Vạn Cổ Thần Ma ngồi tịch phải không?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Trong tay bộ cốt hài cầm vật gì đó?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Coi giống một thanh đao nhỏ, lại tựa hồ tám lạng bài.

Kỳ Dao nói :

- Để ta lấy ra coi. Trên chuôi đao dường như có rất nhiều kỳ châu giắt vào.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy thanh đao thì đột nhiên vang lên những tiếng rào rào. Bộ xương rời rạc rớt xuống. Nàng thở dài lắm bầm :

- Tội nghiệt! Tội nghiệt! Ta làm sao thi hài lão đổ xuống rồi.

Nàng nhìn lại thanh đao thấy chuôi nạm ba trái kỳ châu, bảo quang lấp lánh chia ra làm ba màu xanh, đỏ, tím. Thân đao chưa rỉ, ánh sáng loé ra bốn phía.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi la lên :

- Đúng là thanh bảo đao!

Kỳ Dao hỏi :

- Sao biết?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chuôi đao có khắc bốn chữ “Vạn cổ ma trùy”.

Kỳ Dao nghe nói cầm lấy coi lại quả có khắc bốn chữ cổ tự đó, cả mừng reo lên :

- Bộ xương này đúng là Vạn Cổ Thần Ma. Lạ ở chỗ sao lão không ngồi trong đan thất hóa thân mà lại tới đây? Thanh đao này không hiểu cách sử dụng thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- A Kỳ rất tinh quái. Cứ đưa cho y là thu được hiệu quả.

Kỳ Dao cười nói :

- Cha cù lần đó lại thêm một bà vợ tri kỷ.

Hai người từ trên ngọn núi nhảy xuống, toan về thẳng động, không ngờ Hư Vô Ngọc Nữ bỗng thấy bóng người thấp thoáng ở đằng xa. Nàng giật mình kinh hãi la lên :

- Chẳng lẽ A Kỳ ra kiểm bọn ta?

Kỳ Dao hỏi :

- Cái gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Có người lướt qua mé bên.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Muội từ có nhìn rõ không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Không lẽ tiểu muội hoa mắt. Nếu chẳng phải A Kỳ thì là người ngoài lên đảo. Chúng ta chạy mau về báo cho y biết.

Kỳ Dao vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Nếu là người ngoài thì nhân vật này bản lãnh ghê gớm lắm!

Hai nàng chạy vội về cửa động ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ cũng từ ngoài đi vào. Kỳ Dao nghi ngờ vội gọi :

- A Kỳ! Có phải A Kỳ vừa đi qua không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói quay lại cười đáp :

- Các cô đi đến địa phương nào? Ta chờ ở cửa động lâu quá?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- A Kỳ cứ ở cửa động thôi ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Làm sao? Các cô đã thấy gì? Ta chưa rời khỏi cửa động đến mười trượng.

Kỳ Dao kinh hãi nói :

- Thế thì có người ngoài đến rồi. Ngọc muội ngó thấy một bóng đen.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tạm thời để mặc kệ họ. Chờ họ tiến vào động sẽ tính. Đồng thời dù họ có hiểu được Ngũ hành bát quái trận nhưng cũng chưa hiểu được cấm chế. Chúng ta vào trong thạch thất đi.

Kỳ Dao trong dạ lo âu nói :

- Họ đã hiểu trận thức thì cũng có thể khám phá được cấm chế.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Kỳ muội cho là nghiêm trọng lắm ư? Ta đã tiến vào trận rồi mà có khám phá ra được cấm chế ngay đâu?

Kỳ Dao dẫn hai người đến chân vách đá, miệng niệm mấy câu rồi quay lại nói :

- Theo tiểu muội về phía trước. Các vị nhắm mắt lại đừng có mở ra.

Hai người theo lời đi phía vách đá mà lạ thay không đụng vào vách.

Lại nghe Kỳ Dao hô :

- Mở mắt ra! Chúng ta tiến vào rồi!

Hai người mở mắt ra nhìn thấy mình đã ở trong thạch thất. Đồng thời cửa đá cũng không còn, nhất thiết nhìn rõ hết mọi vật bên ngoài. Nào giếng đá, nào Kim Liên hoa bày ra trước mắt.

Thiệt Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Chưa đóng cửa lại ư?

Kỳ Dao cười đáp :

- Nguyên cửa phòng không phải là cửa vì không có cánh. Người đứng ngoài coi như một tảng vách đá chẳng thấy cửa ngõ chi hết. Bây giờ Kỳ ca ra rồi không thể vào được nữa. Thế mới tuyệt diệu!

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Có phải vừa rồi thư thư niệm thần chú không?

Kỳ Dao đáp :

- Đó là chú mở cấm chế của Vạn Tử Thần Ma. Ban đầu tiểu muội cũng không tin tà thuật nhưng sự thực rất huyền diệu.

Thiệt Kỳ Sĩ nói :

- Các cô thật là con nít. Kiếm thuật cũng là võ thuật. Phi kiếm là kiếm thuật tốt cao, có điều tâm pháp và khẩu quyết khác nhau mà thôi.

Kỳ Dao đột nhiên lấy thanh bao ở trong tay bộ cốt hải đưa ra nói :

- A Kỳ! Bọn tiểu muội đến chỗ Vạn Cổ Kỳ Ma ngồi hóa thân lấy được thanh đao này ở trong tay bộ cốt hải. A Kỳ thử coi nó có diệu dụng gì không?

Thiệt Kỳ Sĩ nghe nói kinh hãi hỏi lại :

- Ở chỗ nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Ở ngọn núi trên đảo này.

Thiệt Kỳ Sĩ coi kỹ một lúc, nét mặt lộ vẻ cao hứng cười đáp :

- Vạn cổ Ma Đao mà lọt vào tay ta thì sẽ thành con người nửa chính nửa tà. May mà thanh đao này không lọt vào tay bọn tà môn.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Trong thanh đao có gì lạ không?

Thiệt Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã định tìm đến đảo này ai cũng bảo vì mục đích kiếm Kim ô và Kim Liên hoa mà, ha ha, thực ra để kiếm thanh Vạn Cổ Thần Ma bảo đao này. Nếu hai cô không ngẫu nhiên lấy được thì chẳng những mình không hiểu mục đích của tà môn mà lại lỡ mất thanh đao. Bóng đen kia Ngọc muội vừa ngó thấy chắc là kẻ đến tìm thanh đao này.

Kỳ Dao hỏi :

- A Kỳ ca đã phát giác ra chỗ thần bí về bảo đao rồi ư?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp :

- Chỗ áo diệu là ở chuôi đao. Bây giờ hai cô tạm thời đừng hỏi vội.

Kỳ Dao đột nhiên đẩy Hư Vô Ngọc Nữ về phía Thiệt Kỳ Sĩ cười khanh khách nói :

- Đêm không còn sớm nữa. Tiểu muội ra ngoài canh gác, các vị vào ngủ đi.

Đoạn lạng mình ra khỏi cửa.

Kỳ Dao vẫn bắn khoăn về bóng người lúc ban ngày. Nàng ra cửa động canh gác. Bây giờ đã sang canh hai, bên ngoài cũng tối đen như mực.

Bầu không khí trên đảo càng tịch mịch, tuyệt không thấy động tĩnh chi hết. Sau chừng một giờ, bỗng nghe trong động có tiếng Hư Vô Ngọc Nữ hô hoán :

- Thư thư!

Kỳ Sao nghe tiếng quay lại thấy Hư Vô Ngọc Nữ nhảy xổ vào lòng.

Về mặt hãy còn bên lên cô trách móc :

- Thư thư! Thư thư tệ quá!

Kỳ Dao khẽ vỗ vai hỏi :

- Sao muội tử không ngủ với y?

Hư Vô Ngọc Nữ thẹn thùng cười đáp :

- Y ngủ rồi. Tiểu muội không yên tâm về thư thư.

Kỳ Dao ôm chặt lấy cô nói :

- Cô thích không?

Hư Vô Ngọc Nữ nhõng nhẽo :

- Thích cái gì? Hắn như kẻ điên khùng.

Kỳ Dao cười nói :

- Đã lâu y không tiếp cận ta cùng Văn muội.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Thư thư! Trong thạch có đèn dầu thông. Tiểu muội thấp lên rồi, nhưng ra khỏi phòng không nhìn thấy ánh lửa.

Kỳ Dao đáp :

- Thuật cấm chế tuyệt diệu hết chỗ nói. Đáng tiếc ta chưa học được hết chỗ huyền ảo trong bộ âm ma.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Chúng ta về bầu bạn với y. Để một mình y trong thạch thất chắc là hiu quạnh.

Kỳ Dao cười đáp :

- Câu nói này mới xứng đáng là người vợ.

Hư Vô Ngọc Nữ bên lên nói :

- Thư thư lại nói nhảm rồi. Không trách Văn muội bảo thư thư tệ lắm.

Kỳ Dao cười mát đáp :

- Hay quá! Ta nhường trượng phu cho muội tử một phần lại còn bảo ta tệ thì thật là chó cắn Lã Động Tân.

Hai nàng vừa cười đi vào động, xuyên qua chỗ cấm chế thấy Thiết Kỳ sĩ đang ngồi xếp bằng, tay cầm thanh ma đao.

Kỳ Dao ngó thấy liền hỏi :

- Muội tử! Y ngồi dậy từ lúc nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Khi tiểu muội ra thì y còn ngủ.

Kỳ Dao nói :

- Y đang nhập định, ta đoán là hiện y ngấm nghỉ để thấu triệt chỗ bí mật về bảo đao. Đồng thời y đang luyện công. Chúng ta mau giữ chỗ cấm chế, coi chừng bọn tà môn sấn vào.

Hai nàng ngồi xếp bằng xuống cửa thạch thất. Bốn mắt trùng trùng nhìn ra ngoài đến hai giờ mà Thiết Kỳ Sĩ cũng chưa tỉnh lại.

Giữa lúc ấy, Hư Vô Ngọc Nữ khẽ đụng Kỳ Dao nói thầm vào tai nàng :

- Bên ngoài có bóng người.

Kỳ Dao đáp :

- Ta không ngó thấy.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Nói khẽ chớ. Một bóng trắng đã lạng vào tới bên trái miệng giếng.

Kỳ Dao hỏi :

- Đã có cấm chế ngăn chặn thanh âm, bên ngoài không nghe rõ. Sao ta chẳng nhìn thấy gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Thử thử! Tiểu muội đã luyện thần công của Áo Hải môn, mục lực không giống thử thử.

Kỳ Dao tự nhận võ công mình thừa bằng Hư Vô Ngọc Nữ, nhưng đây không phải là vấn đề võ công khác biệt.

Nàng trịnh trọng dặn :

- Muội từ! Vậy phải coi chừng một chút.

Đột nhiên thấy ngoài cửa phát ra tiếng rú thê thảm. Đồng thời lại nghe Thiết Kỳ Sĩ giục :

- Hai cô ra ngoài này!

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Làm sao y ra được?

Hư Vô Ngọc Nữ quay lại ngó không thấy Thiết Kỳ Sĩ ở trên giường, bắt giác la lên :

- A Kỳ luyện thành công phu của Vạn Cổ Thần Ma rồi.

Kỳ Dao xông ra trước, thấy Thiết Kỳ Sĩ đứng bên một xác chết không khỏi kinh hãi hỏi :

- A Kỳ! A Kỳ biến hóa được rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp :

- Không phải biến hóa. Đây là ta thi triển Vạn Cổ Thần Ma công để ra ngoài. Các cô thử coi xem người này lai lịch thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ liền cùng Kỳ Dao điều tra kỹ càng xác chết rồi lắc đầu đáp :

- Người này không phải hạng tầm thường. A Kỳ đã thương hấn ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Hấn không có thương tích.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Đánh chết người mà không có thương tích ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Các cô nên biết hấn chưa lộ nguyên hình. Ta chỉ đánh chết cái bóng của hấn. Đến khi xác người ngã ra mới biết là đàn ông.

Hư Vô Ngọc Nữ trịnh trọng hỏi :

- Hắn là người ở tà môn nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Người này chỉ vào hạng ba trong tà môn đó. Ta đoán hắn đến để điều tra Vạn Cổ Thần Ma đạo.

Kỳ Dao chợt ngó thấy chàng hãy còn mình trần trụi trực bát giác la lên :

- A Kỳ! Kỳ ca thử coi lại mình xem.

Thiết Kỳ Sĩ thân nhiên cười đáp

- Ai bảo Phương muội không mặc áo cho ta lại đi kiếm Dao muội.

Hư Vô Ngọc Nữ then quá cúi gầm mặt xuống gất lên :

- A Kỳ quả là con quỷ đại lãn.

Kỳ Dao liền quay vào thạch thất lấy quần áo cho Thiết Kỳ Sĩ mặc.

Miệng nàng thóa mạ :

- Thật là hạng cù lẩn!

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp :

- Nếu ta mặc quần áo vào thì làm sao luyện nổi Vạn Cổ Thần Ma công? Dao muội không thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong.

Kỳ Dao không tin tăng hăng nói :

- A kỳ càng ngày càng quá tệ, chẳng đứng đắn chút nào.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên kéo hai nàng đến bên mình khẽ nói :

- Đây là chuyện ngẫu nhiên. Vạn Cổ Thần Ma công là một tâm pháp vô thượng. Khi luyện phải gần đàn bà mới thành công được. May sao may khéo là may. Ta mà chưa luyện thành ma công thì cái xác chết này đã kiếm chế chúng ta rồi. Chẳng những hắn có thể tiến vào thạch thất mà còn giết được chúng ta nữa. Ta vừa tỉnh lại thì hắn ở bên ngoài chuẩn bị phá cấm giới.

Kỳ Dao kinh hãi la lên :

- Hú vía!

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nguy hiểm đến nỗi ta không kịp mặc quần.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chắc A Kỳ biết lai lịch hắn rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ liền cầm mảnh gỗ đưa ra cho hai nàng coi rồi nói :

- Người này chắc là đồng đảng của tà môn ghi trên phiến gỗ này.

Hai người coi rồi. Kỳ Dao cả kinh hỏi :

- Bạch Ma, Huỳnh Sát là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta cũng không hiểu. Tóm lại vụ này nghiêm trọng phi thường!

Mảnh gỗ Kim ô lưu lại nói không mình bạch.

Chương 113: Ngoài di vực khôn phân hắc bạch

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- A Kỳ ca thu phục Kim ô rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tự nó đến đầu hàng. Nó hiểu tiếng người, lại có thể dùng mỏ khắc chữ. Ta đã dẫn nó ngấm ngầm theo dõi. Con linh điều này rất thần bí.

Kỳ Dao hỏi :

- Chúng ta có thể dời khỏi nơi đây rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Lần này ra đi phải thận trọng lắm mới được. Chỉ sợ ý một chút là nguy đến tánh mạng.

Hai nàng đồng thanh hỏi :

- Chúng ta đi về phương nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đến hang Ngọc thô coi có gì biến đổi không? Ta rất lo quần hào ở đó xảy ra chuyện bất ngờ.

Kỳ Dao nói :

- A Kỳ! Kỳ ca thử kiếm trong mình xác chết, hoặc già có thấy vật gì chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lục tìm rồi. Ngoài thanh bảo kiếm chỉ có mấy chục lạng bạc.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Tiểu muội nghĩ rằng Huỳnh Sát và Bạch Ma là tự hiệu của hai người mà tà công của họ nhất định cao thâm khôn lường!

Thiết Kỳ Sĩ giục :

- Đi thôi! Dao muội dẫn đường cho.

Kỳ Dao đáp :

- Vẫn phải theo Ngũ hành sinh khắc để ra khỏi đây như trước. Đi lầm một bước là bị hãm vào trong trận.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Đáng tiếc chẳng có thì giờ để ở lại, không thì nhất định tìm ra được toàn bộ bí lục Vạn Cổ Thần Ma, nhưng đó chỉ là những môn ngoài võ công.

Ba người dời khỏi Trạch đảo chiếu theo bộ pháp mà đi. Lúc trời sáng vừa đến mé nam Hắc Chiêu Trạch.

Thiết Kỳ Sĩ lên bờ nhìn hai nàng nói :

- Chúng ta hãy đến Lưu thôn trước để nghe xem hai bữa nay có động tĩnh gì không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chúng ta đến thị trấn trước hay hơn. Nếu xảy ra biến cố thì ngoài trấn cùng biết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Nhất định hai đảng Ôn Ngu, Phong Mã không còn ở đó nữa. E rằng những nhân vật võ lâm cũng đi hết.

Ba người đến thị trấn không khỏi giật mình kinh hãi vì cả trấn biến thành tiêu thổ rồi. Bao nhiêu nhà gỗ đều bị cháy sạch. Chỗ nào cũng có xác chết ngổn ngang, thật thương tâm thảm mục!

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài sườn sụt hỏi :

- Bách tính tội gì mà bị giết hết? Phải chăng đây là hành vi của hai tà môn Ôn Ngu và Phong Mã?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Dĩ nhiên có Áo Hải môn và Cổ Cẩm giáo.

Kỳ Dao nói :

- Chúng ta đến Lưu thôn xem sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chắc trong Thập Tinh môn hãy còn cao thủ, nhưng không hiểu họ còn ở lại đó hay bỏ đi hết rồi?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Đến tiệm thuốc xem còn gì không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đứng đây trông rõ hết. Mặt Bắc không còn một căn nhà nào, đến làm chi nữa?

Lửa cháy chưa hết khói bốc mịt mờ khiến ba người đau xót không muốn nhìn vào.

Hư Vô Ngọc Nữ tức giận nói :

- Mấy tà môn này nên giết hết đi. Chúng ta tới hang Ngọc Thỏ coi.

Nhất định nhân vật chính phái cũng bị tai họa.

Kỳ Dao đáp :

- Hang Ngọc Thỏ có Ngọc Liên hoa, hai đảng chưa chắc đã dám đến.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đảng nào sự tình cũng xảy ra rồi, nóng nảy cùng bằng vô dụng. Chúng ta hãy tìm vào đâu ăn một bữa no. Không hiểu gần đây có chỗ nào chăng?

Kỳ Dao đáp :

- Phải đi trăm dặm nữa mới có thị trấn mà cũng tiện đường để đến hang Ngọc Thỏ. Chúng ta nên đeo mặt nạ vào để khỏi bị người ngoài thấy rõ chân tướng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thấy rõ chân tướng thì sao?

Kỳ Dao đáp :

- Con đường này toàn là người võ lâm ở dị vực, còn nhân vật Trung Nguyên không có mấy. Mình phải đề phòng họ kỳ thị.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ta không cần. Kẻ nào kỳ thị là ta động thủ liền. Bây giờ ta cũng không đếm xỉa đến đạo lý nữa.

Kỳ Dao đáp :

- Không thể nói thế được. Chẳng lẽ chúng ta cứ thấy người là giết?

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Người nào đã tìm đến bọn ta là chẳng từ tế gì.

Kỳ Dao đáp :

- Nhưng chúng ta làm thế là đem tai vạ đến cho người Hán. Họ chỉ muốn yên phận làm ăn. Chúng ta phải nghĩ đến cư dân địa phương mới được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vùng này làm gì có người Hán cư trú?

Kỳ Dao đáp :

- Chỗ nào có buôn bán hay làm ruộng đều có người Hán. Người dị vực tuy là có số đông, nhưng người Hán đều giàu có hơn người địa phương.

Ba người liền đeo mặt nạ vào. Kỳ Dao đi trước dẫn đường chạy về phía Tây. Đi chừng nửa ngày toàn là đồng hoang, thỉnh thoảng mới thấy ít thôn ở người Mán.

Trời đã xế chiều, dọc đường chỉ gặp toàn người ăn mặc kỳ dị.

Đột nhiên phía sau có tiếng vó ngựa rất cấp bách. Thiết Kỳ Sĩ quay đầu nhìn lại thấy một con khoái mã chạy nhanh như gió xông tới.

Hai nàng nghe tiếng vó ngựa vội tránh sang bên đường. Thiết Kỳ Sĩ không ngờ người kỵ mã lại hồ đồ như kẻ mất hồn. Hắn không lên tiếng cứ xông bừa tới. May mà kinh công chàng vào hạng tuyệt luân nhảy vọt lên không. Con khoái mã vọt qua dưới chân chàng.

Thiết Kỳ Sĩ nổi nóng, nhưng đã được Kỳ Dao cảnh cáo, không thì chàng ra tay đánh chết rồi.

Người kỵ mã bỗng dừng ngựa quay lại, lạnh lùng quát :

- Quân mặt chuột kia! Ngươi giỏi quá!

Thiết Kỳ Sĩ thấy hắn mở miệng mắng người không nhận được vọt tới gầm lên :

- Bằng hữu hãy xuống đây lý luận đã. Ngươi đi đường chẳng những không nhìn khách bộ hành lại còn mở miệng thóa mạ là nghĩa làm sao?

Kỵ sĩ là một trang thiếu niên anh tuấn chưa đầy hai chục tuổi lưng đeo trường kiếm, nghi biểu khác thường. Gã thấy Thiết Kỳ Sĩ nói Hán ngữ không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Các hạ là người Hán ư?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu hỏi lại :

- Là người Hán thì sao?

Thanh niên xua tay đáp :

- Là người Hán thì thôi. Tại hạ tưởng các vị là bọn quý dị vực.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói bớt giận. Chàng biết đây là chuyện hiểu lầm liền cười hỏi :

- Bằng hữu! Quý tính ông bạn là gì?

Thanh niên xuống ngựa chấp tay đáp :

- Tại hạ là Đinh Nhị Hoàng. Người giang hồ kêu bằng Hồng Trần La Hán. Xin lão huynh cho biết quý tính.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Tại hạ họ Thiết.

Thanh niên Đinh Nhị Hoàng reo lên :

- Tại hạ rất có hảo cảm với họ Thiết.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Đinh huynh có mối liên quan gì với họ Thiết?

Đình Nhị Hoàng nghiêm nghị đáp :

- Vì trong võ lâm Trung Nguyên có vị đại hiệp tên gọi Thiết Kỳ Sĩ. Y là người mà tại hạ sùng bái nhất đời. Đại hiệu của huynh đài là gì?

Thiết Kỳ Sĩ cố ý nói dối :

- Tại hạ là Thiết Phàm Sĩ. Xin hỏi huynh đài đến vùng này có việc gì?

Hồng Trần La Hán Đình Nhị Hoàng đáp :

- Tại hạ đi ngao du thiên hạ, đồng thời tìm kiếm thân nhân. Mời huynh đài thượng lộ.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đình huynh có ngại cứ việc đi trước, bất tất phải khách sáo. Chúng ta sẽ gặp nhau trong bước tiền đồ.

Đình Nhị Hoàng đáp :

- Thiết huynh! Bọn võ lâm dị vực thật dã man vô lý. Hễ gặp người Hán là giở trò bất lịch sự. Vừa rồi thấy ba vị che mặt, tại hạ tưởng lầm là bọn quỷ tử nên có ý gây chuyện.

Đình Nhị Hoàng đi rồi, Hư Vô Ngọc Nữ nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- A Kỳ! Người này tướng mạo giống hệt Đình Nhất Bạch.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Mà lại tên là Đình Nhị Hoàng.

Ba người tiếp tục tiến về phía trước. Trời tối rồi, đi chẳng bao lâu bỗng ngó thấy đèn lửa xuất hiện. Kỳ Dao cười nói :

- Đến Bạch Sĩ trấn rồi.

Thiết Kỳ Sĩ dương mắt lên nhìn thấy tình hình thị trấn này không giống ở nội địa Trung Nguyên mà tương tự như miền Tây Cương. Lại thấy đầu người lớn nhỏ, náo nhiệt dị thường!

Chàng cười nói :

- Dường như ở đây có đủ thứ người năm màu da.

Kỳ Dao đáp :

- Chỉ thiếu Hồng chủng, mà người da đen nhiều nhất, da vàng đứng thứ hai, da trắng thứ ba.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Võ công bọn họ thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Phần nhiều là võ công Thiên Trúc, nhưng cao thủ không có nhiều.

Ngoài ra những kỳ nhân dị sĩ mình không biết chắc. Nhất là gần đây tình hình khác trước. Cao thủ các nơi về tụ họp rất đông. Thế lực lớn nhất có lẽ là bọn Bạch ma Huỳnh sát.

Vừa vào cửa thị trấn đã nghe tiếng người huyền ảo, dức lác om sòm.

Kỳ Dao ồ lên một tiếng nói :

- Có người đánh nhau rồi!

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Những nhân vật giang hồ khắp thiên hạ đâu đâu cũng thế. Chúng ta đến coi xem.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Tại sao họ lại động thủ trong thị trấn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Người dị vực không giống người nội địa chúng ta. Họ chẳng kể gì đến bách tính. Muốn đánh là đánh, chẳng cần ước hẹn thì giờ cùng địa điểm. Quan nha địa phương hề thấy không phạm vào tội đạo kiếp là không can thiệp, đánh nhau giết người họ mặc kệ. Xác chết lòi đi chôn vùi như con chó.

Ba người tiến vào mới nửa đường phố đã thấy mặt trước người đông như kiến. Những kẻ bàng quan cũng hô hào để trợ oai cho hai bên.

Thiết Kỳ Sĩ ngậm vận nội công đưa hai tay về phía trước. Làn sóng người lập tức rẽ sang hai bên mà không hiểu vì duyên cớ gì.

Ba người chen vào đám đông thấy sáu hán tử vây đánh một thiếu niên giữa đường. Kỳ Dao ngó thấy la hoảng :

- Đinh Nhị Hoàng bị vây đánh.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Võ công gã cao hơn sự tiên liệu của ta. Sáu người mà không tiến vào được.

Đột nhiên một người đứng tuổi lần đến trước mặt Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bằng hữu! Ông bạn nhận được thiếu niên kia ư?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói ngừng đầu nhìn thì thấy một người da đen.

Chàng không nói sừng sốt, vội gật đầu cười đáp :

- Bằng hữu! Bằng hữu nói tiếng Hán thạo quá. Tại hạ lúc đi đường gặp thanh niên đó.

Người da đen trịnh trọng nói :

- Tại hạ là Trung Quốc Thông, sinh trưởng ở quý quốc nên rất có hảo cảm với người Trung Nguyên. Có điều ông bạn nên bảo thanh niên kia đình thủ. Nếu còn đánh nữa tất sinh đại loạn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tại hạ với gã chẳng có mối giao tình gì, làm sao bảo gã thôi được?

Người da đen đứng tuổi đáp :

- Đối phương là thủ hạ của Đầm Đầm cốc Hy Đặc Vương. Nếu có người bị chết là sinh vạ lớn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hy Đặc Vương là ai?

Người da đen đứng tuổi đáp :

- Y là một vị bá vương trong võ lâm ở Ba Cơ Tư Thần. Thế lực lớn vô cùng!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Xin hỏi ông bạn Bạch ma Huỳnh sát là gì?

Người da đen đứng tuổi lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Ông bạn có biết hang Ngọc thỏ ở đâu không?

Người da đen trung niên cả kinh đáp :

- Đó là khu vực thần bí tiếp giáp bốn nước Trung, Nga, A, Ba mà chưa định giới tuyến, không ai biết cả.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Đa tạ Ông bạn có lời chỉ giáo.

Người da đen đáp lễ nói :

- Những bằng hữu ở Trung Nguyên thật lễ độ. Ông bạn bắt tất phải khách sáo.

Đột nhiên hai tiếng rú thê thảm vang lên. Đinh Nhị Hoàng phón ra hai tuyệt chiêu đánh hai người bên đối phương té nhào.

Người da đen la hoảng :

- Hồng bát! Đại họa đến nơi rồi!

Thiết Kỳ Sĩ thấy hấn khiếp sợ không khỏi mỉm cười. Chàng vẫy hai nàng nói :

- Chúng ta vào xem có hàng quán nào không?

Kỳ Dao đáp :

- Có khách điểm của người Hán. Chúng ta đi ngả này.

Nàng liền xuyên qua đám đông mé hữu đi trước. Tai nghe tiếng tử vong vọng lại. Tiếp theo thấy ba tay đối thủ của Đinh Nhị Hoàng xoay mình chạy trốn.

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Khoan rồi hãy đi, để coi Đinh Nhị Hoàng kết quả ra sao?

Kỳ Dao đáp :

- Muội tử! Lúc này y còn sung sức chưa bại ngay được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Y ngó thấy chúng ta rồi đang cầm kiếm chạy tới.

Đinh Nhị Hoàng đến gần. Hấn vung trường kiếm lên lớn tiếng gọi :

- Ông bạn cố hương! Các vị đến rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Bản lãnh Đinh huynh thật cao cường!

Đinh Nhị Hoàng cười khanh khách nói :

- Nhưng tại hạ đây vào Hy Đặc Vương rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” một tiếng hỏi :

- Đinh đại ca biết lai lịch đối thủ ư?

Đinh Nhị Hoàng cười rộ đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi. Đây là lần thứ hai tại hạ giao thủ với bọn thủ hạ của y. Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Nghe nói thể lực của y lớn lắm phải không?

Đinh Nhị Hoàng gật đầu đáp :

- Hy Đặc Vương có mười tên đại vương đồ, ba mươi sáu tên đại võ sĩ.

Ngoài ra còn rất nhiều thủ hạ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đinh huynh giây vào đối thủ này thì rồi đây đối phó làm sao nổi?

Đinh Nhị Hoàng cả cười hỏi lại :

- Sợ cóc gì? Thiết huynh! Các vị có định vào điểm không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại :

- Chưa. Đình huynh ở điểm nào?

Đình Nhị Hoàng đáp :

- Nếu Thiết huynh không sợ phiền lụy thì xin mời vào điểm với tại hạ nói chuyện. Tại hạ còn một người bạn ở đó.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Hay quá! Xin Đình huynh dẫn đường cho.

Đình Nhị Hoàng rào bước đi trước. Lúc này những người đánh nhau đã giải tán hết, chỉ còn thiếu số vẫn đứng lại bàn tán. Phần nhiều họ khoa trương võ công của Đình Nhị Hoàng.

Mấy người đến trước khách sạn Đường Nhân Cư. Đình Nhị Hoàng nhìn điểm gia lớn tiếng :

- Lão bản! Tại hạ lại kiểm thấy hai vị tiểu thư và một vị công tử đồng hương, vậy lão bản tiếp đãi cho tử tế. Phòng ở cần hai gian lịch sự.

Rượu nhắm phải dùng đồ thượng hạng. Nhất thiết do tại hạ đài thọ.

Điểm gia liên thanh đáp :

- Đình Nhị quan nhân! Lão gia cứ yên dạ, cả quý đồng hương cũng khỏi lo.

Đình Nhị Hoàng dẫn ba người vào phía sau, lấy hai gian thượng phòng. Y lui ra nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Ông bạn của tại hạ chưa về. Chờ y về, tại hạ sẽ giới thiệu cùng các vị. Bây giờ các vị hãy ngồi nghỉ. Lát nữa chúng ta hãy ăn cơm.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp :

- Xin Đình huynh tùy tiện.

Đình Nhị Hoàng lui ra rồi, Kỳ Dao nhìn Hư Vô Ngọc Nữ cười nói :

- Thiếu niên này tuy hào phóng nhưng tâm cơ không đủ. A Kỳ tất bị gã làm cho phiền lụy.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- A Kỳ có ý chiều cổ cho gã mới vào khách điểm này.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Đến nơi đất khách, ai cũng phải úy kỵ mấy phần. Chắc đêm nay có địch nhân lại kiểm.

Kỳ Dao hỏi :

- Việc mình cũng đủ thờ rồi, còn nhúng vào vụ rắc rối này làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta nhận xét lại không thể. Việc giang hồ không giản dị như vậy.

Dây dưa quần quít cành liễu, rút một sợi mây động đến cả khu rừng. Có Đình Nhất Hoàng dẫn đường, bọn ta cứ ở sau lưng coi.

Kỳ Dao nói :

- A Kỳ liệu vụ Hy Đặc Vương có dính lư đến Bạch ma cùng Huỳnh sát không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Sự tình ở võ lâm việc nợ thường lôi việc kia ra.

Chẳng bao lâu bỗng nghe Đình Nhị Hoàng ở ngoài cửa lớn tiếng hô :

- Thiết huynh! Tệ hữu là Cát Kiếm Vương đến báỉ phòng.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng mở cửa ra vừa đáp :

- Không dám. Mời các vị vào đây.

Người theo sau Đinh Nhị Hoàng cũng là một thanh niên. Gã khoa chân bước vào nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Thiết huynh! Tại hạ là Cát Kiếm Dương.

Thiết Kỳ Sĩ thấy gã về người anh tuấn liền biết là một tay cao thủ vội nghiêng mình đáp lễ nói :

- Mời Cát huynh ngồi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ giới thiệu Kỳ Dao và Hư Vô Ngọc Nữ với hai người. Đinh Nhị Hoàng phát giác ba nhân vật này không phải tầm thường. Thiết Kỳ Sĩ và hai nàng đều bỏ khăn che mặt ra rồi. Dung quang hai nàng khiến cho hai vị khách nhân ngơ ngác.

Hư Vô Ngọc Nữ rót trà mời hai gã. Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi :

- Bên ngoài có động tĩnh gì không?

Đinh Nhị Hoàng đáp :

- Chưa thấy chi hết. Chắc canh hai địch phân mới tới. Có điều Thiết huynh và hai vị cô nương bắt tất phải can thiệp, cứ tự ý nghỉ ngơi cho khoẻ.

Kỳ Dao cười đáp :

- Họ mà đến đông thì bọn tiểu muội cũng không nghỉ yên được.

Cát Kiếm Dương nói :

- Những nhân vật đêm nay không phải là thủ hạ của bọn Hy Đặc vương.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Vậy họ là ai?

Cát Kiếm Dương đáp :

- Họ theo dõi ba vị, không hiểu lai lịch thế nào. Tại hạ đã nhìn rõ cử động của họ. Nhân số không nhiều chỉ có hai tên.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bọn tại hạ tới đây chưa lộ chỗ sơ hở nào hết.

Đinh Nhị Hoàng xen vào :

- Mặc kệ họ. Họ đến thì đánh là phải dứt hết.

Cát Kiếm Dương nói :

- Đinh lão nhị! Câu chuyện không giản dị như vậy. Bên đối phương có một lão già dường như là một tay cao thủ phi thường.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hư Vô Nữ đại hiển thần thông

Đinh Nhị Hoàng nghe nói có lão già võ công kỳ cao, nhảy bổ lên hỏi :

- Lão là người thế nào?

Cát Kiếm Dương đáp :

- Chính là lão già mà bọn ta đã gặp hôm kia.

Đinh Nhị Hoàng hỏi :

- Lão già đó sao lại đến kiếm Thiết huynh?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Sự tình trong võ lâm nhiều quá khiến người ta khó mà tưởng tượng cho xiết được. Hoặc giả lão có môn nhân đệ tử đã bị tại hạ giết chết.

Đinh Nhị Hoàng nói :

- Thiết huynh! Đêm nay để bọn tiểu đệ gặp lão trước. Thiết huynh và nhị vị cô nương đứng ra mặt vội, chờ điều tra được động cơ của họ rồi sẽ tính. Nghe khẩu khí của lão già đó cũng là người Trung Nguyên, tại sao lão lại tìm mình gây sự ở cõi ngoài? Chẳng lẽ họ không thể chờ Thiết huynh về tới Trung Nguyên rồi hãy đòi nợ?

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Người giang hồ có ai chịu giữ đạo lý đâu? Đêm nay nếu họ đến tìm tại hạ thì hai vị huynh đài bắt tất phải dây vào. Họ đã có chuyện xích mích với tại hạ từ trước thì dù hai vị có cản trở đêm nay rồi mai hậu cũng không ngăn chặn được.

Cát Kiếm Dương hỏi :

- Đó là chuyện vu vơ. Chúng ta đã là bằng hữu, có lý nào tự thủ bàng quan? Bây giờ chúng ta ra ngoài ăn cơm, rồi sẽ bàn, thì giờ hãy còn sớm.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Mời hai vị ra trước. Tại hạ chưa kịp rửa mặt.

Đinh Nhị Hoàng nói :

- Ba vị lệ lên một chút. Ngoài kia rượu thịt sắp dọn cả rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Được hai vị chiếu cố, tại hạ xin ra ngay.

Hai gã Đinh, Cát ra rồi, Thiết Kỳ Sĩ nhìn hai nàng hỏi :

- Đêm nay có thể bị tà môn theo dõi. Hiện giờ chưa đoán ra lai lịch đối phương nhưng nhất quyết số người không phải ít. Hai bạn Đinh, Cát muốn nhúng tay vào thì cứ để họ thử trước cũng hay. Có điều chúng ta vẫn phải thận trọng.

Kỳ Dao đáp :

- Nếu địch nhân đến đông thì chắc họ không động thủ ở thị trấn. Họ sẽ cho người đưa tin ước hẹn địa điểm và thời gian.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Không chừng các vị đoán trật hết. Theo nhận xét của tiểu muội thì hai gã Đinh, Cát chưa đủ kinh nghiệm giang hồ. Lão già mà họ gặp đó không phải theo dõi bọn ta mà cũng không tìm kiếm họ. Nếu lão theo dõi chúng ta thì đã xảy ra chuyện rồi, mà kiếm họ thì cần gì phải đầu đầu hờ đuôi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Vậy lão kiếm ai?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Tiểu muội đoán là một người nào khác, có khi người đó chưa tới thị trấn này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu Ngọc! Căn cứ vào đâu mà cô đoán như vậy?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đinh Nhị Hoàng cùng chúng ta vào điểm, dĩ nhiên lão già kia ngó thấy rồi. Khi ấy chúng ta che mặt khiến lão già sinh lòng ngờ vực rồi theo dõi tiến vào. Sau chúng ta bỏ khăn che mặt, lão mới nhận ra bọn ta chẳng phải là người mà lão muốn kiếm nên lão đành hoàng bỏ đi rồi bị Cát Kiếm Dương phát

giác. Nếu chúng ta là người lão muốn kiếm thì chẳng khi nào để Cát Kiếm Dương ngó thấy.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Cũng có lý, nhưng chưa thể xác định hoàn toàn như vậy.

Kỳ Dao nói :

- Chúng ta bắt tất phỏng đoán nữa. Hãy ra ngoài ăn cơm, kéo người ta chờ lâu.

Thiết Kỳ Sĩ đi trước ra khỏi phòng thì gặp điểm tiểu nhị vào nói :

- Thưa ba vị! Đỉnh đại gia và Cát đại gia có việc phải ra ngoài một chút. Hai vị dọn sẽ trở về ngay. Mời ba vị cứ xoi cơm trước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Có phải hai vị ra chiều lật đật không?

Tiểu nhị gật đầu đáp :

- Dường như có việc gấp.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại bảo hai nàng.

- Lại có chuyện rồi. Chúng ta ăn lẹ đi.

Tiểu nhị dẫn ba người vào bàn đặt ở giữa nhà. Lúc ấy khách đã thưa, nhiều bàn trống.

Ba người không chờ nữa. Vì lâu nay chưa được bữa ăn nào tử tế, nên ăn uống ngon lành. Hai nàng cũng uống mấy chung rượu. Chỉ có điều đáng tiếc là mùi vị thức ăn không giống ở Trung Nguyên.

Ba người ăn cơm xong, hai gã Đỉnh, Cát cũng chưa về. Kỳ Dao đứng lên nói :

- E rằng có chuyện bất ổn.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chẳng lẽ họ gặp điều gì nguy nan?

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Mình chưa thuộc địa hình, không thì đi kiếm họ.

Kỳ Dao đáp :

- Hãy ra khỏi trấn rồi sẽ tính. Vạn nhất bọn họ bị địch nhân vây đánh mà chúng ta cứ ngồi ý ở trong điểm chờ đợi chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ đứng lên nói :

- Các cô chuẩn bị đi. Không chừng chuyến này đi rồi không trở lại đây nữa.

Hư Vô Ngọc Nữ vội về phòng lấy hành lý của ba người ra. Cô lại đưa cho điểm tiểu nhị một đỉnh bạc nói :

- Điểm gia! Ta đưa tiền trước vì muốn ra ngoài một lúc.

Điểm gia đáp :

- Ba vị có việc gấp thì cứ đi. Đỉnh đại quan nhân đã trả tiền phòng rồi.

Thiết Kỳ Sĩ lại dặn :

- Điểm gia! Nếu hai vị Đỉnh, Cát trở về thì nói là bọn ta ra ngoài kiếm các vị ấy.

Gia nhân trong điểm vâng dạ luôn miệng. Ba người ra khỏi cửa điểm vào lúc canh một, đến thẳng cửa thị trấn về phía Tây. Trên đường vẫn còn người đi lại.

Tới ngoài thị trấn, ba người lại che mặt. Bỗng nghe thấy hai người phía trước chạy tới. Hư Vô Ngọc Nữ thấy hai hán tử cử động có vẻ khác lạ.

Họ chưa tới gần đã phát giác ra họ bị thương. Nàng kkinh ngạc hỏi :

- Không phải hai vị Đình, Cát ư?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Không phải. Hai người này đứng tuổi rồi.

Chàng vừa dứt lời thì hai người tới gần liền hỏi :

- Hai vị gặp chuyện gì?

Hai người ngừng đầu ngo thấy ba nhân vật che mặt đứng trong bóng tối. Dường như họ không hiểu Hán Ngữ, chỉ thấy che miệng ô lý ô lý không hiểu nói gì. Tiếp theo họ lướt mình đi.

Kỳ Dao hỏi :

- A Kỳ! Bọn họ nói gì tiểu muội nghe không hiểu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thật là điên đầu. Ở dị vực rất phiền về điểm này. Có điều chúng ta đi đúng phương hướng rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- A... Kỳ ca xác định hai gã Đình, Cát ở mặt này ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Hai người vừa rồi bị thương về tay hai gã Đình, Cát. Không thấy ta nói tiếng Hán đều lộ vẻ kinh hãi lướt đi ngay, dường như sợ bọn ta chặn đường.

Kỳ Dao bỗng la lên :

- Hãy nghe coi! Dường như có tiếng sát phạt.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay đáp :

- Ở sau trái núi kia phía trước. Lẹ lên! Nhân số không phải ít.

Ba người thi triển khinh công chạy lên hòn núi cao, vượt qua đỉnh núi, bỗng thấy mặt bên kia là trái gò đá. Lúc này ánh ngân quang lấp lánh, bóng người như sóng cồn, đang đánh nhau kịch liệt phi thường.

Hư Vô Ngọc Nữ la lên :

- Hơn hai chục cao thủ vây đánh hai gã Đình, Cát. Chúng ta phải lẹ lên.

Thiết Kỳ Sĩ giờ tay cản lại nói :

- Hãy khoan! Hai gã Đình, Cát chiêu thức không rối loạn. Chúng ta bắt tất phải ra tay.

Kỳ Dao hỏi :

- Thu nhập sớm đi chẳng hay hơn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai cô hãy coi kỹ xem. Bên đối phương còn những nhân vật võ công cao cường chưa động thủ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Có phải A Kỳ bảo người ở sau tảng đá thò đầu ra đó không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bây giờ chưa hề biết rõ mấy người. E còn kẻ chưa lộ mặt ra nữa.

Chúng ta lại gần coi. Nếu không cần thì đừng ra tay.

Ba người lên vào những khe đá tiến dần lại đấu trường. Trời tối lại ở nơi loạn thạch nên không ai chú ý tới. Đồng thời cuộc đấu đang kịch liệt, họ mãi miết theo dõi chiến cuộc không ngó về phía ba người.

Giữa lúc ấy bỗng một bóng đen từ góc Tây bắc nhảy ra nhanh như điện chớp không một tiếng động xông vào quần địch.

Lại thấy người này vung trường kiếm nhanh hơn cả Đinh, Cát, chém ngã luôn mấy địch nhân. Quần địch bị tập kích một cách đột ngột nên không kịp trở tay.

Bên này bóng đen vừa xuất hiện thì bên kia cũng có hai cao thủ đứng ngoài xông lại quát tháo đón đánh bóng đen.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại hỏi nàng :

- Những người này là ai? Sao chưa nói đã động thủ liền?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Chắc là bạn hữu của Đinh, Cát.

Kỳ Dao nói :

- Hai tay cao thủ mới xuất hiện sau khác hẳn mọi người. Võ công chúng cao cường hơn quần địch lúc trước nhiều.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng nói :

- Các cô chỉ cần chiều cổ mặt trước. Phía sau chúng ta có lão già lén lén theo tới.

Kỳ Dao hỏi :

- Chẳng lẽ lão định thâm nhập chúng ta?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tình trạng chưa rõ. Để lão tới gần hãy hay.

Chàng vừa dứt lời bỗng nghe phía sau có thanh âm trầm trầm hỏi :

- Ba vị đi trước là ai đó?

Thiết Kỳ Sĩ nghe đối phương nói tiếng Hán không khỏi sùng sốt quay lại đáp :

- Té ra lão trượng là người đồng hương tới đây.

Người kia liền xuất hiện hỏi :

- Công lực của ba vị không phải tầm thường. Xin hỏi ba vị ở tỉnh nào?

Thiết Kỳ Sĩ thấy lão này đã ngoài sáu chục tuổi liền chấp tay hỏi lại :

- Văn bối không rõ có hương ở tỉnh nào. Xin lão trượng cho biết đại hiệu được chăng?

Lão già tiến lại gần đáp :

- Lão hủ là Trình Diệu, quê ở Quý châu, dời cổ hương từ thuở nhỏ đến nay đã ngoài bốn chục năm chưa về cố thổ.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng hỏi :

- Lão trượng định cư ở cõi ngoài. Đêm nay có điều chi chỉ giáo chăng?

Trình Diệu hỏi lại :

- Có phải ba vị là bằng hữu với ba người đang đấu không?

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp :

- Người Trung Nguyên đến dị vực chẳng những chỉ là bảo hữu mà nên coi nhau như tình huynh đệ đồng bào.

Lão nhân hỏi :

- Lão đệ có biết lai lịch đôi phương không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Văn bối không hiểu mà cũng chẳng cần phải hiểu. Họ đã động thủ liều mạng là địch nhân rồi.

Lão già trịnh trọng nói :

- Đôi phương là bộ hạ của Hy Đặc Vương, thế lực rất lớn. Hy Đặc Vương tuy không phải là quan tư, nhưng hẳn kiểm chế cả toà võ lâm ở nước này. Gần đây lại nghe Hy Đặc Vương kết minh với Vũ Trụ song ma là những nhân vật ghê gớm phi thường. Họ định quét sạch võ lâm trong vũ trụ. Lão đệ đánh vào lâm chi cho phiền?

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng đáp :

- Lão trượng làm rồi. Lão trượng cũng như tại hạ đều là phần tử trong võ lâm. Để cho bọn họ quét sạch thì sao bằng nhân lúc này chống chọi. Nếu cứ rụt đầu rụt cổ thì chi là hạng người sống trộm mà thôi.

Lão già lắc đầu nói :

- Lão phu vì hảo ý mà khuyên can, nhưng lão đệ là người huyết khí, e rằng chẳng được việc gì.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói :

- Mỗi người có một quan điểm khác nhau. Hảo ý của lão trượng chỉ xin tâm lãnh mà thôi.

Ý kiến của lão này ra sao, không ai hiểu được. Lão thấy Thiết Kỳ Sĩ có ý cáo biệt liền xoay mình một cái, chớp mắt đã mất hút.

Hư Vô Ngọc Nữ nghi ngờ hỏi :

- Chẳng lẽ lão này thực tình đến đây để khuyên cáo mình?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Dù lão có thật lòng khuyên cáo nhưng cũng còn là nghi vấn.

Kỳ Dao hỏi :

- Điều chi nghi vấn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Có thể lão là thủ hạ của Hy Đặc Vương, nhưng thấy mình là nhân vật võ lâm Trung Nguyên, vẫn còn tư tâm ngấm ngầm chiếu cố cho mình.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Như vậy cũng có lý.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Lão ở nước ngoài bốn chục năm mà còn giữ tình đồng hương kẻ cũng đáng quý. Nếu không thế thì không chừng ta thu nạp lão rồi.

Kỳ Dao bỗng la lên :

- Bên Đình Nhị Hoàng lại có hai người xuất hiện.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hai bóng đen từ trên không hạ xuống không một tiếng động. Chàng nhìn kỹ lại bất giác kinh hãi la lên :

- Chính là Từ Dương kiếm khách và Đình Nhất Bạch.

Hư Vô Ngọc Nữ lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Kỳ Dao đáp :

- Có lẽ bọn họ không bị tà công gia hại.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Thư thư! Thư thư và A Kỳ ở đây giám thị. Tiểu muội đi dẫn Đinh Nhất Bạch sang đây hỏi coi, được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bên đối phương cũng có cao thủ tăng viện. Đêm nay dường như họ bố trí rất lớn. Bên này đưa ra hạng võ công nào là bên họ lại sai cao thủ cỡ đó ra đón tiếp.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Hãy thám thính những người bên mình rồi sẽ bàn.

Hư Vô Ngọc Nữ tung mình vọt lên không nhanh như chớp rồi hạ xuống giữa đám quần địch. Nàng vừa đánh vừa tiến về phía Đinh Nhất Bạch mà địch nhân không cản nổi.

Không hiểu Hư Vô Ngọc Nữ ra ám hiệu thế nào đã thấy Đinh Nhất Bạch cả mừng nhảy xổ lại lùi ra mặt đông dòi khỏi trường đấu. Hư Vô Ngọc Nữ theo sau. Chẳng bao lâu đi quanh khe đá về đến chỗ cũ.

Thiết Kỳ Sĩ tiến ra nghinh tiếp hỏi :

- Đinh huynh! Mấy bữa trước hai vị không ngộ hại ư?

Đinh Nhất Bạch thấy chàng đeo mặt nạ nhưng nghe thanh âm nhận được ngay là Kim Bất Hoán. Có điều gã chưa biết Kim Bất Hoán là Thiết Kỳ Sĩ. Gã cả mừng đáp :

- Kim huynh! Bọn tiểu đệ đều bị gia hại nhưng được đưa đến Ngọc Thổ cốc cứu trị lành rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Đêm nay sao các vị lại xuất hiện ở đây mà vừa mới đến đã phân biệt ngay được bên nào là bạn, bên nào là thù?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Đại thư! Câu chuyện này khá dài. Tại hạ không có thì giờ kể lại.

Đại thư coi kìa. Tình thế đấu trường cực kỳ khẩn trương. Tại hạ có hai em, một bạn đang bị bao vây.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Đinh Nhị Hoàng là em Đinh huynh ư?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Gã đến kiếm tại hạ. Còn Cát Kiếm Dương cũng là bạn hữu sinh tử.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Còn người nữa là ai?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Gã là tam đệ Đinh Tam Hắc và cũng là một người ngộ hại ở Thập Tinh thôn. Gã cùng tại hạ và Tư Mã Quan được Phụng Hoàng Thần tiên bồi phái đi tiếp ứng một trường đã đấu khác, nhưng bọn tại hạ đắc thắng rồi, lại nghe tin ở đây khai diễn cuộc đả đấu nên cấp tốc đến liền. Không ngờ có tệ nhị đệ ở đây.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng ta có những ai trong cuộc đả đấu này?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Bên chúng ta có mấy vị tiền bối như lão đạo vương, nhưng hiện giờ mấy vị lão nhân đuổi theo đại đội rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Đại đội nào?

Đinh Nhất Bạch đáp :

- Té ra các vị chưa biết tin. Ở Ngọc Thổ cốc vẫn hành động bí mật do Phụng Hoàng Thần tiên bói thông lãnh. Hiện nay toàn bộ chạy lên núi Tu Di rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Hành động bí mật về chuyện gì?

Đình Nhất Bạch liền kể :

- Vũ Trụ song ma muốn quăng một mẻ lưới bắt hết bên ta. Những yếu đạo ngoài hang Ngọc Thổ đều bí bít chặt. Giả tỷ bọn ta không có đường bí đạo để ra ngoài thì dù chấp cánh cũng không bay thoát.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói quay lại bảo hai nàng :

- Nếu vậy chúng ta phải hạ thủ lẹ đi, bằng để chậm e rằng bên địch đến tăng viện thêm đông.

Kỳ Dao đáp :

- A Kỳ đừng xuất động vội. Hãy để bọn tiểu muội ba người ra mặt trước.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Lẹ lên! Cần phải đánh mạnh và đánh mau để hóa tốc bay đến Tu Di sơn.

Hai nàng cùng Đình Nhất Bạch vọt lên không, huy động toàn lực nhảy xuống đấu trường, gặp địch là giết, lại chuyên nhằm đám đông bên đối phương hạ thủ.

Bên địch không ăn nấp được nữa, vô số bóng đen kéo ủa cả ra, đem toàn lực nghinh địch hai nàng và Đình Nhất Bạch.

Hư Vô Ngọc Nữ quát to một tiếng. Tay cầm bảo kiếm vung lên như chớp. Nàng thi triển môn Ngự Khí Phi Kiếm.

Địch nhân không ngờ bên này có cao thủ như vậy. Chúng vừa thấy Phi Kiếm đã bỏ vía, lập tức trốn chạy.

Khi nào Hư Vô Ngọc Nữ để chúng chạy thoát để đi đưa tin. Nàng thúc đẩy công lực, kiếm khí vọt lên như rồng thiêng, đụng đâu chết đó, không ai ngăn cản nổi. Tiếng rú thê thảm vang lên ngất trời.

Không đầy một giờ, quân địch thấy chết ngổn ngang.

Bọn cường địch chết rồi, kỳ dư bị bốn thanh niên và Kỳ Dao nhỏ cò trừ gốc không để lại một tên nào.

Đình Nhất Bạch lớn tiếng hoé :

- Nhị đệ và Tam đệ! Lại đây mau! Chúng ta phải về Tu Di sơn ngay.

Đình Nhị Hoàng liền kêu Cát Kiếm Dương đến trước mặt nói :

- Cát huynh! Cuộc đấu đêm nay ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta.

Cát Kiếm Dương đáp :

- Thật không ngờ Phương cô nương lại là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Lúc này Đình Tam Hắc cũng tới gần. Cả ba đến trước mặt Đình Nhất Bạch hỏi :

- Đại ca! Vị cô nương đó phải chăng là chủ nhân của đại ca?

Đình Nhất Bạch gật đầu đáp :

- Lại còn một vị tên gọi Kim Bất Hoán. Chúng ta mau đến ra mắt y.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy bọn họ tới gần liền cười nói :

- Các vị phải một phen tân khổ.

Đình Nhị Hoàng chấp tay đáp :

- Đó là nhờ cô nương đại hiền thần thông.

Cát Kiếm Dương hỏi :

- Còn vị Thiết huynh nữa đâu?

Hur Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Y đang chờ chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hào kiệt Trung Nguyên mang vạ lớn

Tư Mã Quan nghe nói ngạc nhiên, vội hỏi Hur Vô Ngọc Nữ :

- Thiết huynh nào?

Kỳ Dao lại gần đáp :

- Tư Mã huynh! Tiểu muội chưa nói cho Tư Mã huynh biết Kim Bất Hoán tức là lão bằng hữu của Tư Mã huynh tên gọi Thiết Kỳ Sĩ. Sau y còn đổi tên là Thiết Phàm Sĩ.

Từ Dương kiếm khách nghe nói cả mừng nhảy bổ lên hỏi :

- Y ở Thập Tinh thôn sao cũng dẫu cả lão bằng hữu? Tại hạ không ngờ y biến thành xấu xa như vậy.

Kỳ Dao cười đáp :

- Y không muốn biến thành xấu xa đâu, nhưng ăn lầm phải quả lạ mà khuôn mặt hoàn toàn đổi hết. Cũng vì thế mà tiểu muội và Văn Đế Đế đều bị lừa dối.

Tư Mã Quan hỏi :

- Bây giờ mặt mũi y trở lại như trước chưa?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Nhờ có Kim Liên hoa y mới phục hồi như cũ. Chúng ta đến gặp y đi.

Đinh Nhất Bạch thấy hai em và Cát Kiếm Dương tròn lòng trắng mắt ra, bất giác mỉm cười nói :

- Nhân vật Hải cô nương vừa nói đây là Thiết đại hiệp khét tiếng võ lâm. Các vị ngưỡng mộ y bấy lâu thì nay được gặp mặt y.

Đinh Nhị Hoàng đáp :

- Té ra Thiết Phàm Sĩ chính là Thiết đại hiệp mà tiểu đệ không hay.

Kỳ Sĩ đổi thành Phàm Sĩ là phải lắm.

Kỳ Dao dẫn mọi người đến chỗ Thiết Kỳ Sĩ ẩn thân không ngờ chẳng thấy chàng đâu nữa.

Hur Vô Ngọc Nữ kinh hãi la hoảng :

- Y đi đâu rồi?

Kỳ Dao đáp :

- Nhất định y đã phát giác ra điều gì phi thường.

Hur Vô Ngọc Nữ trở vào phiến đá nói :

- Y đề chữ lại đó.

Trên đá khắc mấy chữ sau đây :

“Các vị thấy chữ này tức tốc chạy lên núi Tu Di. Tại hạ phát hiện hai lão ma ẩn hình, võ công chúng cao thâm khôn lường, nên quyết tâm theo dõi”.

Kỳ Dao nói :

- Quả nhiên y phát giác ra cường địch. Chúng ta phải đi ngay!

Đinh Tam Hắc nói :

- Cô nương! Để tại hạ dẫn đường lên Tu Di. Địa phương này tại hạ đã thuộc hết.

Kỳ Dao đáp :

- Nếu vậy phiền Đinh Tam huynh một phen. Chúng ta thì triển khinh công thật lẹ để đến cho mau, nhưng phải coi chừng địch nhân tập kích.

Tư Mã Quan trịnh trọng nói :

- Bị cản trở là cái chắc. Chúng ta đừng có rời xa nhau.

Mọi người đồng ý lập tức lên đường do Đinh Tam Hắc dẫn lối, đi toàn vào vùng hoang dã không có vết chân người. May mà quần hào đều khinh công trác tuyệt, không ai lọt lại sau, tốc độ nhanh như gió.

Bôn tẩu nửa đêm, lúc trời sáng đến một cửa hang. Đinh Tam Hắc dừng lại hỏi :

- Đây là Tượng Tùng cốc. Chúng ta có thể dừng lại ăn cơm sáng được không?

Đoàn người lấy ý kiến của Kỳ Dao để quyết định. Nàng trầm ngâm một lúc hỏi lại :

- Không có lương khô mà kiếm đã bị chậm trễ thời gian thì sao?

Đinh Tam Hắc đáp :

- Lẹ lắm! Đồng thời không ăn cũng không đi được. Nếu chạm trán địch nhân mình lòng không dạ đói làm sao cầm cự nổi?

Kỳ Dao cười nói :

- Hay lắm! Chạy vào trong hang rồi hãy dừng lại. Tiểu muội khát nước lắm.

Đinh Tam Hắc nói :

- Trong hang đã có trái cây.

Gã nhìn Đinh Nhị Hoàng nói :

- Nhị ca! Nhị ca đi kiếm trái cây. Tiểu đệ đi tìm dã vị.

Vừa vào đến cửa hang bỗng ngửi thấy mùi máu tanh hôi.

Tư Mã Quan kinh hãi la lên :

- Mùi máu tanh tươi quá!

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Đây là máu người. Trong hang nhất định có nhiều người bị giết.

Đinh Tam Hắc nói :

- Không nghe thấy tiếng đá đầu. Bất luận mùi gì chúng ta cũng cứ vào. Chừng nửa dặm có khe nước chảy. Đó là nơi chúng ta dừng lại.

Gã cùng Đinh Nhị Hoàng chia nhau đi mỗi người một ngã. Còn thì đi thẳng vào trong hang. Chẳng bao lâu thấy khe nước trong như gương.

Kỳ Dao hạ lệnh :

- Dừng lại ở bên khe này.

Quần hào ngồi xuống những tảng đá nghỉ ngơi. Chẳng mấy chốc đã thấy Đình Nhị Hoàng tay ôm trái cây chạy đến và toàn là những trái cây không có ở Trung Nguyên.

Gã lớn tiếng hô :

- Các vị mau đi coi. Hạ lưu khe nước này có mười mấy xác chết. Một nửa là người da trắng, một nửa là người da đen và đều bị chặt đầu.

Kỳ Dao đáp :

- Đó là đồng bạn của chúng ta đã hạ thủ.

Đình Nhất Bạch hỏi :

- Lão nhị! Có thấy dấu vết gì hiện ra không?

Đình Nhị Hoàng đáp :

- Đây là dấu vết. Các vị hãy coi đi, một con Khổng Tước nhỏ.

Kỳ Dao đón lấy ngắm nghía thì đúng là một con công thêu chỉ vàng.

Nàng không khỏi lấy làm kỳ hỏi :

- Đây là một thứ lệnh phù người võ lâm Trung Nguyên từng quen dùng. Ai đã sử dụng Kim Khổng Tước?

Hư Vô Ngọc Nữ đón lấy coi rồi trịnh trọng đáp :

- Chẳng lẽ môn phái này còn nhân vật di truyền lại?

Kỳ Dao hỏi :

- Ai?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Mấy trăm năm trước có vị Khổng Tước đạo cô, nghe đồn đã qui tiên rồi. Đạo cô để lại Khổng Tước lệnh, tương truyền đây là Khổng Tước môn.

Mấy trăm năm nay chưa thấy Khổng Tước lệnh xuất hiện trên chốn giang hồ.

Kỳ Dao hỏi :

- Khổng Tước môn có truyền nhân hay không khó mà xác định được.

Nhưng võ công của môn phái này thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Môn này truyền nữ chứ không truyền nam. Võ công kỳ bí tuyệt luân. Kiếm thuật lại càng hiếm thấy, nhưng ít khi cùng người động thủ.

Nghe nói họ đã động thủ với ai là không dễ sống sót, nên chẳng một nhân vật nào trong võ lâm hiểu được chiêu thức kiếm thuật của họ.

Kỳ Dao nói :

- Ta hãy đặt giả thuyết con Kim Khổng Tước này của Khổng Tước môn lưu lại thì võ lâm lại thêm phe cừu nhân nữa. Theo nhận xét của ta hiển nhiên đây là một chính phái.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp :

- Cái đó chưa chắc. Chính Khổng Tước đạo cô là một nhân vật khó lòng phân biệt được chính hay tà.

Kỳ Dao cầm lấy một trái cây ăn. Nàng trầm ngâm một chút, bỗng nhảy vọt lên thuận dòng khe nước đi xuống, không hiểu có chủ kiến gì.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy vậy vội hỏi :

- Thưa! Thưa! Đi làm gì vậy?

Kỳ Dao vẫy tay đáp :

- Muội tử! Võ công muội tử còn cao cường hơn ta, vậy cùng đi coi thương tích của những người chết.

Hur Vô Ngọc Nữ vọt đi theo, miệng hỏi :

- Có phải thư thư muốn biết là do Phi Kiếm hay tay chém chết?

Kỳ Dao gật đầu đáp :

- Muội tử là nội gia, chắc nhìn vết thương có thể phát giác ra là phi kiếm hay không? Đồng thời xác định được kiếm thuật của người đó cao hay thấp?

Hur Vô Ngọc Nữ cười hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến chúng ta?

Kỳ Dao đáp :

- Khó lòng tránh khỏi chạm trán họ. Mình cần biết kiếm thuật của họ cao hay thấp để rồi đây liệu bề đối phó.

Hur Vô Ngọc Nữ thờ dài hỏi :

- Những địch nhân trước mắt cũng đủ mệt rồi, chưa biết mình sống chết thế nào. Thư thư còn muốn thêm một địch thủ mới nữa hay sao?

Kỳ Dao đáp :

- Mình còn sống ngày nào là chưa chịu thua ngày ấy.

Hai nàng đến chỗ người chết thấy máu loang đầy đất, xác chết ngổn ngang. Hur Vô Ngọc Nữ tới gần một thi thể, nín thở xem chỗ cổ đứt một lúc rồi đứng lên nói :

- Hay quá! Tiểu muội rất khâm phục. Nhân vật này phóng Phi Kiếm tinh tuyệt. Ngoài da người chết vẫn nhẵn nhụi. Đúng là hạng Phi Kiếm siêu đẳng.

Kỳ Dao nói :

- Đã là Phi Kiếm siêu đẳng thì việc gì họ phải chặt đầu? Sao không ẵm mình cũng đủ giết chết địch nhân?

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Nếu dùng thủ pháp không chảy máu, không chặt đầu, chỉ lưu lại một đường giây tím bầm là do người đầy công hàm dưỡng. Còn chém đầu chảy máu chứng minh người hạ thủ thù hận mà hạ sát địch nhân. Vậy người này đã hạ thủ trong cơn phần nộ.

Kỳ Dao nói :

- Nếu thế thì người hạ thủ chưa lớn tuổi nên hãy còn nóng nảy, khí huyết phương cương.

Hur Vô Ngọc Nữ đáp :

- Đã đành khí huyết phương cương là nói về hạng người thanh niên, nhưng người này chưa thể xác định là già hay trẻ. Tỷ như A Kỳ mới mười chín tuổi nhưng chẳng bao giờ lửa hận bốc lên loạn xạ. Trái lại, chúng ta đã thấy những người già vẫn còn tính nóng như lửa.

Kỳ Dao cười hỏi :

- Muội tử. Muội tử có thể chứng thực được người hạ thủ này ở trạc tuổi nào không?

Hur Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp :

- Chẳng những tiểu muội xác thực được niên kỷ mà còn biết được y là một thiếu nữ, vì coi vết thương Phi Kiếm của thị thuộc tính chất thuần âm.

Kỳ Dao kinh ngạc hỏi :

- Muội tử! Y là thiếu nữ ư?

Hur vô Ngọc Nữ gật đầu đáp :

- Chỗ đầu chặt đứt không bằng phẳng càng tỏ rõ tính tình y rất khích động, bằng một hơi chân khí giết luôn mười mấy người thì cách hạ thủ phóng kiếm thật là đáng sợ. Thiếu nữ này chẳng khác gì cộp cái.

Kỳ Dao cười nói :

- Ta rất mong được gặp y và hy vọng con người y tuyệt mỹ.

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn nàng mỉm cười đáp :

- Thư thư! Thư thư muốn sao sẽ được như ý.

Kỳ Dao cười khanh khách hỏi :

- Sao? Muội tử không muốn phía sau còn người kế tiếp ư?

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp :

- Tiểu muội chẳng phải cái bình dấm chua, nhưng thư thư phải coi chừng, đừng kiếm cho A Kỳ một con cạp cái nữa.

Kỳ Dao cười nói :

- A Kỳ tham ăn lắm. Đồng thời y có bản lĩnh kiềm chế nữ nhân. Dù là cạp cái thì ở bên mình y cũng hiền như cừu.

Hai nàng vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã trở về chỗ cũ.

Đỉnh Tam Hắc nướng đã vị xong rồi. Gã lớn tiếng hô :

- Các vị về cho lệ mà ăn. Giống chuột Thiên Trúc này ngon lắm!

Kỳ Dao la hoảng :

- Đỉnh lão tam bảo ta ăn thịt chuột ư?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp :

- Không phải chuột đâu. Đó là giống thỏ ở Ấn Độ kêu bằng Thiên Trúc Thử. Thỏ và chuột cũng tương tự như nhau.

Kỳ Dao nghi ngờ nói :

- Hề nhắc đến chuột là không dám ăn rồi.

Không ăn thì bụng đói, nàng đành ăn nửa con.

Mọi người đang ngồi bên khe nước ở hang Tượng Tùng ăn thịt thỏ.

Đột nhiên Hư Vô Ngọc Nữ nhảy lên nói :

- Rất đông nhân vật đã đến bốn mặt ngoài hang rồi.

Kỳ Dao nói :

- Hồng bát! Thế là chúng ta bị bao vây.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Hiện giờ chưa thể chứng thực. Có điều chúng ta nên vận công chuẩn bị ngay. Nếu đúng là địch nhân thì phải phóng tay chém giết. Có điều cần nhớ kỹ là đi về phía Bắc, chớ lầm phương vị.

Kỳ Dao đáp :

- Vậy bây giờ chúng ta đi về mặt Bắc phía sau hang núi.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Thư thư đi trước mở đường. Tiểu muội ở phía sau đoạn hậu. Đỉnh đại ca và Đỉnh Nhị ca chú ý mé hữu. Đỉnh tam ca và Tứ Mã đại ca coi chừng mé tả. Xin Cát đại ca ở giữa chiếu cố. Chúng ta chớ rời xa nhau dù gặp địch nhân xông tới.

Mọi người thận trọng chạy về phía sau hang núi. Bỗng thấy Đỉnh Tam Hắc trở lên sườn núi nói :

- Chúng ta phải vượt qua đỉnh núi này. Bên kia thông tới sơn mạch núi Cương Đê Từ về phía Nam.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Chúng ta không đi qua Hắc Chiêu Trạch ư?

Đinh Tam Hắc đáp :

- Không? Tiểu đệ dẫn các vị đi đường tắt.

Đang lúc Kỳ Dao đi trước trèo lên núi, bỗng nghe tiếng cười lạt âm trầm phát ra, đồng thời đã ngó thấy mười mấy cái đầu.

Hur Vô Ngọc Nữ hô :

- Thử thử coi chừng! Chờ tiểu muội lên ngay.

Cô chưa tung mình lên bỗng nghe trên núi có tiếng lão già cười nói :

- Con a đầu kia! Nếu các người vượt qua được hòn núi này thì lão phu sẽ thả cho đồng bạn của các người đi.

Hur Vô Ngọc Nữ tức giận quát hỏi :

- Các vị là ai?

Lão già cười âm trầm đáp :

- Bọn lão phu là toán thứ năm vâng lệnh đi quét sạch võ lâm Trung Nguyên.

Hur Vô Ngọc Nữ vọt thẳng lên đỉnh núi, nhưng đến miệng hang, lão nhân kia phóng chưởng đánh tới. Lão ở trên cao đánh xuống uy thế rất hùng hậu.

Hur Vô Ngọc Nữ người đang chơi vui không có điểm tựa bị chưởng lực của lão già đè xuống. Cô cảm thấy nội công của lão hùng hậu tuyệt luân.

Nhưng cô hạ xuống đến hang núi chân vừa chạm đất lại mượn đà vọt lên.

Lần này cô vọt cao hơn đỉnh núi.

Lão nhân kia thấy vậy cả kinh. Lão không ngờ khinh công của thiếu nữ tuyệt luân như vậy, vội lớn tiếng quát :

- Mặt sau bao vây lấy thị.

Mười hai nhân vật vừa già vừa trẻ ở trong khe đá nghe tiếng đều xuất hiện. Chúng không chờ Hur Vô Ngọc Nữ đặt chân xuống đất đã quát tháo chạy ra bao vây.

Hur Vô Ngọc Nữ thấy chúng đều là nhân vật kỳ cao mà chẳng nhận ra một người nào. Cô biết cuộc chiến đấu này cực kỳ gian nan, vội rút kiếm ra, mượn đà hạ xuống vùng bảo kiếm tấn công liền.

Lúc này địch nhân ở dưới hang núi ào ạt xô ra không biết bao nhiêu mà kể, nhảy xổ về phía bọn Kỳ Dao.

Đinh Nhất Bạch thấy vậy la lên :

- Không thể tranh chiếm đỉnh núi với địch nhân được.

Kỳ Dao thấy sự tình nghiêm trọng phi thường. Thế địch lớn quá mà bên mình chỉ có mấy người nhất định không phá nổi vòng vây. Nàng nghe tiếng hô liền vọt lên trước, vừa tới đỉnh núi đã thấy Hur Vô Ngọc Nữ tả xung hữu đột như người điên cuồng mà không sao công phá được bên địch.

Kỳ Dao cả kinh lập tức liều mạng xông vào.

Phía sau nàng, Tử Dương Kiếm Khách và Đinh Nhất Bạch cũng vọt lên tới nơi. Nhưng còn Đinh Nhị Hoàng và Đinh Tam Hắc cùng Cát Kiếm Dương chưa lên được. Hiện nhiên ba người này bị địch nhân ở chân núi ngăn chặn. Trước tình thế này, Đinh Nhất Bạch chẳng có cách nào để quay về chân núi giải cứu hai em. Y đành cùng Tử Dương kiếm khách tăng gia kinh lực theo Kỳ Dao đánh phá vòng vây.

Hur Vô Ngọc Nữ thấy có ba người lên tiếp viện, cố vận công lực đến mười hai thành phóng kiếm chém lão già lăn ra rồi quay lại hô :

- Phá vòng vây cho mau!

Lão già chết rồi, vòng vây bên địch yếu hẳn đi. Bốn người hết sức phá được một chỗ hở rồi vừa đánh vừa chạy.

Bên địch vẫn không nói tay ào ạt đuổi theo. May mà khinh công bốn người đều vào hạng trác tuyệt, vừa đánh vừa chạy mỗi lúc một xa, tiến vào sau trên dãy núi Cương Đề Tử.

Lúc này trời đã sáng rõ. Hur Vô Ngọc Nữ quay đầu nhìn lại thấy thiếu người, cô lộ vẻ lo âu. Tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng đã có thành kiến

là ba người không thể sống sót được.

Kỳ Dao quay lại hỏi Đinh Nhất Bạch :

- Phía trước là địa phương nào?

Đinh Nhất Bạch bị mất hai em trong lòng đau xót, cất tiếng nghẹn ngào đáp :

- Thừa cô nương! Mặt trước là Dã Nhân Phong. Qua trái núi này thì đến sông Lang Sở.

Gã nói rồi chạy trước dẫn đường. Lúc xuống đến chân núi, gã lớn tiếng hô :

- Các vị lại mà coi, chỗ này có rất nhiều xác chết.

Mọi người nghe tiếng liền nhảy xổ tới. Bỗng Kỳ Dao la hoảng :

- Đây toàn là những người bên ta.

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài nói :

- Họ toàn là đệ tử các môn phái. Nơi đây đã xảy ra một trường đại chiến đấu.

Từ Dương kiếm khách bỗng nghe thanh âm lọt vào tai vội đi về phía đó. Y tới một sơn động, đột nhiên thấy bên trong có một lão già lớn tiếng gọi :

- Các vị vào đây mau! Lão đạo vương bị thương ở trong này.

Ba người hấp tấp chạy vào, quả nhiên thấy Lão đạo vương. Kỳ Dao kinh hãi hô :

- Mau giải cứu lão!

Hư Vô Ngọc Nữ liền lấy thuốc hoàn nhét vào miệng lão. Sau một lúc lão mở mắt ra nói :

- Ta cũng biết các người tới rồi. Các người phải đi ngay đừng nghĩ đến ta nữa. Trên núi Long Bối Cương Lý đang cần viện thủ.

Kỳ Dao hỏi :

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Lão nhân gia bị thương trong trường hợp nào?

Lão đạo vương đáp :

- Lão phu hết cứu chữa rồi, bị Ngưu, Mã đã thương.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi :

- Ngưu, Mã nào?

Lão đạo vương đáp :

- Ngưu là Ngưu Hóa, Mã là Mã Không Nguyên. Hai người này chắc các người thấy rồi. Chúng là thủ lĩnh đảng Ôn Ngưu và đảng Phong Mã.

Hiện giờ chúng biến thành thủ hạ của Hắc Bạch nhị ma.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi :

- Thủ lĩnh hai đảng này là người da trắng hay sao?

Lão đạo Vương thở dài đáp :

- Hắc Bạch Ma không phải là người da trắng hay da đen. Các người mới phát giác ra một nơi mà thực tình năm chỗ có người bị hại rồi. Bọn hữu vô lâm Trung Nguyên bị tử thương nghiêm trọng phi thường.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi :

- Những người nào trong bọn ta ở Long Bối Cương Lý Sơn?

Lão đạo vương đáp :

- Chính là toàn của Phụng Hoàng Thần thân hành dẫn đi. Các người phải đến đó cho lệ. Hắc Bạch Ma thân hành thống lĩnh chủ lực quân rượt theo rồi.

Nếu còn chậm trễ e rằng toàn quân tan rã.

Đinh Nhất Bạch hỏi :

- Bọn ta tổn thất bao nhiêu người?

Lão đạo vương đáp :

- Cái đó chưa rõ. Mới biết Tam Cường lãnh một toán, những phái Thái Huyền, Thái Hư, Tiên Thiên phái đi một toán. Hai toán này không còn một ai sống sót. Toán của lão phu cũng chết hết.

Bốn người nghe nói hoảng vía. Đinh Nhất Bạch công lão lên nói :

- Chúng ta đi thôi!

Lão đạo vương lớn tiếng :

- Để ta xuống thôi. Đem ta đi là lỡ hành trình.

Kỳ Dao đáp :

- Không ngại. Bọn văn bối sẽ cứu trợ cho lão hết thương.

Nàng cho lão ăn một hạt Kim liên.

Bốn người đem lão đạo vương đi, ra sức chạy thật lẹ. Lúc đến đêm, bỗng nghe lão đạo vương ở trên lưng Đinh Nhất Bạch la :

- Dừng lại! Đường như ta hết Ôn Ngu độc rồi.

Đinh Nhất Bạch đặt lão xuống hỏi :

- Hà tất phải dừng lại?

Lão đạo vương đáp :

- Mau đến Huỳnh Nghi cốc ở mé tả coi, Huyết Thực đầu đà, Dịch Ma và Cổ Ma dẫn một toán qua đây. Thử xem họ có bị thương vong không?

Từ Dương kiểm khách vội nói :

- Các vị nghỉ ở đây một chút để tại hạ đi coi.

Đinh Nhất Bạch thấy y đi rồi liền lấy lương khô mọi người ăn, đồng thời hỏi lão đạo :

- Lão nhân gia đi được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tích Lịch đạn phá tan Cổ động

Lão đạo vương thờ dài đáp :

- Kim Liên Thực còn hay hơn Ngọc Liên Thực. Lão phu có thể tự mình đi được rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Tại sao lại chia ra từng tốp một để chạy về Trung Nguyên?

Lão đạo vương thờ dài đáp :

- Không chia ra thì e rằng không một người nào trốn thoát để trở về.

Kỳ Dao hỏi :

- Gia gia và má má của vẫn bối đâu?

Lão đạo vương đáp :

- Mẫu thân ngươi không chiếu cố cho người ngoài, chỉ đem một mình Văn Đế Đế chạy đi. Phụ thân ngươi ở trong đám chủ lực.

Hư Vô Ngọc Nữ nói :

- Lão nhân gia có biết Thiết Kỳ Sĩ đã một mình chạy đi cứu viện rồi không?

Lão đạo vương nhảy bổ lên hỏi lại :

- Gã tiểu tử đó ở đâu?

Kỳ Dao đáp :

- Y đi một mình trước vẫn bối.

Lão đạo vương thờ dài nói :

- Tuy gã có bức y nhưng không thể bay thẳng lên núi Tu Di và núi Cương Đề Tử, kiếm được toán này thì lại bỏ toán kia. Bọn ta chia thành tám toán thì gã làm sao cứu được nhiều như vậy.

Kỳ Dao hỏi :

- Còn những toán nào nữa?

Lão đạo vương đáp :

- Cao Thức dẫn một toán toàn thanh niên. Chương giáo phái Thiếu Lâm dẫn một toán toàn già nua. Còn các lộ khác chia thành hai toán.

Giữa lúc ấy bỗng thấy Từ Dương kiếm khách về mặt lo âu trở về. Kỳ Dao vừa ngó thấy đã biết là chuyện không hay. Nàng vội hỏi :

- Tình hình Huỳnh Nghĩ cốc ra làm sao?

Từ Dương kiếm khách thờ dài nói :

- Không còn gì nữa. Thân thể tam ma không hiểu bị vật gì làm cho nổ ra.

Lão đạo vương buồn rầu nói :

- Đó là Hắc Bạch Ma thân hành hạ thủ. Lưỡng ma đã luyện được những trái Tích Lịch thần đạn.

Mọi người ăn lương khô rồi toan lên đường, chợt thấy bóng người từ trên không hạ xuống. Đồng thời thanh âm trong trẻo quát :

- Các vị mau trốn qua mé tả Huỳnh Nghĩ cốc. Hắc Bạch Ma thân hành dẫn những tay cao thủ trọng yếu đến điều tra đó.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy thiếu nữ đến vội hỏi :

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ đáp :

- Bây giờ không rảnh để nói chuyện. Các vị chạy mau đi.

Lão đạo vương liền dẫn quần hào chạy về mé tả. Khi đến khu giữa hang, lại nghe tiếng thiếu nữ ở đằng sau giục :

- Mau chuẩn vào Nghĩ Vương động. Tiểu nữ ở ngoài dự định cho.

Lão đạo vương vội bảo Kỳ Dao :

- Các ngươi vào trước đi. Lão phu đi sau để vớt cửa động.

Một toà cổ động quái dị ở dưới chân vách núi đứng dựng. Kỳ Dao chui vào rồi, lão đạo vương vẫn không yên dạ, quay lại ngó thiếu nữ thì thấy thị tay cầm thanh kiếm hình thù kỳ dị, coi như con khổng tước. Lão không khỏi sùng sốt tiến lại hỏi :

- Cô nương! Có phải cô ở phái Không Tước đã có từ mấy trăm năm trước?

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi lại :

- Lão nhân gia là ai?

Lão đạo vương thở dài hỏi :

- Cô nương có biết Hải Đạo Ngô Kỳ không?

Thiếu nữ “ừ” một tiếng đáp :

- Lão trượng là Đạo vương lưng lầy tiếng tăm từ lâu rồi.

Lão đạo vương thở dài đáp :

- Cuộc chiến bữa nay, bạn hữu võ lâm Trung Nguyên không còn phân chính tà nữa.

Đột nhiên thiếu nữ cấp lão đạo vương vọt lên không ẩn vào khe vách núi nhanh như chớp rồi khẽ cảnh cáo lão :

- Hắc Bạch Ma tới nơi rồi. Chớ có lên tiếng.

Lão đạo vương giật mình hỏi :

- Sao không vào động?

Thiếu nữ đáp :

- Bọn ma đầu ngó thấy chúng ta rồi.

Đột nhiên dưới chân vách núi xuất hiện mười mấy bóng lơ mờ. Đó là họ dùng phép ẩn hình đi tới. Một bóng người trong đám ngừng đầu cất tiếng âm trầm quát hỏi :

- Ai ở trên vách núi?

Thiếu nữ biết mình bị lộ tông tích liền lớn tiếng quát :

- Hắc Bạch Ma! Các ngươi bị Tổ sư ta đuổi ra khỏi Trung Nguyên. Bản cô nương mà luyện thành môn Minh Vương Công của bản phái thì các ngươi tới số rồi đó.

Cái bóng kia đột nhiên gầm lên :

- Té ra ngươi ở phái Không Tước. Nạp mạng đi thôi!

Thiếu nữ lại xách lão đạo vương nhảy vọt lên không. Đồng thời thị lớn tiếng hô :

- Có giỏi thì rượt theo bản cô nương.

Lão đạo vương ở trong tay thị, khẽ hỏi :

- Liệu trốn thoát được không?

Thiếu nữ trịnh trọng đáp :

- May mà tiểu nữ đã chuẩn bị, không ở trong vòng Ma ảnh của chúng.

Thiếu nữ vọt lên đỉnh núi đứng xuống đất, lại nói :

- Chúng ta không thể rời xa nhau được.

Lão đạo vương hỏi :

- Liệu bọn chúng có vào động được không?

Thiếu nữ lắc đầu đáp :

- Hắc Bạch ma có điều bí mật không ai hay biết là bọn chúng không tiến vào bất cứ động phủ nào. Sợ là sợ chúng liệng Tích Lịch đạn cho nổ làm sập

động.

Lão đạo vương cả kinh hỏi :

- Nếu đạn nổ thật thì sao?

Thiếu nữ đáp :

- Cái đó còn tùy tình hình sơn động. Nếu sập nặng thì bị chôn sống hết. Bằng sập nhẹ thì có khi bọn họ thoát ra được.

Giữa lúc ấy bỗng nghe trong hang dưới chân núi nổ “đoàng” một tiếng như sét đánh. Lão đạo vương nghe tiếng cả kinh nhảy lên hỏi :

- Nổ sập động thật rồi.

Thiếu nữ vội cản lại nói :

- Đừng la.

Đột nhiên trong hang động phát ra tiếng ầm ầm. Tiếp theo khói mù bốc lên. Toàn thể trái núi rung động.

Lão đạo vương lo lắng nói :

- Bọn họ hết cứu rồi. Mười phần có đến tám Nghĩ Vương động bị sập.

Sau một lúc thiếu nữ nhìn lão đạo vương nói :

- Lão gia cứ ở đây đừng cử động chi hết. Tiểu nữ đi coi xem sao.

Lão đạo vương hỏi :

- Ma đâu đi rồi ư?

Thiếu nữ đáp :

- Chúng đi cả về phía Đông bắc.

Thiếu nữ xuống núi nhanh như chớp. Lát sau thị trở về thờ người ra, nhìn lão đạo vương thở dài nói :

- Vách núi sập rồi. Chúng ta không làm gì được nữa.

Lão đạo vương buồn rầu nói :

- Thật là thảm cho Thiết Kỳ Sĩ.

Thiếu nữ hỏi :

- Lão gia nói Tiểu Phụng Hoàng phải không?

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- Sập động là chôn hai vợ gã ở trong đó.

Thiếu nữ nhảy bổ lên hỏi :

- Hai thiếu nữ đó là vợ y ư?

Lão đạo vương gật đầu đáp :

- May còn được một người.

Thiếu nữ nhảy bổ lên hỏi :

- Có phải là thiếu nữ do Hải Mẫu đưa đi không?

Lão đạo vương hỏi lại :

- Cô nương cũng thấy rồi ư?

Thiếu nữ thờ dài đáp :

- Thấy rồi, nhưng đáng tiếc y cũng không còn nữa.

Lão đạo vương nghe nói Văn Đế Đế cũng bị nạn bất giác gầm lên :

- Cô nương! Vụ này ra làm sao?

Thiếu nữ đáp :

- Trưa hôm nay tiểu nữ thấy Hải Mẫu đang cống một vị cô nương bị Hắc Bạch Ma phóng Hắc Thần chưởng từ trên không đánh chết thi thể rớt xuống hồ Kha Nhĩ Khố.

Lão đạo vương cả kinh nói :

- Kha Nhĩ Khố hồ tức là Vô Đề hồ, lòng giếng rụng xuống cũng chìm liền.

Thiếu nữ đáp :

- Vì thế mà tiểu nữ muốn vớt thi thể cũng không được.

Lão đạo vương nóng ruột chạy vòng quanh, miệng hỏi :

- Cô nương có ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ không?

Thiếu nữ đáp :

- Có. Y cõng trên lưng một người đứng tuổi mà chỉ bằng đứa trẻ nít bay thẳng đến núi Long Bồ Cương Lý rồi.

Lão đạo vương nói :

- Cô nương ơi! Chúng ta phải đi mau vì chủ lực của bọn ta ở cả trên núi Long Bồ Cương Lý.

Thiếu nữ hỏi :

- Thiết đại hiệp công ai vậy?

Lão đạo vương đáp :

- Đúng là Cao Dương rồi. Lão Cao cũng có bức y mà để người công là hấn bị thương nặng.

Thiếu nữ nói :

- Bọn võ lâm Trung Nguyên chúng ta chưa bao giờ bị chết thảm như hai lần này. Nếu không diệt trừ được Hắc Bạch Ma thì e rằng phải chết hết.

Thị dứt lời lập tức cùng lão đạo vương chạy về phía núi Long Bồ Cương Lý bằng một tốc độ nhanh nhất. Hai người chạy hai ngày hai đêm mới đến chân núi. Bụng đói quá, hai người chạy thẳng vào trong hang.

Vừa tới cửa hang, bỗng người thấy mùi máu tanh sặc sụa xông lên mũi. Thiếu nữ đột nhiên la hoảng :

- Ở đây cũng xảy ra chuyện rồi.

Lão đạo vương chạy thẳng vào hang thấy thây chết đầy đất. Lão kêu gào :

- Hết rồi! Thế là hết rồi!

Thiếu nữ cũng sa lệ nói :

- Người chết thê thảm đến thế này là cùng cực!

Hai người vừa đi vừa dòm xác chết thì chẳng thấy về mặt một người nào còn đứng khi.

Đi thẳng đến sau hang, đột nhiên ba ngôi nhà mới bày ra trước mắt.

Hai người quỳ ở trước mộ. Lão đạo vương muốn nhảy bỏ lại kêu hét lên, nhưng bị thiếu nữ cản trở khẽ nói :

- Đừng làm kinh động họ.

Nguyên hai người quỳ trước mộ là Thiết Kỳ Sĩ và Cao Dương.

Lão đạo vương chú ý dòm những tấm bia mộ thì một tấm ở giữa khác :

“Tiên sư Phụng Hoàng Thần chi mộ”, tấm mé tả đề “Tiên nhạc Hải Thần chi mộ”, mé hữu bia đề “Tiên sư huynh Cao Thúc chi mộ”.

Lão coi rõ rồi không nhin được nữa khóc rống lên, nhảy bổ lại bên mộ Phụng Hoàng Thần kêu gào :

- Đại ca! Đại ca! Không ngờ đại ca lại xuống âm phủ trước tiểu đệ.

Thiết Kỳ Sĩ người tro như gỗ, chẳng nhúc nhích cũng không khóc lóc.

Chỉ có Cao Dương đứng lên, quay lại nhìn thiếu nữ nói :

- Cô nương ơi! Xin cô nương khuyên giải tệ chủ nhân dùm cho. Y quỳ lạy suốt một ngày rồi.

Hắn nói rồi chảy nước mắt.

Thiếu nữ chậm chạp đến bên Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói :

- Thiết huynh! Việc đã đến thế này, bi thương cũng chẳng ích gì.

Thiết huynh nên bớt nỗi bi ai, tìm cách báo thù rửa hận mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười rung động cả vùng sơn cốc. Bỗng chàng nhảy lên quát hỏi :

- Cô là ai?

Thiếu nữ cả kinh lạng mình lùi lại, cất tiếng hỏi :

- Thiết huynh! Thiết huynh làm sao vậy?

Lão đạo vương thấy có điều khác lạ liền nhảy lại nói :

- Thiết Kỳ Sĩ! Y là truyền nhân của Không Tước môn. Ngươi đừng hiểu lầm.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói :

- Tại hạ đã gặp thị. Lúc ở trên không đáng lý thị cứu được tệ nhạc mẫu cùng Đế Đế mà thị tại tự thủ bàng quan.

Lão đạo vương quay lại hỏi thiếu nữ :

- Cô nương! Vụ này ra làm sao?

Thiếu nữ sa lệ đáp :

- Đây là Thiết huynh hiểu lầm. Khi ấy tiểu nữ tuy chưa nhìn thấy Thiết huynh, nhưng tiểu nữ bị Bạch Ma phát huy Vân Trung Chương cản trở, nên chẳng có cách nào xống tới được.

Thiết Kỳ Sĩ sùng sốt hỏi :

- Sao? Ở trên không có vật cản trở kêu bằng Vân Trung Chương ư?

Thiếu nữ gật đầy đáp :

- Đúng thế. Đó là Hắc Bạch Ma luyện thành tấm lưới vô hình kêu bằng Vân Trung Chương.

Thiết Kỳ Sĩ liền dụ giọng :

- Xin lỗi cô nương. Quả nhiên tại hạ hiểu lầm thật.

Thiếu nữ hỏi :

- Lúc ấy Thiết Huynh cũng ở trên không ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đúng thế! Tại hạ nhờ trái Ấn Hình Châu, ẩn mình trên không gian, nhưng không bị vật gì cản trở, ngó thấy nhạc mẫu và Văn Đế Đế bị đánh rớt xuống

hồ Kha Nhĩ Khố.

Lão đạo vương hỏi :

- Trong hang này đã xảy ra chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ hần học đáp :

- Gia sư lúc lâm chung nói là bị Tích Lịch thân đàn gia hại. Bao nhiêu nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều bị chết hết không còn ai.

Thiếu nữ hỏi :

- Mọi hận này bao giờ mới trả được?

Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn lão đạo vương hỏi :

- Tiền bối có gặp Kỳ Dao không?

Lão đạo vương chẳng giấu giếm gì, buồn rầu đáp :

- Y cùng Hư Vô Ngọc Nữ cũng bị chôn sống.

Thiết Kỳ Sĩ cực kỳ đau khổ nói :

- Văn bối đã tiên liệu sinh mạng của mấy cô chẳng tài nào thoát được. Đời sống của văn bối không còn ý nghĩa gì nữa. Bất luận ở bên trời góc biển, văn bối cùng phải tìm đến Hắc Bạch song ma để liễu mạng.

Thiếu nữ nói :

- Bọn chúng thống lĩnh thủ hạ đến Trung Nguyên thì những căn cứ trọng địa của các phái đều là mục đích hủy diệt của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương nói :

- Lão Cao hãy mặc bức y về Trung Nguyên trước, hóa tốc thông tri cho các phái không được chống cự, phải hóa trang làm bình dân hết, dời bỏ căn cứ trọng địa để khỏi bị bọn ác ma truy lùng.

Lão đạo vương cảnh cáo :

- Tiểu Thiết! Người chưa nghĩ được cách phá địch thì bây giờ đi làm sao nổi?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp :

- Văn bối phải sử dụng đến Phụng Hoàng Thần Kiếm mà vẫn không được thì mới chịu chết.

Lão đạo vương lại nói :

- E rằng Cao Dương đi báo tin cũng khó lòng thành công.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương nói :

- Đây đúng là tử lộ. Dù lão có chết cũng đã làm hết trách nhiệm. Lão Cao là một thành viên ở nhà ta thì chết cũng vì ta. Lão đi đi!

Cao Dương hiên ngang đáp :

- Xin chủ nhân yên dạ. Cao mỗ chẳng phải là kẻ ham sống sợ chết.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hần khoác áo vọt lên không rồi, quay lại nhìn thiếu nữ nói :

- Mời cô nương tùy tiện. E rằng chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa.

Thiếu nữ lắc đầu hỏi :

- Thiết huynh cho là tiểu muội sợ chết chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ tuyệt không có ý nghĩ như vậy, nhưng không muốn để cô nương tâm khổ làm chi.

Thiếu nữ nói :

- Chúng ta đừng coi nhau như người ngoài nữa. Bây giờ hãy cùng nhau lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói :

- Cô nương đã nguyện ý cùng đi trên con đường tử vong thì xin mặc tấm áo này vào.

Chàng cởi bọc trên lưng xuống lấy ra hai tấm áo. Một tấm đưa cho thiếu nữ còn một tấm đưa cho lão đạo vương nói :

- Đây là điệp y vương của sư huynh cùng sư tẩu. Hai vị mặc vào đi.

Chúng ta bay lên không đuổi địch.

Lão đạo vương hỏi :

- Bạch cô nương...

Thiết Kỳ Sĩ thờ dài ngắt lời :

- Cũng chết rồi, chỉ còn sư đệ Nhị Lang, Bạch đại muội và Lưỡng Cầu Nhân không hiểu lạc lõng nơi đâu.

Lão đạo vương nói :

- Địch nhân đông lắm. Bọn ta chia làm tám toán. Bên địch chia làm hai mươi mấy toán truy kích. Vậy hy vọng trở về Trung Nguyên cũng mong mạnh lắm.

Thiếu nữ cầm điệp y vào phía sau tảng đá để mặc. Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi lão đạo vương :

- Võ công cô này rất kỳ dị đặc biệt. Không hiểu tên họ cô là gì?

Lão đạo vương đáp :

- Lão phu cũng chưa hỏi y. Nếu muốn giết Hắc Bạch Lưỡng Ma thì chỉ có y là hiểu rõ gốc gác địch nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tà công của địch nhân nhiều quá, văn bối nhất thiết chẳng cần gì nữa.

Thiếu nữ mặc áo xong trở ra nói :

- Thiết huynh! Tiểu muội quên chưa nói cho Thiết huynh hay là chúng ta không thể đánh nhau với Song ma ở trên không.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bọn chúng lấy gì chế thành Văn trung chương?

Thiếu nữ đáp :

- Chúng dùng cương phong ở trên không luyện thành. Nhưng ở dưới đất lại phải coi chừng Tích Lịch thần đạn của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Tại hạ không sợ Tích Lịch thần đạn vì chúng chỉ liệng ra trong vòng mười trượng. Vấn đề nan giải là Hóa Hình Công của chúng, vì người chúng mà mình ngó thấy lại không phải là chỗ thực tại.

Thiếu nữ đáp :

- Thiết ca đừng đánh vào bóng người của chúng. Sau này gặp chúng chỉ đánh vào hai bên cái bóng mà thôi.

Lão đạo vương hỏi :

- Cô nương! Lão phu chưa kịp hỏi quý tính của cô nương?

Thiếu nữ đáp :

- Văn bối tên gọi Nam Hồng Ngạc. Nguyên là một đứa nhỏ côi cút.

Ngày bảy tuổi lạc đường ở chốn thâm sơn mấy gặp ba vị tiên mô thu nạp lại được truyền thụ Minh Vương thần công và Phiêu Diêu Tiên Vong. Đáng tiếc thần công chưa thành thì ba vị tiên sư đã qua đời.

Lão đạo vương “ta” một tiếng nói :

- Té ra tam động tiên mô là người ở Khổng Tước môn. Thật là một chuyện bất ngờ.

Nam Hồng Ngạc nói :

- Văn bối đã thu thập quân tà ở Cổ Cầm giáo gọi là góp vào một chút lực lượng với võ lâm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Cổ Cầm giáo cũng đầu hàng Song ma. Tại hạ không biết giáo phái này bị cô nương trừ diệt.

Nam Hồng Ngạc nói :

- Thiết huynh đã thu phục được Kim ô thì dù tiểu muội chưa trừ khử Cổ Cầm giáo, chúng cũng bị Thiết huynh tiêu diệt mà thôi.

Lão đạo vương nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Tiểu Thiết! Ngươi có biết thủ lĩnh hai đảng Ôn Nguru, Phong Mã là Nguru Hóa và Mã Không Nguyên chưa?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Bạch thư chết về tay bọn chúng. Đáng tiếc văn bối chưa tìm thấy chúng.

Nam Hồng Ngạc nói :

- Chúng ta đi rồi thì thi thể bạn hữu võ lâm không người mai táng.

Thiết Kỳ Sĩ thờ dãi đáp :

- Vụ này chẳng còn cách nào làm được. đành là để ngày sau đến thu thập xương trắng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Kim ô uy hiếp Mã Không Nguyên

Chàng lại khấu đầu trước mấy phần mộ, nhỏ lệ ra đi.

Dời khỏi núi Long Bó Cương Lý, ba người vọt lên không bay thẳng đến núi Tu Di.

Bay suốt một ngày một đêm, đến chiều ngày hôm sau, một ngọn núi cao hiện ra trước mắt ở dưới tầng mây. Lão đạo vương nói :

- Đây là Cao Tăng Tán Phong.

Thiết Kỳ Sĩ thấy đỉnh núi cao ngất từng mây vội bay lên trước rồi hạ xuống.

Chỗ ba người hạ xuống toàn là băng tuyết. Nam Hồng Ngạc nói :

- Núi này cao quá. Chúng ta xuống nữa được không? Chỗ này chẳng có gì mà ăn.

Lão đạo vương đáp :

- Đi chân phải mất hàng nửa ngày. Minh đành bay xuống đến rừng Hắc Đà là có Tuyết Lê ăn được.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Các vị xuống trước đi. Tại hạ lên không thám thính xem có động tĩnh gì chẳng rồi sẽ xuống sau.

Lão đạo vương khuyên can :

- Toàn thể núi Tu Di bị tuyết phủ. Ở trên không chẳng nhìn thấy gì.

Chi bằng xuống cả tìm chỗ ngủ một đêm rồi sẽ tính.

Thiết Kỳ Sĩ buông tiếng thờ dài. Chẳng biết nóng nẩy cũng vô ích, đành nghe lời lão đi xuống. Khi tới trên một khu rừng rậm, lão đạo vương trở tay xuống hồ nước nói :

- Chúng ta xuống chỗ kia. Đó là Ôn Thủy hồ. Xung quanh khí hậu ẩm áp như mùa xuân. Chúng ta ngủ đêm ở đây càng tốt.

Ba người hạ xuống bên hồ, quả nhiên thấy khí hậu ẩm áp khác thường. Nam Hồng Ngạc liền đi kiếm thức ăn.

Hôm sau bọn Thiết Kỳ Sĩ ba người lại vọt lên không rồi theo dọc dãy núi Cao Tăng Tàn Phong đi về phía Đông. Ba người bay lượn quan sát, cả những chỗ rừng rậm hang sâu cũng không bỏ qua.

Ba người bay liền năm ngày chẳng thấy chỗ nào khả nghi. Định nhân đông như vậy mà im lặng chẳng khác gì đá chìm đáy biển.

Đến trưa ngày thứ sáu, lão đạo vương bay lại gần Thiết Kỳ Sĩ hô :

- Thiết hiệp! Thử ngó xuống dưới xem là cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống rồi cười đáp :

- Hồ nước.

Lão đạo vương nói :

- Lão phu bảo người nhìn trên đường.

Nam Hồng Ngạc đáp :

- Đó là một toán người thương mại.

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Những nhà buôn ở miền Tây Khang bên Tây Tạng đều có ngựa.

Mấy trăm người này dường như đều đi bộ là một chuyện khác thường.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng lão gia bảo địch nhân hóa trang.

Lão đạo vương đáp :

- Phía dưới chắc chắn là người võ lâm rồi. Còn có phải địch nhân hay không chưa dám xác nhận.

Nam Hồng Ngạc hỏi :

- Sao lại không xác định là địch nhân?

Lão đạo vương đáp :

- Địch nhân hiện đang uy thế lẫy lừng, chúng hiện ngang tiến vào Trung Nguyên, hà tất phải hóa trang làm thương nhân?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Hay là chúng e ngại không muốn kinh động đến quan nha?

Lão đạo vương lại lắc đầu đáp :

- Bọn chúng đều võ công kỳ cao thì chỉ cần đi cách xa thành thị là chẳng quan nha nào hỏi đến. Bây giờ chúng ta cứ ngăn chặn để tra xét coi.

Bọn này dường như không phải là chủ lực của địch nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Chúng ta đến phía trước trái núi kia hạ xuống, liệu họ có thấy mình không?

Lão đạo vương đáp :

- Tầng mây rất dày, đứng dưới không ngó thấy, nhưng lúc hạ thấp xuống thì khó qua được mắt họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vậy quanh qua mé tả hạ xuống khu rừng rậm cũng không sợ bọn chúng kịp trốn thoát.

Lão đạo vương đáp :

- Chạy trốn thì không sợ, chỉ ngại chúng chuẩn bị mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ cười lại đáp :

- Chuẩn bị ư? Chuyến này chúng ta đóng thủ không phải như mọi lần thông thường. Nếu chúng là địch nhân thì chúng muốn đến gần cũng không được? Có điều lúc hạ ra tay, xin sư thúc và cô nương đừng cử động chi hết.

Nam Hồng Ngạc kinh hãi hỏi :

- Thiết huynh không cho tiểu muội động thủ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Xin cô nương lượng thứ. Đến nay tại hạ cũng sợ mình không kiềm chế nổi, e làm tổn thương đến cô nương.

Lão đạo vương kinh ngạc hỏi :

- Người định hạ thủ bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không còn giữ quy luật giang hồ gì nữa. Tiểu diệt vong Phụng Hoàng kiếm và Hắc Long kiếm giết cho kỳ hết.

Nam Hồng Ngạc kinh hãi la lên :

- Thiết huynh đã luyện thành công phu Phân Kiếm Phân Tâm rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ buồn rầu đáp :

- Tại hạ hối hận không để gia sư hay biết. Nếu lão nhân gia biết rồi, nhất định ngồi yên ở hang Ngọc Thỏ chờ tại hạ đến thì có thể không việc gì.

Ba người hạ xuống sơn đầu, Thiết Kỳ Sĩ trở hai góc núi nói :

- Hai vị nên phân khai. Chỗ đất trống trước mắt là nơi địch nhân tập trung khi tại hạ động thủ.

Lão đạo vương khuyên nhủ :

- Tiểu Thiết! Không nên nóng nảy. Hãy coi kỹ bên địch xem có người của mình bị bắt không đã.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Song ma này không giống loại tà ma khác. Chúng chẳng để ai sống sót thì vẫn bôi cũng làm như vậy.

Lão đạo vương biết chàng căm hận đến cực điểm không nói gì nữa, liền cùng Nam Hồng Ngạc vọt lên đầu núi.

Thiết Kỳ Sĩ vận toàn thân công lực đứng chặn đường. Bỗng thấy năm người già đi trước tiến tới. Chàng đứng trơ như tượng đá không nói gì mà cũng không nhúc nhích.

Năm lão già thấy một thiếu niên đứng giữa đường, một lão dừng bước quay lại dặn đồng bạn gì đó rồi tiến lên chấp tay nói :

- Chào công tử.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi :

- Các người là ai? Đi đâu? Làm gì?

Lão nhân thấy chàng hỏi ba vấn đề tò về sừng sốt, vội chấp tay đáp :

- Thừa công tử! Bọn lão hủ là người giang hồ ở mặt Tây nam muốn vào Trung Nguyên, dĩ nhiên để làm ăn.

Thiết Kỳ Sĩ cười lại hỏi :

- Các ngươi có bao nhiêu người? Miệng nói là người giang hồ mà hành động lại không đúng! Sao không bảo vào Trung Nguyên để quét sạch võ lâm?

Lão nhân đột nhiên lùi lại nửa trượng, bật tiếng cười âm thầm hỏi lại :

- Chàng thanh niên kia, quý tính là gì? Nhân vật ở lộ nào?

Thiết Kỳ Sĩ tiến gần lại cười lạt đáp :

- Các ngươi không đáng hỏi. Về kêu tên thủ lĩnh ra đây.

Lão già cười khẩy nói :

- Tiểu tử! Dù ngươi không muốn sống nữa cũng không được ăn nói ngông cuồng.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu lên nhìn thấy bốn người phía sau lục tục kéo lên. Chàng vẫn lặng lẽ đứng yên. Lão nhân không biết làm thế nào quay lại bảo lão đứng bên :

- Thất động chủ! Xin đi báo cáo và mời đại thủ lĩnh đến ngay.

Lão già đứng phía sau trở gót chạy đi liền. Chỉ trong khoảnh khắc lão vượt qua đại đội, chạy đến trước một lão già chấp tay nói.

- Bẩm đại thủ lĩnh! Phía trước ngoài cửa núi có một thiếu niên cản đường.

Lão nhân kia còn kém tuổi lão, trầm giọng hỏi lại :

- Chỉ có một gã thiếu niên thôi ư?

Lão báo tin đáp :

- Đúng thế! Tam động chủ nhận ra thiếu niên đó có điều khác lạ.

Đại thủ lĩnh hỏi :

- Sao không hạ thủ đi?

Lão già đưa tin đáp :

- Dường như Tam động chủ e dè gã là thiếu niên che mặt bữa trước.

Đại thủ lĩnh nghe nói sừng sốt, vẻ mặt nghiêm trọng vẫy tay nói :

- Hòa tước kêu toàn thể Động chủ đi theo bản toà.

Lão báo tin nghe lệnh, lập tức lớn tiếng hô hoán. Đoàn người mặt sau phát động ào ạt tiến lên như bầy ong.

Đại thủ lĩnh lại hỏi lão báo tin :

- Tam động chủ có nói gì không?

Lão đưa tin đáp :

- Y không nói gì nhưng thuộc hạ coi sắc diện cũng đoán ra. Y hoài nghi đối phương ngờ bọn mình ở dưới quyền hai vị chủ nhân cái thế hạ lệnh hóa trang vào Trung Nguyên.

Đại thủ lĩnh lại hỏi lão báo tin :

- Người che mặt tối hôm trước khiến hai vị cái thế chủ nhân hoài nghi gã là nhân vật nào đó, nhưng bản toà nhận xét gã chỉ là một nhân vật mới ra đời, mà không sợ Tích Lịch thần đạn của cái thế chủ nhân. Sự thực võ công gã không có gì đặc biệt.

Lão đưa tin hỏi :

- Đại thủ lĩnh! Chẳng lẽ hai vị cái thể chủ nhân còn sợ ai?

Đại thủ lĩnh trầm giọng đáp :

- Thất động chủ! ngươi hãy coi chừng cái đầu.

Hắn hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Lúc nào các ngươi cũng phải đề phòng. Cái thể chủ nhân ân thân đi theo...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngươi nên biết cái tật của cái thể chủ nhân: Ai mà tránh được Tích Lịch thần đạo là lão nhân gia chốt dạ. Kẻ nào đối phó được Vân Trung chương là lập tức lão gia không dám tiếp chiêu nữa.

Lão báo tin hỏi :

- Nhân vật đó là ai?

Đại thủ lĩnh đáp :

- Gã là Tiểu Phụng Hoàng được bọn võ lâm rất sùng bái.

Đại thủ lĩnh đã nghe thấy Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hắn dừng lại, dường như có điều ngờ vực.

Thiết Kỳ Sĩ nghe thấy Đại thủ lĩnh liền mất lộ hàn quang, vọt tới cười lạt nói :

- Mã Không Nguyên! Ngươi là Ma đầu Phong Mã đáng mà còn làm chó săn cho Song ma, thậm chí dám sát hại sư tẩu ta. Bữa nay ngươi nhất định phải chết.

Nguyên tên đại thủ lĩnh này chính là Mã Không Nguyên. Hắn chấn động tâm thần hồi lâu mới cất tiếng âm trầm hỏi :

- Tiểu tử! ngươi là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lão tặc! Ngươi không nhớ chuyện ở Thập Tinh thôn ư? Ngươi muốn lấy ngàn lạng hoàng kim, lại tự nguyện đem đầu thủ lĩnh đảng Ôn Ngu đến đổi lấy chuyện bí mật của Kim Bất Hoán rồi ư?

Đại thủ lĩnh nghe nói mặt tươi lên cười khanh khách hỏi :

- Ngươi là Kim Bất Hoán ư?

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Chắc ngươi chưa rõ Kim Bất Hoán là Tiểu Phụng Hoàng.

Mã Không Nguyên lại tái mặt lùi lại một bước cất giọng trầm trầm hỏi :

- Ngươi là Tiểu Phụng Hoàng Thiết Kỳ Sĩ ư?

Hắn lại hô lớn :

- Bao nhiêu Động chủ tiến lên hết để bao vây gã.

Thiết Kỳ Sĩ tiến dần từng bước, lạnh lùng nói :

- Ta mong muốn các ngươi bao vây, bây giờ ta tự động đi vào giữa đám đông. Mã Không Nguyên! Chúng ta cùng nhau giao thủ trước vì ta muốn coi ngươi phóng Mã Báo Đan Độc.

Quần địch toàn là Động chủ, tất cả đến hơn hai trăm tên và đều là những cao thủ đặc biệt. Mã Không Nguyên là đại thủ lĩnh dưới trướng Song ma, dĩ nhiên không tiện tránh né. Hắn ráng giữ vẻ trấn tĩnh nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Thiết tiểu tử! Cao thủ Trung Nguyên chết gần hết rồi, chỉ còn mình ngươi lọt lưới thì làm gì được?

Thiết Kỳ Sĩ bỗng ngửa mặt hú lên một tiếng. Tiếp theo kim quang giàn giữa không gian. Chàng nhìn Mã Không Nguyên cười lạt hỏi :

- Lão tặc! Ngươi không dám phóng Mã Báo Đan Độc ra rồi. Hãy coi xem vật gì ở trên không?

Mã Không Nguyên vừa ngó thấy kim quang thì toàn thân run bần bật la :

- Kim ô thần diệu!

Thiết Kỳ Sĩ nhân lúc hấn hoang mang đột nhiên vươn tay ra bắt sống chứ không giết chết. Chàng kiểm chế những đại huyết trong người hấn. Tiếp theo chàng há miệng nhả ra hai luồng kỳ quang một đen một trắng. Tia hắc quang bay vòng quanh bên ngoài quần địch. Còn tia bạch quang nhảy múa trên đầu chúng.

Chỉ trong chớp mắt, quần địch rú lên những tiếng thê thảm như trời long đất lở. Đầu người lảo nhuyển, thi thể đổ xuống như cây rừng. Máu vọt lên như suối.

Địch nhân bị kiếm quang bao phủ, không sao tới gần Thiết Kỳ Sĩ được. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, những tiếng từ vọng dừng lại.

Lão đạo vương lớn tiếng reo :

- Thú quá! thú quá! Thế lực của Song ma mất đi một phần rồi.

Nam Hồng Ngạc bị thần oai của Thiết Kỳ Sĩ làm cho khuất phục. Cô quên mình là gái, nhảy xổ lại ôm lấy chàng lớn tiếng hô :

- Thiết huynh! Thần công của Thiết huynh ghê gớm quá! Thật là đáng phục!

Thiết Kỳ Sĩ cũng quên cô là người ngoài tưởng là Văn Đế hoặc Kỳ Dao hay Hư Vô Ngọc Nữ, ôm chầm lấy cô đáp :

- Có thể mới bắt được một phần cảm hận.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ khẽ đẩy Nam Hồng Ngạc ra nói :

- Nam cô nương! Chúng ta đi thôi.

Nam Hồng Ngạc vẫn chưa tỉnh ngộ hỏi :

- Còn Mã Không Nguyên làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Đem hấn đi. Tại hạ dùng hấn tế sống trước vong linh sư tẩu, vì hấn đã hạ sát người.

Lão đạo vương nói :

- Không được. Muốn tế điện thì viết bài vị, thắp hương nến ở đây cũng được, chẳng lẽ đem hấn đến thành thị mới hạ sát.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Mua đồ rồi đem tới Đông Giao hạ thủ.

Lão đạo vương nói :

- Tiểu Thiết! Đừng mua việc nữa. Ngươi khấn trời phật xong hạ thủ ngay ở đây cũng được. Đồng thời phải đề phòng Song ma đột kích. Vặt vào tay rồi đừng để nó bay mất.

Thiết Kỳ Sĩ đã có chủ ý liền đáp :

- Hay lắm! Bây giờ chưa hạ thủ ngay được, còn phải để hấn làm mồi câu.

Nam Hồng Ngạc hỏi :

- Chẳng lẽ công hấn lên lưng mà đi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tại hạ bắt hấn tự đi cũng được.

Lão đạo vương! kinh ngạc hỏi :

- Ngươi không phé bỏ võ công của hấn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Phế bỏ võ công thì hấn không đi lại được. Tiểu diệt dùng cách gây ông đập lưng ông, chẳng cần phế bỏ võ công mà hấn cũng không dám phản kháng.

Chàng vừa nói vừa lấy một trái cây nhét vào miệng Mã Không Nguyên rồi vận chân khí bắt hấn phải nuốt xuống. Đoạn chàng giải khai huyết đạo cho hấn và lạnh lùng nói :

- Mã ma! Ngươi có biết Kim Liên Thực nuốt vào bụng rồi sẽ ra sao không?

Mã Không Nguyên mặt xám như tro tàn, mục quang lộ vẻ khủng khiếp, không nói nữa lời.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng quát :

- Ngươi hãy theo ta. Nếu ngươi chịu ngoan ngoãn tuân lệnh thì ta để cho ngươi chết được toàn thân, và không làm thương tổn đến nguyên thần, bằng không rồi ngươi sẽ biết.

Mã Không Nguyên nghe nói gật đầu lia lịa. Sắc mặt hấn bớt sợ nhiều.

Lão đạo vương là tay từng trải, biết người võ lâm không sợ chết, nhưng rất sợ bị hủy diệt nguyên thần.

Thiết Kỳ Sĩ lại quát :

- Họ Mã kia! bây giờ để ngươi dẫn đường. Ngươi trốn được thì cứ việc mà trốn, nhưng không thể làm lỡ hành trình của ta.

Mã Không Nguyên gật đầu đi trước dẫn đường tiến về phía Bắc.

Đi được một ngày, không thấy nhân vật nào khả nghi. Khi tới thị trấn Long Thứ Tôn ở biên giới tỉnh Tây Khang và Tây Tạng, lão đạo vương nhìn Mã Không Nguyên nói :

- Đêm nay ngủ lại đây. Ngươi vào trấn mướn hai gian phòng. Một gian cho Nam cô nương, và một gian cho ba người chúng ta. Ngươi để ký hiệu lại, vì ta muốn làm mỗi như cá.

Bây giờ Mã Không Nguyên mới lên tiếng :

- Nếu Thiết công tử không làm tổn thương đến nguyên thần của tại hạ thì tại hạ có thể tiết lộ hành động của Song ma. Bọn này rất bí mật không ai biết được. Có khi chúng đang theo dõi phía sau bọn ta. Chúng đã chia thủ hạ thành bốn đội tiến vào Trung Nguyên. Tại hạ lãnh một đội đi sau cùng.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp :

- Mệnh lệnh của Song ma đối với các ngươi chưa chắc đã là sự thật. Đồng thời chúng không thể hành động mau đến thế được.

Mã Không Nguyên lại nói :

- Ngươi Hóa dẫn một đội đi đường thủy trên sông Nhả Lỗ Tăng Bồ qua Tây Khang. Hai đội theo đường Thanh Hải.

Thiết Kỳ Sĩ vẫn cười nhạt hỏi :

- Còn đội của ngươi đi đường nào?

Mã Không Nguyên đáp :

- Song ma dặn tại hạ do đường Tây Khang qua Cam Túc.

Lão đạo vương quát hỏi :

- Sao lại đi đường này được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hấn nói thế là đúng sự thực. Song ma cho bốn đội đi đường chéo góc mà tiến. Đó cũng là một cách bố cục thâm hiểm.

Mấy người vào thị trấn tắm rửa ăn uống. Mã Không Nguyên chịu khó hầu hạ như kẻ tôi đòi.

Đi mười ngày liền, dọc đường chẳng có động tĩnh gì. Trưa hôm ấy, Thiết Kỳ Sĩ đưa mắt ra hiệu cho lão đạo vương dùng phép truyền âm nói :

- Sư thúc! cá sắp cắn câu rồi.

Lão đạo vương hỏi :

- Chúng có bao nhiêu người?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Hai bên chỉ có mấy người, nhưng đây là bọn theo dõi hành tung. Chắc đêm nay mới có chuyện.

Lão đại vương nói :

- Nếu thế thì không nên vào khách điểm ngủ trọ.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đồng ý. Chàng quay lại hỏi Mã Không Nguyên :

- Đêm nay ngủ ở ngoài thành, phía trước là địa phương nào?

Lão đạo vương nói ngay :

- Hành trình của chúng ta rất mau lẹ, đã tiến vào tỉnh Tứ Xuyên.

Trước mặt là núi Thanh Thành.

Thiết Kỳ Sĩ liền bảo Mã Không Nguyên :

- Bây giờ người đi sau ta. Địa điểm do ta lựa chọn. Đêm nay ngủ ở núi Thanh Thành.

Nam Hồng Ngạc hỏi :

- Tại sao lại ngủ trên núi? Núi Thanh Thành cách quán huyện chẳng xa là mấy. Dù chúng ta không vào thành, nhưng ngủ ở trấn tập còn tiện hơn.

Khi tới chân núi Thanh Thành, lão đạo vương ra hiệu cho Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Thanh Thành là một trong mười đại động, tên gọi Bảo Linh Cửu Thất. Đêm nay chúng ta ngủ ở hang Động Thiên được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiến vào động phủ ngủ đêm tương đối an toàn hơn.

Lão đạo vương lắc đầu đáp :

- Người không sợ mùi cá tanh tươi làm dơ bàn thánh địa ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ chỉ lo cá lọt lưới đi mất.

Lão đạo vương nói :

- Không sao. Hang Động Thiên cũng như cái lu. Cá không đơm thùng lu thì còn trốn đi đâu được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu vậy thì được.

Chàng quay lại bảo Mã Không Nguyên :

- Chắc các hạ hiểu ý rồi.

Mã Không Nguyên đáp :

- Nguru Hóa tới đây thì tại hạ thêm một người bạn. Nhưng hấn rất giỏi hoạt, công tử phải coi chừng.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Nguru Hóa có đến thì cũng do Song ma sai phái và dĩ nhiên đi giải cứu các hạ. Nhưng các hạ đã nuốt Kim Liên Thực, chẳng bao lâu sẽ mất hết công lực biến thành phế nhân. Dù có được cứu thoát các hạ cũng kém Nguru Hóa xa. Nguru Hóa nguyên là kẻ tử thù của các hạ thì thử hỏi khi đó các hạ có khó chịu không. Đồng thời Song ma chẳng tiếc gì con người tàn phế. Bây giờ chỉ còn cách khiến cho Nguru Hóa cũng đi vào vết xe của các hạ. Các hạ sẽ có kẻ đối đầu cùng chết với mình, há chẳng khoan khoái ư?

Chương 118: Yêu nữ si tình thành hiệp nữ

Mã Không Nguyên gật đầu hỏi :

- Nếu được Nguru Hóa bầu bạn thì đúng là tâm nguyện của tại hạ.

Nhưng chưa hiểu công tử có diệu kế gì?

- Thiết Kỳ Sĩ cười đáp :

- Vào hang núi rồi, các hạ đốt lên một đồng lửa. Tại hạ cột các hạ vào chỗ tối. Nguru Hóa tới nơi, chẳng những hấn không giải cứu mà còn hạ thủ giết các hạ. Các hạ có nghĩ như vậy không?

Mã Không Nguyên nói :

- Nhất định đúng như lời công tử.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Nhưng khi hấn hạ thủ thì hấn té xuống trước.

Vào đến hang Động Thiên, trời đã tối mịt. Mã Không Nguyên theo lời dẫn của Thiết Kỳ Sĩ chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này lão đạo vương cùng Nam Hồng Ngạc đến bên đồng lửa ngồi ăn lương khô. Mã Không Nguyên bị cột ở dưới chân vách núi. Còn Thiết Kỳ Sĩ không biết đi đâu. Nguyên chàng nhờ có ấn hình châu ẩn mình ở phía sau Mã Không Nguyên.

Vào khoảng canh ba, trong hang bỗng nghe tiếng quỷ rú lên u ú. Bốn mặt bóng đen ào ạt như sóng cồn.

Lão đạo vương ngó thấy liền bảo Nam Hồng Ngạc :

- Địch nhân phát động rồi.

Giữa lúc ấy, Thiết Kỳ Sĩ xuất hiện đột ngột. Đồng thời tay chàng xách một lão già ngang tuổi Mã Không Nguyên.

Lão đạo vương vừa kinh ngạc vừa vui mừng reo lên :

- Bắt được Nguru Hóa rồi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Quả đúng như lời tiên liệu của văn bối. Hấn là cá mắc lưới câu.

Lão đạo vương nói :

- Bốn mặt toàn là địch nhân, chúng ta phải chuẩn bị.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Chúng ta đã có hai người này ở trong tay, tất chúng không dám tấn công mãnh liệt. Có điều chúng ta bị vây hãm rồi.

Lão đạo vương hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu diệt đã sắp đặt đâu vào đấy.

Bỗng chàng lấy trong bọc ra tấm linh bài và hương nến. Chàng lại điểm huyết cho Mã Không Nguyên té xuống. Nguru Hóa được kéo ra chỗ khác. Chàng đặt linh bài, thắp hương nến lên rồi quỳ xuống vừa khóc vừa khấn :

- Bạch thư! Tiểu đệ không bảo vệ được Bạch thư, để Bạch thư phải ngộ hại...

Thanh âm nghẹn ngào, chàng uất hận khẩn cấp :

- Bây giờ kẻ thù sát hại Bạch thư đã quý ở trước hương hồn Bạch thư, sống là nữ kiệt, chết cũng anh linh. Tiểu đệ xin tỏ tác thành, cầu chúc Bạch thư tiêu dao miền cực lạc.

Dứt lời chàng đứng phắt dậy vung tay một cái. Ánh hắc quang lấp lánh, không ngờ cả Ngưu Hóa lẫn Mã Không Nguyên đồng thời dấy dựa dưới đất, máu tươi phun ra như suối.

Giữa lúc đầu người rớt xuống, bỗng nghe trong bóng tối có thanh âm thiếu nữ vừa cười vừa nói :

- Ta là Bạch thư có người em như thế, dù chết cũng nhắm mắt được rồi.

Giọng nói u buồn như quý hồn kẻ lẽ. Ba người nghe tiếng không khỏi hãi hùng.

Lão đạo vương la hoảng :

- Đúng là quý hồn. Rõ ràng thanh âm Bạch Từ.

Thiết Kỳ Sĩ chấn động tâm thần ngạc nhiên hỏi :

- Người này là ai? Sao dám mạo xưng Bạch thư để hý lộng quý thân?

Nam Hồng Ngạc đáp :

- Bốn mặt đều bị địch nhân vây kín, còn ai dám mạo hiểm đùa cợt nữa?

Thiết Kỳ Sĩ nghe đúng giọng nói của Bạch Từ nhưng cũng không dám chứng thực.

Lão đạo vương hỏi :

- Tiểu Thiết! người mai táng Bạch Từ như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải chính tay tiểu đệ mai táng. Tiểu đệ chỉ ngó thấy thi thể Bạch thư. Lúc ấy có cả Ngũ vương tử và Quận chúa.

Lão đạo vương hỏi :

- Ô! ta chưa nghĩ đến vợ chồng Vương Tử? Bọn họ đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tiểu đệ thấy tình trạng cực kỳ nghiêm trọng. Không dám để hai bị lộ diện, đã đưa tới Trạch đảo rồi. Địch nhân không ai dám đến đó.

Lão đạo vương nói :

- Vậy thi thể Bạch Từ do Ngũ vương tử mai táng rồi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Đúng thế, đồng thời tiểu đệ đã coi kỹ. Đúng là thi thể Bạch thư không sai. Trước ngực y thùng lỗ chảy máu.

Lão đạo vương hỏi :

- Mã Không Nguyên giết y có ai trông thấy không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bạch thư cùng Ngũ gia trốn một chỗ, dĩ nhiên Ngũ gia trông thấy.

Ba người đang xét đoán về cái chết của Bạch Từ, không ngờ giữa lúc ấy bốn mặt đều có tiếng hú thê thảm vang lên. Hang núi chẳng khác gì Quỷ môn Quan. Lão đạo vương nghe tiếng nhảy bổ lên hỏi :

- Ai đã hạ thủ vào địch quân?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bọn ta không còn tay cao thủ nào khác. Tiểu diệt cũng không hiểu ai tấn công địch.

Nam Hồng Ngạc nói :

- Chúng ta xông ra ngoài xem sao.

Thiết Kỳ Sĩ xua tay đáp :

- Xin cô nương cùng sư thúc chờ có cử động, cứ canh giữ ở đây, để tại hạ đi coi.

Chàng nhảy vọt đi mất hút.

Lão đạo vương nhìn Nam Hồng Ngạc nói; - Tình hình đêm nay rất cổ quái, cô nương phải coi chừng.

Lão chưa dứt lời bỗng thấy một bóng đen đứng trên đồng lửa.

Lão đạo vương giật mình kinh hãi quát :

- Cổ Mộ U Linh!

Nam Hồng Ngạc rút kiếm toan động thủ, nhưng Cổ Mộ U Linh xua tay lắc đầu cười đáp :

- Nam cô nương! Yêu nữ trước mắt cô không phải là yêu nữ ngày trước! Xin cô chờ hiểu lắm.

Lão đạo vương quát hỏi :

- Người mạo xưng Bạch Từ vừa rồi cũng là người hay sao?

Cổ Mộ U Linh vẫn lắc đầu đáp :

- Không phải, chính y đó. Nhưng y còn mãi giết địch chưa trở lại được.

Lão đạo vương kinh hãi hỏi :

- Y chưa chết hay sao?

Cổ Mộ U Linh cười khanh khách đáp :

- Chết thì chết rồi nhưng có người thế thân. Lão đạo! Lão quên cả năng lực của tiện thiếp rồi ư?

Lão đạo vương kinh hãi nhảy lên hỏi :

- Thế ra người đã thi triển Di Hồn đại pháp để giải cứu Bạch Từ?

Cổ Mộ U Linh cười khanh khách đáp :

- Chẳng đầu gì lão, suốt đời Cổ Mộ U Linh ta chưa thật tình yêu một chàng trai nào mà lại bị vẻ anh tuấn của Thiết Kỳ Sĩ làm cho say mê, nhưng tiện thiếp biết mình không đáng yêu y.

Nam Hồng Ngạc thu kiếm về gạt đầu nói :

- Đã yêu nhau là bất phân kẻ chính người tà, cả vấn đề đáng hay không cũng chẳng có lý do tồn tại. Vì thế mà tôn giá đã ngấm ngầm giải cứu Bạch Từ ư?

Cổ Mộ U Linh thờ dài nói :

- Đúng thế! Bạch cô nương cảm ơn cứu mạng nên cùng đi với tiện thiếp thi triển cuộc tập kích các nơi. Tiện thiếp còn dạy U Hồn công cho y.

Hiện nay Bạch Từ không phải là Bạch Từ ngày trước nữa.

Lão đạo vương thờ dài nói :

- Đáng tiếc trượng phu y là Cao Thức chết mất rồi, thật đau khổ cho y hết chỗ nói!

Cổ Mộ U Linh cười khanh khách đáp :

- Lão đầu tử! Việc gì lão phải thương xót. Vợ chồng y hiện giờ đang liên thủ giết giặc.

Lão đạo vương lại một phen kinh ngạc, trố mắt lên nhìn, nói không ra lời.

Cổ Mộ U Linh vừa cười vừa nói tiếp :

- Tiệp thiếp vì đem lòng yêu Thiết Kỳ Sĩ chẳng những đã cải tà qui chính lại phát thề quyết vì y xuất lực. Lão đầu tử! Chẳng những tiệp thiếp cứu Cao Thúc mà còn cứu cả sư phụ của y là Phụng Hoàng Thần, nhạc phụ nhạc mẫu của y là vợ chồng Hải Thần, cùng vị hôn thê của y là Văn Đế Đế. Có điều các vị đừng cho y hay, không thì bất lợi cho y.

Lão đạo vương đột nhiên xảy xô lại ôm lấy mặt nói :

- Hào cô nương! Cô nói thật chăng?

Cổ Mộ U Linh cười ha hả đáp :

- Lão đầu tử! lão đừng quên tiệp thiếp là nữ nhân. Dĩ nhiên những lời của tiệp thiếp đều thành thực hết.

Lão đạo vương vội buông tay ra hỏi :

- Cô nương! Xin lỗi! Lão phu đáng là tổ phụ cô. Bấy nhiêu tuổi đầu có ôm cô một lát cũng chẳng hề gì. Phụng Hoàng Thần hiện giờ ở đâu? Nói mau đi?

Cổ Mộ U Linh cười đáp :

- Lúc Thiết Kỳ Sĩ than khóc cho mấy cái thầy ma già thì Phụng Hoàng Thần cùng Hải Thần Hải Mẫu, và Văn Đế Đế đã ra khỏi tỉnh Tứ Xuyên từ lâu rồi.

Nam Hồng Ngạc la lên :

- Cổ sư thư! tại sao lại không bảo cho Thiết ca hay?

Cổ Mộ U Linh cao hứng đáp :

- Ta được truyền nhân của Không Tước môn gọi là sư thư thì thật vinh dự vô cùng. Nam cô nương! Vô công Thiết Kỳ Sĩ đã đến trình độ tiên hóa, nhưng chỉ lúc đau khổ đến cực điểm y mới phát triển thần oai đến tột độ và như vậy mới kháng cự nổi Song ma. Nếu trong lòng y chẳng có điều chi uất hận thì không địch nổi hai lão ma kia. Y sắp trở về rồi, tiệp thiếp đi ngay. Hai vị nhớ kỹ chớ thô lộ.

Cổ Mộ U Linh toan bỏ đi, nhưng lão đạo vương ngăn lại nói :

- Cô nương! Cô đã làm việc tồi bại, e rằng Thiết Kỳ Sĩ không chịu buông tha cô đâu.

Cổ Mộ U Linh dường như đã rõ, hỏi :

- Phải chăng lão muốn nói về vụ cha con Quân Thiên Đế Chúa.

Lão đạo vương đáp :

- Đúng đó!

Cổ Mộ U Linh nói :

- Lão quý đó bị hại rồi, nhưng thằng con thì tiệp thiếp chỉ giam cầm.

Sau này Lê đại nương đòi người thì mẹ con mặt vẫn có thể đoàn tụ. Nhưng chắc mặt không nhận gỡ nữa. Tiệp thiếp xin cáo từ và hẹn ngày tái hội.

Lão đạo vương trong lòng khoan khoái quay lại ngồi bên đồng lửa.

Lát sau Thiết Kỳ Sĩ trở về, dường như lòng chàng đầy mối hoài nghi.

Lão đạo vương cố ý hỏi :

- Tiểu Thiết, người thấy thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Lúc tiểu diệt ra coi thì địch nhân đã chết quá nửa. Tiểu diệt vừa chém giết vừa điều tra vẫn chưa ra người động thủ là ai?

Lão đạo vương nói :

- Chỉ cần biết họ cùng phe với mình là hay rồi.

Bỗng trên không có người dùng phép truyền tâm nói :

- Họ Thiết kia! Ngươi thì triển khinh công trở về núi Võ Đương. Song ma toan hạ thủ ở nơi trọng địa này. Sau khi thành công, chúng ta sẽ hội diện ở Hoàng Hạc Lâu.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Thanh âm kia bật tiếng cười trong trẻo đáp :

- Bây giờ công tử bắt tất phải hỏi làm chi.

Thiết Kỳ Sĩ toan dũ áo đi ngay, nhưng lão đạo vương cản lại nói :

- Tiểu Thiết! nhân vật thần bí đó đã không muốn hội diện với ngươi thì ngươi có rượt theo cũng vô ích. Chúng ta hãy chạy về núi Võ Đương là điều khẩn yếu.

Thiết Kỳ Sĩ chau mày nói :

- Y là một người đàn bà mà chẳng hiểu là ai?

Nam Hồng Ngạc đáp :

- Mặc kệ họ, chúng ta phải đi ngay, họ là ai rồi mình cũng biết.

Ba người chỉnh lý hành trang vọt lên không bay đến núi Võ Đương.

Thiết Kỳ Sĩ vận toàn lực bay thật nhanh. Phía sau lão đạo vương và Nam Hồng Ngạc không quen mặc bảo y, lọt lại khá xa.

Lão đạo vương thừa cơ nhìn Nam Hồng Ngạc nói :

- Cô nương! Lão quên một điều chưa hỏi cô nương.

Nam Hồng Ngạc hỏi :

- Điều chi?

Lão đạo vương hỏi :

- Cao Thúc và Bạch Từ sao lại bỏ hai tấm bảo y này lại?

Đột nhiên bên cạnh hai người có tiếng cười đáp :

- Không bỏ bảo y lại thì Thiết nhị đệ tất không tin. Đây là diệu kế của Phụng Hoàng Thần sư bá muốn đánh lạc đường đệ tử.

Lão đạo vương nghe tiếng khẽ hỏi :

- Bạch cô nương! Cô cũng tới rồi ư?

Thanh âm kia cười đáp :

- U Hồn công còn mạnh hơn bảo y.

Lão đạo vương cả mừng hỏi :

- Cổ cô nương đâu rồi.

Thanh âm Bạch Từ lại cười đáp :

- Y đến Nghi Vương động giải cứu Hư Vô Ngọc Nữ và Kỳ Dao. Y thật hết lòng với Thiết nhị đệ. Hiện giờ y đem mối tình cảm của thư thư đối với nhị đệ, mong rằng nhị đệ đừng khinh bỉ y.

Nam Hồng Ngạc hỏi :

- Bạch thư thư! sao thư thư biết tiểu muội?

Bạch Từ ở trong bóng tối cười đáp :

- Cô nương là một cô em gái ngoan ngoãn. Thử thử sẽ làm mai cho.

Nam Hồng Ngạc kinh ngạc hỏi :

- Làm mai cái gì?

Bạch Từ cười đáp :

- Muội muội cứ yên dạ. Thử thử đã làm mai là không làm, muội muội sẽ vừa ý. Đôi phương hiện đang bay ở trước mặt kia.

Nam Hồng Ngạc bị Bạch Từ nói trúng tâm lý, cô vừa thẹn vừa mừng.

Bay không đầy hai ngày đã ngó thấy núi Võ Đương ở phía xa xa. Ai ngờ Thiết Kỳ Sĩ hạ xuống đột ngột nhanh như điện chớp.

Lão đạo vương hô :

- Mau nhìn xuống đường lớn.

Bạch Từ ở trong bóng tối nói :

- Đó là địch nhân.

Lúc này mặt trời đã lên cao ba ngũ. Mặt đất chỗ nào cũng sáng sủa.

Ba người ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ xông về phía hai lão già.

Dưới đất chạy tán loạn hơn hai trăm người. Phía trước là một đôi nam nữ lão nhân. Một người mặc áo trắng, một người mặc áo đen. Bọn chúng đã phát giác trên không có điều khác lạ. Chớp mắt ẩn thân biến mất.

Thiết Kỳ Sĩ không thấy địch nhân, cũng tăng hình. Đồng thời ánh bạch quang nhảy múa. Quân địch đụng phải bạch quang kêu la oai oái.

Lão đạo vương ở trên không lại nghe tiếng nổ đùng đùng như sấm, bắt giác là :

- Tích Lịch thần đạn!

Nam Hồng Ngạc nói :

- Dường như Song ma không ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ nên chúng hành động mù quáng.

Bạch Từ nói :

- Hai vị đừng xuống, tiện thiếp thi triển U Hồn công viện trợ lão nhị giết địch.

Tích Lịch đạn của Song ma hiển nhiên có hạn. Hiện giờ chúng đã liệng ra hết rồi. Nhưng ánh bạch quang thu dần lại, sau cùng hai tiếng rú khủng khiếp vang lên, đồng thời quân địch chạy tán loạn.

Sau một hồi kịch chiến, trên đường lớn tiếng im khời lặng, chỉ còn Thiết Kỳ Sĩ chân đứng không vững lão đạo muốn té.

Lão đạo vương và Nam Hồng Ngạc chạy lại nâng đỡ, lớn tiếng hỏi :

- Làm sao? Bị thương rồi chăng?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu thờ dài nói :

- Tiểu diệt vận dụng hết khí lực. Sư thúc! Tiểu diệt yêu cầu sư thúc một việc. Xin sư thúc đến Trạch đảo đón Ngũ vương tử về. Từ nay tiểu diệt ở lại núi Dương Sơn xuất gia đầu Phật.

Lão đạo vương lớn tiếng hô :

- Tiểu tử! Ngươi điên rồi. Sư huynh, ba cô vợ cùng nhạc phụ, nhạc mẫu ngươi đều bình yên mạnh khỏe. Đừng ngờ ngẩn nữa. Ngươi đến Huỳnh Hạc lâu để cùng mọi người hội diện. Đây hoàn toàn là công cứu viện của Cổ Mộ U Linh. Ta diu ngươi thượng lộ. Từ nay ngươi cứ việc ngủ yên chẳng còn lo gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.